

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A woman with long brown hair, smiling and looking over her shoulder, wearing a strapless black corset with red lace and a full red skirt. The background is a blurred outdoor setting with water and trees.

*Rüzgârda
Savrulan
Küller*

KATHLEEN E.
WOODIWISS

©epsilon®

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Rüzgârda Savrulan Küller

Orijinal Adı: Ashes in the Wind

Yazarı: Kathleen E. Woodiwiss

Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen

Çeviri: Aslıhan Kuzucan

Editör: İbrahim Enis Köksaldı

Düzeltili: Fahrettin Levent

Düzenleme: Ceyda Çakıcı Baş

Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş

Kapak Fotoğrafı: Fotolia.com

1. Baskı: Ekim 2011

ISBN: 978-9944-82-460-6

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

© 1979 by Kathleen E. Woodiwiss

Türkçe Yayın Hakkı: Akcalı Ajans aracılığı ile

© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Kitap Matbaacılık

Davutpaşa Cd. No:123 K:1 Topkapı / İstanbul

Sertifika No: 16053

Tel: (0212) 482 99 10

Fx: (0212) 482 99 78

Yayımlayan:

Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi No:18 / 4-5 Taksim / İstanbul

Tel: 0212 252 38 21 **pbx Faks:** 252 63 98

İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com

e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

tarama : ırmak/chatlak
düzenleme : vero

*Rüzgârda
Savrulan
Küller*

Kathleen E. Woodiwiss

www.twilightturk.com

Çeviri
Ashhan Kuzucan

©psilon*

tarama : ırmak/chatlak
düzenleme : vero

twilightturk.com

BİRİNCİ KISIM

Birinci Bölüm

23 Eylül 1863
New Orleans

Yük dolu bir nehir gemisi, Birlik¹ kuvvetlerine ait savaş gemilerinin arasından usulca ilerlerken, çamurlu, geniş nehrin dalgaları sahte bir yorgunlukla kıyıya vuruyordu. Nehrin ortasında demirli olan donanma gemilerinin büyük bölümü, şehirden ve onun kimi zaman düşmanlaşabilen halkından iki yüz metre kadar uzakta duruyordu. Güverteleri neredeyse suya gömülmüş küçük ve çirkin gambotlar,² açık denizlerdeki kız kardeşleri sayılan uzun direkli, küçük kıçlı narin firkateynlerin arasında, çamur banyosu yapan domuzlara benziyordu. Bacalarından buhar tüten her türden birkaç gemi ise, gerektiğinde harekete geçmek için hazırda bekliyordu.

Şehri kahverengimsi bir sis kaplamıştı. Havadaki nem, iskelede yandan çarklı nehir vapurunun gelişini bekleyen maviler içindeki müfreze askerlerini iyice bunaltıyordu. Bir zamanlar insanda parlak ve canlı bir izlenim bıraktığı halde kırmızıyeşilli görüntüsü artık solup gitmiş olan bu kırık dökük vapur, yaşlandıkça saçlarına aklar düşen, kocaman boynuzlarından duman ve alev fışkırtan hantal bir hayvana benziyordu. Az sonra yavaş yavaş ilerleyip, Mississippi'nin liman şehriyle birleştiği

1 Birlik (Union): Amerikan İç Savaşı (1861-65) sırasında Güney Eyaletleri'ne (Konfederasyon Eyaletleri'ne) karşı savaşan Kuzey Eyaletleri'ne verilen isim -ed.n.

2 Gambot: Silahlı küçük tekne -ed.n.

alçak rıhtıma dikkatle yanaştı. Vapur rıhtıma yanaşırken, ağır halatlar devasa yılanlar gibi kıvrıldı, halat makaraları işçilerin bağırış çağırışları arasında gıcırdadı.

Seyahatlerinin bu son dakikalarında yolcular, telaşla bavullarını toparlayıp karaya ayak basmak için koşuşturmaya başlamıştı. Bu kalabalığın içinde hedefe ulaşmak ne kadar imkânsız görünse de, her biri kafalarında yarattıkları amaca ulaşabilmek için çabalıyordu. Vapurun tüm yolcuları, New Orleans'a üşüşen zengin olma heveslilerinden, leş yiyicilerden, fahişelerden ve düzenbazlardan başkaları değildi. Tek amaçları, gittikçe fakirleşen halkın ve Kuzeyli istilacıların sırtından olabildiğince büyük bir servet edinebilmektir. Güverteden uzatılan borda iskelesi karaya ulaştığında, yolcuların hepsi gemiden hızla inmek için birbirlerini itip kakmaya başladı, ne var ki Birlik askerleri gelip bu duruma hemen el koydu. Askerler iki safa ayrılarak, aralarında yük güvertesinden borda iskelesine kadar uzanan bir koridor açtı. Yolcular artık homurdanmaya başlamıştı. Ne var ki, açılan bu koridordan, zayıf, üstleri yırtık pırtık, kir pas içinde, zincirleri ve prangaları yüzünden ancak ayaklarını sürüyerek yürütebilen Konfederasyon askerleri tek sıra halinde geçmeye başladığında, homurtular ıslık ve yuhalamalara döndüştü.

Üst güverteden karaya uzatılan ve bir zamanlar şık bir görüntüsü olduğu anlaşılan merdivenin ortasında zayıf, çelimsiz bir çocuk duruyordu. Askerler diğer yolcuları durdurdukları gibi onu da durdurmuştu. Kulaklarına kadar çekilmiş eski püskü fötr şapkasının altında, çocuğun gri gözleri, kirli yüzünün içinden etrafı dikkatle izliyordu. Üstüne büyük gelen giysileri, bedeninin zayıflığını iyice ortaya çıkarmıştı. Çuvalı andıran pantolonu, incecik, zayıf beline kalın bir iple bağlanmıştı. Bol gelen gömleğinin üstüne yine bol, pamuklu bir ceket giymişti. Uzun kollarını birkaç kez kıvrımış olmasına rağmen ceketini yine de kollarına uzun geliyor, ince bileklerinin üzerine düşüyordu. Ayağına büyük gelen ve parmak uçları yukarı bakan koskoca çizmelerinin yanında eski, hasır bir valiz duruyordu. Güvertede seyahat ettiği için zayıf yüzü ise bulanmıştı ve bu isin altında ince burnundaki güneş yanıkları seçilebiliyordu. Yüzü, on iki

yaşından fazla göstermiyordu. Fakat düşüncelere dalmış, sessiz hali çocuk görüntüsüne hiç uymuyordu. Diğer yolcuların aksine, gemiden indirilen yenik yurttaşlarını seyrederken yüzünün bu toy görüntüsüne düşünceli bir ifade hâkimdi.

Tutsak Konfederasyon askerleri kıyıda kendilerini bekleyen Birlik askerlerince karşılanırken, vapurun içindeki diğer Birlik askerleri de subaylarının arkasına düşüp kıyıya çıktı ve böylelikle geminin sivil yolcularına en sonunda iniş izni çıkmış oldu. Çocuk, bakışlarını tutsak askerlerin üzerinden çekerek valizini kaldırdı ve basamaklardan inmeye başladı. Hasır valizi ağır ve kullanışsızdı. Sürekli ya bacağına çarpıyor ya da diğer insanların kayafetlerine takılıyordu. Üstüne çevrilen kızgın bakışları görmezden gelerek yükünü taşımaya ve ilerlemeye çalıştı. Yavaşlığı yüzünden, arkasındaki adam ve kol kola yürüdüğü süslü püslü, aşırı makyajlı kadın kızmaya başlamıştı. Çocuğun yanından aceleyle geçtiklerinde çocuk tökezledi ve ağır hasır valizi tirabzandan sekerek aceleci yolcunun bacağına çarptı. Adam lanetler yağdırarak arkasına döndü. Çocuğa doğru eğildiğinde avucunda bir bıçak parlayıverdi. Çocuk korkuyla tirabzana yaslanırken, bir yandan da kocaman açtığı gözleriyle, kendisini tehdit eden bu uzun ve ince bıçağa bakıyordu.

“*Gauche tou rouge!*” Adam Fransızca’yı Cajun³ aksanıyla konuşuyordu. Öfkeli sesi boğuk çıkmıştı. Pervasız, siyah gözlerindeki kibirli bakışlarını çocuğa dikti ancak korku içindeki çocukta kendisini tehdit edecek hiçbir şey görmeyince, hiddeti de yavaşça kaybolup gitti. Alaycı bir tavırla doğruldu. Delikanlının boyu adamın ancak omuzlarına geliyordu. Adam bıçağı, ceketinin içindeki gizli cebine geri koydu. “Paçavrana sahip çık, *buisson poulain*. Az kalsın hastanelik olacaktım.”

Hakareti duyan çocuk dudaklarını ısırdı, parlak gri gözlerinde adeta şimşekler çaktı. Ailesine edilen bu küfrün her hecesini gayet iyi anlamıştı ve adamın yüzüne aynısını haykırmak istiyordu. Valizini sıkı sıkı tutarken hem adama hem de yanındaki kadına kibirli bir bakış fırlattı. Kadının tavırları neyin nesi olduğunu belli ediyordu zaten; adam ise her ne kadar pahalı broker

3 Cajun: Genel olarak Louisiana’da yaşayan Fransız etnik grup -ç.n.

kumaştan bir ceket giymiş de olsa, üstündeki parlak baskılı gömlek ve boynuna sardığı kırmızı bandana, esrarengiz bir biçimde zenginleşerek şehre akan eden taşra serserilerinden biri olduğunu ele veriyordu.

Çocuğun küçümseyen bakışlarından rahatsız olan fahişe, öfkeyle adamın koluna girdi. "Tokatlasana şunu, Jack" diye söylendi. "Tokatla ki büyüklerine saygılı olmayı öğreysin."

Adam bıkkınlıkla elini kaldırıp sabırsız bakışlarını fahişeye dikti. "Benim adım Jacques! Jacques DuBonné! Bunu unutma!" diye çıkıştı. "Bir gün bu şehir benim olacak. Ama dövüşmeden, *ma douceur*. Tüm bu seyredenler..." Yandan çarklı vapurun üst güvertesinde küpeşteye yaslanmış olan Kuzeyli kaptanı işaret etti. "Ve hafızası iyi olanlar görececek. Kuzeyli ev sahiplerimizi üzmemek istemeyiz, *chère*. Delikanlı daha büyük olsaydı onunla dövüşürdüm. Ama daha çok küçük. Canımızı sıkmaya değmez. Boş ver onu. Gidelim mi?"

Yüzü kir pas içindeki delikanlı, adamla kadının uzaklaşmasını seyrederken bu insanların Kuzeylilerden bile daha kötü olduğunu düşündü. Çünkü güne ve delikanlının sevdiği her şeye ilhanet ediyorlardı.

O anda kaptanın bakışlarının farkına varıp vapurun üst güvertesine hızlı bir bakış attı çocuk. Ak saçlı kaptan, ona bir Kuzeyliden bekleneceğinden çok daha şefkatli gözlerle bakıyordu ama delikanlı bu bakışa tepkisiz kaldı. Zira kaptan, Konfederasyon askerlerinin Delta'da aldığı mağlubiyetin nahoş bir hatırlatıcısı gibiydi onun için. Kaptanın bakışlarına daha fazla katlanamayacağını anladı ve valizini sıkıca tutarak ana güverteye doğru hızla indi.

Rihtimde, vapurun alçak güvertesiyle uyumlu bir iskele vardı. Birkaç metrelik yükleme ve iniş alanından sonra ana ambara çıkılıyordu. Ambarın önündeki taşlık kısımda insanların ambara çıkabilmesi için basamaklar, tekerlekli taşıtlar için de rampalar vardı. Delikanlı, valizini güç bela en yakın basamağa doğru çekti. Kuzeylilere ait birkaç yük arabası rampadan aşağı gürültüyle indi. Ter içindeki bir çavuşun sert emriyle az sayıdaki asker yük arabasının içinden çıkarak yandan çarklı vapura yöneldi.

Delikanlı, Kuzeylilere öfkeyle baktı. Ardından bakışlarını Kuzeylilerin üzerinden ayırmaya çalışırken adımlarını da dikkatle yavaşlattı. Yaklaştıkça korkusu daha da artmıştı. Sanki askerler ona doğru geliyor gibiydi. Acaba öğrenmişler miydi?

İlk asker yanından geçip de arkasındaki diğer askerlerle birlikte borda iskelesine çıkana kadar, delikanlı yutkunamadı bile. Etrafa kaçamak bakışlar atarken, askerlerin güvertede istiflenmiş valizleri ikişer ikişer yük arabalarına taşıdığını gördü.

Hep ayn, diye düşündü delikanlı, bu Kuzeylilerden bir an önce kurtulmak en iyisi olacak.

Rıhtımın başına ulaştığında istif edilmiş fişları kendine siper ederek ambarların oradaki barınağa doğru ilerledi. Rıhtımın parke taşlarında siyah çatlaklar, kararmış noktalar vardı. Bazıları yeni tamir edilmiş benzeyen ve üzerinde hâlâ yangının izlerini taşıyan ambarlar, Kuzeyli işgalcilerin el koymasını engellemek için New Orleans halkı tarafından ateşe verilen binlerce pamuk balyasıyla kilolarca pekmezin acı bir hatırlatıcısıydı. Nehir halkının Farragut donanmasına teslim olmasının üzerinden bir seneyi aşkın bir zaman geçmişti. Bu düşünce, artık düşmanların arasında yaşamak zorunda olan delikanlı için hiç de hoş değildi.

Bu sırada tiz bir kahkaha duyup da başını çevirince, Jacques DuBonné'nin balıketli kadın arkadaşını kiralık bir at arabasına bindirmeye çalıştığını gördü. Fayton rıhtımdan hızla ayrılırken, delikanlı gittikçe artan bir kıskançlık hissetti. Faytona binebilmek için tek bir kuruşu yoktu ve amcasının evi de epey uzaktaydı. Üstelik yol -hiç şüphesiz- Kuzeylilerle doluydu.

Kuzeylilerin bunaltıcı varlığı her yerdeydi. New Orleans işgale direnemeyip Kuzeylilere teslim olduğundan beri bu kente gelmeye cesaret edememişti. Şimdiyse burada kendini bir yabancı gibi hissediyordu. Rıhtımdaki bitmez tükenmez telaş daha önce hiç olmadığı kadar yoğundu. Askerler erzakları ambarlardan gemilere ya da gemilerden ambarlara taşıyordu. Zenci işçiler de aşırı nemli sıcak havada kan ter içinde çalışıyorlardı. Delikanlı tam bu sırada, duyduğu ağır bir küfürle yerinden sıçradı. İki iri at, içinde barut yüklü variller bulunan büyük bir

tarama : ırmak/chatlak
düzenleme : vero

yük arabasını çekerek zar zor ilerliyordu. Başlarındaki haydut kılıklı adam küfürler savurarak atların geniş sırtlarını kırbaçlıyordu. Hayvanların iri toynakları taş zeminde adeta kıvılcımlar çıkarıyordu.

Delikanlı, atların yolundan kaçmaya çalışırken askerlerin bağırışlarını duydu. İşte o anda dört Kuzeyli askerın yanı başında buluverdi kendini.

"Hey, şuraya bakın! Köylü bir piç şehre inmiş," diye seslendi askerlerden biri.

Güneyli delikanlı arkasına dönüp bu dört askere biraz merak, biraz da nefretle baktı. Askerlerin en büyük göstereni bile yetişkin denemeyecek kadar genç dururken, en küçüğünün yanaklarından da çocukluktan daha yeni çıktığı anlaşıyordu. Konuşan asker, neredeyse tamamını bitirdiği şişeyi arkadaşına uzatıp öne doğru adım attı, bacaklarını araladı ve başparmaklarını kemerine sıkıstırdı. Başına dikildiği güneyli delikanlı ise kaygılı gözlerle ona bakıyordu.

"Senin burada ne işin var köylü parçası?" diye sordu asker, meydan okurcasına. "İriyari, serseri Kuzeylileri görmeye mi geldin?"

"Ha... hayır efendim," diye kekeledi çocuk. Bu beklenmedik karşılaşmayla korkuya kapılmıştı. Endişeli gözlerle diğerlerine baktı. Hepsi sarhoştı. Üniformaları darmadağındı. Sıkıntıdan kurtulmak için eğlence arıyor gibi bir halleri vardı. Çocuk, adamlara gözdağı vermeye çalıştı.

"Amcamla buluşacaktım. Buralarda bir yerlerdedir..." Yalan söylemenin verdiği güvensizlikle sesi kısık kısık çıkmıştı. Amcasından bir iz bulabilmeyi umut edercesine bakışları uzaklara dalıp gitti.

"Hey!" Kuzeyli asker delikanlıyı küçümser gözlerle süzdü. "Bu veledin amcası buralardaymış. İşte orada, ufaklık!" Diğer askeri dürterek hemen yakınlarındaki katır sürüsünü gösterdi. "Amcan şu katırlardan biri olmasın sakın?"

Çocuk, dörtlünün alaycı kahkahalarıyla irkilerek, kafasına büyük gelen şapkasının siperini aşağıya doğru çekti. Kuzeyli-

lerin sarhoş esprilerine hedef olmamak için, "Hayır efendim," diye geveleyip önüne döndü.

Ne var ki Kuzeyli asker, şapkayı kafasından çekip alınca çocuğun dağınık koyu kızıl saçları ortaya çıktı. Saçlarını düzeltirken bu hakarete cevap vermeye niyetlendiyse de, çenesini kapalı tutmasının daha akıllıca olacağına karar verdi. Öfkeyle şapkasını geri almaya çalıştı.

"Şapkasına da bakın şunun!" diye bağırdı adam.

Şapkayı bir diğeri yakaladı ve yakından inceledi. "Sanırım nehrin aşağısında bundan daha güzel bir şapkası olan yaşlı bir katır gördüm. Belki de bunun kuzenidir."

Çocuk tam şapkayı yakalayacaktı ki şapka tekrar uçuverdi. Çok kızmıştı, küçük yumruklarını sıkı, dudaklarını öfkeyle ısırı. "Sizi orman kaçkınları!" diye bağırdı. "Şapkamı geri verin bana!"

İlk asker şapkayı yakaladı ve alaycı kahkahalarla hasır valizi dikine çevirip üstüne oturdu. Valizin kenarları dışarı doğru esneyip patlayacak gibi olmuştu. Çocuk bu görüntüye dayanamayıp en sonunda çizmesinin ucunu büyük bir kuvvetle askerin kavalkemiğine geçirdi. Camı yanan asker, öfkeden deliye dönerek çocuğu omuzlarından yakalayiverdi.

"Bana bak küçük domuz!" diye bağırdı çocuğu sarsarak. Nefesi viski kokuyordu. "Seni mahvede..."

Tam bu sırada bir ses duyuldu: "Dikkaaaaat!"

Çocuk da ani bir hareketle adamın elinden kurtuldu. Kışarken az kalsın valizin üzerine kapaklanıverecekti. Yere düşen şapkayı hızla kafasına taktı ve yumruklarını sıkı. Kavgaya hazırdı artık. Ancak körkütük sarhoş olan dört askerin baston yutmuş gibi hazır olda durduklarını görünce gözlerinc inanamadı. Bu sırada yere düşen viski şişesinin gürültüsüyle, fırtına öncesi sessizlik bozulmuş oldu. Gösterişli mavi üniformasıyla dinç bir adam ansızın beliriverdi. Üniformasının düğmeleri parlak pirinçtendi. Manşetlerinde şeritler ve geniş omuzlarında rütbesini belirten sarı apoletler vardı. İnce belinde siyah tabancasının asılı olduğu bir kemer, onun altında da kırmızı-beyaz bir şerit bulunuyordu. Hardec tarzı şapkasını çatık kaşlarının

üzerine kadar indirmişti. Yaklaşırken, mavi ağırlıklı kıyafetinin pantolon kısmındaki sarı çizgiler parıldıyordu.

“Askerler!” diye bağırdı. “Eminim çavuşunuz size zaman geçirmeniz için şehrin çocuklarını rahatsız etmekten daha önemli işler verebilir. Derhal karargâhınıza geri dönün!” Askerler kendilerine çekidüzen vermeye çalışırken, adam onları sert bakışlarıyla süzdü. “Defolun!” diye bağırdı.

Subay, uzaklaşan dört askeri izledikten sonra bakışlarını çocuğa çevirdi ve çocuk da adamın güneşte kavrulmuş yüzündeki koyu mavi gözleriyle karşılaştı. Düzgün kesilmiş uzun, açık kahverengi favorileri, zayıf elmacık kemiklerini ve kemikli çenesini daha da belirginleştiriyordu. Hafif kemerli, ince ve düzgün burnunun altında da dolgun ama şu anda gülmeyen dudakları vardı. Kendinden emin tavırları, sade giysileri ve ağırbaşlı görüntüsüyle gerçek bir asker havasındaydı. Yakışıklılığı, devlet başkanlarının asil görünüşlerini andırıyor, siyah kirpiklerle çevrelenmiş gözleri ise çocuğun en içteki sırlarını açığa çıkartacak kadar keskin bakıyordu. Öyle ki, insan yaklaşmaya çekiniyordu.

Yüzbaşının sert bakışları, bu afacan çocuğa baktıkça yumuşadı. Dudaklarında oluşan tebessümü gizlemeye çalışarak, “Üzgünüm evlat. Bu adamlar evlerinden çok uzaktalar. Tıpkı önyargıları gibi tavırlarını da değiştirmeleri gerek,” dedi.

Çocuk, Kuzeyli subayın karşısında büyük bir korkuya kapılmış olduğu için cevap veremedi. Subay, çocuğun ayağına büyük gelen kocaman çizmelere bakarken, çocuk gözlerini ondan kaçırdı.

“Gelelim sana. Birini mi bekliyorsun?” diye sordu subay. “Yoksa evden mi kaçtın?”

Delikanlı, yüzbaşının sorgulayan bakışları karşısında huzursuz oldu. Soruyu duymazdan gelerek gözlerini uzaklara çevirdi. Çocuğun fakirliğini ele veren yırtık pırtık, bol kıyafetlerini gören yüzbaşı ise bir teklifte bulunmaya karar verdi:

“Eğer istersen sana hastanede bir iş ayarlayabilirim.”

Çocuk, kıyafetinin kirli koluyla burnunu sildikten sonra

subayın koyu mavi üniformasına aldırılmaz gözlerle baktı. "Bir Yanki'nin' emrinde çalışmak isteniyorum."

Yüzbaşı sakince gülümsedi. "Birini vurmanı falan istemeyeceğiz senden."

Delikanlı koyu gri gözlerini nefretle kıstı. "Yankilerin kışını yalayacak başka birini bulun."

"Sen bilirsin." Adam bir puro sarıp yaktıktan sonra sözlerine devam etti: "Ama bu gururun karnını doyurmaya yetiyor mu yetmiyor mu, merak ediyorum doğrusu."

Çocuk, boş midesindeki gurultuların açlığını ele vermesinden korkarak gözlerini yere çevirdi.

"En son ne zaman yemek yedin?" diye sordu yüzbaşı.

Delikanlı, adama delici bakışlarıyla karşılık verdi. "Bundan sana ne mavi bacak?"

"Ailen nerede olduğunu biliyor mu peki?" Adam düşünceli bir şekilde çocuğa baktı.

"Eğer bilselerdi mezarlarında kemikleri sızlardı herhalde."

"Anlıyorum," dedi subay şefkatli bir tavırla. Etrafa bakarken, gözüne rıhtımdaki bir lokanta ilişti. Sonra çocuğa döndü. "Bir şeyler atıştıracaktım. Bana katılmak ister misin?"

Çocuk parlak ve soğuk gözlerini uzun boylu subaya dikti. "Sadakaya ihtiyacım yok benim."

Kuzeyli yüzbaşı omuzlarını silkti. "Bunu bir borç olarak kabul et. Durumun düzelince bana geri ödersin."

"Annem bana yabancılarla ve Kuzeylilerle konuşmamam gerektiğini öğretti."

Bu cevap yüzbaşayı güldürdü. "Bu son söylediğini kabul etmemek mümkün değil. O halde kendimi tanıtayım. Yüzbaşı Cole Latimer, hastaneye cerrah olarak atandım."

Şimdi ise çocuğun gri gözlerinden subaya karşı büyük bir güvensizlik okunuyordu. "Ben hiç elli yaşından daha genç bir cerrah görmedim, bayım. Saçma sapan şeyler söyleyip durmayın."

4 Yanki (Yankee): Güneylilerin, Kuzeyliler için kullandığı lakaplardan biri -ed.n.

“Bana inan, ben doktorum ve muhtemelen babanla aynı yaşı-
lardayım.”

“Sen benim babam falan değilsin!” diye bağırdı çocuk, öfkeyle.
“Hiçbir Kuzeyli kasap benim babam olamaz!”

Çocuğun alnıyla ince, kibirli burnunun birleştiği noktaya
uzun ve zayıf bir parmak dokundu. “Şimdi beni dinle ufaklık.
Buradaki bazı insanlar senin ithamlarından hoşlanmayabilir. Bu
sivri tavırlarını yumuşatmak için biraz sert önlemler alabilirler.
Seni bir beladan kurtardım ama öfkeli bir vелеde çocuk bakıcılığı
yapmak gibi bir niyetim yok. O yüzden hareketlerine dikkat et.”

Çocuğun kirli yanakları sinirden titredi. “Ben kendi başımın
çaresine bakmayı bilirim.”

Yüzbaşı Latimer alaycı bir edayla gülümsedi. “Görüntüσε ba-
kılacak olursa, birinin sana yardım etmesi şart. Bu arada, en son
ne zaman yıkandın?”

“Her şeye burnunu sokuyorsun!”

“İnatçı küçük serseri,” diye homurdanan Cole Latimer, eliyle
işaret ederek, “Çantanı al ve benimle gel,” dedi. Kimsesiz çocuğu
şaşkın bakışlarıyla bırakıp lokantaya doğru ilerledi. Birkaç adım
atmıştı ki, arkasına hiç bakmadan keskin bir sesle, “Acele et ufak-
lık! Bön bön bakıp durma.”

Çocuk, şapkasını kafasına geçirdi ve ağır valizini çekiştire çe-
kiştire kaptanın arkasından güçlükle ilerledi. Cole Latimer ahşap
yapının kapısına gelince duraksadı. Delikanlı, ondan bir adım ar-
kada, parlak siyah çizmelerinin topuklarına basarak ilerliyordu.
Subayın sorgulayan mavi gözleri üstüne çevrilince durdu.

“Senin bir adın var mı ufaklık?”

Çocuk huzursuz bir şekilde kıpırdanarak etrafına bakındı.

“Herhalde bir adın vardır, değil mi?” diye sordu Cole Lati-
mer, alaycı bir tavırla.

Çocuk, başını isteksizce sallayarak cevap verdi. “Ee, şey, is-
minim Al! Al, efendim.” Başını bu sefer daha sert bir biçimde sal-
ladı.

Yüzbaşı purosunu yere attı ve bir kaşını kaldırarak çocu-
ğu süzdü. “Kesik kesik konuşuyorsun, dilinde bir problem mi
var?”

"Ha-hayır, efendim" diye kekeledi Al.

Cole, çocuğun eski püskü şapkasını kuşkuyla inceleyerek kapıyı itti. "İçeride terbiyeli davranman gerektiğini unutma, Al. Ayrıca kafandaki şu şeyden de kurtul."

Çocuk, Kuzeyli'nin arkasından bir süre bakıp isteksizce takip etti. Lokantadaki iriyarı kadın işini bırakıp, pencere kenarındaki küçük masaya yerleşen bu ikiliye baktı. Donuk bir ifadeyle önce Kuzeyli'nin şık ve düzgün giysisini, sonra da çocuğun üzerine bol gelen kıyafetlerini inceledi. Ardından kaşlarını çatarak sebzeleri doğramaya devam etti.

Al, Yüzbaşı Latimer'ın tavırlarını isteksizce taklit ederek şapkasını çıkardı ve kendisine gösterilen sandalyeye oturdu. Cole, çocuğun yamuk yumuk kesilmiş kızıl kahve tonlarındaki dağınık saçlarına alaycı bir ifadeyle baktı. Yüzünü buruşturarak, "Saçlarını kim kesti böyle, evlat?" diye sordu.

"Ben," diye yanıtladı Al, cılız bir sesle.

Cole güldü. "Pek başarılı bir kesim sayılmaz, bence yeteneklerini başka alanlarda kullanmalısın."

Suskun kalıp yüzünü pencereye döndü Al. Gri gözlerinin yaşlarla dolduğunu hissetti. Çocuğun üzüntüsünü fark etmeyen Cole, elleri belinde duran kadını masaya çağırdı.

"Bugün sadece karides var," diye söylendi kadın sert bir biçimde. "Karides çorbası ya da karides tava. İçecek olarak da bira, kahve, çay ve inek sütü var. Ne istersiniz, efendim?" diye sordu, son sözcüğü vurgulayarak.

Güncylilerin onu ya da kendisi gibi herhangi bir mavi üniformalı hor görmesine alışkın olduğu için, Latimer, kadının sesindeki iğneleyici tavrı görmezden geldi. New Orleans'a, General Butler'ın valiliği döneminde gelmişti ve o günlerde şehirde Kuzeyli askerlere gösterilen düşmanlık, şimdikinden çok daha fazlaydı. General, şehri askeri bir garnizon haline getirmeye çalışmış, şehirdeki karmaşaya hiçbir çözüm getirmeyen emirler yağdırmıştı. Sonra da şehir halkının gururlu mücadelesiyle başa çıkamayıp yenilmişti. Hatta, general merkeze geri çağırıldığında, şehirde isyan kol geziyordu. General Butler kendi askerlerine de çok katı davranmıştı. Hatta sivillerden bir şeyler

çalarken yakalanan birkaç askerini astırmıştı. New Orleans kesinlikle kolay yönetilebilecek bir şehir değildi. Hele ki zayıf iradeli biri tarafından. Butler aldığı önlemlerde çok katı davrandığı için halk tarafından hiç sevilmemişti. Ama Güneyliler generalin konumundaki herhangi bir Yanki'den zaten nefret edecekti.

"Ben karides çorbası ve soğuk bira alayım," dedi Cole. "Çocuğa da bira dışında ne isterse getirin."

Kadın uzaklaştığında Cole yine genç arkadaşını incelemeye başladı. "Kuzeylilerden senin kadar nefret eden bir çocuk için New Orleans çok kötü bir yer. Burada bir akraban ya da yanında kalabileceğin herhangi biri var mı?"

"Amcam var."

"İyi bari. Seninle koğuşumu paylaşmak zorunda kalacağım diye çok korktum bir an."

Al öksürerek boğazını temizledi. "İlişbir Yanki'yle beraber uyuyacak değilim ben de. Orası kesin."

Latimer sabırsızca iç geçirerek iş konusuna geri döndü. "Bir gelirin olmalı diye düşünüyorum. Ama sivillerin çoğu zaten zor geçiniyor. Birlik Ordusu, sana iş verebilecek tek kaynak. Hastane ise senin gibi biri için iyi bir seçenek gibi görünüyor. Tabii eğer çöpcü olup sokakları süpürmek istemiyorsan."

Al kızgın bakışlarını kontrol etmeye çalıştı.

"Okuma yazma biliyor musun?"

"Biraz."

"Ne demek o? Sadece adını mı yazabiliyorsun, yoksa daha fazlasını da yapabilir misin?"

Çocuk, subaya öfkeyle baktı ve kendinden emin bir sesle cevap verdi: "Gerekirse daha fazlasını da yaparım."

"Hastanede temizlik işlerine bakan birkaç zenci vardı ama daha sonra orduya yazıldılar," dedi Cole. "Temizlik, hasta bakıcılık gibi işlere bakan sakat askerlerimiz de pek kalmadı. Çünkü ayağa kalkabilen yaralı askerler ya birliklerine geri döndüler ya da tedavi için doğuya gönderildiler."

"Yankilerin iyileşmesine yardım falan etmeyeceğim!" diye itiraz etti çocuk. Konuşurken gözleri dolmuştu. "Babamı ve

ağabeyimi öldürdünüz siz. İğrenç hırsızlıklarımızla annemi mezara gömdünüz.”

Cole, karşısındaki bu pejmürde çocuğa acıdı. “Çok üzüldüm, Al. Benim işim, hangi üniformayı giyiyor olursa olsun, insanların hayatlarını kurtarmak, onları iyileştirmek.”

“İlah. Şimdiye kadar, topraklarımıza girip her yeri talan etmeyi tercih etmeyecek tek bir Yanki bile tanı...”

“Sen nerede yaşıyordun ki tüm bu yargılara varacak kadar çok Kuzeyli tanıdın?” diye sözünü kesti Latimer aniden.

“Nehrin kuzeyinde.”

“Nehrin kuzeyinde mi?” diye sordu subay, alaycı bir sesle. “Chancellorsville ya da Gettysburg’dan değil misin? Buraları duymuşsundur ama, değil mi?” Latimer, çocuğun öfkeden dışlarını sıkmasına ve bakışlarını kaçırmasına aldırmadan alaycı tutumunu sürdürdü. “Verdiğin bu cevaptan, senin de tıpkı benim gibi lanet bir Kuzeyli olduğunu ve topraklarımızı istila eden Johnny Reb⁵ birliklerini görmüş olduğunu pekâlâ düşünebilirim, öyle değil mi? Nehrin kuzeyiymiş! Nehrin ne kadar yukarisındansın, evlat? Baton Rouge mu? Vicksburg mü? Ya da Minnesota mı?”

Al içinde fırtınalar kopan gri gözlerini ellerine çevirip öfkeyle cevap verdi: “Minnesota’dan ancak bir pislik çıkar!”

Latimer, parmağıyla çocuğun ağzını gösterdi, “Sana terbiyeli olman gerektiğini söylememiş miydin?”

“Ben gayet terbiyeliyim, Kuzeyli.” Subayın elini cesur bir hareketle geri itti. “Beni kızdırıyorsun. Sana kimse parmakla göstermenin ayıp olduğunu söylemedi mi?”

“Dikkatli ol,” diye uyardı subay kibarca. “Yoksa pantolonunu indirip kuşını bir güzel pataklarım.”

Al burnundan soluyarak sandalyesinden hafifçe kalktı, sonra da kapana kısılmış vahşi bir hayvan gibi sırtını çıkarıp eğildi. Gerçekten de, gözlerinin derinliklerinde vahşi bir ışık parlıyordu. Şapkasını eline alıp başına geçirdi. “Eğer bana bir daha

5 Johnny Reb: Amerikan İç Savaşı’nda güneyli Konfederasyon askerlerine, kuzeyli Birlik askerlerinin takığı isim -ed.n.

dokunacak olursan," diye homurdandı kısık bir sesle, "bunu sana ödetirim. Lanet bir Kuzeyli'nin saçmalıklarını dinleyecek değilim."

Bunun üzerine Cole Latimer da ayağa kalktı ve kendisine meydan okuyan çocuğun gri gözleriyle kendi yüzü arasında bir karış kalıncaya dek eğildi. Mavi gözleri öfke doluydu. Ne var ki sesi yumuşak ve sakindi: "Bu ne cüret, evlat?" Çocuk kıpırdamaya fırsat bulamadan, Latimer, Al'in kafasındaki şapkayı kap-tığı gibi şak diye masanın üzerine vurdu. Çocuğun gri gözleri korkuyla açılınca, Cole Latimer, ses tonunu hiç değiştirmeden sözlerine devam etti: "Otur ve çeneni kapa. Yoksa söyledikleri-mi hemen burada yaparım."

Çocuk korkuyla yutkundu. Hemen yerine oturup tedbirli gözlerle Kuzeyli'yi seyretmeye koyuldu.

Cole sandalyesine geri otururken karşısındaki zavallı çocuğa baktı. Sözcüklerini seçerek konuşmaya başladı: "Ben hayatım boyunca ne çocukları, ne de kadınları istismar ettim..." Çocuk gözlerini subayın üzerinden ayırmadan dimdik oturuyordu. "Ama beni kıskırtırsan, sana karşı tavrımı değiştirmek zorunda kalırım."

Tedirgin olan çocuk daha terbiyeli bir tavır takınmaya çalıştı. Bakışlarını aşağı çevirip ellerini dizlerine koydu ve sessizce oturmaya devam etti.

"İşte böyle," diyerek başını salladı Cole. "Şimdi söyle bakalım, nehrin ne kadar yukarısından geliyorsun?"

Al yüksek sesle cevapladı: "Baton Rouge'un birkaç kilometre kuzeyinden."

Çocuk gözlerini kaçırırken, Latimer'ın dudaklarında ince bir gülümseme belirdi. "Umarım bir gün benim hakkımdaki fikirlerini gözden geçirirsin, Al." Çocuk adamın gözlerine baktı. Aklı karışmış gibiydi. "Benim evim nehrin daha da yukarısında... Minnesota'da," dedi subay.

Çocuğun yüzüne şaşkınlıkla karışık bir utanç eklendi. Çocuğu içine düştüğü bu çıkmazdan kurtaransa, iriyarı kadının, tüm yeteneğini sergilercesine elinde kocaman bir tepsi taşıyarak masalarına gelmesi oldu. Törenselsel bir havayla, tepsideki büyük,

baharatlı, dumanı tüten sıcak çorba kâselerini masaya koydu. Hemen arkasından sıcak peksimet ve mısır unuyla kızartılmış keci balığı da masadaki yerini aldı. Çocuğun bir yandan balığı hızla mideye indirirken, bir yandan da alelacele çorbayı içtiğini gören kadın, şaşkınlıkla masadan ayrıldı. Kıtlıktan çıkmış gibi yemek yerken subayın kendisini eğlenerek seyrettiğini fark eden Al, utanarak duraksadı. Yüzbaşı Latimer, hafifçe gülümse-di ve bütün dikkatini önündeki leziz yemeğe verdi.

Cole yemeğini yavaş yavaş, keyfini çıkararak yerken, karnı doyan çocuk, tabağında kalan yemeklerle oynamaya başladı. Latimer yemeğini bitirdiğinde arkasına yaslanıp peçeteyle ağzını sildi.

“Amcanın nerede yaşadığını biliyor musun?”

Çocuk hayır anlamında başını salladı. Cole hesabı ödeyip şapkasını başına geçirdikten sonra, çocuğa kendisini takip etmesini işaret etti. “Haydi. Atım hâlâ dışarıdaysa seni amcana götüreyim.”

Çocuk hızla kalkıp valizini alarak adamın arkasından dışarı çıktı. Onu reddedemezdi. Üstelik ata binmek, yürümekten çok daha hızlıydı. Korumucusunun arkasından, valizi ve ağır çizme-leriyle cebelleşerek ilerledi. Gölgede, kir içindeki çocuğu ve ona göz kulak olan subayı bekleyen uzun boylu, uzun bacaklı kır bir at vardı. Dizginleri tutan Cole, arkasına dönüp zayıf çocuğa ve onun yüküne baktı.

“Arkamda otururken valizini tutabilecek misin?”

“Evet,” diye cevap verdi çocuk kibirle. “Küçüklüğünden beri at binirim ben.”

“Bin o zaman. Bin de valizini vereyim.”

Cole atı tutarken çocuk üzengiye basarak atın üzerine çıkmaya çalıştıysa da diğer bacağını eyerin yan tarafına geçirmeyi başaramadı.

“Küçüklüğünden beri at biniyorsun demek?”

Al aniden irkilerek, kalçasında onu yukarı iten kaba eli hissetti. Gri gözlerini kocaman açarak atın arkasına oturduğunda yüzüne bir sıkıntı yerleşti. Kızgın bir ifadeyle Kuzeyli’ye döndüğünde, Latimer valizi çoktan yukarı kaldırmıştı bile. Valizi

kaba bir yorumla çocuğun önüne koydu: “Belli ki şimdiye kadar rahat bir hayatın olmuş, Al. Bir kadın kadar yumuşaksın.”

Başka bir şey söylemeden dizginleri eline aldı ve bacağına eyerin üzerinden savurarak ata bindi. Her şey tamamdı. Arkasına dönerek, “Yerleştin mi?” diye sordu.

“Evet,” cevabını duyunca atın başını çevirdi. Rıhtımdan uzaklaşmaya başlamışlardı. Muhteşem bir attı bu, ama valiz ne kadar hafif olursa olsun, yük taşımaya alışkın değildi. Al oldukça mağrur görünüyordu ama atın kaygan sırtında valizine hâkim olabilmek oldukça güçtü. Üstelik subayla temas etmekten de rahatsız olmuştu. Atın üstünde sabit durmak için harcadığı çaba, hayvanı daha da germişti. Sonunda Latimer'ın sabrı taşı ve başını arkaya çevirerek bağırdı: “Al, adam gibi otur ve hareket etmeyi kes artık. Yoksa ikimiz de yere düşeceğiz.” Çocuğun küçük ellerini avuçlarına alıp sırtına koydu. “İşte, ceketimi tut. Şimdi iki elle sıkıca tutun ve hareket etme.”

Çocuk dikkatle ceketini tutup oturuşunu düzeltti. At biraz sakinleşince seyahatlerinin geri kalan kısmı daha rahat geçti. Çocuk, aralarında duran hasır valizi kollarıyla sarmalamıştı. Halinden memnundu. Vücudu, o nefret ettiği mavi cekete sürünmüyordu en azından.

tarama : ırmak/chatlak düzenleme : vero

İkinci Bölüm

New Orleans şehri, savaşın izlerini diğerleri kadar taşı-mıyordu. Nehir boyunca çatışmanın izleri görülse de, ıltımdan uzaklaştıkça hayat, işgalden önceki haliyle devam ediyormuş gibi görünüyordu. Balkonlarını dantel gibi işlenmiş demirlerin süslediği dükkânlar ve daracık evler adeta iç içe geç-mişti. Ferforje kapıların ardındaki avlularda bakımlı bahçeler vardı. Çocuğun yönlendirmeleriyle Vieux Café'den uzaklaştık-ça, daha geniş caddeler ve çimenlik alanlar görünmeye başladı. İri çiçeklerle bezenmiş manolya ağaçlarının baş döndüren ko-kusu, yaseminlerin, fundaların ve mersin ağaçlarının tatlı koku-suna karışmıştı. Gittikçe, çimenlik alanlar daha da büyüyordu. Geniş evlerin avluları çiçek açmış meşe ağaçlarıyla doluydu.

Cole hafifçe arkasına dönerek konuştu. Sesinde kuşkulu bir hava vardı: "Bizi nereye götürdüğünü bildiğinden emin misin, Al? Buralar zengin mahalleleri."

"İlah. Sizden sonra zenginlik mi kaldı..." Çocuk omuzlarını sıktı. "Daha önceden de geldim buralara. Biraz daha gideceğiz. Hemen aşağı tarafta."

Biraz sonra, yüksek bir çitin arkasında beliren, tuğladan ya-pılma hayli büyük bir eve doğru giden, dar bir geçide saptılar. Tuğladan yapılmış kemerlerin gölgesi verandaya düşmüştü. Verandanın sonunda ise, üst kattaki balkona uzanan tel işlemeli, demir bir merdiven vardı. Köşkü, tıpkı bir kalkan gibi kavrucu güneşten koruyan iri meşe ağaçlarının geniş dallarının ardında, evin bodrumuna inen kırık dökük demir kapı görünüyordu.

Cole, atını dönemeçli yola soktuğunda, çocuğun gitgide artan heyecanını hissetti. Atını geniş verandanın önünde dur-

durup aşığı indi, dizginleri bağlama kazığının demir halkasına düğümledi. Valizi atın sırtından indirirken, Al de yere atlayıp dosdoğru ön kapıya yöneldi, zili kuvvetlice çaldı. Latimer, sadık bir uşak gibi çantayı yüklenip çocuğı takip etti.

Çocuk telaşla subaya bakıp tekrar zili çaldı. İçeriden ayak sesleri duyuldu. Kapı, delikanlıdan biraz daha uzun boylu, göz alıcı bir kadın tarafından açıldı. Kadın onlara şaşkın gözlerle bakarken, Cole şapkasını çıkarıp koltuk alına sıkıştırdı. Veranda Kuzeyli bir subayın varlığı kadın için şaşırtıcı olmalıydı, ama çocuğun yüzünde gördüğü yalvaran ifadedden daha şaşırtıcı olmasa gerek.

"Hanımefendi." Cole, kadının yüzünde çocuğı tanıdığına dair hiçbir tepki göremeyince delikanlıdan şüphelenmeye başladı. "Bu çocuk sizi tanıdığını söylüyor. Doğru mu?"

Kadın, şaşkın bakışlarını çocuğa çevirdi. Memnuniyetsiz bir ifadeyle yüzünü buruşturdu. "Ben kesinlikle..." Bir an soluğı kesilir gibi oldu. "Al... Al..."

Çocuğun korku dolu yüzüne bakarak kekeleydi. Telaşlanmıştı. Endişe içinde önce yüzbaşıya, sonra tekrar çocuğa baktı.

"Al?" dedi yeniden, dikkatle. Çocuğun yüzündeki onaylayan gülümseme, kadına cesaret verdi. "İnanmıyorum, Al, bu sensin! Biz... seni beklemiyorduk. Aman Tanrım! Annem seni görünce heyecandan bayılacak!"

Simsiyah saçlı, güzel yüzlü kadın bakışlarını tekrar Cole'a çevirerek gülümsedi. "Umarım Al çok kötü bir şey yapmamıştır, albay. Annem hep Al'in başına buyruk olduğunu söylerdi. Kimse ne zaman, ne yapacağını önceden kestiremez."

"Yüzbaşı," diyerek kadını kibarca düzeltti Cole. "Ben Yüzbaşı Cole Latimer."

Çocuk yüzbaşının omzuna dokunup huysuz bir tavırla anlatmaya başladı: "Yüzbaşı beni gemiden buraya getirdi."

Kadın, şaşkınlıkla kocaman açtığı gözlerini bağlama kazığındaki ata çevirdi. "Aman Tanrım, ata birlikte mi bindiniz yani..."

Al öksürüp yanındaki Kuzeyli'ye döndü. "Bu, kuzinim Roberta. Roberta Craighugh."

tarama : ırmak/chatlak düzenleme : vero

Cole, göğüs dekoltesi, şeftali çiçeği desenli yaz elbisesiyle karşısında duran bu kuzguni siyah saçlı, siyah gözlü kadına, centilmen bir askere yakışır biçimde öne eğilerek selam verdi. "Sizinle tanışmaktan onur duydum, Bayan Craighugh."

Bu yakışıklı Yanki subayının erkeksi bakışları karşısında, Roberta'nın Fransız annesinden gelen tutkulu Fransız tarafı canlanır gibi oldu. Savaş, hayatındaki birçok tutkuyu köreltmmişti. Artık yirmi iki yaşına yaklaşıyordu ve bu, evlilik için geçkin sayılabilecek bir yaştı. Bir kızın, erkeği olmadan bir hiç olduğuna mandırılmıştı. Kapısını bir erkeğin en son çalınasının üzerinden yıllar geçmişti. Artık kendi varlığından bile sıkılmaya başlamıştı. Ne var ki, bir erkeğin gönlünü fethetme şansı aniden karşısına çıkmıştı işte. Bu aşkı heyecanlı kılacak olansa, yüzbaşının yasak bir meyve, yani bir Kuzeyli olmasıydı.

"Çok fazla Kuzeyli asker ağırladığımı söyleyemeyeceğim, yüzbaşı," dedi gözlerindeki ısıltıyla. "Kuzeyliler hakkında rahatsız edici çok fazla hikâye duydum. Gerçi..." Kaygılı bir biçimde parmağının ucunu ısırды. "Siz taşradaki zavallı, korunmasız kadınları korkutacak türden bir adama benzemiyorsunuz."

Cole, "Korkutmamak için elimden geleni yapıyorum, hanımefendi," diye karşılık verince, kadın gülümsedi.

Yanakları heyecandan kızarmıştı. Güney Konfederasyonu için savaşa katılmadan önce kapısına dizilip evlenme teklif eden aptal çocuklardan çok daha olgun ve çok daha özgüvenli bir hali vardı Cole'un. Roberta diğer aptal çocukların kalplerini kazanmakta hiç zorluk çekmemişti, fakat bu Yanki onu epey zorlayabiliyordu.

Roberta aniden, kuzenini unuttuğunu fark etti. "Al, neden gidip Dulcie'ye bakmıyorsun? Eminim seni gördüğüne çok sevinecek."

Al gitmek istemiyordu. Endişe içinde önce kuzinine, sonra Kuzeyli'ye baktı. Roberta'nın bu bakışlarını daha önceki ziyaretlerinde de görmüştü ve bu bakışların yüzbaşı için olmasa da, kendisi için hayra alamet olmadığını biliyordu. Düşmanın Roberta'ya kur yapması, namlunun ucunda durmak gibiydi. Tetik çekildiğinde, namlunun yanlış tarafında olmanmayı umut etti.

Ellerini, pislik içindeki pantolonuna silip adama doğru uzattı. "Beni buraya getirdiğin için çok teşekkür ederim, Yüzbaşı. Umarım kaybolmadan geri dönebilirsin." Al, ağaçların tepesinden parlayan güneşe baktı. "Yağmur yağacak gibi. Yağmadan dönsen iyi ede..."

"Saçmalama, Al," diye sözünü kesti Roberta. "Bu kibar beyefendiye teşekkür etmek için kendisini en azından içeri davet edelim. Bu uzun ve sıcak seyahat sonrasında serin bir şeyler içmek iyi gelecektir." Cole'a bakarak içtenlikle gülümsedi. "İçeri girmez miydiniz, Yüzbaşı? Dışarı çok sıcak." Kuzeninin gerginliğini görmezden gelerek kapıyı ardına kadar açtı ve "Böyle buyurun," diyerek Latimer'ı içeri davet etti.

Eve giren bu ikiliye bakarken Al öfkeyle dişlerini sıktı. Gri gözlerinden adeta alevler fışkırıyordu. Valizini güçlükle içeri taşıırken bileğini hafifçe burktu ve yüzbaşının duymasından korkarak küfürler yağdırdı. Neyse ki yüzbaşının dikkati o sırada, kendisini tek tük eşyanın bulunduğu salona götüren Roberta'daydı.

"Salonun bu görüntüsü için kusura bakmayın, Yüzbaşı. Savaştan önce çok daha gösterişliydi." İşveli bir edayla geniş, çemberli eteğini tuttu ve Cole'un oturduğu koltuğun karşısındaki rengi solmuş ipek kanepenin ucuna abartılı bir tavırla yerleşti. "Eskiden çok zengindik. Fakat sonra babamın elinde geçinebilmemiz için kala kala küçücük bir dükkân kaldı. Ben Paris'ten getirtilen parfümlerle büyümüşken, bir kalıp sabuna para ödeyemez hale geldik. Dulcie'nin yaptığı şu kaba saba keklere bakmaya bile katlanamıyorum."

"Savaş herkesi mağlup etmişe benziyor," dedi Cole alaycı bir edayla.

"O lanet General Butler şehrimizin üzerine çökene kadar, savaş o kadar da dayanılmaz değildi. Patavatsızlığımı mazur görün, Yüzbaşı, ancak o adamdan gerçekten nefret etmiştim."

"Güneylilerin çoğu ediyordu, Bayan Craighugh."

"Evet, ama yalnızca Güneylilerin çok azı içine sürüklendiğimiz bu acıya katlanmak zorunda kaldı. Babam sırf o sefil sadakat yeminini imzalamak istemediği için ambarlarımız bu şeytan

tarafından zapt edildi, yiyeceklerimize ve değerli eşyalarımıza bile el kondu. Hatta bu evi bile elimizden alacaklardı ki babam, anneme ve bana zarar gelmesin diye sadakat yeminini imzalamayı kabul etti. Sonrasında, Butler adamlarına, kadınlara daha sert davranmalarını emretti. Sizin gibi bir centilmenin böylesi bir emri yerine getireceğini hayal bile edemiyorum.”

Şehirliler arasında büyük bir infiale neden olan Yirmi Sekiz Numaralı Genel Emir, Cole’un hâlâ ezberindeydi. Butler bu emri, adamlarını New Orleanslı kadınların hakaretlerinden korumak için yayınlamıştı. Ne var ki, eylemleri geri tepmiş ve Güney eyaletlerinin diğer eyaletlerin gözünde daha fazla sempati kazanmasıyla sonuçlanmıştı. “Bayan Craighugh, ben sizin böyle bir muameleyi hak edecek bir şeyler yaptığınızı hayalimde bile canlandıramam.”

“Taciz edilirim korkusuyla evden dışarı adımımı bile atmıyordum. General Butler görevden alındığında çok rahatladım. Şimdi Banks adında çok daha iyi bir general var. Duyduğuma göre General Banks şatafatlı balolar düzenlemesinin yanı sıra, çok daha samimi bir adammış. Sizin hiç bu balolara gittiğiniz oldu mu, Yüzbaşı?”

“Hastanede işim başımdan aşkın oluyor, Bayan Craighugh. Kendime çok az zaman ayırabiliyorum. General’in sabahki hastane denetiminden sonra ancak öğleden sonra izin alabildim. Sanırım bugün şanslı günümdeyim.”

Roberta ile yüzbaşı sohbet ederlerken, Al, Latimer’in görüş hızasının dışında durarak Roberta’yla göz göze gelmeye çalıştı. Takat kuzini, subayı ağırlamakla öyle meşguldü ki, onun bakışlarını görmezden geldi. Bunun üzerine Al, valizini gürültülü bir biçimde mermer zemine bıraktı.

Roberta ırkıldı. “Ah, Al! Açlıktan ölüyorsundur herhalde. Çorbanın pişmesi de çok zaman alır. Git, Dulcie’ye sana açlığımı yatıştıracak bir şeyler yapmasını söyle,” deyip, Cole’a bakarak gülümsedi. “Tanrım, evimize misafir gelmeyeli öyle uzun zaman oldu ki, nasıl davranacağımı unuttum. Yüzbaşı Latimer, akşam yemeğini bizimle yemez miydiniz? Dulcie, New Orleans’taki en iyi aşçıdır.”

Al, duyduklarına inanamayarak gözlerini devirdi. Roberta böyle bir şeyi nasıl yapabilirdi?

Davet karşısında şaşkınlığını gizleyemeyen Cole, cevap vermeden önce biraz düşündü. Genelde, yalnızca kenar mahalle dilberleri, düşmanla arkadaş olacak kadar kendilerini düşürürdü. Ama onlar bile fazla samimi davranmazdı. Aylardır eli bir kadın eline değmemiş olduğu halde, ne halktan kadınlarla kendini şımartmış, ne de sayısız asker tarafından güvenilirliği kanıtlanmış olan fahişelerle yatağa girmişti. Aslında, karşındaki bu güzel kadınla birlikte olmak istemiyor değildi. Fakat dikkat etmesi gereken şeyler vardı. Mesela, Roberta'nın babası. Cole yanlış bir şey yapıp da Roberta'yla evlenmek zorunda kalmayı hiç istemezdi.

"Davetimi geri çevirmenizi istemiyorum, Yüzbaşı," diyerek dudaklarını büktü Roberta, teklifinin kabul edileceğinden emin, cilveli bir edayla. Ne de olsa, daha önce hiç reddedilmemişti. "Size New Orleans'ta pek misafirperver davranmadıklarından şüpheleniyorum."

"Böyle şartlarda misafirperverlik beklemek hayal olur," diyerek gülümsedi Cole.

"O halde anlaştık," dedi Roberta. "Kalmahırsınız. Ne de olsa Al'i eve siz getirdiniz. Size borçluyuz."

Roberta'nın dikkatini çekemeyen Al, homurdanarak evin arka tarafına geçti. Ayağına büyük gelen çizimleri, yürürken büyük bir gürültü çıkarıyor, ayak sesleri malikânenin boş odalarında uğursuz bir sesle yankılanıyordu. Al adımlarını yavaşlattı. Evin önceki ihtişamlı görüntüsünden geriye bir şey kalmamıştı. Bir zamanlar değerli eşyaların bulunduğu boş köşeler, şimdi acı veriyordu. Artık hizmetçilerin telaşlı koşuşturmaları da yoktu. Al bunun farkına varınca, Dulcie'nin ailesi dışındaki diğer tüm kölelerin evden ayrıldığını anladı.

Mutfak kapısını açtığında siyahi kadının akşam yemeğini hazırlamakla meşgul olduğunu gördü. Dulcie iri kemikli bir kadın olmasına rağmen şişman değildi. Al'den bir karış kadar daha uzun boyluydu. I lavuç doğramaya biraz ara vererek elinin tersiyle altını sildi. Göz ucuyla, mutfağın kapısındaki hırpani çocuğu görünce memnuniyetsiz bir ifadeyle baktı.

“Ne yapıyorsun sen burada, çocuk?” diye sordu şüphyle. Havucu öfkeyle tezgâha geri bırakıp ellerini önlüğüne sildi. “Yiyecek bir şey istiyorsan arka kapıya gel. Efendi Angus’ın evinde böyle her şeye gücü yeten Kuzeyli edalarıyla dolanamazsın.”

Kadının sesinin salondan duyulmasından korkan Al, siyahi kadını susturmaya çalıştı. Hizmetçinin yüzündeki şaşkınlığı görmezden gelip biraz daha yaklaştı. Kadının koluna dokundu.

“Dulcie, benim... Al...”

“İnanmıyorum!” diye bağırdı kadın. Sesi malikânenin duvarlarında çınlayınca paniğe kapılan Al, kadının ağzını eliyle kapadı.

Salonda oturan Roberta, telaşla önce sesin geldiği mutfak tarafına, daha sonra Cole’a baktı. Yelpazesinin ardından, “Al’in Dulcie ile arası hep iyi olmuştur,” dedi cilveli bir edayla.

Sonra da yüzbaşıya soru sorma fırsatı vermemek için adamı lafa tuttu. Latimer’ın üniformasının rengini artık dert etmiyordu. O bir erkekti. Tam anlamıyla, tepeden turnağa bir erkek. Yürüyüşüyle, konuşmasıyla, hareketleriyle belli ediyordu kendini. Tok sesi, tüylerini diken diken etmeye yetiyordu. Nazik davranışları, saygılı biri olduğunun kanıtıydı. Cole onun yanında gayet rahat hareket ediyordu. Yine de, Roberta, Cole’un bir erkek grubunun içinde de eşit derecede rahat olacağı sonucunu çıkardı. Daha yeni tanışmalarına rağmen Roberta’nın içi, Cole’un varlığıyla ısınmış, tekrar bir erkeğin onunla ilgilenme ihtimali onu heyecanlandırmaya yetmişti.

Cole, kimsesiz bir çocuğa bakıcılık etme sorumluluğunu üstlendiği için günü yine mahvolmuştu. Aslında hastanedeki işlerinin yoğunluğu yüzünden, öğleden sonraları izin alabilmesi bile bir mucizeydi. Ayrıca, şu an içinde bulunduğu bu beklenmedik durum karşısında ne yapacağını bilmiyordu. Şu anda çekici bir kadınla, şık bir salonda sohbet ediyor olması, yetim bir çocuğa yardım etmesi karşılığında bekleyebileceği herhangi bir ödülден çok daha fazlasıydı onun için. Roberta’nın huzur veren hoş sohbetini dinlerken epey rahatlamıştı. Ancak bir at arabası gelip evin önünde durunca, Roberta konuşmayı kesti ve kuşkuyla kaşlarını çatarak yerinden kalktı.

“Affedersiniz, Yüzbaşı. Sanırım annemle babam geldiler.” Tam aceleyle hole koşuyordu ki ön kapı gıcırdayarak açıldı ve Angus Craighugh elinde tabancasıyla içeri daldı. Karısı da onu takip etti. Angus, İskoç kökenli, kır saçlı, geniş, kırmızı suratlı, kısa boylu, tıknaz bir adamdı. Leala Craighugh ise sinirli bir kadındı. Kısa boyluydu ve yaşlandıkça kilo almıştı. Koyu renk saçları da beyazlamaya başlamıştı. Yaşadığı telaş, büyük, siyah gözlerinden açıkça okunuyordu. Hatta adamla kadının kaygılı hallerinden, evin önünde duran ve Kuzeyli bir askere ait olduğu belli olan atı gördükleri de anlaşılıyordu. Kötü bir şey olduğunu düşünmüşlerdi.

Roberta neler olduğunu annesiyle babasına anlatacak olsa, konuşulanları yüzbaşının kendisi de duyacaktı. Zira Roberta aniden ayağa kalkınca Cole da ayaklanmış ve şu anda kendisine şaşkınlıkla bakmakta olan Roberta’nın anne babasıyla karşı karşıya kalmıştı.

“Bir sorun mu var?” diye sordu Angus Craighugh. Kızının cevap vermesini hiç beklemeden kızgın bakışlarını subayın üzerine çevirdi ve dişlerini sıkarak konuşmaya başladı: “Bayım, kızımın evde kimse yokken misafir kabul etmek gibi bir huyu yoktur. Özellikle de bu misafir bir Kuzeyli ise. Eğer benimle bir sorununuz varsa, bunu benim odamda, bayanları rahatsız etmeden konuşabiliriz.”

Cole, adamı sakinleştirmeye çalışacaktı ki, Roberta onu susturdu. “Babacığım, bu Yüzbaşı Latimer. Rıhtımda Al’le tanışmış ve *delikanlıya* buraya kadar eşlik etme nezaketinde bulunmuş.”

Aklı karışan Angus, kaşlarını çatarak tek çocuğu olan Roberta’ya baktı. Kırmızı yüzündeki öfke, yerini büyük bir şaşkınlığa bırakmıştı. “Al mi? Delikanlı mı? Ne tür bir saçmalık bu Roberta?”

“Baba, lütfen.” Roberta, babasının elini tutarak gözlerinin içine derin derin baktı. “Mutfakta atıştırarak bir şeyler bulmaya gitti. Annemle gidip baksanıza.”

Afallayan karıkoca, kızlarının dediğini yaptı. Cole ile yeniden baş başa kalan Roberta biraz rahatlamıştı. İşveli bir edayla havanın o gün ne kadar da sıcak olduğundan konu açacaktı ki,

evin arka tarafından birinin çığlık atıp yarım yamalak bir Fransızcayla bir şeyler söylediği duyuldu. Roberta kapıya doğru yöneldiğinde, yüzbaşı ondan önce davranmıştı.

"Durun! Lütfen!" dedi soluk soluğa, yüzbaşını kolundan tutarak. Adama daha fazla yaklaşmadan, babası yanında annesiyle içeri girdi. Annesi anlamsız bir şeyler gevelerken, babası da yanaklarını okşayarak onu sakinleştirmeye çalışıyordu. Koltuğa yatırdığı karısını susturmaya çalıştı.

"Size yardım edebilirim, efendim" dedi yüzbaşı koltuğa yaklaşarak. "Ben doktorum."

"Hayır!" Cevap kısa ve netti. Angus yardımı geri çevirdikten sonra daha sakin bir biçimde konuşmaya çalıştı: "Hayır, lütfen. Kusuruna bakmayın. Şoka girdi... Mutfakta fare vardı da," diyerek omuzlarını silkti.

Cole, fare hikâyesine tam inanacaktı ki, kapının pervazına yaslanan Al'i gördü. Kafasını sallayarak, "Anlıyorum," dedi.

Roberta endişe dolu gözlerle kapıdaki delikanlıya baktı. "Al öyle çok değişmiş ki, kim görse şaşırırdı..."

Annesi Leala biraz kendine gelmeye başlamıştı. Doğrulmaya çalıştı. Sakinliğini korumak için çocukla göz göze gelmekten kaçınıyordu.

"Bizim kusurumuza bakmayın, Yüzbaşı," dedi Angus. Doktorla göz göze geldiğinde oldukça gergin görünüyordu. "Birlik subayları buralara pek uğramaz. Bu yüzden çok telaşlandık. Sonrasında bir de, eee, şeyi... delikanlıyı... yani Al'i görünce..."

Çocuk, çizmelerini eski püskü halının üzerinde sürüyerek salonun içinde dolanırken, kir içindeki yüzünün ardından gülümsedi. Omuzlarını silkti. "Özür dilerim Angus Amca. Yazı yazmayı iyi bilmediğim için mektup yollayamadım sizlere."

Çocuk konuşmaya başlayınca Angus irkilip geri çekilmişti. Leala da bakışlarını dikmiş, çocuğun her hareketini takip ediyordu.

"Önemli değil Al," diye karşılık verdi Angus. "Zor günler geçiriyoruz ne de olsa."

Roberta, Cole'a ürkekçe gülümsedi. "Umarım çok sersem görünmüyoruzdur, Yüzbaşı."

“Elbette hayır,” diye cevap verdi Cole, kibar bir biçimde. Oysa zayıf çocuğa diktığı gözlerinde muzip bir ifade vardı.

Angus çocukla Kuzeyli’nin arasına geçip durdu. “Al’i zahmet edip buralara kadar getirdiğiniz için size minnettarız. Eğer siz olmasaydınız kimbilir başına neler gelirdi!”

Al, Kuzeyli’den bir cevap beklerken kaygısızca salonda gezinip duruyordu. Cole, çocuğa bakıp gülerek cevap verdi. “Doğruyu söylemek gerekirse ben gelip onu kurtarmadan önce birkaç askerle kavgaya tutuşmak üzereydi.”

“Tanrım!” diye bağırды Leala soluğu kesilerek. Yelpazesini açıp sallamaya başladı.

Karısının telaşını fark eden Angus, “İyi misin tatlım?” diye sordu.

“Oui,” diyerek başını salladı Leala. “İyiyim.”

Angus tekrar çocuğa baktı. “Başın belaya mı girdi? Şimdi... iyi misin?”

“Tabii ki!” dedi Al, kendinden emin bir havayla. Yumruklarını gösterdi. “Beni bıraksaydı o lanet askerlere günlerini gösterecektim.”

Amcası yadırgayarak baktı yeğenine. “Pekâlâ,” diyerek iç çekti. “Sağ salim burada olmaya ve her şeyin bitmesine sevindim.”

Al sinsice gülümsedi. “Bitmedi ki.” Bütün gözler ona çevrildi ve yüzbaşı dışında herkesin nefesi kesildi. Ufaklık sırtıyordu. “Roberta doktoru yemeğe kalması için ikna etti.”

Leala söylenerek kendini sandalyeye bırakırken, yelpazesi yere düştü. Umutsuz gözlerle kızına baktı. Angus’ın kızına çevirdiği yüzüne ise karanlık bir ifade yerleşmişti. Evi tuhaf bir sessizlik bürüdü.

Cole, evdeki bu gerginliği bir an önce dağıtmanın en iyisi olacağına karar verdi. “Bu akşam nöbetim olduğu için maalesef bu daveti kabul edemeyeceğim efendim.”

“Hay Allah...” diye mızıldandı Roberta, annesiyle babasının hoşnutsuzluğunu yok sayarak. “Müsaade edin, Al’i buraya kadar getirdiğiniz için size teşekkür edelim. Ne zaman müsait olacaksınız?”

Cole, Roberta'nın kararlılığı ve ısrarı karşısında keyiflenmişti. "Bir aksilik çıkmazsa önümüzdeki cuma akşamı izinli olacağım."

"O halde önümüzdeki cuma gelip bizimle akşam yemeği yemelisiniz," dedi Roberta, babasının hoşnutsuzluğuna aldırmadan.

Anne ve babanın rahatsız olduğunu fark eden Cole, Angus'a döndü, "Tabii müsaadeniz olursa efendim," dedi.

Bu durum her ne kadar canlarını sıkırsa da, davete itiraz etmek büyük kabalık olurdu. Boyun eğmekten başka bir seçenek kalmamıştı. "Elbette Yüzbaşı. Delikanlı için yaptığınız bu iyiliğe minnettarız."

"Tek yaptığım, onu buraya getirmektir efendim," diye kibarca cevap verdi Cole. "Birinin ufaklığı elinden sıkıcı tutması gerekirdi. Ama onu burada sizlerle gördükten sonra içim rahatladı."

"Hah!" diye güldü Al. "Bir velet eksildi başından. Siz mavi göbekler zaten yeterince çocuğu öksüz bırakıyorsunuz, sonra da hiç utanmadan adamlarınızın soyup soğana çevirdiği salonlara kıçınızı seriyorsunuz..."

Leala korkudan tir tir titriyordu. Telaşla ellerini önünde birleştirerek kocasına baktı. Angus, bir nebze olsun rahatlasın diye karısına aceleyle bir kadeh şarap koydu. Kadehi, karısının titrek ellerine tutuşturdu ve karısı bu sert şaraptan büyük bir yudum alana kadar başında bekledi. Sonra Al'e dönüp, "Eminim, Yüzbaşı Latimer'ın bu çirkin olaylarla hiçbir ilgisi yoktur Al," diye çıkıştı.

"Elbette yoktur," diye doğruladı Roberta, Al'e bakarak. Yüzbaşı Latimer, Roberta'nın New Orleans'ın işgalinden beri tanıdığı en heyecan verici adamdı ve kendisini evde kalmaktan kurtaracak bu son şansı kuzeninin mahvetmesine asla izin vermezdi. İşine yarayacak bir ilişki için bütün işvesini kullanmaya hazırdı. Siyahı kirpiklerini cilveli bir biçimde kırparak Cole'a baktı. Roberta'nın arzu dolu bakışları, yakışıklı yüzbaşmayı kışkırtıyordu. Artık günaha girmek için hazırdı.

Cole ve Roberta arasındaki bu çekimi fark eden Angus, öfkeden kızaran yüzünü artık saklayamaz haldeydi. Cole nazikçe

gölümsedi. "Kızınız çok güzel efendim. Uzun zamandır böyle-sine cana yakın ve nazik bir biçimde ağırılanmamıştım."

Angus'ın yüzündeki hoşnutsuzluğu gören Al'in de adeta bir domuz gibi somurtmaya başlaması yüzbaşının dikkatinden kaçmadı. Babanın tavrını anlayabilirdi ama Al'in bakışları onu hayrete düşürmüştü. Al gri gözlerindeki soğuk ve delici bakış-larını uzun süre Cole'dan ayırmadı. Sonra da küstah bir edayla dönüp Leala'nın yanına oturdu. Nefret dolu bakışlarını yeniden Cole'a çevirerek, yanlarındaki masada duran şarap kadehini bir dikişte içti.

"Al..." Cole'un sesindeki tehditkâr tonu bir tek Al sezdi. "Amcamı üzüyorsun. Hareketlerine dikkat etmelisin. Bir centil-men bayanların yanındaiken şapkasını çıkarmalıdır."

Leala telaşla bir kez daha ellerini kenetledi ve korku dolu gözlerle kocasına baktı. Ağlayacak gibi bir hali vardı.

"Sorun değil, Yüzbaşı," diye ısrar etti Angus. Ancak Al şap-kayı çıkarmak için elini çoktan kafasına uzatmıştı bile. Kuzeyli subaya nefret dolu bakışlarla bakmaya devam ederken şapkayı başından çıkarıp salonun karşı tarafına doğru fırlattı. Hayretler içinde kalan Roberta'nın korkudan nefesi kesilmişti adeta. Deh-şete kapılan Angus'ın haykırışı tüm salonda çınladı: "*Ne halt ye-diğini sanıyorsun sen?*"

Leala da ellerini Tanrı'ya dua edercesine havaya kaldırdı. "Ah, Angus, Angus, Angus, bu kız ne halt yedi böyle? Aah, ah!"

Angus hemen bir kadeh şarap daha koyup karısına uzattı. "Al Leala, iç biraz." Sonra da büyük bir zekâ ve soğukkanlılık örneği sergileyerek ekledi: "Roberta bir şey yapmadı. Şapkayı bu aptal çocuk fırlattı."

Öfkeli bakışlarıyla çocuğu süzerken yüzbaşıya dönüp. "Al, kıza benzetilmekten hep korkmuştur da," dedi.

Yeğeni burnundan soluyarak salondan çıkıp gitmeye yelte-nirken Angus arkasından seslendi: "Al, artık banyo yapsan iyi olur. Her zamanki odanda kalabilirsin. Ayrıca..." Hasır valizini işaret etti. "Eşyalarını almayı da unutma."

Çocuk salondan çıktığı zaman, Angus kafasını malcup bir biçimde sallayarak söylenmeye başladı: "Zamane gençleri işte!

Ne olacak bunların sonları, bilmiyorum. Çok saygısızlar." Tıradını noktalamak istercesine kollarını kaldırdı. "Başlarına buyruk yaşıyorlar!"

Cole, adamı sakinleştirmeye çalıştı. "Al iyi bir çocuğa benziyor efendim. Belki biraz dik kafalı. Biraz inatçı ya da haylaz. Lepsisi doğru. Ne var ki daha çok küçük. Gerçek bir yetişkin gibi davranması için zamana ihtiyacı var."

Cole'un, o an Angus Craighugh'nun yüzünde oluşan o acı dolu ifadenin nedenini anlaması için aylar geçmesi gerekecekti.

tarama : ırmak/chatlak
düzenleme : vero

twilightturk.com

Üçüncü Bölüm

A l büyük hasır valizini yatağa koyup yanına oturdu. Nehir gemisindeyken bir pamuk balyasını ikiye katlayıp yatak niyetine kullanmıştı. O kadar yumuşak bir şeyin bir süre sonra nasıl o kadar rahatsız ve sert bir şeye dönüştüğü ise zihnindeki esrarını hâlâ koruyordu. Pamuk balyasına uzandıktan sonra, ancak şafak vaktinin serinliğinde, o da çok az ve düzensiz uyuyabilmiş; güneş iyiden iyiye ısındığında da, beklenmedik bir şey planlarını mahvetmesin diye tetikte olması gerekmişti. Oyun şimdiye kadar gayet iyi oynanmış, Roberta'nın sınavı bile geride kalmıştı.

Camdan dışarıyı seyretmek için yataktan kalkıp yürümeye başlamıştı ki birden kapı açıldı ve Dulcie'nin iki kızı piring bir küveti çekiştire çekiştire odanın içine taşıdı. Birilerinin onları uyarıp uyarmadığını bilmiyordu. Tek bildiği, Kuzeyli hâlâ evdeyken daha fazla gürültü yapmamaları gerektiği idi. Kızlar, bir yandan küveti ılık suyla doldururken, bir yandan da arkası dönük duran bu misafire meraklı gözlerle bakmaktan kendilerini alamadı. Ne var ki havluları ve sabunu da koyduktan sonra hiçbir şey söylemeden kapıyı arkalarından sessizce kapatıp odadan çıktılar.

Al, kirli ellerini suya daldırıp suratına su çarptı. Cansız ruhu yeniden hayata dönmüşçesine derin bir nefes aldı. Gri gözleri, tazelenen bir dikkatle odayı bir kez daha inceledi. Birkaç eşya eksikti ama geri kalanlar oldukça tanıdık. Oda, sadık bir dost gibi karşıladığı bu gezgine, eski güzel anıları da hatırlatmıştı. O eski anılar, yeni solgun anıları bastırmıştı. Burası onun evi olmasa da, son iki haftadır gördüğü en güzel yerdi.

Küvetin yanındaki kırık aynayla yüzleşmek için zayıf bedenini çevirdi. Yüzünü, kederli bir tebessüm kapladı. Elleri sanki istemdişi havaya kalktı ve ince parmakları, birbirine girmiş kızıl kalve saçlarının arasına girdi. Önce çizmelerini, sonra gevşek pantolonunu çıkardı, onların üstüne de ceketini fırlatıp attı. Neredeyse dizlerine kadar uzanan gömleğinin düğmelerini alelacele açıp diğerlerinin yanına gönderdi.

Alaina MacGaren aynanın önünde durup kendine baktı. Üzerinde düz, ince bir şort ve bir çocuk gömleği kalmıştı. Körpe göğüsleri, üzerindeki dar çocuk gömleği yüzünden dümdüz olmuştu. Nihayet bu kirli iç çamaşırlarını da yerdeki kıyafet yığınının üzerine attı ve en sonunda rahatlayarak derin bir nefes aldı. Geçen sene yaşadığı sıkıntılar yüzünden haddinden fazla zayıflamıştı. Aşırı zayıf halini pek umursamıyordu, hatta bu durumdan hiç de şikâyetçi değildi. On yedi yaşında olmasına rağmen Kuzeylilerin burnunun dibinde bir erkek çocuğu kılığında geçmiş, hatta Yüzbaşı Latimer onun bir kız olabileceğinden hiç şüphelenmemişti bile.

Hafif bir öfkeyle, Roberta'nın yüzbaşıya ne kadar sıcak ve cana yakın davrandığını hatırladı. Kuzininin cilveli tavırlarının büyümesine kapılan yüzbaşı, Craighughların evine mutlaka tekrar gelecekti. Ne var ki, Alaina için bu ziyaretler büyük sorunlara yol açabilirdi. Örneğin o erkek çocuğu kılığına tekrar girmek zorunda kalabilirdi.

Ayrıca iş konusunu da gündeme almak zorundaydı. Craighughların yoksulluğunu gördükten sonra, artık onların iyiliklerini kolayca kabul edemezdi. Kendi kendini geçindirmeye kaptırmıştı, gerçi yüzbaşının söyledikleri de bir o kadar doğrudu. Onu işe alıp maaş ödeyebilecek sivillerin sayısı çok azdı. Hem zaten aranmakta olan bir kadının kaçıp saklanabilmesi için en iyi yöntem, erkek kılığına girerek Birlik'e ait askeri bir hastanede çalışmak değil de neydi? Bu fikir aklını iyiden iyiye meşgul etmeye başlamıştı.

Aynaya bakıp kendini daha yakından inceledi. Kuzeylilerin hastanesinde erkek kılığında ne kadar kalabilirdi? Yüzünün herhangi bir özelliği, kadın olduğunu ele verebilir miydi? Güneş

yanıklarının parlaklığıyla yüzüne sonradan eklenmiş gibi duran ince, küstah burnu ve çıkık elmacıkkemikleriyle köşeli bir görünümü olan yüzü, tüm narinliğine rağmen pekâlâ bir erkek çocuğunun suratı sayılabılırdi. Uzun ve ipeksi siyah kirpiklerinin altından bakan parlak ve büyük gri gözleri bile kimsenin bu yalandan şüphelenmesi için bir neden değildi. Ama ağzı! Öyle yumuşaktı, öyle pembe ve narindi ki, kesinlikle erkeksi sayılmazdı.

Derin düşüncelere dalan Alaina, önce yüzünü buruşturdu, sonra ekşitti ve en sonunda aynadaki yansımasına bakıp hafifçe gülümsedi. *Buldum!* diye düşündü kendi kendine. *Eğer dudaklarını gergin tutarsam... pekâlâ işe yarayabilir.*

Yüz hatlarını, yalnızca doğurabileceği tehlikeler açısından incelemeye koyuldu. Annesinin bütün çabalarına rağmen hayatının ilk yıllarında hep bir erkek çocuğu gibi davranmıştı. Ayrıca bütün sorumlulukların omzuna bindiği, yetersiz beslendiği ve çok çalışmak zorunda kaldığı son yıllarda da aşırı kilo vermiş ve tüm bu etkenler, kadınsı özelliklerinin gelişmesini neredeyse engellemişti. Bu şartlar altında, doğasındaki kadınlık -büyük bir sabırsızlıkla da olsa- ortaya çıkmak için gününü bekliyordu. Zaman, kızlara özgü hasretler çekme zamanı değil, hayatta kalmak için mücadele etme zamanıydı. Zorunluluktan doğan bir zihin katılığıyla, düşüncelerini; planını en iyi ne şekilde gerçekleştirebileceğine vermişti Alaina. Şimdi elverişsiz görünün bu yüz hatlarının günün birinde, karşısına çıkacak bir erkeği baştan çıkarabileceğine dair hiçbir tasavvuru yoktu kafasında.

Açılıp kapanan ön kapının sesi Alaina'nın dikkatini çekti. Ön bahçeye bakan balkonun camlı kapısının arkasından, aşağıda neler olup bittiğine baktı. Yüzbaşı Latimer bahçeye çıktı ve atına atlayıp şapkasını taktı. Alaina, Cole'un büyüleyici ve çok özel bir erkek olduğunu düşünse de, kendini engellemeye çalıştı. Uzun boylu, dik duruşlu, zayıf ama kaslı görüntüsüyle üzerindeki üniformaya bir asalet katıyordu. Hatta duru yüz hatları ve capcanlı mavi gözleriyle daha da yakışıklı görünüyordu. Ancak o bir Kuzeyliydi ve Alaina için bu affedilemez bir günahı. Banyosuna geri döndüğünde yüzbaşıyı aklından çıkarmıştı

hile. Roberta ona çoktan abayı yakmış olsa bile, *kendisi kesinlikle* açık olamazdı. Aylar önce Briar Hill'de onu casus olduğu suçlamasıyla ipe çekmekle tehdit eden küstah teğmeni nasıl kabul etmediyse, yüzbaşını da kabul etmeyecekti. Hatta, gerçek ortaya çıktığı zaman, Yüzbaşı Latimer da muhtemelen onun için aynı sonu hazırlamaya çalışacaktı.

Küvetin içine girip derisini kazırcasına keselendi; karmın çorban saçlarını da ev yapımı sabunla yıkadı. Saçlarını kesmek onun için çok zor olmuş ama buna mecbur kalmıştı. Uzun, dalgalı bukleleri yakalanmasına yol açabilirdi. Nehrin kenarındaki eski bir ahırda saklanırken, şapkası rüzgârla uçup gider veya çalılara takılır da onu ele verir korkusuyla saçlarını kısacık kesmişti.

Nasıl da masum başlamıştı her şey. Başlarda Konfederasyon askerlerinin tek istedikleri yemek ve bir-iki gece dinlenebilecekleri bir barınak olmuştu. Annesi bunu bir görev addederek onları evlerine kabul etmiş; Alaina da, annesi Glynnis MacGaren'in ölümünden sonra, belki bir yerlerde başka bir kadın, artık Louisiana'da MacGarenlar ailesinin hayatta kalan tek bireyi olan kardeşi Jason'a aynı iyiliği yapar umuduyla askerleri evinde ağırlamaya devam etmişti. Banks ve onun leş yiyicilerinin Alexandria'ya taşınmalarından sonra geriye pek az değerli şey kalmıştı. Yine de Alaina her şeyini paylaşmaya devam etmişti. İki haftayı aşkın bir süre önce, bir asker, General Richard Taylor'dan bir mesaj bıraktıktan sonra Alaina'nın ahırında ölmüştü. Bu mesajı Konfederasyon birliklerinin karargâhına ulaştırmanın yeterince kolay olacağını düşünmüştü Alaina. Ne var ki bu iş tamamen şanssızlıkla sonuçlanmıştı. Cahil yan komşularının, sürekli Alaina'nın azarlarına maruz kalmış en büyük oğlu, Alaina karargâha gidip gelirken onu takip etmişti. Bir kez daha, MacGarenların evine taşınıp evin erkeği olmayı ve artık kimsesi kalmayan Alaina ile evlenmeyi teklif etmiş; bu teklif karşısında Alaina babasının tüfeğiyle onu evin dışına kadar kovalamıştı. Bunun üzerine çocuk, reddedilmenin hırsıyla, Alaina'yı Kuzeylilere ihbar etmekte hiç zaman kaybetmemiş ve kuşkusuz, bu işin karşılığında epey yüklü bir para da kazanmıştı.

Bir avuç zenci askeriyle Briar Hill'e gelen Kuzeyli teğmeni hatırlayınca Alaina'nın kalbi nefretle doldu. Askerler etrafını sarp otlatmakta olduğu süt ineğini korkuturken, teğmen de atının üzerinde zevkle olan biteni seyretmişti. Ancak Alaina'nın meydan okuyan bakışlarından sonunda rahatsız olup askerlerine müstemilatlarda Konfederasyon askeri var mı yok mu diye etrafı kolaçan etmelerini emretmişti. Daha sonra da tabancasının kapağını açarak Alaina'yı korkutmaya çalışmış, onu önüne katarak evin içine sokmuş, kapıyı arkasından kapattıktan sonra da çok çığ bir teklifte bulunmuştu.

Alaina'nın cevabı ise sert ve alaycı olmuştu. Bu teklifi ancak *bir taraflarının* üstü soğuktan buz tutarsa kabul edeceğini söylemişti. Nazik teğmen de aldığı cevap karşısında kibarlığı bir kenara bırakıp salonda onun üzerine çullanmıştı. Çığlıklarını duyan Saul, arka kapıyı kırarak salona gelmiş, iriyarı siyahi hizmetkârı gören teğmen korkudan kuyruğunu bacaklarının arasına kısıtırıp adamlarını yardıma çağırmıştı. Adamları gelip onu kurtarıırken, teğmen, takviye güçlerle geri döneceğini ve hem Alaina'yı hem de siyahi hizmetkârını astıracağına dair yeminler etmişti. Atına binip biraz yol aldıktan sonra da tüfeğini çıkarıp, Alaina'nın gözlerinin önünde süt ineğini vurmuştu. Teğmenin tehditleri Alaina'yı pek korkutmasa da, ineğini böyle zalim bir şekilde öldürmüş olması onu soğuk bir dehşete düşürmüştü. Teğmen intikamını gözünü kırpmadan almış, kimin acı çekeceğini hiç düşünmemişti.

Eviden ayrılmanın acısı Alaina'nın hâlâ içindeydi. Alalecele giyebileceği her şeyi valizine tıkıştırmasının, bir erkek çocuğu kılığına bürünmesinin ve Saul'un arkasından, Briar Hill'de kalan tek atın sırtına tırmanmasının üzerinden uzun yıllar geçmiş gibi geliyordu. Bir haftadan uzun bir süre köy ve kasabalarda gezinmiş, Birlik askerlerinin etrafta olduğu bölgelerde de saklanmışlardı. Eve gitmeye ise, sabahın erken saatlerinde erzak almak için yalnızca bir kere cesaret edebilmişlerdi. Saul, içi erzak dolu sırt çantasıyla caddeyi geçip Alaina'nın yanına gelmeye çalıştığı sırada duyduğu bir haykırıyla olduğu yerde kaldığında Baton Rouge'daydılar. Şaşkına dönen Alaina etrafına bakınırken üstüne doğru hızla gelen teğmeni görmüştü. Teğmen bir yandan da

adamlarına, kaçırmaya çalışan siyahi adamı yakalamalarını em-
rediyordu. Güçlü kuvvetli bir adam olan Saul'u pek az adam
durdurabilirdi. Saul kaçarken, Alaina da kimsenin kendisinin
lark etmediğinden emin olana kadar yolun arka tarafına doğru
çekilmiş, sonra da yaşlı atına atlayıp kaçmıştı. O gece şehrin her
yerinde Saul'u aramış, sonunda şehir dışında bir yerde kamp
kurmuştu. Saul'dan hiçbir iz yoktu. İki gün boyunca aramala-
rına devam etmiş, bakımsız bir tarladan topladığı bir avuç mısır
dışında hiçbir şey yiyememişti. Sonunda nehir gemisine binip
New Orleans'a gidebilmek için atını satmıştı.

Anılar evine duyduğu özlemi daha da artırdığı için, Alaina
aqlını daha az rahatsız edici bir konuya vermeye çalıştı. Hızla
banyosunu bitirip üstüne eski püskü bir giysi geçirdikten sonra,
alışıp olduğu az sayıdaki eşyasını valizinden çıkarmaya başladı.
Sahip olduğu iki muslin elbisesi yamalarla dolu olduğu için, en
sevdiği elbise, annesinin cenazesinde giydiği idi. Eskiye hatırla-
yıp kederle başını salladı. Rıhtımdaki o aptal asker valizini öyle
ezmişti ki, Yüzbaşı Latimer'in atının sırtında onunla birlikte yol
alırken valizinin açılıp yere saçılacağından çok korkmuştu. Bir
erkek çocuğu olarak, neden kadın elbiseleriyle dolu bir valizle
seyahat ettiğini açıklamak neredeyse imkânsız olurdu. Ne var
ki yüzbaşı, öksüz bir erkek çocuğunu kurtarmakta olduğundan
son derece emin olduğu halde, böylesine zavallı bir erkek ço-
cuğunu değil, kendisinin de mensup olduğu Birlik ordusu ta-
rafından ajanlıkla suçlanıp tehlikeli bir hayvanmışçasına peşine
düşülen genç bir kadını güvenle evine ulaştırmıştı.

Kapı hafifçe çalındı. Alaina'nın içeri buyur etmesinden son-
ra Leala, yanında Angus ve Roberta ile telaşla içeri girdi.

"Alaina, yavrum! Beni öyle çok korkuttun ki!" diyerek şef-
katli bir sesle kızı azarladıktan sonra, kuruyup kıvrıklaşan saç-
larının döküldüğü alnından öptü. "Saçların! O güzel saçlarına
ne olmuş böyle!"

"Neden Briar Hill'den ayrıldın?" diye sordu Angus ani-
den. "Annenin mezarına geldiğimizde kalmakta kararlıydım.
Glynis'in vefatının üzerinden hemen hemen bir sene geçti. Ne
oldu da fikrini değiştirdi? Eminim Jason..."

"Hayır!" Alaina en büyük kardeşinin de diğer kardeşi Gavin ve babası gibi ölüp gittiğini kabul etmek istemedi. "Hayır," dedi daha sakın bir biçimde. "Kuzeyliler Alexandria'yı istila ettiklerinde ekinlerimizi, ahırlarımızı talan ettiler. Kölelerimizi ordularına kattılar, hayvanlarımızı kesip yediler. Atlarımıza el koydular. Geçinebilmemiz için hiçbir şeyimiz kalmamıştı. Bak-sanıza, katırlarımızı bile aldılar. Artık yemek için mi, yoksa binmek için mi, orasını bilmiyorum. İşte bu yüzden Briar Hill'den ayrılmaya karar verdim." Odanın içinde hızlı adımlarla yürüyüp duruyor, bir yandan anlatmaya devam ederken, bir yandan da hatırlamanın verdiği acıyla ellerini ovuşturuyordu. "Saul'a ne olduğunu hiçbir zaman bilemeyeceğiz. Eğer teğmen onu yakaladıysa ya öldürmüştür ya da hapse atmıştır."

"Peki Lainie, tatlım, şimdi ne yapmak istiyorsun?" diye sordu Roberta masum gözlerle.

Angus boğazını temizledi ve başka bir seçeneği olmadığını görerek, cömert bir açıklamada bulundu: "Tabii ki bizimle burada kalacak. Yapacak başka bir şey yok."

"Ama baba," diye mızızlandı Roberta. "Yüzbaşı Latimer yine gelecek. Al'in aslında bir kız olduğunu öğrenirse ne düşünür?"

"Onu davet etmemeliydin Roberta," diye söylendi babası hoşnutsuz bir tavırla.

"Ama baba..." diyen Roberta gülümsedi ve şefkatle babasının yanağına dokundu. "Bizim için yapabileceklerini bir düşünsene. Artık Kuzeylilerden sahip olduklarımızı geri almanın zamanı gelmedi mi sence? Bizden yeterince çalıp çırpmadılar mı? Tereyağının kilosu iki dolar, yumurtanın düzinesi üç dolarken nasıl geçineceğiz? Dulcie artık Fransız Marketi'ne daha az gider oldu. Ayrıca senin müşterilerin de kendi erzaklarını satıp faturalarını ödemekte o kadar cimrileşti ki. Baksana, aylardır kendime yeni bir elbise alamadım, ama şimdi besleyecek bir boğaz daha olacak evimizde."

"Roberta!" diye bağırdı annesi.

Eğer Alaina'nın iş aramak konusunda bazı şüpheleri vardıysa bile, Roberta'nın bu tavrından sonra artık kararı kesinleşmişti.

"Ben size yük olmak niyetinde değilim," dedi sessizce. "Yüzbaşı Latimer hastanede çalışacak bir delikanlı arıyor. Sanırım orada çalışmaya başlayacağım... tabii Al kılığında."

"Artık böyle şeyler yapmayacaksın!" diye korkuyla haykırdı Leala. "Hiç bu kadar saçma sapan bir şey duymamıştım! Bir düşünsene! O lanet Kuzeyliler için çalışan masum bir genç kız! Böylesine aptalca bir şey yapmana izin verirsem annen mezarından çıkıp beni öldürmeye gelir. Zavallı Glynis senin bir leydi gibi davranacağın günü nasıl da umutla bekliyordu. Şu haline bir bak! *Ma petite*, sana neler oldu böyle?" Bu acı savaşın yeğenini düşürdüğü hallere dayanamayan kadın gözyaşlarına boğuldu.

"Bak anne," dedi Roberta, Leala'nın omzuna dokunarak. Alaina, çok zayıf ve kemikli bir kız olmasına rağmen, parlak zekâsı ve çekiciliğiyle erkekleri peşinden koşturmayı hep başarmıştı. Roberta ise, erkeklerin kendisine gösterebileceği en ufak bu ilgiyi bile kuziniyle paylaşmak istemiyordu. Fakat erkek gibi giyinecek olursa Alaina'nın kendine rakip olmayacağını da gayet iyi biliyordu. "Kuzeyliler onun Lainie olduğunu anlamayacaklar. Yalnızca bir erkek çocuğu olduğunu düşünecekler. Hepsi bu. Rolünü öyle iyi oynayacak ki, kimse gerçekleri hiçbir zaman öğrenemeyecek. Şu pislik Kuzeylilerle oynanacak ne kadar da lüzur bir oyun!"

Angus sessiz kalarak karısıyla aynı fikirde olduğunu gösterdi. Ne var ki kız kardeşi Glynis hayattayken, Alaina'nın kızlara yaraşır daha nazik davranışlar göstermeye yanaşmamasından yakınıp sık sık umutsuzluğa kapılırdı. Alaina çocukken hep erkek kardeşleriyle boğuşmayı tercih etmiş, bir erkek çocuğu gibi büyümüştü. Dolayısıyla Angus, yeğeninin tıpkı bir erkek gibi tabanca kullanıp ata binebileceğinden en ufak bir şüphe bile duymuyordu. Eğer böylesi bir kılık değişimini başarıyla gerçekleştirebilecek biri varsa, bu, Alaina'dan başkası değildi.

Dördüncü Bölüm

P encerenin camından yağmur damlaları süzülürken, Alaina kederle dışarıyı seyrediyordu. Doğru hastaneyi bulmak yeterince zor olmuştu. Ancak Yüzbaşı Latimer'ı beklemek daha da fazla zaman gerektirmişti. Birinin doktora gidip Al'in iş aramak için hastaneye geldiğini gerçekten haber verip vermediğini merak etmeye başlamıştı. Kirli suratlı bir çocuğun işi başından aşkın bir cerrahla görüşmek istemesini kim dikkate alırdı ki? Eğer kabarık bir elbise ve şık bir şapkaıyla gelmiş olsaydı, çok daha iyi sonuçlar elde edebileceğini düşündü.

Alaina'yı, doktorların boş zamanlarını geçirdikleri bir odaya götürmüşlerdi. Ancak içerideki dar karyolayla seyrek ve sade mobilyalar, doktorların rahatlamak için orada çok az zaman geçirdiğini gösteriyordu.

Dışarıdaki koridordan gelen sert ayak sesleri, odanın önünde aniden durdu. Yüzbaşı Latimer odaya girdiğinde Alaina üzerinde oturduğu taburesinden hızla fırlayıp şapkasını çıkardı. Yüzbaşının çatık kaşlarını gördüğünde, buraya gelmekle ne kadar saçma bir iş yapmış olduğunu düşündü. Hakkındaki tüm kötü yargılarına rağmen, Yüzbaşı Latimer'ın aptal olmadığını biliyordu. Bu pasaklı erkek çocuğu kılığı altında gerçek kimliğini ne kadar uzun süre saklayabileceğini umuyordu ki?

Genç delikanlıyı tanıyan yüzbaşı, işlerinden alıkonmasından duyduğu memnuniyetsizliği dizginleyerek odanın içindeki seyyar lavaboya doğru yürüdü. Her yeri kana bulanmış beyaz önlüğünü çıkarıp sepete atarken çocukla göz göze geldi.

"En azından, son görüşmemizden bu yana hareketlerine bi-

raz çekidüzen vermiş gibi görünüyorsun,” dedi. Alaine’in kafasının karıştığını fark edip, elinde tuttuğu eski püskü şapkasını işaret etti.

“İş teklifinizi düşündüm,” diye kibarca söze başladı Alaina, her ne kadar bir Kuzeyli’den iş istiyor olmak onu rahatsız etse de. “Amcamın bir boğazı daha doyurması imkânsız. Bu yüzden en doğrusunun bu olduğunu umut ediyorum. Elbette hâlâ bana ihtiyacınız varsa, efendim.”

“Elbette sana ihtiyacımız var Al. Sana da uyarsa hemen işe başla.” Al başıyla onaylayınca, yüzbaşı gülümsedi ve konuşmaya devam etti: “Güzel. Sana yapman gerekenleri gösterip hemen işe geri dönmem gerekiyor. Nehrin birkaç kilometre yukarısında bir nehir gemisi pusuya düşürülmüş, yaralıları var. Görünüşe göre vızıkiler üniformalarımızın rengini ayırt etmekte güçlük çekiyor. Yaralı askerlerin yanında birçok sivil yolcu da getirdiler.”

Bu haberle dehşete düşen Alaina’nın tüyleri diken diken oldu. “O ne idüğü belirsiz sivillerin lağım farelerinden en ufak bir farkı yok! Nehrin yukarısına plantasyonlardan pamuk çalmaya gidiyorlar ve siz mavi göbekler de oturup onlara izin veriyorsunuz.”

Cole, porselen bir tasın içine biraz su alıp, pislik içindeki çocuğa yan yan baktı. “Ne olursa olsun, onlar insan.”

“İlah! Hiç sanmam!” diyerek homurdandı Alaina. “Hiçbiri için gözyaşı dökmeyeceğim.”

“Belki de sana bu hastanede hiç güvenmemem gerekir,” dedi Cole, gömleğini çıkarıp yüzüne ve omuzlarına su çarparken. Güneş ışığının vurduğu boynundaki kalın zincirli kolyeden yansıyan ışıltılar, duvarda adeta dans ediyordu. “Askerlerimize katlanabileceklerinden daha fazla zarar verebilir misin diye merak ediyorum doğrusu.”

Alaina gri gözlerini kısı. “Onlara sütannelik yapmam gerekmediği sürece işimi en iyi şekilde yapacağım,” dedi, kendinden emin bir edayla. “Bu konuda şüphenez olmasın. Tabii...” Yüzbaşıya iğneleyici gözlerle bakarak bir anda sustu. Eğer aklında öyle bir şey olmuş olsa, yüzbaşının geniş göğsü ya da kaslı kol-

ları karşısında baştan çıkabilirdi. O anda, Kuzeylilere olan nefretini daha çok hissetti. "Eğer adamlarınızın öksüz bir çocuktan korkması gerektiğini düşünüyorsanız, o halde, beni işe almasanız daha iyi edersiniz efendim."

Cole, çocuğun bu küstahlığı karşısında kâhkaha attı. Al, hayatı boyunca tanıdığı tüm çocuklar gibi açıksözlü ve dürüsttü. Ve hepsinden çok daha pis! "Amcan sana yıkanmanı söylemişti diye hatırlıyorum."

Al çenesini öfkeyle sıktı. "Siz bana yıkanması gerekeni gösterin, ben de yıkayayım. Ama beni yıkanacaklar listenizin dışında tutun. Biraz kir kimseyi incitmez."

Cole alaycı bir edayla homurdandı. "Tüm bu kirin pasın içinde neye benzediğini bile göremiyorum."

"Görmene gerek yok Yanki. Siz yıkanmayı seviyorsunuz diye benim de sevmem gerekmiyor." Cole'un, kirli giysilerine ve küvete nasıl baktığını görmezden geldi. "İşe geri dönmen gerektiğini söylememiş miydin?" diye sordu sert bir biçimde.

Cole gömleğini tekrar giydikten sonra üstüne temiz, beyaz bir önlük geçirdi. Sonra da Al'i hastanenin koşullarında gezdirerek, görevlerinin neler olduğunu anlattı. Koşullar büyüktü. İçlerinde karyolalar ve bu karyolaların üzerinde de bandajlı insanlar vardı. Yatakların altında kalın bir toz tabakası toplanmıştı. Yerlerse, rengi solmuş, eski sargı bezleriyle doluydu.

"Henüz maaşı konuşmadık. Ne kadar ödeyeceksiniz bana?" diye sordu Alaina.

"İyi bir Birlik askerinin aldığı kadar," diye cevapladı Cole. "Günde bir dolar, yatacak yer ve yemek."

"Yemek fena olmaz, ama geceleri burada kalmayacağıma göre şu bir doları bir dolar on sent yapın."

"Kulağa mantıklı geliyor," dedi Cole gülerek. "Ama ilk başta bunu hak etmen gerekiyor."

Alaina omuzlarını silkeli. Yaralı bir Kuzeyli'yi tedavi etmek için herhangi bir zahmete gireceği yoktu elbette. Yüzbaşı onu yalnız bıraktığında, hemen işe koyuldu. Su deposunun pompasıyla bir kovaya su doldurup içine birkaç sabun parçası attı. Ağır bir süpürgeyle her köşeyi, her yatağın, her tabure ve sandalye-

nın altını temizleyip çöpleri çıkardı. Kendi acılarına dalmış olan askerlerin neredeyse hiçbiri, bu ince dudaklı çocuğun varlığını fark etmedi bile. Askerlerden biri bir ara onunla konuşmaya çalıştıysa da, şaka kaldıramayacak durumdaki Al, sessizliğini bozmadan başka bir koğuşa geçti.

Bütün gün boyunca iki koğuş temizleyebilmişti. Koğuşlarda tuafaların pisliği birikmiş ve herkes için bu çok doğal bir durum haline gelmişti. Yerleri silme işini bitirdiğinde akşam oluyordu. Dizleri yara içinde kalmış, elleri keskin sabun yüzünden yanıyordu. Temizlenecek altı koğuş daha olduğunu düşünmek oldukça iç karartıcıydı. Fakat o koğuşların temizlik için bir gün daha beklemeleri gerektiğini söyledi kendi kendine. Genç bir delikanlı için bile artık dinlenme zamanıydı ve karanlık çöktüğünde sokaklarda olmak istemiyordu.

Bitkin düşen Alaina, ayağına büyük gelen ayakkabılarını sürterek holde yürüdü. Etrafı ne kadar iyi temizlediği apaçık ortadaydı. İki koğuş da tertemiz parlıyordu. Yerler ve pencereler gützelce silinmiş, masaların tozu alınmıştı. Yüzbaşı Latimer bile bir kusur bulamayacaktı. Sabahın erken saatlerinden beri yüzbaşısı görmemişti. Ne var ki, koğuşlar tertemiz olsa da, aynı şeyi Alaina için söylemek mümkün değildi... Yüzbaşı onun bu kirli haline pek iyi gözle bakmıyordu.

Amcasının ihtiyar atının cılız sırtında eve vardığında, Roberta arka kapıda onu bekliyordu. Saçları yapıldı ve üzerinde oldukça göz alıcı, nane yeşili, muslin bir elbise vardı. Alaina, Roberta'yla arasındaki tezatı hemen hissetti. O sabah hastaneye gitmek üzere evden çıkmadan önce, koyu renkli, parlak buklelerini gizlemek için saçlarına kir, yağ ve sudan oluşan bir karışım sürmüştü. Saçları o kadar iğrençti ki, yıkanıp temizlenmeyi her şeyden çok istiyordu. Kuzininin yanından geçerken kızarmış elleriyle kırılmış, kısa tırnaklarını saklayarak hızla mutfakın hemen dışındaki küçük kilere gizlendi. Erzaklarının aniden azalmış olmasından dolayı, Craighughlar bu büyükçe odayı bir banyoya çevirmişti. Yeni banyoları mutfaktaki ocağın hemen yanında bulunduğu için de, suyu ısıttıktan sonra sürükleyerek başka odalara taşımaktan kurtulmuşlardı. Alaina, aileyle akşam

yemeği yemektenŖe gecenin büyük bir kısmını burada geçirmeyi tercih etti. Saçlarını yıkadı, tırnaklarını t rp ledi, kızarmış ellerine merhem sürdü. Bu gece kendini şımartmak istemişti. Bu hafta oynadığı özgürlük oyununda erkek kılığında dolaştıktan sonra tekrar bir kız gibi davranmak ona keyif vermişti. Annesinin tüm itirazlarına rağmen kendini erkek kıyafetlerine hapsetmenin sonuçlarını görmeye başlamış, artık bir leydi gibi davranmaya  zenir olmuştu.

★ ★ ★

Hastanedeki beşinci iş gününde Alaina her şeyce en başından başlayarak, ilk iki koğuşu tekrar temizledi. Artık koğuşlar daha temiz olduğu için, işini daha çabuk bitirdi.   p için koğuşlara teneke kutular koymuş ve askerler de çöplerini o kutulara atmaya başlamıştı. Can sıkıcı hayatlarından bıkan birkaç asker ona yardım bile etmişti.

  le yemeğini sakın sakın yediği sırada, Yüzbaşı Latimer aniden gelerek onun masasına oturdu. Al, nefret dolu bakışlarla yüzbaşıyı s zduktan sonra, yemekhanedeki diğer masalara baktı. I eride onlardan başka kimse yoktu.

“Sorun ne, mavi göbek? Oturacak başka yer bulamadın mı?”

“Kusura bakma Al, tek başına yemek yemeyi sevdiğini bilmiyordum,” diyerek soğuk bir biçimde özür diledi yüzbaşı. Ama kalkıp gitmeye de yeltenmedi.

“Yemekhaneye neden bu kadar geç geldim sanıyorsun?” diye sordu Al küstah bir tavırla. “Hangi yaratıkla yemek yediğim konusunda titizimdir. Kokarcalarla yemek yemem.”

“Mart kedileri gibi bağırınmayı kes de yemeğini ye!” diye emretti Cole. “Yemeğine gereken özeni g stermezsen b y yemezsin.” Masanın  zerinde, Al’in tabağının yanında duran deri çantayı işaret etti. “Ne taşıyorsun onun içinde?”

“Sana ne?”

Yüzbaşı omuzlarını silkti. “Galiba biraz meraklıyım. Herhalde içinde yedek giysilerin olamaz, çünkü seni bu giysilerinden başka bir şey giyerken görmedim.”

"Çok bilmek istiyorsan söyleyeyim, içinde yemek var," diye söylendi Al. "Yemeğimden artanları eve götürüyorum." Doktora bakıp, ince parmağıyla burnunun ucunu kaşıdı. "Bir itirazın mı var?"

Cole, kahvesinden bir yudum aldıktan sonra beyaz önlüğünün altından resmi mühürlü bir zarf çıkarıp masaya, Al'in önüne doğru attı. Zarfın üzerinde Al'in ismi yazıyordu.

"Bu ne için?" diye sordu Al şüpheyle.

"İ haftalık maaşın."

Al zarfı yırtarak açtı. "Ama burada yedi dolar var," dedi parayı sayarak.

"Veznedar bu miktara karar verdi. Bunu hak ettin." Kaptan, parayı eski püskü bir mendilin arasına koyan çocuğu seyretti. Biraz daha yedikten sonra, "Bütün bu paralarla ne yapacaksın? Yeni giysiler mi alacaksın?" diye sordu.

"Yarısını Angus Amca'ya kira olarak vereceğim. Gerisini ise biriktirmeyi düşünüyorum," diye cevapladı Alaina.

"Fazladan para kazanmak istersen Pontalba Apartmanı'nda kirada kaldığım bir evim var. Ben isteyken birinin orayı temizlemesi gerek."

"Bana güvencibileceğinden emin misin, Yanki?" dedi Al.

"Çalışmak istiyor musun, istemiyor musun?" diye sordu Cole sabırsızlıkla.

"Ne tür bir yerde kalıyorsun?"

"Apartman dairesi," diyerek evinin büyüklüğü hakkında Al'i bilgilendirdi Cole. "Hemen Jackson Meydanı'nda. Neresi olduğunu biliyor musun?"

"Biliyorum," diyerek başını salladı Al. "Peki eve nasıl gireceğim?"

"Anahtarla," diye cevap verdi Cole alaycı bir tavırla. Elini cebine sokup anahtarı Al'e verdi. "Ben ev sahibinden yedek anahtar alabilirim. Bu sende kalsın. Hastanedeki kadar titiz bir temizlik bekliyorum senden. Bunun için sana haftada üç dolar ödeyeceğim."

"Haftada üç dolar mı?" diye tekrarladı Alaina şaşkınlıkla. "Zengin falan mısın sen?"

“Sana maaş ödeyebilecek kadar.”

Alaina omuzlarını silkti. “Zengin olup olmaman benim için fark etmez. Evini temizleyeceğim ve hırsızlık yapmayacağım.”

“Öyle bir şey yapacağını aklımın ucundan bile geçirmedim. Avans ister misin?”

“Bekleyebilirim. Hem sen General Taylor’ın⁶ New Orleans’ı ele geçirme ihtimaline karşı elindeki paraya sahip çıksan iyi edersin. Bizim askerler sizi haklamaya geldiğinde, kendine bir ev satın alıp saklanabilirsin mesela.”

“Bunu o zaman geldiğinde düşünürüm. Eğer gelirse tabii,” diye karşılık verdi yüzbaşı.

Alaina ayağa kalkıp pantolonunu çekti. “Şimdi işimin başına dönmeliyim Yanki. Seninle konuşmanın bir zevk olduğunu söyleyemeyeceğim.”

Cole gülümseyerek, çocuğun yürüyüp gitmesini seyretti. Delikanlı bazen gerçekten insanı çileden çıkarıyordu. Ama yine de hoş bir tarafı vardı ve Cole ne kadar düşünse de bu hoşluğun nereden kaynaklandığını anlayamıyordu.

* * *

Günler hızla geçip gitti. Yüzbaşı Cole Latimer’ı ağırlayacakları gün yaklaştıkça Roberta daha çok geriliyor, sabrı hızla tükeniyordu. O gece için seçtiği en güzel elbisesinde görüntüsünü bozacak en ufak bir leke olmasın diye sürekli elbisesini inceleyip duruyordu. Tam bir mükemmeliyet istediği için, yemek odasının ve salonun iki gündür temizlenmediğini söyleyerek Dulcie’yi azarlardı. Dulcie ise, bir Kuzeyli için eve çekidüzen vermekten daha önemli işleri olduğunu söyleyerek homurdandı.

En sonunda zaman hızla geçti ve Roberta için büyük gün gelip çatı. Roberta özenle çekilmiş kalın perdelerin arkasında huzurla kestirirken, küçük kuzini Alaine, amcasının yaşlı ve aksi atını ahırdan çıkarıp bıçak gibi keskin sırtına oturdu ve güç bela hastaneye doğru sürmeye çalıştı. Huysuz at dörtmala git-

6 General Richard Taylor: Amerikan İç Savaşı’nda Konfederasyon (Güney) tarafı generallerinden biri –ed.n.

neye çalışırken hırıltılarla hızını kesiyordu. Ancak ne yaparsa yapsın artık ahırdaki rahatına geri dönemeyeceğine ikna olunca loynunu büküp sakince yürümeye başladı.

Alaina hastaneye vardığında, sabahın erken saatleri olmasına rağmen kapının önünde bir sürü ambulans olduğunu gördü. Görevliler ambulanslardan koğuşlara yaralı taşıyorlardı. Alaina nedenini tahmin edebiliyordu. Mississippi Nehri temmuzun ortasından bu yana Kuzeylilerin seyrüseferine açık olmasına ve Baton Rouge'un güvende olduğu düşünülmesine rağmen, General Taylor, Louisiana'nın yukarı kesimlerinde Konfederasyon için asker topluyor ve etraftaki Kuzeyli ordusuna karşı bir gerilla savaşı yürüterek varlığını hissettirmeye çalışıyordu.

Kan ve ceset görüntüsüne dayanamayan Alaina kalabalık koridordan kaçarken o sabah Yüzbaşı Latimer'ı son kez gördü. Yüzbaşı, yaralıları inceliyor ve kimin birkaç saat, kimin birkaç gün daha dayanacak gücü olduğunu belirlemeye çalışıyordu. Gerçi çoğu yaralının birkaç gün yaşadığına pek az rastlanırdı, zira ancak çok ağır yaralı olanlar tedavi için hastaneye geri gönderilirdi. Diğer yaralıları ise savaş alanlarına yakın hastanelerde tedavi altına alınıyordu.

Saat ilerlese de, Alaina cerrahın yanına gitmeyi reddetti. Klo-roformun inatçı kokusu zaman geçtikçe daha da güçlenmişti. Yüzbaşının o gece Roberta'nın beklediği göz alıcı misafir rolünü nasıl oynayacağını merak etmeye başlamıştı Alaina. Ama o gece yemeğe katılmamaya karar vermiş olmasından, gecenin sonuçlarını öğrenmek için daha ileri bir zamanı beklemesi gerekecekti.

Öğleden sonra temizliğe devam etmek neredeyse imkânsız bir hal almıştı. Zira artık koğuşlara getirilen yeni yaralıları görmezden gelemiyordu. Çalıştığı sırada, açık ya da kanayan bir yara gördüğünde hep başını çevirmek zorunda kalıyor; çürümüş, kokmuş bir ceset gördüğünde midesi kalkıyordu. En sonunda kopmuş bir kol görmüş ve ağzını kapatmaya çalışarak en yakın kapıdan binanın dışına çıkıp öğürmeye başlamıştı. Ne var ki çıkışı kötü bir zamana denk gelmişti. Zira tam o sırada Cole da dinlenmek için dışarı çıkmış ve Al'in yakınlardaki bir çalılı-

ğın arkasında istifra ettiğini görmüştü. Yüzbaşının alaycı bakışlarıyla karşılaşınca kendini küçük düşmüş hissedene Al, Cole'un muslukta ıslatıp uzattığı mendili aldı. Titrek ellerle soğuk mendili tutup alnını ve yüzünü sildikten sonra, nihayet başını çevirip yüzbaşıya bakmaya cesaret edebildi.

"Biraz daha iyi misin bari şimdi?" diye sordu yüzbaşı endişeli bir sesle.

Alaina'nın gururu incinmişti, kusura anlarını seyreden yüzbaşısı affedecek halde değildi. "Bana üç dolar borçlusun Yanki."

"Tabii ki." Cole, sırtımasına engel olamıyordu. Çıkarıp paraları saydı ve muzip bir hareketle Al'e verdi. "Temizlik işine doktorluktan daha eğilimli olduğunu söylemeliyim. Senin kadar midesi hassas birini daha görmedim."

"Evini nasıl temizlediğini konusunda söyleyecek bir şeyin var mı?" diye sordu Alaina öfkeyle.

Cole kafasını salladı. "İlayır."

"O halde yorumlarını kendine sakladığın için teşekkür ederim bayım." Al, Cole'a lanet evini temizlemesi için başka birini bulması gerektiği tehdidini savururcasına hastaneye doğru ağır ağır yürüdü. Ne var ki Yüzbaşı Latimer görüldüğü kadarıyla düzgün bir insana benziyordu. Onun evini temizlemeye devam ederek kolayca para kazanabilirdi. Üstelik üç dolar bir hayli iyi bir para sayılırdı. O yüzden yüzbaşısı sadece akşama kadar görmezden geldi. Belki küçük bir intikamdı ama elinden gelen de buydu.

O gece, yaşlı atın sırtında eve yolculuk etmek adeta bir dayanıklılık sınavı gibiydi. Yaşlı atın, ahırını bulmaktaki yeteneği çok güçlüydü. Alaina onu ahıra soktuğunda ihtiyar at yalnızca hafifçe homurdandı. Alaina, asma fenerin loş ışığında, hem Dulcie'nin kocası hem de Craighugh ailesinin faytoncusu olan Jedediah'nın onu unutmayıp yemlice yeni samanlar istifleğini ve yanına da bir kova taze su koyduğunu gördü. Jedediah'nın yükünü azaltması Alaina'yı rahatlatmıştı. Ona teşekkür etmeyi unutmaması gerektiğini düşündü. Çoktan uyuklamaya başlayan at için tahıl kabından bir avuç yulaf çıkardı. Değerli tahıllarının israf edildiğini öğrenirse Angus Amca'nın fena halde kızacağını biliyordu.

O zamana kadar amcası bu atı yalnızca eski püskü bir arabaya koşarak, kendini Kuzeylilere fakir göstermeye çalışmak için kullanmıştı. Belki de akıllıca davranmıştı. Çünkü böylelikle en azından elinde iki atı kalmıştı. Biri, yüksek tekerlekli arabaya koyulan kısırlaştırılmış sakın bir at, diğeri ise bu yaşlı attı. Hayvan bir deri bir kemikti. Bütün vücudu yara bere içindeki birJustin altına gizlenmişti. İki yürüyüşü vardı. Biri, yavaş yavaş ayaklarını sürümekten ibaretti. En sık yaptığı da buydu. Belki bir yürüyüşten daha hızlıydı ama bir anda yanından alımlı bir kıvılcık geçecek olursa damarlarındaki kan akışı hızlanır, kemikli sırtını kabartır, kuyruğunu sallamaya başlar ve büyük bir çabayla toynaklarını havaya kaldırır.

Alaina, yırtık pırtık, kirli giysileriyle amcasının çirkin atı gibi hissediyordu kendini. Arada sırada Angus'ın tahıllarından yaşlı ata bir avuç yulaf veriyordu. Craighughların kilerini çok kullanmak istemediği için yemeklerini hastanede yemeyi ve artanları da deri çantasının içine koyup eve getirmeyi alışkanlık haline getirmişti. Her haftanın sonunda kural olarak Angus Amca'ya öleme yapıyordu. Bozuk paraları para kesesine sokuşturmadan önce savaşın güçlükleri üzerine birkaç utanç dolu sözcük mırıldanırken amcasının İskoç köklerinden gelen tutumluluğu da kendini belli ediyordu. Alaina dükkân için gereken malların istiladan beri hayli azaldığının ve amcasının hesap defterlerinin keredi borçlarıyla dolu olduğundan haberdardı. Parasal açıdan Angus'a yük olmaması Alaina'ya kendini daha özgür hissettiriyordu.

Fener sönmüştü. Alaina ahırdan çıkıp taşlı yoldan el yordamıyla yönünü bularak eve geldi. Dulcie ince bir nezaket göstererek mutfakta yanık bir mum bırakmış, ocakta da banyo için sıcak su hazırlamıştı. Neyse ki, geç saatlere kadar çalışması sık sık istenmeyecekti. Ama o gün gelen çok sayıdaki yaralı yüzünden yorucu işlerinden kaytarmak mümkün olmamış, üstelik şikâyetini dinleyecek bir dost da bulamamıştı. Görünüşe göre doktorların sağlıklı insanlara gösterecek pek şefkati yoktu.

Banyoya çevrilen kilerde erkek giysilerini yere atıp vücudunu yavaşça suya bırakırken keyifli bir ses çıkardı. Uzun ve yoru-

cu bir günün son saatlerinde ona çalışma gücü veren tek şey bu sıcak banyo fikriydi. Yavaşça arkasına yaslanıp gözlerini kapadı, suyun sıcaklığının yorgun vücuduna yayılmasını bekledi.

Yalnızca kısa bir süre geçmişti ki kapı tokmağının sesiyle yerinden fırlayıp havlu aradı. Ancak Roberta kapıyı çalmayı bırakıp aniden içeri daldı. Üzerinde krepon kumaşından kırmızı, alımlı bir robdöşambr vardı. Gözlerini lambanın ışığından korumaya çalışarak elini altına götürünce robdöşambrının kolu sıyrıldı ve bileğindeki muhteşem fırırlı dantel açığa çıktı.

"Eve geldiğini duydum da."

Alaina mahcup bir edayla havlusunu göğsüne sardı. Roberta'nın orantılı fiziğine tezat oluşturmak istemiyordu. Kuzini, küvetten arta kalan daracık alanda sinirli sinirli yürümeye başladı.

"Nasıl bir gün geçirdiğine dair en ufak bir fikrin var mı?" diye sordu Roberta. "Berbat bir gündü! Berbat! Lainie, tatlım, bu dünyanın halini anlayamıyorum!"

Uzun bir konuşma olacağı benziyordu ve Alaina bu davetsiz misafire itiraz etse de, Roberta oldukça çenebazdı. "Kötü görünüyorsun Robbie. Bu akşam misafirin yok muydu?"

"Hayır, yoktu!" diyerek kendi etrafında öfkeyle döndü Roberta. "Umarım şu lanet Kuzeyliler savaşa artık bir son veriler!"

"Sanırım bunun için ellerinden geleni yapıyorlar" diye karşılık verdi Alaina. O da biraz öfkelenmeye başlamıştı. Bazen kuzininin Güneylilerden mi, yoksa lanet Kuzeylilerden mi yana olduğunu merak ediyordu. Gerçi Roberta zaten, kendi sıkıntılarından ve rahatsızlıklarından yüksek sesle şikâyet etmek dışında, savaş için, kendileri adına savaşan Güneyli askerler için hiçbir şey yapmamıştı.

"Ne kadar erken biterse o kadar iyi!" Roberta kollarını göğsünün altında kavuşturdu. "Böylelikle geriye kalanlarımız eskiden yaptığımız işlere geri dönebiliriz!"

"Bence Bay Lincoln'ın başka fikirleri var," diye hatırlattı Alaina.

"O taşralı sersem yok mu!" diye söverek küvete doğru dön-

Roberta. "O adamın adından ölesiye nefret ediyorum! Tüm bu cinayetlerden de!"

Alaina kaşlarını kaldırarak kuzinine baktı. Roberta ilk defa ayağıyla bu kadar ilgili görünmüştü. "Seni üzen her neyse, bir hayli ciddi bir şey olmalı."

"Beni neyin üzdüğünü söyleyeyim! Şuna bir baksana!" Roberta robdöşambrının cebinden buruşmuş bir kâğıt çıkartıp Alaina'nın ince burnunun önünde salladı. "Aptal bir nedenden dolayı Yüzbaşı Latimer bu akşam gelemedi! Onun yerine bu notu yollamış." Mektubu öfkeyle başının üstünde sallayınca, üst raflardan birinde duran lambanın alevi titredi. "Ne haklı bir bahane! Acil bir durummuş! Hah! Kuzeylilerin tek yaptığı Jackson Meydanı'nda devriye gezmek ya da korkutucu görünmek için atlarını sokaklarda bir aşağı bir yukarı sürmek. Onlara nasıl böyle vahşice saldırıyorlar? General Banks'in tüm yaptığı pamuk ya da ona benzer bir şeyler çalmak! Ayrıca, budala Butler, William Mumford'u astırduğundan beri hiç kimse öldürülmedi ve o korkunç yaşlı Kuzeyli sarıhumma olmaktan korktuğundan beri kimse bu hastalığa yakalanmadı. Tüm Kuzeyli askerler dışarı çıkıp sokakları süpürdü, düşünsene! New Orleans hiç bu kadar temiz olmamıştı! Biz de burada durmuş bütün Kuzeylilerin sarıhummadan ölmesini umut ediyorduk."

Küvetteki su gittikçe soğuyor. Alaina da ıslak olma fikrinden gittikçe sıkılmaya başlıyordu. Bir Kuzeyli'yi ve onun davete katılanama nedenlerini savunmayı kendine yediremiyordu, fakat kendi rahatı da tehlikeye girmişti. Hiç içinden gelmese de biraz yumuşadı: "Nehrin yukarısında bir çarpışma olmuş, Roberta. Yaralıları hastaneye getirildi ve doktorlar da yaralıları tedavi etmek için büyük bir çaba sarf etti. Koğuşların arasında yürüyecek boş alan bırakmak için bütün öğleden sonra kanlı bezleri ve çamurlu giysileri yerlerden topladım."

"Çamurlu giysiler mi?" Roberta akbabanın çiğ ete baktığı gibi Alaina'ya baktı. "Lainie! Erkekler soyunduklarında orada değildin umarım!"

Kuzininin aklından böylesi bir fikrin geçmesine alınan Alaina öfkeden dişlerini sıkı. "Şu ana kadar hiç çıplak bir erkek

görmedim ben! Ayrıca bana Lainie demeyi de artık bırak lütfen. Bu isimden nefret ettiğimi biliyorsun.”

“Sanırım ‘Al’ ismini daha kibar bir isme tercih edersin,” diyerek sinsice gülümsedi Roberta. Sonra da kuzininin çatık kaşlarını görmezden gelerek öfkeyle küvetin yanındaki tabureye oturdu. “Hem Cole’un hastanede kalması o kadar gerekli miydi? Elbette yaralılara yardım edecek başka doktorlar da vardır.”

“Başka doktorlar elbette var,” diye karşılık verdi Alaina. “Ama görünüşe göre bu gün hepsine ihtiyaç vardı.”

Roberta, kuzininin gittikçe sinirlendiğini sezince konuyu pek ustaca olmasa da değiştirdi. “Yüzbaşı Latimer hakkında çok şey öğrenmiş olmalısın.”

“Diğer doktorların konuşmalarını duyduğum oluyor.”

“Gizli gizli onları mı dinliyorsun?” diye sordu Roberta, Alaina’ya doğru eğilerek.

Alaina düşmanca bakan gözlerini kuzinine dikti. “Hayır! Sadece sağır değilim, hepsi bu! Etrafta kimin olduğuna dikkat etmiyorlar.”

“Bana Cole hakkında daha çok şey anlat,” diye ısrar etti Roberta.

“Cole mu?” Alaina kuzinine merakla baktı.

“Zengin mi?” diye sordu Roberta heyecanla. “Çok mu zengin?”

“Ben nereden bileyim?” diye çıkıştı Alaina. “Sadece bana evini temizlemem için haftada üç dolar verebildiğini biliyorum. Paraya sıkışık gibi bir hali yok.”

“Evine temizliğe gittiğini bana söylememiştin!” Roberta düşünceli bir edayla dilini ağzının içinde gezdirdi. “Eminim bundan babamın da haberi yoktur.”

“Birkaç saat çalışarak üç dolar kazanmayı reddedemezdim,” dedi Alaina kesin bir tavırla. “Üstelik ben evinde olduğumda Yüzbaşı Latimer orada olmadığına göre bunda yanlış bir şey göremiyorum.”

“Yani evinde yalnız bırakacak kadar güveniyor mu sana?”

“Neden olmasın? Ben hayatımda hiçbir şey çalışmadım!”

“Ama o bundan emin olamaz.”

"Anahtarını verecek kadar güvendi bana."

"Anahtar mı? Yüzbaşı Latimer'ın evinin anahtarı mı?" Roberta'nın merakı her saniye daha da artıyordu. "Bütün hafta hastanede çalıştıktan sonra bir de onun evini temizlemeyi nasıl başarıyorsun?"

"Evine, onun nöbette olduğu geceler, hastanede ki işimden sonra gidiyorum. Evi hastaneden çok uzakta değil. Dolayısıyla yolumu çok uzatmam gerekmiyor."

"Kaptanın evi nerede?" diye sordu Roberta sevimli bir tavır takınarak.

Alaina şüpheyle kuzinine baktı.

Roberta ise nazikçe gülümseyerek Alaina'yı uyardı: "Söylemezsen babama senin o Kuzeyli'nin evini temizlediğini söyleyim Lainie. Bu durumu onaylayacağını hiç sanmam. Öğrendikten sonra orada çalışmana asla izin vermez."

"Aklından neler geçiyor bilmiyorum Roberta," dedi Alaina, "ama cidden umurumda değil. Yüzbaşı Latimer'ı bu kadar çok istiyorsan, al senin olsun."

"Peki nerede oturuyor?" diye sordu Roberta büyük bir hevesle.

Alaina omuzlarını silkti. "Pontalba Apartmanı. Merak ettiğin diğer şeyleri yüzbaşının kendisine sorarsın."

"Çok adisin Lainie," diyerek dudaklarını büzdü Roberta. "Benimle dalga geçmeyi hep sevmişsindir zaten. Geri kalan her şeyden de nefret edersin. Bu kadar hain olmanın bedelini ödüyorsun işte."

"Neler söylüyorsun sen şimdi?" diye çıkıştı Alaina. Öfkele-nince İskoç babası gibi konuşmaya başlamıştı. "Bir daha Yüzbaşı Latimer'la ilgili hiçbir şey anlatmayacağım sana!"

Roberta bir süre somurttuktan sonra bunun da kuzinini etkilemeye yetmeyeceğini anladı ve taktik değiştirdi. "Yüzbaşı Latimer'a ne zaman geleceğini soracağım."

"Gelmek mi?" Alaina küvetin içinde doğrulup göğsünden düşmek üzere olan havluyu sıkı sıkı tuttu. "Yani Yüzbaşı Latimer buraya başka bir gün mü gelecek?"

Roberta bir anda melek kesilmişti. "Sana söylemedim mi La-

inie? Mektubunda, davet hâlâ geçerliyse haftaya gelmeye çalışacağını yazmış." Sesi emreder gibi bir ifadeye büründü. "Şimdi sen ona önümüzdeki cumanın uygun olduğunu söyleyeceksin. Babam öyle söyledi."

Alaina, ekşi bir şey koklamışçasına burnunu kırtırdı. "Bu Kuzeyli'de ne buluyorsun sen?"

"Her şeyi," diyerek kahkaha attı Roberta neşeyle. "Ama en çok da bu sefil çukurdan bir çıkış yolu olmasını!" Öne doğru eğilince siyah gözleri ışıldadı. Sanki çok büyük bir sır verir gibi konuşmaya başladı. "Bu mektubu bana yazdığını ve yalnızca 'Cole' diye imzaladığını söylemiş miydin?" Sevinçle dizlerini ovuşturdu.

"Söylememiştin," diye mırıldandı Alaina küçümseyerek. Dirseğini küvetin kenarına koyup elini çenesine dayadı. Bir sonraki cümleyi tahmin edebiliyordu.

"Bana bakışları..." diyerek iç geçirdi Roberta. Gözlerini baygın baygın kıstı. "Babamın önünde bile öyle bir bakıyordu ki bana! Sen de görmedin mi Alaina?" Kuzininin yüzündeki kızgın ifadeyi görmezden gelerek sözlerine devam etti. "Öyle cesur ki! Sana söyleyeyim, Lainie, o uzun bacaklı Kuzeyli'yi parmağında oynatacağım."

Kahkaha atarak yerinden kalktı, dantelli robdöşambrını savurarak küçük banyo odasından çıktı.

"Zahmet olmazsa kapıyı kapatır mısın?" diye seslendi Alaina öfkeyle.

Roberta yüzünde gülümsemeyle döndü. "Parmağında oynatacağım!" diye neşeyle mırıldandı. Parmaklarını sallaya sallaya kapıyı kapatarak Alaina'yı sonunda banyosunda yalnız bıraktı.

Alaina soğumuş küvetin içinden çıkıktan sonra, sudan büzüşmüş parmaklarına baktı. "Parmağında oynatacağım," diyerek alaycı bir tavırla kuzinini taklit etti. "Parmağında..." Aniden kaşlarını çatıp çıplak ayağını yere vurarak, "Kuş beyinli Kuzeyli!" diye söylendi.

Beşinci Bölüm

İşi başından aşkın olan doktordan uzak durmak Alaina için pek o kadar zor olmasa da, yine de onunla gereğinden fazla zaman geçirmek zorunda kalıyordu. Küçük çocuk Al ile yetişkin adam Cole arasında bir düşmanlık gelişmişti ve Alaina birkaç kez yüzbaşının azarlarının sızısını hissetmişti. Bu ona, yüzbaşının, büyük sırrını henüz öğrenmediğini kanıtlsa da, Alaina yine de yüzbaşının tüm gördüklerinin yalnızca yüzündeki is olup olmadığını merak ediyordu. Zira Cole Latimer'ın eleştirileri genelde yüzünün kirli olmasına yoğunlaşıyordu. Elbette Alaina'nın her sabah yüzünü isle gizlemek için nasıl uğraştığını ya da yeleyi andıran kısacık saçları yüzünden ne tür bir muameleye maruz kaldığını bilemezdi. Kir ve yağ, yüzbaşının hastanede giymesini yasakladığı eski püskü şapkasının yerini çok iyi dolduruyordu. Ancak yine de bu Latimer'ın çocuğu temiz görme isteğini daha da alevlendiriyordu.

"Bir ara," diye tehdidine başladı yüzbaşı, "kendini doğru düzgün nasıl yıkaman gerektiğini sana öğreteceğim. Şu saçlarına bir bak! Öyle sert ki çitlerin arasına tel örgü niyetine girebilirsin."

"Eminim sen de ağzında bir kalıp sabunla doğmuşsundur," diye cevap verdi Alaina, doktorun hararetine yetişmeye çalışır gibi. "Hayatımda banyo yapmayı senin kadar seven bir insan görmedim."

"Kimbilir sen ağzında neyle doğdun o zaman?" diyerek alaycı bakışlarını Alaina'nın gözlerine dikti Latimer.

Yüzbaşının Roberta'yı ziyarete geldiği gece, Alaina evden çıkıp uzaklara gitti. Akşam yemeği için o gruba katılmak gibi

bir niyeti yoktu. Cole, ya çapulcu giysilerini kınayacak ya da Angus'ın onu bu giysilerle sofraya kabul etmesine şaşıracaktı.

Alaina o geceki şenliklerden kaçmayı başaramıyorsa da, Roberta'nın tüm olup bitenleri anlatmasından kurtulamadı. Büyük kuzin davet sona erir ermez, Alaina'nın uyumaya çalışmasını umursamadan odasına daldı.

"Ah, Lainie, hayatımın en heyecan verici akşamıydı! Biliyor musun, Cole'un babası da doktormuş ve Cole doğduktan kısa bir süre sonra karısını kaybetmiş. Eminim zenginlerdir de."

"Sordun mu?" Alaina esneyerek yumuşak yatağına iyice gömüldü.

"Tabii ki hayır, aptal çocuk. Bu çok kabaca olurdu. Ama öyle olduklarından eminim." Roberta sinsice gülümsedi. "Cole yurtdışına seyahat etmiş ve Doğu'da eğitim görmüş. Minnesota'daki evleri dışında Doğu'da da mülkleri varmış. Babası öldüğünde bütün miras Cole'a kalacak. Zaten şimdiden kendine ait mülkleri var. Şimdi söylesene, parasız bir erkek nasıl övünebilir ki?"

Alaina düşünceli gözlerle tavana baktı. "Övünüyor mu?"

"Of, Lainie, insanı çileden çıkarıyorsun!" diye söylendi Roberta. "Tabii ki övünmüyor. Ama bir şeyleri öğrenmek için nasıl kurnazca soru sorulması gerektiğini biliyorum."

"Galiba zengin olup olmadığını ona soracağım," diye kendi kendine söylendi Alaina. "Tam olarak bilmek istediğin bu, değil mi?"

"Neden olmasın?" diye sordu Roberta, kendini savunurcasına. "Günümüzde kızlar kendi menfaatlerini korumak zorundalar. Savaştan kalan bu eski püskü giysilerimi giymekten bıktım artık. Bana istediğim her şeyi alabilecek bir erkek bulacağım."

Alaina tekrar esnedi. "Geç oldu Roberta. Çok yorgunum. Nehrin orada o yaratığın evden ayrılmasını beklerken neredeyse uyuyakalacaktım. Bunu başka bir zaman konuşsak olmaz mı? Güneş doğarken uyanmam lazım."

Roberta, kuzinine anlayış gösterirmişçesine iç çekti. "Zavallı Al, çok zorluk çekiyorsun. Ama doğrusu..."

"Biliyorum! Bunu hak ediyorum!" Alaina sinirli bir biçimde

yastığını kabartıp hafifçe yumrukladı. "Yüzbaşı Latimer da bu-
raya uykumu mahvetmek için gönderilmiş herhalde!"

★ ★ ★

Al, pis görüntüsüne rağmen maaşının her kuruşunu nasıl hak ettiğini Yüzbaşı Latimer'a göstermek istercesine iki günde koğuşları tertemiz yapmıştı. Yaralı askerler de, koğuşlarının temizlik vakti gelip çattığı zaman buna bir hayli sevinmeye başlamıştı, zira hastanedeki günleri sonsuz bir monotonluk içinde geçiyordu. Al ile askerler birbirlerine iğneleyici şakalar yapmaya bile başlamıştı. Bu şakalar zaman zaman öfkeye dönüşse bile, askerler meçhul düşmanlar olmaktan çıkıp bireylere dönüştükçe, aralarındaki ilişki de yumuşuyordu.

Ev, aile, köken ve siyasal eğilim gibi konularda sorular soruluyordu. Bazı askerler bu iş kararucu yerde ruh hallerini neşeli tutmaya çalışıyor, Al de bu askerlerle şakalaşmaya özen gösteriyordu. Diğer bazı askerler ise yaralarının durumları nedeniyle umutsuzluk içindeydi, acıları onların yaşama isteklerini köreltmişti. Alaina, bu tür askerlere de elinden geldiğince cesaret vermeye çalışıyordu. Ağır yaralı olanlara çok üzülüyor, onlara büyük bir şefkatle yaklaşıyordu. Kendi kendilerine yürüyemeyenlerin her işine koşuyor, bazen bir tarak, bazen bir tıraş fırçası, bazen de memleketlerindeki kız arkadaşları için bir şişe leylak suyu alıyordu. Postaneye taşıdığı mektup dolu paketler günlük bir iş haline gelmişti. Hastane koğuşunda hapsolmuş yaralılar, delikanlının kova, süpürge ve yer bezleriyle gelişini dört gözle bekliyorlardı. Al'in varlığı günlerine bir parlaklık, ufak ama berak bir ısıtı katıyordu. Koğuşun donuk gri sessizliği yerini gençcik ve çoğu zaman asi bir gülüşe bırakıyordu. Enkazı andıran hastanenin mide bulandıran küf kokusu, sabun ve çam yağının hoş kokusuyla yer değiştirmişti. Acı iniltiler, gizli gülüşmelerin ve fısıldanan anıların altında kaybolmaya başlamıştı.

En başlarda bu iş Alaina'ya kolay bir angarya, bir meslek, basit bir kazanç kapısı olarak görünmesine rağmen, kısa süre sonra içsel bir çatışmaya dönüşmüştü. Alaina, Birlik kuvvetleriyle sa-

vaşan Konfederasyon askerlerinin sıkı bir taraftarı olduğu halde, bir kısmı kendinden küçük, bir kısmı ise aşağı yukarı kendi yaşında olan bu Birlik askerlerini yavaş yavaş sevmeye başladı-
ğını fark etmişti. Bu cesur ve erdemli adamlar, tıpkı babası ve ağabeyleri gibi savaşa katılmıştı ve şimdi bu daracık yataklarda acı içinde yatıyor, çaresizce iyileşmeyi ya da ödülleri... hatta bazen ölümlerini bekliyorlardı.

Briar Hill'de bazen ölümü her Kuzeyli'nin hak ettiği tek şey olarak görürdü. Şimdiyse hayatlarının son anlarını yaşayan bu adamlarda aynı mücadeleyi izlemek ona işkence gibi geliyordu. Çünkü onları tanıyordu! Çünkü onlar da insandı! Canları yanmıyordu! Acı çekiyorlardı! Ölüyorlardı! Birçok kez, gözlerinden akan yaşlar yanaklarından süzülürken, hıçkırıklarını gizleyebilmek için, çaresizlik içinde titreyen elleriyle ağzını kapamaya çalışmıştı. Bu kadar duygusal olmamak için kendini zorlasa da başaramıyordu. Tam tersine, can çekişen insanları gördükçe daha da hassaslaşmıştı.

En sonunda, kasım ayının ilk günlerinde bir sabah Alaina, ölümün yakınlarında olan herkesle arasına mesafe koymaya yemin etti. Bunu enikonu düşünmüş ve böylesi büyük bir kederden kendini sakınmanın tek yolunun, ondan uzak durmak olduğuna karar vermişti.

Hastane yolculuğuna devam etmek için katırların çektiği bir yolcu arabasına bindi. Oldukça sakin ve güzel bir gündü. Robert, genç beygirle at arabasını almak için babasına yalvarmıştı. Bu yüzden işe yaylı arabasına koştuğu ihtiyar atıyla gitmekten başka bir seçeneği kalmayan Angus da, Alaina'yı dükkânın önüne kadar getirmişti. Alaina oradan sonra St. Augustine Kilisesi'ne kadar yürüdü ve kilisenin önünden yolcu arabasına binip hastanenin önünde indi. En sonunda hastane kapısındaki hademenin yanından geçerek içeri girdi.

"Geç kaldın," dedi Cole kaba bir sesle, koridorda Alaina'nın yanından geçerken.

"Evet, Kuzeylilerin verdiği parayla at arabasına binmek ne kolay değil," diye arkasından seslendi Alaina. Tam söylenmelerine devam edecekti ki, hastanenin başhekimisi olan Doktor

Mitchell koğuşlardan birinden aniden çıkıverdi. Önce yüzü kızaran çocuğa, sonra koridorda yürümekte olan yüzbaşıya bakarak kaşlarını çatı.

"Bir şikâyetin mi var evlat?" diye sordu kır saçlı subay kibarca.

Alaina içindeki bütün öfkeyi yutmaya çalıştı. "Hayır efendim."

"O halde işinin başına dönsen iyi olur. Gece boyunca bir sürü ambulans geldi. Temizlenmesi gereken yerler var. Yüzbaşı Latimer'ın şimdi maaşını konuşacak zamanı yok."

"Evet efendim," diye mırıldandı Alaina. General Clay Mitchell kafa tutmaktan korktuğu tek Kuzeyli'ydi. Uzun boylu, göbekli bir İrlandalı'ydı. Hastanedeki herkes ondan çekinse de, çok yumuşak bir tarafı var gibiydi. Kuzeyli bile olsa ona kaba davranmak içinden gelmiyordu.

Ameliyathanenin yanındaki karyolalar yeni gelenler için düzenlenmişti. Yaralıların bazıları acı içinde kıvrılırken bazıları da sessizce ağlıyordu. İçlerinden biri diğerlerinden ayrı yatıyordu, öyle hareketsizdi ki Alaina onu ölü sanıp götürebilirdi. Gözlerinde sargı vardı ve ağzının kenarından süzülen kan çoktan kurumuştı. Bel bölgesi, beyaz giysisini yavaş yavaş kırmızıya çeviren yaradan sinekleri uzak tutmak için bir çarşafla sarılmıştı. Durumu öyle ağırdı ki, doktorlar onun tedavisini erteleyip, hayatta kalma ihtimali daha yüksek olan yaralılara odaklanmışlardı.

Bu manzara karşısında Alaina yavaşça uzaklaşmaya başladı. *Daha fazlasını görmek istemiyorum,* diye düşündü. *Yeterince gördüm!* Temizlik eşyalarını koyduğu yere kaçtı ve hiçbir askerin ölüm döşeğinde olmadığından emin olduğu bir koğuşun arka taraflarındaki ahşap döşemeleri ovalayarak kendini meşgul etmeye karar verdi.

Ama kendine verdiği sözü tutmayı başaramayacaktı. Zira kendine yarattığı bu güvenli sığınaktayken bile, umutsuz bir biçimde yardım isteyen sesleri duymaya başlamıştı. Bir süre bu sesleri duymazdan gelmeye çalıştı. Başka biri muhakkak adamın yardımına koşacaktı. Askere su getirmek kolay bir işti. Ama onun işi değildi! Bir daha bunu yapmayacaktı!

Ses en sonunda kesildi, ama hiç kimse adama su vermemişti. Kararından dönmeyerek kaba fırçasını bulanık suya batırıp yerleri daha sert bir biçimde silmeye başladı. Ne var ki askerin o ince, zayıf çağrısını zihninden söküp atamıyordu.

"Lanet olsun!" diye söylenerek ayağa fırladı. Koridorun sonuna, askerin yattığı yere doğru hızla yürüdü. Askerin hâlâ hareketsiz oluşu Alaina'yı korkuttu. Kavrulmuş, çatlamış dudaklarının arasından çıkan dilini gördü.

"Bekle." Askerin acıdan hiçbir şey duymamasından korkarak kulağına eğildi. "Sana su getireceğim."

İnce elini tutarak askere güven vermeye çalıştı. Bardak bulmak için altı üstüne gelmiş koridorda aceleyle koşuşturmaya başladı. Geri döntünce, askerin suyu rahatça içebilmesi için kolunu yavaşça kafasının altına koyarak kaldırmaya çalıştı. Ama bir anda bileğinde bir el hissetti.

"Sakın!" diye bağırın Cole, bardağı onun elinden aldı. "İyilik yapayım derken kötülük yapıyorsun." Alaina'nın kirli yüzündeki şaşkınlığı görünce tavrını yumuşattı. "Midesine kurşun isabet etmiş birine su verilmez. Bak, sana göstereyim."

İlmen yanındaki dolaptan temiz bir kumaş alıp suya batırdıktan sonra askerin kuru dudaklarını sildi. Kumaşı tekrar ıslattı. Ancak bu kez askerin ağzına birkaç damla damlattı. Alaina, askerle cesaret verici bir sesle konuşan Cole'u seyrediyordu.

"Bu Al. Bir süre seninle kalacak." Al, oradan uzaklaşmak istediğini belirtircesine kafasını sallarken, Cole kaşlarını çatıp, sessiz olması konusunda onu uyardı. "Biraz dinlen. Çok kısa bir süre sonra yaralarınıza ilgileneceğiz. Şimdi ameliyathaneyi temizliyorlar."

Cole doğrulurken Al'in küçük elini kendi kocaman elleri arasına alıp ıslak kumaşı tutuşturdu. "Geri geldiğimde burada ol. Biri sorarsa benim emrim olduğunu söylersin."

Alaina kafasını hafifçe salladı.

"Onu olabildiğince rahat ettir. Uzun sürmeyecek."

Alaina tekrar kafasını salladı. Yüzbaşı dönüp giderken, Alaina lavaboya gidip leğen ve masrapa getirdi. Askerin yanağındaki kurumuş kanı nazikçe temizledi. Uzun ve serinletici hareket-

lerle kirpiklerini sildi, gözlerindeki sargının etrafını temizleyip sinekleri kovaladı.

"Al?" Alaina, askerin belli belirsiz sesini duyabilmek için eğildi.

"Evet, buradayım," diye fısıldadı.

Askerin ikinci sözcüğü söyleyebilmesi için çaba sarf etmesi gerekti. "Teşekkürler."

Alaina yaptığı bu merhametli hareketten dolayı birden mutluluk duydu. Erkeksi sokak ağzıyla konuşmaya başlamadan önce de titreyen dudaklarını ısırdı: "İler zaman, Yanki."

Yüzbaşı Cole Latimer, subayların boş zamanlarını geçirdikleri odanın girişinde durmuştu ki, sıhhiye çavuşunun kendisine seslendiğini duydu. Çavuş Grissom aceleyle yüzbaşıya doğru yürüdü.

"Sizi görmek isteyen genç bir bayan var, Yüzbaşı. Bekleme odasında sizi bekliyor."

"Zamanım yok..." diye kestirip atmaya çalıştı Cole.

"Acil olduğunu söylüyor. Bekleyemezmiş."

Cole öfkeyle kaşlarını çatı. Bu ziyaret kafasını karıştırmıştı, yapacak çok işi vardı. "Yaralı mı?"

Çavuş Grissom sırtı. "Kesinlikle öyle görünmüyor, Yüzbaşı."

"O halde başka biri mi yaralanmış?"

"Öyle bir şey de söylemedi."

"Peki, o zaman hanımla ilgilenecek başka bir doktor var mı yok mu bir bak. Ben şu anda müsait değilim."

Çavuş kalın kaşlarını kaldırdı. "Özellikle sizinle görüşmek istediğini söyledi, Yüzbaşı. Neredeyse bir saattir bekliyor."

Cole iç çekip cep saatini çıkardı. "Yalnızca birkaç dakikamı ayırabilirim. Hanımefendiye hemen geleceğimi söyle."

Cole üzerindeki kan lekeli önlüğü hızla çıkardı. Üniformasında da koyu renkli lekeler vardı ve bu bir hanımefendiyle buluşmaya giderken giyilecek bir giysi değildi. Fakat üzerini değiştirme şansı yoktu. Gömleğinin üst düğmelerini ilikleyerek koridorun sonuna doğru hızlı adımlarla yürüdü.

Roberta bekleme odasında oturduğu banktan kalktı. Kendi-

sine doğru yürüyen Yüzbaşı Latimer'a gülümsedi. "Beni gördüğünüze şaşırmış gibi bir haliniz var, Yüzbaşı." Cilveli bir edayla kirpiklerini indirdi. "Sanırım buraya bu şekilde gelmem biraz küstahça oldu."

"Böyle bir şey söz konusu bile olamaz, Bayan Craighugh." Cole hevesle Roberta'nın elini tuttu. "Bana yalnızca bir hanımefendinin beni beklediği söylendi. Çavuş Grissom beni ne kadar güzel bir bayanın beklediğini söyleseydi, kendime biraz çekidüzen verirdim. Ama beni anlamahsınız. İşim başımdan aşkındı."

"Sebebini açıklamak zorunda değilsiniz efendim." Roberta gözlerini yüzbaşının kan lekeleriyle kaplı gömleğinden ayırırsa da, yüzünü ekşitmesine engel olamadı. Saatlerce ayna karşısında mimiklerine çalıştığı için, yüzündeki ifadenin farkındaydı. "Umarım buraya gelmekle haddimi aşmamışımdır, Yüzbaşı."

"Devam edin Bayan Craighugh. Sesiniz bütün gün duyduğum en tatlı ses. Şans yüzüme nadiren güler ve şimdi bu şansımı sorgulayacak değilim."

"Çok kibarsınız, Yüzbaşı." Cole Latimer aristokrat yüzünü görebilsin diye, Roberta geniş kenarlı şapkasını hafifçe yana yatırdı. Uzun ve aşağı doğru kıvrımlı burnu, çıkık elmacıkkemikleri ve kırmızı dudaklarının ihtirash kıvrımlarıyla ne kadar güzel olduğunu biliyordu. "Faytonumla geçiyordum ki ne kadar yoğun çalıştığınızı hatırladım. Görüntüğe göre dinlenmek ya da güzel bir yemek yemek için zamanınız yok. Ama insanın yemek yemesi gerekir, öyle değil mi, Yüzbaşı? Yemek için birkaç dakikanızı ayırırsanız kimse sizi suçlamaz. Vieux Carré'de şehrin en iyi karidesini yapan küçük bir yer biliyorum. Bana katılmaz mıydınız?" Cevabı beklerken en cilveli tavırlarını takınıp nefesini tuttu. Bütün hafta gizli gizli bunu planlamıştı. Reddedilirse yıkılırdı.

"Sizden beni affetmenizi isteyeceğim, Bayan Craighugh. Beni bekleyen yaralılar var. Yoksa size eşlik etmekten büyük heyecan duyardım."

Roberta bu durum karşısında ne kadar bozulduğunu gizledi. Cole, onun hizaya getirip her istediğini yaptırabileceği bir okul

çocuğu değildi. Başka bir taktik denemeye karar verdi. "Ama bu akşam atınıza binip yemekte bize katılmanız için fazla mesafe kat etmenize gerek yok, sanırım."

Cole, Roberta'nın ısrarcılığı karşısında gülümsedi. "Babanız bu konuda ne diyecek Bayan Craighugh? Kızının bir Kuzeyli'yle arkadaşlık etmesinden pek hoşlandığını sanmıyorum."

Roberta'nın ağzının kenarları nazikçe yukarı kıvrıldı. "Bana babaların ne düşündüğünü pek dert eden bir adam gibi görünmüyorsunuz, Yüzbaşı Latimer."

Cole güldü, parlayan gözleriyle Roberta'nın gözlerini okşadı. "Tam tersine, Bayan Craighugh. Babaların düşüncelerini umursarım. Düşüncesizlik edip böyle habersizce gelmek istemem."

"Bunu dert etmeyin. Babama ne diyeceğimi biliyorum. Dulcie balık türüstü yapacak. Bunu kaçırmak istemezsiniz."

Latimer'ın güzel dudaklarında beliren tembel gülümseme Roberta'nın aklını başından aldı. "Bir aksilik çıkmazsa akşama müsait olacağım sanırım."

Roberta davetin kabul edilmesine çok sevinse de sakın görünmeye çalıştı. "Bu akşamı dört gözle bekliyor olacağım, Yüzbaşı. Şimdi sizi işinizle baş başa bırakayım." Bir an yüzbaşının ondan gitmemesini istemesini umutla beklediyse de, Yüzbaşı Latimer bekleme odasındaki büyük ayaklı saate bakınca, tekrar hayal kırıklığına uğradı. Latimer'ın güzel parmaklarını şefkatle tutarak konuşmaya devam etti: "Sizi işinizden zaten yeterince alıkoydum, Yüzbaşı. Beni affedersiniz, değil mi? Doktorluğun nasıl bir meslek olduğunu çok iyi bilmiyorum. Ama anladığım kadarıyla, kafanıza estiği gibi dışarı çıkamıyorsunuz."

"Böyle olduğu için çok üzgünüm," dedi yüzbaşı, Roberta'ya faytonuna kadar eşlik ederken. "Ama bilmenizi isterim ki, buraya gelmeniz beni fazlasıyla mutlu etti."

"O halde bu akşam görüşüyoruz, değil mi?" diye mırıldandı Roberta cilveli bir edayla.

"Evet, bu akşam." Cole gülümsedi ve Roberta'yı selamladıktan sonra, arkasına bakmadan hastaneye doğru yürüdü.

Roberta, Cole'un arkasından baktı. Bu yakışıklı erkeğin ona

bir baloda eşlik ettiğini düşünmek bile oldukça heyecan vericiydi. *Ve tüm o servet!* Kendini tutamayıp ürperdi. Güneş şemsiyesiyle arabacı koltuğunun arkasını tıklattı.

“Jedediah, eve gitmeden önce beni Jackson Meydanı’nda bir gezdir. Uzun zamandır faytonla dolaşmaya çıkmadım.”

Fayton sallana sallana hareket ettiğinde, Roberta cildini güneşten korumak için şemsiyesini yüzüne siper etti. Ancak durup bakan askerlerden de güzelliğini esirgemedi.

tarama : ırmak/chatlak
düzenleme : vero

twilightturk.com

Altıncı Bölüm

Binbaşı Magruder, ellerini belinin arkasında kenetlemiş, bacaklarını açmış, Cole'u merdivenlerin başında bekliyordu. Tüm bu görüşmeyi izlediği belliydi. "Buraya oldukça işveli bir bayan getirmişsiniz, Yüzbaşı Latimer."

"Kendisi Bayan Craighugh," diyen Latimer, merakı her halinden belli olan adama bakarak kaşını kaldırdı.

"Sanırım Güneyli bir fahişe."

"Fahişe değil! Ama evet, Güneyli. Al'in kuzini. Sizin yerinizde olsam, delikanlının duyabilme ihtimaline karşı, kullandığım sıfatlara dikkat ederdim. İnsanları şaşırtmakta üstüne yoktur." Bu kısa boylu, tıknaz binbaşının küçük ve incecik Al'le burun buruna geldiğini aklından geçirince Cole gülümsedi.

"Saçmalık!" dedi Magruder. "O çocuk, kendini beğenmiş çapulcunun teki."

"Çapulcu değil, Binbaşım," diye düzeltti Cole. "Nehrin yukarısındaki bir çiftlikte yaşıyor. Anne ve babasını savaşta kaybetmiş."

"Güneyli isyankârları savunmada epey hızlısın," diyerek alaycı bir tavırla güldü binbaşı. "Lee'ye de üzülürsün artık."

Cole sert bakışlarını binbaşıya dikti. "Ben acı çeken her insana üzülürüm. Bu nedenle doktor oldum. Yeminimin oldukça kutsal olduğunu düşünüyorum."

"Saçmalık!" diye tekrarladı Magruder. Dinlenme odasına kadar beraber yürüdüler. Cole bir leğenin içine su doldurarak ellerini güzelce yıkamaya başladı. "Senin savaş deneyimi kazanman lazım evlat," dedi Binbaşı. İbriktaki suyla ellerini ıslattıktan sonra da aynaya bakarak kır saçlarını ıslak parmaklarıyla düzeltti.

"Ben askeriyede on dört senemi geçirdim. Orduyla Meksika'ya gittim. Sekiz sene teğmenlik yaptım." Cole'un rütbesine baktı. "Sen ise iki yılda yüzbaşı oldun." Dolaba yaslandı ve genç yüzbaşıya bilgece sözler edecekmişçesine kollarını kavuşturdu. "O ettiğin okkalı yeminler savaş meydanında etrafında insanlar ölürken hiçbir işine yaramaz. Yardım edebileceklerini seçer, meslek kurallarını hiçe sayarsınız. Diğerlerine bir yudum afyon ruhu içirip gölgeye yatırırın. Geri döndüğünde hâlâ hayattalarsa yaralarını sarmaya çalışırsın."

Cole bu tavsiyeyi reddedercesine kafasını salladı. Savaş alanındaki deneyim eksikliğinin farkındaydı, ama bir savaş meydanında böylesine katı bir tutum takınabileceğine dair güçlü şüpheleri vardı.

Magruder doğruldu. "Bizimle kutlamalara gelmeni teklif etmek için arıyordum seni." Yüzbaşı şaşırarak bakınca binbaşı omuzlarını silkti. "Mitchell'in fikriydi, benim değil. Diğer doktorlar kutlama için Sazerac's'a gidiyor. Konfederasyon'un Broad Run'da uğradığı bozgunu duymuşsundur, değil mi?"

"Bozgun mu? Saçmalık! Chickamauga'da bizim aldığımız Old Rosey's bozgununu da duydum... Ama siz buna ne diyorsunuzdur acaba? Geri çekilme taktiği mi?"

"Biz yalnızca zaferleri kutlarız." Binbaşı burnunu çekti. "Savaş bitmeden, o kahrolası Konfederasyon askerlerine Old Rosey's galibiyetlerini fazlasıyla ödeteceğiz."

"Şimdilik kesin olan yalnızca bir tek şey var." Cole, yüzüne su çarparken bir yandan da konuşuyordu. "Hangi taraf kazanırsa kazansın, daha çok fazla kan akacak."

"Biraz hassassınız galiba, Yüzbaşı." Magruder bir kaşını kaldırarak sırttı.

Cole elini havluya uzattı. "Hayır, Binbaşı. Bütün bu ölümleri yalnızca bir kayıp olarak görüyorum, hepsi bu."

"O halde bizimle kutlamaya katılmayı ret mi ediyorsun?" Magruder, tıpkı bir atmaca gibi yüzbaşının cevabını bekledi.

"Şimdi, kör olan askeri ameliyata alacağım ve onun için ne yapabilirim, bir bakacağım. Sonra da eğer zamanım kalırsa, Bayan Craighugh ve ailesinin akşam yemeği davetine katılacağım."

"O askerle zamanımı boşa harcıyorsun," diye söylendi Magruder. "Gün doğmadan ölmüş olacak. Pekâlâ daha erken çıkıp hanımefendiye katılabilirsin."

Cole havluyu asıp üzerine temiz bir ameliyat önlüğü giydi. "Öyle bile olsa, ben yeminime hâlâ bağlıyım, Binbaşı. En azından elimden geleni yapmaya çalışacağım."

"Sen bilirsin, Yüzbaşı, ama ölmeden önce daha çok acı çekmesine neden olacaksın sadece. Üstelik bu ameliyat en az iki doktor gerektirir..."

Bu sırada bir hademe kapıyı açıp içeri girdi. "Son hasta ameliyathanede, Yüzbaşı. Bayıltma işlemi başladı."

Cole başını salladı. Hademe kapıyı kapatıp çıkarken Cole da Magruder'a döndü. "Doktor Brooks ameliyata benimle girmeyi kabul etti bile."

"Brooks mu! O yaşlı isyankâr Güneyli mi? Onu yakından izlemelisin. Çocuğun boğazını kesmesi daha muhtemel."

"Hayır, o da benimle aynı yemini etti." Cole'un sesi oldukça sertti. "Ve yeminin tamamını en az benim kadar ciddiye alıyor." Elini kapının koluna koyup biraz durduktan sonra düşünceli bir biçimde devam etti: "O bir isyankâr değil, biliyorsunuz. Hatta, Amerika'nın bölünmesine yüksek sesle karşı çıktığı için epeyce arkadaş kaybetti." Kapıyı açtı. "Şimdi izninizle, ameliyata girmem lazım, Binbaşı."

Magruder hoşnutsuz bir tavırla arkasından yürüdü. Genç aptallar onun tavsiyelerini dinlemediğinde hep böyle öfkelendirirdi. Gözüne, ameliyathanenin girişinde, elinde ıslak bir halı ve zayıf yüzünde endişeli bir ifadeyle duran temizlikçi çocuk ilişti. Ordunun parasının pis ve arsız bir çocuğun sorumsuzluğunu desteklemeye harcandığını düşününce, öfkesi daha da arttı. "İşinin başına dön," diye emretti Magruder kaba bir tavırla. "Bugün yeterince tembellik ettin zaten."

Cole arkasına dönüp öfkeli binbaşıya baktı, cevap vermemek için kendini zor tuttu. Al'in sorgulayan bakışlarını görünce de önüne döndü. Zayıf çocuk aceleyle oradan uzaklaştı.

"Evsiz barksız çocukları bulup getirmeye ne kadar meraklısın," diye söylendi Magruder. "Şu andan itibaren o tür çocukları

aramıza getirme hevesini bastırmaya çalış. Bu küçük dilenciye güven olmaz.”

Cole sakince gülümsedi. “Bilemiyorum, Binbaşı. Ona güvenmekte hiç tereddüt etmedim.” Omuzlarını silkeli. “İstese de zarar veremez zaten. Ufacık bir şey.”

“Ha!!” diye alaycı bir biçimde güldü Magruder. “Böyle ufak görünenler en çok zararı verenler olur hep. Sizi en zayıf noktanızdan vururlar.”

Binbaşının espri anlayışı Cole’u güldürdü. “Bunu aklıma yazayım, Binbaşı.”

★ ★ ★

Ameliyat hemen hemen üç saat sürmüştü. Kör asker sedyle ameliyathaneden çıkarılırken, Cole, hademeleri, “Dikkatli olun,” diye uyardı. “Dikişleri oldukça fazla ve hassas.”

Doktor Brooks ellerini havluya kuruladı. “Sence her şey yolunda gidecek mi?”

Cole iç çekerek kanlı önlüğünü çıkardı. “Yakında göreceğiz. Şu durumda yapabileceğimiz tek şey, karınzari iltihabının geçmesini umarak dua etmek.”

“Senin burada olman bu genç asker için çok büyük bir şans. Yeteneksiz ve isteksiz birçok doktor gördüm ben.”

Cole iltifatı savuşturmaya çalıştı. “Eğer insan elinden gelen en iyisini yapmak için çabalarsa amacına ulaşır.”

Doktor Brooks saatine baktı.

“Altıya geliyor. Ben yukarıdaki koğuşu son kez kontrol edip biraz yemek yiyeceğim. Senin gibi genç bir adamın yemekte böyle ihtiyar bir ahmağa eşlik edeceğini sanmıyorum.”

“Bu akşam için genç bir hanımefendiye söz verdim,” diyerek gülümsedi Cole.

Brooks güldü. “Sana benden daha iyi bir arkadaş olacağı kesin.” Yaşlı adam merdivenlere doğru yürüdü, sonra aniden durup hafifçe arkasını döndü. “Buralarda dolanan temizlikçi çocuk var ya... Onu bana da yollar mısın?”

“Al’i mi söylüyorsunuz?”

"Adını bilmiyorum. Neye benzediğini bile bilmiyorum. Ne zaman görsem, eğilmiş, yerleri siliyor oluyor. Tanıyabileceğim tek tarafı kıçı olurdu herhalde."

"Emin değilim ama bunu düşüneneceğim," dedi Cole.

Yaşlı doktor anlayışla başını salladı. "Eğer bana bir iyilik yapmaya karar verirsen, onu yukarı yolla."

Cole hastaneden çıkıp atını çözmeye geldiğinde Al'i bağlama demirinin üzerine oturmuş buldu. Merakla kaşını kaldırıp çocuğa baktı. "Çoktan gittin sanıyordum. Bu kadar geç saatte burada işin ne?" Cole, demire bağlı atların sırtına baktı. "Şu at dediğin uyuz eşek nerede? Sakın bana seni cılız sırtından attığını söyleme."

"Bugün yok." Parçalara ayırdığı dalları tozun toprağın içine atmakla meşgul olan Alaina'nın cevabı kısaydı. "Faytonu Roberta, ihtiyar atı da Angus Amca aldı."

"Sana da başının çaresine bakmak kaldı yani, öyle mi?"

"O kadar kötü değil. Dükkânın oraya giden yolcu arabasına binecektim. Angus Amca hâlâ orada olmalı."

"Ya değilse?" Cole sorgulayan gözlerle çocuğa baktı.

"Buraya sana beni eve götürmen için yalvarmaya gelmedim!" diye çıkıştı Alaina, yüzbaşının üstü kapalı da olsa onu eve bırakmayı teklif ettiğini düşünerek. Bu fikir onu sinirlendirmişti. Yüzbaşının atına, aralarına hasır valizi koymadan binmek, başına büyük sorunlar açabilirdi. Gerçekten de, erkek kıyafetlerini giymediğinde, gittikçe olgunlaşan bir kadına benzemeye başlamıştı.

"O halde ne bekliyorsun burada?" diye sordu Cole.

"Acaba..." Bir Kuzeyli için endişelendiğini kabul etmesi çok zordu. "O yaralının... o askerin yaşayıp yaşamadığını merak ettim."

Cole atını bırakıp küçük, bakımsız çocuğa baktı. En sonunda Al utancını savuşturabilmişti.

"Benim de herkes gibi zayıf anlarım oluyor."

Cole sırtına başladı. "Beni şaşırtıyorsun Al."

"Hayatta kalmayı başardı, değil mi?" Batan güneşe karşı elini gözlerine siper ederek Cole'un yüzünü görmeye çalıştı.

“Evet, Bobby Johnson hayatta kalmayı başardı,” diye karşılık verdi Cole. “Böyle devam ederse birkaç gün sonra evine bile dönebilir.”

“Öğrenmek istediğimi buydu.” Al, üzerinde oturduğu bağlama demirinden kayarak kalkmaya çalıştı. Fakat bu sırada çizmelerinin çözüldüğünü hissedip ayaklarından kaymasınlar diye bacaklarını havaya kaldırdı. Bu, hayatının en başarılı inişi olmasa da en hızlısı olabilirdi. Tozun toprağın içine kabaca indiğinde narin poposunu sert zemin karşıladı. Acı çığlığı Cole’un atını ürküttü. Bir anda, devasa hayvanın onu ezme ihtimalini görüp acısını unutarak çizmelerini bıraktı ve demire geri tırmandı. Cole’un kendini tutamayıp kahkahalara boğulması Al’i çileden çıkarmıştı.

“Özür dile Kuzeyli! Senin yüzünden o katır neredeyse beni ezecekti!”

Cole, içindeki dalga geçme arzusunu durdurmaya çalışarak sırtımaya devam etti. “Ben sadece senin demirden inmeni seyreliyordum. Atı korkutan sensin. Beni suçlama.”

Alaina acıyan poposunu öfkeyle temizlerken, acı dolu inlemelerinden kadınsı ses tonunun fark edilmediğini umut etti.

“Canın biraz acıyacak,” diyen Cole, Al’i bilgilendirmeye çalıştı. “Eğer Kuzeyli bir doktorun tedavisini kabul edersen, dinlenme odasında biraz merhemle masaj yapabilirim...”

“Hayır, efendim!” Alaina kafasını sallayıp sertçe çıktı. “Hiçbir Kuzeyli için pantolonumu çıkarmam!”

Cole, Al’in sesinin bütün caddede yankılandığından emindi. İçini çekip acıyla gözlerini kapadı. “Al işte, şu anda herkes bize bakıp en kötüsünü düşünüyor. Mutlu musun şimdi?”

Al neşeyle kıkırdayıp incecik başparmaklarını kemerinin altına çengel gibi taktı. “Seni alt ettim, değil mi Kuzeyli? İlk defa seni alt ettim. Hem sana bir şey söyleyeyim mi?” diye ukala bir edayla yüzbaşıya yaklaştı. “Seni astıklarında ilk gülen ben olacağım.”

“Binbaşı Magruder beni senin hakkında uyarılmıştı,” dedi Cole. “Onu dinlemem gerekirdi.”

“Ondan da pek hoşlanmıyorum zaten.”

"Eğer seni eve bırakmamı istiyorsan..." dedi Cole, bu zahmete neden girdiğini merak ederek, "ben biraz sonra şu yoldan gideceğim. Üniformamı değiştirirken beni evimde bekleyebilirsin..."

Alaina gözlerini yüzbaşıya dikti. "Roberta'yla mı buluşacaksın?"

"Beni yemeğe çağırdı." Cole keyifle kaşını kaldırdı. "Senin için bir sakıncası var mı diye sormayacağım. Hislerin apaçık belli."

Bu davetten rahatsız olan Al, kollarını göğsünde kavuşturdu. "Roberta'nın yemeğe hangi yaratıkları davet ettiği benim hiç umurumda değil. Ayaktakımıyla düşüp kalkmaya pek bir bayılır o. Neyse, sonuçta orası benim evim değil. Yemekte size katılacağımı sanma da, o bana yeter. Kuzeylilerle yemek yiyeceğime acımdan ölürüm daha iyi."

"Seni eve bırakmamı istiyor musun peki?" diye sordu Cole sabırsızca.

"Bu yüksek atın sırtında eve kadar gitme niyetinde değilim," diye cevapladı Alaina, poposunu temizlerken.

"Eve gidip faytonumu almayı planlamıştım," diyerek omuzlarını silkti Cole. "Yine de sen bilirsin tabii. Sanırım bir erkek çocuğu senin kadar narin ve yumuşaksa, pekâlâ kadın elbisesi giyebilir. Baksana," diyerek Al'in zayıf ve çıplak ayaklarını işaret etti. "Senin ayaklarından daha büyük kadın terlikleri görmüş-tüm."

Alaina, belli etmemeye çalışarak ince ayak parmaklarını tozun içine gömdü. "Faytonu mu alacaksın?"

Cole başını salladı. "Gelmek ister misin?"

"Belki evinin önünde buluşuruz," dedi Al çekinerek. Kuzeylilerin ona iyilik yapmasından hoşlanmıyordu. Ama bu sayede iki-üç senti cebinde kalacaktı. Bugünlerde bir sent bile önemliydi.

"Dışarı çıktığımda orada olmazsan," dedi Cole, atına binerken. "seni beklemem."

Alaina çizmelerini aldı. "Orada olacağım, Kuzeyli."

Ve oldu da. Üstelik erken geldiği için, yüzbaşıyı sokağın kar-

şısında bir süre beklemek zorunda kaldı. Yüzbaşının penceresini gözetlerken, yüksek sesle bağırıp çağıran askerler Alaina'ya çarparak yanından geçtiler. Karanlığın içinde kaybolurlarken Alaina arkalarından baktı, sonra da dönüp Andrew Jackson heykelinin altında yazan yazıya baktı.

**"BİRLİK, KORUNMAK ZARURETİ VE MECBURİYE-
TİNDEDİR."**

"Tıpkı Kuzeylilerin başımıza kaktıkları gibi," diyerek alaycı bir biçimde güldü Alaina.

Atın nal seslerini ve faytonun tekerleklerinin tıkırtısını duyunca arkasına döndü. Arabacı koltuğundaki yüzbaşını görünce el sallayıp faytona doğru hızla yürüdü. Cole, arabayı Al'in yanında durdurdu. "Yetişip yetişemeyeceğini merak ediyordum."

Al, toz bulutunun içinde Cole'un yüzünü gördü. Üniformasının açık sarı düğmelerine, ışıkları yanan evlerin parıltısı yansıyor. Bazen onun bu kadar yakışıklı olmasına şaşıyor. "Benden para almayacaksın, değil mi?"

Cole, gömleğinin içinden uzun ve ince bir puro çıkardıktan sonra düğmelerini yavaşça ilikledi. "Bana öyle geliyor ki..." Küçükürlü bir kibrit çakıp purosunu yaktı. "Bazen o sivri dilini nasıl tutman gerektiğini çok iyi biliyorsun, özellikle de işine geldiği zamanlarda."

Al bu fikre öfkeyle karşı çıktı. "Bunu teklif eden sensin! Sana yalvardım mı! Ha, sana yalvardım mı, söyle!"

Cole, dizginleri alıp atı kırbaqladı. "Eğer binmek istemiyorsan..."

"Dur!" diye bağırды Alaina. Cole da arkasına yaslanıp sırtmaya başladı. Alaina teslim oldu. "İtirazım yok, bineceğim."

Cole, başını gururla havaya kaldırdı. "Atla o zaman."

Faytonun koltuğuna oturmak için hamle yaptığında, Cole'un sorusu onu durdurdu. "Nereye gidiyorsun?"

Alaina hafifçe omuzlarını silkti ve oturacağı yeri işaret etti. Cole da bunun üzerine kendisinin oturduğu arabacı koltuğunun yanına eliyle vurdu. "Buraya otur ki sana göz kulak olabileyim. Artık Magruder'ın tavsiyelerine uyacağım."

Alaina büyük bir tereddütle Cole'un yanına oturdu. Ona bu

kadar yakın oturmaktan hiç hoşlanmamıştı. Özellikle de yüz-başı bu kadar temiz kokuyorken. Oysa kendi saçları yağdan ve kirden leş gibi kokuyordu. Gizlice şapkasının siperini aşağıya doğru çekti. Yol boyunca ağzını hiç açmadı. Onun bir Kuzeyli olduğunu unutup yalnızca bir erkek ve kendisini de genç bir kadın olarak görmeye başladığında, aralarındaki karışıklık acı verici bir hal aldı.

Yedinci Bölüm

Akşam, ağaç kurbağalarının vraklamaları ve çekirge sesleriyle, aşağıdaki salondan etrafa yayılan birbirine karışmış sesler ve kuvvetli erkek kahkahalarıyla yüklüydü. Serin, yavaş bir esinti koca meşe ağaçlarının dallarını nazikçe eğip yapraklarını hışırdatıyor, ağacın tatlı kokusunu Alaina'nın balkonunun kapısından içeri süpürüyordu. Mehtaplı gecenin gümüşü ışıkları, balkonun açık kapısında duran Alaina'nın yumuşak ama düşünceli yüzünü okşuyordu. Alt kattaki Kuzeyli yüzünden odasında adeta tutsak olmuştu. Öyle derinden bir yalnızlık çekiyordu ki, bu acıyı kalbinin en derinlerinde hissediyordu. Hiç bu denli kapana kısılmamıştı. Roberta'nın çınlayan kahkahaları onun için tüm kapıları kapatıyordu. Aklında acımasız alaylar yankılanıyor, odası adeta bir zindana dönüşüyordu.

Kafasını kapının pervazına dayayıp buğulu gözlerle, odasında duran uzun aynaya baktı ve gördüğü manzarayı hiç beğenmedi. Yüzbaşı Latimer'ın evdeki varlığına rağmen kilerde banyo yapmayı başarmış, sonra da evi çevreleyen çalılıkların arasından geçerek kendi yatak odasına giden merdivenleri gizlice çıkmıştı. Sırlı aynadaki yalnız yüzü, her zamanki erkek çocuğu görüntüsünden öte bir kadını anımsatıyordu. Ama koyu, dalgalı saçları gereğinden fazla kısaydı ve üstüne bol gelen, eski püskü geceliği de çekicilikten oldukça uzaktı.

Alaina, bakışlarını içinde tek tük eşyası bulunan dolaba çevirdi. Yumuşak bakışlarını sertleştirmek ve boğazını acıtan boğuk bir sesle konuşmak yerine, kadın gibi muamele görmek, gülümseyebilmek, mutlulukla kahkaha atabilmek ve hoş, kadınsı bir şeyler giymek arzusuyla dolmuştu aniden.

Erkek çocuğu kılığında dolaşmak, oynamak zorunda olduğu bir oyundu. Artık bu berbat giysileri giymek, aykırı bir kişiliğe bürünmek gittikçe zorlaşmaya başlamıştı. Oynadığı bu oyun yavaş yavaş kadınlığından çalıyordu.

Günlerdir bir yanılşamayı aklından çıkaramıyordu. Düşlerinde, uzun boylu ve yakışıklı Yüzbaşı Latimer'ı, kollarında koyu kırmızı, ipek elbiseli bir kadınla yanından geçip giderken görüyordu. Kadına kur yaparken Latimer'ın yüzü capcanlı görünüyör, dizlerinin üstünde aşkını ilan ediyordu. Kadının eli, bu yakışıklı şövalyeyi bağışlarcasına başına dokunuyor, şövalyenin dudakları kadının ince parmaklarıyla buluşup çıplak ve uzun koluna doğru çıkıyordu. Görüntü genişlediğinde, Cole'un dolgun kırmızı dudaklarını öptüğü yüz, kuzini Roberta'nın yüzüne dönüşüyordu.

Alaina balkona çıkarak hem serin akşam esintilerini yüzünde hissetmeye, hem de 'Al'in bir parçası olmadığı tüm o saçma hayalleri zihninden atmaya çalıştı. Şüphe, zihnini adeta kemiriyordu. Roberta gibi, nerede olursa olsun bütün erkekleri peşinden koşturmayı bilen bir kadın olmayı aklından bile geçiremezdi. Sade, bir deri bir kemik, erkeksi, albenisiz Al olmak onun kaderiydi. Roberta hiçbir şey yapmak zorunda kalmadan, yalnızca gülümseyerek istediği her şeyi elde ederken, o, yerleri silmek zorundaydı.

Alaina, aşağıdaki verandayı gözetleyebilmek için balkon merdivenlerinden birkaç basamak aşağı indi. Ama salondan gelen ışık huzmesi merdivenin basamaklarını aydınlatınca, görülmekten korkarak daha fazla ilerlemeye cesaret edemedi. Verandanın girişindeki merdivenlerin yanında bir bank ve sandalyeler vardı. Çocukken, ağabeyleriyle şehre nadiren geldiklerinde, bu bankın ve sandalyelerin etrafında oynarlardı. Onlar oynarken Roberta da porselen bebeklerine zarif giysiler ve fırfırlı boneler giydirdi.

Roberta'nın gecenin sessizliğini yırtan kahkahasına yüzbaşının derin, canlı gülüşleri ve Angus Amca'nın isteksiz kıkırdamaları ekleniyordu.

"Yüzbaşı, görüntüğe göre birçok yerde bulunmuşsunuz," diye

mırıldandı Roberta. “Evinizin dışında en sevdiğiniz yer neresi? Paris olabilir mi mesela?”

Alaina eğilip salonun penceresinden içeri bakarak, Cole’un kibarca cevap vermesini seyretti.

“Paris’te, şu an gördüğüm güzellikten daha güzeli yok, Bayan Craighugh.”

Alaina gözlerini gökyüzüne çevirip Cole’un ruhu için dua etti. O sırada Angus kuvvetle boğazını temizleyince, yüzbaşı artık gitme vaktinin geldiğini anladı.

“Gerçekten de arkadaşılığınızdan büyük keyif aldım,” diyerek Roberta’nın elini saygıyla tuttu, “saat geç oldu. Artık gitmeliyim.” Roberta’nın yumuşak ve beyaz eline küçük bir öpücük kondurdu. Alaina bunu görünce, temizlik yapmaktan kıpkırmızı olan ellerini dizlerinin arasına koydu. Yüzbaşı Latimer’in gidişini seyretmeye öyle kapılmıştı ki, odasına kaçmayı unutmuştu.

“Yeniden geleceğinizi umuyorum,” diye mırıldandı Roberta sessizce. Yüzbaşının koluna girerek ön kapıya kadar ona eşlik etti. Cole’un kapıyı açıp dışarı çıkmakta olduğunu fark eden Alaina kendini gizlemeye çalıştı. Roberta, Cole’un arkasından yürüyordu. Alaina karanlığa rağmen Roberta’nın yüzbaşının göğsünü okşayıp adama kışkırtıcı bir edayla sarılmasını görmüştü. “Tekrar geleceksin, değil mi Cole?”

İstmeden de olsa doktorun ateşli cevabına tanık olan Alaina’nın yanakları kıpkırmızı oldu. Roberta, sarıldığı bu sert gövdede adeta sıkışıp kalmıştı. Yüzbaşının ağzı Roberta’nın dudaklarıyla tutkuyla buluştuğunda, onları izleyen Alaina’nın soluğu kesilir gibi oldu. Hayatında bir erkekle bir kadının öpüşmesine daha önce hiç tanıklık etmemiş, bir yandan da bu tanıklık kendini davetsiz bir misafir gibi hissetmesine yol açmıştı. Tuhaf bir heyecanla kalbi daha hızlı atmaya başlamış, Cole Latimer’in onu da bu şekilde öpmeye düşüncesi başını döndürmüştü. Yüzbaşı, Roberta’nın göğsüne dokununca, Alaina kendi göğüs uçlarının da sertleştiğini hissetti.

“Yarın geleceksin, değil mi, Cole?” diye fısıldadı Roberta. “Beni burada yapayalnız bırakmayacaksın, değil mi?”

"İşlerim var," dedi Latimer sessizce, dudakları Roberta'nın yanağında gezinirken.

"İşlerin mi?" Roberta'nın sesi yumuşaktı. "İşlerini bir süreliğine unutamaz mısın, Cole? Yarın burada yapayalnız olacağım. Annem dükkâna gidiyor, Dulcie'nin de alışverişi gitmesi gerek. Gelsen olmaz mı?" Bembeyaz elini, dekoltesini ortaya çıkarmak istercesine göğsüne bastırarak Cole'un elini kavradı. "Bütün öğleden sonra baş başa olabiliriz."

Cole'un okşayışlarına rağmen Roberta'nın tepkisiz kalabilmesi, fırtınadaki bir söğüt gibi titreyen Alaina'yı şaşırtmıştı. Bu sıcak ve tutkulu duygu akışı ona çok tuhaf ve yabancı gelmişti. Eğer yüzbaşının kolları arasında kendisi olsaydı, şimdiye kadar çoktan düşüp bayılmış olacağını düşündü.

Holde ayak sesleri duyulunca, Roberta geri çekilerek saçlarıyla oynamaya başladı.

"Gitsem iyi olur," diye fısıldadı Cole. "Baban huysuzlanacak."

"Yarın seni bekliyor olacağım," diyerek tatlı tatlı gülümsedi Roberta.

Cole tam giderken bir anda durdu. "Üzgünüm Roberta, ama yarın gerçekten işlerim var."

Arkasından bakan Roberta'yı öfkesiyle baş başa bırakıp gitti. Oysa evde yüzbaşıyla basılmak, bu belirsiz ilişkinin çabucak evlilikle sonuçlanmasını sağlayabilirdi. Onları basacak olan da muhtemelen Roberta'nın annesi Leala olurdu, zira Leala dükkâna yalnızca bir-iki saatliğine gideceğini söylemişti.

"Baba?" diye seslendi Roberta. "Benim yeni ve çok güzel bir elbiseye ihtiyacım var."

"Roberta! Artık yeter!" Angus kapının eşiğinde durdu. "Dükkânda zar zor kazandığımız birkaç kuruşla geçinmek ne kadar zor biliyorsun. Harcayacak param yok."

"Babacığım, o kadar pımpirikli olma. Alaina yarın sana ödeme yapacak. Paramın geri kalanını her hafta taksit taksit ödemeye söz verirsen, Madam Henri'nin de kabul edeceğinden eminim."

"Roberta, bunu yapamam! Bu hiç doğru olmaz!"

"Baba, kendime zengin bir erkek buldum," diyerek derdini apaçık ifade etti Roberta. "Yardıma ihtiyacım var. Eğer eski püskü giysilerimi giyersem onun parasının peşinde olduğumu düşünür."

"Eğer o Yanki'yi kafana taktıysan..." Angus oldukça öfkelenmişti. "Zengin olsun, olmasın, onu bir daha bu evde istemiyorum! Bu davet anneni zaten çok üzdü. Üstelik komşular ne düşünür?"

"Bana ne onlardan? Hepsi eski kafalı zaten."

"Biraz daha saygılı olmalısın Roberta," diyerek kızını azarladı Angus.

"Biliyorum baba." Roberta içini çekti. "Ama üç-beş kuruşun hesabını yapmaktan çok sıkıldım artık."

"İçeri girip yatağına yat kızım. Güzel kafanı bunlarla meşgul etme."

"Birazdan geleceğim baba. Dışarı çok güzel, gecenin biraz daha sürmesini istiyorum."

"Pekâlâ, ama çok durma."

Roberta sessizce mırıldanarak kendi başına verandada neşceyle vals yapmaya başladı. Kendini, Banks'in vereceğini bildirdiği askeri bir baloda, balonun en şık elbisesini giyerken ve elbette yanında balonun en yakışıklı erkeğiyle hayal ediyordu.

Birden merdivenlerde bir insan gölgesi görünce, korkuya kapıldı. Bu küçük gölgenin kim olduğunu anlayınca, "Al!" diye seslendi. "Ne yapıyorsun orada? Odanda olduğunu sanıyordum."

"Adım Alaina," diye düzeltti küçük kuzin. Merdivenlerden çıplak ayakla çıkmaya başladı. "Bana bu isimle hitap eder misin lütfen?"

Roberta'nın yüzünde, kuzininin onu gizli gizli dinlediğini anlayınca sinsi bir gülümseme oluştu. "Ama sen her zaman Alaina'dan çok, bir Al'e benzemişsindir ki."

Bu iğneleyici sözü duyan Alaina hafifçe arkasına dönüp karanlıkta sırtın yüzüne baktı. Sırtını dönüp merdivenleri çıkmaya devam ederken, "En azından kendimi bir Kuzeyli'nin kollarına atıyorum," dedi.

"Çok kıskançsın!" diyerek kuzinini suçladı Roberta. "Kıskanıyorsun çünkü asla Cole Latimer gibi bir adam bulamazsın. Sen ve senin o sıska... evet, evet, seni yatakta görse kahkahalara boğulurdu bence!"

Alaina, kuzininin bu acımasız sözlerini savuşturmaya çalışsa da, aslında söylediklerinin doğruluğuna yarı yarıya ikna olmuş durumdaydı.

"Ayrıca sana bir şey daha söyleyeyim Alaina MacGaren," diye devam etti Roberta ısrarla. "Ne yapıp edip Cole Latimer'la evleneceğim."

Alaina hafifçe arkasına döndü. Roberta'ysa kuzininin sözlerini duyana kadar gururla gülümsedi. "Peki senin bakire olmadığını öğrenince ona ne açıklama yapacaksın?"

Roberta şaşkınlıktan küçük dilini yutmuş gibi oldu. "Bunu nereden biliyorsun?" Sesini alçaltarak bir daha sordu: "Bunu nereden biliyorsun?"

Alaina omuzlarını silkti. "Chat Williamson bunu Shatler kardeşlere gururla anlatırken kulak misafiri olmuştum. Ama tabii artık hepsi öldüğü için, sanırım bunu bilen bir tek ben varım."

Roberta yumruğunu kuzininin yüzüne doğrulttu. "Eğer Cole'a söylersen, yemin ederim ben de senin sırrını söylerim!" Roberta, kuzinine kendi gücünü gösterdikten sonra sakinleşti. "Üstelik o dediğin, uzun zaman önceydi. Daha on beş yaşındaydım... ve yalnızca bir kez oldu." Yaptığı şeyden iğrenir gibi bir ifade takındı. "Zaten hiç hoşuma gitmemişti. Bütün o dokunmalar, nefesler falan... sonrasında kendimi çok yorgun hissetmiştim. Bir hafta boyunca da doğru düzgün oturamamıştım."

"Yüzbaşı Latimer bir doktor. Belki o bunun farkına..."

Roberta sözünü kesti. "Ben onu ikna edecek bir şeyler bulurum. Onu kendime inandırırım!"

Alaina omzunun üzerinden kuzinine bakarak odasına girdi. "Yüzbaşının kadınlar konusunda deneyimsiz olduğunu sanmıyorum."

Roberta hemen bir adım arkasındaydı. "Onu inandıracam, göreceksin!"

Alaina kuzinine bakıp sakince konuştu: "Ama öncelikle onun seninle evlenmeyi istemesini sağlamalısın."

Roberta alaycı bir edayla güldü. "Orası çocuk oyuncağı. Zaten evlilik yoluna çoktan gir..."

Alaina kafasını salladı. "Planlarını hayata geçirebilirsin. Dedğin gibi, onu yatakta da kandırabilirsin. Ama benim merak ettiğim, Roberta, gerçekten mutlu olup olmayacağın."

"Saçmalama! Tabii ki olacağım. Onun parası var..."

Alaina kuzinini küçümsercesine güldü. "Paranın mutluluk getirdiğine inanıyor musun? Bir kadın kocasıyla yatağını sevinçle paylaşmalı, onun çocuklarını karnında taşımalı..."

"Çocuk mu! Başka birinin çocuğu için kendi hayatımı mahvedemem!"

Alaina acıyan gözlerle kuzinine baktı. "İşte, eğer bir erkeği gerçekten sevmiş olsaydın, ondan çocuk yapmak isterdin."

"O *senin* düşüncen! Ve sen, zavallı küçük aptal, eğer bir erkek sana şöyle gözünün ucuyla baksa bile, kendini mutlu sayarsın!"

"Eğer hakaretlerin bittiyse," diye mırıldandı Alaina, yumuşak bir ses tonuyla, "Şimdi uyumak istiyorum. Sabah erkenden hastanede olmam lazım."

"Tabii ya! Yerleri silmen için iyice dinlenmen lazım. Cole gerçekten iyi sildiğini söyledi."

Saldırılarının hedefi on ikiden vurduğunu gören Roberta, kاپıyı arkasından kibarca kapatıp çıktı. Alaina'nın öfkeden gözleri dolmuştu, gür kirpiklerinden yaşlar süzülüyordu. Roberta'nın hakaretleriyle yıkılmıştı. Yavaşça lambasını söndürüp karanlığın içinde odaya yayılan mehtabın ışığını seyretti. İşittiği hakaretler içine oturmuştu. Çünkü kendisi de bu hakaretlerin içinde doğruluk payı olduğunu düşünüyordu.

Sekizinci Bölüm

Cuma sabahı Alaina için telaşlı başladı. Uyuyakaldığı için günün geri kalanını koşuşturma içinde geçirdi. Yerleri paspaslarken öyle sakardı ki, bir anda dengesini kaybedip geriye doğru tökezleyerek ağzına kadar pis suyla dolu bir kovanın üzerine düştü ve kovanın içindeki bulanık su her yere saçıldı. Acıyan dirseğini ovuşturup söylene söylene ayağa kalktı. Gözünün ucuyla, gürültünün nedenini merak edip koridora doğru yürüyen Yüzbaşı Latimer'a baktı. Cole Latimer, sakarlığından utanmasını istercesine Alaina'yı memnuniyetsiz bir ifadeyle süzdü. Yüzbaşı gidince Alaina kendiyle dalga geçercesine güldü. Bol giysilerini sıkarak pis sulardan kurtulmaya çalıştı.

Önceki gün ameliyata alınan Bobby Johnson'ın durumunda bir gelişme olup olmadığını kontrol edecek zamanı bulduğunda neredeyse öğlen olmuştu. Bobby hâlâ, acısı dinsin ve yaraları iyileşirken sakinleşsin diye verilen yüksek dozda morfinin etkisi altındaydı. Ama Alaina'nın onun yaşadığını görmesi yeterliydi.

Alaina akşama doğru yeniden yüzbaşının bakışlarına hedef oldu. Latimer'ın düşünceli gözlerle kendisini süzdüğünü fark ettiğinde, pencerenin son camını parlatmaktaydı. Yüzbaşının bakışlarından rahatsız olmuştu. Elbette, başka bir Kuzeyle, Al'in aslında kılık değiştiren bir kadın olduğunu fark edip sırrını açığa çıkarmış olabilirdi. Ama söz konusu olan Yüzbaşı Latimer ise, her zamanki gibi pislik içindeki giysilerine baktığından emindi. Cole için diğer hiçbir şey önemli değildi sanki.

Yüzbaşı yürüyüp burnunun dibine gelinceye kadar. Alaina hiç orali olmadan camı temizlemeye devam etti. En sonunda arkasına dönüp şüpheyle yüzbaşıya baktı.

“Seni dövmeyeceğim,” diyerek Al’i yatıştırmaya çalıştı yüzbaşı. “En azından, şimdilik.”

Alaina, ince burnunu koluna sildi. “Babam sırtımı asla bir mavi göbeğe dönmememi söylerdi.” Alaycı bakışıyla yüzbaşıyı cilalı ayakkabılarından güzel yüzüne kadar süzdü. “Yan-ki!”

“Buradaki tüm Birlik askerlerinin yanında bu biraz zor olsa gerek,” diyerek dalga geçti Cole.

“O senin fikrin, Kuzeyli, benim değil.” Alaina arka cebinden pis bir kumaş parçası çıkartıp yüksek sesle burnunu sildi.

“Eğer işin bittiyse,” dedi Cole sabırsızlıkla, “yanlış olduğunu bile bile sana bir iş daha vereceğim.”

“Tahmin etmeliydim,” diyerek yapmacık bir edayla hayıflandı Alaina. “Ya görüntümden rahatsız oldun ya da bir şey yapmamı istiyorsun. Sıradaki ne, mavi göbek? Biraz daha Yanki kusmuğu temizlemek mi?” Bu sözcükten nasıl da nefret ediyordu!

Cole acı acı gülümsedi. Al’in bu dinmek bilmez hırçınlığı bazen can sıkıcı olabiliyordu, fakat çocuğun hassas tabiatını göz önüne aldığında, Cole bunu daha çok kuru bir cesaret gösterisi olarak algılıyordu. Al azarlanmak ya da cezalandırılmak için adeta meydan okuyordu; ama bunu alışkanlık haline getirmiş olmasına bakılırsa, kendisini cezalandıran ya da azarlayan pek kimse çıkmıyor olmalıydı. Latimer öfkesini dizginleyerek, çocuğun küstah sorusuna cevap verdi: “Sanırım daha da kötüsü.”

Alaina içten içe korkmaya başlamıştı. Bunun boş bir tehdit olmadığını düşündü. Eğer yüzbaşı ondan doktorların yaralı askerlerin kol ve bacaklarını kestiği odayı temizlemesini isteyecek olursa, işten ayrılmaya karar verdi. Midesi bunu kaldıramazdı.

“Beni takip et,” diyerek kapıya yöneldi Cole. Alaina’nın karsız kaldığını görünce emreden bir sesle bağırdı: “E hadi, kıpırda!”

Alaina’nın sinirleri bozulmuştu. Bu adam insanı nasıl kızdıracağını iyi biliyordu. “Bu öğleden sonra Roberta’yla buluşacağımı sanıyordum. Neden burada çakılıp kaldın?”

Cole şaşkınlıkla kaşını kaldırıp genç delikanlıya baktı. “Sanırım sana yanlış bilgi verilmiş.”

Alaina omuzlarını silkti. "Dün akşam Craighughların evine gitmek için ne kadar hevesli olduğumu gördükten sonra, bir an önce tekrar buluşmak için can atıyorsundur diye düşündüm."

"Benim buraya gönderilme amacım yaralıları tedavi etmek, ne kadar çok istesem de kadınlara kur yapmak değil. Sen de..." Mavi gözleriyle, Alaina'nın gri gözlerine delercesine baktı. "... sen de temizlikçi olarak işe alındın. Şimdi benimle gel."

Daha önceden Alaina'nın girmesinin yasak olduğu üçüncü kata çıktılar. Sıcak bir gündü ve o kattaki ısı daha da boğucuydu. Sanki her yerlerinden ter fışkırıyor, kalın pamuk gömleği omuzlarına ve sırtına daha da çok yapıştıyordu. Göğüslerinin arasından boncuk boncuk terler süzülüyordu. Kaşınmamak için kendini zor tutuyordu. Aşağıdaki koridorda parlak çizmeleri ve tertemiz giysileriyle koştururken sıcaktan etkilenmez gözüken Cole'un bile sırtında koyu, nemli bir çizgi oluşmuştu şimdi.

Alaina, yüzbaşının hızlı adımlarına yetişebilmek için bol çizmelerinin içinde alelacele yürümeye çalışıyordu. Ana koridordan geçip, bir çavuşun küçük masasının bulunduğu başka bir koridora geldiler. Kısa koridorun bittiği yerde açık bir kapı vardı. Kapının ardındaki odada kimi uzanmış yatan, kimiyse kâğıt oynayan Birlik askerleri vardı. Çavuşun arkasında, bir asker başka bir kapının önünde nöbet tutuyordu. Burada hava çok boğucuydu, askerlerin gömlekleri terden sıırıslıktı. Alaina ile yüzbaşını gören çavuş, kırmızı bir mendille kaşını sildi, Cole'a bakarak başını salladı ve kilitli kapıyı açmak için ayağa kalktı. Kapı açıldığında Al şaşkınlığını gizleyemedi. Aşağıdaki koğuşların iki katı büyüklüğünde bir koğuştu bu. Fakat buradaki yataklar, birçoğunun üzerindeki gri üniformadan anlaşıldığı üzere, Konfederasyon askerleriyle doluydu. Kimisi sessiz sakın yatarken etrafı şaşkın bakışlarla seyrediyor, birkaçı ise yataklarında acı ile inliyordu. Kapının hemen yanında yatan bir hastadan kulak tırmalayan bir öksürük sesi geldi. Cole ile Al içeri girdiklerinde asker başını onlara çevirmeye çalıştı. Hatta ince dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme oluştu. Öksürük nöbeti geçiriyordu. Alaina bu askerlerin tutsak olduklarını, Ship

Island'a ya da Fort Jackson'a yollanmadan önce burada tedavi edildiklerini çok iyi biliyordu.

"Bu Al," dedi Cole adamlara. "Koğuşunuzu o temizleyecek." Arkasına dönüp Alaina'nın zayıf bedenini öne doğru itecekti ki Alaina öfkeyle kendini geri çekti.

"Sakin bana dokunma, Yanki!" diye bağırdı. "Benden uzak durursan gayet iyi anlaşırsız."

Uzun boylu, zayıf bir Konfederasyon askeri kahlkaha atıp ıslık çaldı. "Vaaaay, Yüzbaşı, şahane bir velet bulmuşsun kendine. Nasıl yakalamayı başardın bunu?"

"Bizim askerlerden birkaçıyla itişip kakışarak," diye cevap verdi Cole. "Hatam, bu delikanlının bizim üç-dört askerin karşısında âciz kaldığını sanımadım. Halbuki o sırada bilmeden diğerlerini bir felaketten kurtarmışım."

İriyarı bir adam koğuşun en arkasından gürlledi: "Hey, ufaklık, neden Kuzeyliler için çalışıyorsun? Annen sana daha iyisini öğretemedi mi?"

Al omuzlarını silkti. "Denedi, ama bir şekilde karnımı doyurmam gerekiyor."

Adam yatağında arkasına yaslandı ve düşünceli bir biçimde çenesini kaşıdı. "Seni pek iyi beslememişler herhalde. En son senin gibi küçük bir cüce gördüğümde, annesinin dizinde kıvrılmış yatıyordu. Saygın insanların, Kuzeylilerin pisliğini temizlemektense açlıktan ölmeyi tercih edeceklerini bilemeyecek kadar küçüksün belki de."

Al, adamın yatağının ayakucuna doğru yavaş yavaş yürüyüp karyolanın etrafını saran pisliğe imalı gözlerle baktı. "Burada pek Kuzeyli pisliği göremiyorum, bayım. Bunların hepsi Güneyli isyancı pisliği."

Asker kaşlarını çatarak Alaina'ya baktı. Ama Alaina bir an bile rahatsız olmadı. Diğer askerler sessizce gülüştüler. "O sıksa sırtında süpürgeyi kırmadan işinin başına dön," diye bağırdı, öfkeden yüzü kızaran Konfederasyon askeri.

Alaina gözleriyle, adamın uzun tahtalarla sarılı olan kırık bacağıının yanındaki sağlam bacağına işaret etti. "Denesene hadi. Dene de diğer bacağına da ben kirayım."

Cole, Al'in meydan okumasına şahit olunca, onun için endişelenmekten vazgeçti. Al kendini küçük ve kavgaya hazır bir horoz gibi korumuştı.

Alaina etrafına bakınırken, koğuşun arkasındaki küçük odadan yaşlı, beyaz saçlı iri bir adam içeri girdi. Alaina, adamın Craighughların doktoru ve arkadaşı olan Doktor Brooks olduğunu anlayınca biraz korktu.

"Yüzbaşı Latimer," diye seslendi Doktor Brooks. "Eğer zamanınız varsa size danışmak istediğim bir konu var." Doktor askerlerden birinin yatağına doğru ilerledi, kısık sesle askere bir şeyler söyledikten sonra, askerin üzerindeki çarşafı çekti. Alaina, askerin üzerinde karnının etrafındaki sargı bezinden başka bir şey olup olmadığını görmek için beklemeden arkasına döndü. Ama alelacele hareket ettiği için tökezleyip yüzbaşıya çarpar gibi oldu.

"Al!" diye söylendi yüzbaşı. "Neler oluyor sana?"

Alaina bahane bulmaya çalıştı. "Sanırım sıcak yüzündən."

"O halde şu lanet olası ceketini çıkar. Fırında pişmiş kadar olmuşsun." Sanki ceketinin önünü açacakmışçasına Alaina'ya doğru elini uzatınca, Alaina yüzbaşının eline vurarak bu hamleyi savuşturdu.

"Sana bana dokunmamamı söylememiş miydim!" Sesi acı bir çığlığa dönüşmüştü.

Bu sırada koridorda bir iskemle çırtısı duyuldu ve nöbetçi, arkasında çavuşla birlikte içeri daldı. Her ikisinin de sorun her neyse bastırınaya gelmiş gibi bir havası vardı. Cole öfkeli bakışlarını çocuğun üzerine dikti.

"Yakında, Al," diye konuştu dişlerinin arasından. "Yakında belanı bulacaksın."

"Seni uyarmıştım ama, değil mi? Bana dokunma! Sana söyledim! Dinlemiyorsun ki! Senin hatan."

"Al!" Cole'un yanakları gerilmiş, mavi gözleri ise öfkeyle kıslmıştı. "İnsanı nasıl çileden çıkardığına dair en ufak bir fikrin var mı?"

Alaina dar omuzlarını umursamazca silkti. Cole da omzunun üzerinden çavuşa güvence verdi: "Her şey yolunda. Ama

bu hırçın çocuk buralardayken ona göz kulak olmaya hazır olun. Olay çıkarması an meselesidir.”

Cole, çocuğu uyarmak için son bir bakış fırlattıktan sonra Doktor Brooks’la konuşmaya gitti. Alaina ise yatakta yatan zayıf, çıplak bedene ve Cole’un muayene ettiği yaraya bakmamaya çalıştı. Koşuşu temizlemeye başladı. Kapının yanındaki yatağın etrafına yayılmış şiir kitaplarını toplamak için yere eğildi.

“Hey,” diye boğuk bir sesle mırıldandı, başını yastıktan kaldıramayacak kadar zayıf düşmüş asker. “Sen buralı mısın?”

“Nehrin yukarı tarafındayım,” diye cevap verdi Al, dizlerinin üzerinde kitapları toplamaya devam ederken. “Red’e yakınım.”

“Bahse girerim Rednecks’tensindir,” diye bağırdı iriyarı olan diğer asker.

Alaina sinirlendiyse de adamın olduğu taraf bakmadı. Yerdeki cilt cilt şiir kitabını kucığına alıp doğruldu.

“Alexandria’ya on beş-yirmi kilometre uzakta yaşayan bir kadını tanıyor olabilir misin?” diye sordu yanındaki asker, gözleri merakla ışıldayarak. “Çok güzeldi. Senden büyük değildi. Bir keresinde bize yemek vermişti.” Yavaşça yutkundu. “Sonra da o geceyi alırdı geçirmemize müsaade etmişti. Ben hiç... adını bilmiyorum, ama yanında uzun boylu, zenci bir adam vardı. Kadına saygılı davranmıştık. Zenci adamın adı Saul’du...”

Alaina yanındaki askere dönüp fısıldamaya başladı: “Oradaki insanların hepsi taşınıp gitti. O da muhtemelen hepimiz gibi taşınmıştır.”

“Bu çok kötü.” Asker, sözlerine devam etmeden önce öksürdü. “Düşünüyordum da... belki, savaş bittiğinde... ve ben tutsaklıktan çıktığımda... tekrar oralara uğrarım. O gerçek bir hanımefendiydi... bizimle cinddeki... tek tük şeyi de paylaşmıştı. Ona bir şekilde... borcumu ödemek isterdim.”

Alaina kitapları başka bir tarafa koyarken elleri titriyordu. Bu tutsaklar koğuşunda yakında paramparça olacak hayalleriyle genç bir adam... Karşısındaki dağınık saçlı, cılız delikanlının aslında ‘hanımefendi’ dediği o güzel kız olduğunu nasıl söyleyebilirdi ona?

Bu sırada Alaina omzunda bir el hissedince irkildi. İstemeye istemeye de olsa dönüp Doktor Brooks'un yüzüne baktı.

"Demek Yüzbaşı Latimer'ın beni hakkında uyardığı genç delikanlı sensin," diyerek güldü Doktor Brooks. "Epey dil dökmem gerekti, ama Yüzbaşı Latimer en sonunda bana yardım etmen için seni buraya getirdi."

Alaina gözlerini kaldırıp adamın gözlerine baktığında doktor nazıkçe göz kırptı. Derken, doktor yüzünü şaşkınlıkla buruşturdu, ağzı açık kalmıştı. "Aman Tanrım!"

Alaina doktorun kendisini tanıdığını görünce korkuya kapıldı. Ailesiyle Craighughları ziyarete gittiği zamanlarda, Doktor Brooks da orada olur, Alaina'nın bir erkek çocuğu gibi davranmasıyla hep dalga geçerdi.

Doktor boğazını temizleyip Cole'a döndü. Yüzbaşının kolunu tutup onu kapıya kadar geçirdi. "Sizinle konuşmak istediğim başka bir mesele vardı, Yüzbaşı. Morfinimiz tükenmek üzere..."

İki adam koridorda yürürken Alaina sakinleşmeye çalıştı. Doktor Brooks, Konfederasyon koğuşunu dolduran bu insanların hayatlarını koruduğu gibi, bu sırrı da koruyup saklayacaktı.

Bu sırada küçük bir esinti gelip tenini okşayınca, Alaina etrafındakilere ilişkin yeni bir farkındalığa ulaştı. Birden buranın hastanenin diğer koğuşlarına göre ne kadar soğuk olduğunu fark etti. Gözlerini kaldırınca kafasının üzerindeki açık tavan penceresini gördü. Oradan içeri soğuk esintiler girerken sıcak hava da dışarı çıkıyordu.

Çocuğun tavana bakışlarını görünce, sırık gibi uzun boylu bir Konfederasyon askeri, "Aptal Kuzeyliler bunu daha fark etmedi," diyerek güldü. "Pencerelerden kaçmayalım diye bizi getirip en üst kattaki koğuşa kilitlediler, ama buradaki en serin koğuşu bize verdiklerini daha fark etmediler."

Alaina, havasız köşesinde terleyen çavuşu hatırlayarak güldü. Son zamanlarda Yankilere karşı küçük bir zafer bile kazanamazken, bu bile bir şey sayılırdı.

Doktor Brooks koğuşa geri döndüğünde, soluk mavi gözleri Alaina'ninkileri buldu. "İşin bitince 'Al', seninle özel bir şey konuşacağım."

Alaina cumartesi günü, Roberta'nın denetimi altında amcasının dükkânında çalıştı. Al, işlerinin çoğunu cuma gecesi bitirdiği için, yüzbaşı cumartesi gününde ona izin vermişti. Roberta da bunu öğrendiği zaman, Alaina'nın sırtına dükkânda kendi yapması gereken işleri yüklemişti. Günün büyük bir kısmında Roberta hesap defterlerini inceleyip hızlıca güncellerken, aralarında gereksiz bir ciddiyetsizlik yaşanmasın diye büyük özen gösterdi. Babasının büyük masasında otururken, içeri giren Kuzeylilerin sık sık odak noktası oluyordu. Askerler, yerleri silip süpüren ve stokları düzenleyen 'delikanlıya' çarparak yanından geçtikleri zaman Roberta bundan büyük bir zevk alıyordu.

Pazar günü kilise ve sosyalleşme günüydü. Kendine çekidüzen verip Craighughlara katılması neredeyse imkânsız olduğu için, Alaina, Roberta'nın sonu gelmeyen tacizlerinden uzakta birkaç saat geçirebilecekti. Dulcie ve ailesi de kendi kiliselerine gitmişlerdi ki bu genelde bütün bir günü kapsardı. Böylelikle ev Alaina'ya kalmıştı. Banyo yaptı, parfüm süründü, eski ama en sevdiği muslin giysisini giydi ve kısa bir süreliğine de olsa kadın olmanın tadını çıkardı.

Akşama doğru evin ön kısmındaki pencerelerden birinden dışarı bakarken Yüzbaşı Latimer'ın dar yoldan yukarı doğru atını sürdüğünü görüp korkuya kapıldı. Ani bir telaşla odasına kapandı. Kaybedecek bir saniyesi bile yoktu! Elbisesini ve terliğini hemen çıkarıp, nefret ettiği pantolonuyla gömleğini üstüne geçiriverdi. Çizmelerini bileklerine kadar çekerek çoraplarını sakladı. Suratına, hazırda bulundurduğu çamurdan sürdü; temiz saçlarını ise sarkık şapkasıyla saklayacaktı. Ne saçlarını yeniden çamura bulayacak zamanı vardı, ne de bunu yapmaya isteği.

Kapının zili çaldı ve birkaç saniye sonra yüzbaşı zili yeniden çaldı. Alaina, vazgeçip gitmesini umut ederek nefesini tuttu. Sonunda verandada uzaklaşan ayak seslerini duydu ve telaşla saniyeleri sayarak bekledi. Camlı kapıdan Kuzeyli'ye ya da atına dair hiçbir işaret göremiyordu. Ayağındaki koca koca çizmelelerin sesi duyulmasın diye dikkatle verandanın merdivenlerinden

aşağıya doğru süzüldü. Olası bir karşılaşmayı engellemek için yüksek çalıların arasına saklanarak evin arkasına doğru telaşla yürüdü. Ahırı görüp hızla oraya doğru ilerledi, alçak çalıların üstünden atladı, açık duran kapıya doğru hızla koştu. Arkasına bakıp içeri girdi. Yaşlı atı alıp, kimsenin onu rahatsız etmeyeceği, nehir kollarından birinin kenarına gitmek istiyordu. Fakat tam bu sırada, kendini tutamayıp Yüzbaşı Latimer'a arkasından olanca gücüyle saldırdı. Öyle güçlü çarpmıştı ki, yüzbaşı, su pompasının üzerinden savrulup yuvarlanarak ahırın tozuna toprağına bulanmıştı.

Cole yuvarlanıp ayağa kalkarken, Alaina şaşkınlıktan küçük dilini yutmuş gibi sessizce onu seyrediyordu. Öfkeden deliye dönen yüzbaşı, kendisine saldırıyı tanıyıp, kaçmaya çalışan Alaina'yı zayıf kolundan yakaladı.

"Seni küçük eşkıya!" diye bağırdı. "Ne yapmaya çalışıyorsun sen?"

Parmaklarını tüm gücüyle Alaina'nın koluna bastırıyordu. Acclesi yüzünden korsesini ve kadınsı iç çamaşırlarını çıkarmayı unuttuğunu fark edince Alaina'nın korkusu daha da arttı. Korse ince belini sıkıca sararken, yumuşak kombinezonu da göğsünü yusuvarlak sarmalamıştı. Eğer yüzbaşı ona dokunacak olursa, Alaina bunu hiçbir şekilde açıklayamazdı. Yüzbaşının parmaklarını geçirdiği kolu acıyordu. Daha önce kimse onun kolunu böyle sıkınamıştı. Huysuzluğunu kendi lehine çevirmeye çalıştı.

"Ellerini üzerinden çek, Yanki!" diyerek çığlık attı. "Bana parmağının ucuyla bile dokunmaya hakkın yok!"

Çılgına dönen Alaina hızla kolunu çektiğinde derisinin bir kısmının adamın tırnaklarının içinde kalmış olmasından korktu. Kambur durarak bol gömleğinin altındaki göğüslerini saklamaya çalıştı, kollarını kavuşturarak acıyan derisini okşadı. Yavaşça, ahırın karanlık tarafına doğru yürüyerek yüzbaşidan uzaklaştı.

Cole ise verdiği ani tepkiden pişman olmuştu. "Üzgünüm." Üstündeki tozlardan kurtulmaya çalıştı. "Eminim bir kazaydı ve..." Birden fikir değiştirip gözlerini Alaina'ya çevirdi. "Kazaydı, değil mi?"

"Evet," diyerek biraz yumuşadı Alaina. "Karanlıkta seni görmedim."

"Neyden kaçıyordun peki?" Cole gülümsedi. "Eminim beni görünce, sana fazladan iş vermeye geldim sanıp korkmuşsun-
dur."

"Çalışmaktan korkmam ben," diye cevap verdi Alaina.

"Eminim korkmazsın," diye onayladı Cole. Gömleğini yarıya kadar açtı, kollarını sıvayıp yüzünü ve ellerini pompanın altında yıkadı. "Geri dönmenden önce atıma su içirmek için buraya geleyim dedim. Aslına bakarsan birkaç saat iznim vardı, ben de kuzinine bir uğrayayım dedim." Boynunun arkasını yıkarken Alaina'nın yüzünde oluşan tiksintiyi görmedi. Sonra peçeteyle boynunu kuruladı. Eldivenlerini bulduktan sonra da şapkasını aramaya koyuldu. Şapkayı en sonunda alır kapısının önünde toz içinde buldu. Silkeleyip Alaina'nın yanına geri geldi.

"Madem evde kimse yok, ben de geri döneyim. Roberta'ya uğradığımı söylersin." Delikanlı zayıf omuzlarını aşağı sarkıtıp yanından uzaklaşırken, yüzbaşı arkasından baktı. "Ne oldu?"

"Kolumu acıtın," dedi Alaina öfkeyle.

"Bunun için özür dileyeceğim... tabii sen de beni yere devirdiğin için özür dilersen." Parlak mavi gözleri neşeyle parlarken, bir süre bekledi.

"Sanırım," dedi Alaina. Mavi göbeğin arkasından ağır çizme-
lerini fırlatsa ne kadar da eğleneceğini düşündü.

Cole'un yüzünde birden afallamış bir ifade belirdi. Merakla kaşını kaldırıp Alaina'ya yaklaştı ve koklamaya başladı. "Bu da nesi? Kadın parfümü mü sıkın sen?"

Alaina'nın kalbi heyecan ve korkuyla yerinden çıkacak gibi çarpmaya başlamıştı. "Parfüm banyosu yapmış gibi kokuyorsun," diye ekledi yüzbaşı.

"Eee, şey!" Alaina bahane bulmaya çalıştıktan sonra omuzlarını silkti. "Roberta'nın. Çok kötü koktuğumu söyleyip kendi parfümünü üzerime boca etti."

Cole gülmeye başladı. "Şimdi benden neden kaçtığını anlamaya başladım." Atının dizginlerini aldı, şapkasını neşeyle kafa-

sına taktı ve gömleğini ilikledi. "Merak etme Al, sırrımı kimseye söylemem. Ama yine de, ben olsam hastaneye böyle gelmezdim."

Alaina hoşnutsuz gözlerle baktı. Evin önüne kadar yüzbaşıya eşlik etti. Bunun tek nedeni, gittiğinden emin olmaktı. Craighughların arabası kapıda durduğunda, onlar da evin köşesini dönmek üzereydi.

"Yüzbaşı Latimer," diye neşeyle seslenerek el salladı Roberta. "Hangi rüzgâr attı sizi buraya?" Arkadan gelen Alaina'yı görünce yüzündeki gülümsemesi donup kaldı. "Sakın buraya küçük Al'i görmeye geldiğinizi söylemeyin."

Cole kibarca Roberta'nın elini tutarak arabadan indirdi. "Birkaç saatim boş olunca ben de size bir uğrayayım dedim."

"Öhü öhü!" diyerek boğazını temizledi Angus, gürültüyle. Karısının aşağı inmesine yardım etti. "Üzgünüm ama kızım bu öğleden sonra bizimle olacak, Yüzbaşı."

"Ama baba!" diye mızıldandı Roberta. Babasıyla tartışmaya başlayacaktı ki, Angus'ın öfkeli bakışları onu susturdu. Yüzbaşıyı buraya bir daha gelmekten vazgeçirecek bir sahne yaşanmasından korktuğu için devam etmeye cesaret edemedi.

"Dostlarımızı ziyaret edeceğiz, Roberta'nın gelmesini özellikle rica ettiler." Bu apaçık bir yalandı. Ama bir daha ne kızının nazını çekmeye, ne de bu adamı damat olarak kabul etmeye niyeti vardı. Şimdiye kadar kızının hemen hemen bütün isteklerini yerine getirmişti. Ne var ki, onu bir Kuzeyli'yle evlendirmek tamamen başka bir konuydu.

"Umarım çok fazla beklememişsinizdir, Yüzbaşı." Roberta, sevimli bir ifade takınarak gülümsemeye çalıştı. Babasını daha önce bir şekilde alt etmeyi başarmıştı; bu o kadar da zor bir şey değildi. Yalnızca zaman gerekiyordu.

"Al, beni yeterince iyi ağırladı," diyerek güldü Cole. "Öyle ki bu ilginin altından neredeyse kalkamayacaktım."

"Al mi?" Roberta çocuğa şüpheli bir bakış fırlattı. "Size... neler anlattı?"

"Eminim kendisi hikâyeyi size seve seve anlatacaktır, o yüzden o anlatsın." Cole durup, yanlarından uzaklaşmakta olan

Angus'ın sırtına baktı. Yaşlı Craighugh'nun misafirperverliği epey azalmış görünüyordu. Latimer, kendisi yüzünden bir aile kavgası çıkmaması için pişman bir ses tonuyla konuşmaya başladı: "Ama korkarım benim gitmem gerekiyor. Zaten fazla kaldım."

Roberta, yüzbaşının atına binmesini hüznle seyretti. Latimer şapkasının kenarına dokunup gülümsedi. "Hoşça kalın, Bayan Craighugh." Al'e baktı. "Yarın görüşürüz."

Cole, atının toynak sesleri eşliğinde oradan uzaklaştı. Roberta, annesiyle babası eve girene kadar bekledikten sonra öfkeyle Alaina'ya döndü. Bağırmadan konuşmaya çalıştıysa da sesi oldukça sertti.

"Yüzbaşı Latimer'ı nasıl ağırladın bakalım? Seni küçük sürük, eğer ona söylediyse..."

"Aman Tanrım! Bana ne oldu, anlamadım." Alaina saf görünmeye çalışıyordu. Kuzininin neyden korktuğunu gayet iyi biliyordu ve intikam almak için kısa bir süreliğine cevabını geciktirdi.

"Alaina MacGaren! Senin o pis saçlarını kökünden keseceğim!"

Genç kuzin omuzlarını silkti. "Korktuğun şeyi söylemedim ama bizzat kendim yaptım."

Roberta keskin bir ifadeyle kaşını kaldırdı, aklında kırk tilki dolanıyordu.

"Ahırda biraz boğuştuk." Alaina, kuzinine çektiği azabın zevkiyle dudaklarını yaladı. "Hatta parfümümü çok beğendi."

"Lainie!" Roberta neredeyse çığlık atacaktı. "Benimle dalga geçiyorsun yine! Gayet iyi biliyorum! Bana tam olarak ne olduğunu anlatmazsan pişman olursun."

"Of, sakinleşsene," diye azarladı Al. "Öfkeden patlayacak gibi görünüyorsun. Yüzbaşımı iki seksen yere serdim sadece."

"Umarım hepsi budur!" diyerek tehditler savurdu Roberta. "Umarım hepsi budur!"

Dokuzuncu Bölüm

Havalar serinlemiş, sonbaharın son sıcaklarından eser kalmamıştı. Alaina'nın saçları epey uzamış, öyle ki Cole Latimer sürekli şikâyetçi bakışlar atar olmuştu. Böylece Alaina kendini, pek istemeden de olsa, Leala Yenge'nin saç kesimindeki yeteneklerine teslim etmişti. Kısa, düzgün kesilen saçları küçük suratına çok yakışmış, bu kesim büyük gri gözlerinin, ince, hassas yüzünün ve çıkık elmacıkkemiklerinin güzelliğini daha da ortaya çıkarmıştı. Kilo alınca zarif ve ince görüntüsü bol giysilerinin altında dolgunlaşmaya başlamışsa da eskiden olduğu gibi erkek çocuğu kılığında gezinmeye devam ediyordu. Bundan pek hoşnut olunmasına rağmen, yapabileceği başka bir şey yoktu.

Günlerden pazartesiydi ve cerrahlar âdetleri olduğu üzere sabah erkenden toplanarak koğuşları gezmeye başladı. Bu, hastaların şikâyetlerini ve sıkıntılarını anlatmaları için iyi bir zamandı. Ne var ki, Binbaşı Magruder da âdeti olduğu üzere, hastalar hastane personeline çok fazla şikâyet etmesin diye tehditkâr bakışlar atarak, elinde kalemiyle generalin yanındaki yerini almıştı. Doktorların hangi askerin iyileşip artık sınırlı çalışma birliklerine dönebileceğine karar verdiği zaman da bu zamandı.

Gri üniformalar içinde, elleri kolları zincirli bir grup asker tek sıra halinde merdivenlerden aşağı inerken, Alaina çalışmaya daha yeni başlamıştı. Doktor Brooks, adamların bu zayıf düşmüş halleriyle hapishaneye gönderildikleri takdirde öleceklerini çok iyi bildiğinden dolayı, tamamen iyileşinceye kadar hastanede kalmaları için yönetime karşı büyük bir savaş vermişti.

Alaina askerlerin merdivenden inişini seyrederken göğsünde bir ağrı hissetti. Birçoğu için savaş sona ermişti. Kuzeylilerin çok iyi korunan hapishanesinden kaçmayı başaramadıkları sürece daha fazla savaş görmeyecek, ancak günlerini her şeyden mahrum geçireceklerdi. Mahkûmlar yanından geçerken aralarından birkaçı Alaina'ya gülümsemiş ya da onunla konuşmuştu. Bacağını kırmakla tehdit ettiği iriyarı çavuş zincirli yumruğunu kaldırdı.

"Sıkma canını, delikanlı." Kirli yüzlü çocuğa güldü. "Bu savaş henüz bitmedi." Kulağa pek gerçekçi gelmeyen bu sözlerine kendini inandırmaya çalışır gibi bir hali vardı.

Alaina güzel bir cevap bulana kadar askerler çoktan gitmişlerdi. Koridorun boşalmasına rağmen zincirlerin uyumlu sesleri çınlamaya devam ediyordu. Savaş yüzünden bir-iki sene içinde bu adamların bütün umutları tuzla buz olmuştu. Alaina boğazında bir yumruk hissetti, gözyaşları yanaklarından süzülmeğe üzereydi. Hemen kirpiklerini silip kendisini izleyen Cole'a baktı. Kızgın bakışları, içinden yükselen öfkenin ancak onda birini ifade edebiliyordu. O an, Kuzeylilere duyduğu kin doruk noktasına ulaşmıştı. Sıra halinde yürüyen mahkûmları izlemek, zincirlenerek götürülen ağabeyini hatırlatmıştı. Bu savaştan nefret ediyordu! Düşmanlardan nefret ediyordu! En çok da Cole Latimer'dan nefret ediyordu!

Cole akıllıca davranıp sırtını döndü ve kendi işleriyle ilgilenmeye devam etti. Üstü başı kir pas içindeki çocuğun kalbindeki yaraya ancak zamanın merhem olabileceğini düşünmüştü. Şu anda ne söylerse söylesin, çocuğun içindeki kini alevlendirmekten başka bir şey yapamayacaktı.

O sabah Alaina'yı afallatan bir başka şey de, boşalan yatakların mahkûm istilasına uğramasıydı. Birçoğu sedyeyle getirilmiş ve ameliyata alınmıştı. İçlerinden biri, bacağına kurşun isabet etmiş ve uyluk kemiğinin ortasından dizine kadar uzanan bu açık yarayla yapayalnız bırakılmış bir Konfederasyon süvarisiydi. General Mitchell, sabahki denetimden sonra hastaneden ayrılarak her şeyi Binbaşı Magruder'in sorumluluğuna bırakmıştı. Binbaşı Magruder da, Binbaşı Forbes'la birlikte, hayati bir ek-

lemde bulunan kurşunu çıkaramadıkları için, bacağıın kalçadan kesilmesine karar vermişti. Cole, bunu tesadüfen bir hademeden öğrenmiş, aceleyle üstlerinin yanına gelmişti.

Genç adam fikrini söyledikten sonra, Magruder, "Kesmek zorundayız!" diye bağırdı hiddetle.

"Lanet olsun, Binbaşı!" diye çıkıştı Cole. Gittikçe artan öfkelerini zapt etmekte zorlanıyordu. Daha sakin bir biçimde devam etti: "Bu bir insanın bacağı, katırın değil! Herhangi bir enfeksiyon yok."

"Kurşun çok derinde. Adamı zehirlenmeden kurtarabilmemiz için acele etmemiz lazım. Kurşunu çıkarmamız imkânsız. Binbaşı Forbes ile birlikte bunu denedik."

"O halde bir daha deneyin," diye ısrar etti Cole. "En azından bu kadarını yapabilirsiniz."

"Bekleyen başka yaralılar var," diye cevap verdi Magruder sert bir sesle. "Kendi adamlarımızdan bekleyenler de var. Zamanınızı boşa harcamayınız."

Cole öfkelenmişti. "Bekleyemeyecek kimse yok. Ufak tefek yaraları var sadece. Beyler, bu adamın savaştan sonra bacağına ihtiyacı olacak. Siz bu kadar duygusuzlaşacak kadar kasap ruhlu musunuz?"

"Kasap mı!" Magruder'in yüzü öfkeden kıpkırmızı kesilmişti. Kendi fikirlerini, daha rütbeli ve deneyimli insanların fikirlerinden üstün tutan bu zıpcıktı yüzbaşıyı hiç bu kadar dikkate almamıştı. Adam, belli ki birçok konudan habersizdi; hastaneyi idare etmenin sorumluluğu bile başlı başına korkunç bir yükü. Bu sorgulara ve müdahalelere daha fazla katlanmaya niyeti yoktu.

"Yüzbaşı, eğer talebinizden vazgeçmezsiniz, sizi emre itaatsizlikten rapor ederim," diyerek tehditte bulundu Binbaşı Magruder. "Düşmana beslediğiniz sevgi, kariyerinizin sonunu getirir. Şimdi, size buradan çıkmanızı emrediyorum. Yapacak işlerimiz var."

Cole hızla koğuştan çıktı. Az kalsın yan koridordaki yerleri silmekte olan Alaina'ya çarpacaktı. Alaina'nın bu tartışmayı göz ardı edebilmesi imkânsızdı. O gün yüzbaşıya ikinci kez baktığında, hiçbir bahaneye sığınmadan dosdoğru konuya girdi:

“Orada öylece durup adamın bacağı kesmelerine izin vereceksin, değil mi?”

“Gidip Doktor Brooks’u buraya getir,” dedi Cole hızlıca. “Hemen!”

Alaina’nın daha fazla bir şey söylenmesine ihtiyacı yoktu. Ağır çizmelerine rağmen koridorda hızla koştu, merdivenlerden yukarı çıktıktan hemen sonra da, soluk soluğa kalmış olan Doktor Brooks’la geri döndü. Yaşlı doktoru kolundan yakalayan Cole, onu Magruder’in bacak kesme operasyonuna hazırlandığı odaya çekti.

“Beyler, eğer devam ederseniz,” diyerek söze girdi Yüzbaşı Latimer, “Doktor Brooks’a hesap vermek zorunda kalır ve bir savaş tutsağına insanlık dışı muamelede bulunmaktan sorumlu tutulursunuz.”

Binbaşı Magruder neşteri yere atıp kuşkuyla sordu: “Beni tehdit mi ediyorsunuz, Yüzbaşı Latimer?”

“Hayır, Binbaşı,” diyerek kibarca cevap verdi Cole. “Ama başhekimin, bir savaş mahkûmuna böyle muamele edilmesini hoş göreceğini de hiç sanmıyorum.”

“Bu sizin üzerinize vazife değil, Yüzbaşı,” diye uyarıda bulundu Binbaşı Forbes.

Cole, ellerini sakince arkasında kavuşturdu. “Belki değil, efendim, ama bir gün benim hakkımda da benzer bir karar verilecekse, bacaklarıma büyük değer verdiğimin göz önünde bulundurulmasını isterdim.”

Magruder sinirlenmişti. “Bu Konfederasyon askerine karşı sevgi besliyorsanız, o halde sevgili Güneyli dostunuzla birlikte bu lanet bacağı kurtarmaya çalışabilirsiniz, her ne kadar bu onun hayatına mal olabilecekse de.”

Cole Latimer bu meydan okumaya karşı çıkmadı. Doktor Brooks’un desteğiyle işe koyuldu. Askerin hayatta kalmayı başarıp başaramayacağını merak eden Alaina, yüzbaşının çalıştığı odanın kapısından kaygı dolu gözlerle bakıyordu. Cole nihayet odadan çıktığında pasaklı çocuğu yanı başında buldu. Berrak gri gözlerinde telaşlı sorular vardı. Cole cevap vermeden önce uzun ve düşünceli bir sessizlik oldu. “Yaşayacak.”

“Peki ya bacağı?” diye sordu Alaina, en kötü cevabı duymaktan korkarak.

Cole sakince gülümsedi. “Kesilmedi.”

Cole, Alaina’nın mutlu gülümsemenin içinde bir anlığına da olsa parıldayan beyaz dişler gördü. Çocuk ona doğru bir adım attı ve yüzündeki somurtkan maskeyi tekrar takındı. Mahcup bir ifadeyle başını salladı ve kafası karışan Cole’u yalnız bırakıp hızla işlerinin başına döndü. Çocuk, şükran duyduğunu belli etmek istemiyor, huysuzluk etmek kolayına geliyordu.

* * *

Bobby Johnson’ın durumu bir hayli iyiye gitmişti. Verilen morfinin dozajı gittikçe azaltılıyordu. Ama Alaina ne zaman askerin yatağının başında durup onunla konuşmaya çalışsa, Bobby başını çevirip cevap vermeyi reddediyordu.

Sabahın erken saatleriydi. Dışarıda sağanak vardı. Alaina, Bobby’yi elinde kâğıt ve kalemle, mektup yazmaya çabalarırken buldu. Toz alırken, bir yandan da askerin etrafında dolaşarak ne yazdığını görmeye çalıştı. Kâğıtta siyah mürekkep lekelerine karışmış yazılar vardı.

“Bunu okuyamazlar,” dedi Alaina.

Asker yazmayı bırakıp kâğıdı yavaşça buruşturdu. Bir anda hıçkırıklara boğularak kâğıdı elinde sımsıkı sıkıp duvara fırlattı.

“Hey, Yanki! Etrafı dağıtıyorsun.”

Askerin cevabı keskin ve sert oldu: “Siz Güneyliler beni öyle bir dağıttınız ki, artık kimse toparlayamaz.”

Alaina alaycı bir ses çıkardı. “Mezarlıklar senden daha beter dağılmışlarla dolu, ayrıca hepsi de senin gibi mavi ceketlilerden değil.”

Asker başını yastığın üzerinde umursamazca salladı. “Keşke ölseydim. Şimdi eve gideceğim ve hayatım boyunca karımın bana yemek getirmesini bekleyeceğim. Bunu Jeannie’den istemem! Hangi kadın kör bir kocayla olmak ister ki?”

“Bana sorarsan Yanki, karın eve dönmenden çok mutlu olacaktır.”

"Benim adım Yanki falan değil!" diye bağırdı asker.

"Evet, biliyorum. Adın Bobby Johnson. Ameliyathanenin dışında tanışmıştık."

Uzun bir sessizlik oldu. "Sen Al misin?"

"Evet."

Bobby Johnson içini ęekti. "Sanırım kendime acıyarak çok zaman geçirdim."

Alaina adama baktı. Bir yandan onu teselli etmek isterken, öte yandan da bu işe karışmaktan biraz korkuyordu. Yine de elinden geldiğince nazik olmaya çalıştı. "Ben okumayı pek sevmem. Ama bazen yapacak daha iyi bir şey olmuyor. Ara sıra sana bir şeyler okumamı ister misin?"

"ok iyi olur."

Sonraki günlerde Alaina işlerini bir an önce bitirip genç askere bir şeyler okuyabilmek için büyük bir aceleyle çalıştı. Asker de onun esprilerine cevap vermeye, hatta annesine ve karısına mektup yazdırmaya başlamıştı. Alaina, kitabın son sayfasını okuyup kapattıktan sonra Bobby Johnson'ın yüzünde sıkıntılı bir ifade gördü.

"Sorun ne? Kitabı beğenmedin mi yoksa?" diye sordu, biraz hayal kırıklığına uğrayarak.

"Beğendim." diye cevap verdi Bobby sakince. "Ama kitabı okurken sesinin... inceldiğini fark ettim. Ne kadar saklamaya çalışsan da senin iyi bir eğitim gördüğünü düşünüyorum."

Alaina'nın tüyleri diken diken oldu, nefesini tuttu. Faka basnığının farkındaydı.

"Ayrıca adının Al olmadığını da biliyorum." Elini uzatıp Alaina'nın bileğini kavradı. "Sen kkk... kkk bir kızsın. Evet! Evet! Sen bir kızsın! Al ismi nereden geliyor?"

"Alaina," diye fısıldadı 'Al'.

"ok mu gensin?" Parmakları, Alaina'nın kemikli ellerine dokundu. Temizlikten sertleşmiş bile olsalar, yaşlı bir insanın elleri gibi değillerdi.

"On yedi." Alaina dudağını ısırtıp çekinerek sordu: "Bunu herkese söyleyecek misin?"

"Bana neden insanların seni erkek sanmasını istediğini anlatsan, bir karar vereceğim."

Kör adamın bilgeliğine güvenerek bütün nedenleri anlattı Alaina. "Ben casusluk yapmadım," diye mırıldandı. "Ama söylediğin gibi, cezama sen karar vereceksin. Özgürlüğüm sana bağlı."

Uzun, korkunç ve kaygı dolu bir sessizlik oldu. Sonra asker, "*Oliver Twist*'in hikâyesini hep çok sevmişimdir. Bana okur musun?"

Rahatlayan Alaina'nın gözlerinden yaşlar süzüldü. Dikkati başka tarafa çekmek için çarşafı düzeltmeye başladı. "O kitap amcamın çalışma odasında var. Yarın getiririm."

Kalkıp giderken bir anda duraksadı. "Yüzbaşı Latimer'a söylemeyeceksin, değil mi?"

"Gerekli olduğunu düşünmediğim sürece, hayır," diyerek güvence verdi asker.

* * *

Yağmur, şehrin üzerine düşmeye devam ediyordu. Sabah saatlerinin ağır sis perdesi bardaktan boşanırcasına yağan yağmura karışınca, cumartesiden itibaren havanın açacağı umutları da yerle bir olmuş oldu. Kasvetli gökyüzü adeta çatılara kadar inmiş, hatta arnavutkaldırım sokaklarda çamur dereleri oluşmuştu. Al, öğleden sonra izinliydi. Hafta boyunca her yeri tertemiz yapmıştı. Öyle ki, titiz bir denetlemede bile koğuşlarda en ufak bir kir bulamamıştı. Ama en son girdiği koğuştan çıktığında, ön kapının hemen iç tarafındaki antrenin kirli mermer zemini gözüne çarptı. Bir meydan okumaydı bu. Damarlı mermerlerin doğal güzelliğini ortaya çıkarabilmek için bütün temizlik yeteneklerini kullanması gerekecekti.

Biraz zaman geçtikten sonra, Alaina geri çekilip, özenle fırçaladığı mermer zemini gururla seyretti. *Son kez temiz bir bezle silinmesi lazım, diye düşündü, sonra eve gidebilirim.*

İşi neredeyse bitmişti. Bezi son kez sıkıyordu ki, dışarıdan sesler duyuldu. Hastane kapısı hızla açılarak içeri birçok subay

ve yılışık görünümlü birkaç sivil girdi. Antreden hızla geçerlerken, yerlerde bıraktıkları çamurlu ayak izleri yüzünden kendilerine nefretle bakan kızgın çocuğu fark etmediler bile.

Alaina söylenerek bezini bir kez daha kaldırıp kovaya daldırdı. Yerleri tekrar silmeye başladı, çamurdan tamamen kurtulması için bezi suya daha sık daldırması gerekiyordu. Çok az ilerleyebilmişti ki, kapı tekrar açıldı ve içeri çamura bulanmış bir çift çizme girdi.

Bezi hızla bırakarak bağırmaya başladı, "Hadi ama, Yanki. İçeri girmeden çizmelerinin altını..."

"Çekil yolundan küçük aptal!"

Adam, Alaina'yı sert bir biçimde kenara itince, Alaina arkaya doğru sendeledi ve ayağı beze takıldı. Jacques DuBonnet ise kibirlle yürüyüp gitti. Çizmelerinin yeni temizlenmiş mermerde bıraktığı çamur lekelerine hiç aldırmadı bile. Çocuktan epey uzaklaştıktan sonra durup arkasına döndü. "Burada doktor ner..."

Son kelimesi, aniden çıkan ıslak bir *glop* sesiyle kesildi. Paspasın ıslak bezi yüzünün tamamını kaplamıştı. DuBonnet yüzündeki bezden kurtulmaya çalıştı. Pislikten sertleşen bez yüzünden baştan ayağa her yeri çamur olmuştu. Öfkeyle bağırırken ceketinin içindeki ince bıçağını alıp çocuğa doğrulttu. Keskin bıçak, loş ışığın içinden şeytanca göz kırpiyordu.

Alaina geri çekildi. Kovası hâlâ elindeydi. Üzerinden çamurlu sular damlayan Cajun'a bakarak sırtına başladı. Birden, iki büyük siyah kol yaklaşmış Alaina'yı arkadan kavradı. Kurtulmaya çalışırken ağzına gelen her şeyi söylüyor, büyük bir hararetle küfür ediyordu Alaina. Jacques'ın suratındaki ifadeyi görünce, öfkeyle tekmeler savurmaya başladı. Ufak tefek adam, bıçağını tehditkâr bakışlarla elinde çevirerek öne doğru birkaç adım attı.

"Neler oluyor burada?" Cole'un keskin bağıışı merdivenlerden geliyordu. Hızla onlara doğru koştu. Resmi üniformasını giymiş, çatık kaşlarına inen şapkasını takmış, gitmek üzereydi.

Jacques gizlice silahını geri koyduysa da, zencinin esirini bırakmak gibi bir niyeti yoktu. Zencinin acımasızca kavradığı kol-

ları ağrıyordu Alaina'nın. Kaskatı kesilen parmaklarından kayıp giden kova, yere çarpıp gürültüyle yuvarlandı.

Cole biraz uzakta durdu. "Çocuğu yere bırak," dedi zenciye. "Gerekirse onu ben cezalandırırım." Dev adam ise yüzbaşığı seyretmekle yetindi sadece. Cole sesini sertleştirdi. "Onu yere bırak dedim sana!"

Siyahi adam ona itaat etmeyince, Cole silahının kılıfını açarak elini tabancasının ucuna koydu. Bunun üzerine Jacques, siyahi adamla, Alaina'nın bilmediği bir dilde konuştu. Dev adam gülümseyip kollarını açarak kızı yere bıraktı. Alaina acıyla sarsılıp, düştüğü yere kıç üstü oturdu.

Alaina'ya daha yakından bakan Jacques, gözlerini kıstı. "Seni nehir gemisinde görmüştüm!" diye homurdandı. "Bana borçlandın. Bir dahaki sefere bunu ödeteceğim."

Alaina kalkmaya çabalarken, Jacques omuzlarındaki ceketi çıkarıp öfkeyle yüzbaşığı seslendi. "Görüyor musun?" diyerek ceketinin kanlı kolunu işaret etti. "Yaralandım. Buraya doktor aramaya geldim ama bu küçük... piç...!"

Alaina dişlerini sıkarak bir yumruk salladı. Ama Cole daha çabuk davranıp onu pantolonundan yakaladı. Eli kalçalarına dokununca Alaina çığlık çığlığa bağırmaya başladı. Elinden kurtulmaya çalışırken Cole onu sıkıca tutarak geri çekti.

Öfkeli çocuğu dikkatle seyrederken konuşmasına devam etti Jacques: "Bana bez ve kovayla saldırdı!" Kirli brokar yelegini tiksinererek çıkarıp attı. "Baksana! Giysilerim mahvoldu!"

Alaina, Cole'dan kurtulup iki adama da kızgın bir bakış fırlattı. "Yıkanması gerekiyordu zaten."

"O velet benim bütün zararımı ödeyecek!" dedi Jacques. Alaina'ya tehditkâr gözlerle yaklaşarak.

Çocuğa uzandığı sırada Cole aralarına girip Jacques'ı kolundan tuttu. "Kıyafetlerin şöyle dursun, bu fakir çocuğun sana bir mendil bile alabileceğini sanmıyorum. Onu rahat bırak. Kendisini cezalandıracağımdan emin ol."

Cole daha sonra Al'e dönüp azarladı: "Sen temizlik yapmak için buradasın, ortalığı dağıtmak için değil."

"Ben zaten bu serseri buraya gelmeden önce temizlik yapı-

yordum. Bu yarım akıllı katıra kimse ayaklarını silmesi gerektiğini öğretmemiş.”

Cole, koridorda biraz göz gezdirdikten sonra Alaina'nın neden bu kadar öfkелendiğini anladı. Ancak şimdi bir doktor olarak yaralıyı tedavi etmeliydi. Bu ufak tefek Fransız'a daha fazla tartışma fırsatı vermedi. “Şu yarana bir bakayım.” Ceketin kanlı kolunu sıyrıp yarayı inceledikten sonra merakla adama baktı. “Kılıç yarasına benziyor. Nasıl oldu bu?”

“Hah!” diyerek sağlam kolunu havaya kaldırdı Jacques. “Borç karşılığında köyde bir ev aldım. Şerif tam bir şehirli. Bana evrakları vermeyince, ben de evrakları kendim hazırlamak zorunda kaldım. Hah, Madam Hawthorne! Yaşlı kaçığın teki! Evrakları almak istemedi. Eteğinin arkasında bir kılıç saklıymış meğer. Ona evrakları vermeye çalışırken...” Öfkeyle yaralı elini gösterdi. “Kılıcını bana doğru savurdu!” Alay edencesine güldü. “Şimdi de şerif onu tutuklamak zorunda. Yaşlı kadına gününü göstermişim, değil mi?”

“Seni adi...!” Alaina öfkeyle bağırınca Cole onu susturdu.

“Ben de tam çıkmak üzereydim,” dedi Cole birden. “Ama sanırım biraz daha kalabilirim.” Hafifçe arkasına dönüp çocuğa baktı. “Seninle sonra konuşacağım. Şimdi şu pisliği temizle.”

Alaina, hiddetli bir kirpi gibi dikleşti. Bezini alıp gözlerini kısıarak, koridorda Jacques'a eşlik eden yüzbaşıya baktı. Siyahi adam da, Alaina'ya bir bakış atarak arkalarından gitti.

“Bunu temizleyip içine biraz fenol koyacağız. Kesik derin değil. Basit bir kompres yapmamız yeterli,” dedi Cole.

Alaina işini hızlıca yapıp bitirmiş, kovasıyla bezlerini de yerlerine koymuştu. Daha fazla azarlanmaya niyeti yoktu. Şapkasını takıp yola koyuldu. Yüzbaşı Latimer onu sürekli tehdit edip durmuştu. Bu sefer sözünü tutabilirdi.

Craighughların evine vardığında, Alaina'nın dudaklarında hâlâ küçük bir kızgınlık okunuyordu. Beklenenden daha büyük bir enerjiyle, mutfak kapısını çarparak açtı ve ahşap çerçeveleri içinde tehditkâr bir biçimde çıtırdayan camları hiç umursamadı. Roberta'yla saçma sapan muhabbetler edecek havada değildi. Ama tartışmalarından bu yana, kuzini arkadaki girişte onu

heklemeyi bir alışkanlık haline getirmişti. Angus dükkânda çalı-
şırken Leala sık sık ona yardıma gittiği için Roberta'yı meş-
gul edecek hiçbir şey kalmamıştı. Geç kalkıyor, saatlerce bakım
yaparak zaman öldürüyor, akşam yemeğinden önce de özenle
giyinmeye başlıyordu. Alaina eve vardığında, Roberta'nın her
bir saç telini özenle kıvırcıklaştırmış, uzun beyaz parmaklarına
titizlikle manikür yapmış ve üzerine yeni bir elbise giymiş oldu-
ğunu gördü. Bu akşam da diğer akşamlardan farksızdı.

"Sana şunu söylemek istiyorum, Al." Roberta, Alaina'nın
erkek ismini söyleyerek eğlenmeye başlamıştı bile. "Hiçbir za-
man, arka kapıya yaklaşan sen mi, yoksa çırak mı olduğunu
ayırt edemiyorum. Rolünü çok iyi oynuyorsun!"

"Evet! Artık tabanca taşımaya da başlayacağım!" diye cevap
verdi genç kadın nefretle. Bu erkeksi sözleri öfkesini daha da
vurgulamıştı. "Belki birkaç kokarca öldürürüm."

Roberta bir an küçük dilini yutmuşçasına kalakaldı. Ocakta
sincap yahnisi pişiren Dulcie yanlarına gelip, "Gene ne yaptın
çocuk? Kuzeyli hayvanları öldürmeden bile başına yeterince
bela açmadın mı sen?"

Alaina ayağındaki ağır çizimleri fırlatıp attı, çizimler kilere
doğru uzanan tuğla zeminde kayıp gitti. "Hırpalandım, yara-
landım, tehdit edildim. Bütün sabah, sırf birkaç pis nehir faresi
ayaklarını sürüyerek dolaşsın diye, dizlerimin üstünde bütün
yerleri ovalayıp durdum. O uzun bacaklı Yanki de sırtımı in-
citti, hırpaladı."

Roberta, dehşete kapılmıştı.

"İlk olarak o yüzbaşının icabına bakacağım!" dedi Alaina,
parmağını Roberta'ya doğru sallayarak. "Seyret beni. Sonra da
tabancamı o sefil Jacques DuBonné'ye doğrultacağım. Taban-
camın korkusuyla, Bayan Hawthorne'un evine kadar karnının
üzerinde sürüne sürüne gidecek!"

Roberta korkudan donakalmıştı. Kuzinini hiç kadar öfkeli
görmemişti. "Alaina! Sana neler oldu böyle?"

"Haklı bir öfke. Bana olan bu işte! Haklı! Bunun ne demek
olduğunu biliyor musun, Roberta?" Kuzininin üstüne yürüdü,
dişlerini sıktı. Abuk sabuk sözler geveleyerek kafasını salladı.

Roberta geriye doğru sendeleyerek arkasında duran sandalyeye düştü, heyecanla Alaina'nın gri gözlerine baktı.

"Bir nedenim var demek!" Alaina kuzinine doğru eğilerek sövmeye başladı. Sonra doğruldu, sakinleşerek mutfığa gitti. Elini hararetle havaya kaldırdı. "Haklı bir neden! Evet! Mahkeme bunu öne sürebilirim!"

"Ne mahkemesiymiş o?" Dulcie, ellerini geniş kalçalarının üzerine koyarak bağırdı. "Ne işler çevirdin, Bayan Alaina? Hemen anlat bana!"

"Henüz bir şey yapmadım," diye cevapladı Alaina ukala bir tavırla. Soyulmuş bir turp alıp ısırды, çiğnedi ve sözlerine devam etmeden boğazını temizledi. "Ama yapacağım. Jacques DuBonné -ismi tiksintiyle söylemişti- Bayan Hawthorne'u gözüne kestirdiği için pişman olacak."

"Babamın dükkânına gelen şu yaşlı kadını mı söylüyorsun?" diye sordu Roberta.

Alaina merakla gözlerini açtı. "Onu tanıyor musun?"

"Yani, ben orada olduğumda pek gelmiyor." Roberta ne kadarını anlatması gerektiğinden emin olamadı. Kuzini hiç yoktan Cole ile olan ilişkisini tehlikeye sokabilirdi.

"Ama nerede yaşadığını biliyorsun, değil mi?" diye ısrar etti Alaina.

"Tam olarak değil." Roberta omuzlarını silkti. "Sanırım, eski nehir yolunun oralarda bir yerlerde..."

Alaina çizimlerini giydi. "Nerede yaşadığını bulacağımı!"

"Lainic, sakın! Aptalca bir şey yapma!" diye yalvardı kuzini korkuyla.

Alaina sarkmış şapkasını kafasına taktı, küçük ve parlak dişlerini göstererek gülümsedi. "Neyin aptalca olduğunu düşündüğüne bağlı, Robbie. Sanırım birkaç kötü kalpli serseriye vurmam bana göre aptalca değil," diyerek umursamazca omuzlarını silkti. "Her şey onlara bağlı."

Evden çıkmadan önce odasındaki dolaptan babasının ordu tabancasını aldı. Craighughlardan hiç kimse silahı olduğunu bilmiyordu. Eve ilk geldiği gün valizinin içinde getirmişti. Bu, uzun namlulu bir Colt 44'tü. Alaina'nın taşıyabileceğinden çok

ağır olsa da onu nasıl kullanması gerektiğini biliyordu. Silahı dikkatle deri çantasının içine koydu. Tehditlerine rağmen silahu kullanma niyetinde değildi ama -her ihtimale karşı- barut mahfazasını, mantarı ve mermileri de çantasına koydu. Belinin üzerinde bütün bunların ağırlıklarını hissetmek ona güven vermişti.

Alaina'nın ahırdan yaşlı ata binip gitmesinin üzerinden bir saatten fazla geçmişti ki, Roberta evin kapısında Cole Latimer'ı karşıladı.

"Yüzbaşı Latimer," diyerek gülümsedi. Alaina'nın konuşmasını tamamen kafasından atmışa benziyordu. "Beni unuttuğunuzu sanmıştım."

"Maalesef ziyaretim her zamanki gibi bir ziyaret değil, Roberta," dedi Yüzbaşı Latimer, mümkün olduğunca kibar bir sesle. "Eğer buradaysa Al'ı görmeye geldim."

"Al mi?" Roberta adeta yıkılmıştı. Erkek kılıklı Alaina'nın Cole'un kalbini kazanmada rakibi olamayacağını düşünse de, onun yüzünden Cole'un ilgisi Roberta'dan uzaklaşmaya başlamıştı. Öfkesini gizlemek için cilveli bir şekilde dudaklarını bükerek kirpiklerini kırıştırdı. "Demek buraya gelmenizin tek nedeni, o küçük cüce. Ben de buraya beni ziyaret etmek için geldiğinizi sanmıştım. Hayal kırıklığına uğradım."

"Üzgünüm," diyerek özür diledi Cole, "ama çocuk bugün hastanede yaralı bir adamın üstüne bir kova pis su döktü." Roberta'nın bakışlarını korku bürümüşü. "Al'e söyleyeceğim uzun sürmeyecek. Onunla konuşabilir miyim?"

"Al burada değil, Yüzbaşı." Roberta tereddütle gülümsedi. "Buradaydı ama bir süre önce gitti."

"Nereye gittiğini söyledi mi? Pazartesi işe gelmeden önce bu meseleyi çözmem lazım. Böyle bir şeyin bir daha olmasına izin veremem."

Roberta bir süre, her şeyi anlatarak Alaina'nın tehditlerinin önüne geçilmesinin mi, yoksa hiçbir şeyden haberi yokmuş gibi davranmasının mı doğru olduğuna karar veremedi. Yalan söylerse Cole bunu bir gün öğrenebilirdi.

"Yüzbaşı, size söyleyeyim, çocuk öfkeden deliye dönmüş-

tü." Roberta, Alaina'nın nasıl tepki vereceğini düşünerek bir an duraklasa da cesurca anlatmaya devam etti. Dulcie ile beni çok korkuttu. Jacques adında bir serseriye vurmaktan bahsetti. Size yemin ederim, bela aramaya gitti."

Cole kendini çocuğa karşı sorumlu hissetti. "İlangi yöne doğru gitti?"

"Nehrin aşağısındaki yola doğru gitti." Roberta verandaya doğru ilerleyip Alaina'nın gittiği yönü gösterdi. "Bir-iki kilometre kadar aşağı gideceksiniz, sonra birkaç kilometre de kuzeye doğru yürüyeceksiniz. Dik çatılı, tek verandalı eski bir ahşap ev göreceksiniz. Önünde, elinde çember tutan siyah bir çocuğu anımsatan demir bir bağlama kazığı var."

Cole tam arkasına dönerken Roberta elini koluna koydu. "Dikkatli olacaksınız, değil mi, Yüzbaşı? Al oldukça iyi bir nişancıdır, gitmeden sizin karnınıza da bir delik açmak istediğini söylemişti."

"Öfkeli küçük haylaz!" diye homurdandı Cole. Jacques, şerifle beraber Bayan Hawthorne'un evine gitmek istediğini söylemişti. İçinden sıyrılamayacağı kadar büyük bir belaya bulaşmak tam Al'e göre bir şeydi.

Onuncu Bölüm

Yağmur erken saatlerde dinmiş, ama sokakları ve toprak yolları çamur içinde bırakmıştı. Ayaklarını sürüyerek yürüyen yaşlı at etrafa çamur parçaları sıçratıyor, nadiren otlayabiliyordu. Alaina'nın, atın ahıra dönme isteğiyle mücadele edecek hali yoktu. Gerçi eşkin giden atı hızlandırmak için söğüt dalıyla kırbaçlıyor, hayvanı kıskırtıkça da üzerinde savrulup duruyordu. Çamurlu yolun sonuna yaklaştığında, korkularının en büyüğü gerçek oldu. Bayan Hawthorne'un, yüksek çalılardan çevrelediği dik çatılı evi, ancak yolun kenarındaki büyük meşe ağaçlarının dallarının altından görünüyordu. Evin önünde bekleyen iki boş at arabası vardı. Biri şık bir lando, diğeri ise iki kişilik yaylı bir at arabasıydı. Alaina arabaları görünce, Jacques'ın eve kendisinden önce ve tehditlerini savururken söylediği gibi, muhtemelen şerifle birlikte geldiğini düşündü.

Atı durdurup kemikli sırtından kayarak indi. Çizmelerini, atını bağladığı çalılıkların orada bırakıp çıplak ayaklarının altında ıslak çimlerin serinliğini hissederek, birbirine dolaşmış morsalkım bağlarının ötesindeki ön bahçeyi görene kadar yüksek çite gizlice yaklaştı. Gözleri hızlıca Jacques DuBonné'yi buldu. DuBonné'nin giysilerini tamamen değiştirebilmek için yeterince geciktiğini görmek hoşuna gitti. Dev zenci ise, gösterişli faytona yayılmış oturuyordu. Hemen hemen onun kadar iri bir başka adam da evin önünde, Jacques'ın yanında duruyordu.

Uzun verandanın kenarında, uzun boylu, beyaz saçlı, altmışlı yaşlarında bir kadın onlara bakıyordu. Kadının kendinden emin, kibirli bir duruşu vardı. Parıldayan kılıcının sapını, her an saldırıya geçecekmiş gibi tutuyordu. Doğrudan söylemese de tehdit apaçıktı; ihtiyaç duyduğunda kılıcını kullanacaktı.

Alaina, bir boşluk bulana kadar çalılık boyunca koşup evin arka tarafına geldi. Etrafta gezinerek, olan biteni en iyi görebileceği birkaç kısa çalılığın arkasına çömeldi. Buradan, söyledikleri her sözü açık seçik duyabilirdi.

Jacques sert bir şekilde kolunu sallıyor, şerifin harekete geçmesini istiyordu. "Bu evi bankadan satın aldığıma dair evraklarım var diyorum!" deyip ceketinin içinden evrakları çıkardı. Kâğıtlara elinin tersiyle vurdu, "İşte hepsi burada, Şerif. Bu kadını tutuklamanız konusunda ısrar ediyorum!"

Şerifin uzun uzun düşünmesi, küçük adamı çileden çıkarmak üzereydi. Şerif sakince sigarasını yaktığında adam sesini yükseltmeye başladı: "Bir şeyler yapacak mısınız?"

"Bakın," dedi şerif. "Bu yaşlı bayanın ne söyleyeceğini duymak istiyorum ama siz ona şans vermiyorsunuz, Bay Bonny."

"*DuBonnet!*" diye düzeltti Jacques öfkeyle. "Ne söyleyeceğini sanıyorsunuz ki?" Evrakları diğer adamın suratına doğru salladı. "Sizden gerekeni yapmanızı istiyorum. Yoksa en yüksek makama başvurmak zorunda kalacağım."

Şerif homurdandı ve şapkasını çıkarıp, kadının durduğu uzun verandaya biraz daha yaklaştı.

"Üzgünüm hanımefendi ama beyefendinin söylediği gibi işimi yapmak zorundayım."

"Elbette, Şerif," diye cevapladı kadın, kendinden emin ama tuhaf bir ses tonuyla. "Ama Bay DuBonnet'nin kocamın kılıcıyla neler yapabileceğimi size anlatıp anlatmadığını merak ediyorum. Şu ana kadar onu bir kanun adamına karşı kullanma fırsatım hiç olmamıştı."

"İ hanımefendi," diyerek kederle kafasını salladı şerif. "Sakin bir şekilde benimle birlikte gelmenizi tercih ederim."

Yaşlı kadın çenesini gururla kaldırdı. "Müsaadenizle bunu reddedeceğim. Annenizi iyi tanırdım, Şerif Bascombe. İyi bir kadındı." Bayan Hawthorne bir süre durdu, sonra da kılıcının kabzasını kavrayıp çevirdi. "Eğer hayatta olsaydı, eminim beni haksız yere evimden çıkardığınızı duyunca kahrolurdu."

"Eee... şey... hanımefendi... Ben... ben..." Şerif sessizliğe büründü, yüzü kıpkırmızı olmuştu.

"Kanunu uygulamalısınız!" diye bağırdı Jacques, şerife biraz daha yaklaşarak. "Bu ev için bankaya dünyanın parasını ödedim! Hakkımı elimden alamazsınız! Yaşlı cadıyı tutuklayın!"

"Genç adam, bahsettiğin borç en az altı ay önce ödendi," diye açıkladı Bayan Hawthorne. "Elimde makbuz var..."

"Makbuzmuş!" dedi Jacques. "Böyle bir evrakın varlığından bahsediyorsunuz ama ben burada öyle bir kanıt göremiyorum."

Yaşlı kadın, adam sözlerini hiç kesmemişçesine konuşmasına devam etti. "Banka tarafından gerektiği gibi onaylanmış bir alındı makbuzu."

"Öyle bir makbuz yok!" diye bağırarak biraz daha yaklaştı Jacques.

Bayan Hawthorne acı acı gülümsedi. "Öyle ya da böyle, bu basamağa adımını atarsan başına bela alırsın."

Jacques kafasını sinirli bir şekilde sallayarak birkaç saçma sapan söz daha etti. Bu sözler şerif ve Bayan Hawthorne için hiçbir şey ifade etmese de, Alaina'ya, zencinin onu arkasından kavradığı anı hatırlatmıştı. Daha önceki gibi zenci şu anda da emirler doğrultusunda hareket ediyor, faytonların arkasından kadına doğru sokuluyordu, böylelikle baskın yaparcasına aniden kadının karşısına dikilebilecekti. Alaina elini çantasına daldırıp hızla babasının tabancasını aldı. titrek elleriyle içine mermi koydu.

Zenci neredeyse verandanın sonundaydı. Jacques hâlâ kadınla tartışırken zenci de gizlice şerifin faytonunun etrafında dolanıyordu. Alaina çalıların arkasından çıktı, küçük ayaklarını araladı, iki eliyle tabancayı kavrayıp gözlerini zencinin geniş göğsüne dikti. Dikkatle horozu çekti. Zenci, tabancanın sesini duyunca donup kaldı. Tehlikenin nereden geldiğini görene kollar etrafa bakındı. Küçük çocuğu elinde kocaman bir tabancayla gördüğünde, geniş ve parlak alnında korkudan boncuk boncuk terler dökülmeye başladı.

Alaina tabancasıyla işaret edince zenci dikkatle bu emre uyup diğerlerine doğru yanaştı. Jacques ilk başta, hizmetkârının geldiğini görünce, bilinmeyen bir dilde öfkeyle emirler yağdırma-

ya başladı. Ama sonra hırpani çocuk da görüntüye girince derin bir sessizliğe gömüldü.

"Sen!" Sesindeki güç geri gelmişti.

Şerif dönüp bakınca, Al sakın bir tavır takınıp adamı başıyla selamladı.

"Hepinize iyi günler."

"Bu da ne demek oluyor?" diye bağırdı şerif. "Birini yaralamadan önce o silahı yere bırak çocuk."

"Eğer..." Al düşünceli bir şekilde dudaklarını büzdü. "Eğer hepiniz buradan gidip Bayan Hawthorne'ü rahat bırakmazsanız birileri yaralanabilir."

Daha önceden çocuğun aksiliğinin tadına bir kere bakmış olan Jacques, hızlı bir şekilde emre uydu. Ama şerif bu pejmürde çocuğu yok sayıp verandanın en alçak basamağına ayağını koydu.

"Şimdi, Bayan Hawthorne..."

Tabanca kulakları sağır edercesine patladı. Şerifin ayağının altındaki basamaktan büyük bir parça koptu. Alaina tabancanın horozunu yeniden çektiğinde şerif birkaç adım geri çekildi. Alaina tabancasını yeniden zencinin göğsüne doğrulttuğunda, zenci de öne doğru hamle yaptığı halde olduğu yere çakılıp kaldı. Şerif, aklını kaçırdığını düşündüğü çocuğa ağzı açık bakarken, zenci de ayağını indirip biraz sakinleşti. Şerifin yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuştu, yumruğunu sallayarak ağzına geleni söylemeye başladı: "Seni küçük geri zekâ! Seni hapse tıkmadan önce o tabancayı sırtında kıracağım! Ben bir kanun adamıyım ve..."

Şerifin sözleri bir narayla ve yaklaşan atın toynak sesleriyle kesildi. At ve binicisi onlara doğru yaklaşıyordu. Yüzbaşı Latimer hâlâ hareket halinde olan atının üzerinden aşağı atladı.

"Burada neler oluyor?" diye sordu, dizginleri bağlama demirine düğümleyen. Eldivenlerini çıkarırken verandaya doğru yürümeye başladı.

"Bunun sizi ilgilendirdiğini hiç sanmıyorum bayım." Şerif yere tükürüp Kuzeyli'ye çatık kaşlarla baktı.

Cole eldivenlerini kemerinin altına sıkıştırıp elini tabancası-

nın kılıfına soktu. "Size hatırlatayım bayım, istila altındaki bütün alanlar sıkıyönetim altında. Yani, tüm sivil otorite ve işler askıya alındı. Askeri valinin onayı olmadan yaptığınız her şeyden sorumlu tutulabilirsiniz."

Şerif, çocuğu işaret ederek konuşmaya başladı: "Ben bir karnın adamı olarak buraya işimi yapmaya geldim ve bu genç delikanlı benim üzerime doğru ateş etti."

Yüzbaşı gözlerini Alaina'ya çevirip kaşını kaldırırken, Alaina masum bir edayla omuzlarını silkti. "İstesem onu tam kalbinden vurabilirdim." Tabancasıyla zenciyi gösterdim. "Şu zenci de zavallı kadının arkasından sinsice yaklaştığı sırada onu da vurabilirdim."

"Al, o silahı yere bırak," diye emretti Cole.

Alaina horozu çekili duran tabancayı sakince verandaya koyup, elini eskimiş kabzadan ancak birkaç santim çekerek dirseğini zemindeki kerestelerin üzerine dayadı. Bir anlık da olsa ıpları Cole'un eline vermişti.

"Tekrar ediyorum!" diye çıkıştı Cole, diğerlerine bakarak. "Burada neler oluyor böyle?"

Jacques telaşla açıklama yapmaya başladı: "Bu yaşlı kadın borcunu ödemeyince banka evini satışa çıkardı. Ben de satın aldım! Evraklarını burada! Hepsi yasal!"

"Şunlara bir bakabilir miyim?" diye sordu Cole.

"Bakın," diyerek memnuniyetle evrakları gösterdi Jacques.

Cole bir süre kâğıtları inceledikten sonra yaşlı kadına baktı. "Buna ne diyeceksiniz?"

"Ben borçlarımı ödedim," dedi Bayan Hawthorne yüksek sesle. "Hepsini ödedim. Elimde makbuz var!"

"Hah!" diye kahkaha attı Jacques. "Makbuzu olduğunu söylüyor ama henüz kimse o makbuzu görmüş değil!"

"Bayım, ben yalan söylemiyorum," dedi yaşlı kadın, kendinden emin bir biçimde. "Ben insanları kandırmam."

"Bahsettiğiniz makbuzu görebilir miyim?" diye sordu Cole.

Bayan Hawthorne, Cole'a sakince baktı. "Bir Yanki'ye neden güveneyim ki bayım?"

Al bunu duyunca kahkaha attı. Cole'un kendisine öfkeli

gözlerle bakmasını umursamayıp konuştu: "İşte omuzlarının üzerinde sağlam bir kafa taşıyan akıllı bir kadın!"

Bayan Hawthorne başını sallayarak iltifatı kabul etti. "Teşekkür ederim çocuk. Ben de hep kendim için aynı şeyi düşünmüşümdür."

Al kadını başıyla selamladı. "Yine de Cole Latimer'a güvenebiliriz." Tabancasının kabzasını nazikçe okşadı. "En azından, diğer Yankilere güvendiğimiz kadar."

"Nezaketine minnettarım, çocuk. Ama kafam biraz karıştı. Şu sersem zenciye durdurduğun için belki sana güvenebilirim. Ama yine de neden senin sözüne inanayım ki?"

"Ben onlardan değilim," diyerek Jacques'ı işaret etti Alaina, "bu yüzden sizin tarafınızda sayılırım."

"Nedense kulağa mantıklı geliyor," dedi Bayan Hawthorne alaycı bir gülümsemeyle. Kılıcını Cole'a doğru kaldırdı. "Onu o kadar iyi tanıyor musun?"

"Evet, tanıyorum. Birlik Hastanesi'nde doktor."

Bayan Hawthorne bir süre tereddüt etti, sonra bir karara varmış gibi elbisesinin göğüs kısmından bir kâğıt çıkartıp Cole'a uzattı. "Yaşımı dikkate alırsak, bunu saklamak için en iyi yer burasıydı."

"Evet, hanımefendi." Cole gülmemek için kendini zor tutarak kâğıdı açıp bir süre inceledi. "Her şey olması gerektiği gibi görünüyor, Şerif," dedikten sonra da kâğıdı bir kez daha kısaca inceledi. Hafifçe Jacques'a döndü. "Belki banka bir hata yapmıştır."

"Hayır!" diye bağırdı Jacques. Kendi evraklarını sallayarak, "Ben bu mülkü satın aldım!" diye bağırdı.

"Eğer bu doğruysa, bankanın paranızı geri vermesi gerek. Çünkü Bayan Hawthorne'un makbuzu gerçek görünüyor. Bu kâğıt, borçlarını ödediğini göstererek evin tapusunun Bayan Hawthorne'un üzerine olduğunu söylüyor. Makbuzun üzerindeki tarih de, sizdeki evrakların tarihinden çok daha öncesine işaret ediyor."

"Şerif!" diyerek arkasını döndü Cole. Jacques sessizliğe bürünmüştü. "Ortada bir yanlışlık olduğu apaçık ortada."

"İ laklısın, Yanki!" diye bağırdı Jacques haince. "Bu yanlışlığı sen ve bu küçük çapulcu piç yaptınız! Jacques DuBonné'ye karşı geldiniz." Fransız, öfkeyle yumruklarını sıkı. "Ve Jacques, o mavi üniformayı sana mezar yapmaya yemin etti!"

Yüzbaşı, Cajun'a soğuk bir bakış attı. "Benim işim genelde hayat kurtarmaktır, bayım." Sesi alçak ve yumuşaktı. Öyle ki, Alaina bile nefesini tutmuştu. "Ama özel durumlar için istisnalar olabilir elbette."

Jacques bir yandan intikam ateşiyle yanarken, öte yandan şu anda adama saldırmasının ona pahalıya patlayacağını biliyordu. Nihayet kendine hâkim olmayı başararak faytonuna doğru yürümeye başladı.

"Sorunu ortadan kaldırmak için pazartesi bankaya gideceğim," dedikten sonra başıyla selam verip faytondaki adamıyla hızlı hızlı bir şeyler konuştu. "Ondan sonra sizinle bir kez daha görüşeceğiz, Monsiuer le Capitaine." Faytona binip zenciye, eliyle, kendisini bozguna uğradığı bu yerden uzaklaştırmasını işaret etti.

Cole, Şerif Bascombe'a baktı. "Eğer Bayan Hawthorne izin verirse bu kâğıdı bankaya verip durumu düzeltmelerini isteyeceğim."

"Yüzbaşıya, kâğıdı aldığına dair bir imza attırın! Şu bankadan aldığınız gibi, adı her ne haltsa, öyle bir kâğıt imzalatın."

Cole hızla arkasına döndüğünde o arsız bakışla karşılaştı. Kibar olmaya çalışarak, "Sınırlarımı zorluyorsun," dedi.

Al, yüzündeki aksi ifadeyle verandaya yaslandı. "Ona kâğıdı verseniz iyi edersiniz, Bayan Hawthorne. Yüzbaşı gittikten sonra Jacques gelip kâğıdı sizden zorla alabilir." Omuzlarını silktili. "En güvenlisi kâğıdı yüzbaşıya vermek."

"Az da olsa bana güvendiğin için teşekkürler," dedi Cole içineleyici bir ifadeyle.

"Bu sana güvendiğim anlamına gelmez," diye itiraz etti Al, "sadece bir tercih meselesi."

"Yanılışım demek ki."

Cole, düşünceli bir şekilde sessizliğini koruyan şerife baktı. Al, hiçbir işi kolaylaştırmazdı. Hele ki bu kolaylık onu sıkıntı-

dan kurtaracaksa. "Siz bir kanun adamısınız, Şerif. Bu çocuk yalnızca kadının haklarını korumaya çalışıyordu. Kötülük yapmak niyetinde değildi."

"Bilemiyorum..." Şerif başını kaşıdı.

"Harika!" Cole şerifin yerine karar vermişti. "Bu çocuk hastanede benim emrimde çalışıyor. Onu istediğinizde sorgulayabilirsiniz."

Adam omuzlarını isteksizce silkti. "Sanırım beni yaralamadı." Parçalara ayrılmış basamağı işaret edip Al'e kaşlarını çatarak baktı. "O elindeki tabancaya dikkat etsen iyi edersin evlat. Şimdiye kadar senin gibi sekiz-on yaşlarındaki bir çocuğu asmadık." Cole'a gülümseyerek göz kırptıktan sonra Bayan Hawthorne'u başıyla selamladı. "Bütün bunların nasıl olduğunu araştıracağım ve bir daha sizi ziyaret edecek olursam, yanımda Bay DuBonné gibi birisi olmayacak. Hoşça kalın hanımefendi. Doktor!"

Şerif, yaylı arabasına binerek uzaklaştı.

"Şimdi sizden makbuzu size verdiğime dair imzalı bir kâğıt alacağım, Yüzbaşı," dedi Bayan Hawthorne. "Bankadan öğreneceklerinizi duymak için heyecanla bekliyor olacağım."

"Peki, hanımefendi. En kısa zamanda bu konuyla ilgileneceğim." Gereken kâğıtlar imzalandıktan sonra Al'e baktı. "Başını daha fazla belaya sokmadan önce seni eve bırakabilir miyim?"

"Sen kendini ne sanıyorsun? Koruyucu meleğim falan mı? Kendi başımın çaresine bakabilirim. Beni eve bırakmana ihtiyacım yok. Atım var."

"Bir an önce amcanlara gidip, kuzinine senin iyi olduğunu haber versem iyi olur. O hayvanla eve varman epey bir zamanını alacak."

Al gözlerini kıstı. "Git bakalım, Yanki."

Cole eldivenlerini giydi. "Beni onaylamana çok sevindim," diye gülerek dizginleri tuttu.

"Seni istemeden ailenin içine sokacak bir şey yapma, yeter," diye seslendi Al.

Cole atın başını çevirirken alaycı bir şekilde güldü. "Endişelenmene gerek yok, Al. Ben kendi başımın çaresine bakarım."

"Hah!" diye söylendi Alaina öfkeyle. Atının üzerinde uzaklaşan Cole'a çatık kaşlarla baktı.

"İçeri gelsene, evlat," diyen Bayan Hawthorne, düşüncelere dalan Al'i kendine getirdi. "Gitmeden evvel bir çay iç. Bugünlerde pek ziyaretçim olmuyor."

Alaina buraya geldiğinden beri ilk kez, kadına rahatça bakıp suratını inceleme imkânı bulmuştu. Yüzü kırışık ve yaşlıydı. Buna rağmen yanakları hâlâ elma gibi al aldı. Yumuşak, kahverengi gözlerinde yaşının söndüremediği bir ışıltı vardı.

"Adın ne?" diye sordu kadın.

"Al."

"Al mi? Soyadın yok mu?" diyerek kibarca kaşını kaldırdı Bayan Hawthorne.

"Soyadım önemli değil."

"Bu bir görüş meselesi, evlat."

"Şimdilik bana sadece Al desenez yeterli."

"Pekâfâ, Al." İsmi söyleyken tuhaf gözlerle Al'e baktı. "Şimdi söyle bakalım, bu toprak yolu hangi amaçla teptin? Yol nehir kenarında bittiğine göre, buraya sadece beni görmek amacıyla geldiğini düşünüyorum."

"Evet, bayan. Şu kokarca Jacques gelip pisliğini benim hastanemin tertemiz yerlerine bulaştırdı. Şerifi buraya getirip sizi tutuklattırmaktan bahsediyordu. Ben de kendisiyle bir ödeşeyim dedim. Omzundaki kılıç yarasını ne güzel açmışsınız, clinize sağlık."

"Teşekkür ederim camm," diye kibarca karşılık veren Bayan Hawthorne, gözlerini kılıcına çevirdi. "Kılıcımı böylesi bir pislikle kirletmek istemezdim ama eminim Charles bunu anlayışla karşıladı."

"Charles kim?"

"Kocam. Ana artık dulum." Yolun karşısında, özenle çiçeklendirilmiş bahçeye doğru elini salladı. "Kızım Sarah ile şuraya gömüldüler. Savaştan önce, sarıhummadan öldüler."

"Çok üzüldüm," diye mırıldandı Alaina.

"Ah, üzülme. İkisi de çok iyi bir hayat yaşadı. Şimdi çok daha iyi bir yerde olduklarına inanıyorum ben." Kapıyı açık tuttu.

“Umarım çayı seviyorsundur. Bugünlerde kahve diye sattıkları o hindibadan hiç hazzetmiyorum.”

Alaina kadının peşinden eve girdi. Serin bir holden geçtikten sonra, Bayan Hawthorne başını hafifçe arkaya çevirip sordu: “Kimse sana şapkalarla ilgili görgü kurallarından bahsetmedi mi?”

Alaina yutkunup şapkasını çıkardı. “Bahsetmişti, hanımefendi,” diye mırıldandı.

“Kaç yaşındasın?”

“Biraz bilecek, daha fazlasını da tahmin edecek yaştayım, hanımefendi.”

“Buna inanıyorum.” Salonda çay masasının kenarındaki bir sandalyeyi işaret etti. “Oraya otur, evlat. Hemen döneceğim. Su sıcak. O korkunç adamlar geldiklerinde çay yapıyordum.”

Alaina, kadının oturmasını söylediği, oturma yeri dokuma kumaşla kaplı olan sandalyeye baktı. Sonra etrafına bakıp, pis giysilerinin mahvetmeyeceği başka bir sandalye aradı. Bulduğu sandalyeyi öncekiyle değiştirip kenarına dikkatle oturduktan sonra, etrafı artan bir hayranlıkla seyretmeye koyuldu. Her şey yerli yerindeydi. Hiçbir eksik yoktu. Bir zamanlar duvarda bulunan resimlerden geriye kalmış çirkin dikdörtgen şekiller yoktu. Mobilyalar da oldukça iyi bir durumdaydı. Bu günlerde Kuzeylilerin yağnalamadığı bir salon bulabilmek bir hayli zordu.

Bayan Hawthorne, üstünde muhteşem bir porselen çay takımı olan bir tepsiyle geri geldi. Tepsiyi Alaina’nın önüne koyduktan sonra fincanlara servis yapmaya başladı. Alaina’nın karşısında, arkası uzun bir sandalyeye oturup çayına bir çay kaşığı kadar şeker attı. Bir yandan da üstü başı yırtık pırtık olan misafirini inceliyordu. Kadının bakışlarından rahatsız olan Alaina çayından bir yudum aldı. Bakışlarını tekrar Bayan Hawthorne’a çevirdiğinde kadın hâlâ dikkatle onu inceliyordu.

“Neden benimle oyun oynuyormuşsun hissine kapılıyorum, evlat?”

Alaina zar zor yutkunduktan sonra saf görünmeye çalışarak, “Anlamadım,” dedi.

"Giysilerin! Neden etrafta erkek kılığında dolanıyorsun?"

Alaina cevap vermek için ağzını açtı, ama söyleyeceği söz-
lüklerin ne kadar önemli olacağını fark ettiğinde soğukkanlılı-
ğını yitirecek gibi oldu. Sersenilemişti, zihni mantıklı bir fikir
öretmeyecek kadar karışmıştı.

Bayan Hawthorne gülümseyip çayın tadına baktı. "Sanı-
rım adil olmayan bir avantaja sahibim bu konuda. Evlenmeden
önce, genç kızlara yönelik bir okulda öğretmenlik yaptım. On-
lar da beni uzun süre kandırmayı başaramazdı." Çayından bir
yudum daha alıp başını salladı. "Sen iyisin. Çok iyisin. Yüzüne
bolca sürdüğün çamur..." Burnunu tiksintiyle kırıştırdı. "Çoğu
insanı kandırmaya yeterli olur. Ama yürümende, halinde tav-
rında bir yumuşaklık var." Cümlesini bitirince kısa bir kahkaha
attı. "İlem ben şimdiye kadar sandalyenin desenini böyle ince-
leyen ve çay fincanını sakarlık etmeden tutabilen bir erkek hiç
görmedim.

"Şimdi," diyerek öne doğru eğildi, yumuşak kahverengi göz-
leri merakla parıltıyordu. "Bunu neden yaptığını bana söyleye-
cek misin?"

★ ★ ★

Alaina, Craighughların arka bahçesine girdiğinde güneş bat-
mak üzereydi. Aklını toplayabildiğinde, kendisini şimdiki duru-
muna sürükleyen olaylar zincirini yorulmadan anlatmış, Bayan
Hawthorne ise onu dikkatle dinlemişti. Roberta'nın sıkıştırma-
larıyla geçenlere göre çok daha iyi bir öğleden sonra olmuştu
bu. Roberta kendinden emin bir gülümsemeyle mutfakta onu
bekliyordu.

"Bu saate kadar neredeydin Lainie? Yüzbaşı Latimer'ın ziya-
retini kaçırdın."

"Güzel," diyerek cesurca başını salladı Alaina. "Çizgili pan-
tolonludan bıkmıştım."

Roberta gülerek tırnaklarına baktı. "Sana söyleyeyim Lainie,
sende kadınsı hiçbir şey yok."

"Eğer bunu kendi yatağımı kendim yaptığımı, kendi çamaşır-

larımı kendim yıkayıp ütülediğim ve bir yerde çalıştığım için söylüyorsan, haklısın. Sen bu eve ne zaman bir dolar getirebildin?”

Roberta yavaşça burnunu çekti. “Bir hanımefendinin başka sorumlulukları vardır.”

Dulcie gözlerini devirerek kendini demlik ve tavalarla meşgul etti.

“Evet,” diye homurdandı Alaina. “Tembellik etmek ve şişmanlamak gibi.”

“Tembellik mi! Şişmanlamak mı! Bu ne cesaret!” Roberta şaşkınlıkla omuzlarını geriye çektiğinde korsesinin iri göğüslerini sıkıştırdığını hissetti. Ama öfkeyle bağırmaya fırsat bulamadan, Alaina mutfağın kapısını gürültüyle çarpıp çıktı. Dulcie kendini tutamayıp kıkırdarken, Roberta kadının geniş kalçalarına bakıp sinirle mutfaktan çıktı. Salon kapısının önünden geçerken babası başını gazetesinden kaldırıp gözlüklerinin üzerinden ona baktı.

“Kimdi o?”

Roberta kapının önünde durdu. “Lainie geldi de.”

Leala kafasını elindeki nakıştan kaldırıp baktı. “Bazen Alaina’nın çok fazla çalıştığını düşünüyorum, Angus. Bütün gün dışarıdaydı. Zavallı kız.”

“Saçmalık!” diyerek gazetesini okumaya devam etti Angus. “Çalışmak onun yararına olacak. Sorumluluk almayı öğreniyor.”

Roberta kendini mahcup hissetti. “Belki ben de iş bulsam iyi olur babacığım.”

“Gerek yok, tatlım,” diyerek şefkatle gülümsedi Angus. “Sen bir hanımefendisinsin.”

Babasının çalışmasını istememesiyle rahatlayan Roberta odasına çekilip, bir Kuzeyli’nin karısı olma hayallerine daldı. Alaina ise kapısı açılmadan sıcak bir banyonun tadını çıkardı. Kapı aniden açıldığında Alaina ağzına geleni söylemek için arkasına döndüğünde, elinde temiz bir havluyla gelenin Dulcie olduğunu gördü. Kadın ev yapımı koca bir parça sabunu küvetin yanındaki masaya koydu, kendi kendine söylenerek Alaina’nın

etrafa saçılan giysilerini topladı. Genç kızın giyeceği geceliği düzeltti. Alaina, sabunu alıp yıkanmaya başlayana kadar kadının tavrına anlam veremedi. Sabundan tuhaf bir şekilde tanıdık bir koku yayılıyordu. Roberta'nın kuskançlıktan kendine sakladığı parfüme benziyordu bu.

Alaina hayretle kadına baktı. "Dulcie! Bunu yapmadığını söyle bana!"

"Yaptım. Bayan Roberta yaptığım sabunla ilgili olarak o kadar çok tantana yaptı ki, ben de benim yaptığım sabunla babasının ona aldığı pahalı sabunlar arasında, gülsuyunun şekerli kokusu dışında bir fark olmadığını gösterirsem daha az bağırıp çağırır diye düşündüm."

Alaina sabunu geri koyup daha küçük bir sabun aldı. "Sen bunu Roberta'ya versen daha iyi olur. Eğer Kuzeyliler 'Al'in çiçek bahçesi gibi koktuğunu fark ederlerse, onlara açıklama yapmak gerekir." Yüzbaşı Latimer'in onu çiçek bahçesi gibi kokarken yakalaması yeterince kötü olmuştu zaten.

Dulcie inatla homurdanmaya devam etti: "Bütün süslü giysilerin ve parfümlerin Bayan Roberta'ya ait olması ve sizin bu pis erkek giysileriyle dolanmanız çok üzücü. Bay Angus Kuzeylilerin yerlerini silerek kazandığınız paralarla, kızına yeni giysiler dikmek için kumaş alıyor."

"Benim ona verdiğim para," diye fısıldadı Alaina, "benim bu evde kalmam için yeterli."

"Bay Angus'a o kadar paraya mal olacak kadar evde durmuyorsunuz ki," diye çıkıştı Dulcie. "Üstelik çoğu zaman perişan görünüyorsunuz. Ne zaman etrafta erkek giysileriyle dolaşmayı bırakıp bir hanımefendi gibi davranacaksınız?"

Alaina iç çekti. "Bilmiyorum Dulcie. Sanırım hiçbir zaman."

★ ★ ★

Alaina, yüzbaşının pazar günü akşama kadar hastanede olacağını bildiği için evini temizleme işini o güne bırakmıştı. Roberta'yla daha fazla takışmak istemiyor, bu nedenle Craig-

hughların evinden uzaklaşacağı zamanı ipe çekiyordu. Ne var ki, yüzbaşının evinin anahtarını bulamıyordu. Bu yüzden hastaneye uğrayıp Cole'a anahtarını kaybettiğini itiraf etmek zorunda kaldı.

"Aklından geçenleri söylemene gerek yok," diye uyardı Alaina. "Ben gözlerinden okuyorum."

"Dünden sonra sana bir şey söylememek için kendimi tutuyorum," diye cevap verdi Latimer, anahtarı uzatırken. "Çünkü bir kere başladığımda duramayabilirim."

"Roberta'yı ziyaret etmişsin," diye hatırlatmada bulundu Alaina. "Bu seni bir hayli mutlu etmiş olmalıydı."

"Seni ayaklarımın altına almamın edeceği kadar etmedi."

Alaina yüzbaşıya ters ters baktı. "Bayan Hawthorne'un evraklarıyla ilgilenebildin mi, Yanki?"

"Bilmiyorsun sanırım, bankalar pazar günleri kapalı olur."

"Bankaya yatıracak kadar param olmuyor," dedi Alaina, imalı bir biçimde. "Açık oldukları saatleri nereden bileyim?"

Cole çocuğun gri gözlerine bakıp şüpheyle gözlerini kıstı. "Yine mi şikâyet ediyorsun?"

Alaina omuzlarını silkti. "Sadece olanı söylüyorum."

"Kazandığın parayla ne yapıyorsun peki? Şimdiye kadar yeni giysiler alacak kadar para biriktiremedin mi?"

"Üstümdekiler eskimeden neden yeni elbiseler alayım ki." Cole tam cevap vermek için ağzını açmıştı ki, Al lafı ağzına tıktı. "Şimdi gidip gece olmadan evini temizlemem lazım. Seninle burada durup çene çalmam için para vermiyorsun bana."

"Evet, elbette."

Öğlen vakitlerinde Cole yemeğini yerken, Çavuş Grissom'un getirdiği mektupları almak için çatalını kenara koyup yemeğe ara verdi. Xanthia Morgan ve Carolyn Darvey'den gelen mektupların parfümlerini kokladıktan sonra, evde rahat rahat okumak için mektupları gömleğinin içine koydu. Babasından mektup gelmediğini görünce biraz hayal kırıklığına uğradı. Sonra birden aile dostları olan Avukat Oswald James'in el yazısını fark etti. Mektubun tarihinin üzerinden hemen hemen iki hafta geçmişti. Oswald James'in kendisine ne amaçla mektup yazdığını

merak edip hemen zarfı açtı. İlk satırı okuduğunda içine büyük bir acı çörekledi.

"Geceleyin babanızın vefat ettiğini bildirmekten büyük üzüntü duyarım..."

* * *

Roberta, Jedediah'yı Jackson Meydanı'nda durdurduktan sonra siyahi arabacıya kendisini beklemesini söyledi. Durup kendisine bakan Birlik askerlerini görmezden gelerek yürüdü. O öğleden sonra saatinde, küçük cilveleşmeler umurunda bile değildi. Çok daha büyük bir avın, açıkça söylemek gerekirse Kuzeyli bir doktorun peşindeydi.

Anahtarları Alaina'nın ceketinden almıştı. Eldiveninin içindeki anahtarın serin ağırlığı, her şeyin yolunda gideceğine inandırmıştı onu. Öyle ki, babasını pazar gezintisi yapacağını söyleyerek kandırıp faytonu alması bile çok kolay olmuştu. Cole Latimer eve vardığında Roberta öyle güzel giysilerin içinde olacaktı ki, yüzbaşı hiçbir isteksizlik gösteremeyecek, ona kesinlikle karşı koyamayacaktı. Gerçi yüzbaşı şu ana kadar hiç böyle bir isteksizlik göstermemişti, ama yine de bekâr bir erkeğin basılma korkusuyla böyle bir ilişkiye itiraz edip etmeyeceği asla tam olarak bilinemezdi.

Roberta'nın sivri topuklarının hızlı tıkırtısı nasıl acele ettiğinin kanıtı gibiydi. Taktiklerine çok iyi hazırlanmıştı. Oldukça hevesliydi. Erkeklerin cinsel güçlerini ispatladıkları bu onursuz oyuna duyduğu tiksinti bile onu caydırmaya yetmemişti. Cole bir kere onunla yattıktan sonra, Roberta hamile olduğunu ileri sürebilirdi. Cole onurlu bir duruş sergilemediği takdirde de, babasının yüzbaşısını bir şekilde ikna edeceğini gayet iyi biliyordu.

Cole'un evini bulabilmek için öğleden sonrasını ctraftaki dükkân sahiplerine adres sorarak geçirdikten sonra nihayet evi bulmuştu.

Arkasından gelen ayak seslerini duyunca, yüzbaşının görmemesi için hızla anahtarı sakladı. Kendisine doğru yürüyen Cole Latimer'in uzun boylu, geniş omuzlu silüetini tanıyınca

umutları bir anlığına suya düştü. Yüzbaşının şapkasını çıkartırkenki kısa gülüşü cesaretini kırdıysa da, Roberta hemen kendini toparlayarak arkasına döndü ve gülümsedi.

"Aa, Yüzbaşı Latimer, görmeyi umduğum kişinin ta kendiniz olduğuna inanır mıydınız?"

"Al'i görmeye gelmediniz mi?" Bir anda, Roberta'ya bütün gün işte olacağını söylediğini hatırladı. Eve dönmesinin tek nedeni, babasının ölümünü öğrenen hastane başhekiminin, acele bir iş olmadığı için öğleden sonra ona izin vermesiydi.

"Al mi?" diye sordu Roberta. Planları istediği gibi gitmiyordu. "O pasaklı çocuğun balığa falan gittiğini zannetmiştim."

"Burada," dedi Latimer, kapının kolunu çevirerek açarken. Hemen girişte büyük boy çizmeler duruyor, yerleri ovalarken çıkan fırça sesi de yan odadan duyuluyordu.

Roberta, Cole'un davet etmesini beklemeden içeri girdi. Cole da kapıyı kapatıp Roberta'nın arkasından yürüdü.

"Al?" diye seslendi.

Önce içeriden çılgıncı andıran tiz bir ses geldi, ardından koşan bir çift çıplak ayağın sesi duyuldu. "Çalışman gerektiğini sanıyordum, Yanki!"

Alaina, Roberta'yi görünce aniden duraksadı. Kadınlar birbirlerine hoşnutsuz gözlerle baktı. Al kaba bir tavırla kapıya yaslanıp işaretparmağıyla burnunu kaşıdı.

"Görüntüye göre arkadaşımı da getirmişsin, Yüzbaşı. Sanırım işimi bitirip gitmemi isteyeceksin, değil mi?"

"Hayır, bu doğru değil." Cole kaşlarını çatarak Al'e baktı. Balkona çıkıp içinde Jedediah'nın beklediği faytonu aradı. İçeri girdiğinde Roberta meraklı gözlerle ona bakıyordu. "İtibarımızın tehlikeye girmesini istemem. Al size eşlik etsin." Roberta buna karşı çıkmak için ağzını açacaktı ki Cole konuşmaya devam etti: "Beni bağışlayın ama bugün babamın öldüğü haberini aldım. Bu öğleden sonra size eşlik edemeyeceğim."

"Babanız mı?" diye sordu Roberta. "Öldü mü?" Cole başını sallayarak onaylayınca, Roberta artık Cole ile bütün o servet arasında hiç kimsenin kalmadığını düşündü.

Alaina kuzinini kibarca dürttü. "Hadi Robbie, sanırım yüz-

başı yalnız kalmak istiyor.” Tereddüt ederek Latimer’a baktı. “Geri gelip başladığım işi bitireceğim. Sonra da eve döneceğim. İşin geri kalanını yarın ya da sonraki gün yaparım herhalde.”

Roberta, binadan arsız bir okul çocuğu gibi gönderilmekten büyük üzüntü duymuştu. Alaina bir şey söylemek istemedi. Siyahı arabacı Alaina’yı coşkuyla selamladı.

“Bayan Al!” diyerek güldü. “Bayan Roberta’nın görmeye geldiği kişinin siz olmasına sevindim. Burada oturmuş, bu beş para etmez Kuzeyliler yüzünden Bayan Roberta’nın başına bir şey gelirse Bay Angus’a ne söyleyeceğimi düşünüyordum.”

“Onu eve götür Jedediah. Ve hiçbir şey için durma. Ben de hemen geleceğim.”

“Peki,” diyerek güldü siyahı arabacı. “Hiçbir şey için durmayacağım. Bunu duydunuz, değil mi, Bayan Roberta?”

“Sen ben ne dersem onu yapacaksın Jedediah,” dedi Roberta asık bir suratla. “Şimdi beni eve götür ve çabuk ol.”

“Tamam. Hemen götüreceğim, Bayan Roberta.”

*tarama : ırmak/chatlak
düzenleme : vero*

twilightturk.com

On Birinci Bölüm

General Law idaresindeki Konfederasyon askerlerinin Wauhatchie, Tennessee civarındaki bir gece çarpışmasında Birlik Ordusu'nun korkup kaçışan katırlarını süvari ordusu zannedip geri çekildiği haberi New Orleans'a yayılmış, Birlik Ordusu'nun başkomutanı General Grant de bu haberi alınca kahkahalara boğulmuştu. Ama Konfederasyon Ordusu'nun açıklamasına göre, 'katır taarruzu'nun gerçekleştiği esnada Konfederasyon askerleri, Orland Smith ve Tyndale komutasındaki Birlik Ordusu tarafından çoktan geri püskürtülmüş durumdaydı zaten. Ne var ki, Kuzeyliler, katırların at rütbesine yükseltilmesi gerektiğini söyleyerek, Güney'de yaşanan hayal kırıklığını daha da artırmakla meşguldü.

Şehir adeta sessizliğe bürünmüştü. Alaina sabahın erken saatlerinde atını sürerken, gördüğü insan suratları, alınan bu yenilgi yüzünden bir hayli hüznü ve öfkeli görünüyordu. Bu sene Güney eyaletlerinde Noel oldukça kasvetli geçecekti belli ki. Tıpkı bu kasvetli pazartesi günü gibi.

Hastanenin ahırında atını bağlayabileceği boş bir yer bulduktan sonra, yaşlı ata birkaç avuç yonca yedirdi. Yüzbaşı Latimer'ın atının da orada olduğunu görünce ılıklı çalarak arka kapıdan hastaneye girdi. Bezini, süpürgesini ve kovalarını almadan önce çantasıyla şapkasını çıkarıp astı. Elleri kolları temizlik malzemeleriyle dolu bir biçimde dolabın önünde dururken, bir hademe sargı bezlerini zar zor taşıyarak yanından çarpacak gibi geçince tökezledi. Hademe ne durdu, ne de özür diledi. Hızla ameliyathaneye doğru yürümeye devam etti.

Alaina hademe gözden kayboluncaya kadar arkasından baktı.

Kaba Kuzeyli'ye biraz söylendikten sonra paspas ve süpürgele-ri dolabın kapısına yasladı. Umursamaz tavıyla beşinci koğuşa doğru salınarak yürümeye başladı. Günlük işlerine başlamadan önce Bobby Johnson'u ziyaret edecek kadar erken gelmişti.

Birlik askerlerinin selamlamaları o sabah tuhaf bir biçimde mesafeliydi. Kaba esprilerden eser yoktu. Koğuş oldukça ses-sizdi. Alaina boş yatağı ve koridordaki büyük bir lekenin tüze-rine serilmiş olan çarşafı gördü. Kumaşın yere değdiği kısım-da kuruyan kanın donuk rengi görünüyordu. Biriyile göz göze gelmekten kaçınarak arkasını dönüp koğuştan kaçarcasına çıktı. Aklını kurcalayacak korkunç kâbuslardan kurtulmak istercesine kapıyı hızla çarptı. Ameliyathaneye giden koridora doğru hızla yürüdü. 'Al'in buraya girmemesi gerektiğini biliyordu. Kapının yanındaki duvara yaslandı. Göğsüne çöreklenen acının hafifle-mesini beklerken Cole'un içeriden gelen öfkeli sesini duydu.

"Dün gece kim nöbetçiydi?"

"Binbaşı Magruder." Alaina cevap veren sesi tanıyamadı.

"Bunu benim üzerine yıkmaya izin vermeyeceğim Mag-ruder!" Cole hemen savunmaya geçti. "Viziteye çıktığımda her şey olması gerektiği gibiydi. Özellikle de o!"

Alaina parmak ucuna kalkıp kapının camından içeriyi gör-meye çalıştı. Cole ve Doktor Brooks masada yatan adamın açık karnı üzerinde çalışırken hademenin getirdiği beyaz sargılar kırmızıya dönüyordu. Alaina hastanın göğsünün yavaş soluk-larla inip kalktığını görüyordu. Hastanın başucunda yüksek bir taburede sıhhiye çavuşu oturuyor, adamın sargılı yüzünde ağzı-nı ve burnunu kapatan kumaş parçasının üzerine küçük, kahve-rengi bir şişeden damlalar damlatıyordu.

"Daha yavaş!" diye uyardı Doktor Brooks, çavuşu.

"Neden 'özellikle o'?" diye sordu Cole, bir yandan hastaya dikiş atarak.

Magruder, köşedeki dolabın orada dinleniyor ve yardım et-meye yeltenmiyordu. "Ben saat on vizitemi yaptığım sırada, ba-ğıra çağıra karısı ve bebeğiyle ilgili bir şeyler söylüyordu."

Cole, Magruder'a bakıp dudaklarını ısırды. "Peki siz ona ne söylediniz, Binbaşı?"

“Sadece susmasını ve bir erkek gibi davranmasını söyledim.” Magruder biraz durduktan sonra bir açıklama yapmak zorunda hissetti. “Koğuştaki diğer yaralıları rahatsız ediyordu.”

Bunu duyan Cole ve Brooks, yerlerinden biraz doğruldular. Doktor Brooks, suçlayıcı gözlerini Magruder’a diken Cole’a baktı. Alaina nihayet iki doktor arasında yatan hastanın açık karnını görebildi. Midesi kalktı, yalpalayarak duvara yaslandı. Dizlerinin bağı çözülmüştü. Cole’un sesi sanki bir tünelden geliyor gibi kontrollü ama vahşiydi.

“Binbaşı, gencecik bir delikanlının erkek gibi davranmasını nasıl beklersiniz?”

“Evlenecek kadar erkek ama!” Magruder’ın öfkesi ya da belki korkusu, iyiden iyiye belli olmaya başlamıştı. “Her neyse, en başından beri zaman kaybı olduğunu söylemiştim.”

O sırada Alaina, Kuzeyli binbaşının köşeye sıkıştığını duymak istedi ama Cole konuşmaya devam edince hayal kırıklığına uğradı. Cole’un sesi kısık ve kibardı. Bir yandan ameliyata devam ettiği için kızgınlığını bastırmak zorunda kalmıştı.

“Onu kim buldu?”

Binbaşı bu bilgiyi seve seve verdi. “Çavuş, saat dört kontrolünde.”

“Saat iki kontrolüne ne oldu?”

Cevap veren yine Magruder oldu. “Ben her yeri kısaca denetledim ve ters giden hiçbir şey görmedim.”

Cole sert bir tavırla konuşmaya başladı: “Koğuşta yatan askerlerden biri, gece yarısından kısa süre sonra bir haykırma sesiyle uyandığını, uyandığında Johnson’ın yatağının boş olduğunu gördüğünü söyledi. Ama adam başka bir ses duymamış ve uyumaya devam etmiş. Koğuşun ortasında yerde yatan bir adam görmediniz mi?”

“Size söylüyorum, hiçbir şey görmedim!” diye çıktı Magruder.

Ameliyata dair kısa konuşmalar dışında başka hiçbir şey konuşmadılar. Alaina hâlâ bacaklarında yeterince güç hissedemiyordu. Birazcık bile olsa güç bulabilse, hemen oradan uzaklaşa-

caktı. Birden yanındaki kapı açıldı ve Yüzbaşı Latimer'ın omuzları göründü.

"Biraz orada dinlensin, sonra koğuşa götürürsünüz," dedi hademeye.

Doktor Brooks, Cole'un yanına geldi. "Elinden geleni yap-tın Cole. Yaşayıp yaşamayacağına artık Tanrı karar verecek."

Cole, "Anlayamıyorum..." diye söze başlayacak olduysa, Doktor Brooks kaşlarını çatarak, kapının arkasında birinin on-ları izlediğini işaret etti. Cole aniden arkasına döndüğünde acı içindeki gri gözleri gördü. Alaina'nın zayıf yanaklarından titreyen dudaklarına doğru süzülen gözyaşlarını fark edince yumuşak bir tonla konuşmaya başladı:

"Bobby Johnson... düşmüş. Dikişlerinin çoğu... patlamış. Kan kaybindan ölmek üzereydi." Kesik ve kopuk cümleleri yüzünden kendi kendine kızdı, öfkeyle alnını ovuşturdu. "Tekrar diktik... ama bilmiyorum işte." Elini uzatıp çocuğu teselli etmeye çalıştı ama Al, küçük ve çalışmaktan sertleşmiş eliyle, huşurıklarına zor engel olarak yüzbaşmayı savuşturdu.

Cole, "Sen iyisi mi bugün erken çıkıp biraz dinlen..." diyecek olduysa da, Al, "Hayır!" diye karşılık verdi. Boğuk sesinde kendinden emin tavrı hissediliyordu. Cesaretini topladı. Doktorlara sırtını dönerek koridordan aşağı doğru yürüdü. Dar omuzlarında sanki dünyanın yükünü taşıyor gibi bir hali vardı. Koridorda yankılanan kovaların sesine, az sonra eski su deposunun pompasının sesi de eklendi.

Henüz Al kabul etmiş olmasa da, koğuşlardaki herkes temizlikçi çocukla kör asker arasındaki bağı biliyordu. İşini yaparken acıyan gözlerle onu izliyorlardı. Şakalaşmaları artık kesilmişti.

Bobby Johnson büyük bir özenle yatağına geri getirildi. Acil işlerini bitirmiş olduğu için, Doktor Latimer da genç askerin başucunda duruyordu. Bobby hareketsiz ve solgun yatıyordu. Bilinci henüz yerine gelmemişti. Alaina oradan uzaklaşma arzusuyla, askerin kendine geldiği takdirde yakınlarda olması gerektiği gerçeği arasında sıkışıp kalmıştı. Beşinci koğuştan asla uzaklaşmıyordu. Cam kenarındaki son yatağın yakınlarında bir şeyler yapmak için pek çok neden buluyorsa da, Bobby Johnson'ın

ölü gibi yatan vücudunu uzun süre izleyemiyor, ziyaretleri hep kısa kısa oluyordu.

Cole bir fısıltı duyduğunda Bobby'nin dudaklarının yavaşça kıpırdadığını fark etti. "Kimsin?"

"Doktor Latimer." Cole sandalyesinden kalkıp askerin yanına sokuldu. "Nasılsın, Bobby?"

"Acıyor!" Cevap basitti. "Yanıyor!"

"Geceleyin... neden kalktın?" Cole soruyu daha net sormak için birkaç sözcük daha bulmaya çalıştı.

"Susamıştım!" Diliyle, kurumuş dudaklarını yaladı. "Şimdi ki gibi! Binbaşından isteyemedim." Boğuk sesi titriyordu. Cole nemli bir bezle askerin ağzını ıslattı. "Kendim için bir şey yapmak zorundaydım... sadece bir kez. Erkek gibi... davranmak zorundaydım."

Cole askerin eline dokundu. "Şimdi dinlen. Endişelenme. Ben burada olacağım."

Asker zayıf bir gülümsemeyle karşılık verdi. Uykunun ısıtılı karanlığına dalarken de, bu tebessümü gitgide zayıflayıp kayboldu.

Kendi çaresizliğine kızan Cole, yatağın ucunda duran Al'e baktı. Alaina, zavallı askeri dalgın gözlerle seyrediyordu.

"Umarım Magruder bir gece tökezleyip tuvalete düşer," diye söylendi.

"Onu suçlayamazsın." Cole sandalyesine oturup açıklamaya çalıştı: "Neler olabileceğini bilemezdi."

Al dinlemiyor gibiydi. Dudaklarında hafif bir gülümseme belirmişti. Yüzünde acı bir zevkle devam etti: "Ve umarım onu iten ben olurum!"

"Senin bugünlük işin bitmedi mi?" diye sordu Cole.

"Sanırım." Alaina gri gözlerini yavaşça Cole'a çevirdi.

"Magruder'ı karanlık gecelerde dikkatli olması konusunda uyarsam iyi olacak galiba."

Alaina gri gözlerini kırpmadı bile. "Hepiniz aynısınız. Kuzeyli." Cole'un tam da beklediği türden sözcüklerdi bunlar. Ama eski sertliği yoktu sanki.

"Bu söylediğin biraz hafif kaçtı, Al," diyerek sataştı Cole. "Biz mavi göbeklerden nefret ettiğini sanıyordum."

"Cehenneme kadar yolun var, Kuzeyli!" Bu kez eski sivri sözleri geri gelmişti.

"Ben bütün gece hastanede olacağım," diye seslendi Cole, uzaklaşan çocuğun ardından.

Cevap gürültülü ve gayet netti: "O halde belki bir kez olsun huzura erebilirim."

Beşinci koğuştaki o gün ilk defa samimi gülüşmeler duyuldu.

Ertesi gün tıpkı bir önceki gün gibi geçip gitti. Herkesin kalbinde, genç askerin bir an önce iyileşebilmesi umudu vardı. Alaina askeri görmeye gittiğinde karnındaki şişlik, battaniyenin altında çirkin bir kabarıklık yaratmıştı. Yarasının üzerindeki sarı bezleri artık kırmızı değil, siyahı ve çok kötü kokuyordu. Ağrıların kesilmesi için verilen afyon ruhunun etkisiyle genelde baygın yatsa da, bazen sanki kemirgen bir hayvan iç organlarını kemiriyormuşçasına büyük bir acıyla inliyordu. Alaina ne bu görüntüye tahammül edebiliyor, ne de başka yere gidebiliyordu. Saatler işkence gibi geçiyordu. Bobby Johnson'ın durumunda hiçbir gelişme yoktu. Öğleden sonra şağanak yağış başladığında sanki bütün dünya iç karartıcı bir yas içinde acı çekiyor gibi görünmüştü gözlerine.

Eve dönüş ıslak ve soğuktu. Alaina uzun bir süre kendi kendine karanlık ahırda oturdu. Bir yandan Roberta'yla yüzleşmek istemiyordu, bir yandan da birbirine girmiş duygularıyla başa çıkmak zorundaydı. Her ikisini de başaramadı ve gece geç bir saatte uyuyakaldı.

* * *

Şafak sökmeden önceki soğuk ve karanlık havada yataktan çıkınak Alaina için çok zor oldu. Ancak ibrikteki buz gibi soğuk suyla yüzünü yıkayınca beyni çalışmaya başladı. Her gün uyguladığı, yüzünü çamur ve isle saklama işlemini de üşüye üşüye tamamladı. Merdivenlerden sürünürcesine inerken Roberta

hâlâ horluyordu. Bir sonraki zorluk, gecedен beri devam eden soğuk ve yağmurlu havada yaşlı atı ahırdaki daracık bölmesinden çıkartmaktı.

Alaina'nın at sırtında hastaneye gelirken başlayan titremele-ri, işe başladıktan ancak bir saat sonra geçti. Bobby Johnson'ın bitkin vücudunda, ürpertiden başka hiçbir hareket yoktu. Cole hastanın yakınlarında dolanıp duruyor ama sorulara cevap vermek istemiyordu. Al'in bir cevap alabilmek için ısrar etmesi onu sinirlendiriyordu. Alaina öğlene kadar bir dakika bile oturmadan çalıştı. Açlıktan bitap düşse de öğle yemeğini hafif bir şeyler atıştırarak geçiştirdi. İkinci vakti Konfederasyon koğuşundan aşağıya inerken hademelerin, üzerinde 'morg' yazan korkunç görünüm-
lü, tuğlayla örülmüş bir odaya, beşinci koğuştan çıkardıkları, üzeri battaniyeyle örtülmüş bir sedye götürdüklerini gördü. Olan bi-
tenden haberi yoktu. Hızla koğuşa baktığında korkulanın oldu-
ğunu anladı. Doktor Latimer, Bobby Johnson'ın boş yatağının
yanındaki sandalyeye çökmüştü. Üniformalı bir subayın yanında
duralayan Alaina'nın içine onulmaz bir keder çöreklense de, göz-
lerinden bir damla bile yaş akmadı. Bir süre sonra Cole Latimer
koğuştan çıktı. Yüzünde öfkeli bir ifade vardı. Soru sormak için
clini kaldıran ince siluetin yanından geçip gitti. Koridordan geçip
dinlenme odasına girdi. Cole gözden kaybolduğunda Alaina ke-
derle çökmüştü ki, omzunda kaba bir el hissetti.

"Onu uyarmıştım," dedi binbaşı. "Hata yaptı."

"Bu doğru değil!" Alaina binbaşının yüzüne öfkeyle bakarak
yumruklarını sıktı. "Yüzbaşı Latimer buradaki en iyi cerrahdır!"

"Ne kadar da sadıksın," diyerek dalga geçti Magruder. "Emi-
nim yüzbaşı bu düşüncene çok sevinirdi. Ama benim söylemek
istediğim, doktorun sonu belli bir vaka için boş yere uğraşma-
sı." Konuyu kapatmak istercesine omuzlarını silkti. "Onu uyar-
mıştım."

Alaina clini çenesine koyup büyük çizmelerine baktı. Biraz
daha duygusuz olabilseydi, şu anda o kadar büyük bir acı çekiyor
olmazdı. Ama o durumda da Magruder'dan farkı kalmaz, hayatı
yaşanılır kılacak hiçbir şey hissedemez olurdu.

"Neden günün geri kalanı için izin almıyorsun evlat?" diye teklifte bulundu binbaşı.

"Bir an önce işe geri dönmek istiyorum, teşekkürler." İtirazı gayet netti.

"Sen bilirsin." Binbaşı Magruder düşünceli bir biçimde gülümsedikten sonra dinlenme odasına doğru baktı. "Yüzbaşı Latimer da babasının ölüm haberini aldıktan sonra aynı şeyi yapmaya çalıştı. Ama kendini çok yormuş oldu. Belki de bir hayata mal oldu."

Alaina'nın öfkeli cevabını beklemeden oradan ayrıldı.

Al günün geri kalan saatlerinde alışılmadık bir şekilde sakindi. Beşinci koğuştaki yatağa hemen bir başka Birlik askeri yatırıldı. Alaina'nın içi, yatağı görmeyi kaldırmıyordu. Doktorların çoğu dinlenme odasını kullanamayacak kadar meşgul oldukları için, orayı temizlemeyi tercih etti. Yüzbaşı Latimer koğuştan aceleyle çıktığından beri onu bir daha görmemişti. Ölümüne o kadar yakın yaşayan diğer doktorlar da çocuğa herhangi bir baskı yapmadı.

Alaina'nın kafası gittikçe daha çok karışıyordu. Savaş yüzünden Kuzeylilerden ister istemez nefret ediyordu. Şimdi ise düşmanlarının adlarını ezbere biliyor, yüzlerini tanıyordu. Onlar Alaina için artık sokaktan geçen mavi ceketli sıradan askerler değillerdi. Genç delikanlılar ya da yetişkin erkeklerdi, gülümsüyorlar ya da hüztünleniyorlardı, mutlu ya da öfkeliydiler, kahkaha atıyorlar, şakalaşıyorlar, canları acıyor, ağlıyorlar ve ölüyorlardı. Tıpkı vedalaştığı arkadaşları, tıpkı sevgili babası ve ağabeyi gibiydi onlar da. Hepsi insandı. Vücutları metal parçalarla yaralanmıştı. Alaina'nın, eskiden gelen bu öfkesinin nedenini enikonu düşünüp bulunması gerekiyordu.

Sanki kendi duygularından arınmak ister gibi telaşlı bir biçimde sandalyenin kolundaki yağı ovalayarak çıkarmaya çalıştı. Bobby Johnson'un karısını ya da annesini teselli etmek için söyleyebileceği bir şey yoktu. Bir yerde, hayatlarının son anlarını yaşadıkları sırada babasına ve ağabeyine de birilerinin yardım elini uzatmış olmasını umut etti. Gözlerinin dolduğunu hissetti. Ama koridorda ayak sesleri duyunca kendini engelledi. Genç bir er kapının önünden geçerken durup içeri baktı.

“İşte buradasın, Al. Doktor Brooks için bitince seni odasında bekliyor.”

Alaina'nın soru sormasına fırsat kalmadan asker gitmişti bile. Alaina son kez hızla sandalyenin tozunu alıp bezlerini, paspaslarını ve kovalarını topladı. Zaten artık gitme vakti gelmişti ve doktorun ne istediğini öğrenmek istiyordu. Doktor Brooks onu ilk defa yanına çağırıyordu.

Hava serinlediği için üçüncü kata çıkmak daha az yorucu olmuştu. İçinde duyduğu sadakatsizlik hissini bastırıp biraz zaman kazanmak için, bir süre durup Konfederasyon koğuşundaki askerlerle muhabbet etti. Daha sonra Doktor Brooks'un küçük odasına doğru yavaşça ilerlemeye başladı. Kapı açıktı. Girerken yüzüne çocuksu bir gülümseme yerleştirmeye çalıştı. Yaşlı adam hızla sandalyesinden kalkıp kapıya doğru yaklaştı.

“Bir şey mi istemiştiniz, doktor?” diye sordu Alaina, o kendine has sert ve erkeksi edasıyla.

Doktor konuşmadan Alaina'nın arkasına geçti. Alaina kapının kapandığını duyunca şüpheyle kaşını kaldırdı. Doktor, Alaina'yı kolundan tutarak bir sandalyeye oturttu.

“Şimdilik erkek taklidi yapmayı bırak, Alaina. Yalnızız, bizi kimse duyamaz. Otur bakalım.”

Alaina söyleneni yaptıktan sonra, adamın odanın içinde gezinmesini merakla seyretti. Doktor Brooks birçok kez konuşmak için ağzını açıtsa da, başaramadı. Her girişimi Alaina'yı daha da öfkeliendiriyordu. Doktor Brooks sonunda masanın üzerinden onlarca kâğıt alıp kıza uzattı. Özür dilercesine bir tavrı vardı.

“Bize bu kâğıtlar her hafta gelir, Alaina. Ordular özel ulaclarla bu kâğıtları birbirlerine yollarlar.”

Alaina şaşkın bir şekilde kâğıda bakarak okumaya başladı.

Amerika Konfedere Devletleri
Derleyen:
Karargâh Heyeti
General Lee'nin Virginia Ordusu
Konu: Zayıf Raporu

A. Aşağıdakilerin eksiksiz listesi:

1. Yaralılar
2. Ölenler
3. Kayıplar
4. Kaçaklar

Not: Bu bölüm, Louisiana, Mississippi ve Alabama eyaletlerinin Birlik işgali altındaki bölgeleri içindir.

Alaina soğuk terler dökmeye başladı. Bir ağabeyi kalmıştı yalnızca! Jason! Bu raporları daha önceden iki kez daha görmüştü. Korku dolu bir yavaşlıkla Doktor Brooks'un telaşlı kaşlarına baktı. Titrememesi için çenesini sıkı, sonra hızla alfabetik listede M harfini aradı. Aradığı ismi bulana kadar parmağını sol sütunda gezdirdi.

MACGAREN, JASON R., YÜZBAŞI. KAYIP, TAHMİNEN ÖLÜ. 4 EKİM 1863.

Geri kalan bütün yazılar bulanıklaştı. 4 Ekim! Bir aydan daha fazla geçmiş! Jason! Jason! En büyük ağabeyi Jason! Uzun boylu, güçlü Jason! Küçük ağabeyi Gavin, Alaina'nın eyerine diken koyduğunda onu atın tepesinden alıp kurtaran Jason olmuştu. Jason! Kahraman! Zavalı, ölü Jason!

"Alaina! Alaina!" Sesi duyunca daldığı düşüncelerinden çıkıverdi. Doktor, Alaina'nın ellerini avuçlarının arasına almış ovuşturuyordu. "İyi misin kızım? Betin benzin attı!"

Alaina bitkin bir halde başını salladı. Ağlamamasına kendi bile şaşırmıştı. Sandalyesinde doğrulup ellerini çekti. Kucağındaki kâğıtları yere attı. Dudaklarını büktü, burun deliklerine iğrenç bir koku dolmuşçasına burnunu kırıstırdı.

"Alaina, umutsuzluğa kapılma!" diye bağırdı Doktor Brooks. "Kâğıtta sadece kayıp olduğu yazıyor, öldüğü değil. Umudunu yitirme kızım."

"Aynı şey!" Alaina hıçkırıklara boğulmak üzereydi. "Öncekinin aynısı. Önce *kayıp* derler, sonra da cesedinin bir yerlere gömüldüğünü ve resmi olarak öldüğünü söyleyen bir mektup yollarlar."

Doktor Brooks bunu inkâr edemezdi. Böyle raporlardan çok

fazla görmüştü. Genelde savaşın ateşi soğumadan yazılır ve askerlerin nasıl öldükleri nadiren açıklanırdı. Doktorun tek yapabildiği kederle başını sallayıp Alaina'yı teselli etmekte. Ama Alaina kuru hicrî kırıklarına engel olamıyordu artık.

"O... aslında bizi... terk etmek... istememişti. Bu sadece... yapılması gereken... bütün erkekler... savaşa gitti." Alaina başını arkaya yasladı. Gözyaşları büyük bir hızla yanaklarından süzülüyordu. Dayanacak gücü kalmayınca acı içinde ağlamaya başladı.

"Aaahhh! Lanet savaş! Lanet kavga! Lanet kıyım! Ne zaman bitecek bu? Ah, Jason! Jason!" Başı öne düştü, durmadan hicrî kırırken elleriyle yüzünü gizledi. Doktor Brooks ellerinin arasına yumuşak bir mendil tutuşturdu; kendi yanağını elinin tersiyle silerken, diğer eliyle Alaina'nın omzunu şefkatle okşadı.

"İnsanlar saçma sapan oyunlarını bırakıp katliamdan bıktıklarında, işte o zaman bitecek. Tanrı, seçimi ve hayatlarımızın dizginlerini bize bırakır. Biz ne istersek onu yaparız. Senden rica ediyorum kızım, insanların kendi aptallıklarının suçunu Tanrı'ya yıkmama."

Alaina başını doktorun güvenli omzuna yaslayıp kederini özgür bıraktı. Doktor Brooks onu nazikçe sandalyeden kaldırıp küçük koltuğa yatırdı. Yanına oturup elini omzuna koydu. Alaina hâlâ ağlıyordu. Titremeleri azalınca nihayet uykuya daldı.

* * *

Gözlerini yeniden açtığı anda hava kararmış, saat geç olmuştu. Doktor Brooks masasından kalkıp yanına geldi.

"Eve gitmeye hazır mısın kızım?"

Alaina şişmiş kırmızı gözlerini ovuşturup başını salladı.

"Faytonumla seni eve bırakabilirim."

"Hayır!" diye kesin bir dille cevap verdi Alaina. "Hayır, teşekkür ederim, Doktor Brooks. Benim atım var. Üstelik..." Eski dostuna ürkekçe gülümsedi. "Pasaklı bir çocuğun öyle süslü bir faytonda yeri yok."

Doktor içini çekti. "Nasıl istersen, Alaina." Elini tutmadan

önce kızı uzun bir süre inceledi. "Sen ilginç bir çocuksun, Alaina MacGaren. Birçok genç kız sendeki ruha sahip değil." Doğruldu. "Ancak bir erkek çocuğunun bile gecenin bu saatinde başı belaya girebilir."

"Dikkatli olurum," diyerek doktoru ikna etmeye çalıştı Alaina. Pencerede yansımasını görünce durup, şişmiş kırmızı gözlerine baktı. Doktora dönüp çekinerek sordu: "Yüzbaşı Latimer hâlâ burada mı?"

"Hayır, öğleden sonra çıktı," diye cevapladı Doktor Brooks. "Magruder onu, babasının ölümünün kederiyle doğru karar vermemekle suçladı. Sanırım bacak vakasından dolayı binbaşının hâlâ kuyruk acısı var. Bu kez Cole'u açık açık Bobby Johnson'ın ölümünde ihmalkâr davranmakla suçladı."

"Ama bu doğru değil!" diye haykırdı Alaina. "Her şey Magruder'in suçuydu!"

"Bunu elbette biliyorum. Magruder başka birini suçlamak zorundaydı. Tabii ki kendini suçlamak işine gelmeyecekti." Doktor öfkeyle elini salladı. "Cole'la en son konuştuğumda planlarının yolunda gitmediğinden bahsediyor, kurallara lanet ediyordu."

★ ★ ★

Kısa süre sonra Alaina yaşlı atına binip nehre doğru yol almaya başladı. Craighughların evine gitmeye henüz niyeti yoktu. Angus Amca ve Leala Yenge o akşam siyasi bir toplantıya katılacaklardı. Roberta'nın saçına sapan tavırlarıyla da uğraşmak istemiyordu. Onun yerine, tek başına nehrin kenarında dolaşmayı tercih etti. Mississippi kıyılarına vuran sakin dalgalar adeta ruhunu okşuyordu. Ne var ki nehrin akıntısına sonbahar yağmurlarının gücü de karışmıştı. Mississippi'nin yeni kollar açarak bir gecede yatağını değiştirmesi herkesçe biliniyordu.

Yağmur bir süre önce dinmişti. Gökyüzünde asılı gibi duran ay, hızla geçen bulutların arasından utangaç bir edayla yüzünü gösterip nehrin yüzeyine parlak ışıklarını yansıtıyordu. Alaina, kendi sorunlarından bir an olsun uzaklaşmak istedi. Atından

inip banka oturdu. Kollarıyla dizlerine sarıldıktan sonra çenesini koluna dayadı ve uzaktaki Birlik gemilerinin kapkara silüetlerini seyretmeye başladı. İçindeki öfke tekrar kabarmıştı. Acı gözyaşları gözlerini yakıyordu.

"Hain!" diye bağırıp nehre nefretle tükürdü. "Kuzeylileri evimize soktun. Utanmaz aşüfte! Sende onur yok mu? Sadakat yok mu?"

Suyun kasvetli derinliklerinden herhangi bir cevap gelmedi belki ama Alaina'nın zihninde çeşitli mavi ve gri üniformalı askerlerin yüzleri canlandı. Sanki bir ressam onları çizerken bazı yerlerini yarım bırakmış gibi, her birinin korkunç bir görünümü vardı. Kimilerinin kolları, kimilerinin bacakları, hatta gözleri ya da yüzlerinin yarısı yoktu. Bitirilmemiş karikatürler! Savaşın artakalanları! Yarımadamlar! Hatta yarımından da az! Birlik hastanelerinde de, Konfederasyon hastanelerinde de hep aynı şey söz konusuydu. Kâbus gibi bir savaş!

Tuhaf bir şekilde, nehrin karanlığında bir gölge şekillendi. Alaina gözlerini kırptırarak baktığında bunun nehre düşmüş bir kütük olduğuna karar verdi. Kütük, akıntının içinde savrulmaya başladı. Birden ay ışığında bir kol belirdi. Alaina ayağa kalktı. Bunun bir hayal ürünü olmadığını anlamıştı. Devrilen salına geri çıkmak için cebelleşen şanssız bir adam vardı.

Kısa bir süre sonra adam Alaina'nın ulaşamayacağı kadar uzaklaşınca, artık yapacak pek bir şey kalmamıştı. Kütük tekrar dönmeye başlayıp yolcusunu üzerinden atacak gibi oldu. Adam kolunu kaldırıp yardım istedikten sonra kafası sulara gömüldü. Alaina dilini yutmuş gibiydi. Ama adamın sesine tepkisiz kalamazdı.

Kalın pamuk ceketini çıkarttı, kıyının en uzak noktasına kadar koşup suya atladı. Adamı ve kütüğü kendisine doğru iten akıntı, Alaina'yı da suyun derinliklerine çekmek istiyordu. Derin bir nefes alıp akıntının içine daldı. Daha da derinlerde, suyun parmaklarının arasından geçişini hissetti. En sonunda adam üzerinden geçerken, yüzeye fırlayıp adamı umutsuzca yakalamaya çabaladı.

Artık nazik davranmak için ne zaman kalmıştı, ne de ciğerle-

rinde hava. Adamı saçlarından yakalayıp tüm gücüyle akıntıyı yararcasına kıyıya yüzdü. Ayakları bir ara nehrin dibindeki balçığa saplandı. Adamın kafasını suyun dışında tutmaya çalışırken zar zor nefes alabiliyordu. Gücü tükenmek üzereydi. Ama nehrin kıyısında bir başka kütük vardı. Son bir azimle adamı kütüğün üzerine yerleştirmeyi başardı.

Adam çok fazla su yutmuştu. Öksürmeye başlayınca Alaina adamın hâlâ hayatta olduğundan emin oldu. Kafasını tutup kaldırdı, merhametle yüzüne baktı. Bu Cole Latimer'di! Şaşırmıştı. Mavi üniformalı bir Kuzeyli'nin hayatını kurtarmıştı. Zihninde bir görüntü belirdi. Ayın belli belirsiz ışığı altında uzanan Jason'ın görüntüsü. Alaina'nın gözleri yaşardı. Islak giysileri ve öfkesi yüzünden titreyerek Cole'un yanına çöktü. Gözyaşlarına boğulmuş ağlıyor, dişlerini sıkıyordu. En sonunda, ne yapılması gerektiğine dair donuk bir düşünce oluştu aklında. Son bir gayretle ayağa kalkıp ıslak yanaklarını sildi, kısa saçlarından akan suya karışan gözyaşlarını kuruladı.

"Seni... k-kuş b-beyinli K-kuzeyli," diye söylendi ağlamaklı bir sesle. "Y-yüzmek için b-buz gibi s-soğuk bir g-gece seçmişsin." Cole'u biraz yuvarlayarak kafasını kütüğe yasladı. Yüzbaşı belli belirsiz inledikten sonra başı tekrar kütüğe düştü. Latimer'in saçlarından altına doğru akan koyu ve yapışkan bir şey gördü Alaina. Eliyle adamın başını yoklayınca kocaman bir yumru hissetti. "Birisi sana gününü göstermiş Kuzeyli. Görünüşe göre feci içki içmişsin. Üstelik de bu civarlarda. Bu, delilikten başka bir şey değil. Bir de kendi başının çaresine bakabileceğini söylüyordun."

Şimdi sorun, Cole ile ne yapacaktı. Yüzbaşının evinin anahtarını kaybetmişti ve belli ki Cole'un da yanında anahtarı yoktu. Üstelik üzerinde yalnızca iç çamaşırı olan bir Birlik askerini Jackson Meydanı'na kadar götürmesi imkânsızdı. Böyle bir şey yaptığı takdirde haklarında yapılacak dedikodunun haddi hesabı olmazdı.

Yüzbaşını Craighughların evine götürmekten başka bir seçeneği yok gibiydi. Amcasının katıldığı siyasi toplantılar genelde geç saatlere kadar devam eder, hatta bazen eve şafak sökerken

gelirlerdi. Eğer amcası bu gece de geç gelirse, Roberta'yı atlata-
rak yüzbaşını eve sokabilirdi. Sabah uzun bir açıklama yapması
gerekirdi ve Angus Amca da öfkeden küplere binerdi. Ama onu
sakinleştirme işini, bu konuda uzman olan Roberta'ya bırakırdı.

Alaina koşarak atının yanına gitti. Bağcıklarını bağladığı çiz-
melerini atın kemikli sırtına attı. Sonra da atı alıp yüzbaşının
yanına geldi. Yüzbaşı, ıslak iç çamaşırları yüzünden titremeye
başlamıştı. Alaina'nın dişleri soğuk yüzünden birbirine vursa
da, tek kuru kalan giysisi olan pamuk ceketiyile yüzbaşını sar-
maladı.

Yüzbaşının kolunu omzunun üstüne atarak ayağa kaldırdı.
Ağırlığı altında neredeyse ezilecekti. Uzun boylu, geniş omuzlu
yüzbaşını ayakta tutabilmek için epey çaba gerekiyordu. Bur-
nundan soluyan yaşlı atın sırtına çıkarabilmek içinse daha da
fazla çaba gerekecekti. Alaina bütün gücünü kullanarak Cole'u
atın sırtına bindirdiğinde hayvan ürktüp birkaç adım attı. Alaina
öfkeden çıldıracak gibi olmuştu. Dizginleri eline alıp, hayvanı
kütüğün olduğu yere doğru çekti. Kütüğün üstüne çıkıp,
"Haydi Kuzeyli, kalk biraz!" diye bağırdı.

Sözleri en sonunda Cole'u biraz olsun hareketlendirmiş,
Cole atın üzerinde doğrulmayı başarmıştı. Alaina da dikkatli
bir şekilde yüzbaşının önüne oturdu. Latimer'ın ağırlığı adeta
Alaina'nın sırtına çökmüştü. Eli kayıp kalçalarına değdiğinde,
Alaina bunu engellemek için hiçbir şey yapamadı. Ani bir hare-
ket yapıp da yüzbaşının yere düşmesini istemiyordu. Onu tek-
rar ata bindirebilmenin imkânsız olduğunu biliyordu.

Craighughların evine varıncaya kadar arka sokaklardan ve
kullanılmayan yollardan geçtiler. Evde ışıklar yanmıyordu. Yal-
nızca ahırda zayıf bir ışık vardı. Alaina, evde hizmetçilerden
başka kimse olmadığına ve Roberta'nın da yatağına gittiğine ka-
naat getirdi. Yaşlı atın toynak sesleri duyulmasın diye hayvanı
çimenlerden götürerek ahıra soktu. Atın sırtından yavaşça kay-
dıktan sonra yüzbaşını da dikkatle indirdi. Yavaş yavaş kendine
gelen yüzbaşı kızarmış gözlerle Alaina'ya bakıp bir şeyler fısıl-
damaya başlayınca Alaina korkuya kapılarak Latimer'ın ağzını
kapadı ve hemen kapının yanındaki duvara yasladı.

"Kendinden utanmalısın, Yüzbaşı. Sarhoş olmuştun ve biri kafana fena halde vurup giysilerini almış. Pes gerçekten."

Yüzbaşı duvara tutunmaya çalışırken Alaina atı bölmesine götürüp, o gece normalden fazla yorulduğu için hayvana fazladan arpa verdi. Angus'ın faytonu hâlâ dışarıda olduğu için Alaina çok şanslıydı.

Önceki yerine geri dönerken Cole'un ne bıraktığı yerde, ne de herhangi başka bir yerde olmadığını fark etti. Alelacele her tarafa bakındı. Nereye gitmişti bu şeytan? Yavaşça seslenerek yalağın yanından geçiyordu ki, birden Cole tökezleyerek Alaina'nın sırtına doğru düştü. Alaina'nın zayıf bedeni her ikisinin de ağırlığını taşıyamadı ve birlikte yalağın içine yuvarlandılar. İlk düşen Alaina olmuştu. Cole üzerinden kalkamadan boğulup öleceğini düşünüyordu. Ama en sonunda Cole'un ağırlığından kurtulmayı başardı. Kafasını sudan çıkartıp derin bir nefes aldı. Neredeyse yuttuğu suyun içinde boğulacaktı.

"Mavi göbek!" diyerek söylenmeye başladı. Kolunu omuzlarına sararak yüzbaşıyı dengede tutmaya çalıştı. Ayılması için Latimer'ın kafasını suyun içine sokup çıkardı. Cole nefessizlikten öksürmeye başlamıştı. Alaina yüzüne doğru eğilerek yüzbaşıyı uyardı: "Bir daha beni ıslatırsan, koşarak kaçman gerekecek, Kuzeyli. Şu anda seni boğmamamın tek nedeni, korkmayacak kadar sarhoş olman."

"S-soğuk," dedi Cole nefes nefese. Soğuktan titriyordu. Alaina adamın haline acıdı. Yalağın içinden çıktı. Yüzbaşıyı da çıkardıktan sonra köşeye doğru sürükleyip yere oturttu. Kuzininin gürtlütüye uyanmadığını umarak, endişeli gözlerle Roberta'nın penceresine baktı. Gecenin ayazından korunmak için pencereler sıkı sıkıya kapalıydı. Dulcie'nin ahırın üstündeki odası da hâlâ karanlıktı.

Yüzbaşıyı eve sokmak için arka kapıyı açarken kapı hafifçe gıcırdadı. Latimer'ın kolunu omzuna dolayıp zar zor içeri doğru çekti. Mutfağın yarısına geldiklerinde arkalarında bıraktıkları ıslak izleri fark etti.

"Burada bekle," diye fısıldayıp Cole'u bir sandalyeye oturttu. "Gidip battaniye getireceğim." Kilere doğru koşup iki tane

battaniye kaptı. Ocağa birkaç tane odun atıp su ısıtmaya başladı. Yüzbaşıyı yatağa yatırabilirse kilere geri dönüp sıcak bir banyo yapma niyetindeydi.

Battaniyelerden biriyle Cole'u, diğeriyle kendini sarmaladıktan sonra tekrar koluna girerek yüzbaşıyı ayağa kaldırmaya çalıştı. Tökezleye tökezleye yürüyüp merdivenlerden çıktılar. Birkaç basamak çıktıktan sonra Alaina sarıldığı battaniyenin kuyruğuna basıp dengesini kaybetti. Bacağını çarpıp acıyla sendelerken tırazanlara korkuyla tutunmaya çalıştıysa da karın üstü birkaç basamak aşağı kaymaktan kurtulamadı. Düşmemek için biraz cebelleştikten sonra Cole da Alaina'nın arkasından yuvarlanıverdi. Alaina merdivenin bütün köşelerine çarpmıştı, çektiği acı yüzünden gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Sesi duyulmasın diye dişlerini sıktı. Üzerine düşen ve saçma sapan şeyler sayıklayan Cole'u bir kenara itip ağzını kapadı.

"Sessiz ol!" diye azarladı. "Eğer seni ahırda bıraksaydım, Angus Amca seni davetsiz bir misafir sanıp vurabilirdi. O yüzden senin için en güvenli yer yukarıdaki misafir odası. Ama Roberta'yı uyandırmamamız gerekiyor. Anlıyor musun?" Sözlerinin anlaşılmış olduğundan pek emin değildi. Battaniyeyi tekrar omuzlarına çekti, öfkesi gözlerinden okunuyordu. "Bu kadar sarhoş olabileceğin aklımın ucundan geçmezdi."

Alaina, kendinden iki kat ağır adamla beraber tekrar merdivenlerden yukarı çıkmayı denedi ve bu kez başardı. Cole'u kendi odasının yanındaki misafir odasına götürdü. Koridorun sonunda, Roberta'nın odasına yakın sayılırdı, ama Craighughların odasından da uzaktı. Ay ışığı odayı yeteri kadar aydınlatığından, mobilyaların yerini görmek için başucu lambasını açmaya gerek yoktu. Yatak örtüsünü kaldırıp Cole'u yattırdı. Ay ışığının derinleştirdiği gölgelere teşekkür ederek Cole'un sırlıslıkla iç çamaşırlarını çıkarttı, bacaklarını yatağın içine sokup, üstünü örttü.

"Bir kere de," dedi kederli bir şekilde gülererek, "beni kızdırma Kuzeyli."

Cole'u odada bırakıp yavaşça kapıyı arkasından kapattı. Birkaç dakika içinde küvete girmişti bile. Buharlı banyo bütün yorgunluğunu almış, sıcak suyun içinde mayışıp kalmıştı. Kokulu

sabunu alıp saçını ve vücudunu köpürtmeye başladı. Bu gece uğraşmak isteyeceği son şey giysileriydi. Öylesine bitkindi ki, tehlikelere karşı önlem alacak gücü kalmamıştı. İçini çekerek başını küvetin kenarına yasladı ve mum alevinin tavanda akıp giden gölgelerini seyretmeye koyuldu. Boş bir deniz kabuğu gibiydi; güçten düşmüş, kederden arınmış... Yarının neler getireceği zerre umurunda değildi. Her şey sonsuzluk kadar uzaktı.

Düşünceleri hayallere dönüşmeye başlamıştı. Güzel bir elbise! Parlak ve uzun saçlar! Dans ederken sarılan bir erkek! Birden atın üzerinde giderlerken hissettiği Cole'un kaslı kolları aklına geldi. Sonra yüzbaşının yüzünü, güldüğünde içini ısıtan gözlerini, kucaklamasını düşündü.

Öfkeyle başını salladı. Bu delilikten başka bir şey değildi! Cole Latimer Kuzeyli'ydi!

Sinirle ayağa kalktı, hızlı hızlı kurulanıp geceliğini giydi. Erkek giysilerini mutfaktaki ocağın önüne serdi, saçlarını kurutmak için karşısına geçip oturdu. Kısa bir süre sonra da sakinleşip odasına çekildi. Malikâne hâlâ bir mezarlık kadar sessizdi. Acıyan vücuduyla çarşafların üzerine uzandı. Tam emin olamasa da saatin on bir ya da on iki civarında olduğunu tahmin ediyordu. Nihayet uykunun limanına sığındığında, ay gökyüzünde yay şeklini almıştı.

Yatalı iki saatten fazla olmuştu ki, Alaina yan odadan gelen boğuk bir güm sesi ve yuvarlanma gürültüsüyle uyandı. Cole'un alçak bir sesle de olsa hareket ettiği ve konuştuğu duyuluyordu.

Bu aptal, Roberta'yı uyandıracak şimdi! diye düşündü Alaina telaş içinde. Hemen yataktan fırlayıp eski püskü geceliğinin belini bir kuşakla bağladıktan sonra dikkatle kapıyı açtı. Dışarıda kimse yoktu. Çıplak ayakla koridoru geçip Cole'un yatığı misafir odasına girdi.

Kapıyı arkasından kapattığında, kadın geceliğiyle geldiğini fark edip aptallığına lanet okumaya başladı. Cole Latimer sandığı gibi baygın bir halde değildi. Ayağa kalkmış, yatağın yanında duruyordu. Belli ki, halıda, Alaina'nın ayaklarının yanında duran lambayı yakmaya çalışırken elinden düşürmüştü.

Aydın parlık ışığı yarı açık perdelerden sızıp odayı tamamen aydınlatıyordu. Alkol yüzünden zihni hâlâ bulutlu da olsa, yüzbaşı kapıya yaslanmış halde kendisine bakmakta olan kadını fark etti. Olanları geç idrak ediyordu. Ne kendisinin, ne de bu kadının odadaki varlığına bir anlam verebiliyordu. Şimdiye kadarki deneyimlerine göre, ya bir kocayla ya da kızının onurunu kurtarmaya çalışan bir babayla yüz yüze gelmesi an meselesiydi. Oysa karşısında duran, genç bir kadını andırıyordu.

"Hanımefendi," diye başladı konuşmaya, dilindeki ağırlıktan rahatsız olarak. "Korkarım evinize izinsiz girmişim."

Alaina kaçmasının imkânsız olduğunu ve olayı bir şekilde geçiştirmek zorunda kalacağını biliyordu. Ashında odaya gelmesi büyük bir şanstı. Craighughlar her an eve dönebilirdi ve evlerinde dolanan çıplak bir Kuzeyli görürlerse bu herkes için bir felaket olurdu. Cole'un aklının karıştığı her halinden belliydi. Alaina bu durumdan faydalanarak hemen bir plan yaptı. Hastanedeki askerlerin sert konuşmaları sayesinde, kulaklarını kızartan pek çok şey öğrenmişti.

Yumuşak kâhkahası odadaki sessizliği bozdu. "Umarım gece kalmaya söz verdikten sonra bizi terk etmeye karar vermemişsinizdir, Yüzbaşı. O kadar çabuk mu unuttunuz?" Yüzüne fahişelerin o bildik ifadesini takınmaya çalıştı. Sesi yumuşak ve mesafeliydi. Çevirdiği dolap yeterince basitti; bu rolü de pasaklı çocuk rolü kadar iyi oynayabilirdi. Cole'un çıplak vücudunu örten gölgeye minnettardı, böylelikle oyun daha rahat ilerleyebilecekti.

Yüzbaşı böyle bir yere nasıl geldiğini anlayamasa da, fazla sorgulamadan durumu kabullendi. Uzun zaman önce kendi sağlığı için geneleve gitmekten vazgeçmiş olsa da, karşısında öyle güzel bir kadın vardı ki, geceyi burada geçirmeye kolayca ikna olabilirdi. Ne de olsa güzel bir kadınla ilişkiye girmeyeli çok uzun bir zaman olmuştu. Böylece, tüm sarhoşluğuna rağmen, bu odada bulunmasına haklı bir açıklama buldu ve bu açıklamaya gönülden inandı.

Alaina, amcasının misafir odasında bir yerlerde bir şişe konyak sakladığını hatırladı. Yüzbaşının ayılmaması gerekiyordu.

Eğer yeterince içki içip yatağa geri dönerse bütün geceyi uyuyarak geçireceği kesindi.

Alaina pencerenin önünden salınarak geçerken, ayın gümüşü ışığı giysilerinin içine süzüldü. Zayıf ama kıvrımlı vücudu tam Cole'un zevkine göreydi. Çorak kalmış zihni şehvetle doldu, kasıklarında tanıdık bir gerilme hissetti.

"Buyurun, Yüzbaşı." Kadının ipeksi sesi geri dönmüştü. "Biraz daha için." Alaina içine konyak koyduğu su bardağını yüzbaşının eline tutuşturduktan sonra kendisine dokunmak isteyen Latimer'dan kaçarak uzaklaştı. Yumuşak ama alaycı bir kahkaha attı. "Önce içkinizi için, Yüzbaşı."

Cole bardaktan büyük bir yudum aldı. Konyağın tadını beğenmişti. Tutsak şehirde hâlâ tıkr tıkr işlemeye devam eden yegâne mekânlar, genelevlerdi ve burası daha önce gördüklerinden çok daha iyiydi.

"Gerçekten, Yüzbaşı." Alaina, Latimer'ın göğsüne elini koyarak yavaşça geriye doğru itti. "Yatağa geri dönmelisiniz. Hava çok soğuk, üşütebilirsiniz." Cole, Alaina'nın yüzüne dikkatle baksa da görüntü oldukça bulanıktı. "Aşağıda bir işim var. Uzun sürmez. Hemen geri geleceğim."

Alaina parlak zekâsıyla gurur duyuyordu. Yapacak işi elbette yoktu. Ana yüzbaşı öyle sarhoşturmuştu ki, Alaina odadan çıkar çıkmaz içmeye devam edecekti.

Cole bu fikirden pek hoşlanmadı. Uzun zamandır bir kadınla baş başa kalmamıştı. Yüzünü pek iyi göremese de, parfümünün kokusu ve ipeksi sesi onu tahrik etmeye yetmişti. Konyağı alelacele bitiriverdi. Damarlarındaki sıcaklığı zar zor hissedebiliyordu. Bardağı bir kenara koydu.

"Biraz dinlenin, Yüzbaşı," dedi Alaina sakince. "Gerçekten işimi hemen halletmem gerekiyor."

Cole tökezleye tökezleye Alaina'ya doğru ilerleyip kolundan yakaladı. Alaina şaşkınlıkla ona baktı. Adeta dili tutulmuştu. Kalbi göğsünden fırlayacak gibi çarpıyordu. Uzun ve iriyarı yüzbaşı, gözüne tehditkâr bir macera gibi görünüyordu.

"Bir öpücük alabilirsem," diye mırıldandı Latimer, "bek-

lemekten sıkılmam. Gel.” Alaina’yı göğsüne doğru hızla çekti. “Sahip olduklarının tadına bakabilirsem, gelişini daha sakın beklerim.”

Alaina’nın vücudunu kendi vücuduna bastırırken fazla ısrarcı olması, Alaina’yı korkutmaya başlamıştı. Adam fazla cesur davranıyordu. Alaina, kendini erkekler hakkında bilgili sayardı. Oysa şimdi Cole elini kalçalarına koyup kendine doğru çektiğinde aslında ne kadar saf olduğunu fark etti. Tek istediği, bu yabancıнын sertliğinden kaçıp kurtulmaktır. Oysa işini bilen bir fahişe, müşterinin bu tavrı karşısında ne şaşırır, ne de onu öpmeyi reddedebilirdi. İşler hesapladığı gibi gitmemiş, geriye başka bir seçenek kalmamıştı.

Yüzbaşının dudaklarıyla buluşmak için parmak uçlarında yükseldiği zaman, Latimer’in ay ışığında parıltıyan mavi gözlerini, belirgin yüz hatlarını gördü. Dudakları dudaklarına değdiğinde, göğsüne şimdiye kadar hiç tatmadığı tuhaf bir his yerleşti, benliğini ele geçiren bir heyecan fırtınasına kapılmıştı. Bir anda kendine hâkim olmayı başarıp bu heyecan fırtınasını bastırdı; yüzbaşıya bir şeyler geveleyip gidecekti.

Ama dudaklarını yüzbaşının dudaklarına kenetlenmiş buldu. Yüzbaşının ateş gibi yanan yumuşak ve kibar dudakları, Alaina’nın tüm vücudunu kavuruyordu. Gözlerini kapadı. Vücudunu sımsıkı sarmalayan bu güçlü ve sağlıklı erkeğin ağzındaki konyak tadı ve kasıklarındaki sertlik, Alaina’nın onun varlığını tüm benliğinde hissetmesine neden olmuştu. Cole, ona kadın gibi davranıyor, onu arzuluyordu. Yüzbaşı yavaşça geri çekildiğinde Alaina’nın başı dönüyordu. Heyecandan her an bayılabilirdi. Aralarındaki bu yakınlaşma sırasında Alaina şiddetle titremesine engel olmaya çalışmışsa da başaramamıştı.

“Kızların ayağını yerden kesmeyi biliyorsunuz, Yüzbaşı,” diyerek derin bir nefes aldı. “Ama gerçekten şimdi gitmem lazım.”

Yüzbaşı kaşlarını çatarak ona baktı. “Bir... bir öpücük daha yok mu?”

Alaina yüzbaşıya baktı. Kafası karışmıştı. Yanakları öfkeden kıpkırmızı olsa da baştan çıkarıcı bir kahkaha attı. “Elbette yok, Yüzbaşı. Söylediğim gibi yapacak başka işlerim var.”

Cole'un çatık kaşları yumuşadı. Sabırsızlıkla Alaina'yı tekrar kendine doğru çekti. Alaina da kollarını koyacak yer bulamayınca yüzbaşının çıplak sırtına sarıldı.

"Bir yudum daha," diye kulağına fısıldayan Latimer, genç kadını boynundan öptü. "Sonra belki seni bırakırım."

Aptal! dedi Alaina'nın içinden bir ses. Latimer şimdiye kadar onun kadın olduğundan zerre şüphelenmemiş, onu hep azarlamıştı. Şimdi o azarları ödetmenin zamanıydı.

Alaina ince bir geceliğin sardığı vücudunun Cole'u feci şekilde baştan çıkardığını bile bile, kendini yüzbaşının vücuduna bastırdı. Cole da onu kendine çekerek dudaklarına yapıştı. Alaina'nın kendisine teslim olan yumuşak dudaklarını şehvetle öperken, eliyle de başını tutuyordu. İpeksi saçlarının ne kadar kısa olduğunu fark etti. Yumuşak ve yuvarlak göğüslerini kendi göğsünde hissetti. Sarhoşluğuna rağmen Alaina'nın vücudunun her kıvrımını ezberlemeye çalıştı.

Alaina'nın zihni bu tutkulu öpüşmenin verdiği sarhoşluk yüzünden uyuşmuş gibiydi. Eli ayağı boşalmıştı. Cole başını hafifçe kaldırıp dilini Alaina'nın aralık dudaklarından içeri soktu. Konyağın kokusu Alaina'nın zihnini tamamen doldurarak gerçeklikle olan bağlantısını koparıverdi. Karşı koymaya gerek görmüyordu. Nasıl olsa Latimer birazdan tatmin olacak ve geceyi yatağında geçirecekti. Böylece Alaina kendini o güçlü kolların arasına bıraktı. Epeydir bastırmaya çalıştığı kadın artık kendine sarılan bir erkeğin tadını çıkarmak istiyordu. Üstelik o herhangi bir erkek değil, Cole Latimer'di.

Yüzbaşı kollarını gevşettiğinde, Alaina destek alıp ayakta durabilmek için vücudunu Latimer'a yasladı. Cole da dudaklarını Alaina'nın şakağında gezdirdikten sonra boynunu öpmeye başladı. Alaina yüzbaşının ellerini geceliğinin içine soktuğunu fark etti. Artık kendini korumak için çok geçti. Aralarında kalan tek engel, Alaina'nın geceliği idi. Latimer, Alaina'nın bel çukurunu okşamaya başlamıştı.

Alaina birden kendine geldi. Hafifçe arkasını dönerek dirseğiyle adamın kollarını kendinden uzaklaştırmaya çalıştı. Bütün kurtulma çalışmalarına rağmen, Cole, omuzlarını kendi göğ-

süne bastırıp eliyle göğüslerini avuçladı. Geceliğin altındaki bu yumuşak çıkıntılar okşarken, öpmek için de hamle yapıp başını aşağı eğdi.

Ama Alaina gücünü toplayıp bir adım uzaklaşmayı başardı. Yüzbaşını ellerini avuçlarının içine alıp göğsüne doğru geri itti. Sonra da bu ellerin üzerine hafifçe vurup uslu durmaları gerektiğini belli etti.

“Yüzbaşı Latimer, bu şehvetli haliniz beni çok şaşırttı. Yatağınıza dönün ve bir bardak daha için. Hemen döneceğimden emin olabilirsiniz. Fakat şimdi gitmem lazım.”

Yüzbaşının yüzünde gülümsemeyle karışık bir memnuniyetsizlik oluştu. “Ne işin var bilmiyorum ama iş bekleyebilir. Sana...” Alaina, yüzbaşının gözlerindeki coşkun ateşi gördü. “Sana, hemen şimdi sahip olmalıyım.”

Kollarıyla kızı kavrayıp yatağa attı. Geceliği açılıp da çıplak bacakları Cole’un erkeksi sıcaklığıyla buluştuğunda Alaina paniğe kapıldı. Kendini yataktan yere atıp ayağa kalkmayı başaran kadar boğuşup durdular. Hemen odadan çıkıp gitmeyi çok istiyordu ama heyecandan durmak üzere olan kalbi ona engel oluyordu. Cole geceliğin alt kısmını sıkı sıkı tutmuştu, üst kısmını ise omuzlarından düşüyordu. Alaina çaresizce kolunu gecelikten kurtardığında içeride kalan tek kolu onu durduğu yere tutsak etmişti. Bu sefer yere çömelerek güç kazanmaya çalıştı. Cole ise sırtüstü yatmış onu kendine doğru çekmeye çalışıyor, ama bunda başarılı olamıyordu. Alaina telaşla, Cole’un elindeki geceliğine asılarak kendini geriye çekmeye çalışırken, Cole da kolunu karmakarışık olmuş çarşafların arasından kurtarmaya çalışıyordu.

“Yüzbaşı, lütfen,” diye yalvardı Alaina, Latimer’ı kıskırtmaktan kaçınarak. “Çok fazla zamanımız olacak. Şimdilik gitmene izin verin.” Kolunu neredeyse kurtarmış, cesaretlenmişti. “İçiniz rahat olsun, asil Kuzeyli,” dedi en sıcak sesiyle, “işim biter bitmez geri geleceğim.”

Geceliği Cole’un ellerinden kayıp kurtuldu. Artık özgürdü! Ama Cole da özgür kalmıştı! Öfkeyle Alaina’yı dirseğinden tekar yakalayıp çekti. Alaina kaçmak için çok debelense de, başa-

ramadı. Cole, Alaina'yı yavaşça kendine doğru çekerek üzerine yatırdı. Alaina'nın gergin kalçaları, tül kadar incecek geceliğinin altındaki tenini yakan tutku fırtınasından kurtulmaya çalışıyordu. Cole başını geceliğinin içine soktu, dudakları göğüslerinin yumuşak doruklarında gezinmeye başladı. Boynunun arkasındaki gecelik askısı açıldığında Alaina'nın göğüslerinin bütün güzelliği açığa çıktı. Latimer'ın alev gibi yanan dudakları göğüslerinin arasındaki yumuşak yoldan ilerledi. Dili göğüs uçlarını yalarken Alaina'nın nefesi kesilecek gibi oldu. Bütün vücudu heyecanla titriyor, kol ve bacaklarını hissetmiyordu. Cole, Alaina'yı yan tarafına yatırıp üzerine çıktı, yavaşça gülümsedi.

"Şimdi sana sahip olacağım."

Alaina telaşla başını salladı. Üzerinde hissettiği bu güçlü vücuda duyduğu tutkuya, büyük bir korku karışmıştı. "Gitmeliyim," dedi nefes nefese. "Gitmeliyim."

"Hayır, kadın. Şimdi sana sahip olacağım. Parasını ödedim ve bu benim hakkım."

İffetini korumak için verdiği mücadelede hiçbir başarı elde edemese de, Latimer'ın bu sözlerine umutla sarıldı. Geceliğini tekrar bacaklarına indirmeyi denedi ama Cole'un elleri çoktan karnını okşamaya başlamıştı bile. Bu eller karnının ve bel bölgesinin üzerinde cesurca dolaşırken Alaina titremekten kendini alamıyordu.

"İşte nedeni de bu, Yüzbaşı," diye fısıldadı. Yüzbaşının yanında cüzdanı ya da ödeme yapabileceği herhangi bir parası olmadığını biliyordu. "Parayı ödemediniz."

Cole kaşlarını çatıp arkasına baktı. Giysileri orada değildi. Eğer şimdi serbest bırakacak olursa kız kaçıp gidecekti. Ama Cole onu çaresizce arzuluyordu. Birden boynundaki altın kolyeyi ucundaki madalyonla birlikte çıkarıp Alaina'nın gözlerinin önünde sallamaya başladı. "Bu kolye seni üç kere satın alır. Rehlin olarak sana bırakıyorum."

"Hayır! Yapamam!" dedi Alaina burnundan soluyarak. Ama Cole kolyeyi Alaina'nın boynuna geçirmişti bile. "Lütfen, Yüzbaşı, size yalvarıyorum..."

"Cole," diye fısıldadı Latimer, dudaklarını Alaina'nın dudakları üzerinde gezdirerek.

"Lütfen, Yüzbaşı. Yapamam!"

"Cole!" diye ısrar etti Latimer.

"Cole," diye korkuyla fısıldadı Alaina.

Cole gülümseyerek göz kırptı. Bu çılgınlığa iyiden iyiye teslim olmak üzereydi Alaina. Cole kasıklarını Alaina'nın bacaklarının arasına iyice yaklaştırdı. Ateş gibi yanan erkekliğini hissettikçe Alaina kendinden geçiyordu adeta. Cole'un semsert olmuş erkekliği, en özel yerlerine dokunmaya başlamıştı.

"Ah!" diye inledi boğuk bir sesle. Cole'un ısrarcı vücudunun kibar ama acımasız baskısından korkuyordu. Yüzbaşının geniş göğsünün altında debelendi. "Cole, beni dinle..."

Ama kasıklarında aniden yakıcı bir acı ve doluluk hissetti. Yüzünü Cole'un boynuna bastırdı, dudaklarını kanayınca kadar ısırdı. Gözyaşlarına hâkim olamıyordu. Cole'un ateşli dudakları Alaina'nın kilere dokundu, içine aniden girmesinin acısı geçmeye başlayınca kadar uzun uzun öptü. Acelesi yoktu, zevkin her saniyesinin tadını çıkarıyordu. Alaina'nın ise içinde daha önceden hiç yaşamadığı bir heyecan tomurcuklanıyor, bu heyecanı ne bastırabiliyor, ne inkâr edebiliyordu. Cole'un oyalanması Alaina'yı daha da kıskırtıyor; vücudunu kaplayan alev onu daha da heyecanlandırıyordu. Artık karşı koyamayarak Cole'un öpüşlerine ateşli karşılıklar vermeye başladı. Kollarını boynuna dolayıp, dilini Cole'un diline yapıştırdı. Cole'un harekete geçtiği o hayati anı fark etmedi bile; öylesine nazikti ki. Aklını kaybetmiş gibiydi Alaina. Şehvetle göğsünü kaldırıp Cole'un yakıcı bakışlarıyla göz göze geldi. Cole içine her girip çıktığında zevkin başka bir basamağına çıkıyordu Alaina. Her basamak öyle muhteşemdi ki, daha ötesi olamaz diye düşündü. Aldığı zevk gittikçe artıyordu. Kendini tamamen serbest bırakmış, sonsuz bir mutluluğa ulaşmıştı. Cole'un boğuk ve düzen-siz nefes alışları, kalp atışlarının gürültüsüne karışmıştı. Acımasız, vahşi bir tutku ikisinin de ayaklarını yerden kesmişti. Onlar şimdi, tutkunun girdabında savrulan, şehvetin kanatlarını takip bulutlara yükselen iki ayrı ruhtu. Cole zevkle inlerken Alaina

da dudaklarını öpmekten vazgeçemiyordu. Şehvetin alevleri karşısında masumiyetini kaybetmişe benziyordu. Dudakları ve vücutları, ruhlarının derinliğine dokunurcasına birbirine karışmıştı artık. Güçlü rüzgârlarda savruluyor, sonra yavaşça tekrar yere değiyordu ayakları.

Çok sonra her şey yine eski haline döndü. Cole'un zihni ve vücudu rahatlamıştı. Bacaklarında ve kollarında derman kalmasa da uykuya direnerek o anı sonuna kadar yaşamak istiyordu. Ama uykuya daha fazla karşı koyamayıp gerçek dünyadan kopup gitti.

Alaina'nın bulutların üzerinde dolanan zihni, yavaş yavaş yerine gelmeye başladığında sıcak ve sert bir vücudun yanında uzandığını fark etti. Cole ile sarmaş dolaşlardı. Kaşlarının üzerine düşen kıvrık saçları, Cole'un nefesiyle uçuyordu.

"Cole?" diye fısıldadı, uykulu bir şekilde. Hemen sonra, az önce ne yaptığını tüm ayrıntılarıyla hatırladı. Bunu o yapmıştı! Ta kendisi! Bir Konfederasyon kızı, Kuzeyli bir subaya teslim olmuştu!

Dudaklarından çıkan acı çığlığa engel olamadı. Sığındığı kolların arasından çıktı, ayağa kalkıp clinin tersiyle Cole'u omzundan iterek sırtüstü yatırmaya çalıştı. Ama duyduğu tek şey anlamsız birkaç mırıltı oldu. Az önce dalması için uğraştığı denim uykuya ancak şimdi dalmıştı Latimer.

Alaina hıçkırıklarını bastırmaya çalışarak geceliğini göğsünde topladı. Kapıdan çıkarken arkasını dönüp gözyaşları içinde, yataкта çıplak uyuyan Cole'a baktı. Hıçkırıklara boğularak odadan çıktığında, kapının aralık kalmasını umursamadı bile. Hemen yan taraftaki odasına adeta sığındı. Yatağının içine gömülüp bacaklarını göğsünde topladı ve yastığını kulaklarına bastırdı. Çok yorgundu ve hıçkırarak ağlıyordu. Tahmin ettiğinden çok daha kısa bir süre içinde uyuyakaldı.

★ ★ ★

Roberta duyduğu bir çığlıkla uykusundan uyanmıştı. Koridorun ucundaki odanın kapısı açıldığı sırada, Roberta da sen-

deleyerek kendi odasının kapısını açtı. Ay ışığı, misafir odasının kapısında duran Alaina'nın geceliğinin soluk parıltısını bir anlığına gizlemişti. Ancak Alaina ağlaya ağlaya kendi odasına koştu. Boğuk hıçkırıkları Roberta'nın merakını cezbetmişti.

Roberta bir lamba yakıp, kuzininin açık bıraktığı kapıya doğru ilerledi. Yatakta yatan uzun boylu erkeği gördüğünde dehşete kapılarak boğazını tuttu. Adamın yüzü görünmüyordu ama göğsü ağır uykusunda inip kalkıyordu. Oda konyak kokuyordu. Konyak içildiğinin birer kanıtı olarak yatağın yanındaki masada sürahi ve bardak duruyordu. Roberta temkinli bir şekilde yatağa doğru ilerlediğinde bembeyaz çarşafların üzerindeki kan lekelerini gördü.

Küçük sürtük biriyle sevişmiş! Roberta kendi kendine güldü. Fakat birden yatakta yatan adamın kim olduğunu anlayınca kan beynine sıçradı. Yüzbaşı Cole Latimer!

Pislik! Bütün benliğini acı bir nefret kaplamıştı. Arkamdan iş çevirip yüzbaşıyla yatmış! Sürtük! Onunla sevişmiş! O benimdi! Benim!

İntikam için nasıl da yanıp tutuşuyordu! Tırnaklarını kızın yüzüne geçirmek, o zayıf yanaklarını kıpkırmızı oluncaya kadar tokatlamak istiyordu. Tam Alaina'nın odasına koşmaya başlamıştı ki, çarşaftaki kan lekelerini hatırlayıp durdurdu. Aklında kırk tilki dolaşmaya başlamıştı. Yüzbaşının arkasından oyun çevirmesi için bir fırsat olabilirdi bu. Eğer yüzbaşı yatağa girdiğinde sarhoş idiyse, uyandığında gece olanlara dair hiçbir şey hatırlamayabilirdi. Peki ya itiraz ederse?

Önemli değil, diye düşünerek güldü Roberta. Babam icabına bakar.

Işığı söndürüp geceliğini sürtüyerek Cole'un göğsüne sokuldu. Yüzbaşı uyanmamıştı. Roberta kurnazlığıyla gurur duyuyordu. Alaina bütün sorunları çözmüş, hatta kaybedilen bekâretin kanıtını bile kendi elleriyle sunmuştu.

On İkinci Bölüm

Cole'un uykusu öfkeli bir haykırıyla bölündü. Kıpırmızı gözlerini karanlık odaya açtığı anda, kafasına doğru gelen yumruklarla karşılaştı. Bu beklenmedik saldırıyla donup kalan ve kafası karışan Cole, kollarını kaldırarak beyindeki kör edici acıya karşı kendini korumaya çalıştı. Söylenen bütün çirkin sözlerin ve lanet okumaların arasında kulak tırmalayıcı bir kadın sesi duymuştu. Bütün bu patırtılar sinir uçlarına işkence ediyordu adeta. Üstelik bu, işkencenin başlangıcıydı sadece. Zira adam parmaklarını öfkeyle boğazına sarıp sıkmaya başladı.

"Baba! Yapma!" diye feryat ediyordu kadın. "Beni dinle baba! Lütfen!"

Cole, anlamlandıramadığı bu saçmalığa bir son vermek istedi. Kolunun tersiyle saldırganı itti. İçki karşısı olduğu pek söylenemeyecek olan ve zaten toplantıda da epeyce içmiş olan Angus dengesini kaybedip sendeledi. Gözlerini öfkeyle kocaman açtı, fakat aklına başka bir fikir gelmişti. Kuzeyli'yi elleriyle öldürmekten vazgeçti. Gidip tabancasını alacaktı!

Cole adamın odadan çıkmasını seyrettikten sonra kendini yastıkların üzerine bıraktı. Avuçlarıyla şakaklarını ovuşturarak acısını hafifletmeye çalıştı. Başında bir noktaya dokunduğunda kocaman bir şişlik fark etti. Zımpara gibi olmuş gözkapaklarının altından bakan gözleri, çıplak vücudunu yalnızca bir yorganla örtmüş olan Roberta'ya rastladı. Her şeyin açıklığı kavuşmasından önceki son andı bu.

Lanetler okuyarak doğrulup etrafına bakmaya başladı. Gözüne ilk çarpan, lekeli çarşaf olmuştu. Ne haltlar karıştırmıştı böyle?

Kendine mantıklı bir açıklama yapacak zamanı bulamadan, Angus Craighugh elinde Colt marka tabancasıyla kapıda belirdi. Yataktan bir adım ötede durdu ve iki eliyle tabancayı kavrayıp ağır horozunu çekmeye çalıştı.

“Son duanı et!” diye bağırdı Angus. Boğazındaki damarlar patlayacak gibi olmuştu. “Seni... seni çocuk tacizcisi!”

“Bir dakika!” diye bağırdı Cole, onun da öfkesi patlama noktasındaydı. Ayağa kalktı, çarşafı beline doladı. Tüm bunların nasıl olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu ama vurulmaya da hiç niyeti yoktu. Gece yaptıklarını inkâr edemezdi, çarşaflardaki kan her şeyi ele veriyordu. Bulanık zihninde sıcak ve şehvetli bir kadının hayali canlandı. İşte aklının karıştığı asıl nokta da buydu. O kadın Roberta’ya hiç benzemiyordu. Roberta, siyah gözlerini Cole’dan kaçırdı.

“Angus, hayır! Bunu yapamazsın!” diye kocasını ikna etmeye çalıştı Leala. “Kızının onurunu düşün! Kuzeyliler olan biteni herkese yayarlar. Seni de asarlar.”

Roberta, namuslu görünmek için bir süre yorganiyle boğuştuysa da sonunda sesini duyurmaya karar verdi. “Benimle evleneceğine söz verdi, baba. Ben onu seviyorum.”

Cole, dün gece neler saçmaladığını merak ederek gözlerini Roberta’ya dikti. Ama Angus’ın öfkesi daha da arttı.

“O bir Kuzeyli!”

“Angus, sakın ol,” diye uyardı Leala kocasını. “Hasta olduğunu unutma! Yataklara düşeceksin.”

“Bir Kuzeyli!” diye bir kez daha haykıran Angus, silahını tehlikeli bir şekilde sallamaya başladı.

“Onu seviyorum, baba. Onunla evlenmek istiyorum.”

İki adam da heyecanla Roberta’ya baktılar. Angus şimdiye kadar kızını hiçbir zaman reddetmemişti. Onun bu isteğini kolayca yerine getirebilirdi. Apar topar bir evlilik olacaksa da, en iyi çözüm buydu.

“Pantolonunu giy,” diye emretti Angus, tehditkâr bir şekilde silahını sallayarak. “Papazın karşısına çıkacaksın.”

Cole, çevresine bakındı. Cehennem işte şimdi başlamıştı. Üniformasını bulamıyordu. “Sanırım giysilerim kayıp.”

Angus'ın kıpkırmızı suratı öfkeden morarmaya başlamıştı. "Hangi cehenneme sakladın!"

"Kızınıza sorun," dedi Cole sakince.

Lanetler yağdıran yaşlı adamın gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. Kuzeyli'nin üzerine saldırıp onu dövmek için kendini zor tutmasının tek nedeni, kavgayı tamamlayıp tamamlayamayacağına dair şüpheleriydi. Hiddetli gözlerini kızına çevirdi. Roberta kekeleyerek ağzında bir şeyler geveledi. Giysilerin nerede olduğunu bilmediğini gösterircesine omuzlarını silkti.

"Kilerde Al'in pantolonu var," dedi Leale. "O da olmazsa, erkek kıyafeti olarak bir tek senin giysilerin var."

"Asla!" Angus'ın böyle kesin bir şekilde itiraz etmiş olmasının nedeni, Kuzeyli'nin uzun boyu ve düzgün vücudu karşısında, kendi göbeğinin yuvarlaklığı ile bacaklarının kısıklığının apaçık ortaya çıkmasını istememesiydi.

"Al pantolonunu almamıza bir şey demez," dedi Leala yumuşak bir sesle. Sonra dönüp tedirgin gözlerle yüzbaşıya baktı. "Jedediah papazı alıp getirdikten sonra, yüzbaşının evine uğrayıp uygun giysiler bulabilir. Al'in sabahleyin kendi giysilerine ihtiyacı olacak."

"Eğer giysilerimi kaybettiysem, korkarım ki evimin anahtarını da kaybettim, hanımefendi." Cole hiç de sakın ya da yumuşak başlı bir ruh hali içerisinde değildi.

"Ah... Bununla ben ilgilenirim anne," dedi Roberta. "Sen gidip Al'in giysilerini getir, ben de Jedediah'la konuşayım."

Cole, öfkeyle kaşını kaldırıp kızın annesini dışarıya götürmesini seyretti. Roberta'nın omuzlarına dökülen uzun, siyah saçlarını gördüğünde aklında bir şeyler uyanmaya başladı. Derin bir çukurun ya da havuzun dibinden yukarı çıkmaya çabaladığı bir an hatırladı. Al... ve ahır! Ağrıyan başını ovuşturdu. Zihnindeki resimleri toparlayamıyordu. Karanlıkta bir kadın vardı, sonra o şehvetli kadın ona unutulmaz tutku anları yaşıtıyordu. Ama neden bu kadını Roberta ile bağdaştırılamıyordu?

Derken Leala, Al'in giysileriyle geri döndü. Cole giysileri aldı.

“Şimdi giyin,” dedi Angus.

Üzerine doğrultulmuş tabancaya, zonklayan başına ve zihnindeki karışıklığa rağmen Cole, Al’in pantolonunu giymeyi başardı. Pantolon sırlıslıkla olmasının yanı sıra bir de kısaydı. Kasık kısımlarındaki darlık ise, erkekliğini kaba bir şekilde açığa çıkartıyordu.

“Tamam, oldu işte,” dedi Angus. Tabancanın namlusunu sallayarak Cole’un yüzündeki kuşkulu ifadeyi dağıttı. “Korkmayın, bayım, bu nikâha çok kişi şahitlik etmeyecek.”

Jedediah, Papaz Lyman’ı uyandırması için gönderildi. Ne var ki, papazı uyandırdıktan sonra Pontalba Apartmanı’na gidip malikâneye geri dönmüş olmasına rağmen, papaz ondan daha sonra geldi. Ne de olsa Papaz Lyman oldukça ağırkanlı bir adamdı. Hatta her işini ertelemesiyle tanınırdı. Eğer onu almaya Angus Craighugh gitmiş olsaydı, kendini derleyip toparlamak için epey bir zaman talep edebilirdi. Fakat mesaj Jedediah tarafından iletildiği ve acil olduğu için Papaz Lyman fazla gecikmemesinin daha iyi olacağını düşünmüştü. Yine de nikâh kıymak için eve vardığında şafak sökmek üzereydi. Angus gerginlikten yerinde duramıyordu. Cole da Jedediah’nın getirdiği üniformayı çoktan giymişti. Bu, resmi törenler ya da teftişlerde giydiği üniformaydı. Ama hangi amaçla kullanılıyor olursa olsun, üzerinden çıkardıktan sonra Al’in odasının kapı koluna astığı kısa pantolondan çok daha iyi olduğu kesindi.

Nikâh töreni, heyecan ve sevinçten bayılmak üzere olan Roberta haricinde herkes için sakin geçti. Son sözler söylenip de nikâh tamamlandığında, Roberta kendini Cole’un kollarına atıp cömertçe dudaklarından öptü.

Roberta sevinçten yerinde duramazken, evin kapısından keskin ve ağır bir yumruk sesi duyuldu. Mutluluk gözyaşları döken Dulcie gidip kapıyı açtıktan sonra, yanında bir süvari çavuşuyla salona geri döndü. Asker başıyla kibarca selam verdikten sonra, Cole’u görüp hemen asker selamı verdi.

“Şapkanız, Çavuş,” diye hatırlatmada bulundu Cole. Baş hâlâ acıyor, iyi bir gece uykusuna ihtiyaç duyuyordu. “Burada hanımefendiler var.”

Çavuşun boynu, sarı fularının üzerinde kıpkırmızı oldu. Ama Latimer'ın başka bir şey daha söylemesine fırsat vermeden, hemen kafasındaki şapkayı çıkardı. "Affedersiniz, Yüzbaşı," dedi. "Arayabildiğimiz tüm evleri aramamız doğrultusunda emir aldık. Bizim üniformalarımızı giymiş bazı Konfederasyon sempatizanları sabah erkenden hastaneyi basıp bazı Konfederasyon askerlerinin kaçmasına yardım ettiler. Nerede saklandıklarını bilmiyoruz, efendim."

Cole kaşlarını kaldırdı. "Yaralanan var mı?"

"Nöbetçi çavuş ve muhafız. Sempatizanların lideri doktor kılığına girmişti. Yalnızca yürüyebilen tutsakları alıp götürdüler. Sonra da izlerini kaybettirmeyi başardılar, efendim."

"Ben geceyi burada geçirdim, Çavuş. Hiçbir isyancıyla da karşılaşmadım. Yine de arabaların durduğu yeri ve ahırını ara-
makta fayda var. Oralarda saklanan biri olabilir."

"Emredersiniz!" Çavuş bunu söyledikten sonra bir an tereddüt etti.

"Ne oldu?" diye sordu Cole.

"Tüm subayların acilen görev yerlerine gelip rapor vermemeleri emredildi efendim."

"Siz işinize bakın, Çavuş," dedi Cole. "İşinizi bitirip gitmeye hazır olduğunuz zaman ben de sizinle geleceğim. Aynı burada değil."

Asker, Cole'a selam verdikten sonra arkasını döndü. Hızlı adımlarla dışarı çıkarken tüfek kayışı kalçalarına çarpıyordu.

"Bence bu çok iğrenç!" diyerek öfkeyle ayağını yere vurdu Roberta. "Daha yeni evlendik! Ama sen koş koş o kokmuş hastaneye gidiyorsun!"

Cole, kaşını kaldırıp Roberta'ya baktı. Söylemek istediklerine gem vurdu. Roberta'nın öfkesini uğradığı hayal kırıklığına verip onu affetti. Ama ülkede savaş vardı ve Roberta bunun farkına varsa iyi ederdi.

"Anne?" dedi Roberta, annesinden destek bekleyerek.

"Yüzbaşı Latimer'ın gitmesi gerek, Roberta," dedi Leala.

"Baba?" Roberta'nın sesi iyice ağlamaklı bir hal almıştı.

Kuzeyli'nin gitmesi Angus'ın işine gelecekti. Bu nedenle kı-

zını teselli etmeye hiç yanaşmadı. Sadece, "İş aşktan önce gelir, tatlım," diye gevelemekle yetindi. Papaz ayıplayan gözlerle baktığındaysa, 'aşk' kelimesini kullanmış olmasından utanarak dilini ısırtd. Yüzü kızarmıştı. Öksürüp, "Bırak da yüzbaşı işlerini halletsin," dedi.

"Ooooooooofff!" diye hayıflandı Roberta. "Hepiniz bana karşı-sınız!" Hıçkırarak odasına çekildi. Öyle yüksek sesle ağlıyordu ki, sesi ta odasından bütün eve yayılıyordu.

Alaina'nın derin uykusu, duyduğu acı feryatlar ve ağlama sesleriyle bölündü. Ön bahçeden gelen erkek seslerini ve hareketlenmeleri duyup pencereye koştu. Evin önünde, pek çok atlı Kuzey askeri duruyor, çavuşları onlara emirler yağıdırıyordu. Alaina, Cole'un onun kim olduğunu anlayıp askerleri bunun için çağırıldığını düşünüp korkuya kapıldı.

Birisi kirli giysilerini odasına getirmişti, pantolonu ise kapı koluna asılmıştı. Hızla giysilerini giyip yüzüne ve saçlarına çamur sürdü. Merdivenlerin başına doğru aceleyle koştu. Ama antreden gelen Dulcie'yi görünce durdu. Dulcie kuşuklu gözlerle salonu işaret etti. Kadının uyarısını dikkate alan Alaina şapkasını takıp yavaşça merdivenleri indi.

Salon kapısının eşiğine yaslanıp gözlerini Cole'dan kaçırmaya çalıştı. Çatık kaşlarına rağmen üniformasının içinde oldukça ihtişamlı görünüyordu Latimer. Alaina, üniformasının oraya nasıl geldiğini çok merak etti.

"Bu da nesi böyle?" diye sordu masum bir edayla.

"Al! Sen hiç yıkanmaz mısın?" dedi Cole hiddetle.

Alaina alaycı bir ses çıkardı. "Eğer yıkanırsam, senin cinsinden bir mikrop kapabilirim."

"Sözlerine dikkat et!" diye bağırdı Angus, kendi sabırsızlığını ele vererek. "Sabahtan beri yeterince felaket geldi başımıza."

"Felaket mi?" diye sorup, Angus ile Cole'un yüzlerini dikkatle inceledi Alaina. "Ne felaketi? Tüm yaptığım onu buraya getir..."

"Ne yaptın ne?" diye çıkıştı Angus, sandalyesinden kalkarak. "Sen! O Kuzeyli'yi buraya sen mi getirdin? Benim evime? Ne yaptığını biliyor musun sen?"

Alaina çaresizce omuzlarını silkip bakışlarını Cole'a çevirdi. Cole'un yüzündeki ifade Alaina'nın aklını daha da karıştırmıştı. Kaşlarını çatarak olanları anlatmaya başladı: "Birileri onu sarhoş edip soyduktan sonra nehre atmış. Ben de onu sudan çıkardım. Buradan başka getirecek bir yer bulamadım." Kınarcasına Cole'a baktı. "Bazı sokakların tehlikeli olduğunu bilmiyor musun sen? Kuzeyli bir yüzbaşı olsan da hiçbir şey fark etmez!"

Angus öfkeden köpürmüştü. Alaina'nın üzerine doğru tehditkâr adımlarla yürümeye başladığı sırada, Leala kolundan tuttu.

"Sakin ol, Angus. Biz de olsak aynı şeyi yapardık."

"Hah! Bir Kuzeyli'yle mi?" diye haykırdı Angus. "Bıraksaydın da boğulsaydı." Alaina ayağını halının altına sokarken, Angus fırça atmaya devam etti: "O Kuzeyli'yi bu eve ilk getiren de sendin." Öfkeyle konuşurken adeta kendi kendini kışkırtıyordu. "Eğer sen olmasaydın, küçük *serseri*, bu evlilik de olmazdı..."

"Angus!" Leala dehşete kapılmış bir şekilde kocasına bakıyordu. Angus öfkeyle bir şeyler geveleyip odadan çıktı, ağır adımlarla yatak odasına gitti.

"Evlilik mi?" Alaina'nın aklı asıl şimdi karışmıştı. "Ne evliliği? Kim?... Sen!" Cole'a baktı, içinde büyük bir korkunun toplandığını hissetti. Dikkatle sordu: "Sen bunca zaman hatun peşinde mi koşuyordun yani."

"Bu sabaha kadar öyle bir şey yoktu, bilmiyorum," diye mırıldandı Cole.

Bu arada Leala'nın yanakları da kıpkırmızı olmuştu. Hemen açıklama yapmaya girişti: "Yüzbaşı Latimer ve Roberta'yı... şey... bu sabah beraber yakaladık. Angus da, Papaz Lyman'ı çağırmak gerektiğini düşündü."

"Anan Tanrım!"

Papaz kahve fincanını öfkeyle masaya koyduğunda çıkan gürültü her yerden duyuldu. Bu kirli pasaklı çocuk haddinden fazla konuşuyordu. Derhal gidip Al'in küstah tavrı hakkında Bay Craighugh'la konuşacaktı.

Ama Alaina evlilik haberini duyar duymaz, çıplak ayaklarla

koşmaya başlayıp salondan aceleyle çıkmıştı bile. "Ne oldu ki şimdi buna?" diye sordu Leala. "Niye böyle koşup gitti acaba?"

Papaz Lyman ayağa kalktı. "Çocuk telaş içinde kaçtı korkarım. Dün gece burada olanlardan ötürü bir hayli utanmış görünüyordu."

Cole'un kafası karışmıştı. Al gitmeden önce gri gözlerinin yaşardığını gördüğüne yemin edebilirdi. "Belki de artık birisinin Al'e hayatta böyle şeyler olabileceğini anlatmasının zamanı gelmiştir," diye mırıldandı. "Fazla saf görünüyor."

Papaz hoşnutsuzlukla yüzünü buruşturdu. "Ama konuşurken hiç de öyle saf bir tarafı yoktu."

Leala, adamların Alaina hakkındaki fikirlerini yumuşatmaya çalıştı. "Anlayışlı davranmalıyız," dedi. "Daha dün gece Doktor Brooks bize uğrayıp... Al'in en büyük ağabeyinin kayıp listesinde olduğunu ve muhtemelen öldüğünü söyledi. Al'in annesi ve babası, sonra ortanca ağabeyi ve şimdi de büyük ağabeyi öldü. Bu kadar acı zavallı çocuk için çok fazla."

Cole alını ovuşturarak başının ağrısını dağıtmaya çalıştı. Şimdi çocuğun gözyaşlarını çok daha iyi anlıyordu. Tepkisinde haklıydı. Sevdiği birçok kişiyi kaybetmişti.

* * *

Alaina odasında oturmuş, şapkasını öfkeyle çekştirip duruyor, içindeki ağlama ihtiyacına karşı böyle mücadele ediyordu. Işıkmaktan bütün vücudu titrese de, kendine hâkim olmak zorundaydı. Roberta'nın evin duvarlarını delip geçen şımarık haykırışlarını duyarken, kendi de acısını belli etmek istiyordu. Ama bu durumda evin kadınları onu soru yağmuruna tutardı.

Geceleyin ne olduğuna dair hiçbir soru yoktu kafasında. Zira Roberta, Cole ile evlenmeyi kafasına koyduğunu açık açık söylemişti. Alaina için için sızlandı. Latimer'ı, Roberta'ya adeta altın tepsi içinde sunmuştu.

Ön bahçeden Cole'un sesi geliyordu. Alaina kalkıp camlı balkon kapısına doğru yürüdü. Güneş, ağaçların üzerinde hafifçe yükselmiş, gökyüzü tatlı bir menekşe moruna boyanmıştı.

Aşağıdaki bahçede yürümekte olan Cole'u gözleriyle takip etti. Yüzbaşı bir süre çavuşla konuştuktan sonra birliğin atlarından birine binip evden ayrıldı. Cole gittikten sonra Roberta sızlanmayı kesip, kendini günün büyük bir kısmını geçireceği yatağına bıraktı. Leala'nın ayak seslerinden de yatak odasına gittiği anlaşıyordu. Ev sessizliğe bürünmüştü. Bugün dükkân açılmayacaktı.

tarama : ırmak/chatlak
düzenleme : vero

twilightturk.com

On Üçüncü Bölüm

Alaina kuşluk vaktinde Dulcie'ye bile fark ettirmeden güzel bir banyo yaptı. Kâhya kadının ketum ve aksi tavırları gözden kaçınıyordu. Aileye bir Kuzeyli'nin girmesinden hiç hoşlanmamıştı. Ev tuhaf bir şekilde sessizdi. Alaina, sabahın erken saatlerinde meydana gelen olayların Craighugh ailesini fazlaca yorduşunu tahmin edebiliyordu.

Kesik kesik iç çektikten sonra, yaşına göre fazla sık giymiş olduğu siyah elbisesini valizinden çıkarıp yatağının üzerine yaydı. Siyah tüllü şapkasını, yüksek topuklu terliklerini ve korsesini de elbisenin yanına yerleştirdi. O sabah hastaneye gidecek gücü kendinde bulamamıştı. Hastaneye gitmektense, Bobby Johnson'ın toprağa verilmesini görmek için mezarlığa gidecekti. Johnson'ın mezarının başında ağabeyinin de yasını tutacaktı. Böylelikle, önceden yaptığı gibi, hüznü arkasında bırakıp yoluna devam edebilirdi.

Craighughların faytonlarını öğleden önce kullanmayacağını düşünerek Jedediah'yı da alıp yola çıktı. Gideceği yere birkaç yüz metre kala da Jedediah'yı ve faytonu bıraktı. Siyah tüllü şapkasını kulaklarına kadar çekerek yürümeye başladı. Mezarlıkta, uzun bir sıra halinde uzanan, kirece bulanmış tuğla 'fırınlar', tabutları karşılamayı bekliyordu. Ölü askerler, bu fırına benzeyen mezarların içine defnedilecekti.

Alaina bir mezar sırasının sonunda durdu, kalbi aniden göğsünden fırlayacakmış gibi çarpmaya başladı. Cole Latimer da oradaydı. Yüzbaşının uzun ve iri vücudunu görünce bayılacak gibi olmuştu. Latimer'in yanında tıpkı onun gibi giyinmiş başka adamlar da olmasına rağmen, Alaina yalnız onu görmüştü. Ne-

denise Cole, Alaina'ya diğer birçok şey gibi son derece tanıdık geliyordu artık. Korkuya kapıldığı için kendi kendini ayıpladı. Eğer Cole ona dikkat edecek olsa bile, başındaki şapkası sayesinde onun ne Al olduğunu, ne de geceleyin seviştiği kadın olduğunu anlayabilirdi. Zaten o kadının Roberta olduğunu zannediyordu. Yine de Alaina tüm vücudunun tir tir titremesine engel olamıyordu.

Dudağını ısırıp cesaretini topladıktan sonra, karalara bürünmüş, çocuklu kadınların yanında yerini aldı. Defin işlemi boyunca kimsenin onu fark etmemesini istiyordu. Üzerlerine tenniz Birlik bayrakları sarılmış olan, uzun, sade ve çam ağacından yapılma bir sıra tabut vardı. Bazı askerler için burası, akrabalarının gelip kimlik tespiti yapacakları güne kadar dinlenecekleri geçici bir yerdi.

Papaz ilk tabutun başında okuduğu duaları bitirdikten sonra, görevli askerler Yüzbaşı Latimer'dan gelen emirle tabutu çukurun içine itip ikinci tabuta geçti. Yeni uygulanmaya başlayan kısıtlamalar yüzünden, Cole Latimer'ın Bobby Johnson'un cenazesine katılabilmesinin tek yolu, kimsenin pek katılmak istemediği defin işleminde gönüllü olarak görev almasıydı.

Bobby'nin mezarından birkaç mezar uzakta etrafına bakılırken, kısa boylu, zayıf bir kadının gelip Bobby'nin mezarının önünde durduğunu gördü. Kadın siyahlara bürünmüş, dua ediyordu. Bayrağa sarılı tabutun hemen baş tarafının üzerine bir demet çiçek bıraktı. Cole, merakla bu şık kadını seyrediyordu. Kadın, tören alayı yaklaşınca meşe ağacının gölgesinin altına doğru çekildi. Latimer hafızasını ne kadar zorlasa da, kadını hiçbir şekilde hatırlayamıyordu. Oysa cesur, erkeksi hareketlerinde çok tanıdık bir hava vardı.

Sıra Er Johnson'ın defnedilmesine geldiğinde Cole arkasına dönüp kadınla konuşmak istedi. Ama yüzbaşının bakışlarını ve bu bakışların yöneldiği kadının güzelliğini gören papaz, Latimer'ı kolundan çekerek merasimi hızlandırmaya çalıştı.

"Hadi, Yüzbaşı," diye çıktı. "Önce iş gelir, biliyorsunuz. Bu adamlar şimdi bizim ilgimizi hak ediyorlar. Sonra teselli için yeterince zaman olacak."

Papaz, Cole'u geri çekince Alaina rahat bir nefes aldı. Üzerindeki elbise onu gizlemeye yetiyorsa da, yüzbaşının bakışlarından tedirgin olmuştu.

Tabutun üzerindeki bayrak kaldırılıp düzgünce katlandı. Cole çiçeği tabutun üzerinden aldıktan sonra, çam ağacından yapılma tabut tüm güzelliğiyle kayıp oyuğun içine oturdu. Cole izin isteyerek adamların arasından sıyrıldığında zayıf, siyah giysili kadının hızlı adımlarla uzaklaşmakta olduğunu gördü ve kendisi de uzun adımlarla, kadının arkasından aceleyle yürümeye başladı. Bunu neden yaptığını bilmiyordu.

Alaina arkasına dönüp telaşla baktı. Cole'un arkasından geldiğini görünce kalbi küt küt atmaya başladı. Mezarlığın kapısını geçene kadar bekledikten sonra şapkasını kaldırıp tüm gücüyle koşmaya başladı. Cole'a yakalanmadan faytona ulaşabilmek için öyle hızlı koşuyordu ki, yolunda duran kısa boylu, siyah saçlı adamı gördüğünde artık çok geçti.

"*Mon Dieu!*" diye bağırdı Jacques DuBonné, çarpışmanın öfkesiyle. "Önüme baksana!"

Sersemleyen Alaina, başının dönmesini dindirmek için, titreyen ellerini alnına götürdü. Bu sırada Jacques, siyahlar içindeki kadının küçük ve kıvrımlı vücudunu fark etti. Yüzünün güzelliği adeta büyülemişti onu. Ses tonunda bu sefer hayranlık vardı. Alaina'nın yumuşak kıvrımlarına baktığında içi ısınmıştı. Narinliğiyle kendini iri ve erkeksi hissettiren kadın pek azdı.

"Matmazel!" Eğilip, siyah saçlarını örten şapkasını çıkardı. "Kendimi takdim edeyim..."

Alaina büyük bir telaşla arkasına baktığında Cole'un hızla kendisine doğru yaklaştığını gördü. Jacques DuBonné ile kaybedecek zamanı yoktu. Hızla koşarak köşeyi döndükten sonra faytonuna bindi. Nefes bile almadan Jedediah'ya emir verdi: "Çabuk ol Jedediah! İlerle! Yüzbaşı Latimer peşimde!"

Jedediah atı kırbaçlayıp bağırdı: "Hadi yaylan bakalım! Yanki peşimizde!"

Cole köşeyi döndüğünde onlar çoktan başka bir sokağa sapmışlardı bile. Cole'un tek görebildiği, kadının şapkasının rüzgârda bir flama gibi dalgalanması oldu.

Büyük bir sinirle geri döndüğünde Jacques DuBonné'nin bakışlarıyla karşılaştı. Cajun hemen söze girdi:

"Yine karşılaştık, değil mi doktor?" Çenesiyle, uzaklaşan faytonu işaret etti. "Bu *petite* matmazeli tanıyor musun?"

Cole kaşını kaldırdı. "Sen tanıyor musun?"

Fransız adam güldü. "En azından bir konuda hemfikiriz sanırım, değil mi mösyö? Çok tatlı bir kadın, ne dersin?"

"Sanırım Bayan Hawthorne'un eviyle ilgili evraklarının temiz çıktığını biliyorsun." Cole adamın söylediklerini kasten duymazdan geldi. DuBonné'nin öfkeden kızaran yüzünü seyrederek, gömleğinin cebinden bir puro çıkarttı. "Bankadaki kimse bunun nasıl olduğunu açıklayamadı. Gözden kaçmış olabileceğini söylediler." Başparmağının tırnağıyla kibritin kükürtlü ucuna vurdu, kibritin ucundaki küçük alevle purosunu yakıp tellendirmeye başladı. "Ama araştırmalarımnda daha ilgi çekici bir ayrıntıyla karşılaştım. Kanıt gösterilemediği için banka yoluyla Jacques DuBonné adında birinin lehine sonuçlanan buna benzer birkaç başka vaka daha var. Ne kadar tuhaf, değil mi?" Kısa boylu adamı süzdü. "Eğer Bayan Hawthorne o kâğıt parçasını iyi saklamamış olsaydı evinden tahliye edilecek ve sen de o eve ederinden çok daha düşük bir fiyat ödeyerek sahip olacaktın." Omuzlarını silkti. "Elbette kanıtım yok ama bankada kendine iyi bir ahbap bulduğun için çok talihliyimisin."

Jacques alaycı bir ifadeyle dudaklarını büktü. "Söylediğin gibi, mösyö, kanıtın yok."

Cole yavaşça gülümserken, adam şapkasının kenarına kibarca dokundu ve arkasını dönüp gitti.

Cole da omzunun üzerinden, dul kadının faytonunun saptığı köşeye doğru baktıktan sonra düşünceli bir biçimde mezarlığa geri döndü. Her nedense, o zayıf vücut ilgisini çok çekmişti.

* * *

Cole'un onları takip edebilme şansı tamamen kaybolduktan sonra Jedediah faytonu yavaşlattı. Alaina da tekrar koltuğa çöktükten sonra, gözlerini kapayıp kalp atışlarının normale dönme-

sini bekledi. Acı bir ders almıştı. Mezarlıkta Cole'un dikkatini çekmiş olan şey her ne olursa olsun, yüzbaşıda büyük bir merak uyandırdığı kesindi. Bir daha kadın giysileriyle bir yere gittiğinde çok daha dikkatli olması gerekecekti.

"Şimdi nereye, Bayan Alaina?"

"Hastaneye, Jedediah. Yüzbaşı hastanede olmadığına göre, belki kısa bir süreliğine de olsa Doktor Brooks'la görüşebilirim."

Ama hastaneye vardıklarında, Alaina cenaze arabalarının ahıra girmekte olduğunu ve Yüzbaşı Latimer'ın da iki tekerlekli ufak bir at arabasının içinde papazla birlikte oturduğunu gördü. Cole, kısa bir süre sonra hastanenin içinde olacaktı ve Alaina ona görünmek istemiyordu.

Yaşlı doktor öğle yemeği için hep eve gittiği için Alaina, Jedediah'yı Brooks'un evine yönlendirdi. Eve vardıklarında kapıyı zenci bir kadın açtı. Alaina'yı doktorun çalışma odasına götürüp, beklemesini söyledi.

Öğle vakti gelip çatığında doktorun faytonu evin avlusunda belirdi. Doktor Brooks eve girerken oldukça düşünceli görünüyordu. Kendi koğuşundaki askerlere çok bağlıydı ve koğuştan kaçmayı başarıp, Federallere ait bir hapishanede çürümekten kurtulan birkaç asker için üzüldüğü söylenemezdi. Ama çözülmesi gereken başka sorunlar vardı.

Doktor Brooks kendisini bekleyen genç kadını görünce duraksadı. Tereddüt ederek sordu: "Alaina?"

Alaina cevap olarak çenesinin altındaki bağcığı çözüp şapkasını kafasından çıkardıktan sonra, koyu renkli ipeksi saçlarını savurdu.

"Aman Tanrım," diyerek gülmeye başladı doktor. "Al rolünü öyle iyi oynuyorsun ki, gerçekte ne kadar güzel bir kadın olduğunu unutmuşum."

Alaina şapkasını sandalyenin üstüne fırlatıp eldivenlerini çıkardı. Düşünecek çok zamanı olmuştu. "Çok incesiniz, Doktor Brooks." Nihayet nazik bir kadın gibi davranmayı başarmıştı. "Fakat artık ben de bir kadın olduğumu unutmaya başladım. Bu erkek çocuğu rolü beni sıkınaya başladı."

"Çocuğum! Çocuğum!" Doktor, Alaina'yı teselli etmeye niyetlendiyse de Alaina onu adeta geri püskürttü.

"Ben çocuk değilim!" Bağırırken dudakları titredi. "Ben olgun bir kadını!" İnce ellerini ovuşturdu. "Ve bana kadınmışım gibi davranan bir erkek istiyorum."

Doktor Brooks birdenbire her şeyi anladı, öfkeyle uzaklaşan Alaina'ya baktı. "Belki de o kişi Yüzbaşı Latimer'dır, değil mi? Bu sabah Roberta'yla evlendiğini duydum."

Alaina hemen gri gözlerini doktora çevirdi.

Yaşlı doktor omuzlarını silkti. "Yüzbaşı bu sabah bahsetti."

Alaina'nın yüzündeki öfkeli ifade, yerini kuşkuya bıraktı. Pencereye yaklaşp uzaklara daldı. İlüzünle içini çektiğinde daracık omuzları titredi. Kollarını önünde kavuşturduktan sonra konuşmaya başladı.

"Ne yapacağım ben?" Ama cevabı beklemeden devam etti: "Roberta ve diğer kadınlar süslü püslü giysiler giyip upuzun saçlarıyla ortalıkta dolaşıyor." Kısacık saçlarının arasına soktuğu, çalışmaktan kızarmış ellerine baktı. "Bense saçlarımı erkek saçı gibi kestirmek, bir erkek çocuğu gibi giyinmek zorundayım. Asla kendim olamayacağım."

Doktor ne cevap vermesi gerektiğini düşünürken kâhya kadın içeri girdi. Elindeki büyük tepside bir çaydanlık, birkaç atıştırma-lık, büyük bir tabak kızarmış tavuk ve küçük bir tabak da mısır ekmeği vardı. Leziz kokular, geçen öğleden beri hiçbir şey yememiş olan Alaina'nın ağzını sulandırmıştı. Zenci kadının uzattığı tabağı minnettarlıkla kabul edip şaşkınlığını üzerinden bir anlığına da olsa attı. Genç ruhu geri dönmüştü. Doktorun çektiği sandalyeye nazikçe oturdu ve yemeklerini yerlerken, işteki son gecesinden çıkıktan sonra olup biten her şeyi, Cole'la aralarında geçen yakın ilişkiden bahsetmeden kısaca anlattı.

"Yüzbaşı Latimer'ı eve getirdiğim için Angus Amca beni suçluyor. Korkarım ki bu konukseverliğim amacımı aştı. Başka bir iş ve ev aramalıyım. Biraz para biriktirmeyi başardım, ama temizlikçi maaşıyla tek başına geçinmem çok zor. Nereye gidersem gideyim oda ve yemek masraflarımı ödemek zorundayım. Buraya gelmemin nedeni, bana bir iş bulup bulamayacağınızı öğrenmek."

Doktor sandalyesinden kalkıp odanın içinde yürümeye başladı. Parmaklarını saçlarına götürerek zaten dağınık olan saçlarını iyice karıştırdı. Sonunda kendisini endişelendiren şeyden söz açtı: "Alaina, daha bu sabah 'Al'i, askerlerin kaçışına yardım ettiği düşünülnesin diye savunmak zorunda kaldım. Eğer Al şimdi ortadan kaybolursa, gerçek kimliğini ortaya çıkaracak bir soruşturma açılabilir. Bunu açıklamak çok daha zor olur." Yumruklarını yavaşça masaya koyup Alaina'nın gözlerine baktı. "Ayrıca sana gerçek kimliğin konusunda son derece dikkatli ve ketum olmanı da tavsiye ediyorum. Zira şu anda Alaina MacGaren'in, yani senin yakalanman için iki yüz dolarlık bir ödül konulmuş durumda."

Alaina şaşkınlıkla gözlerini açıp yaşlı adamı daha yakından izlemeye başladı.

"Görünüşe göre," diye devam etti Doktor Brooks, "Konfederasyon mahkûmları bir posta vapuruna el koymuş. Gemide, maaş ödemelerinde kullanılacak yüz bin doların üzerinde bir para varmış. Parayı korumak için görevlendirilmiş olan altı Kuzey askeri öldürülmüş ve hastaneden kaçan mahkûmlar, kaptanı kendilerini nehrin yukarı yakasında kıyıya çıkarmaya zorlamışlar. Vapur bu sabah geç saatlerde geri döndü ve mahkûmları aramaya yönelik planlar şimdiden işleme kondu."

"Ama neden..."

Doktor Brooks elini kaldırıp Alaina'yı susturdu. "Uzaktaki kıyıda atlarla bekleyen siyah saçlı, ufak tefek bir kadın varmış. İsyancılardan birinin kadına adıyla seslendiği duyulmuş ve bu isim... Alaina MacGaren'miş."

Alaina'nın adeta nutku tutulmuş, odanın ortasında öylece kalakalmıştı. Doktor bir süre suskun kalıp Alaina'nın bütün hikâyeyi sindirmesini bekledi. En sonunda Alaina bakışlarını çevirip yüzüne bakınca, doktor sözlerine kaldığı yerden devam etti:

"Erkek kılığında dolaşmaya devam etmelisin. Eğer Alaina MacGaren yakalanacak olursa ya asılır ya da en iyi ihtimalle Kuzeyliler onu hapse tıkar. Saklanmak için Craighughların evinden daha güvenli bir yer yok. Al işine geri dönmeli. Aksi takdir-

de sorguya çekilmek üzere aranmaya başlar. Eğer bulunmazsa işler Angus ve Leala için çok zorlaşır.”

Alaina hararetli bir şekilde başını sallayıp ellerini yumruk yaptı. Brooks'un fikirlerini çürütüp erkek kılığına veda etmek için geçerli sebepler aradı. Ama doktorun baştan aşağı haklı olduğunun farkındaydı.

* * *

Bir hafta geçmişti ve bütün Federal birlikleri hâlâ görev başında tutuluyordu. Yeni evlenmiş olan Roberta bile, geceleri, kocası olmadan geçirmek zorunda kalıyordu. Bu acımasız duruma sinir oluyor, Cole'un özür dileyen mektuplarını küçümseyordu. Bu taşıyabileceğinden çok daha ağır bir yükü. Evdeki kimseyi görmek istemiyor, odasına çekilip ağlıyordu.

Roberta kocasının yokluğuna ne kadar sinir oluyorsa, Angus da Alaina'nın varlığından o kadar rahatsız oluyordu. İsyançıların peşine düşen askerler çok korkunç bir hikâyeyle geri dönmüş ve bu hikâye herkesin tüylerini diken diken etmişti. Hastaneden kaçan bütün yaralı mahkûmlar, gemiyi terk ettikleri yerin yakınlarında ölü bulunmuşlardı. On altısı da vurularak öldürülmüş ve öylece bırakılmışlardı. Ceset yığının etrafına mavi Kuzeyli üniformaları serpiştirilmiş ve bu üniformaların arasında bir de doktor üniforması bulunmuştu. Ne o sözü edilen kadın, ne atlar, ne para ve ne de yaralı askerlerin hastaneden kaçmasına yardım edenler hiçbir yerde bulunamamıştı. Çamur yüzünden izler bir yerden sonra kayboluyordu. Yüzbaşı Latimer'ın atının da, mahkûmların, posta vapuruna el koydukları iskelenin etrafında başıboş dolaşırken bulunduğu sonradan aklı gelmişti.

Şhrin Güneyli halkı arasında büyük bir kargaşa hüküm sürüyordu. Bir hafta öncesine kadar Alaina MacGaren zarif bir kahraman olarak görülürken, şimdi onu iğrenç bir hain olarak damgalıyorlar, hatta Güneyli ya da Kuzeyli olsun, dürüst insanların dükkânlarını talan eden gizemli bir haydut ve korsanlar çetesinin aşağılık fahişesi olarak görüyorlardı.

Yankiler ödülü bin Kuzey dolarına yükseltilmişlerdi, yerliler

de Alaina MacGaren'ı yakalayıp teslim edeni şehrin kahramanı ilan edeceklerini söylüyorlardı. Federaller, Briar Hill çiftliğine el koyup satılığa çıkarmıştı. Çiftlik, Alaina MacGaren'dan nefret edenler yakıp yıkmazın diye, satılana kadar koruma altına alınacaktı.

Sokak köşelerinde yerliler toplanıyor, geleni geçeni şüpheli gözlerle inceliyorlardı. Sabahın erken saatlerinde, sislerin arasında hastaneye doğru yol alan Al'in, alımlı ve güzel Alaina MacGaren olabilmesinin akıllarına bile gelmeyecek olması büyük bir şanstı. Şehirde hüküm süren hava çok gergindi ve toplaşan insanların öfkeli homurtuları her yerden duyuluyordu.

Hastanede de benzer bir gerginlik hüküm sürüyordu. Yaralı Kuzeyliler bile bu acımasız katliama karşı tepkiliydi. Alaina bezlerini ve kovalarını alıp işe koyulacağı sırada üniformalı ve silahlı bir onbaşı gelip ona eşlik etmesi konusunda ısrar etti. Onbaşı, Alaina'yı alelacele üçüncü kata çıkarıp nöbetçilerin bulunduğu bir kapının önünde durduğunda genç kadının nefesi kesilmek üzereydi.

Sert bir sesle, "Burada bekle!" diyen onbaşı, kapıyı tıklattı. Kapı az sonra aralanınca, onbaşı kapının ardındaki biriyle konuşmaya başladı.

"Benimle gel," diye işaret ettikten sonra kapıyı ardına kadar açıp Alaina'yı içeri aldı.

Alaina onbaşıya bakuktan sonra gözlerini büyük bir telaş bü-rüdü. Hiç bu kadar piring düğmeyi, mavi üniformayı ve rütbe şeridini bir arada görmemişti. Cole, çok uzun bir masanın sonunda oturuyordu. Yüzünde gergin bir ifade olmasına rağmen Alaina'ya gülümsedi. Onun arkasında Doktor Brooks oturuyordu. Bu iltiyar centilmenin yüzünde de Alaina'nın çağırılmasına dair korkuları okunuyordu. O ve Alaina, hem her ikisini, hem Yüzbaşı Latimer'ı hem de daha birçok kişiyi mahvedecek bir sırnın ağırlığını taşıyorlardı.

Alaina, daha birkaç ay boyunca aynı rolü oynamak zorunda kalacağını farkındaydı. Bayan Hawthorne'un söylediklerini hatırladı. Burnunu gürlütle koluna sildi. Sandalyeye oturması söylendiğinde şaşkın bir halde sandalyeye tökezleyerek yürüdü.

General Mitchell masanın başındaki sandalyesinde öne doğru eğilince, Alaina adamın omzundaki yıldızlara bakakaldı.

"Sakin ol, evlat," dedi general nazik bir sesle. "Burası mahkeme salonu değil. Sadece konuyu soruşturan bir kurul."

Alaina başını sallayıp yine burnunu sildi, diğer eliyle de kulağını kaşıdı.

"Sana birkaç soru sormamız gerekiyor. Doktor Brooks bize ağabeyinin ölümü hakkında bilgi verdi. Tek yapabileceğim, başsağlığı dilemek."

Alaina'nın burnu yeniden koluyla buluştu; korku dolu gözlerini hâlâ generalin omzundaki yıldızlardan ayıramıyordu.

"Fırar gecesi Yüzbaşı Latimer'ı ırmaktan kurtardığın söylüyor."

"Evet efendim!" Sözler ağzından bir çırpıda çıkıvermiş, bir anda kendini savunmaya geçmişti. "Demiryolunun oradaki rıhtımında suya düşmüş bir ağaç parçasına tutunmaya çalışıyordu. Ağacın dalları eğildikçe yüzbaşı da suya batmaya başladı. Onu kıyıya çektiğimde üstünde yalnızca iç çamaşırları vardı ve..."

"Yavaş ol evlat," diyen general, Alaina'yı gülümseyerek uyardı. "Her şeyi bütün ayrıntılarıyla duymak istiyoruz. Yüzbaşınızı nehirde gördüğünde saat kaçtı?"

"Saat on birden önce olsa gerek," dedi Alaina, parmak ucunu ısıtıp yukarı baktı. "Evet, onu eve götürdüğümde eski saat on biri gösteriyordu." Tekrar generalin yıldızlarına bakıp konuşmasını hızlandırdı. "Onu gördüğümde üzerinde iç çamaşırları vardı sadece ve onu bu halde sokaklarda yürütemezdim. Ben de onu eve götürdüm. Saat on bire geliyordu. Ya da belki on falan da olabilir." Başıyla kendi kendini onaylayıp kendinden emin bir tavırla dudaklarını büzdü.

"Yüzbaşı Latimer bütün geceyi Craighughların evinde mi geçirdi?" General nihayet sadede gelmişti.

"Ah, evet efendim! İşte efendim, sorun da bu! Şey, bütün geceyi şöyle... eee... yani... Angus Amca, eski tabancasını almış ve... eee... o ara ben uyuyordum! Ve... şey, yüzbaşı kafasına birkaç yumruk yemiş ve belki biraz da şeyine..." Alaina, eliyle kulağının etrafında bir yuvarlak çizdikten sonra dirseklerini masaya

koyup başını ellerinin arasına alarak dinlenmeye çalışan Cole'a baktı. Doktor Brooks öksürerek müdahale etmeye çalıştı. Diğer subaylar da tavanı seyrediyorlardı.

"Ve sonra... her neyse... kuzinin Roberta'yla evlendi ve efendim, sanırım hepiniz gece boyunca orada olduğunu tahmin etmişsinizdir." Sesinde gittikçe artan bir belirsizlik vardı.

"Hepsi bu kadar, Al." General, önündeki kâğıtları evirip çevirdi. "Şimdi gidebilirsin, teşekkürler."

Alaina ayağa kalkıp, "Rica ederim efendim" diye geveledi.

Onbaşı kapıyı açtı. Alaina dinlenme odasına girdiğinde dizlerinin bağı çözüldü. Bir süre titreyerek sandalyede oturduktan sonra kendine gelmeye çalıştı. Bezlerini ve kovalarını aldığı sırada arkasında bir gölge fark etti. Arkasına baktığında Cole'u gördü. Yavaşça elindekileri yere koydu.

"Sanırım başını belaya soktum."

"Hayır." Cole çocuğa baktı. Derin bir nefes alıp elini saçlarına götürdü. "Zaten onlara hatırladığım kadarını anlatmıştım. Sadece senin onayına ihtiyaçları vardı."

"Öyle mi?"

"İyi iş çıkardın! Bak, şu temizlik eşyalarından kurtul. Senden benim için bir şey yapmanı isteyeceğim. Bayan Hawthorne'a ne zaman gidebilirim bilmiyorum ama..." Gömleğinden bir zarf çıkardı. "Kendisinin buna ihtiyacı olabilir, gerçi dostumuz Jacques onu artık rahatsız edemeyecek. Bu işin sorumlusunu bulup işten attılar. Banka Bayan Hawthorne'un elindeki belgeleri doğruladı. İşte burada." Al'e baktı. "Bu işi kaybolmadan başarabilir misin?"

Alaina pamuklu ceketinin düğmesini çabucak açtı. "Galiba başına gerçekten büyük bir bela açtım."

"Hayır, lanet olsun!" diye homurdandı Cole. "Ben kendi başımı belaya soktum! Ayrıca giderken nehirden de uzak dur!" Arkasını döntüp uzaklaşırken bir anda durdu. "Günün geri kalanında izinlisin."

Hızla koridorun diğer ucuna yürüdü. Alaina da Bayan Hawthorne'un işini halletmek için hiç tereddüt etmedi. Böylelikle yüzünü yıkayıp insan gibi davranabilecekti.

On Dördüncü Bölüm

Alaina, erkek giysileriyle dolaşma zorunluluğunu şimdi her zamankinden daha fazla hissediyordu. İsmi herkesin ağzındaydı ve bu söylentiler ailesinin adını karalıyordu. Alaina MacGaren hem Birlik, hem de Konfederasyon tarafından aranılıyordu. Her iki taraf da onun asılmasını istiyordu. Yakalandığı takdirde verilecek en hafif ceza, Ship Adası'na ya da Fort Jackson'a sürgün edilmesi olacaktı. Ama bu yerlere sadık Güneyliler de sürgüne gönderiliyordu ve bu Güneyli insanlar, Alaina'nın hastaneden kaçan Konfederasyon tutsaklarının öldürülmesine yardım ettiğini düşünecek olurlarsa, genç kıza büyük kötülükler edebilirlerdi.

Dolayısıyla hem Alaina, hem de Craighughlar mevcut durumlarına saplanıp kalmışlardı. Alaina hem onların, hem de kendi iyiliği için aileyi terk edemiyor, onlar da Alaina'nın evdeki varlığını kabul etmek zorunda kalıyorlardı. Sonuçta Alaina onların akrabasıydı ve onun masum olduğunu biliyorlardı. Buna rağmen Angus aynı odada uzun süre yeğeniyle kalamıyordu. Ailede Alaina'yı seven tek kişi olan Leala da hüznüyle başını sallıyordu. Kızın acı çekmesine dayanamıyordu. Ama o bile, Alaina'nın evdeki varlığının onlara vereceği zarardan endişe duyuyordu. İstiladan beri yeterince acı çekmişlerdi zaten; tekrar bir şeylerden vazgeçmek zorunda kalmaktan çok korkuyordu. Aile üyeleri, Alaina MacGaren'in akrabaları olduğunu bilen komşularına, kızın yaptıklarından ne kadar müteessir olduklarını anlatıyordu. Alaina'nın suçunu inkâr etmeyi göze alamazlardı. Eğer herkes Alaina'nın bir hain olduğunu düşünüyorsa, o halde onlar da aynı düşünmek zorundaydı.

Cole sekiz gecedir hastanede sabahlıyor ve Roberta da sekiz gündür odasına çekilip uyuyana kadar acı acı ağlıyordu. O uykuya dalana kadar kimse gürültüden uyuyamıyordu.

Alaina sütünden bir yudum alıp düşünceli bir ifadeyle antrenin orada dolandıktan sonra salonun kapısında durup içeriye göz attı. Saat akşam sekize geliyordu ama Craighughlar odalarına çekilmişlerdi bile. Belki de kısa bir süreliğine dertlerini unutabileceklerini ya da kapalı kapılarının ardında Roberta'nın bağırışlarından kurtulabileceklerini umut ediyorlardı.

Alaina, çıplak ayağını merdivenin ilk basamağına attıktan sonra, parke taşlı araba yolundan gelen nal seslerini duydu. Ön kapının dar camından dışarıya bakınca, Kuzeyli subaylara özgü altın işlemeli mavi bir üniforma gördü.

"Cole!" diye geçirdi aklından. "Nihayet geliyor!"

Hemen antredeki süslü aynada üstüne başına baktı. Aynadaki Al, hoşnutsuz bir edayla burnunu buruşturdu. Bardağı alıp, sütün izi dudaklarında çıkana kadar kafasına dikti. Suratını ekşitti, saçlarını karıştırdı, ön kapıya doğru salınmaya başladı. Kapıyı açıp eşiğe yaslandıktan sonra da, yüzbaşının atından inmesini seyretti.

"Bizi terk edip gittiğini düşünmeye başlamışım," dedi Al küstahça. "Roberta'nın bütün ağlayıp dövünmelerinden anladığım kadarıyla o da böyle düşünüyor."

Cole, Al'e sert sert baktı. Eyer çantalarını alıp hiç konuşmadan omzuna yükledi.

Alaina duyduğu rahatsızlığı belli etmek istiyordu. "Mart kedisi gibi sızlanmaları sekiz gün, sekiz gecedir bitmek bilmedi." Omuzlarını silkti. "Hastanede de pek görmedim seni. Bir yerlere gittiğini sandım. Belki de nehrin yukarı yakasına gitmişsindir! Hatta belki ta Minnesota'ya kadar!"

"Ağzını sil," dedi Cole sert bir şekilde, sonra da yanından geçip eve girdi.

Alaina duvara yaslanıp, eyer çantalarını bir koltuğun üzerine koyan Cole'u seyretti. "Neden bu çılgınlığın arasına geri döndüğünü anlamıyorum." Roberta'nın hâlâ ağlamakta olduğu odasını işaret etti. "O gece seni yatağa yatırdıktan sonra o işi na-

sıl becerdiğinden pek emin değilim. Körkütük sarhoştun. Seni eve çıkarmadan önce, ahırdaki yalağın içinde az daha boğacaktın beni.”

Cole dağınık saçlı çocuğa yan yan bakarken, o olayı hatırlamaya çalıştı. “Bana kalırsa sen beni boğmaya çalışıyordun.”

“A-ha! Demek hatırladın!” Alaina erkek çocukları gibi kıkırdayıp iyi giyimli yüzbaşının yanına doğru kasıla kasıla yürüdükten sonra, ince başparmaklarını kemerine birer çengel gibi takıp Latimer’ı baştan aşağı süzdü. “O gece bu kadar havalı değildin. Hatta, hatırladığım kadarıyla, Kuzeyli bir cerraha göre fazla aptal görünüyordun.”

Cole, çocuğun bu alaycı tavrına çok sinirlenmişti. “Ağzını silmemişsin,” diye hatırlattı sert bir sesle.

Alaina ellerini beline koydu. “Bir şey merak ediyorum: Aca-ba şu anda evli olmak yerine nehirde boğulmuş olmayı mı tercih ederdin?”

“Saçmalama!” dedi Cole.

Cole, Roberta’nın hâlâ ağlamakta olduğu odaya gizlice baktı. Fakat Alaina bu bakışı yakalamıştı. “Rahatlayabilirsin,” dedi küstah bir tabırla. “Robbie şimdi susar. Daha fazla devam edemez.”

Cole, sanki bir şey unutmuş gibi ceplerini kontrol edip etrafa bakındı.

“Herhalde gitmek için bir bahane aramıyorsun, değil mi? Sana söyledim, rahatlayabilirsin.”

Cole çocuğa sert bir bakış attı. “Sen hiç susmaz mısın?”

Cole’un bu azarlaması karşısında, Alaina keyifle kıkırdadı. “Ne kadar alınganmışsın sen yahu.”

Cole cevap vermek için tam ağzını açmıştı ki, Roberta’nın odasının kapısı açıldı. Tırabzanların üzerinden yalnızca Alaina’yi görüp kaşlarını çatı. “Bazı sesler duydum sanmıştım...”

Sonra Cole’u gördü. Mutluluktan çığlık atıp hızla merdivenlerden indi. Üzerindeki dar ve göğüs kısmı şeffaf geceliği umursamadı bile. Kendini Cole’un kollarına atıp onu ateşli öpücüklere boğdu.

“Ah, Cole! Sevgilim! Senin için çok endişelendim.”

Alaina, damada coşkuyla sarılan geline bakamadı. Buradan kilometrelerce uzakta olup bu sahneyi görmemiş olmayı dilerdi.

Cole, arkasını dönen çocuğa baktı. Bu dar omuzlarda bir tuhaflik vardı ve bunun tek bir nedeni olabilirdi. "Roberta, sanırım çocuğu utandırıyoruz."

"Ne çocuğu?" Roberta, Alaina'nın gri gözlerini görene kadar Cole'un kimi kastettiğini gerçekten anlamamıştı. "Ha, onu mu? Seni görünce öyle heyecanlandım ki, onu fark etmemişim bile." Sanki çok utanmış gibi göğsünü kaparken, bir yandan da Cole'un bakışlarını dolgun göğüslerine çekmeye çalıştı. Son günlerde onu çok rahatsız eden bir konu vardı; evlilik yeminleri bir yönüyle eksik kalmıştı. Evlilik törenlerinin ardından yatağa girmemişlerdi. Alaina'nın Cole'a her şeyi anlatmasından endişeleniyordu. Sonuçta o aptal kız, Cole ne yaptığını hatırlayamayacak kadar sarhoşken onunla yatmıştı. Roberta, kuzininin çok ileri gidip onları ayırmasına izin vermeyecekti.

Şimdi evliliklerinin tamamına ermesine, yani birlikte yatağa girmelerine birkaç dakika kalmıştı. Roberta siyah gözlerini alaycı bir şekilde Alaina'ya çevirdi. Kazandığı zaferle gurur duyar gibi bir hali vardı. Küçük kuzin bakışlarını başka tarafa çevirdi. Roberta, Cole'a sarılırken, Alaina ellerini ceplerine soktu.

"Gel, sevgilim." Roberta kocasının koluna girdi. "Çok yorulmuşundur."

"Atımı ahıra götürmeliyim."

"Saçmalama! Al halleder." Kendisine öfkeyle bakan Al'e, cileli bir edayla elini salladı. "O bu işleri iyi becerir."

★ ★ ★

Huzursuz bir geceden sonra Alaina her zamanki saatinde kalkıp pis giysilerini giydi. Şömineden aldığı külleri yüzüne ve kollarına sürdü. Bütün gece döktüğü yaşlar yüzünden kıpkırmızı olan gözlerini görmemek için aynaya bakmadı. Roberta'nın yatak odasından gelebilecek olası bir sesi duymamak için neredeyse bütün gece başını yastığın altına gömmüştü.

Ağır çizmelerini sürüyerek mutfağa gitti. Kapiyı açtığında, etrafa yayılan sıcak ekmeğin kokusuna karışmış sert ve leziz kahve kokusuna önce şaşırsa da, sonra bu koku çok hoşuna gitti. Masada oturan Cole'u görünce şaşkınlığı daha da arttı. Yüzbaşının bu sabah geç uyanacağını ve hemen hastaneye gitmeyeceğini düşünmüştü. Ama çoktan giyinmiş olan Cole yeni güne hazırdı. En azından ona yaklaşana kadar Alaina'nın ilk izlenimi bu yönde ydi. Alaina mutfağa girdiğinde Cole dönüp bakmadı bile. Bir sandalye çekip oturdu. Cole düşüncelere dalmış ocaktaki ateşi seyrederken, bir yandan da önündeki boş bardakla oynuyordu. Alaina meraklı bakışlarını Dulcie'ye evirdiğinde, Dulcie omuzlarını silkle yetindi.

Kahveyi belli ki Cole getirmişti ve bu içeceğe olduğa ihtiyaı var gibi görünüyordu. Cole'a yardım etmeye karar veren Alaina, siyah sıvıyı yüzbaşının bardağına boşalttı. Onu daha önce hiç bu kadar düşünceli görmemişti ve sadece seyrederek ona yardımcı olamazdı. Fakat Cole daldığı düşüncelerden, kuağına dökülen sıcak kahveyle birdenbire uyandı. Bardağıyla oynayıp durduğu için, Alaina'nın kahve getirdiğini görmemiş, bu yüzden kahvenin kuağına dökülmesine neden olmuştu. Bağırıp ayağa kalktı. Öfke içinde peçeteyle kuağını kurulamaya çalışırken Alaina onu seyretti.

"Ne yapmaya çalışıyorsun, seni ktk aptal! Hadm etmeye falan mı çalışıyorsun beni?" diye bağırdı Cole. niforması hâlâ ıslaktı ve acıyla neredeyse dans ediyordu.

Alaina'nın aklına ise, kahvenin dkldğu yere bir kova soğuk su dökmekten daha iyi bir fikir gelmedi. Soğuk su Cole'un nefesini kesmişti. Eliyle ağzını kapatan Dulcie ortalığı yumuşatmaya çalışırken, Cole fkeyle Al'e bakıyordu. Bir Kuzeyli'yi ıslatmanın insanın yanına kr kalması sık rastlanan bir durum değildi.

"zr dilerim," diyerek umursamazca omuzlarını silkti Alaina. "Böyle bir şey yapacağını nereden bileyim! Sadece kahveye ihtiyaın varmış gibi duruyordun."

"İyiliklerine daha fazla dayanabileceğimi sanmıyorum," dedi Cole, gömleğinin düğmelerini açarken.

“Peki!” Alaina, Cole’un nankörlüğüne çok kızmıştı. “Bir dahaki sefere seni nehirde öylece bırakırım.”

“Ben kendi başımın çaresine bakabilirdim,” diye geveledi Cole. Kasıklarındaki ıslaklığa baktı. “Lanet olsun! Her tarafım yandı!”

Alaina’nın yanakları kıpkırmızı oldu. “Sanırım gitme vaktim geldi.”

Ama Cole elini uzatarak, gitmesini engelledi. “Bu kadar kolay kaçamazsın. Yukarı çıkıp Roberta’ya eyer çantalarımın yerini sor. İçlerinde merhem olacaktı.”

“Ama Roberta uyuyordur!” diyerek karşı çıktı Alaina. Yatak odalarına yaklaşmak dahi istemiyordu. “Ve uyandırılmaktan nefret eder!”

Cole, tehditkâr bir tavırla dilini ısırды. Roberta, Cole’a ilk teslim oluşunda oldukça hevesiz davranmıştı. Sanki içinden gelmiyor gibiydi. Cole’un o gece seviştiği o sıcak ve heyecan verici kadından kesinlikle çok farklıydı.

Cole’un öfkeyle kaşlarını çatmasını gören Alaina daha fazla itiraz etmeye korktu. Israr etmesi kötü sonuçlar doğurabilirdi.

Roberta’nın kapısını çekinerek çaldığında uykulu bir ses duydu. “Kim o?”

“Benim, Al. Yüzbaşı eyer çantalarını getirmemi istedi.”

Kapı açıldı ve Roberta incecik bir ipek gecelikle kapıda belirdi. Gözlerini kısıp şüpheyle sordu: “Neden kendisi gelmedi?”

“Yandı,” dedi Alaina. Sonra sabırsızlıkla üsteledi: “Hadisene! Adam eyer çantalarını bekliyor, ver de götüreyim.”

“Gerçekten, Al, gerek olmadığı zamanlarda şu kaba konuşma tarzını kullanmak zorunda mısın?” diyerek Alaina’yı azarladı Roberta. Cole’un yanmış olması onu hiç ilgilendirmemişti bile.

“Evde bir Kuzeyli varken olmaz.”

Büyük kuzin kibirle gülümsedi. “Onu eve getirdiğin için sana teşekkür etmeyi unuttum sanırım Lainie. Sayende çaba sarf etmemiş ve zaman kazanmış oldum.”

Alaina kuzinine baktı. “Eyer çantalarını verecek misin sen?”

Roberta çantaları bulmak için odaya bakınıırken, Alaina da

dikkatle yatağı inceledi. Roberta çantaları bulup geldi. "İşleri benim için o kadar kolaylaştırmıştın ki Lainie, dayanamadım, ne yapayım. Ama Cole'un hiçbir şeyden haberi olmayacak! Bunu kesinleştirmek için seni uyarayım dedim. Ona olayın aslını anlattırsan ve Kuzeylilerin buna rağmen senin kim olduğunu öğrenmeyeceklerini sanıyorsan, beni çok küçümseyorsun demektir."

"Rahat olabilirsin Robbie," dedi Alaina alaycı bir tavırla. "Ben de işin dallanıp budaklanmasını istemiyorum, bu bizim derin ve karanlık sırrımız olarak kalacak."

"O halde birbirimizi anlıyoruz," diyerek kaşını kaldırdı Roberta. "Ayrıca ondan uzak da duracaksın, değil mi?"

"Pek mümkün değil," diye kısaca cevaplayıp merdivenlerden hızla inmeye başladı Alaina. Başını arkaya çevirip, "Çünkü sadece aynı yerde çalışmıyoruz, bir de *şimdi* aynı evde yaşıyoruz," dedi.

Çizmelerinden çıkan ses yüzünden Roberta'nın söyledikleri duyulmadı. Alaina hızlı adımlarla mutfığa girdi. Cole kilere girip kapıyı arkasından kapatmıştı. Alaina, kendini olduğundan daha küstah göstermeye çalışarak seslendi:

"Eyer çantalarını getirdim, Kuzeyli. Kapının önüne bırakıyorum. Geç kalırsam mavi göbekler maaşımdan keser, acele etmeliyim."

Eski püskü şapkasını takıp çabucak arka kapıdan çıktı. Cole'un söyleyeceği herhangi bir şeyi duymak istemiyordu.

Bir süre sonra Cole hastane kapısından girerken, Alaina yerleri sildiği paspasın sopasına kolunu dayayıp bir erkek çocuğu gibi sırtmaya başladı.

"Geç kaldın, Kuzeyli. Binbaşı Magruder nerede kaldığını soruyordu."

Cole ters ters Alaina'ya baktı. "Eminim ki her şeyi zevkle anlatmışsındır."

"Emin olabilirsin, Kuzeyli." Al sırtıp neşeyle kıkırdadı. "Sanırım bundan sonra sana Bay Islakdon diyecekler."

Cole, kendine hâkim olabilmek için ilahi bir yardım bekliyormuşçasına yukarı baktı. "Eğer mutfaktaki 'kazayı' uzun uzun

düşünecek olursam,” diye söylendi, “senin aslında bana bir eşek şakası yapmak istediğini varsayabilirim.”

“Ama benim suçum değildi ki,” diye inkâr etti Alaina. “Sen Roberta’yla ilgili hayallere daldığın sırada kendin yaptın.”

“Roberta’yla ilgili hayallere falan dalmamıştım,” diye düzeltti Cole.

“Ama gayet öyle görünüyordun!” diye suçladı Al. “Oturmuş orada boş bir bardakla oynuyordun! Başka ne düşünebilirdim ki?”

“Aklımda Roberta’nın yanı sıra başka şeyler de vardı,” dedi Cole öfkeyle. “Ve bunların ne olduğu hiç seni ilgilendirmez.”

“Sordum mu? Ha? Sordum mu?”

“Sormana gerek yok. Gözlerindeki merak ateşini gördüm.”

“Nefret ateşinden başka bir şey görmüş olamazsın, Kuzeyli!”

“Eğer benden o kadar nefret ediyorsan,” dedi Cole alaycı bir ifadeyle, “neden beni nehirden kurtardın?”

“Seni dışarı çekene kadar kim olduğunu anlamamıştım. Sonra seni tekrar nehre atıp boğmak istedim. Keşke şansım varken yapasaymışım.”

Cole burnundan soluyarak Al’in yanından geçip gitti. Al’in ne olursa olsun asla bir Kuzeyli’yi sevmeyeceğine ikna olmuştu.

* * *

Hastanedeki mesaisini bitiren Al, Craighughların evine dönüşünü geciktirmek için bir bahane ararken atının başını eski nehir yoluna çevirdi. Ama görünüşe bakılacak olursa, Cole’dan uzak durmaya ne kadar gayret ederse etsin, yine de ondan kaçmayı başaramıyordu. Gitmek istediği yere varmak üzereyken arkasından gelen güçlü toynak sesleriyle irkildi. Arkasına baktığında atı ve binicisini tanıdı.

Cole daha da yaklaşırken, Alaina, “Kuzeyli!” diye bağırdı. “Senin gidecek bir evin yok mu? Buraya neden geldin?”

“Bayan Hawthorne’la konuşabilmek için ilk kez bugün fırsat bulabildim. Sakıncası mı var?” diye sordu.

"Buraya gelmemin tek nedeni, senin evde Roberta'yla olduğunu sanmamdı," diye söylendi Al. "Seni beklemiyor mu?"

"Eve dönüş vaktimle ilgili kesin bir saat vermemiştim," diyerek omuz silkti Cole. "Ayrıca bu işi de bir an önce halletmem gerekiyordu."

Alaina huysuz bir tavırla atının başını bağlama demirine doğru çevirdi. Rahatlayıp kendi olabileceği kısacık bir zamanı olsun istemişti. Bir kadın olarak geçirebildiği anlar gitgide onun için daha önemli oluyordu ve bu anlardan vazgeçmek zorunda kalmak hiç hoşuna gitmiyordu. Cole'un varlığı onu rahatsız etmekten başka bir şeye yaramamıştı.

"Eve dönmek için biraz daha hevesli olsaydın benim için çok iyi olurdu," diye söylenip eyerin üzerinde kıpırdandı. "Babamın yaşlı aygırı bile senden daha coşkuluymuş."

Cole homurdanmaya başladı: "Senin sayende birkaç günlüğüne sevecen koca rolümü oynayamayacağım. Ne demek istediğimi anlayamıyorsan..." Kendisine bakan gri gözlere kaşlarını çatarak karşılık verdi. "Beni mahvettin sen."

Alaina verandaya doğru aceleyle yol alırken başını öne eğip omuzlarını sarkıttı. Craighughların konağında hayat bir süre inişli çıkışlı olacak gibi görünüyordu. Roberta'nın onunla konuşmak için bekliyor olma ihtimaline karşı, belki de bu geceyi Cole'un gölgesine sığınarak geçirmesi pek de saçma olmazdı. Bazen tehlikenin üzerine gitmektense uzak durmak daha iyiydi.

Ama eve yaklaşırlarken Cole, Alaina'nın konuşmak istemediği bir konu açtı. Kendi kır atının yürüyüşünü Alaina'nın yaşlı atına göre ayarlarken önce sessiz ve düşünceli görünüyordu. Sonra birden delikanlıya döndü: "Al, beni Craighughların evinden önce başka bir yere götürmediğinden emin misin?"

Alaina hemen cevap veremedi. Sonra çatlayan sesiyle sordu: "Nasıl bir yere götürmüş olabileceğimi düşünüyorsun ki?"

Cole, Alaina'ya baktı. Karanlıkta yüzünü seçmeye çalışıyordu ama Alaina yüzünü şapkasıyla gizlemişti.

"Sen kaç yaşındasın, Al?"

"Kaç yaşında olduğumu düşünüyorsun. Kuzeyli?"

"Taş çatlasa on üç... o da belki."

"Doğru." Alaina şapkasının kenarını aşağı çekerek Cole'un bakışlarını savuşturmaya çalıştı. Bazen karanlık, bazı şeyleri gereğinden fazla belli ediyordu.

"Şu... genelevleri biliyor musun?" diye sordu Cole.

Alaina sanki boğazına bir şey kaçmış gibi öksürdükten sonra cevap verdi: "Olabilir."

"Kendimi onlardan birinde bulduğumu hatırlıyorum," dedi Cole, açık açık.

"O zaman senin içini rahatlatayım, Kuzeyli. Öyle bir yerde değildin."

"Emin misin?"

"Evet. Bu yaşlı atın üzerinde oturduğumdan emin olduğum kadar eminim," dedi Alaina. "Tabii eğer ben seni bulmadan önce oralara gittiysen, onu bilemem. Belki ilk önce oraya gittin ve o süslü kaltaklardan biri her şeyini çaldı."

Cole zihninden geçen sorulara bir türlü yanıt bulamıyordu. Kaybolan madalyonu neredeydi mesela? Ama hiçbir şey hatırlamıyor, olayları sırasına koyamıyordu. Hatırladığı görüntüler tek tük ve darmadağınktı.

O gece geç saatlerde Alaina odasında ev halkının uyumasını beklerken kapısı bir anda açıldı ve içeri Roberta girdi.

"Seni sinsi pislik," diye bağırdı. "Bilerek yaptın, değil mi?"

Alaina, Roberta'nın bakışlarında sezdiği tehdide gülümseyerek cevap verdi. "Eğer bu sabahki kazadan bahsediyorsan, Roberta, eğer bilerek yapmış olsaydım çok daha iyisini yapabilirdim. Bir Kuzeyli'yle aynı çatı altında yaşamak beni çok geriyor." Çaresizce kollarını açtı. "O evden çıkmadan ya da yatağına girmeden banyo bile yapamıyorum. Ama iyi hatırlatın..." Aceleyle kalkıp geceliğini aldı. "Hazır Kuzeyli odasına çekilmişken gidip banyo yapayım."

"Alaina!" diye haykırdı Roberta. Alaina'nın gitmesini önlemek için uzandığında, kuzininin koyu gri gözlerindeki hiddeti görüp donakaldı.

"Ne istiyorsan onu söyle, Roberta." Alaina bilinçsiz bir şekilde Cole'un yumuşak ve tehditkâr ses tonunu taklit edip Roberta'nın kendisine uzanan eline baktı. "Ama sakın bana dokunma."

"Cole'dan uzak dur," dedi Roberta, öfkeden deliye dönmüştü. "Beni duydun mu, küçük velet!"

"Dediğim gibi," dedi Alaina, kelimelerin üstüne basa basa. "Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum."

Kapıyı çarpıp hızlı hızlı merdivenlerden indi. Kiler kapısından içeri girdiğinde rahat bir nefes aldı. Roberta, Cole'la yaptığı evliliği her fırsatta gözüne sokmaya kararlıydı belli ki.

Daha biraz önce Alaina rahatlamış göründüyse de, yüzüne dehşete düşmüş bir ifade yerleşmişti. Gerçek bir hanımefendinin Cole'la kendisinininki gibi utanç dolu bir ilişkiye asla girmeyeceğini, girse bile olayların bu duruma gelmesine asla izin vermeyeceğini düşünüyordu. Ama Cole'un iki kadın arasındaki farkı ayırt edememesi Alaina'nın gururunu, Roberta'nın çevirdiği dolaplardan daha çok kırmış, öfkesini alevlendirmişti.

Alaina erkek giysilerini yere atıp hoyratça ayaklarının altında ezdi. Kilerdeki uzun aynada 'Al'in pis saçlarının, çamurlu yüzünün ve tüm bunların altında da erkeklere özgü iç çamaşırları içinde sürekli olgunlaşmakta olan genç kadının tutarsız görüntüsünü gördü. Ucunda küçük ve parlak bir madalyonun asıl olduğu uzun, altın zincir boynundan göğüslerinin arasına uzanıyordu. Titreyen parmaklarıyla kolyeyi kaldırıp lambanın altında yakından inceledi. Madalyonun bir tarafında iki kuzgun arması vardı. Madalyonun öbür tarafında ise, cilalı altın kaplamanın altında süslemeli bir yazıyla, C.R. LATIMER'IN MALIDIR, yazıyordu.

Sözcükler içini parçalamıştı. Kolyeyi bir kenara fırlatıp atanıyordu. Eğer şüphelendiği gibi, Cole'un evinin anahtarını alan kişi Roberta'ysa, Craighugh Malikânesi'nde ondan herhangi bir şeyin saklanması imkânsız demektir. Olabileceklerin en kötüsü olur da Alaina, Cole'dan hamile kalmış olursa, kendisi hapiste çürürken bebeğin babaya ihtiyacı olacaktı. Bu durumda Cole'un kimle ne yaptığını bilmeye hakkı olacaktı. Elindeki madalyon, bebeğin ondan olduğunu kanıtıydı. Alaina, bebeğine sahip çıkılmasından başka bir şey isteyemezdi.

Pazar sabahı Craighugh ailesi kiliseye gitti. Cole sabahın erken saatlerine kadar hastanede çalışmış olmasına rağmen, Roberta onun da kendileriyle kiliseye gelmesi içinde hararetle bir şekilde ısrar etti. Cole'u Alaina'yla evde baş başa bırakmaya cesaret edemiyordu.

Cole'un kiliseye gidişiyile birlikte, Alaina'nın keyif yapacak vakti olmuştu. Ancak bu da pek uzun sürmedi. Aile, Roberta'nın öfkeli bağırışlarıyla eve erken döndü. Kilisedeki tanıdıklar, bir Kuzeyli'yle evlendiği için Roberta'ya oldukça kötü davranmış, Roberta da bunu gururuna yedirememişti.

"Bir daha asla gitmeyeceğim oraya!" diye bağırıyordu. Şapkasını çıkarıp hızla masanın üzerine attı.

"Sakin ol, Roberta," diye kızını yatıştırmaya çalıştı Leala. Sakin sakın yürüdükten sonra purosunu ocaktaki ateşle yakmaya çalışan Cole'e tedirgin gözlerle baktı.

"Görün bakalım! Bunu onlara ödeteceğim! Bu şehrin görüp görebileceği en şaşıla baloyu vereceğim! Ve onlardan hiçbirini davet etmeyeceğim! Hiçbirini!"

Cole purosunun ucundan yükselen dumanların arasından, gözlerini kıarak karısına baktı. "Peki kimi davet edeceksin, tatlim?"

"Eec..." Roberta uzun bir süre düşündü. Davet edebilecekleri bir tanıdıkları kalmamış gibiydi. "General Banks ve karısını ederim." Coşkuyla devam etti: "Kuzeylileri davet ederim!"

Kendini yorgun hisseden Leala oturmak için bir sandalye aradı. Dulcie ocağa arkasını dönüp kaygılı gözlerle genç kadına baktı. Angus'ın hâlâ arabalıkta olması büyük bir şanstı.

Cole uzun purosunu dikkatle inceledi. "Herkesin bundan çok etkileneneğinden eminim."

Roberta ince alayı fark etmedi. "Tabii ki."

"Tüm bu gürültü patırtı da ne böyle?" diye sordu Al, kapı aralığından.

"Boş ver!" dedi Roberta.

Alaina omuzlarını silkerek içeri girdi. "Sanırım beni ilgilendirmeyen konu."

"Hah," diye homurdandı Dulcie. "Bayan Roberta'nın bir halo düzenleyip bu baloya koca bir Yanki taburunu davet etmek gibi saçma sapan bir fikri var."

"Ne!" Alaina şaşkınlıktan boğuk ve erkeksi sesiyle konuşmasını gerektiğini unutmuştu.

Cole merakla dönüp Alaina'ya bakınca, Alaina hemen kahvesinden bir yudum aldı. İlk yudum dilini yakınca ani bir hareketle kahve fincanını tabağının üstüne koydu. Cole, çocuğun gri gözlerine bakarak tembel tembel gülümsedi ve purosuyla sessizce selam verdi.

"Cole! Şu şeyi ateşe at!" diye bağırdı Roberta, ikisinin bakışmalarını fark edince. "Midemi bulandırıyor!"

"Mideni mi bulandırıyor?" Angus mutfak kapısından içeri girip kızına baktı. "Yoksa sen şimdiden... hamile mi kaldın?"

Roberta'nın şaşkınlıktan ağzı açık kaldı. Alaina ise kahve fincanını ve tabağını sıkı sıkı tutmaya çalışıyordu. Roberta için değil, kendisi için telaşa kapılmıştı. Büyük bir umutsuzluğa kapılarak gözlerini Cole'a çevirdi, yüzbaşı keyifle gülümsüyordu. *Al'in karnının şişmeye başladığını gördüğünde*, diye kederle düşündü Alaina, *Cole bunu hiç de komik bulmayacaktır.*

"Baba, çok nezaketsizsin," diye söylendi Roberta. Alaina'nın kapıya doğru yürüdüğünü görünce de, abartılı bir tavrıyla seslendi: "Al, çok kötü görünüyorsun. Sakın senin de midenin bulandığını söyleme bana."

"Evet," dedi Alaina umursamazca. "Ama benim midemi bulandıran, Kuzeylileri buraya davet etme fikrin."

"Ne Kuzeylisi?" diye öfkeyle araya giren Angus, hiddetli gözlerini kızına çevirdi. Alaina da bu fırsattan faydalanıp mutfaktan kaçarcasına çıktı.

On Beşinci Bölüm

Cole Latimer'ın Craighughların evindeki varlığı, Roberta dışında herkesin uzun zaman önce unutmuş olduğu bir bolluk getirmişti. Yemekler artık daha güzeldi ve Dulcie artık yemek yaparken tuzu ve şekeri kısmak zorunda değildi. Angus bile dolabını yeniden viski ve konyakla doldurmuştu. Cole, şehirdeki ailelerden birinden bir fayton ve birkaç at satın almış, bir sonraki gün ise ahıra büyük miktarda arpa getirtmişti. Yaptığı harcamalarla, Angus'un iyi zamanlarındakinden bile daha cömert olduğunu kanıtlamıştı.

Roberta'nın en büyük ve en gürültülü şikâyeti artık parası olduğu halde, aradığı gösterişli elbiseleri bulamamasıydı. Yine de eve her gün en azından yeni bir şapka ya da bir çift süslü terlikle geliyor ve bütün aldıklarını Alaina'nın önünde deniyordu.

Alaina, uykusuz geçirdiği uzun gecelerden birinde Cole'un da uykusuzluk çektiğini fark etti. Roberta rahat rahat uyurken, Cole sanki yumuşak yatağından daha fazlasını arıyormuş gibi evin içinde dolanıp duruyordu. Gerçekten de aklı çok karışık. Roberta, Cole'un kendisine yaklaşma çabalarına çok az ilgi gösteriyor, kendini teslim ettiği zamanlarda da bu yakınlaşmanın çabucak bitmesi için acele ediyordu. Cole'un ilk başlarda onda yarattığı tutkudan eser kalmamıştı. Evliliklerinden önce gösterdiği sıcaklık bile, Cole'un soyadını taşımaya başladığından beri soğumuştur.

"Aman Tanrım, Cole," diye hayretle çıktı, Cole'un dili dudaklarının üzerinde gezinmeye başladığında. "Bir hanımefendinin böyle öpülmemesi gerektiğini bilmiyor musun? Bu iğrenç bir şey!"

Cole kaşlarını çatı. "Ama eskiden bundan hoşlanıyordun."

Roberta dehşete kapılmış gibiydi. "Asla!"

Cole elini ensesine götürüp ovuşturdu. "Sana verdiğim o madalyon ne oldu bu arada? Takmayı özledim."

"Madalyon mu?" diye tekrarladı Roberta.

Cole bir pencere açtı. "O gece verdiğim madalyon işte." O anı tam olarak hatırlayamadığı için kendine çok kızıyordu. Yarı uyur, yarı uyanık geçirdiği o geceden yavaş yavaş bir şeyler hatırlamaya başladığı halde, hatırladığı hiçbir şeye mantıklı bir açıklama getiremiyordu. Madalyonunu yanında parası olmadığı için vermiş gibi geliyordu. Ama bu çok mantıksızdı. Roberta onun parasını harcamayı ne kadar sevse de, kendini altın bir kolye için satacak değildi. "En azından, sana verdiğimi sanıyorum."

"Kaybetmiş olmalısın," diyerek omuzlarını silkti Roberta. "Eğer evde bir yerlerdeyse ben bulurum."

Ertesi gün, Alaina hastaneden eve döndüğünde, odasının altının üstüne getirildiğini gördü. Odasının her köşesi didik didik aranmış, yatağı ve yatak örtüleri yerlere saçılmıştı. Bu dağınıklığa bir süre ağzı açık bakakaldı.

"En azından biraz daha düzenli arayabilirdi," diyerek alaycı bir şekilde söylendi. Odasını kimin bu hale soktuğuna ve bu kişinin ne aradığına dair hiçbir şüphesi yoktu. Giysilerini öfkeyle dolabına geri yerleştirip ortalığı toplamaya başladığı sırada koridordan Cole'un çizimlerinin tıktısı geldi. Tam kapıyı kapayacakken, Cole kapının önünden geçti ve odanın halini fark edip durdu. Kapıya doğru geri yürüdüğünde yüzünde inanılmaz bir şaşkınlık vardı.

"A! Bu ne rezalet! Kendinden utanmalısın."

Alaina gözlerini yavaşça kapayarak, Cole'un yüzüne karşı bağırmaya isteğini bastırdı. "Eve birkaç erzak getiriyorsun diye, bütün ev halkını yönetebileceğini sanma! Odamı nasıl istersem öyle kullanırım, gerektiğinde de temizlerim. Lanet olası bir Kuzeyli'nin etrafında dolanıp sürekli beni seyretmesine gelemem! Şimdi buradan defol!"

Kapıyı Cole'un yüzüne çarptı ve yüzbaşının koridordan yürürken çıkardığı ayak seslerini dinlerken olduğu yerde zangır

zangır titremeye başladı. Titreyen parmaklarıyla, göğüslerinin arasına düşen madalyona dokundu. Roberta'nın peşinde olduğu şey buydu. Cole'un o geceye dair daha fazla şey hatırlamaya başladığının bir göstergesiydi bu. Bir süre sonra her şeyi hatırlayabilirdi. İşte o zaman ne olacaktı? Ve eğer gerçekten hamile kaldıysa, çocuğunun başına neler gelecekti?

* * *

Alaina'nın zamanının büyük bölümünü ya hastanede ya da Bayan Hawthorne'un evinde geçirmesi sayesinde, amcasıyla arasındaki gerginlik az da olsa yatışmıştı. Alaina oralarda en azından Roberta'nın imalı bakışlarından uzakta rahat bir nefes alma imkânı buluyordu. Ama Craighughların evinde hayat hiç huzurlu geçmiyordu. Evliliklerinin ilk birkaç haftasından sonra, genç çiftin arasında tartışmalar olmaya başlamıştı. Gardırobunu yeterince elbiseyle donattıktan sonra, Roberta artık Federallerin verdiği şık balolarda elbiseleriyle gösteriş yapmak istiyordu. Angus ise o meşhur Güneyli inatçılığıyla, evinde Yankiler için bir eğlence düzenlenmesini reddetmiş, bu da Roberta'nın iyice çileden çıkmasına neden olmuştur.

General Banks'in ve diğer bütün subayların eşlerinin son moda giysiler giydiği söylentileri her yerde konuşuluyor ve Roberta da onları kendi koleksiyonuyla etkilemeyi her şeyden çok istiyordu. Güneyli kadınların hoşnutsuz bakışlarından yorulmuştu. Kaldı ki, kocaları uzak cephelerde savaşmış, siyah elbiseler içindeki dullara giysileriyle gösteriş yapmak pek önemli bir şey sayılmazdı. Eğer o önemli balolardan birine katılabilirse, kendinden New Orleans'ın en iyi giyinen kadını olarak bahsedileceğinden emindi. Böylesi sosyal etkinliklere bir Federal subayın kolunda katılmak da işin en havalı tarafı olacaktı. Fakat Cole'un yoğun iş hayatı nedeniyle dinlenmeye çok az zamanı kaldığı için, Roberta hiçbir baloya gidemiyor ve bundan nefret ediyordu.

Evlendikten sonra, geçmişte olduğu gibi evde oturmak yerine, hayatının yeniden eğlenceli bir görünüm kazanacağını

umut etmişti. Ama Cole'un maddi anlamda cömert olmasına karşın zamanının çok kısıtlı olduğunu kısa süre sonra fark edince canı çok sıkılmıştı. Cole'un zamana paradan daha çok değer verdiğini gördükten sonra, Roberta'nın amacı artık onunla daha fazla zaman geçirebilmek olmuştu. Cole'un eve gelmediği günlerde, Roberta huysuzlanıp sinir krizleri geçiriyordu. Hatta Cole, Al'in terbiye edilmeye ihtiyacı olan pis suratlı bir çocuk olduğunu düşünmüyor olsa, Roberta, Alaina'nın Cole'u hastanede meşgul ederek kendisinden çalmaya çalışmakla bile suçlayabilirdi.

★ ★ ★

Federallerin Briar Hill'i satacağı tarih belirlenince Alaina huzursuzlanmaya başlamıştı. Briar Hill'i geri alacağına kendi kendine söz vermiş olsa da, üç kuruşluk maaşıyla bu imkânsız görünüyordu. Yeniden dul gibi giyinip dışarı çıkması gerekiyordu. Ama ilk önce hastanedeki mesaisi nedeniyle Cole'dan izin alması lazımdı. Bu sabahki amacı buydu.

Alaina erkek giysilerini aldı ve dar gömleğini giymeye çalışırken sessizce söylendi. Şansı yaver gitmişti, artık hamile olduğundan endişe duyması gerekmiyordu. Yine de, göğüslerini gizlemek gittikçe zorlaşıyordu. Eski püskü erkek kıyafetlerini giymek yorucu bir işti ve epey zamanını alıyordu. Ama o sabah, Cole evden çıkmadan ona yetişmeye çalıştığı için, giyinmek daha da zor olmuştu.

Dulcie hariç evde en erken kalkan Cole Latimer oluyordu. Sonra Alaina kalkıyor ve ailenin geri kalanının uyandığı saatlerde, onlar çoktan gitmiş oluyorlardı. Roberta ise hep en son uyanıyordu. Uyandıktan sonra da, kocasının almış olduğu yiyeceklerin en lezzetlilerinin o uyanana kadar diğer aile üyelerince tüketilmiş olmasından şikâyet ediyordu. Gerçekten de, Dulcie'nin zenginleşen ambardaki yiyecekleri kullanması, birkaç kez kavgaya neden olmuştu. Ne var ki Cole getirdiği yiyeceklerin herkese ait olduğunu net bir dille söyleyip karısını susturmuştu.

Alaina, çizmelerini sürüyerek mutfığa girdi. Cole, Dulcie'nin hazırladığı mükellef kahvaltı sofrasına oturmuş yemeğini yiyordu. Cole'un eve getirdiği her şeyin herkesçe paylaşılması gerektiğini söylediği günden beri, Dulcie Kuzeyliler hakkındaki önyargılarını gözden geçirmeye başlamıştı. Cole'a yönelik tavırlarında hâlâ biraz mesafeli olmasına rağmen, Alaina'nın mutfığa girdiğinde hüküm süren sessizlik, Dulcie'nin pek gönüllü olmasa da Cole'a saygı göstermesinden ve Cole'un da ona aynı şekilde saygılı davranmasından kaynaklanıyordu.

Alaina, Dulcie'ye günaydın dedikten sonra, sıcak ocağın yanındaki odun kutusunun üstüne oturdu. Uzun bir sessizlikten sonra Cole başını kaldırıp çatalını tabağına koydu. Çocuk onu dikkatle seyrediyordu. Dulcie merakla bir Cole'a, bir çocuğa bakarak sorunun ne olduğunu anlamaya çalıştı.

"Aklından bir şeyler mi geçiyor?" diye sorup bekledi Cole. Alaina en sonunda omuzlarını silkti, Cole'un karşısındaki bir sandalyeyi çekip, oturulacak yerini kendine doğru çevirdikten sonra üstüne ata biner gibi oturdu ve kollarıyla sandalyenin arkasına sarılıp çenesini kenarına dayadı. Öyle ki, gömleğinin koluyla dağınık saçlarının arasında yalnızca parlak gri gözleri görünüyordu. Aceleyle cevap verdi:

"Hastanedeki bütün işlerimi bitirdim. O yüzden bugün izin alabilir miyim diye soracaktım."

Cole, Alaina'nın kirli yüzüne bakıp kaşlarını çatı. "İzin almanı gerektirecek kadar önemli olan işin neymiş acaba?" Alaina'nın cevap vermesini engellemek için elini kaldırıp *delikanlıyı* susturdu. "Söyleme. Biliyorum! Banyo yapacaksın ve üzerindeki kirleri çıkarabilmen için bir gün boyunca uğraşman gerekiyor."

Dulcie omuzlarını titreterek kıkırdadı. Sonra hemen Alaina için biraz daha salam kesmeye başlarken, genç kız kaşlarını çatıp öfkeyle baktı. Gri gözleri kısılmış, rengi bir ton daha koyu olmuştu sanki. Burnunu sinirli sinirli çekip koluna sildi.

"Yapacak işlerim var." Cole'un alaycı bakışlarını görmemek için gözlerini tavana dikti. "Yeni bir çizme almam lazım." Sessizce ayağını yere sürtmeye başladı. "Biraz para biriktirdim

ve birkaç şey daha alacağım. Birkaç arkadaşım ile görüşeceğim. Sonuçta buraya geldiğimden beri kendime hiç zaman ayıramadım."

"Yeni bir çizme mi!" Cole şaşkına dönmüştü. "Yeni giysiler mi! Bir lif ve sabun bile alırsın belki? Vay vay vay, dur bakayım, hasta mısın sen yoksa?" Elini Alaina'nın alınına doğru uzattı.

"Çek o elini, mavi göbekli," diye uyardı Alaina. "Hasta falan değilim. Sadece bugün işe gitmeyeceğim, hepsi bu."

"Sanırım bunu hak ettin." Cole masadan kalktı. "Benim gitmem lazım." Kemerine sıkıştırdığı güderi eldivenlerini giyip arka kapıya yöneldi. Kapıdan çıkmadan önce de durup arkasına baktı.

"Eğer banyo yapacaksan, tekrar kirlenmeden hastaneye bir uğra. Temiz olduğunda nasıl göründüğünü merak ediyorum."

Kapıdan çıkarken arkasından haykıran sesin ne dediğini tam olarak duyamasa da, ses tonundan söylenenin iltifat olmadığı anlaşılıyordu.

* * *

Genç bankacı bütün dikkatiyle hesap defterini işlerken, mermer zeminin üzerinde çınlayan topuk seslerinin sahibinin gelip masasının önünde durduğunu fark etti. Yazmayı bırakıp başını kaldırdı ve bu davetsiz misafire baktı. Önünde duran kadın, erkeklerin hakkında hep konuştuğu ama görme şansına pek azının sahip olabildiği cinsten bir güzelliğe sahipti. Üzerindeki elbise tüm Güney eyaletlerinde oldukça sık rastlanan bir elbiseydi; düz kesimli bu koyu gri ya da siyah elbiseleri dul kadınlar giyerdi. Şapkasının önündeki siyah tülden dolayı kadının küçük yüzü ve koyu kirpikli iri gözleri zar zor seçiliyordu. Bu yüzden genç memur içten içe, kadının yüzünü kapayan tülü kaldırmasını istiyor ve böylece yüzünün güzelliğinin, orantılı vücudunu tamamladığına ya da aştığına dair bir güvenceye sahip olmak istiyordu.

Canından bezmiş ruh hali, yerini derhal sokulgan tavırlara bırakmıştı. "Size nasıl yardımcı olabilirim, hanımefendi?"

"Bayım, sizin bana yardımcı olabileceğiniz söylendi." Alaina'nın ipeksi sesi öyle yumuşaktı ki, adamın tüyleri diken diken olmuştu adeta.

"Elbette, hanımefendi." Genç memur hemen kalkıp, bu alımlı müşterisine bir sandalye buldu. "Sizin için ne yapabilirim?"

Alaina dikkatle şapkasının tülünü kaldırdıktan sonra, yüzüne bir çaresizlik ifadesi yerleştirdi. Kimliğinin açığa çıkmaması için epey çaba sarf etmesi gerekiyordu. Bankacı ise, kadının parlak gri gözlerinin derinliklerine dalınca her şeyi unutmuş gibiydi.

"Babam vefat etti ve bana küçük bir miras bıraktı." En nazik ses tonuyla konuşuyordu. "New Orleans'tan biraz daha şehir dışına, belki nehrin üst kısımlarında bir yere taşınmayı düşünüyorum. İmkanları kısıtlı olan dul bir bayanın taşınabileceği uygun bir satılık ev olup olmadığını merak ediyordum. Elimde kalan son param bu olduğu için çok temkinli davranmalıyım. Anlıyorsunuz ya, çok pahalı bir şey alamam." Cazibeli bir tavırla gülümsedi. "Yani kısacası, mesela kuzey bölgelerde satılık bir ev olup olmadığını öğrenmek istiyorum. Alexandria yakınlarında, terk edilmiş, satılık bir çiftlik olduğunu duydum. Sanırım nehrin üzerindeymiş. Ben nehri çok severim. Siz sevmeyi misiniz? Ben bütün nehirleri severim."

"Ah, evet... evet, elbette, hanımefendi." Bankacı, hayran hayran kadına baktı. Sonra da boğazını temizleyip ciddi bir tavır takınmaya çalıştı. "Şimdi bir bakarım." Önündeki kâğıt tomarını karıştırmaya başladı. "Kısa bir süre önce bir ev gelmişti ama onu istemezsiniz herhalde."

"Tanrım, neden istemeyeyim ki?" Alaina kirpiklerini kırıştırdıktan masum bir ifadeyle baktı. "Evde bir sorun mu var ki?"

"Hayır! Ama ev o hain kadının ailesine aitti, Alaina MacGaren'in ailesine."

Alaina'nın heyecandan kalbi küt küt atmaya başlamıştı. Sakinleşmek için bir süre bekledi. "Böyle bir evin ne kadara satılacağını merak ediyorum. Çok mu pahalıdır?"

"Ah, hayır, çok değil," diyerek gülümsedi memur. Karşısındaki bu ufak tefek, tatlı kadın için her şeyi yapmaya hazırdı.

En fazla yirmi yaşında gösteriyordu ve bu zor zamanlarda bir kadının sırtını dayayacak güçlü bir erkek bulması önemliydi. "Kuzeyliler bu evi açık artırmaya çıkardı. En az beş bin dolar istiyorlar. Ah, Kuzeyli doları tabii."

Alaina yutkundu, hayalleri suya düşmüştü. *Yalnızca* beş bin Birlik doları! Hastaneden aldığı maaşla ancak atını bağlayacağı demiri satın alabilirdi.

"Ev kapalı teklif usulü satılacak. Son başvuru tarihi ise, bir bakayım... Nisan... Evet, On İki Nisan. Sonuçlarsa, bu bölgedeki tüm Birlik bankalarında ilan edilecek."

"Aman Tanrım." Alaina'nın içindeki huzursuzluk sesine yansımıştı. "Bu kadar para ödeyebileceğimi sanmıyorum. Daha ucuz bir ev yok mu?"

Bankacının yüzü düştü. "Hayır hanımefendi, daha ucuza bir ev bulmanız mümkün değil. Ama diğer evler de açık artırımla satılacak, şansınızı orada deneyebilirsiniz."

"Bu konuyu amcamla konuşmam gerek." Alaina'nın eli ayağı titriyordu. Ayağa kalkıp hafifçe gülümsedi. "Yardımanız için teşekkür ederim, bayım."

Alaina'nın içi acıyordu. Adamın masasından uzaklaşmaya başladı. İstenen fiyat, verebileceğinin çok ötesindeydi. Bu kadar paraya sahip tek tanıdığı Cole Latimer'dı ve bu konuyu ona açmasının imkânı yoktu.

Uzaklaşp bir süre düşünmek istiyordu. Bankadan çıktığında, önüne aniden çıkıp onu durdurmaya çalışan adamı fark edemeyecek kadar düşüncelere dalmıştı. Şaşkınlıkla başını kaldırdığında Jacques DuBonné'nin parlak siyah gözleriyle karşılaştı.

"Matmazel!" Adam başını hafifçe öne eğerek Alaina'yı selamladı. Yüzünde çapkın bir gülümseme vardı. Nihayet aradığı genç dul karşısındaydı. "Yeniden karşılaştık!"

Alaina hızlı bir hareketle tülünü kaldırıp selam verdikten sonra yoluna devam etmeye çalıştı. Ama adam yeniden yolunu kesti.

"Özür dilerim, matmazel." Ellerini çaresizce iki yana açtı. "Tekrar kaçmanıza izin veremem. Geçen sefer izinize rastlayamadım. Bir anda ortadan kayboldunuz."

Alaina memnuniyetsiz gözlerle adama baktı. "Beni neden aradığınızı anlamadım, bayım. Fakat zamanınızı boşa harcamışsınız. Sizi ne tanıyorum, ne de tanımak istiyorum. Şimdi müsaadenizle..."

"*Ma chérie!*" Jacques bahane bulmakta ustaydı. "Aklımı başımdan aldığınızı görmüyor musunuz? Sizi bulmuşken, benimle arkadaş olmayı kabul edene kadar sizi bırakmayacağım. Belki bu akşam..."

"Saçmalamayın! Dul giysisi giydiğimi görmüyor musunuz? Davetiniz çok uygunsuz, bayım. Eğer gitmeme izin vermezseniz çılgık atacağım." Bu inatçı, ufak tefek adamın cesareti Alaina'yı kızdırmaya başlamıştı. Yanından hızla geçip gitmeye çalıştığında adam sıkıca kolundan tuttu. "Burası böyle hassas konuları tartışmak için fazla ortalık bir yer, *ma chérie...* Karşı sokakta faytonum ve hizmetkârım bekliyor. Sizi nereye isterseniz götürebilirim, böylece yolda biraz yalnız kalabiliriz."

Jacques elini kaldırıp faytonunun yanında duran siyahi adama işaret etti. Fransız'ın işaretiyle siyahi hizmetkâr atları kırbaçlayıp faytonu yakına getirdi.

"Çok ileri gidiyorsunuz, bayım! Tanımadığım insanlarla arkadaşlık edemem." Adamın inatçılığından bezmişti ve bir an önce yoluna devam etmek istiyordu. Yoldan geçen birçok insanın durup bakması Jacques'ı değil, Alaina'yı rahatsız ediyordu. Kolunu adamdan kurtarıp buz gibi soğuk bakışlarını gözlerine dikti. "Benden uzak dur."

"Haydi, *ma petite*. Bu kadar zor olma," diyerek güldü Jacques. Alaina'nın itirazları umurunda bile değildi. Etrafındaki fahişeler birkaç kuruş için çoktan onunla gelmişlerdi bile. Daha önceden bir hanımefendiyle bir arada bulunmadığı için, ona nasıl davranması gerektiğini de bilmiyordu. Hayatı boyunca kadınları kendi arzuları için kullanmış, sıkılınca da onları birer paçavra gibi fırlatıp atmıştı. Ama bu dulun kendisine bir hayli çekici geldiğini inkâr edemezdi. Alaina'nın beline sarılarak onu faytona doğru itirmeye yeltendi. "Seni büyük faytonumla şöyle bir gezdireyim, sonra da istersen... Aaaaaah!"

Son sözcükleri, ayağına aldığı topuk darbesiyle çılgınca dö-

nüsmüştü. Ayağını çekip Alaina'nın kolunu hemen bıraktı. Geriye doğru sendelediği sırada kulaklarında Alaina'nın tokadı çınılıyordu. Böyle ufak tefek bir kadının bu kadar güçlü olabileceğini tahmin etmemişti. Ama bu kadarı yeterdi! Öfkeden köpürmüştü. Hiçbir kadın Jacques DuBonné'ye zarar veremezdi! Kendini toparlayıp Alaina'nın kolunu kabaca tuttu. Yaptıklarını ona ödetmek istiyordu.

Ama bir anda ensesinin sert bir şekilde sıkıldığını hissetti. Soluğu kesilmişti. Biri onu öyle bir hızla geri çekti ki, şapkası yere düştü. Bıçağını çekmeye çalıştıysa da ensesindeki el bunu engelledi. Kürçek kemiklerinin arasında keskin bir bıçak hissetti. İyi bilenmiş bu bıçak ucunu çok iyi tanıyor ve kanının akmasından korkuyordu. Topukları kaldırırında sürüklenirken kafasını çevirip, saldıranın kim olduğuna bakamadı bile.

İriyarı siyahi hizmetkârı faytonu durdurdu ve aşağı inip kavgaya müdahale etmek için hazırlandı. Ama göğsünde Remington 44'ün namlusunu hissedince donup kaldı. Yavaş yavaş ve temkini elden bırakmadan faytondaki yerine geri döndü.

Cole Latimer, zevksiz giyinmiş adamı dürterek kaldırdı. "Görünüşe göre, Mösyö DuBonné..." Latimer'in mavi gözlelerinden öfkesi belli oluyordu. "Sizinle hep kadınlara ya da çocuklara saldırdığınız sırada karşılaşıyorum."

Jacques ayağa kalkıp şapkasını aldı. Üzerindeki tozları silkip Cole'a öfkeli gözlerle baktı. "Üçüncü seferdir bana engel oluyorsun, Capitaine Docteur." Şapkasını gösterişli bir tavırla kafasına taktı. "Bunun yanına kâr kalacağını sanma."

Cole silahını indirip kılıfına geri koydu, ama kılıfın kapağını kasten açık bıraktı. Şapkasını yana eğerek siyah giysili kadını selamladı. "Siz iyi misiniz, bayan?"

Kadının yüzü, şapkasının önündeki siyah tülün ardında zar zor seçiliyordu. Başını belli belirsiz sallayarak Cole'a iyi olduğunu belirtti.

"Bu adamdan şikâyetçi olmak istiyor musunuz?"

Alaina başını yavaşça sağa sola sallayarak olumsuz yanıt verdi.

"O halde bu meselenin kapandığını farz ediyorum."

Alaina kendini tutamayıp bir anda atıldı: "Size minnettarım, Yüzbaşı."

Kadının yumuşak, kadife sesini duyunca Cole bir şeyler hatırlar gibi oldu ama bunu düşünecek zamanı yoktu. Zira Jacques alaycı bir edayla gülüp araya girdi: "Kendinize dikkat edin, Capitaine Docteur, bir daha işime burnunuzu sokmanıza izin vermeyeceğim. Bir dahaki sefere farklı olacak."

Cole, tabancasının kılıfını kapadı. "Siz de, Mösyö DuBonné, kendinize dikkat edin. Mesleğim gereği, kurşun yaralarının tedavisinin kılıç yaralarının tedavisinden çok daha zor olduğunu iyi bilirim."

Jacques alaycı bir ses çıkarıp etrafına bakındı. "Mösyö, galiba ikimiz de sorunun sebebini elimizden kaçırdık." Uzaklaşmakta olan güzel dolu işaret etti. Cole, kadının köşeyi dönüp gözden kaybolmasını izlerken, Jacques'ın caddenin karşı tarafındaki bir apartmandan çıkan uzun boylu, zayıf bir adama eliyle çabucak bir işaret yaptığını görmedi. Adam hızla başını sallayıp giden dulun arkasından koştu.

Jacques kendisini bekleyen faytona doğru ilerlerken arkasına dönüp yüzbaşıya baktı. "İyi günler, Capitaine Docteur Latimer. Belki başka bir zaman."

Cole şapkasının kenarına dokundu. "Belki."

Fayton hareket etmeye başlarken, Cole kaşlarını çatı. Dul kadınla yaptığı konuşma çok kısa sürmüştü. Jacques gibi, o da kadını daha yakından tanımak istiyordu. Hele o sesi yok muydu! Hafızasının üzerini örten kalın bulutlar dağılmaya başlamıştı. Bu sesi bir yerlerde daha önce duymuştu ve nerede olduğunu hatırlayana kadar da rahat edemeyecekti.

* * *

Alaina, Craighughların evine girerken, sonradan DuBonné'ye kadının Federal doktorla aynı evde yaşadığını bildirecek olan bir adam tarafından yol boyunca takip edildiğinin farkında değildi. Bu bilgiyi öğrenen Cajun gerçekten çok şaşırdı; kadına sahip olma planları her an suya düşebilirdi. Fakat daha da kafa karış-

tırıcı olanı, adamının evi haftalarca gözetlemesine rağmen kadının evden çıktığını bir daha hiç görmemiş olmasıydı.

Alaina eteklerini toplayarak merdivenlerden hızla çıkarsa da Roberta'yla karşılaşmaktan kurtulamadı. İkinci vakti olmasına rağmen, Roberta hâlâ sabahlığıyla dolaşıyordu.

"Bu giysilerle nereye gittin sen?" diye sordu büyük kuzin sinirli bir şekilde.

Alaina yanından geçerken şapkasını çıkardı. "Bankaya gidip Briar Hill hakkında bilgi aldım."

"Ne yaptın!" Roberta çığlık çığlığa bağırıp Alaina'nın arkasından odaya daldı. "O sefil çiftlik için hepimizi nasıl tehlikeye atarsın? Bu ne cüret!"

Alaina odanın içinde dolanıp durmaya başladı. Gri gözlerinde kapkara fırtınalar kopuyordu. "O sefil çiftlik dediğin, tatlım..." dedi sakın bir ses tonuyla. "Benim evimdi. O evi benim ailem inşa etti. Toprağında annemin kemikleri var. O ev hakkında konuşurken başına kötü bir şey gelmesini istemiyorsan sana daha saygılı bir tavır takınmanı tavsiye ederim."

"Beni nasıl tehdit edersin! Sen olmasaydın şu an hiçbir sorunumuz olmayacaktı. Asıl sen dikkat et de seni kapı dışarı etmeyelim."

"Tatlım, eğer ben olmasaydım, o değerli Cole'la tanışamazdım," diyerek kuzinine laf çarptı Alaina. "Sence bu birazcık tehlikeye değmez mi?"

Roberta'nın koyu gözlerindeki alevden, Alaina ile Cole'un arasında olanları hatırladığı belli oluyordu. "Bir gün Cole ile beraber bu evden gideceğiz."

Alaina arkasını dönüp kibar terliklerini ayaklarından çıkarırken bir yandan da konuşmaya devam etti: "Dün işten geldiğimde, Bayan Mortimer'la Washington hakkında konuştuğunuza kulak misafiri oldum. Cole'u oraya mı götürmeyi planlıyorsun?"

Roberta kibirli bir şekilde gülümsedi. "Kulakların çok büyükmüş, canım."

"Sen evde Kuzeylileri ağırlarken, ben de kulaklarımı iyi açmak zorundayım." Alaina, Roberta'ya bakarken dudaklarında

belli belirsiz bir tebessüm belirdi. "İstersen buna 'kendini korumak' diyebiliyorsun."

"Bayan Mortimer Birlik subaylarından birinin karısı," diye düzeltti Roberta.

"Söylediğim gibi, o bir Kuzeyli."

"Kocasıyla Cole'un Washington'a gönderilmesini konuşacak. Belki Başkan'ın şahsi karargâh heyetine bile alınır. Cole oldukça akıllı bir..."

"Vay vay vay! Onunla ilgili nasıl da ihtirasların var. Bu konuyu kendisiyle konuştuğun mu peki?"

"Şimdilik gerek yok. Yakında bilgilendirilecek."

"Ne kadar iyisin. Tabii yükselmesine yardım ettiğin için hayatının sonuna kadar sana borçlu da kalacak."

"Öyle kinayeli kinayeli konuşma," diyerek kızdı Roberta. "Ben bunu onun iyiliği için yapıyorum. Onu elde etmek için çevirdiğin dolaplarda başarılı olmuş olsaydın Latimer için yapabileceğin kısıtlı şeylerden çok daha yararlı olacak en azından. Senin ona verebileceğin tek şey, smokininin kuyruğuna takılacak bir sürü velet olurdu."

"İhlâkısın," diye onayladı Alaina, ellerini kederle kaldırarak. "İler zamanki gibi!"

tarama : ırmak/chatlak
düzenleme : vero

twilightturk.com

On Altıncı Bölüm

Mississippi üzerindeki tutsak şehir, Konfederasyon'un talihini, istilacı Birlik ordularının ise talihsizliğini yansıtıyordu. Geçen eylül ayında Birlik ordularının Chickamauga'da mağlubiyete uğradığı haberi duyulduğunda, şehir sevince boğulmuştu. Ekim ayında da, Konfederasyon Devletleri Generali Robert Lee'nin ordusu Rapidan Nehri'ni kuzeye doğru bir kez daha geçtiği zaman, halk kurtuluş umutlarıyla neredeyse kibirlenmişti. Kasım ayının başındaysa Lee, bir ay önce yola çıktığı noktadaki kışlağına çekilmek zorunda kalmış, şehir de hayal kırıklığını içine gömüp sessizliğe bürünmüştü. Derken Birlik Devletleri Generali Grant, Konfederasyon Devletleri Generali Braggs'ın ordusunu Chattanooga'dan güneye sürmüştü; bir diğer Konfederasyon Generali Longstreet ise, Knoxville'deki Birlik cephesini yarmayı başaramamıştı. Böylece New Orleans, Güney'le erkenden birleşme rüyasından vazgeçmek zorunda kalmıştı.

Hüzünlü bir havanın egemen olduğu Noel'i ve yılbaşı gecelerini herkes evinde kutlamıştı. Doğu orduları hâlâ yerlerinden kıpırdayamazken, Birlik Devletleri Generali Sherman'ın ordusunun Mississippi'nin içlerine doğru ilerlemesiyle yılın ikinci ayı da karanlığa gömülmüştü. Derken bir Yanki fırkateyni olan *Housatonic*, Güney Devletleri'ne ait küçük Hunley denizaltısı tarafından batırılmış ve bu, çok önemli bir başarı olmamasına rağmen, fırkateynin batırılmasında büyük bir kahramanlık gösterildiği için, Güneyliler bu olaya dört elle sarılmıştı. Konfederasyon Devletleri, Florida, Olustee'de de önemli bir başarı kazanmış ama Yankilerin, Louisiana Valiliği'ne, aslında

eyaletin yerlisi olan ama Birlik Devletleri'yle Konfederasyon Devletleri'nin ayrılmasına hararetle karşı çıkan G. Michael F Iahn adında birini atamasıyla bu başarıya da gölge düşmüştü.

Artık mart rüzgârları toprağı iyice kurutup Kuzeyli askerlerin postallarına uygun kıvama getirmek istercesine esiyordu. Ayın beşi soğuk rüzgârları da beraberinde getirmiş ve yeni valinin göreve başlama tarihi olarak bu cumartesi günü seçilmişti. Törenler, Lafayette Meydanı'nda toplanmış Birlik askerlerinin önünde sona erdiğinde, bunu takip eden kutlamaların ihtişamı halkı dehşete düşürmüştü.

Bin askerden oluşan bir koro oluşturulmuştu. Tüm ordu bandoları ve buna eşlik eden yüzlerce top atışı eşliğinde, 'Anvil Chorus'u söylüyorlardı. Bütün kiliselere çanlarını çalma emri verilmişti ve çınlamalar ahenksiz de olsa kulağa muhteşem geliyordu.

Sabahın erken bir saatinde Alaina mutfaktaki ocağın yanına oturmuş beklerken, Dulcie onun için bir tabak tahıl ve sosis hazırlıyordu. Ateşin üstünde asılı duran siyah tencerenin etrafında alevler adeta dans ediyor, tencerenin içindeki suyun yüzeyinde baloncuklar oluşturuyordu.

"Biraz geç kalmadı mı sence?" diye sordu Alaina, kilerin karpısını işaret ederek.

Dulcie masaya gelip tabağı koyduktan sonra gizli bir şey söylemiş gibi fısıltıyla konuşmaya başladı: "Bay Cole bu gece geç saate kadar çalışacakmış. Bayan Roberta adam uyandığından beri hiç rahat vermedi. Yankiler, şu hainin valiliğe seçilmesini kutlamak için giyinip kuşanıyorlar. Bayan Roberta da Cole'un onu Binbaşı Banks'in bu gece düzenlediği şatafatlı baloya götürmesini istiyor. Washington'a taşınacakları için Bayan Roberta kendini şimdiden o Kuzeylilerden biri olarak görmeye başladı bile. Dün sen ve Bay Cole hastanedeysen Jedediah'ı alıp Bayan Banks'in evine gitti. Geri döndükten sonra da o kadının kibar tavırlarını konuşup durdu."

Alaina küçümseyici bir ses çıkarıp, eriyen tereyağını üzerinden duman tüten tahılların içine karıştırdı. Dulcie şişman kollarını beline dayadı ve mısır lapasının üstüne bir kaşık dolusu

şeker serpen Alaina'yı seyrederken kaşlarını çattı. "Mısır lapa-sını Yankiler böyle yer, evlat! Sen de o lanet olası yaratıklardan birine dönüşmeye başladın!"

"Dulcie?" Cole, banyo yaptığı kilerden seslendi.

"Buyurun, Bay Cole?" Siyahi kadın kapıya doğru yaklaştı.

"Jedediah'ya söyle, su ısındıysa buraya getirsin."

"Jedediah burada değil, Bay Cole. Yolun aşağısında oturan Bayan Carter rahatsızlandı ve Bay Angus'tan Jedediah'nın onu doktora götürmesini rica etti."

"Al'in sesini duydum sanki. Oralarda mı?"

Dulcie, aniden alarm durumuna geçerek sandalyesinde doğrulmuş olan Alaina'ya kaygılı gözlerle baktı.

"Evet efendim," diye sessizce cevap verdi siyahi hizmetkâr. "Bay Al, burada."

"O zaman söyle ona, suyu o getirsin. Banyo buz gibi."

Alaina'nın can sıkıntısı çamurlu yüzüne ve kocaman açtığı gözlerine yansımıştı. Kısa bir an bekledikten sonra aklını toplayıp cevap verdi: "Eğer istiyorsan gel de kendin al mavi göbek. Zaten bütün gün su taşıyıp duracağım, bu işe şimdiden başla-maya niyetim yok."

"Al!" Cole hiddetle haykırdı. "O suyu derhal buraya getir!"

Alaina çatalını bırakıp kiler kapısına doğru öfkeyle bağırdı: "Getirmiyorum, mavi göbek!"

"Derhal getiriyorsun!" diye bir kez daha haykırdı Cole. "Yoksa seni o kaynar suyla haşlarım!"

"Önce beni yakalaman gerekir, Yanki!"

"Seni yakalayacağım," diye uyardı Cole. "Ve sadece kıcımı haşlamakla yetinmeyeceğim, sana banyonun ne işe yaradığını da göstereceğim."

Bu tehdit karşısında Alaina kekeleyip sessizliğe gömüldü. Kuzeyli bu söylediği şeyi pekâlâ yapabiliirdi.

"Al!" Yüzbaşının sabrı tükenmek üzereydi.

"Peki! Peki!" diye söylendi Alaina, halinden memnun olmayan ergen çocuklar gibi. Şömineye doğru ilerleyip parmağıyla, üzeri buhar tüten tencereyi kontrol etti. Birden aklına bir hay-lazlık geldi. Sıcak suyun içine biraz soğuk su döktükten sonra

clini içine sokup baktı. İşte şimdi olmuştu! Böylelikle Kuzeyli bir daha ondan böyle bir şey istemeyecekti. Tencerenin içindeki suyu kovaya doldurdu ve kovayı kilere doğru zar zor taşıırken dilinin ucunu ısırdı.

"Al!"

"Geliyorum ya!" diye söylendi Alaina. "Sen köpükleri hazırla, Yanki. Hemen geliyorum."

Dulcie'nin korku dolu bakışlarını görmezden geldi ve kapıyı ardına kadar açarak kilere girdi. "Al bakalım suyunu, mavi göbek."

Cole daha cevap bile veremeden Alaina bütün kovayı adamın sırtından aşağı boca etti. Bu ani şokla Cole küçük dilini yutar gibi olmuştu. Su bir hayli sıcaktı çünkü. Yüzbaşı öfkeyle haykırınca Alaina kovayı bıraktı. Cole küvetten çıkmak için kenarlara tutunmaya çalışırken de, Alaina hızla kaçmaya çalıştı. Ama kaçarken ardında mutlu kahkahalar bırakıyordu. Öfkeli doktor beline geniş bir havlu bağlayıp Alaina'nın peşinden koşmaya başlarken ayağı kayıp düşecek gibi olmuştu. Alaina arkasına dönüp baktığındaysa, neşe dolu kahkahaları, adamın mavi gözlerindeki tehdit karşısında adeta sönüp gitti. Mutfağın içinde koşuktan sonra Dulcie'nin iri vücudunun arkasına saklandı.

"Seni küstah velet! Ben de senin pantolonunu sıırıslıklam yapacağım!" diye haykırdı Cole.

"Sorun ne, Yüzbaşı?" diye sordu Alaina. Kıkır kıkır sesi, saf bir masumiyete bürünmüştü. "Yeterince sıcak değil miymiş?"

"Seni kafasız küçük serseri!" Alaina'yı takip etmeye başladığından beri Cole'un intikam ateşiyle nasıl yandığı her halinden belli oluyordu. "Artık sıcak bir banyonun ne demek olduğunu öğrenme zamanı geldi!"

Alaina, Dulcie'nin arkasından fırlayıp mutfağın içine koştu ve masanın arkasına saklandı.

"Artık akrabayız diye..." dedi Al mağrur bir edayla, parmağını masanın üzerindeki una bularken, "bana dokunma hakkına sahip olduğunu falan sanma sakın."

"Şimdi senin icabına bakacağım!" deyip masanın etrafında koşturmaya başladı Cole.

Ama Al, üstüne çizmesinin bir tekini fırlatınca Cole eğilmek zorunda kaldı. Ama çizmenin ikinci teki çok sert bir şekilde çıplak bacağına isabet etti. Yüzünde oluşan acı ifadesi, Alaina'yı bile şaşırttı. Aslında yüzbaşının canını yakmak istememişti ama şimdi oturup bunu düşünecek zamanı yoktu. Masanın etrafında dönerken kıkırdamaya devam ediyordu.

"Neler oluyor burada!" Roberta'nın tiz sesi kapının eşiğinden duyulunca herkes durup ona baktı.

"Bu velet beni az kalsın yine haşlıyordu!" Cole dişlerini sıkıttı. "Onunla işim bittiğinde kışına buz kesesi koymak zorunda kalacak!"

"Cole! Kes şunu!" diye azarladı karısı. Ne var ki, bir an için masadan uzaklaşıp çizmelerini almaya çalışan Alaina'yı yakalamak üzere yüzbaşı aniden ileri atıldı.

"Ona terbiyeli olmayı öğretene kadar bu işin peşini bırakmayacağım!" dedi. "Yaramazlıkları yetti artık!"

Arka kapıya yönelen çocuğu yakalamak için hızla koştu. Kapı hızla kapandı. Kocasının, Alaina'yı bahçeye kadar takip etmesinden korkan Roberta ise kollarını açıp kapının önünde kocasına engel olmaya çalıştı.

"Seninle konuşmak istiyorum!" dedi. "Sakıncası yoksa, yurkarda."

"Banyo yapıyordum," diye cevapladı Cole. Kilere doğru yürümeye başladı. "Hazır o küçük veletten kurtulmuşken banyomu şimdi bitirmek istiyorum."

"Evdeki kadınların önünde çıplak dolaşarak kendini teşhir ettin," diyerek azarladı Roberta.

Cole belinin etrafındaki havluyu sıkı sıkı tutarak arkasına döndü ve hafifçe eğilip Dulcie'den özür diledi. "Özür dilerim. İntikam ateşiyle kendimi kaybettim."

Dulcie önündeki mısır lapasını karıştırırken gülmesine engel olamadı. "Şu bizim Al gerçekten çok hızlı koşuyor."

"Cole!" diye bağırarak kocasını uyardı Roberta. "Şu çocuktan uzak dur!"

Cole, karısına bakıp kaşını kaldırdı. "Bunu yapmam pek mümkün görünmüyor, canım. Onu temizlikçi olarak hastaneye

aldıran benim, ama henüz işten attırmak için geçerli bir sebep bulunmuş değilim. Ve şunu bilmen gerekiyor ki karıcığım..." Sesi sakın gelse de iğneleyici bir yanı vardı. "Ben, Al'in temizlikçilik yaptığı hastanede çalışıyorum."

"Çok fazla çalışıyorsun ama!" diyerek dişlerini sıktı Roberta. "Bu gece beni o baloya götürebilirdin ama kendini benden daha çok o lanet hastaneye adıyorsun."

Cole, bununla ilgili yorum yapmaktan kaçındı. Son zamanlarda hastane, Roberta'nın şikâyetlerinden kaçabildiği tek yerdi. Bu arada Dulcie, ciddi bir tartışma yaşanacağını hissedip mutfaktan usulca çıkmıştı.

"Demek inkâr etmiyorsun," diye homurdandı Roberta. "Edemezsin de!"

Cole yavaşça başını salladı. "Yine başlama Roberta. Daha geçen gece sırf seninle zaman geçirebileyim diye Binbaşı Warrington benim yerime mesaiye kaldı."

"Sen de buna çok üzüldün, değil mi?"

"Eğer hatırlarsan, tatlım," dedi Cole, 'tatlım' sözcüğü'nün üzerine basa basa, "o gece önce tiyatroya gittik, sonra da Antoine'ın restoranında yemek yedik. Sadece üç saat uyumuştum. Yorgundum!"

"Ne zaman benimle dışarı çıksan yorgun oluyorsun!" diye şikâyet etmeye devam etti Roberta. "Ama bu... bu çocuğu mutfağın içinde kovalayabiliyorsun!"

"Bunun tüm bunlarla ne ilgisi var?" Cole elini uysalca havaya kaldırdı. "O cüce kılıklı pis çocuğu kışkandığını söyleme bana."

"Saçmalama! Bana ayıracak zaman bulamazken, sürekli onunla vakit geçiriyorsun yalnızca." Başıyla, arka bahçeyi işaret etti.

"Endişelenme." Cole'un iğneleyici tavrı keskinleşmişti. "Bizimle Washington'a gelmeyecek."

"İlah!" Roberta siyah saçlarını omzuna doğru savurdu. "Bay Lincoln'un şahsi karargâh heyetine girmektense burada kalmayı tercih edersin sen."

Cole çaresizce içini çekip başını olumsuz anlamda salladı.

"Roberta... Başkan'ın heyetine girebileceğimi pek sanmıyorum. Emrinde çalışan bir sürü albay var. Bilgin olsun diye söylüyorum, Washington'da, General Grant'in içini yaralılarla doldurduğu kocaman bir hastane bulunuyor. Emin olabileceğin tek şey, muhtemelen çok daha fazla kâğıt işiyle uğraşmam gerekeceği."

"Yine de bu senin açısından önemli bir ilerleme olur. Ben olmasaydım bu fırsatı çöpe atardın. Ama şimdi Washington'da yaşayabilir ve Başkan'ın etrafındaki insanlarla tanışabiliriz. Tabii bütün bunlar Birlik kuvvetleri savaşı kazandığı zaman mümkün olacak."

"Umarım Grant de savaşı kazanacağından senin kadar emindir." Cole alaycı bir şekilde gülümseyip Roberta'ya daha yakından baktı. Görünüşe bakılacak olursa karısı yaptığı planları bir hayli ilerletmişti. "Ayrıca şunu da bilmelisin ki, savaştan sonra eve dönüp tekrar orada çalışmam gerekecek."

"Ne? Bütün o diğer zavallı insanlar gibi Kızılderililer tarafından öldürülmek mi istiyorsun? O vahşi barbarlar taşrada cirrit atıyormuş. Asla gidip de oralarda yaşamam! Asla!"

Cole öfkeyle arkasını dönüp kilere doğru yürüdü, kapıyı arkasından çarparak kapadı. Lanetler okuyarak havluyu fırlatıp attı, küvete girdi. Ama Roberta iyice aksileşip kocasının arkasından kilere girdi.

"Benden bu kadar kolay kaçamazsın, Cole Latimer!" Küvete doğru yürüdü. "Ayrıca henüz bu geceyle ilgili sorunumuzu da çözmüş değiliz. Ben o baloya mutlaka gitmek istiyorum!"

Cole öfkeyle elini kaldırdı. "O halde sen git! Benim yapacak işlerim var!"

"Beni başka bir adam götürse umurunda bile olmaz!" diye bağırdı Roberta. Öfkeden deliye dönmüştü. "Çok soğuksun! Duygusuzsun!"

Cole karısına kuşkuyla baktı. "Nasıl?"

"Damarlarında kan yerine buz akıyor senin!" diyerek, ağlamaklı bir tavırla kocasını suçladı Roberta.

"Bak, tatlım," diye konuşmaya başladı Cole. "Ocak ayında Minnesota bile senin yatakta olduğundan daha sıcak."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Roberta öfkeyle.

"Bununla yüzleşmemiz gerek, Roberta. Evlendiğimizden beri sanki her şeyden sıkılıyormuş gibi bir halin var. İşin aslını istersen, Al'in beni nehirden kurtardığı geceki gibi olmanı isterdim."

Roberta kocasına kısa bir süre ağzı açık baktıktan sonra Cole'a şiddetli bir tokat attı. "Bu ne cüret! Bu ne cüret!" diye bağırmaya başladı. "Değersiz bir eşya uğruna seninle yatağa giren şehvetli küçük orospular gibi davranmadığım için bana nasıl bu şekilde hakaret ediyorsun? Ben bir hanımefendiyim, Cole Latimer, bunu sakın unutma! Şunu iyi anla, bir hanımefendi, öyle mıncıklanıp okşanmaktan asla hoşlanmaz!"

Cole kızaran yanağına dokunurken bir yandan da kaşlarını çatarak merakla Roberta'ya baktı. "Tuhaf şey, ben o geceki şehvetin için sana değersiz bir eşya verdiğimi hatırlıyorum. Daha doğrusu, bir madalyon." Karısının dantelli sabahlığının dekoltesinden görünen göğsünün inip kalkışına baktı. "Roberta, bazen senin birbirinden tamamen farklı iki farklı kişiliğin olduğunu düşünüyorum. O gece kollarımdaki kadın nerede? Artık nasıl olsa evlilik yemini edildi diye uçup gitti mi?"

Roberta kibirli bir şekilde doğruldu, öfkeyle kocasına baktı, yüksek topuklu ayakkabılarının üzerinde arkaya döndü ve kilerden çıkıp kapıyı sertçe kapadı. Cole küvetin kenarına yaslanarak, karısının topuklarının mutfağın tuğla zemininde çıkardığı tıkırtı seslerini dinledi. *Bu kadın, diye düşündü, hayatımı cehenneme çeviriyor.*

İçinde Roberta'nın yeni aldığı kokulu ev yapımı sabunların durduğu kaptan bir sabun aldı. Sabundan yayılan koku ruhunun derinliklerine işleyerek, hafızasında bir şeyler uyandırdı. Aklına hayal meyal bir kadın geldi. Yumuşak dudaklarından dökülen güzel sözlerde tatlı bir kahkaha vardı.

"İşte nedeni de bu, Yüzbaşı, parayı ödemediniz."

Cole'un gözleri şaşkınlıkla açıldı. Yine o ses! Deliriyor olmayıydı! Daha genç dulun yüzünü bile görmeden, onu kollarının arasında hayal etmeye başlamıştı bile!

Cole hastaneye gitmek üzere evden ayrıldıktan sonra gene-

ralin komutuna giden Roberta, Bayan Banks'in kendisine olan sempatisinden yararlanarak, o geceki baloya beraber gitmek için sözleştii. Bütün öğleden sonra kendine bakım yaptı ve üzerine en çok yakışan elbiseyi buluncaya kadar bütün elbiselerini deneyip ortalığa saçtı. Balo için giyinmeden önce, zinde görünmek için biraz kestirdi. Cole Latimer'a uzun bir süre unutamayacağı bir ders verecekti.

Dulcie, Cole'un alıp eve göndermiş olduğu domuz etini füme etmek için bütün gün çok çalışsa da, Roberta eve dönmenden önce tist kattaki yatak odasının temiz ve düzenli olması için siyahi kadına kesin emirler verdi. Alaina o akşam Bayan Hawthorne'un birkaç işini halledip eve döndüğünde, Dulcie, Roberta'nın verdiği emir yüzünden söylenmeye devam ediyordu.

"Bayan Roberta Kuzeyli bir generalin eşiyle şatafatlı bir baloya gitti. Ne Bay Cole'a, ne Bay Angus'a, ne de Bayan Leala'ya haber verdi. Annesiyle babası da akraba ziyaretine gitti. Eğer Bay Cole eve geldiğinde Bayan Roberta hâlâ dönmemiş olursa kızılca kıyamet kopacak demektir." Kadın, içini yeni doldurduğu uzun bir sosisi masaya koyup başını üzüntüyle salladı. "Bayan Roberta dönmenden odasını tertemiz yapmazsam benim de canıma okur. Doktor, Bayan Carter'a yatak istirahati vermiş. Cora Mae ile Lucy de onu ziyarete gittiler. Füme etmem gereken bu kadar domuz eti varken daha gidip yukarıyı temizleyecek vakit bulamadım. Bayan Roberta bizim yemek yiyip yemememizle ilgilenmiyor bile."

Kadının zor durumunu gören Alaina, kendi yorgunluğuna rağmen yardım etmeyi teklif etti. Cole bu siyahi aileye iyi bir maaş ödediğı ve ev masraflarını üstlendiğı için, Roberta kendini ev sahibesi olarak görmeye başlamıştı. Artık bolluk içinde yaşadığı için her şeyi yönetmek istiyor, Dulcie ve ailesinin, bütün kaprislerini çekmesini bekliyordu. Ev ahalişi gittikçe bu durumdan rahatsız oluyordu.

Gece geç saatte Alaina jambonların ve etlerin asılmasına yardım edip mutfağı temizledi. Sonra da Dulcie'nin çok yorulduğunu görüp, banyo yaptıktan sonra Roberta'nın da odasını temizleyeceğine dair kadını ikna ederek onu odasına yolladı.

Kuzininin odasının kapısına gelene kadar nasıl bir işe bulaş-

uğının farkında bile değildi. Yerlere saçılan, mobilyaların üstüne atılan giysileri, ayakkabıları, jüponları, elbise kasnaklarını ve çok sayıdaki aksesuarı görünce şaşkınlıktan ağzı açık kaldı. Jüpon ve ipek çorap yığınlarının altında kalan yatak darmadağındı. Tüm bu karmaşanın içinde Cole'a ait hiçbir şey olmadığını fark etti. Cole'un giysileri uzun bir dolabın içine özenle yerleştirilmişti.

Alaina, soğuk parmaklarıyla şakaklarını ovuşturdu. Çok yorgun olmasına ve bir an önce uyumak istemesine karşın, Dulcie'ye verdiği sözü tutup, Roberta gelmeden önce odayı toplaması gerekiyordu. Kendisini bekleyen muazzam dağınık-lığa rağmen sözünde duracaktı.

Cama vuran yumuşak yağmur damlaları, az sonra kopacak fırtınanın habercisiydi. Gökyüzünü aydınlatan şimşekler ve ardından gelen gök gürültüsü mutlak sessizliği bozarak Alaina'yı yerinden sıçrattı. Odayı kapının yanındaki masanın üzerinde duran tek bir gaz lambasının zayıf ışığı aydınlatıyordu sadece. Angus, Yanki'den bir tür intikam almak için odadaki diğer tüm lambaları alarak geride sadece tek bir lamba bırakmış, yine de bu intikam Kuzeyli tarafından pek fark edilmemişti. Cole gece geç saatlerde eve döndüğünde lambanın yardımı olmadan karanlığın içinde odasının yolunu zaten buluyordu.

Alaina, odadaki ipek çorapları ve pahalı elbiseleri dikkatle katlayıp kaldırmadan önce bazılarını üzerine tutup büyük aynada kendini kısa bir süre izliyordu. Üzerindeki paspal giysi, Roberta'nın süslü giysilerine büyük bir tezat oluşturuyor. Alaina'ya fakirliğini hatırlatıyordu. Birden, Briar Hill'i satın alacak kadar para bulamadığını hatırladı. Bu kadar paraya ne amaçla ihtiyaç duyduğuna dair mantıklı bir açıklama bulamadığı için, Cole'dan borç istemeye cesaret edememişti.

Üzerindeki eski püskü giysiyi çıkardı. Her ne kadar Cole yırtmış olsa da, elbisesinin üst kısmında hâlâ sağlam kalmış dantel bir kısım vardı.

Alaina giysilere hayranlıkla bakarken, bir yandan da çalışmaya devam etti. Giysiler bir başka kadına aitti ve incecik ipeklere, pahalı kadifelere, inciyle süslenmiş dekoltelelere, kırmızı tuvaletlere dokunmak bile onun için lükstü.

Gökyüzünde şimşekler çakıyor, bardaktan boşanırcasına yağın yağmur camlardan süzülüyordu. Yatağın başındaki komodin üzerinde duran küçük saat gece yarısını çaldığında Alaina saatin nasıl bu kadar çabuk geçtiğine inanamadı. Kaldırması gereken birkaç parça eşya daha vardı. Yatağı da topladıktan sonra artık uyuyabilirdi.

Jüponları kaldırdığı sırada bir ses duyup kulak kabarttı. Koridordan mı geliyordu, yoksa uzaklardaki şimşeğin gürültüsü müydü? Her ne olursa olsun, elini çabuk tutmasında fayda vardı. Ne Cole'a, ne de Roberta'ya yakalanmak istiyordu.

Dolabın kapağını hızla kapattıktan sonra aniden durdu. Odaya doğru biri yaklaşırken, koridor zemininden gelen tahta gıcirtısını bu kez duymazdan gelemezdi. Fakat bu ne çizme, ne de topuklu ayakkabı sesiydi. Dışarıda yağmur durmak bilmiyordu. Cole içeri girmeden mutlaka arka kapıda durup çizmelerini çıkarırdı, Roberta ise buna hiç zahmet etmeyip evi çamur içinde bırakırdı.

Alaina'nın kalbi göğüs kafesinden fırlayacakmış gibi çarpıyordu. Hemen lambayı söndürdüysen de, nasıl olsa Cole'un tekrar yakacağını düşündü. Ses yapmamaya ve özellikle de lambayı düşürmemeye çalışarak, fırtına fenerini giyinme bölmesinin arkasında yere koydu. Oda şu anda kapkaranlıktı, ama yine de avantaj Cole'daydı. Zira gözleri karanlığa alışkındı!

Alaina odanın ortasında durup kuşkuyla arkasına baktı. Koridora çıkıp da yüzbaşının yanından geçemezdi! Cole onu büyük olasılıkla Roberta sanıp durdururdu. O halde saklanacak bir yer bulmalıydı! Yatağın altına mesela! Ama hayır! Cole ile Roberta sevişecek olursa, buna şahit olmak istemiyordu. O halde giyinme bölmesi! Elbette!

Kapının kolu dönerken, Alaina da giyinme bölmesinin arkasına koşup saklı lambanın yanında yerini aldı. Ama yeterince hızlı davranamamıştı. Kapı açılırken, Cole'un gözlerine giyinme bölmesine doğru giden Alaina'nın beyaz elbisesi çarpmıştı.

"Sen hâlâ uyanık mısın?" Yüzbaşının sesinde hâlâ devam eden aksiliğinin izleri vardı.

Cole, ıslak gömleğini çıkarıp şöminenin önünde duran is-

kemlenin üzerine koyduğunda gök adeta yarıldı. Alaina korkuyla bölmenin köşesinden bakınca, Cole'un gömleğini çıkardıktan sonra, lambanın durması gereken yere doğru ilerlediğini gördü. Hiçbir şeyi kırıp dökmemek için yavaşça komodinin üzerini eliyle yoklayarak lambayı bulmaya çalıştı. Bulamayınca bir küfür sallayıp çekmeceseli dolabın bir çekmecesinden puro ve kibrit çıkardı. Puroyu yakarak arkasını döndü. Cole odada lambayı ararken Alaina'nın heyecandan nefesi kesilmişti.

"Nereye gitti şu lamba?" diye homurdandı Cole. Pencereye doğru ilerledi, perdeleri açıp pencereyi araladı. Karanlık, fırtınalı gecenin tadını çıkarırken, yağmurun kokusu purosunun aromasına karıştı. En sonunda pantolonunun düğmesini açarak arkasına döndü ve pantolonunu üzerinden çıkarmak için iskemleye oturdu. Tam iç çamaşırını da çıkarıyordu ki, giyinme bölmesine doğru düşünceli gözlerle baktı.

"Roberta? Sen hasta mısın?"

Alaina, kendine doğru yaklaşan Cole'un ayak seslerini duyarken korkudan titriyordu. Cole, karısının tuhaf suskunluğuna çok şaşırmıştı. Eğer hâlâ kocası onu baloya götürmediği için surat asıyorsa bu geceyi de kavgayla geçirmeye hazırdı.

Purosunu şöminenin içine atıp bölmeye yaklaştığında bölme birden üstüne yıkılıverdi. Bölmenin üst kısmı tam göğsüne geldiğinde yanından soluk bir gölge geçti. Cole öfkeyle bölmeyi itti, gölgeyi kolundan tutmaya çalışırken eline incecik bir kumaş parçası geldi. Yırtılma sesinden sonra küçük bir ayak bacağına tekme savurdu.

"Kahr etsin, Roberta! Neler oluyor sana böyle?" Kendisine vuran elleri umursamadan kadını sert bir şekilde kendine doğru çekti. Alaina yatağa doğru yalpaladı ve büyük bir dehşete kapılarak, yatağın üzerinden çabucak diğer tarafına kaçtı. Cole onu yakalamaya kararlıydı. Bir hamle sonra elinde tuttuğu şey Alaina'nın geceliği oldu. Geceliğin patiska kumaşı çok eski olduğu için öyle yıpranmıştı ki, nazik bir dokunuş bile onu parçalamaya yetmişti. Cole geceliğe öyle sıkı asıldı ki, gecelik adeta paramparça oldu.

Cole geceliği bir tarafa fırlatıp karyolanın direğinin etra-

İnıda dönerek çıplak kadına doğru yürümeye başladı. Odanın karanlığına rağmen soluk vücutların hareketleri belli oluyordu. Cole'un kendisine yaklaştığını gören Alaina aniden yönünü değiştirip yatağın diğer tarafına geçti. Cole ondan daha hızlıydı. Köşedeki direğe doğru atılıp Alaina'yı yakaladı. Aniden buluşan vücutları ikisini de şaşkınlığa düşürdü. Alaina'nın yumuşak ve çıplak göğüsleri, Cole'un sert göğsündeydi. Bu kısacık temas bile, Cole'un bir şeyden emin olmasını sağlamıştı. Bu kadın Roberta değildi! Vücudu çok küçük, çok zayıf ve çok hafifti. Elini uzatıp Alaina'nın saçlarına dokunduğunda her şeyi hatırlayıverdi. Kısa saçlar! Zayıf vücut! Kafası karmakarışık olmuştu.

"Kimsin sen!" Gözleri karanlığın içinde Alaina'nın yüz hatlarını seçmeye çalışırken, bir yandan da fısıldayarak sordu: "Sen kimsin? Sen... kimsin?"

Aniden çakan şimşegin etrafı kör eden bir parlaklıkla aydınlatığı o kısacık anda Cole, Alaina'yı tamamen görebilmişti.

"Aman Tanrım!" diye bağırdı. Madalyonu, heyecanla inip kalkan göğüslerinin arasında parlıyordu. "Al!"

"Alaina!" Fısıltı, acılı bir çığlık gibi yayıldı odaya.

"Sendin! O geceki kadın sendin!"

Alaina kaçmaya çalışırken, Cole onu bileklerinden yakaladı. Alaina can havliyle elinden kurtulmaya çalıştı.

"Sakin olur musun lütfen!" diye bağırdı Cole. Ama Alaina debelenmeye devam edince, Cole kadının bileklerini daha gevşek tutmayı denedi. Onu daha fazla incitmemek için bileklerini bırakana kadar, Alaina acıya direndi. Cole bu sefer genç kadının bileklerini tek eliyle tutarken, diğer eliyle de onu kendine doğru çekti. Alaina ise korkuyla gözlerini fal taşı açtı.

Birdenbire Cole'un yapabileceklerinden korkup, "Hayır!" diye bağırdı. Evde yalnızlardı ve Cole ona tekrar sahip olmak isterse yüzbaşını durduracak kimse yoktu. "Bırak gideyim!"

"O halde sakın ol," diye emretti Cole.

Alaina sakinleşince Cole da ellerini gevşetti. Bunu fırsat bilen Alaina, hemen kaçmaya çalıştı. Tam kapının koluna ulaşmıştı ki Cole onu tekrar yakaladı. Hafızası yavaş yavaş yerine geliyor, bazı soruların cevabını duymak istiyordu.

Alaina ise Cole'a karşı bütün gücüyle direniyor, kolunu ellerinin arasından kurtarmaya çalışıyordu. Cole'un ona sahip olduğu gece hafızasında hâlâ çok canlıydı. Ne gücüne, ne de şehvetine bir daha kapılmayacaktı! Çıplak olduğu için kendini tehlikede hissediyor, bir an önce odasına gidip kapısını kilitlemek istiyordu.

"Kes şunu!" Cole Alaina'nın elini avucunun içinde sıkı sıkı tutmaya devam ediyordu. "Sadece konuşmak istiyorum."

Alaina'yı duvara yaslarken, hiddetli karşı koymalarını kendi vücudunun ağırlığıyla durdurmaya çalıştı. Ama Alaina'nın vücudunun sıcaklığını, göğsünü yakan göğüs uçlarını yok sayamazdı. Gittikçe tahrik oluyor ve Alaina'nın karşı koymaları onu daha çok tahrik ediyordu. Kendini tutmak için büyük bir çaba sarf ediyordu.

"Aaaaah, haaayınır!" diye inledi Alaina korkuyla. Cole bacaklarını Alaina'nın titrek bacaklarına bastırmıştı ve heyecanı her halinden belliydi.

Cole geriye çekildi ve Alaina'yı beyaz bir elbisenin durduğu yatağa doğru çekti.

"Üstünü giy!"

Alaina, titremesini engelleyemese de kendisine emredilene yapı. Elbise kendini az da olsa güvende hissettirmişti.

"Lamba nerede?" diye sordu Cole. Alaina'ya olduğu kadar kendine de kızgındı.

Alaina titrek bir sesle cevap verdi: "Bölmenin arkasında."

"Sakın kaçma," diyerek Alaina'yı uyardı. "Bana en azından bu kadarını borçlusun, eğer kaçacak olursan seni bulmak için bu evin altını üstüne getiririm."

"Ben sana hiçbir şekilde borçlu değilim, Kuzeyli," diyerek burnunu çekti Alaina. Sesinde isyankâr bir eda vardı.

"Olduğun yerde kal!" diye keskin bir dille uyardı Cole. Bölme-yi düştüğü yerden kaldırdıktan sonra etrafta lambayı aradı. Bulduktan sonra da komodindeki yerine geri koydu. "Burada ne numaraların döndüğünü öğrenmek istiyorum."

Lambayı yakıp fitilini en çok aydınlatacak şekilde ayarladı. Böylelikle odadaki gölgeler geri dönmüş oldu. Alaina'ya uzanıp

onu lambanın yanına doğru çekti, eliyle çenesini tuttu ve yüzünü ateşe doğru çevirdi. Cole'un onu böylesine sert bir şekilde incelemesi karşısında, Alaina gözyaşlarına hâkim olamadı. Cole ise şaşkınlıkla onu seyrediyordu.

"Lanet olsun! Anlamam gerekirdi!"

Beyaz yüzü, yer yer kızılıklar taşıyan koyu kahverengi saçlarla çevrelenmişti. Dudakları yumuşak ve şehvetliydi; gür ve siyah kirpiklerinin altında parlak gri gözleri vardı. Ortaya çıkan kadınlığına rağmen yüz hatları kesinlikle Al'i hatırlatıyordu.

Cole gülmeye başladı. "İlk tanıştığımız gün seni banyoya sokmam gerekirdi."

"Aptal! Geri zekâlı!" Bu sözcüklerin yeterince çirkin olmadığını düşünmüş olacak ki, Alaina bir hakaret daha ekledi: "Yanki!"

Cole hakaretlere hiç aldırış etmeyip Alaina'nın yüzünü bir sağa, bir sola çevirdi. "Kaç yaşındasın sen?"

Alaina, Cole'a bakıp dişlerinin arasından cevap verdi, "On yedi... yakında on sekiz olacağım."

Cole duyduğu cevap karşısında rahatlayıp iç çekti. "Bir an daha küçük olmaktan korktum." Sonra birden beyninde şimşekler çaktı. "Alaina!" Kaşını merakla kaldırdı. "Belki de sen Alaina MacGaren'sin!"

"Elbette!" Alaina, Cole'un elini itip, sıktığı yeri ovuşturmaya başladı. "Alaina MacGaren! Casus! Katil! Kuzeyin ve güncenin düşmanı! Ne olacak şimdi? Kellem için iki bin mi alacaksın? Ne yapacaksın o kadar parayla?"

"Lanet olsun, eğer o gece benimle beraber olan kadın sensen, o halde bütün o hainlikleri senin yapmış olman mümkün de..."

"Sonuca varmakta çok hızlısın," diye araya giren Alaina, alaycı bir şekilde güldü. "Ama söylesene, Yüzbaşı Latimer, beni kim koruyacak? Ölü bir adamın eşyalarını kumandanına taşıdım ve bir Kuzeyli'nin beni mincıklamasına karşı geldim diye casus ilan edildim. Evimi terk edip erkek kılığında dolaşmaya mecbur kaldım! Bakalım benim adımı temize çıkarmak için Roberta'nın adını lekeleyecek misin? Yoksa yalanlar uydurup, sonra bu ya-

lanları söylerken kendi haysiyetinle çelişip beni gittikçe daha da mı çok kapana kıştıracağını? Bir kaçağa yardım ettikleri için Craighugh ailesini hapse mi yollayacağını? Yanlışlıkla bakireyle beraber olduğunu öne sürüp, sonra evlilik yeminini bozup, sersem aklında her şeyin doğru gittiğine mi inanacağını?”

Alaina, Cole'un yanından uzaklaştı; bir daha dokunmaya kalkışacak olursa onun kolunu keseceğine dair sessiz tehditler savurdu. “Bir Kuzeyli'den kurtulmak için yalvaracağımı mı sanıyorsun? Ne istiyorsan onu yap! Onurundan ve gururundan ödün verme, ama vicdanını da benim yatağında temizleyebileceğini zannetme! Git sevgili gelinini, o seçtiğin kadını bul. Ama beni rahat bırak!”

Alaina hıçkırıklara boğuldu, gözyaşları yağmur gibi süzülüyordu yanaklarından. Dönüp kapıya doğru ilerledi. Hiddeti karşısında şaşkına dönen Cole etrafına bakınmaya başladı. Süslü elbisesinin içindeki Roberta, kapının önünde ağzı açık onları izliyordu. Bir sürelik sessizlikten sonra kadın öfke dolu gözlerini Alaina'ya dikmekten başka bir şey yapamadı. Alaina'nın dar ve kısa geceliğinin şeffaflığına diktği bakışlarını, sonra Cole'un giysisine çevirdi.

“Bir an arkamı dönüyorum...” Fırtına gibi yürümeye başlayınca, Alaina kuzininin öfkesinden korkup geri çekildi. “Siz ikiniz hemen bu fırsattan istifade edip küçük kirli oyunlarınızı çevirmeye başlıyorsunuz! Kim bilir kaç zamandır...” Kullanacağı sözcüklerin ne kadar suçlayıcı olacağı o kadar belliydi ki, Cole öfkeyle onu susturdu.

“Roberta! Kapat o lanet çeneni!”

Roberta, kocasına döndü; sesi her an ağlayacak gibiydi. “Bunu nasıl yaparsın? Nasıl benim arkamdan bu... bu serseriyle iş çevirirsin? Kendini sunan her fahişeye yatağa giriyor musun sen?”

Alaina öfkeyle haykırdı. “Ben asla öyle bir şey yapmam!”

Roberta, “Orospul” diye nefretle bağırırken, Alaina'nın hissettiği tek şey, yanağına inen tokadın kulaklarında yarattığı çınlama oldu. Cole ikisinin arasına girmeye fırsat bulamadan, Alaina küçük yumruğunu sıkarak Roberta'nın etrafında dönmeye

başladı. Yumruğu Roberta'nın çenesiyle buluştuğunda sıkı bir *bam* sesi duyuldu. Öyle sert vurmuştu ki, Roberta tökezleyip üzeri eşya dolu bir koltuğun üzerine düştü. Öfkeli kuziniyle dövüşmekten gözü korkmuştu. Gözlerini kapatıp, olduğu yerde sessizce durdu.

Cole hızla lavaboya gidip bir bez parçasını ıslattı. Alaina'nın ağzının kenarından süzülen kanı silecekti ki, Alaina kendini geri çekti.

"Bana dokunma, Yanki!" diyerek onu uyardı. "Ellerini kendine sakla." Cole'un elindeki bezi alıp adama dik dik baktı. "Yeterince zarar verdin zaten!"

Arkasına yaslanmış duran Roberta'ya kendinden emin bir şekilde gülümseyip elbisesini aldıktan sonra arkasını dönüp birbirli bir şekilde odadan çıktı ve kapıyı arkasından sertçe kapadı.

Cole bir başka bez alıp, Roberta'nın oturduğu koltuğa doğru ilerledi. Roberta ise kocasının elindeki bezi alıp aynanın önüne gitti. Endişe içinde aynaya yaklaşıp kendini inceledi. Çenesinde hemen göze çarpan bir kırmızılık vardı.

"Offf!" diye bağırdı. "Hayatımın sonuna kadar bu yüzle dolaşacağım! Bir daha eski halime dönemeyeceğim! Yüzümü mahvetmiş!" Gözlerini tehdit dolu bir bakışla kıstı. "Yapacağım son şey bile olsa, o küçük sürtüğün icabına bakacağım."

"Sen de ona aynısını yaptın, tatlım," dedi Cole soğuk bir sesle. "Bence bu intikam olayında daha dikkatli olsan iyi edersin, yoksa borçlu çıkarsın."

Roberta başını kibirle salladı. "Lainie her zaman beni kıskanmıştır. Güzelliğini kıskanırdı ve her fırsatta beni incitmeye çalışırdı. Eğer o küçük orospu yaptıklarından bu şekilde sıyrılabileceğini sanıyorsa..."

Cole, dışarıdaki soğuk rüzgârdan kurtulmak için pencereyi sertçe kapattı. Fırtına dinmiş, geride sadece cama çarpan ince yağmur damılları kalmıştı.

"Yatağımdaki bakire sen değil de o olduğuna göre," deyip güldü. "Daha doğru sıfatlar kullanmanı öneririm. Onun hakkında böyle hakaretler savurman sanki intikam amaçlı gibi."

Roberta endişelenmeye başlamıştı. "Ne demek istiyorsun

Cole, sevgilim? Lainie sana ne söyledi? Ona güvenilmemesi gerektiğini herkesten iyi senin bilmen gerekir. Baksana, o zavallı, çaresiz mahkûmlara bile nasıl ihanet etti...”

Cole sert bakışlarını Roberta'ya dikince, karısı sustu. Yüzbaşı, kaşlarını çatarak dolabından kuru bir pantolon alıp giydi. “Bana hiçbir şey söylemedi, Roberta. Ayrıca Alaina'nın nehrin yukarı yakasındaki katliamda parmağı olmadığına da...” Artık daha acıtıcı sözler seçiyordu. “Herkesten çok, sen şahitsin.”

Dolaptan kalın, yünlü bir asker gömleği alıp giyerken, Roberta, kocasının yüzünde bir anlam aradı.

“Bunu nereden bileyim ki?” diye dikkatle sordu.

Düğmelerini ilikleyen Cole durdu. “Bunu anlamak o kadar mı zor, Roberta? Tek gerçek, o gece seviştiğim kadının Alaina olması. Bir tek onunla seviştim. Bu nedenle tatlım, pis bir oyun çeviren sendin.”

“Bu bir yalan!” Roberta burnundan soluyarak yalanını destekleyecek kanıtlar aradı. “Adi bir yalan! Sana söylüyorum Cole, Alaina kafanı bin bir yalanla doldurmuş! Hatırlayamayacak kadar sarhoştun, ama...”

Cole, çizmelerini sandalyeye doğru fırlattığında Roberta korkuyla irkildi. “Yanılıyorsun, Roberta. Belki çok sarhoştum ama hatırlıyorum.” Sandalyeye oturup çizmelerini çekiştirerek giydi. “Bu hep aklımı kuralıyordu çünkü o gece kollarıma aldığım kızdan çok farklısın sen. Ama bu akşama kadar o kızın bu evde yaşıyor olabileceğini hiç tahmin etmemiştim. En azından şimdi gerçeği biliyorum.”

Roberta kocasının söylediklerini istemese de kabul etmek zorunda kaldı. Artık her şey gün gibi ortadaydı. En büyük korkusu Cole'un kendisini terk etmesiydi. Onun parası olmadan ancak sıkıcı bir hayat yaşayabilirdi. Washington'a asla gidemezdi. Rüküş giyimleriyle dalga geçtiği dul kadınların alay konusu olacağı fikri, acıların en büyüğüydü.

Kederle ellerini Cole'a uzattı. “Ah, sevgilim! Bunu yapmanın tek nedeni seni çok sevmem.” Ellerini ovuşturup yüzüne düşünceli bir ifade verirse daha inandırıcı olacağını düşündü. “Cole, senin için ne kadar yanıp tutuştuğumu biliyorsun...”

Kocasına yaklaşırken çaresizce gülümsedi, sonra da usulca kurağına oturdu. "O gece Lainie'yle beraber olduğunu öğrendiğimde çılgına döndüm. Hiç savaşmadan senden vazgeçemedim." Cole'un elini alıp göğsüne koydu. "Yeteri kadar güzel değıl miyim? Daha kadınsı değıl miyim?"

Cole, Roberta'nın gözlerinde hiçbir sıcaklık göremedi. "Hanımefendi, o küçük kız, bütün erkeksi tavırlarına rağmen gençlevlerde kadınlık sanatı dersleri verebilir." Soğuk bir şekilde gülümsedi. "En azından bir erkeğin saçlarını bozmasından korkmuyor."

Roberta kızgınlıkla ayağı kalkıp Cole'un suratına vurmak için elini kaldırdı. Cole ise gözlerini hiç kaçırmadan soğuk bakışlarını Roberta'nın gözlerine kilitledi. Ama Roberta aklındaki en yeni deneyimine dayanarak başka bir şey yapmaya karar verdi. Cole'u başka türlü yıkacaktı.

"Onu hiç unutmaman için bütün marifetlerini göstermiş olmalı. Demek ki bayağı kadınlardan hoşlanıyormuşsun. İşini oldukça iyi yaptığını tahmin edebiliyorum."

"İşini ha!" diyerek kahkaha attı Cole. "Aman Tanrım, doğru ya! Sen sevişmeyi iş olarak görüyordun!"

Roberta kibirli bir ifadeyle çenesini kaldırdı. "Bir hanımefendinin miniciklanmaktan hoşlanacağını düşünmüyorsun herhalde?"

"Eğer evlilik içerisinde bazı zevkleri paylaşmak bir hanımefendinin sınırlarının ötesindeyse, o halde bütün hanımefendilerin canı cehennemde!" diye homurdandı Cole. Sözlerine devam etmeden önce deri valizini yatağına attı. "Alaina her kim olursa olsun, benimle evlenebilmeni onun o geceki performansına borçlusun."

"Ne demek istiyorsun?" diye üstüne gitti Roberta. Bir yandan da Cole'u bileklerinden tutup yüzünü kendine çevirmeye çalıştı. "Ne demek istiyorsun?"

Cole, Roberta'ya baktı ve karısının üstü giysiyle dolu koltuğına oturup sakinleşmesini bekledi. Çizmesine rağmen ayağını Roberta'nın yanındaki goblenli sandalyeye dayadı, elini dizine koyup eğildi ve gözlerini Roberta'ya dikti.

"O gecedeki aklımda kalan tek şey, o kadından aldığım zevk. Kurduğum tuzanın sebebi ne olursa olsun, bu tuzanın başarısı için Alaina'ya teşekkür etmen gerek."

"Ben pek öyle düşünmüyorum," diyerek dalga geçti Roberta. "Hıurladığım kadarıyla babam olaya el koyup sana tek bir söz hakkı bile bırakmamıştı."

"Hanımefendi, ben bir doktorum ama aynı zamanda askerim de. Yaşlı bir bunağın beni korkutabileceğine gerçekten inanıyorumsun? Ne düşünürsen düşün, tatlım, ama babam muhafazlıkta pek başarılı değildi. Alaina'yla geçirdiğim o muhteşem anlardan dolayı kafam karışmamış olsaydı, kolayca kaçıp giderdim."

Cole valizini yapmaya devam ederken, Roberta ellerini kenetleyip düşünmeye başladı. Sessizlik sanki bir asır sürmüştü. Daha fazla dayanamadı. Ürkek bir şekilde, "Beni terk mi ediyorsun?" diye sordu.

"Asla korkma, tatlım," diyerek acı acı gülümsedi Cole. "Seni Washington'a götüreceğim. İstedğin gibi koluma takıp gezdireceğim. Yaptığım hatanın sonuçlarına katlanacağım."

"O halde nereye gidiyorsun?"

"General Banks, Kızıl Nehir'in kuzeyinde bir harekâta gidiyor. Gönüllü olarak gidip gitmemeye kaç aydır karar verememişim. Şimdi gitmeye karar verdim."

"Ama harekât aylarca sürebilir! Bu sırada ben ne yapacağım?"

Cole valizini kaldırırken Roberta'nın balo elbisesine baktı. "Eminim benim yokluğumda kendine eğlence bulabilirsin. Ben yokken eğlenceden geri kalacağını hiç sanıyam."

"Ama Cole," diyerek mızıldandı Roberta, kapıya doğru ilerleyen kocasının peşinden gitti. "Ya sana bir şey olursa? Gitmeden önce halletmen gereken bazı konular yok mu?"

"Eğer parasal konuları kastediyorsan, tatlım..." Sesi oldukça sertti. "Malvarlığımı sana bırakmak için bir neden göremiyorum. Eğer başıma bir şey gelirse, mirasımdan kendine düşen payı alacaksın. Ayrıca eğer bir çocuğumuz olursa, bu çocuk reşit olana kadar, avukatım tüm servetimi kendi himayesinde idare edecek. Ama eğer çocuğumuz olmazsa, sana mevcut paramdan

aylık maaş bağlanacak." Gülümsedi. "Başka bir akrabam olmadı için de, servetimin geri kalanı hayır kurumlarına bağışlanacak."

"Peki ya Alaina?"

"O konu seni hiçbir şekilde bağlamaz hanımefendi," diyerek sert bir şekilde çıktı Cole.

Roberta kaygılı bir şekilde Cole'un arkasından koridora çıktı. "Ama ben senin karınım."

"Faytonu hastanede bırakacağım. River Red'e gitmek üzere yola çıktığımızı öğrendiğin zaman, Jedediah'yı yollarsın, faytonu alır," dedi Cole, Roberta'nın durumunu umursamadan. Merdivenleri inerken gözleri Alaina'nın kapalı kapısına ilişti. Arkasında, Roberta'nın sivri topuklarının sesini duyuyordu; merdivenin başına geldiğinde dönüp arkasına baktı:

"Savaş bittiğinde Minnesota'ya taşınacağız, kendini hazırla."

Roberta'nın ağzı açık kaldı. "Minnesota mı! O sıkıcı yer mi? Bunu kibar bir hanımefendiden isteyemezsin!"

"İstemiyorum zaten. Eğer benimle gelmek istiyorsan, karar senin. Her neyse, ben kararımı verdim."

*tarama : ırmak/chatlak
düzenleme : vero*

twilightturk.com

On Yedinci Bölüm

Kuzeydoğuda, fırtınanın son demleri alçak sıradağların üzerine çöreklenmiş, öfkeli enerjisini şimşeklerle boşaltıyordu. Kıyı şeridindeki bataklıkları döverek ilerliyor, gökyüzünün en tepesinde tüm parlaklığıyla duran aydan uzaklaşarak batıyı terk ediyordu. Fırtınadan arta kalan çamurlu nehirlerin, göllerin ve bataklıkların üstü, delta'nın tamamına inen sis perdesinin altındaydı. Şehrin ortasındaki herhangi bir tepeden görünen yüksek binaların ve evlerin çatıları, pamuksu bir beyazlığa bürünmüş büyük kayaları andırıyordu. Bu görüntünün arkasında, nehirde demirli duran Kuzey'in donanma gemilerinin direklerinde armalar dalgalanıyordu.

Uykudaki şehirde, Craighughların evinin yalnızca birkaç mahalle ötesinde Cole Latimer faytonunu tekinsiz ve parlak duman bulutuna doğru sürüyordu. Etraftaki sessizliği, yalnızca atın sakın toynak sesleri ve tekerleklerin tıkırtısı bozuyordu. Cole oldukça gergindi. Griliğin içine bakarak kendi sersemliğine söylendi. Bu kadar aptal davranmış olduğu için, tekrar tekrar kendini azarladı. İki kadın arasındaki farkı nasıl görememişti? Oysa doğu ve batı kadar farklıydılar birbirlerinden.

Yalnızca kısa bir mesafe kat etmişti ki, önündeki ince sisin içinde yolun diğer tarafına doğru uçuşan karanlık bir gölge gördü. Gölge, kaldırımın yanındaki büyük meşe ağacının arkasında kayboluverdi. Cole iyice yaklaşıp atını durdurdu. Pusuya düşürülme olasılığına karşı temkinli davranıp tabancasını çekti.

"Oradaki! Ağacın arkasındaki!" diye bağırdı. "Seni görebileceğim şekilde çık oradan."

Uzun bir süre geçmesine rağmen cevap alamadı. Silahını

doğrulttu, horozunu çekti ve çıkan ses sisle kaplı caddede yankılandı. Tam bir kere daha seslenecekti ki, ağacın arkasından küçüklük ve ince bir gölge çıkıverdi. Cole hızla silahını indirdi. Hem kendisinin hem de Jacques'ın çok hoşlandığı bu dudu tanıdı. Tabancasını kılıfa koyarken dizginleri faytonun içindeki panele bağlayıp aşağı indi. Kibarca şapkasının kenarına dokundu ve kadının durduğu kaldırıma doğru ilerledi.

"Hanımefendi, bir kadının dışarıda korunmasız bir şekilde dolaşması için oldukça geç ve tehlikeli bir saat. Size yardımcı olabilir miyim?"

Siyah şapkalı yüz, olumsuz karşılık verdi.

"Belki de sizi gideceğiniz yere götürmeme izin verirsiniz?"

Yine cevap olarak aynı baş hareketini gördü. Alain sesli bir şekilde cevap verdiği takdirde Cole onun kim olduğunu hemen anlardı. Şansına küsüp bu Kuzeyli'den hiçbir zaman kurtulamayacağını düşündü. Nereye giderse gitsin, karşısına bu Kuzeyli çıkıp onu tuzağa düşürüyordu.

Cole eldivenlerini çıkarıp kemerine sıkıştırdı. "Hanımefendi, bir centilmen olarak sizi burada yapayalnız bırakamam. İşinize burnumu sokmak istemem ama eğer gideceğiniz yeri söylerseniz daha fazla soru sormadan sizi oraya bırakırım. Benden korkmamamızı rica ediyorum."

Alaina alaycı bir tavır takındı. Sesini de giysisi kadar kolayca değiştirebilseydi, pekâlâ cevap da verebilirdi. Hem de Cole'un hiçbir zaman unutamayacağı bir cevap.

Cole gömleğinin cebinden puro ve kibrit çıkardı. Uzun ve tek taraflı bir konuşma olacağı belliydi. Kendi kendine konuşmak zorunda kalacaktı.

"O halde beraber bekleyelim mi, hanımefendi?" diye sordu. "En azından sizi nereye götürebileceğime karar verene kadar. Sizi temin ederim, güvende olduğunuzdan emin olana kadar hiçbir yere gitmeyeceğim."

Cole faytonun metal çerçevesine sürterek kibritini yakmıştı sırada, Alaina içten içe öfkeyle köpürüyordu. Küçük ateş birden tutuştu ve Cole, Alaina'nın önünde sabırla beklemeye başladı. Ateşini tam purosunun ucuna dokunduracakken, kadının aya-

ğının ucuyla kaldırımın kenarına hafif hafif vurduğunu fark etti. Kadının vücudunun Al ya da Alaina'yla ne kadar aynı olduğunu fark edip kuşkuyla kaşını kaldırdı.

Purosunu sıkıca dudaklarının arasında tuttu, kibriti Alaina'nın siyah şapkasına yaklaştırdı ve boşta duran eliyle de ince siyah tülü kaldırdı. Alaina'nın kırıştırdığı gri gözlerine baktığı anda, kibritin varlığı parmağı yanana kadar aklından uçup gitmişti. Bir küfür savurarak kibriti atıp elini salladı.

"Elini mi yaktın, Yüzbaşı?" diye kibirle sordu Alaina.

"Evet!" diye bağırıp purosunu kaldırımın kenarındaki oluğa attı Cole.

"Ateşle oynayan..." diye söylendi Alaina. "Ne dediklerini bilirsiniz işte."

"İnatçı çocuklara ve ısınan tencerelere karşı son derece temkinliyim artık," dedi yüzbaşı, ters bir tavırla. "Ama temkinli olmam gereken şeyler listesine dulları ve kibritleri de eklemeliyim herhalde. Veya hepsini çıkarıp yalnızca Alaina MacGaren yazsam daha iyi olur."

"Nasıl isterseniz, bayım. Ama hiçbiri benim hatam değildi," diye hatırlattı Alaina. "Dikkatsiz olan sizdiniz."

"Bana o gece gerçekte neler olduğunu anlatmadığına inanmıyorum. Hatırladığım kadarıyla, Roberta'yla evlenmeden önce bana her şeyi itiraf etmek için birçok fırsatın oldu."

"Ama, Yüzbaşı," diyerek şeytani bir şekilde gülümsedi Alaina. "Halinden gayet memnun görünüyordun. Böylesi muhteşem bir durumu nasıl bozabilirdim?"

"Lanet olsun be kadın!" diye bağdıktan sonra sesini alçalttı Cole. "Onunla neden evlendiğimi anlayamayacak kadar salak mısın?"

"Sanırım Angus Amca'nın bu işte bir etkisi oldu," deyip arkasını döndü Alaina.

"Roberta ile aranda," dedi Cole küçümser bir tavırla, "bir fark olduğunu zannettiğim için beni affet. Şimdi anladım ki ikiniz de aynısınız."

"Ne demek istiyorsun sen?" diye sordu Alaina öfkeyle.

"Boş ver," diye homurdandı yüzbaşı. "Bu benim sırrım ola-

rak kalmalı. Zaten bana inanacağından şüpheliyim.” Nefretle Alaina’nın siyah elbisesini işaret etti. “Valiz hazırlayabildin mi? Yoksa yanına aldığın tek şey bu mu?”

Alaina hasır valizini getirmek için ağacın arkasına gitti. Ama arkasına döndüğünde Cole’un uzun ve siyaha bürünmüş vücudunu yanı başında buldu. Elleri belindeydi, geniş kenarlı şapkası yüzünü gizlese de hoşnutsuz ifadesi belli oluyordu.

“Bayan MacGaren, ben gerçek bir centilmen olduğumu ıddia etmiyorum,” dedi. “Sen de hiçbir zaman bir hanımefendi gibi davranmadın. Yine de kibar ve nazik davranmaya çalışalım.” Eğilip Alaina’nın elindeki valizi aldı. “İzin verirseniz, mutmazel.” Başını eğip topuklarını birbirine vurduktan sonra, Alaina’ya yürütmesi için eliyle kibarca işaret etti.

Cole’un bu iğneciyici tavrından rahatsız olan Alaina, kafasını geriye doğru attıktan sonra yün şalıyla omuzlarını kapattı. Kuzeyli’nin yardımı ya da nasihati olmadan da işlerini halledebilirdi. Eğer çok istiyorsa valizi Cole’a bırakıp gecenin karanlığında tek başına yol alabilirdi. Cole’dan uzaklaşmayı çok istiyordu ama önündeki oluk ağzına kadar su doluydu ve Cole’a doğru dönmediği sürece üzerinden atlayamazdı. Eteğini dizlerine kadar çekerek bir adım geri attı. Ama birden çelik gibi kaslı kollar ayaklarını yerden kesti; başı çok iyi hatırladığı sert bir göğse yaslanmıştı.

“Bu ne cüret!” diye bağırды. “Bırak gideyim! Beni yere indir!”

“O halde bir hanımefendi olabilmek için daha çok çaba sarfet,” diye tembihledi Cole. Onu yere indirmeye hiç niyeti yoktu. Uzun bacaklarıyla kolayca oluğun üzerinden atlarken bir yandan da alaycı bir ifadeyle ona nasıl hanımefendi olunacağını anlatmaya başladı: “Bir hanımefendi ayak bileklerini bu kadar kolay bir şekilde göstermemelidir. Ayrıca yanında bir centilmen varken valizini kendi taşımamalıdır.”

“Peki bir centilmen bir hanımefendiyi böyle kaba bir şekilde tutabilir mi?” diyerek atıldı Alaina. Fakat yine de kolunu Cole’un boynuna doladıktan sonra küçük bir hareketle kucağına daha güvenli bir şekilde yerleşti. “Al, kişiliğine yönelik onca

tehhide rağmen yine de bundan daha kibar muamele görüyordu. Belki de yanlış giysiyi seçtim. Eminim ki Al'e daha iyi davranırdın."

"Olabilir," diye fısıldayıp faytonun yanında durdu Cole. "Ama şimdiki halini o bostan korkuluğu kılıklı çocuğa tercih ederim."

Yüzü o kadar yakındı ki, Alaina her ayrıntıyı rahatça görebiliyordu. Yumuşak ve haylaz gülümsemesi hafızasında bir şeyler uyandırmış, bu hatıralar onu hem heyecanlandırmış, hem de rahatsız etmişti. Benliğini titreten sıcaklık adeta dengesini bozmuştu. Yüzünü dönüp kızaran yanaklarını sisli karanlığın içinde gizlemeye çalıştı.

"Yüzbaşı, yeter ama..." Ayağını zar zor yere koydu. "Şu bitmek bilmeyen kucaklanan canımı sıktı. Ayrıca hatırlatırım ki, sen evli bir erkeksin."

Cole, Alaina'yı aceleyle faytonun koltuğuna oturttu, öfkesi bir kere daha alevlenmişti. "Bu konuya benden daha çok önem veriyorsun, Bayan MacGaren."

Faytonun arkasına geçti, hasır valizi kendi valizinin yanına yerleştirip üzerlerindeki tenteyi örttü. Alaina'nın yanına dönüp bir puro daha yaktı. Kibritin ışığında çatık kaşlı, düşünceli yüzü aydınlandı. Öfkesini fark eden Alaina gözünü uzaklara dikti. Yana kayarak Cole'a yer açtı. Cole basamağa adım attığındaysa, Alaina elini deri koltuğun üzerine koydu. Cole başını şaşkınlıkla kaldırıp ona baktığında, Alaina küçümser bir biçimde gülümsedi.

"Aramızda valiz olmasını özlüyorum, Yüzbaşı."

"O valiz mi senin namusunu koruyacak?" Sesi oldukça sertti. "Gidip getireyim mi?"

Alaina çekingen bir şekilde ellerini kucığında toplayıp başını eğdi. Sesi kısık ve yumuşak da olsa sisli karanlıkta bir çılgılık gibi çıktı: "Hangi namus, Yüzbaşı?"

Cole'un cevabı öfke doluydu: "Kahretsin!"

Söyleyecek daha iyi bir şey bulamayan Cole koltuğa oturup dizginleri eline aldı. Bir süre öylece bekledikten sonra dizginleri tekrar bırakıp arkasına yaslandı ve ayağını ön panele uzattı.

"İ hâlâ nereye gideceğimizi söylemediniz, Bayan MacGaren. Bu durumda devam edemeyiz."

"Aklıma gidecek bir yer gelmiyor, Yüzbaşı," diye itiraf etti Alaina. "Gayet iyi bildiğin üzere bir yerde konaklayamayacak kadar az param var. Doktor Brooks belki bana geceyi geçirmem için bir yer ayarlar diye umut etmiştim."

"Pontalba'daki evim hâlâ duruyor," dedi Cole. "Birkaç hafta burada olmayacağıma göre orada kalabilirsin. En azından kendi başına kalıp biraz durumunu düşünebilirsin."

Alaina kahkaha atarak başını salladı. "Elbette, Yüzbaşı, bu haftalar boyunca da metresliğe hazır hale gelmiş olurum. Geri döndüğünde kısa bir sürede o hale geliriz. Ah, istediğin bu, değil mi?"

"Lanet olsun be kadın!" Cole dizginleri tekrar eline alıp atı kırbaqladı. Sonra da dönüp Alaina'ya baktı. "Şu an yaşadığın sıkıntıların yükünü çok iyi anlıyorum ve bunun büyük ölçüde benim hatam olduğunu kabul ediyorum. Evimi vermeyi teklif etmem tamamen iyi niyetimdendi." Puroyu ısırdı ve bir süre duraksadıktan sonra devam etti: "Mızıldanmalarından bıktım artık. Orada kalacaksın, tek kelime daha ettiğini duymak istemiyorum."

Cole'un öfkeli bakışlarını gören Alaina, hiç sesini çıkarmadan oturdu. Cole purosunu içip öfkesinin dinmesini beklerken bir süre sokakları turladılar. Cole'un dile getiremediği duygularını saklamak için attığı kahkaha, Alaina'da derin düşünceler uyardırmış, bu düşünceler Alaina'yı kendi kendinden korkutmuştu.

"Gece sana sıkıntı veriyor, değil mi Yüzbaşı?" diye sordu.

"Geçtiğimiz son birkaç ayda tanıştığım üç kişi hayatımı mahvetti, Bayan MacGaren. İlki evinden kaçan bir erkek çocuğuydu ve benim yardımına ihtiyacı olduğunu düşünmüştüm. Sonra zihnimde büyük bir iz bırakan sözümona cilveli bir fahişeye rastladım. Bu fahişenin kim olduğunu bulmak için de yüzünü her yerde arayıp durdum. Son olarak da, ne kadar kendini gizlemeye çalışmış da olsa, kibar fiziğiyle ilgimi çekip peşine düşüren dul bir kadın." Alaina'ya baktı. "Şimdi anladım ki hepsi aynı kişiymiş."

Alaina'nın yüzündeki sert ifade gittikçe yumuşak bir gülümsemeye dönüştü. Sisin içine baktı. "Yüzbaşı, savaşın felaket olduğu kitaplarda yazıyor mu?"

Fayton karanlığın içinde yol almaya devam etti. Tekerlekleri parke taşlı yolda büyük bir hızla dönüyor, toynak sesleri olanca gücüyle yankılanıyor, koltuk gıcırıyor ama Alaina ile Cole aralarında tek bir söz etmiyorlardı. Sokaklarda in cin top oynuyordu; fırtınanın gücü berduşların bile barınaklara doluşmasına sebep olmuştu. Kısa bir süreliğine de olsa sokakta hiçbir yaşam belirtisi kalmamıştı.

Cole atı dizginleyip faytonu, bir zamanlar oturduğu kırmızı tuğlalı yapının önünde durdurdu. Aşağı inip Alaina'nın valizini aldıktan sonra Alaina'nın da inmesine yardım etmek için yanına geldi. Alaina koltukta dimdik oturuyordu. İnce kemikli, narin vücudu Cole'un zihnindeki isyankâr düşünceleri tetiklemişti. Bu genç kadının sağlam duruşu onu şaşırtıyordu. Onun gibi bir kadınla hiç tanışmamıştı ve içini rahatsız eden şey, Alaina hangi karaktere bürünürse bürünsün, Cole'un hayatını altüst edebilecek olmasıydı.

"Beni çok mu zorlayacaksın, Bayan MacGaren?" diye sordu. O parlak, gri gözlerdeki küçümseyen bakışları tanıdı.

"Ship Adası'na sürgün edilmemi mi görmek istiyorsun, Yüzbaşı?" diye sordu Alaina sakın bir sesle.

Cole faytonun önüne elini koyup kaşlarını çatarak Alaina'ya baktı. "Sanmıyorum. Çünkü masum olduğumu biliyorum."

"O zaman senden rica ediyorum. Bana başka bir isim bul. Korkarım benim kendi ismim ağızdan ağıza en korkunç şekilde dolaşıyor."

"Elbette." Cole şapkasının kenarına dokundu. "Affedersin. Daha dikkatli olacağım." Gülümsedi. "İsim olarak herhangi bir tercihin var mı?"

"Hayır, Yüzbaşı."

Cole, çarpık bir gülümseme eşliğinde, Alaina'nın aşağı inebilmesi için elini uzattı. "Al artık uymuyor sanırım. O halde, Lainie diyebiliriz sanırım." Alaina'nın öfkeli gözlerini görünce Cole başını sallayıp güldü. "Sanmıyorum."

Alaina'yı evinin kapısına kadar götürürken elini beline dokundurmamak için kendini zor tuttu. Alaina ise, daha önceden ona kimsenin dokunmadığı şekilde dokunan bu gözlerden kendini koruyan Al kılığında olmadığı için eve girip girmemekte kararsızdı. Cole kapıyı açarken Alaina tedirgin bir sessizlik içinde bekledi. Birden hızla kendilerine doğru yaklaşan ayak sesleri duyuldu.

"Yüzbaşı! Yüzbaşı Latimer!"

Genç bir teğmen Cole'u selamladı. Cole da, teğmenin Alaina'yı görmesini engellemeye çalışarak yana kaydı. Alaina bu nezakete minnettar kalmıştı.

"Evlenip taşındığınızı duydum, Yüzbaşı," diyerek güldü teğmen. "Bu saatte burada ne yapıyorsunuz?"

Cole kaşlarını çatı. Orduda meraklılığıyla ya da dedikoduculuğuyla tanınan teğmen, belli ki bu huyundan vazgeçmemişti.

"Zor bir gece geçirdim, Teğmen, karım ciddi bir şok geçirdi." Bu hiç de yalan sayılmazdı. "Şimdi bize müsaade edebilir misin?"

"Elbette, efendim. Sizi rahatsız etmek istememiştim..."

Cole, Alaina'nın girmesi için kapıyı tuttu, hasır valizi hemen girişe bıraktı ve kapıyı kapamadan önce lambayı yaktı. Genç teğmen hâlâ kapının önünde bekliyor, siyah giysili kadının kim olduğunu anlamaya çalışıyordu. Cole sinirlenmeye başlamıştı. Bir an önce gitsin diye sert bir sesle, "İyi geceler, Baxter," dedi.

Kapıyı kapattıktan sonra, uzaklaşan ayak seslerini dinledi. Arkasını döndüğünde Alaina'nın kendisine suçlayan gözlerle baktığını gördü.

"Sana ismimi seçme özgürlüğü vermiştim ama sanırım biraz abarttın. Senin yüzünden adam beni Bayan Latimer sanıyor."

Cole omuzlarını silkti. "Öyle sansın istedim, çünkü böylelikle ben yokken hiçbir erkek seni rahatsız etmeyecek. Baxter da pek dedikodu yapamayacak."

"Senin için kolay tabii," dedi Alaina alaycı bir tavırla.

Cole aniden kaşlarını çatıp öfkeyle söylenmeye başladı: "Belki de başka bir kadınla evlenmeme izin verdiğin için bana borçlu olduğunu düşünmem gerekiyor." Bunu düşündükçe öf-

kesi ikiye katlandı. "Yoksa minnettar mı kalmalıyım? Tek kelime dahi etmeyip, evlenmeme seyirci kalarak hayatımı zenginleştirdiğini mi sanıyorsun? Sana şu kadarını söyleyeyim: Eğer benimle o oyunu oynamamış olsaydın, şimdi çok daha iyi bir durumda olurdum."

Alaina kararsız gözlerle Cole'a baktıktan sonra şapkasını çıkartıp titrek parmaklarıyla saçlarını düzeltti. Cole, Alaina'nın önünde durdu. Sert bakışlarında meydan okuyan bir eda vardı. Alaina, Cole'un haklı olduğunu bildiği için kayda değer bir cevap bulamamış, cesareti kırılmıştı.

"Ben gidiyorum," dedi Cole daha nazik bir şekilde. Alaina'nın korktuğunu fark etmişti. Valizini yatak odasına taşıyıp komodinin üzerindeki lambayı yaktı. Alaina gelip yatağın kenarında durunca, Cole gözlerini bu büyüleyici güzellikten alamadı. Nasıl oluyordu da böyle aklını başından alıyordu? "Her şeyin yerini biliyorsun," dedi yavaşça. "Sana bir anahtar bırakacağım. Ben gittikten sonra kapıyı kilitlemeyi unutma."

"Tamam," diye fısıldadı Alaina çekinerek. Gözlerini Cole'dan kaçırdı.

"Alaina..." İsmi Cole'un dudaklarından, ağaçların arasından süzülen bir rüzgâr gibi dökülüvermişti. Cole saçlarını okşamak için elini uzattıysa da, Alaina geri çekilip koluyla saçlarını gizledi.

"Sana söylemiştim!" Sesinde belli belirsiz bir çığlık vardı. "Bana dokunulmasından hoşlanmıyorum!"

Cole elini indirip derin bir nefes aldı. "Sabah geç geleceğim. Gelirken yemek getiririm."

"Sadakana ihtiyacım yok," diye homurdandı Alaina. "Ben kendi başımın çaresine bakarım."

Cole, Alaina'yı süzdü. "İlk tanıştığımız gün, sen açlıktan ölmek üzereyken, kendi başımın çaresine bakmaktaki başarısına dair bir fikir oluşmuştu kafamda. O günden beri de fikrimi değiştirmedim." Salona gidip dolaptan yağmurluğunu aldı ve kapıya doğru ilerlerken, "Geri geleceğim," dedi.

Evden çıkıp kapıyı arkasından kapattı. Alaina hızla kapıyı kilitledikten sonra kapıya yaslandı. Geceleyin onun evinde kalmak, onun yatağında uyumak, etrafında onun eşyalarının olduğunu

bilmek kaldıramayacağı kadar ağırdı. O. Roberta'ya aitti ve Alaina ona sahip olamazdı.

Oldukça gergin bir şekilde işe koyuldu. Ne yapması gerektiğini biliyordu. Yorgun olmasına rağmen üstünü değiştirmek zorundaydı. Valizini açtı, üzerindeki giysileri çıkardı ve katlayıp valizine koyduktan sonra tekrar erkek giysilerini giydi. Şömine-deki külleri yüzüne ve kollarına sürüp pis şapkasını taktığında bütün bedeni tiksintiyle irkildi.

Kendini güvende hisseder hissetmez evden çıktı. Çıplak ayakla sessizce merdivenleri indi, köşeyi tam dönüyordu ki Teğmen Baxter'la yüz yüze geldi. Teğmen mahmur gözlerle ona bakıyordu. Üzerinde bir robdöşambr, elinde ise porselen bir sürahi vardı. Alaina aceleyle adamın adını söyleyip, "Günaydın, efendim," dedi. Koşar adımlarla merdivenleri inmeye devam etti. Genç adamın hâlâ uykudaki zihni uyanmadan önce, Alaina merdivenlerden inip gözden kaybolmuştu bile.

Teğmen Baxter çocuğun arkasından öylece bakakaldı. Bu olay bir hayli ilgisini çekmişti. Yanından geçen bu pis çocuğun kim olduğunu öğrenmek için yapabileceği birçok şey vardı, örneğin peşine düşüp yakalamak için tüm apartman sakinlerini ayağa kaldırabilirdi. Ancak apartmanda oturan albayların, binbaşlıların ve yüzbaşlıların bu saatte uyandırıldıklarında yüzlerinde oluşacak huysuz ifadeyi düşününce omuzlarını silkti ve kendi kendine bir şeyler geveleyip sessizce yatağına döndü.

Alaina sütunlu girişin gölgesinde durup yünlü çoraplarını ve büyük numaralı çizimelerini giydikten sonra, üzerine daha fazla ilgi çekmeden Pontalba Apartmanı'ndan uzaklaştı. Jackson Meydanı'ndan bir hayli uzaklaşmıştı ki, teslimat için kuzeye doğru yavaş yavaş ilerleyen ağır bir yük arabası gördü. Arabacı, koltukta pineklemediği için ne Alaina'nın bagaj kapağından içeri girdiğini, ne de nehir yolunu geçtikten sonra indiğini fark etti.

★ ★ ★

Bayan Hawthorne'un erken kalkıp güneyde şafak sökerken oluşan sisi seyretmek gibi bir alışkanlığı vardı. Genelde güneşi

çiçek bahçesinde yaptığı bir yürüyüşle selamlardı ama bu sabah arka kapıyı açınca bir sürprizle karşılaştı. 'Al' hasır valizinin üzerine oturup verandanın tırazasına yaslanmış uyukluyordu. Kadın şefkatle eğildi, kolunu omzuna koyup Alaina'yı uyandıranı kadar sarstı.

"Gel, evlat," dedi. Misafirini ayağa kaldırdı, salondaki kanepeye götürüp üzerine geniş bir şal örttü. Alaina öyle yorgundu ki, minnettar bir şekilde gülümsemekten başka bir şey yapamadı.

"Uyu, çocuğum," dedi Bayan Hawthorne kibarca. "Güvendesin. Kahvaltı hazır olduğunda seni uyandırırım."

* * *

Alaina sıkı bir kahvaltıdan sonra arkasına yaslandı ve yaşlı kadının kendisi için özel olarak hazırladığı sıcak, koyu ama etkili kahveyi yudumlamaya başladı. Saate baktı. "Bu kadar geç saate kadar uyumama izin vermemeniz gerekirdi, Bayan Hawthorne. Saat on olmak üzere."

"Dinlenmek seni kendine getirdi, Alaina." Kadın hiçbir pişmanlık emaresi göstermiyordu. "Ama şu yüzbaşıyla ilgili anlatıkların da ne oluyor? Onu da mı görmek istemiyorsun?"

"Hem de en çok onu görmek istemiyorum!" diye çıktı Alaina. "Nereye gidersem beni takip eden o mavi göbekliden bıktım artık."

"Anlıyorum." Bayan Hawthorne aniden öfkelenen genç kızı bir süre seyretti. "Pekâlâ! Herhangi bir plan yaptın mı?"

"Evime gideceğim. Satılmadan önce son bir kez Briar Hill'i görmek istiyorum." Bu gerçeği artık kabul etse de, bir Kuzeyli'nin annesinin salonunda gezineceğini düşündükçe boğazı öyle düğümleniyordu ki konuşamıyordu.

"Ama yavrum, oraya nasıl gideceksin ki?" diye üsteledi Bayan Hawthorne.

Alaina korkuyla dudaklarını ısırды. "Size söyledim mi hatırlanıyorum ama Kuzeyliler sizi konuşturabilir ya da hapse atabilirler. Başınıza böyle bir bela açamam."

Ev sahibesi gamsız bir kahkaha atıp arkasına yaslandığında kahverengi gözleri parladı. "Beni dinle, küçük hanım. Eğlenmeyeli ve heyecanlanmayalı yıllar oldu. Ama sen geldiğinden beri kanım yeniden kaynamaya başladı. Beni hazin bir sonun beklediğinden korkmaya başlamıştım. Oysa şimdi ileriki günlerde neler olacağını merakla bekler oldum. Korkma, geçmişte çok daha sıkı erkeklerle baş etmeyi bildim. Sana yardım etmeyeceğimi gerçekten düşündün mü? Neyse..." Yaşlı kadın Alaina'nın kıyafetini işaret etti. "Doktor Latimer artık bu kılığını biliyor."

Alaina'nın yüzüne tedirgin bir ifade yerleşti. "Dul kadın kılığını da biliyor. O uyuz hayvan sırf kötülük olsun diye benim izimi bulacak."

"Erkek çocuğu kılığında çok uzun süre dolaşmışsın Alaina," dedi Bayan Hawthorne. "Genç bir hanımefendinin kullandığı sözcüklere daha çok dikkat etmesi gerekir."

Alaina, Cole'un erkeksi tavırlarını nasıl eleştirdiğini hatırladı. Al kılığında gerçekten o kadar uzun süre gezmişti ki, şimdi hareketlerini kontrol edemiyordu.

Yaşlı kadın saate baktı. "Yüzbaşı akşam çökmeden burada olur. O gelmeden önce senin gitmiş olman için biraz hızlı davranmalıyız."

"Davranmalıyız mı?" Alaina kaşlarını kaldırdı ama Bayan Hawthorne çoktan mutfığa gitmişti bile. Bir süre sonra, içinde koyu renkli bir sıvı bulunan küçük bir kapla geri geldi. Kabinin ortasına yerleştirdi.

"Bu ak ceviz yağıdır," diye açıklamada bulundu. "Yün ve başka kumaşları boyamada kullanılır ama çoğu kimse cildi de boyayabildiğini bilmez. Bir-iki hafta kalır." Durdu, gözleri heyecanla bakıyordu. "Eğer pamuk tohumu yağıyla karıştırıp doğru bir şekilde uygularsan melez bir zenci gibi görünebilirsin."

"Ama bu benim için daha tehlikeli değil mi? Yolumu kesebilirler ya da firari bir köle zannedip beni yakalayabilirler." Alaina kuruntu yapmakta haklıydı.

Bayan Hawthorne coşkulu ruhunu zar zor zapt ediyordu. Alaina'ya yaklaştı. "Nehrin öteki kıyısında, Gretna'da bir arkadaşım var. Varlıklı bir adamdır ve kimseye bağımlı değildir.

Bütün Kuzeylilerin aptal, bütün isyankârların da yanlış yolda olduğunu düşünüyor. Sana yardım edeceğinden eminim.”

* * *

Cole hastanenin dinlenme odasında biraz olsun uyuduktan sonra, yeni başlayacak olan harekât için hazırlıklarını yapmaya koyulmuştu. Ne var ki işlerini bitirir bitirmez içi yiyecek dolu torbalar ve giysilerle evine gitti. Pazar günü elbise ve aksesuar almak oldukça zordu. Bu yüzden bir butik sahibine dükkânını açması için rüşvet vermek zorunda kalmıştı.

Eve geldiğinde kapıyı hafifçe çaldı ama hiçbir cevap alamadı. Bu kez daha güçlü bir şekilde çaldığında yine kapı açılmayınca Alaina'nın gittiğini düşündü. Anahtarını çıkarıp kapıyı açtı, içeri girdi, aldıklarını masanın yanına koyup Alaina'ya seslendi.

“Alaina? Alaina!” Odalara teker teker girip yüksek sesle seslenmeye devam etti. Fakat Alaina gerçekten de evde yoktu. Giderken eşyalarını almıştı. Yatağın hiç bozulmamış olmasına bakılırsa, biraz yatıp dinlenmemişti bile.

“Kahretsin!” Ona güvendiği, parmaklarının arasından bu kadar kolayca kayıp gitmesine izin verdiği için kendine kızıyordu. Tek yapabileceği, her nereye gittiyse oraya sağ salım varmasını dilemekti.

Teğmen Baxter'ı bulup apartmandan birinin çıktığını görüp görmediğini sordu. Baxter, Cole'un söylediği saatte dilenci bir çocuktan başka kimseyi görmediğini söyledi. Cole, adamın soru sormasına izin vermeden aceleyle oradan uzaklaştı. Faytonuna koşup Doktor Brooks'un evine doğru hızla yol aldı. Yaşlı adamın kapısına vardığında siyahi kâhya, Cole'un sorduğu soru karşısında omuzlarını silkti.

“Hayır, efendim. Doktor burada değil ve ben de bugün kimseyi görmedim.”

Cole evden ayrılırken suratı iyice asılmıştı. Alaina'nın gidebileceği bir yer daha vardı, o da Bayan Hawthorne'un eviydi. Aralarındaki mesafenin iyice artmasından endişe ediyor, atın yavaşlığı yüzünden iyiden iyiye geriliyordu. Alaina'nın, evinde

kalacağına inandığı için kendi kendini suçlayıp duruyordu. Küçük cadı gün batmadan onu çileden çıkarmayı başarmıştı yine.

Bayan Hawthorne'un evine vardığında hızlı adımlarla verandayı geçip kapıyı sertçe çaldı. İçeriden kapıya doğru yaklaşan ayak seslerini duyunca, eldivenlerini öfkeyle bacaklarına vurdu. Kısa süre sonra aydınlık bir gülümseme onu karşıladı.

"Yüzbaşı! Seni buraya hangi rüzgâr attı?"

Kadın onu salona buyur ederken, Cole, "Alaina MacGaren buraya geldi mi?" diye sordu.

Bayan Hawthorne merakla arkasına döndü. "Aman Tanrım. Yüzbaşı, ondan ne istiyor olabilirsin ki?"

Cole kaşlarını çatı ve tam o sırada Alaina'nın eski püskü valizini fark etti. Soran gözlerle kadına baktı.

"Kız gitti, Yüzbaşı. Onu araman için bir neden yok. Valizini burada bıraktı."

"Nereye?" diye homurdandı Cole. "Nereye gitti?"

Bayan Hawthorne nazikçe gülümseyerek omuzlarını silktiler, "Texas olabilir. Orada birkaç arkadaşı varmış. Ya da Mississippi de demiş olabilir. Babasının oralı olduğunu söylediğini hatırlıyorum. Ya da belki..."

Cole kaşlarını öfkeyle çatıp hasır valize doğru yürüdü. Eğilip valizi açtı. İçinde dul giysileri, jüponlar, pantolonlar, eski püskü bir elbise ve son olarak da erkek giysileri vardı. Lanetler savurarak ayağa kalktı. Şimdi hangi lanet olasıca kılığa bürünmüştü acaba? Salonun içinde öfkeyle dolanıp dururken, kadın da sakın gözlerle onu seyreliyordu.

"Nasıl gitti?" diye sordu. "Nasıl giyinmişti? Kız gibi mi, erkek gibi mi?"

"Çok fazla öfkeli soru soruyorsun, Yüzbaşı. Cık, cık, cık! Kızın senden kaçtığına şaşmamalı."

"Ona at mı verdiniz?" diye sordu Cole.

"Çay içmez miydin, Cole?" diye sordu Bayan Hawthorne, bir fincana çay koyarken.

Cole sabırsızlıkla çayı reddetti. "Atla mı gitti, faytonla mı?"

"Atla gitti galiba." Bayan Hawthorne başını salladı. "Atna fayton da olabilir. Çok iyi at bindiğini biliyor muydun?"

"Bundan hiç şüphem yok," diye cevapladı Cole. "Ama üzerinde ne vardı?"

"Bak, Yüzbaşı." Yaşlı kadın yardımsever bir tavırla gülümsedi. "Kız sana söylememem için bana yemin ettirdi. Ben de sözünde duran bir kadınıym."

"Yani nereye gittiğini bana söylemeyecek misiniz?"

"Alaina sana hiçbir şey söylememem gerektiğini söyledi, Yüzbaşı." Bayan Hawthorne buruşuk ellerini özür dilercesine açtı. "Üzgünüm. Endişeli olduğumu görüyorum. Alaina'nın güvende olmadığından mı korkuyorsun?"

"Elbette," diye cevapladı Cole. "Parası yok, yemeği yok..."

"Ona bir sepet hazırladım, en azından üç-dört gün aç kalmaz. Ama parayı reddetti. Kendi başının çaresine bakabileceğini söyledi."

Cole alaycı bir şekilde güldü.

"Yüzbaşı?" Bayan Hawthorne, Cole'a doğru yaklaştı. "Bu kızla biraz fazla ilgileniyorsun. Akrabanı falan mı?"

"Uzaktan akrabam," diye cevap verip odanın içinde dolanmaya başladı Cole.

"O halde senin için özel bir insan olabilir mi? Belki de metresindir?"

Cole bu cürekâr soruyu duyunca kadının gözlerine baktı. "Alakası yok!" Suçlamayı savuşturmaya çalıştı. "Daha düne kadar onun erkek olduğunu sanıyordum."

"O halde geriye bir tek seçenek kalıyor." Bayan Hawthorne aklındaki fikri söyleyecekti. Ama önce ellerini önünde kavuşturdu. "Ona âşkınsın."

Bu kez Cole ellerini önünde kavuşturup bu saçma fikir karşısında kahkaha atmamak için kendini zor tuttu. Öne eğilip tembel bir hademeyi paylar gibi konuşmaya başladı:

"Bayan Hawthorne..."

"Bu kadar resmi olmana gerek yok, Yüzbaşı. Eğer istersen bana sadece adınla hitap edebilirsiniz. Genelde bana Tally derler." Oturup adamı dinlemeye başladı.

"Tally." Cole biraz duraksayıp aklını toparlamaya çalıştı. "Henüz birkaç ay önce evlendim ve Alaina'nın da adını 'Al' sa-

nyordum. O kıza karşı kendimi sorumlu hissediyorum. Kendisi... ah... başını belaya sokmayı çok iyi beceriyor. Ben sadece onu korumak istiyorum.”

“Elbette, Yüzbaşı.” Yaşlı kadının sesi ve gülümsemesi oldukça masumdu. “Ve belli ki bunda oldukça başarılı olmuşsun.”

Cole bu sıcak, parlak kahverengi gözlere baktığında Tally Hawthorne’un hem kendi yanında, hem de karşısında olduğu izlenimine kapıldı. Bu karışıklıktan daha fazla anlam çıkaramadı. Şapkasını ve eldivenlerini alıp kapıya doğru ilerledi. “İyi geceler, Tally.”

“Kızı bulma çabanda sana gerçekten bol şans diliyorum. Yüzbaşı. Şimdi iyi geceler.”

Cole cevap vermek için ağzını açtığı sırada Bayan Hawthorne çoktan çay servisini toplamaya başlamıştı bile. Böylece Cole çıkıp gitti.

*tarama : ırmak/chatlak
düzenleme : vero*

twilightturk.com

On Sekizinci Bölüm

Pazartesi sabahı Yüzbaşı Cole Latimer erkenden kalktı. Rüzgârlı ayın yedinci günüydü. Son kez evine bakıp eyer çantalarını yerden aldı ve dışarı çıktı. Huzursuz geçen gecenin nihayet bitmesi ve yapması gereken şeyleri de belirlemiş olmasıyla biraz da rahata ermişti. Hastaneye geldiğinde, General William H. Emory komutasındaki 19. Kolordu'nun Birinci Tümeni'ne doktor olarak atandığını belirten emirleri okudu ve eyerin arka kısmına asılacak şekilde tasarlanmış olan ağır, deri çantayı aldı. Bu çantanın içinde, cerrahların sahada kullanacağı aletler bulunuyordu. 'Al'in belki de geri dönme-ye karar vermiş olma ihtimaline karşı, subayların dinlenme odasının önünden geçerken bir an duraksayıp içeri baktı. Ama umutları suya düştü.

Panonun önünden geçerken, daha önceden gelişigüzel bir şekilde fark etmiş olduğu el ilanını panodan söktü. Bu ilanı, ancak Gretna'ya giden feribota sağ salım bindikten sonra okuyabildi.

BRIAR HILL

Hain Alaina MacGaren'in

YASAL OLARAK EL KONMUŞ MÜLKÜ

6000 dönüm, yaklaşık olarak

2500 dönümü işlenebilir (tahmini)

Ev, ahır, arabalık iyi durumda.

Diğer ek yapılar da tadilat gerek

Kabul edilecek asgari teklif:

5.000 Amerikan Doları

Kapalı teklif usulü.

Açık artırma: 12 Nisan 1864

Cole vapurun küpeştesine yaslanıp, ayaklarının altından akıp giden nehre baktı. Bu küçük vapurun yol alırken homurdanır gibi gürültü çıkardığından ne kadar eminse, Alaina'nın, evine son kez olsun bakmak için Briar Hill'e gittiğinden de o kadar emindi. Harekâtın güzergâhı orduyu Cheneyville'in içinden geçirecekti ve kendisine söylenenlere göre orası Briar Hill'den yalnızca birkaç kilometre uzaktaydı. Belki de geçerken tanıdık küçük bir vücut görme şansını yakalayabilirdi.

Gretna'ya vardığında, atını Brashear City'ye ve kendilerini bekleyen ordunun bulunduğu bölgeye giden trenin hayvan vagonuna götürdü. Bütün gece gözüne uyku girmemişti. Biraz olsun dinlenebilmek için rahat bir koltuk bulma umuduyla yolcu vagonuna girdi. Ama yorgun zihnine çare bulmayı başaramadı.

Binbaşı Magruder, Cole'un Brashear City istasyonuna varışını kaygılı bir şekilde bekliyordu. Cole'u harekâta dahil eden emirlere hararetle karşı çıkmış da olsa, şimdiden New Orleans'taki rahat evine gitmek için sabırsızlanıyordu. Yüzbaşı Latimer vagondan iner inmez, Binbaşı Magruder hemen genç adamın yanında belirerek tüm alışılmış selamlama biçimlerini pas geçti ve doğrudan konuya girdi:

"Sihhiye kampı, göl kıyısının beş-altı kilometre kadar batısında. Rahat bir yer ama sivrisineklerle karşı dikkatli olmanı öneririm. Çok fazla Kuzeyli kamı emdikleri için oldukça vahşileşmişler." Emirleri ardı ardına sıralıyordu. Bir süre sonra durup boğazını temizledi. "Sormak istediğin bir şey var mı, Yüzbaşı?" Cole'un olumsuz cevabından sonra Magruder biraz neşelendi. "Güzel! O halde bana ihtiyacın olmayacak. Ben de gidip atımla ilgileneyim." Birkaç adım attıktan sonra arkasına dönüp belli belirsiz gülümsedi. "Sana iyi şanslar dilerdim, Yüzbaşı Latimer, ama katılacağın bu ilk gerçek harekâta, şans gibi, talih gibi şeylerin saçmalıktan ibaret olduğunu göreceksin."

Cole'un sıhhiye kampına doğru ilerlerken gördüğü birliklerin çoğu, yaklaşmakta olan harekâta karşı hiç de hazırlıklı görünmüyordu. Askerler zamanlarını miskinlik yaparak geçiriyorlardı. Sıhhiye kampının da bunlardan hiçbir farkı yoktu. Hatta hastaneye kıyasla, buradaki pazar gezmesi havası çok daha belirgindi.

Cole, Binbaşı Magruder'dan boşalan çadıra doğru yürürken, güneş artık sadece ağaçların tepelerine ulaşıyordu. Subay yemekhanesinden dönerken ise, güneyde çok kısa süren alacakaranlık çoktan uçup gitmiş, hava iyice kararmıştı. Adını birliğin kayıt defterine girip çadırına yerleşirken tek bir gaz lambasının ışığından yararlandı.

Martin sekizinde güneş doğarken, gökyüzü parlak ve açıktı. Havalar artık böyle devam edeceğe benziyordu. Yüzbaşı Latimer güneşten önce uyanmıştı. Sağlam bir kahvaltıdan sonra kamp yerine dönüp emrindeki küçük birliği denetlemeye gitti. Ancak nöbet ve görev listesinin yazılı olduğu kâğıdı bulamadı. Yönetim çadırındaki bir onbaşı da, böyle bir kâğıdın olmadığını ve sıhhiye birliğiyle ilgili bu tür konularla Binbaşı Magruder'in ilgilenmiş olduğunu söyledi. Bunun iyiye işaret olmadığını hissederek Cole, başçavuşla beraber araç parkına gitti. Parkta yirmi beş malzeme arabası ve bir o kadar atlı ambulans ile beş adet ilaç karavanı vardı. Cole, ilaç stoklarının bu kadar tedarikli olmasına çok sevindi. Ambulanslar da yeni ve iyi durumdaydı. Ama malzeme arabalarından birinin bagaj kapağını açıp içeri baktığında, Binbaşı Magruder'ın Alaina'nın sözünü ettiği o pis tuvaletin içine nihayet düşmüş olmasını umut etti. Öskeyle başçavuşa döndü. Sorduğu ilk soru, bir kış yelinin esintisi kadar serindi:

"Bu arabaların konşimentoları nerede?"

"Konşimento yok, efendim," diye cevapladı iriyarı adam. "İşe yarayan ne bulduysak arabalara yükledik. Binbaşı, konşimentonun önemsiz olduğunu söyledi. Eğer savaşa girersek bütün arabalar zaten birleşecek."

"Peki arabaları boşaltmadan aradığınızı nasıl bulacağız? Belki de bu işi siz üstlenmek istersiniz. Başçavuş." Cole'un sert sesi, başçavuşun aklında, bir hata yapıldığına dair hiçbir kuşku

bırakmadı. "Sen adamlarımı alıp yük arabalarını boşalt. Sonra da malzemeleri sınıflandırıp yeniden arabalara yükleriz."

"Ama efendim!" Yüzbaşının soğuk bakışlarını gören başçavuş sessizliğe gömüldü.

"Başçavuş," diye söze başladı Cole, kibarca. "Eğer bu yük arabasına bomba isabet ederse, bütün sargı bezleri etrafa saçılır, tek bir askerin bile yarasını saramayız. Mesela bu arabada da alkol ve afyon ruhu var. Ama savaş esnasında nehrin bataklıkli koluna gömülecek olursa, etraftaki timsahlar bizim sayemizde kafayı bulmuş olur."

"Evet, efendim." Başçavuşun aklı başına gelmişti nihayet. "Adamları toplayacağın, efendim. Hemen şimdi."

Çok zor bir gün olacaktı. Malzeme arabalarının ve atlı ambulansların listesi yapılp görev çizelgeleri hazırlanmalıydı. Her araca bir sürücü, her atlı ambulansa da iki sedyeci ve bir sıhhiye eri atanmalıydı. Bir cerrah yardımcısı ecza araçlarıyla beraber yol alacak ve bu araçlar, bölük kumandanının adamlarına eşlik edecekti. Sonra da, tüm malzemeler sınıflandırılacak, bölüştürülecek ve arabalara tekrar yüklenecekti. Böylece arabalardan herhangi birinin kaybı, bütün harekâtı tehlikeye sokmayacaktı.

Gece olduğunda, artık belli bir düzen sağlanmış ve tüm malzemeler, arabalara, bu sefer düzenli bir şekilde yüklenmişti. Cole çadırının içinde sivrisineklere karşı bir cibinlik hazırlayıp Binbaşı Magruder'a içinden lanetler okuyordu ki, içeri bir haberci girdi. Genç er yüzbaşıya selam verdikten sonra, Karargâh'ın ve 13. Kolordu'dan iki tümenin ayın dokuzunda gün doğmadan harekâta başlayacaklarını haber verdi. Cole'un birliği olan 19. Kolordu'nun ilk tümeni de, yol açılır açılmaz kurmay subayları izleyecekti.

O sabah güneşin kan kırmızısı bir gökyüzüne doğması oldukça kaygı verici bir işaretti. Ama hava ısınmaya başladığında sis dağıldı, gökyüzü aydınlandı ve karanlık düşünceler yavaş yavaş kaybolmaya başladı. Tümen çadırlarını kaldırıp hazırlandı ve ikinci vakti yola koyuldu. Ancak ayrıldıkları kamp alanından çok fazla uzaklaşmamışlardı ki, ilerideki kolordu geceyi geçirmek için durmalarını emretti.

Martin onuncu sabahı oldukça gri ve sisliydi. Kalıvaltıdan önce yağmur çiselemeye başlamıştı. Cole yağmurluğunu giyip şapkasını taktuktan sonra atına bindi. Başka bir yerde gerekmediği sürece, atlı ambulanslardan birini kendi karargâhı olarak istemiş ve cerrahi alet çantası ile eyer çantalarını bu araçta bırakmıştı.

General Franklin'in ordusundaki askerler, deneyimli olmalarına rağmen, bir birlik ruhu oluşturabilecek kadar uzun bir süredir bir arada değillerdi. Askerlerin oluşturduğu sıralar yürüdükçe dağılıyor ve gittikçe çamurlu bir hal alan toprak yolda tekrar bir araya gelebilmeleri için komutanların sürekli emirler yağdırması gerekiyordu. Ne var ki sağ taraflarında çamurlu Teche Nehri, sol taraflarında ise karanlık, siyah bir bataklık vardı. Kısacası, bu yoldan ayrılmak demek, belirsizliği arkada bırakıp çaresizliğe adım atmak demekti.

Yağmur giderek hızlanmıştı ve artık bardaktan boşanırcasına yağıyordu. Yoldaki kızıl çamurlar herkesin üstüne başına yapışmaya başlamıştı. Her yer çamura bulanmıştı. Geceyi geçirmek için mola verip yük arabalarını olduğu yerde bıraktılar. Askerler yorgun bedenlerini dinlendirebilmek için toprağın en sert olan yerlerine konuşlandılar. Kamp ateşleri, zar zor bulunan kuru kavlarla yakıldı. Karanlık hepten çöktüğündeyse, yaklaşık otuz kilometre uzunluğundaki birliklerin üzerine kalın bir sis perdesi çöktü. Cole'un derin bir uykuya dalmadan önce aklından geçen son düşünce, doğanın, Alaina hâlâ oradayken Briar Hill'e varmasını engellemeye çalıştığıydı. Sonraki günlerdeyse, hiç durmadan devam eden yağmur yüzünden umudunu iyiden iyiye yitirecekti.

★ ★ ★

Aynı yağmur o sırada, meşe ağaçlarıyla dolu sokağı ağlamaklı gözlerle seyretmekte olan Alaina'nın üzerine de yağıyordu. Beyaz evin pencerelerindeki panjurlar kapatılmış, ön kapının üzerine ise uzun tahtalar çakılmıştı. Bu ev, Kızilderililerden ilham alınarak yapılmış büyük bir kır eviydi. Eğimli pencereleri

olan bir çatı katı ve üç tarafına uzanan bir verandası vardı. Orası Alaina'nın eviydi! Briar Hill! Neredeyse beş gününü almıştı ama nihayet evindeydi.

Alaina elindeki dizginlerle atlarının sırtını kırbaçladı, yaşlı hayvanlar arkalarındaki külüstür cenaze arabasını çekerek su birikintileriyle kaplı dar yoldan ilerlemeye başladı. Üzeri camla kaplı cenaze aracının içindeki siyah örtülü tabut sayesinde neredeyse kimse araca bakmıyor, arabacı koltuğunda oturan zayıf zenci çocuk da ancak bir avuç insanın dikkatini çekiyordu. Çünkü arabanın her köşesinde dalgalanan sarı bayraklar araçta sarıhummadan ölen birinin olduğuna işaret ediyor, insanlar da hastalığın bulaşıcılığına karşı araca mesafeli duruyorlardı.

Alaina dağınık saçlarını uzun ve silindirik bir şapkaıyla, kadınsı hatlarını da uzun kuyruklu bir ceketle gizlemişti. Ak ceviz yağıyla ten rengini koyultmuş, böylelikle kusursuz bir hizmetkâr görünümüne kavuşmuştu. İnsanlar onun ölen efendisini evine götürdüğünü sanıyorlardı. Cenaze aracı, Bayan Hawthorne'un cenaze levazımatçısı olan bir tanıdığına aitti. Yaşlı kadın gibi, arkadaşı da bu fikrin eğlenceli olacağını düşünmüş, Alaina'nın aracı geri getirip getirmeyeceğini umursamamıştı. "Eğer Tally'nin arkadaşıysan," diye konuşmuştu, "sana seve seve yardım ederim. Kaldı ki, araba neredeyse benim kadar yaşlı ve geri getirmeye bile değmez. Kendini sıkma."

Böylelikle Alaina evine ulaşmış ve akılsızca yanına yanaşmaya çalışanları da yavaş, ağırlıklı bir sesle uyarmıştı. "Uzak durun! Efendim sarıhummadan öldü ve Kuzeyliler yakılması gerektiğini söyledi. Ama efendimin karısı, kocasının doğduğu evin yakınlarına gömülmesini istedi."

Tepede, adeta bir kubbeyi andıran iç içe geçmiş yosun kaplı ağaç dallarının altından geçerken başına damlayan yağmur damlalarını hissetti. Briar Hill'de geçirdiği son günler ve 1863 yılının baharında Alexandria'nın Kuzeylilerin işgaline uğramasıyla yaşadığı zorluklar hafızasında yeniden canlanmıştı. Düşman, topraktaki bütün ekinleri silip süpürmüş, çiftlik hayvanlarına, pamuklara ve kerestelere el koymuştu. Dahası, yoluna çıkan evleri de yakıp yıkmıştı. Briar Hill yakılmaktan kurtulmuş olsa da,

tarlalarının tahrip edilmesinden, hayvanlarının ve pamuklarının çalınmasından kurtulamamıştı. Toprağı ekip biçen çiftçilerden birkaçı, pamuk teknelerini nehirde saklamayı başarmışsa da, General Banks yine de onları bulup yağmalamıştı. Buna rağmen, tüm kaybettikleri, Yüzbaşı Latimer'a verdiği şeyin yanında oldukça hafif kalıyordu. Bekâretini kaybettiği o korkunç gece ruhuna işlemişti.

Ağaçların yaprakları, ardı arkası kesilmeleyen bahar yağmurlarıyla yeşermişti. Çiçek açmış açelyalar, yoğun sisin içinde bile mutlu günlerin canlı renklerini koruyordu. Zor günlerde değişen tek şey şartlar ve insanlar oluyordu. Bahar bütün renklerini ve kokularını beraberinde getirmişti; ağaçlar, ısınan güneş ve sicim gibi yağın yağmurlarla beraber yeni bir hayatıyet kazanmıştı.

Eve yaklaştığında Alaina'nın gözleri, evin ön kapısına cırtlak bir kırmızıyla çizilmiş olan haç işaretine takıldı. Ruh, üzerine yapıştırılan yaftanın altında adeta can çekiyordu. Kendi halkı onu yargısız infaz etmiş, hain ilan etmişti. Yakaladıkları takdirde onu öldüreceklerdi.

Alaina, titreyen bacaklarıyla cenaze aracından inip merdivenleri çıktı. Annesinin benzersiz kahkahası kulaklarında çınlıyor, ağabeylerinin ve babasının yüzleri gözlerinin önünden geçiyordu. Bu evde ailesiyle birlikte çok mutlu bir hayat sürmüş, ama artık o neşeden hiçbir iz kalmamış, sevdiği herkes gibi sonsuza dek yitip gitmişti.

Evin yan tarafında yavaşça yürürken, gözleri panjurlu pencerelerin üzerinde geziniyordu. Tatlı zeytin ağaçları iyice büyümüş, kokuları yağmurun kokusuna karışmıştı. İşte evinin kokusu buydu.

Evin arka tarafında bir müstemilatin içinde bulunan mutfak hepten harabeye dönmüştü. Evin arka giriş kapısını ise sadece tek bir kalas kapatıyordu. Alaina başını eğerek kalasın altından geçerken omzuyla, açması eskiden de zor olan kapıyı ittirdi. İçeri girdikten sonra kapıyı arkasından hızla kapatınca, yemek odasını kaplayan tuhaf karanlık onu çok şaşırttı. Kapalı panjurların arasından, öğleden sonranın kasvetli ışığı hafifçe içeri süzülü-

yordu. Odanın içinde gezinirken ayak sesleri yankılanıyordu. Gözleri karanlığa alışınca eşyaların çoğunun evde olmadığını fark etti. Önce anne ve babasının yatak odasına, sonra salona koştu ama her iki oda da neredeyse bomboştu. Bir zamanlar hayatının önemli birer parçası olan, kalan tek tük eşyaya bakamıyor, dokunamıyordu. Tıpkı sevdiği birinin ölümü gibiydi bu, boğazına acı bir yumruk oturmuştu.

Sonra kendi odasına doğru ilerledi, buradaki eşyaların çoğu hâlâ yerli yerindeydi. Umutsuzca yatağının kenarına oturdu. Yorgundu, içi acıyordu. Hıçkırmaya başladı, kapkara yanaklarından gözyaşları süzülüyordu. Ona evini hatırlatan anılara tutunmak istercesine zayıf elleriyle yatağın çıplak şiltesini sıktı. Birden ayak sesleri duyarak kaygılı bir şekilde doğruldu. Korkuyla davetsiz misafirin geldiği tarafa baktı. Ana gelenin kim olduğunu anlayınca, gözyaşlarını unutup büyük bir sevince kapıldı.

"Bayan Alaina?" diye tereddütle seslendi iriyarı, siyahi bir adam. "Sen misin, evlat?"

"Saul!" Alaina'nın sevinç çığlığı evin sessizliğinde yankılandı. Kendini Saul'un kollarına attı. Mutluluktan ağlıyor, Saul ise onun sırtını sıvazlıyordu. "Ah, Saul, öldüğünü sanmıştım!"

"Hayır efendim," dedi Saul, Alaina geri çekilirken. "Lanet Kuzeyliler bir hafta boyunca peşimden ayrılmadı ama sonunda onlardan kurtuldum."

"Beni seni yakaladılar sanmıştım, o yüzden de Angus Amca'ya gittim," diyerek burnunu çekti Alaina.

"Ben de burada yolunuzu gözlüyordum. Er ya da geç geleceğinizi biliyordum. Duyduğum bütün o kahrolası dedikodulardan başımızın belada olduğunu anlamıştım. Bayan Alaina, görünüşe göre yalanlar gittikçe dallanıp budaklanıyor." Başını eğip gülerek Alaina'ya baktı. "Kimse sizi tanıyamaz gerçi. Benden hiç farkınız kalmamış neredeyse."

Alaina gülerek gözyaşlarını sildi. Bir zamanlar bir dolabın durduğu boş köşeyi işaret etti. "İler şey nereye gitti böyle, Saul? Artık eve benzemiyor burası."

Saul nefretle cevap verdi. "Yolun aşağısındaki o çakal sürüsü

eşyaları dört tekerlekli yük arabalarına yüklemiş. Ben geri geldiğimde her şeyi çoktan almışlardı. Gizlice gidip Gillettlerin evine baktım, kayıp eşyaların birçoğu onlardaydı. Bay Jason savaştan döndüğünde o lanet beyazlarla silahlı bir konuşma yapacağım. Emmett denen o küçük serseri kendini buraların kralı sanıyor. Ama Bay Jason geri döndüğünde böyle konuşamayacak."

Alaina derin derin iç geçirdi. "Korkarım Jason geri dönmeyecek, Saul."

"Ah, hayır," dedi siyahi adam, keder dolu bir sesle. Gözleri yaşlarla dolarken, yavaşça başını salladı.

"Peki sen nasıl idare ettin?" diye sordu Alaina, titrek bir sesle.

Saul yüzünü koluna silip gözyaşlarını bastırdı. "Ah, ben hiçbir sorun yaşamadım, Bayan Alaina. Genelde aşağı katta oturuyorum. Birisi kapıyı çalınca da çatı katına saklanıyorum. Gillett ailesi bir gece gelip buralarda dolaştı. Ben de zincirleri alıp evin içinde ses çıkartarak onları korkuttum. Koşar adımlarla hemen evlerine gittiler. Bir daha da buralara uğramadılar."

"Onlara müstahak," diye söylendi Alaina. "Korkak tavuklar."

"Evet efendim, gerçekten öyleler," diye cevapladı Saul. "Daha sonra, at sırtında gösterişli bir adam geldi. Yanında başka adamlar da vardı. Aralarından biri, bizim casus olduğumuzu iddia eden Kuzeyli'ydi. O gösterişli adam, açık artırmada Briar Hill'i satın alacağını söyledi. Sonra iki adamı ve pantolonlu bir kadınla birlikte ormana doğru yol aldılar. Peşlerinden gidip yaklaşılabildiğim kadar yaklaştım. Bir şey gömdüklerini gördüm. Sanırım adamlardan birini gömdüler, çünkü geri döndüklerinde yalnızca o gösterişli adam, teğmen ve kadın vardı. Ama gidip ne gömdüklerine bakmaya cesaret edemedim."

Briar Hill'e bir katilin sahip olacağı düşüncesi Alaina için yenilir yutulur cinsten değildi. Bunu bir şekilde önlemeliydi. Katil bir kararlılıkla, "Ne gömdüklerini öğrenmek zorundayız," dedi.

Siyahi adam kuşkuyla kıza baktı. "Toprağı kazıp ölü bir adamı çıkarmayacaksınız, değil mi Bayan Alaina? Ceset uzun bir süredir toprağın altında."

"Eğer adımı temize çıkarmak istiyorsam, bu insanların katil olduklarını kanıtlayıp Briar Hill'i geri almalıyım. Burası benim evim. Savaşmadan vazgeçmeyeceğim!"

"Elbette, efendim," diye mırıldandı Saul, tedirgin bir sesle.

"Cenaze aracını ve atları barakaya saklayacağız. Sonra gece olunca bir fener alıp ormana dalacağız. Bakalım o gösterişli adamın ne gömdüğünü bulabilecek miyiz!"

O gece iki evsiz leziz bir akşam yemeği yediler. Ahırda buldukları birkaç düzine mısır koçanını değirmende öğütüp yenecek hale getirdiler. Eski kümesteki birçok yuva hâlâ duruyordu, bazı tavuklar Kuzeylilerden korkup kaçtıktan sonra geri dönmüştü. Alaina tavuklardan aşırıldığı yarım düzine yumurtayı, öğütülmüş mısırlarla ve bahçedeki mutfakta bulduğu tuz ve mayayla harmanlayarak zengin ve leziz bir kek yaptı. Kurutulmuş fasulyeleri, Saul'un sırt çantasından çıkardığı salam parçalarıyla pişirdikten sonra, yine Saul'un yakaladığı büyük levrekleri mısır ununa bulayıp kızarttılar. Sonunda, kısa süreliğine de olsa savaşın getirdiği güçlüklerden sıyrılmayı başarmışlardı.

Ay zorlu patikasını tırmanıp gökyüzündeki yerini almış; gümüşü ışıklarını, alçakta asılı kalmış bulutlara yansıtıyordu. Alaina tahta kapları toplayıp bir kova suyun içinde yıkadı. Sonra feneri alıp siyahı adama beklentiyle baktı.

Saul içini çekip ayağa kalktı. İsteksiz görünüyordu. Ama zoraki bir şekilde başını sallayıp, "Bir kürek getireyim," dedi.

Tuhaf ikili, aradıklarından bir iz bulma umuduyla ormanda yol almaya başladı. Bir ara Saul, işaretlenmiş iki meşe fidanının arasında yumuşak bir toprağa bastı. Biri belli ki olay yerine geri dönmeyi planlamıştı.

Alaina feneri tutarken, Saul da isteksizce işe koyuldu. Yağmur yerini ince ve düzensiz bir sise bırakmıştı. Ama zemin hâlâ ıslak olduğu için kazmak kolay olmuyordu. Kırk beş dakika kadar geçmişti ki, Saul'un küreği sert bir şeye çarptı, hem de çok sert bir şeye. Bu işle ilgili tüm korkularına rağmen, siyahı kâhyanın içini yeni bir merak kapladı. Vcdansızların gömdüğü şey, bir ceset değildi.

"Bayan Alaina, feneri yaklaştırın," diye rica etti. "Burada başka bir şey var."

Ama bir kürek dolusu toprağı arkaya doğru fırlatıp cansız bir elle karşılaşınca, biraz önceki coşkusunu hemen kaybetti. El, metal bir kasanın üzerinde duran bir kolun ucundaydı. Alaina, korkuyla ağızını kapatarak geri geri gitti. Briar Hill topraklarında bir cinayet işlenmiş olduğuna inanmak istemiyor, Saul'un yanılmış olmasını umut ediyordu. Bu korkunç gerçekte karşısında kendini güçsüz ve hasta hissetmişti.

"Aman Tanrım, Bayan Alaina. Haklıymışsın. Onu öldürmüşler."

Alaina'nın tüyleri diken diken olmuştu. Siyahi kâhyanın ağır kasayı topraktan çıkarmasını sessizce izledi. Saul kasayı nihayet çıkardıktan sonra Alaina'nın önüne koydu. Alaina kasanın üzerindeki nemli toprağı sildikten sonra feneri daha da yaklaştırdı. Kasanın üzerinde "A.B.D." harfleri vardı ve kenarında, Birlik malı olduğu yazıyordu. Alaina gittikçe daha çok merak ediyor, merak ettikçe sabırsızlanıyordu. Kasanın asma kilidi bir şekilde söküldüğü için, kapağıı kapatmak amacıyla bir tel kullanılmıştı.

"Geri durun, Bayan Alaina," dedi Saul. Alaina geriye çekilince, Saul tel düğüne küreğiyle vurdu. İkinci vuruştan sonra tel nihayet kırıldı. Saul kapağı açtı. Alaina şaşkınlıkla bakıp Saul'un yanına çöktü. Kasa Kuzeyli parasıyla doluydu. Daha dipte ise yirmi dolarlık altın külçeleri vardı.

"Aman Tanrım!" diye mırıldandı Saul.

"Bunlar Kuzeyli parası!" Alaina adeta şoktaydı. Para keselerinin arasından bir tomar kâğıt çıkardı. "Bunlar maaş parası. Gemiyi Washington'dan New Orleans'a, oradan da Tuğgeneral T. Kilby Smith komutasındaki birliklere gönderilmesi emredilmiş. Burada yüz bin dolardan fazla var!" Bir an durup düşündü. "Bu o olmalı!" Kâğıtları Saul'a doğru salladı. şaşkın gözlerle bakarken bir yandan da hızlı hızlı açıklamaya çalıştı: "Bunlar New Orleans'ta çalınan ve suçu bana atılan maaş paraları!"

"Tuhaf değil mi? Sanki o gösterişli adam burayı satın alacağından çok emin ve bu yüzden çoktan taşınmaya başlamış bile."

Alaina arkasına yaslanıp düşünceli bir şekilde dudağının kenarını ısırdı. Kısıtçı gözlerindeki kararlı parıltı Saul'u endişelendirmeye başlamıştı. Düşündükleri her ikisinin de başına bela açabilirdi.

"Bayan Alaina...?" dedi endişeli bir sesle. Ama Alaina oldukça emin görünüyordu.

"Sana söyleyeyim, Saul, eğer Alaina MacGaren hırsızlık suçuyla asılacaksa, o halde bu paranın keyfini kimse çıkaramayacak."

"Bütün bu parayı ne yapacağız, Bayan Alaina?"

"Şimdilik kolayca ulaşabileceğimiz bir yerde saklayacağız. O adamın geldiğini gördüğümüzde de parayı alıp hemen kaçacağız."

Saul kızgınlıkla söylenmeye başladı. "Eğer üstümüzde o parayla yakalanırsak başımız belaya girer. Burnumuzun dibindeki bu kasa, boynumuza kendi ellerimizle bir ilmik geçirip, birinin onu çekmesini beklemek gibi bir şey. Eğer o gösterişli adam bizi yakalarsa, sonumuz şu mezardaki adamdan farksız olmaz."

"Yapacağımız tek şey, kimseye yakalanmamaya çalışmak."

Toprağı yeniden çukura doldurup üzerini eskisi gibi kapattılar. Şimdilik, kasa, ahırdaki eski bir sandığın içinde duracaktı. Sandığın içi eski koşum takımlarıyla doluydu; bunları çıkarıp kasayı sandığın içine koyduktan sonra, eski koşum takımlarını da dikkatle kasanın üzerine yerleştirdiler. İkisi de suça meyilli kişiler olmadığı için, yalnızca fazlasıyla dürüst bir adamın açılmamış bir kapağın veya kapının yanından geçip de içinde ne olduğunu merak etmeyeceğini düşünmediler.

* * *

Martin on dördü olmuştu. Alçalmakta olan güneşin altında, kabarmış nehrin suları kızıl çamurlarla doluydu. Ağaçların koyu yeşil yapraklarının üstünde gökyüzü bir renk cümbüşüne sahne oluyordu; canlı pembelerle parlak sarılara, arada bir kendini gösteren parlak maviler eşlik ediyordu. Doğuda maviyle gri arası tozlu bir pus her geçen dakika daha da derinleşiyordu.

Aynı yönden yükselen alçak bir gürleme sesi, etrafta hiç şimşek çakmamasına rağmen, uzaktaki bir gök gürültüsünün habercisi gibiydi. Alaina, Saul'un evhamlı bakışlarıyla karşılaştı.

"Duyuyor musun?" diye sordu siyahi adam.

Alaina başıyla onaylayıp doğudaki ağaçların tepelerine baktı.

"Silahlar!" dedi Saul. "Büyük silahlar! Marksville'in diğer tarafından geliyor. Otuz kilometre kadar uzaktan."

"Fort De Russy,"⁷ diye mırıldandı Alaina. "Tekrar adam takviyesine başladılar, demek Kuzeyliler ele geçirmeye çalışıyor."

"Bu yöne doğru geliyor olabilirler, Bayan Alaina." İri kıyım siyahi adam endişeli bir biçimde ellerini ovuşturdu. "Lanet olsun, onlara verecek hiçbir şeyimiz kalmadı. Bu kez bizi kesin yakacaklar."

"Şu Yankilerin 'Giriş Yasak' tabelasını kapıya yeniden çak-sana." Alaina büyük bir azimle çeşitli kararlar almaya başladı. "Kendi mülklerini yakmak konusunda iki kere düşüneceklerdir. Biz de bir süreliğine barakalara taşınırız." Alaina şeytani bir gülümsemeyle Saul'a baktı. "Mavi göbekliler buraya kadar gelirse, ben de senin akrabalarından biriymişim gibi davranacağım."

Ertesi gün top sesleri duruldu. Küçük kale fethedilmiş, askerler tutsak edilmişti. Aynı on altısında ise Kuzey'e ait savaş gemileri Kızıl Nehir üzerinde ilerlemeye başlamış, ilerlerken de General A. J. Smith'in komutasındaki iki tümen savaş gazisini taşıyan otuz kadar nakliye vapurunun korumasını sağlamışlardı. General T. Kilby Smith komutasındaki diğer bir tûmense, Fort De Russy'den geriye kalanları yerle bir etmek için arkada kalmış, civardaki köyleri de talan etmeye başlamıştı.

Sherman komutasındaki mavi ceketliler de savaş ticaretinde kendilerini kanıtlamışlardı. Simsport, Yanki meşalelerinin sıcaklığını tatmış, verimli Avoyelles düzlükleri de bundan nasibini almıştı. Zengin bir özgürlük gelenekleri olan ve genelde Birlik Devletleri'nin davasına sempatiyle yaklaşan kibar Cajunların yaşadığı bölge, kısa sürede 'Sherman anıtları'yla dolmuştu; bunlar, bir zamanlar geniş plantasyon malikânelerinin bulun-

7 Adını René Edward De Russy'den alan ve Louisiana'da bulunan kale -ç.n.

duğu yerlerde, Yankilerin yağma ve talanlarının birer nişanesi gibi artık tek başlarına ayakta duran yanıp kararmış bacalardı.

Kuzeyliler düzlük ve çayırılık alanları harap ederken, yağmur da plantasyon tarlalarını çamur içinde bırakmaya devam ediyordu. Batı Konfederasyon Ordusu'nun karargâhı olan Shreveport'ta Korgeneral Kirby Smith endişelenmeye başlamıştı ama General Taylor'ı ve onun Louisiana tümenini hücumla çıkaramıyordu; zira ilk olarak çok geniş bir alana yayılmış olan Batı Ordusu birliklerinin uzaklardaki görev yerlerinden toplanması ve ilerleyen Birlik Ordusu'na karşı birleşmesi gerekiyordu. Eski Amerika Birleşik Devletleri Başkanı Zachary Taylor'ın oğlu ve Konfederasyon Devletleri Başkanı Jeff Davis'in kayınbiraderi olan Tümgeneral Richard Taylor, yalnızca gönüllü askerler toplayarak geri çekiliyor; geri çekilirken de, doğduğu toprakları savunma fırsatını bir yerde yakalamayı umut ediyordu.

Alaina da aynı şey için endişeleniyordu... Evini yaklaşımakta olan öfkeli Kuzeylilerden nasıl koruyacaktı? Havadaki kül kokusu çok yoğundu ve yağmur bile kokuyu bastırmakta yetersiz kalıyordu. Barakasının içinde sert, yumru yumru olmuş pamuk bir şiltenin üzerinde rahatlamaya çalışıyor, bir yandan da Kuzeylilerin bu sefer nasıl bir bela açacağını düşünüp telaşa kapılıyordu.

Yağmurun azalmasıyla birlikte gece sessizliğe bürünmüştü. Kül ve duman kokusu, doğudan esen rüzgârla daha da çekilmez olmuştu. Savaşın bu iğrenç kokusunu almamak için battaniyeyi kafasına kadar çekti. Cole'dan kaçmak için girdiği yolun onu daha da büyük bir tehlikeye soktuğunu düşündükçe delirecek gibi oluyordu. Ama bu kez köşeye sıkışmıştı, kaçacak hiçbir yeri yoktu.

Bekledi. Korkusunun altında eziliyordu. Ne o ne de Saul barakadan çıkmaya cesaret edebiliyordu. Her an düşmanın elinde fenerle içeri girebileceği endişesiyle yaşıyorlardı.

Derken, artık sıranın Briar Hill'de olduğunu düşünmeye başladıkları sırada, Kirby Smith'in tümeni beklemekten sıkıldı. Askerler vapurlara doluştular ve çoktan Alexandria'ya varmış olan nehir ordusuna katılmak için kuzeye doğru yola çıktılar.

Ama bundan kısa süre sonra, başka bir Birlik akını toprakları girmeyi başardı.

Yorgunluktan ölmek üzere olan yaşlı atının üzerinde gidebildiği kadar hızlı giden Saul, barakaya doğru heyecanla koştu. "Geliyorlar! Geliyorlar! Çok hızlı geliyorlar!"

Alaina elini küt küt atan kalbinin üzerine koydu ve atının üzerinden verandaya atlayan adama baktı.

"Dört tekerlekli yük arabaları var ve çok kalabalıklar, Bayan Alaina!" Bir an durup soluklandı. "Onları gördüm! Avlandığımı derenin hemen ötesindeydiler."

"Bu tarafa mı geliyorlar?" diye sordu Alaina, sesini kontrol etmeye çalışarak.

"Onları eninde sonunda göreceğiz, Bayan Alaina. Her yerde devriye geziyorlar."

"Onlar geçip gidene kadar barakadan ayrılmayalım o zaman." Yumruklarını umutsuzca sıkı. "Tanrıya dua edelim da yakıp yıkmaya kararlı olmasınlar."

* * *

Martin yirmisinde Birlik Ordusu'ndan General Franklin'in piyadeleri Cheneyville'e kadar yaklaşıp öğle vakitlerinde, 19. Kolordu'nun keşif kolundan önce, Avoyelles düzlüklerinin kuzeybatısındaki küçük köye girmesine çok az vardı. Cole öğleden sonra Briar Hill plantasyonu ile çevre bölgelere doğru giden süvari devriyesine katıldı. Devriye ancak üç kilometre kadar gitmişti ki, yol keskin bir şekilde batıya doğru dönüp dereyle kesişti. Buradan dar ve toprak bir yol sağa kıvrılıyor ve yolun aşağısında, birçok baraka görünüyordu. Hepsi, sağdan soldan bulup buluşturulan malzemelerle yapılmış gibiydi. Her ne kadar çıplak vücutları çamura bulanmış da olsa, bu barakaların içinde yaşayanlar, görüldüğü kadarıyla, beyazlardı. Devriye geçtiği sırada çocuklar oyun oynadıkları çamurlu yoldan kaçışılar. Daha büyük olan çocuklar ve yetişkinler ise yola yaklaşmak için herhangi bir girişimde bulunmadı. Atların üzerindeki yabancılarla aralarında mesafe olmasını istiyorlardı.

Bataklıkli dere kolunun biraz daha uzağında, düzgün bir sıra halinde uzanan ve daha büyük bir özenle inşa edilmiş benzer başka barakalar vardı. Birçoğu bomboştu ve görünüşe bakılacak olursa yağmalanmıştı. Eşyaların kırık dökük parçaları bahçelere atılmıştı. Bir zamanlar küçük bahçelerin olduğu yerlerde otlar bitmişti, kapılar kırık menteşelerin ucunda sallanıyordu. Cole, içinde yaşam belirtisi olan tek barakayı fark etti. Tuğla bacasından ince bir duman çıkıyordu; ön tarafındaki verandasında ise, yaklaşan Kuzeyli devriyesini izleyen miskin bir zenci vardı. Barakaların ötesinde, morsalkımlar ve fundalarla bezeli bir yol bulunuyordu. İlerideki dev meşe ağaçlarının arasındaysa, geniş bir evin çatısı görülmüyordu. Giriş kapısının yan tarafındaki bir direğe asılı duran kırık tabelada, silik harflerle _____ HILL yazıyordu.

Alaina ise kirli pencereden, devriye görevine çıkmış Yankilerin çamurlu yola bata çıka ilerlemesini seyrediyordu. Küçük birliğin başındaki iki subay, şapkalı ve kendilerini puslu yağmurdan koruyan gri-mavi yağmurlukları yüzünden, ayırt edilemeyecek kadar birbirine benziyordu. Ama daha uzun boylu olanın bindiği at tıpkı...

Alaina başını kaldırıp adamın yüzüne baktı ve elinin yan tarafıyla kirli camı sildi. Sonra hızla pencerenin yanındaki duvara yaslandı.

Cole Latimer! Zihninde adeta şimşekler çakıyordu. Burada olduğunu nasıl tahmin etmişti? Nasıl?

Cole kolunu kaldırarak, devriyeden ayrıldığını diğerlerine işaret etti. Atını kırbaçlayarak barakanın ön avlusuna kadar geldi ve siyahi adamın oturduğu verandanın önünde durdu.

"Sen bu çiftlikten misin?"

"Öyleydim ama artık özgürüm," dedi Saul. "Burada aksini iddia edecek kimse yok."

"Eskiden burada yaşayan kızı gördün mü? Alaina denen kızı?"

Siyahi adam başını kaşdı. "Siz ne diyorsunuz, Bay Yanki, o gideli uzun zaman oluyor. Bütün o büyük evlerde yaşayan beyazlar ya öldüler ya da kaçtılar. Yolun aşağısındaki Gillettler

dışında uzun zamandır buralarda beyaz yok. Ama onlar da kötü insanlardır ve genelde buralara geldiklerinde belayı da beraberlerinde getirirler. Bay MacGaren onları hiç sevmezdi.”

“Kızı görmediğine emin misin?” diye ısrar etti Cole.

Saul önce güldü, sonra da devasa omuzlarını silkti. “Herkes buraya gelip aynı soruyu soruyor, Bay Yanki, ben de hep aynı cevabı veriyorum.”

Cole öfkeyle etrafına bakındı. Zenci kâhyanın, mavi Yanki üniforması giymiş birine güvenmesi için hiçbir neden yoktu. Alaina da kendi ayağıyla çıkıp gelmeyecek kadar inatçıydı. Ama Cole yine de imkânsızın olmasını umut etmişti.

“Olur da kızı görürsen, Cole Latimer’ın onu aradığını söyler misin? Ona de ki... Kolay kolay vazgeçmeyeceğim.”

Saul onu dikkatle inceledi. “Kızın yakalanması için konulan ödülük tek başına kazanmak mı istiyorsun?”

“Sen sadece söyle. O ne demek istediğimi anlar.”

Cole, birden bire dönüp atını eve doğru sürdü. Yüksek çitin arkası sanki bambaşka bir dünya gibiydi. Evi boydan boya süzdü. Alaina’nın, dünyasını yıkan ve fakirleştiren insanlara karşı beslediği nefreti anlayabiliyordu. Aslında altı aydır düşmanlarla çevrili olmasına rağmen kendini böyle iyi saklayabilmiş olmasına hayran kalmıştı.

Neredeyse oyun oynayan çocukların kahkahalarıyla çınliyormuş gibi görünen çimenlikte, yosunla kaplı ulu meşe ağaçları yükseliyordu. Gözünde, ağabeyleriyle elim sende oynayan erkeksi bir kız çocuğu canlandı. Görüntü, gri gözlerine yaşlar dolan bir kıza dönüştü. Kollarında kıvrak, genç bir vücudun varlığını hatırladı. Sonra gözlerinin önüne, o kadınsı vücudun pencereden süzülen ay ışığıyla aydınlandığı an geldi. Görünüşe bakılırsa o hayaletlerden hiçbir zaman kurtulamayacaktı; nereye gitse peşinden geleceklerdi.

Eve biraz daha yaklaşan Cole, alt kattaki pencerelerin ve kapıların üzerine tahta çakıldığını gördü. Ön kapıdaki kırmızı boyayla çizilmiş haç sembolünün üzerinde bir ilan vardı. Onu öfkelendiren de bu ilan oldu. Tanrı aşkına, kız kan görmeye bile dayanamıyorken onu nasıl katil ilan edebilirlerdi?

Cole'un atını arka bahçeye sürdüğünü gören, Alaina kendi kendine lanetler savurdu. Barakanın arka kapısına doğru süzüldü, yün ceketini boynuna kadar ilikleyip dışarı çıktı. Baraka boyunca koşup, sıra sıra manolyalarla çevrilmiş bahçeye vardı. İvin arkasında, Cole'u rahatça görebileceği bir çalılığın arkasına saklandı. Onu ne kadar yakından tanırsa tanısın, yine de ona güvenecek değildi.

Cole, alura ve arabalığa doğru baktı. Kapıları menteşelerinden ayrılmış da olsa, ikisi de hâlâ sağlamdı. Bu yapıların arkasındaki bahçenin kenarında, bazıları tadilat gerektiren barakalar ve ahırlar vardı. Atını, bahçeye açılan kapının önünde durdurup etrafı inceledi. Birden, içine MacGaren ailesiyle tanışmamamanın derin hüznü çöktü. Alaina gibi özel bir insanı yetiştirmiş olduklarına göre, tanımaya değer insanlar oldukları su götürmez bir gerçektir.

Kapıdan uzaklaşırken barakalardan birinde garip bir şekil fark etti. Merakla atını dizginleyip aşağı indi ve barakaya doğru yürüdü. Bu, içinde tabut olan, camla çevrili bir cenaze aracıydı. Üzerine, Cole'un yakından tanıdığı kuru, kırmızı çamurlar sıçramıştı. Her köşesinde bulunan direklere sarı bayraklar asılmıştı. Cole, bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Eldivenli eliyle uzağı tabutun kapağını açtı. İçinin boş olduğunu görünce rahatladı. Suratını ekşitip tozlu brandayı yerine bıraktı.

Elini, çamur kaplı tekerleğin üzerinde gezdirdikten sonra yavaşça atına geri döndü. Zihninde canlanan bir görüntü düşünceleriyle alay ediyor, kanı bir inanca dönüşüyordu. Ufak tefek ve zayıf bir arabacının kullandığı sarı bayraklı cenaze aracının geçişi zihninde canlanıyordu. Uzun ve tatminsiz sorusunun cevabı, erkek kılığında gelmişti; Alaina yine pantolon giyiyordu demek.

Atının sırtına atladı. Devriye çoktan uzaklaşmıştı, onları yakalayabilmek için acele etmesi gerekiyordu. Tek başına gezen Birlik subayları bu bölgelerde pek sevilmezdi ve Briar Hill zihninde şimdilik bir kenara koyması gereken hatıralar canlandırmıştı.

Cole uzaklaşırken, Alaina saklandığı yerde derin bir nefes aldı. Cole'un devriyeye yetişmek için pek acelesi yok gibiydi. Ancak ana yola çıktıktan sonra hızlanmaya başladı.

Alaina gidip cenaze aracını kontrol etmekten kendini alamadı ve oraya doğru yürürken, kısa süre öncesine kadar atları tuttukları barınağın yanından geçti. Saul, Alaina'nın barınağa yerleştirdiği atları, bir süre önce, tarlaların ötesindeki bataklık alanda bulunan gizli koruluğa götürmüştü. Bu sırada, barınağın kapısının üzerinde rüzgârla birlikte sallanan küçük, beyaz bir şey Alaina'nın ilgisini çekti. Yaklaşınca bunun bir çatlağın içine sıkıştırılmış olan bir kâğıt olduğunu gördü. Kâğıtta, Briar Hill'in satışa sunulduğu ve Alaina'nın bir hain olduğu yazıyordu. Kâğıdın arkasını çevirdiğinde, mürekkeple yazılmış bir not buldu:

"Al: Buradaki taze gübrenin üstünü kapatmalısın. Sizi hemen ele veriyor. Geri döndüğümde seni New Orleans'ta görmek isterim. Konuşmamız gereken önemli konular var.
C.L."

"O Yanki buralarda ne arıyordu, Bayan Alaina?" diye sordu Saul, Alaina'ya doğru aceleyle yürürken.

Alaina kâğıdı katlayıp giysisinin içine soktu. "Sanırım herkes gibi o da Alaina MacGaren'ı merak etmiş."

"Ama çok kararlı görünüyordu," dedi siyahi kâhya.

Alaina onunla aynı fikirdeydi. Cole Latimer, kolay kolay kurtulamayacağı bir Kuzeyli'ydi.

*tarama : ırmak/chatlak
düzenleme : vero*

twilightturk.com

On Dokuzuncu Bölüm

Savaş tüm şiddetiyle devam ediyordu. Doğudaki ordular Rapidan üzerinde karşı karşıya gelmeye devam ediyor ve bahar hücumlarına hazırlanıyorlardı. New Orleans'ı 1862 yılında fethetmesiyle büyük bir şöhret kazanmış olan General Butler, Richmond'ı tehdit etmek için, ordusunu James'e doğru yönlendirmişti. General Sherman, kuzey Mississippi'nin içinden Meridian'a ve sonra tekrar geriye doğru yapılacak bir harekât için taktiklerini mükemmelleştirmekle meşguldü. Bu sırada General Steel de, General Kirby Smith komutasındaki birliklerin bir kısmını, General Banks'in Kızıl Nehir'e doğru yaptığı hücum hattından uzaklaştırmak için Little Rock'tan Shreveport'a doğru harekete geçmişti.

Güney için işler hiç iyi gitmiyordu. General Forrest, komutasındaki küçük süvari birliğini, batıda Tennessee ve Kentucky'nin içinden geçirip kuzeye baskın yapmak için harekete geçirmişti. Chickamauga'ya doğru geri çekilen Bragg komutanlıktan alınmış, yerine de General Joe Johnson geçirilmişti. Ama General Johnson da fazla kayıp vermeden Atlanta'ya doğru geri çekilmeye devam ediyordu. Louisiana'da General Dick Taylor da, General Banks'in hücumları sonunda isteksizce geri çekilmiş, takviye beklemeye başlamıştı.

General Banks ise, yürüttüğü harekâtı büyük bir kolaylıkla idare ediyordu. Yeni valinin göreve başlamasını kutlamak üzere yapılan törenlere katılmak için New Orleans'ta biraz zaman geçirdikten sonra, ordularına, vapurla gittiği Alexandria'da katılmış ve ayın yirmi dokuzunda saldırıya geçmelerini emretmişti. Kendisi ise eski bir siyasetçi olarak, kalıp nisandaki ilk seçimleri

izlemişti. Sonra yine en kolay seyahat yolunu seçmiş ve askerlerine nisanın ikisinde katılmıştı. Hemen ardından, ayın altısında, General Banks ve orduları Natchitoches'tan çıkıp, harekâtlarının son ayağı olduğu düşünülen son bir sefere çıkmıştı. Amaçları Shreveport'u almaktı. General Banks, Konfederasyon'un, otuz bini aşkın cesur askerden oluşan kendi güçlü ve sadık ordusunu mağlup edebilecek bir askeri gücü olmadığını söylüyordu.

Ama Dick Taylor'ın artık sabredecek gücü kalmamıştı ve eyaletini savaştan terk etmek istemiyordu. Olmayacak şeyin olduğu yerin adı Sabine Crossroads'tu ve birçok Birlik askeri bu ismi bundan böyle irkilerek hatırlayacaktı. Banks'in büyük ordusu burada üç-dört kilometre uzunluğundaki yük trenleriyle iki birliğe ayrıldığında, Konfederasyon'un dokuz bin küsurluk ordusu hemen saldırıya geçti ve Yankileri büyük bir bozguna uğratarak geri püskürttü. Karanlık çökünce Banks rahat bir nefes aldı ve cesaretini yitirmiş askerlerini toplayarak küçük bir köy olan Pleasant Hill'e çekildi. Ertesi gün hava kararmadan, General Taylor, Birlik'in sol kanadına yeniden saldırdı. Banks'in ordusu yeni bir bozguna uğramak üzereyken, Konfederasyon ordusunun sağ kanadı, A.J. Smith'in veteran askerlerinin saldırısına uğradı. Bu, önceki günün bir tekrarıydı ama sonuç bu sefer tam tersiydi. Önceki gün olduğu gibi, çöken karanlık bir kez daha çatışmaların sonunu getirdi.

Banks kazandığı başarıdan oldukça mutluydu, ama Smith dışında bütün generaller geri çekilmeyi öneriyordu. Savaş meydanının öteki tarafında ise, General Taylor en yakın su kaynağına doğru çekilip kamp kurmuştu. Ne var ki ertesi sabah yenilgiyi öğrenen General Kirby Smith, kendi emrinde olan General Taylor'ı erkenden uyandırıp, ordusunu Mansfield'e çekmesini emretti. Böylece her iki ordu da savaş alanından çekilmiş oldu; Taylor istemeye istemeye, Banks ise utançla.

Birlik Ordusu Grand Ecore'a geri çekilerek, Porter'ın ağır silahlarla donatılmış filosunun korumasına girdi. Mavi üniformalı askerler karşı saldırıda çok daha atik davrandı ve Natchitoches'a bir günde ulaştı. Fakat düşüncesiz bir komutanın çatışmalar başlamadan yük arabalarının geriye gönderilmesini emretmesi

ve böylece tıbbi malzemeleri de bu arabalarla birlikte geri yol-
lanmış olması yüzünden, yürüyemeyecek durumdaki yaralı as-
kerler Konfederasyon askerlerinin merhametine terk edilmek
zorunda kaldı. Bu durum Cole Latimer'ın ruhunda büyük bir
yara açacaktı.

* * *

Saul ve Alaina, üç haftayı aşkın bir süredir kedibalığı, yu-
murta ve yakalayabilirlerse tavşanla besleniyordu. Gillett ailesi-
nin etleri tütsüledikleri kulübede jambonların asılı olduğu fik-
ri Alaina ile Saul'un iştahlarını açsa da, karınlarını doyurmaya
yetmiyordu. Ama Gillettlerin kulübesine düzenleyecekleri bir
yağma, açlıklarını pekâlâ giderebilirdi.

Alaina ak ceviz yağını dikkatle sürünüp güzelce kılık değiş-
tirirken, Saul da bataklığın oradaki saklanma yerinden atlardan
birini getirdi. İki haydut Gillett topraklarına hava kararırken
ayak bastı. Atı, Gillettlerin evinden biraz uzağa, gerektiğinde
hızlı bir kaçışa imkân verecek bir ağaca bağladılar. Ev sakinle-
rinin gece dışarıda gezinmek gibi bir huyu olduğu için tütsü
kulübesine dikkatlice yaklaştılar. Güneş, ufka değerek batmaya
devam ederken, Alaina ve Saul gür çalılıarın arasından eve yakla-
şıyorlardı. Gillettlerin arka bahçesine girdiklerinde, yerdeki bir
kütüğün arkasına saklandılar.

Eleri tütsülemek için kullandıkları ahşap yapı, on-on beş
adım kadar ötedeydi. Kapının yanında, Emmett Gillett'in hey-
betli gövdesi duruyordu. Emmett Gillett bir sene önce evlenme
teklif edince Alaina kâhkahalara boğulup adamı evden def et-
mişti. Aynı zamanda Emmett, Alaina'nın bir Yanki casusu ol-
duğunu bildirme onuruna da sahipti.

Birden evin kapısı çarptı; kısa boylu, zayıf bir çocuk neşeli
bir ıslık tutturarak karanlığın içinde yürüdü ve yaklaşıp elindeki
feneri tütsü kulübesinin yanındaki direğe astı.

Emmett kalkıp pantolonunu çekti. "Burada ne yapıyorsun,
Tater?" diye sordu, sert bir sesle.

“Sana ışık getirdim.” Çocuk, ışığın titrememesi için fitili düzeltilti. “Baban, karanlıkta düşüp de bir yerini incitmeni istemedi.”

Emmett, çocuğa kuşku dolu gözlerle baktı. Derken bu acemi çocuğu, kendi kahramanlık hikâyesiyle etkilemeye karar verdi. Göbeğini içine çekti, dar omuzlarını arkaya yasladı ve çıplak ayaklarının üzerinde doğrulup topuklarının üzerinde sallandı.

“Peki, Tater. Sen o Kuzeyli’yi tam burada kendi başıma yakaladığımı biliyor musun?” Genç adam çalım çalım yürüyüp, belindeki Birlik tabancasının kılıfını okşadı.

“Ah, Emmett! Bu sabah nehirdeki bir geminin içinde o Kuzeyli’yi gördüğünü biliyorum. Sonra çılgık çılgıca babanın yanına koştun.”

“Ben çılgık falan atmadım!”

“Attın! Seni duydum.”

“Dinle, Tater Williams. Babam bana bu silahı verdi çünkü ben bir Kuzeyli yakaladım.”

“Ah Emmett, baban onu kapıya göz kulak olurken takman için verdi sadece, akşam yemeğine geç kaldığın için ağlayıp sızlamayasın diye. Bak, eğer o Kuzeyli buraya gelseydi, korkudan o kadar hızlı koşardın ki, arkada bir toz bulutu bırakırdın.”

“Hiç de bile! Ben Kuzeylilerden korkmam. Görün bakalım neler olacak!” Emmett ağır bir sopa alıp kapıdaki dar delikten soktu, biraz döndürüp aşağı eğdikten sonra içeri seslendi, “Hey, Kuzeyli. Uyanık mısın?”

Sopa, sanki birisi diğer taraftan çekiştiriyormuş gibi yavaşça aşağıya doğru buruldu. Tater bağırды, Emmett ise iki tombul elini kullanarak sopayı sımsıkı tuttu. Ama hemen sonra öne doğru sürüklendi. Korkuyla gözlerini kocaman açmıştı. Tütsü kulübesinin sert kütüklerine alnını çarptı. Sopa, bir güc tarafından içeri doğru çekilerek ortadan kayboldu. Emmett henüz kendine gelip dizlerinin üzerinden ayağa kalkamamıştı ki, sopa öç alırcasına yeniden belirdi ve Emmett’in karnının ortasına büyük bir kuvvetle çarpıp onu çamurun içine yığıdı.

“O kapıyı açarsan, kurbağa,” dedi içerden gelen boğuk bir ses, “sana nasıl uyanık olduğumu gösteririm.”

Saklandığı kütüğün arkasında Alaina, Saul'un kolunu sıkınca, Saul büyük bir hayretle gözlerini Alaina'ya çevirdi. Genç kız oldukça gergin görünüyordu. Öfkeyle fısıldarken dudakları neredeyse hiç kıpırdamıyordu. "O aptal Kuzeyli'yi oradan çıkarmamız gerek."

"Bayan Alaina?" diye fısıldadı Saul. "Jambona o kadar da ihtiyacımız yok. Gidip kendimize tavuk arayalım."

Alaina öfkeyle dönüp Saul'e baktıktan sonra, Saul'un onun aklını okuyamadığını ve ne düşündüğünü anlayamadığını fark etti. Geri çekilip kafasını kütüğe yasladı. "Hayır. Jambonu boş ver. Kuzeyli'yi oradan çıkarmamız gerek diyorum."

Emmett lanetler yağdırarak ayağa kalktıktan sonra öfkeyle kapıdaki deliğe baktı. "Kendine dikkat etsen iyi edersin, Kuzeyli," diye söylendi. "Şu belimdeki silahı deliğe sokup seni kolayca vurabilirim istersem."

"Baban, eğer silahı kılıfından çıkarırsan..." diye kuzenine hatırlatmada bulundu Tater. "Sana güzel bir dayak atacağımı söylemişti."

"Sen eve gidip çocuklarla takıl," diye bağırdı Emmett. "Benim halletmem gereken bir iş var, çoluk çocukla uğraşamam."

Tater buna dünden razıydı. Emmett ise kışındaki kuruyan çamuru unutmaya çalışıyordu. Gece sessizliğe bürünmüştü. Karanlık gölgelerin arasından biri yaklaşıyordu. Oldukça şaşırtıcı vücut hatlarına sahip bir genç kız, fenerden yayılan ışığa doğru ilerledi.

"Selam, Jenny." Emmett bir anda neşelenmişti. "Kuzeyli'yi sana göstermemi ister misin?"

"Baban o kapıya kimse dokunmayacak demişti," dedi genç kız ters ters.

"Şey... Jenny... cee... tütsü kulübesinin arkasına gidip... şey... biraz konuşmak ister misin?"

"Benim bir sevgilim var, Emmett. Willy bu söylediğin şeyi duymuş olsa senin kafanı kırar."

"Ah, Jenny, bilmek zorunda değil ki." Genç adam ayaklarını çamura sürdü.

"Her neyse, annen sana atıştırarak bir şeyler ve süt yolladı." Jenny bir bardak ve içinde atıştırarak bir şeyler olan bir tabak uzattı.

"Şimdi içeri girip yemek yesem olmaz mı?" diye söylendi Emmett.

"Hayır! Eddie, bir-iki saat sonra dışarı çıkıp senin yerine geçecek," diye cevap verdi kız.

"Bir-iki saat mi! Bütün öğleden sonram burada geçti!"

"Daha bir saat bile olmadı, Emmett. Baban da uykun açılışın diye biraz yürümeni söyledi."

"Ama bu Kuzeyli'yi burada tutmak çok zor bir iş!" diye itiraz etti Emmett.

"Belki senin için zordur. Çünkü uyanık kalmak bile senin için çok zor."

"Başka hiç kimse bu kadar çok çalışmıyor," diye seslendi Emmett, Jenny'nin arkasından.

Alacakaranlığın son ışıkları da kaybolmuştu. Böylece Emmett, yorucu göreviyle baş başa kaldı. Öyle çok esniyordu ki, ağzının yırtılacağını düşündü. Delikten uzanabilecek sopadan uzakta volta atıyordu. Gökyüzü bulutlarla kaplıydı ve fenerin zayıf ışığı uzun, esrarengiz gölgeler oluşturuyor, esen rüzgârla birlikte titriyordu. Karanlıkla beraber küçük sesler de başlamıştı. Genç adam, zihninde sinsi Kuzeylilerle savaşıyordu.

Çalılıklardan gelen boğuk bir sesle korkup sıçradı. Hızla gözünün önünden geçen zayıf bir gölge gördü. "Tater? Sen misin?" Ama hiçbir cevap alamadı. "Tater Williams, buraya gel, hemen! Benim keyfimi kaçırma, seni küçük velet. Yapmam gereken tehlikeli bir iş var."

Yine cevap alamayınca Emmett omuzlarını silkti ve kuru dudaklarıyla ışık çalmaya çalıştı. Korkudan boğazı kurumuştu. Volta atmaya devam etmek için arkasına döndüğünde iriyarı, siyahi bir adam, bir kol mesafesi kadar uzağında duruyordu. Devasa adamın gözleri, fenerin sarı ışığıyla parlıyordu. Genç adamı yakalamak için kalın kollarını kaldırdı. Emmett adeta dehşete kapılmıştı. Titrek bir çığlık atıp koşmaya başladı. Ama mesafeyi hesap edemediği için, boğuk bir *dank* sesiyle tütsü kulübesinin

sert duvarına çarpıp baygın halde yere yığıldı. Düşmanından kaçmak için en sert yolu denemişti.

Saul eğilip genç adamın bedenini çevirdikten sonra yüzüne baktı. Emmett'in alını hızla şişmekteyse de, nefes almaya devam ediyordu. Saul bunu görünce rahatlayarak başını salladı.

Alaina, uçuşan bir gölge gibi süzülerek Saul'un yanına geldi. El kol hareketleriyle, genç adamın üzerindeki silah kılıfını ve tabancayı almasını işaret etti. Kapıya doğru eğilip önündeki ağır kütüğü itmeye çalıştı. Ama birdenbire delikten dışarı fırlayan bambu sopadan kaçınmak için yana doğru hamle yaptı.

"Hey! Kes şunu!" diye fısıldadı delikten. "Biz sana yardım etmeye geldik."

Saul'un omzuna dokunup kütüğü gösterdi. Saul, güçlü kolunun küçücük bir hareketiyle kütüğü kenara çektikten sonra, baygın haldeki Emmett'i bağlama işine girişti. O sırada Alaina da kapıyı ardına kadar açtı, diz çöktü ve içerideki tutsağa dışarı çıkması için işaret etti.

Cole Latimer kendini dışarı atıp duvara yaslandı. Temiz havayı uzun uzun içine çekip ciğerlerine doldurdu. İşbirlikçileri de o sırada Emmett'in ağzını tıkayıp, genç adamı Cole'dan boşalan karanlık deliğe tıkadılar. Alaina tütsü kulübesine girdikten kısa bir süre sonra koca bir jambonla geri döndü. Kapıyı kapayıp kütüğü de eski yerine geri koydular.

Saul, Cole'u yüklenip yürürken Alaina da varlıklarını gizlemek için elinde yapraklı bir dalla arkalarından ilerledi. Çamurlu toprakların üzerinden yürüyüp ağaçlık bir bölgeden geçtiler. Sonunda atların bağlı olduğu alana ulaştılar. Saul, Cole'u sert bir hareketle atın çıplak sırtına oturtup eline atın yelelerini tutuşturdu. Atı dizginlerinden tutup tarlalara doğru yürütmeye başladı. Alaina da, atın geçtiği yerlerde bozulan çimleri düzelterek, izleri saklamak için üstlerini otlar örttü.

Manolya kokularının etrafa yayıldığı kalın bir çalılgın arasından geçip karanlık ve büyük bir evin arkasına doğru ilerlediler. Burada tanıdık bir şeyler vardı. Fakat aklı oldukça karışık olan Cole, bu tanıdıklığın kaynağını bulamadı. Attan indikten sonra, Alaina atı gizli bir yere bağladı. Bu sırada Saul, Cole'u

ıssız yapıya doğru götürdü. Bir süre sonra Alaina geri döndü. Karanlıkta bir kibrit sesi duyuldu. Bir mum yakıldı, sonra bir tane daha. Yanındakilerin loş görüntüleri tek tük eşyayla döşenmiş odanın içinde dolanıyordu. İki gölge gelip yanına oturdu. Zenci olduğu anlaşılan büyük gölge beyaz dişlerini göstererek sırıtırken, küçük olan da gülmeye başlamıştı. Cole, neyin komik olduğunu anlayamıyordu. Anlamsız gözlerle onları seyrederken küçük olan şapkasını çıkardı, erkeksi bir kısalıktaki koyu saçlarını savurup yüzünü ışığa döndü.

“Alaina!” Cole rahatlamıştı. “Aman Tanrım, Alaina!” Sözleri şükran doluydu.

Alaina, titreyen eliyle Cole’un bacağına dokunarak birden ciddileşti. Cole’un pantolonunun sağ tarafı, dizlerine kadar yırtılmıştı ve bacağı, üzerinde koyu renkli lekeler olan bir sargı beziyle sarılıydı. Cole fenerin loş ışığında baktığında, bütün bacağının kan içinde olduğunu gördü. Çizmesi kan yüzünden yapış yapış olmuş, üniformasının diğer kısımları da içinde dolaştığı bataklıkların çamuruyla kaplanmıştı. Cole yavaşça yere oturdu. İcini çekerek gözlerini kapadı. Kendini, geçici bir süreliğine de olsa güvende hissetmiş, kendini yorgunluğun kollarına bırakmıştı.

Alaina, yerde uyuyan adama baktı. Karanlık odada sert bir sesle konuşmaya başladı: “Saul, yüzbaşıyı yatağa yatırsak iyi olur.”

“Ama, Bayan Alaina.” Saul, Alaina’nın teklifi karşısında şaşkınlığını gizleyemiyordu. “Evdeki tek yatak o..!” Nedeni ne olursa olsun, bir erkeğin bir kadının yatağında yatması duyulduk şey değildi. Ama belli ki Bayan Alaina söylediği şeyde gayet ciddiydi. Saul sonunda ne diyeceğini bilemeyip başını eğdi.

Alaina, Saul’un teslim olduğunu sezerek, “Çabuk, Saul!” dedi. “Kan kaybindan ölebilir.”

Alaina feneri tutarken, Saul da daha fazla itiraz etmeyip yaralı Kuzeyli’yi güçlü kollarıyla kucakladığı gibi üst kata çıkardı. Alaina, kendi yatak odasının kapısını açıp hızla yatağın üzerindeki örtüleri kaldırdı. Saul çamur içindeki yüzbaşıyı yatağa yatırırken, Alaina da yanlarında durdu. Siyahi adam, kan içindeki bacağın düzeltirken Cole acıyla inledi.

"Önce ne kadar kötü durumda olduğuna bakacağız, sonra temizlemeye çalışacağız." Alaina, yüzbaşının pislik içindeki çizmesini çıkarttı. Sınırlarını biliyordu, o yüzden yaranın etrafındaki sargı bezini çıkarma işini Saul'a bıraktı. Saul, kirli kumaş parçasını çıkarınca Alaina'nın midesi bulandı. Cole'un bacağında bir delik vardı. Alaina'nın kanı çekilir gibi oldu, hastanede üstü çarşafla örtülmüş bir sedyenin morga götürülürkenki görüntüsü gözünde canlandı. Böyle bir olasılığı reddedip öfkeyle bu fikri aklından kazımaya çalıştı. Dudaklarından bir dua dö-küldü.

"Ben doktor değilim, Bayan Alaina," dedi Saul, yarayı ince-lerken. "Ama tahminime göre yara oldukça kötü bir durumda ve onu iyileştirebilecek birini bulmamız gerek."

Alaina kaygıyla dudaklarını ısırdı. "Civardaki doktorlara gü-venemeyiz. Onu bir Birlik hastanesine götürmeliyiz..."

"Ama nerede var ki, Bayan Alaina? Ben günlerdir Kuzeyli görmedim. Yanki askerlerinin Alexandria'ya çekildiklerini duy-dum. Ama burayla orası arasında çok fazla Konfederasyon aske-ri var. Onu buradan nasıl çıkartacağız?"

"Bilmiyorum. Bilmiyorum," diye bağırdı Alaina. "Doktor Brooks güvencibileceğim tek doktor, ama o da New Orleans'ta ve orası çok uzak."

"Kuzeylilerin Alexandria'yı ne zaman terk edeceklerini bil-miyoruz, Bayan Alaina. Yüzbaşığı oraya götürsek bile, tedavisi-ni yapacak Kuzeyli bir doktor bulamayabiliriz. Bence doğrudan New Orleans'a gidersek etrafta boşu boşuna dolanmaktan kur-tulmuş oluruz."

"Belki de haklısındır, Saul" deyip içini çekti Alaina.

"O zamana kadar bacağımyı iyi bir yıkayıp neler yapabileceğı-me bir bakayım."

"Ben de ateş yakıp su kaynatayım."

"Pantolonu dikişlerinden sökersem, sonradan dikebilir mi-sin?" diye sordu Saul, Alaina kapıya doğru yürürken. "Eğer doğrudan çıkarmaya çalışırsam canı acıyabilir."

"Ben hallederim," dedi Alaina, kararlı bir şekilde. "Sen de-vam et."

Alaina sessizce bahçedeki mutfığa gitti. Geniş ocaktaki kül-lerin üzerine bir kazan su koyup ateşi yakmaya koyuldu. Konfederasyon devriyeleri kırsal alanların etrafını çevrelemişti ve bu yüzden daha temkinli olmaları gerekiyordu. Ama bu kadar derin bir karanlığın içinde küçük bir ateş yakmaktan zarar gelmezdi.

Ana evin içinde, şömine duvarındaki mekanik asansörle, annesinin küçük kesik ve çizikleri tedavide kullandığı merhem-lerin ve aletlerin durduğu tepsiyi yukarı çıkardı. Tepsie havlu ve çarşaf da koydu. Kendi yatak odası hemen yemek odasının üstündeydi ve şöminelerin arkasına saklanmış küçük kapıların ardındaki baca, ilk kattan ikinci kata uzanıyordu. İki kat arasında getirip götürmek istedikleri şeyleri kolayca bu bacadan sarkan ve bir makaraya bağlı olan ip yardımıyla yukarı ya da aşağı taşıyorlardı. Saul'a haber göndermek için bacadan iç kısmındaki duvarı yumrukladıktan sonra, raf yukarı çıkana kadar ipi çekti.

Sıcak su kazanıyla birlikte aceleyle yukarı çıktığında Saul'un Cole'un kirli giysilerini çıkartıp yatağın yanına koyduğunu gördü. İçeri girdiğinde Saul hızla yüzbaşının çıplak karnını havluyla örttü. Kendi saflığını korurken, bir yandan da Alaina'nın değerlerini incitmek istememişti. Ama Alaina duraksamadı.

"Onu yıkayacağım," dedi. "Sen bacağıyla ilgilen."

"Bayan Alaina, eğer bir malızuru yoksa bir şey sormak istiyorum," dedi Saul, teredditle. "Bu Kuzeyli sizin için neden bu kadar önemli? Sizi arayan o değil miydi?"

Alaina çarşaflardan birini sargı bezi olarak kullanmak için yırtmaya başladı. "Bu adam, Bayan Roberta'nın kocası."

Siyahi kâhyanın şaşkınlığı yüzüne yansıdı. "Bayan Roberta bir Kuzeyli'yle mi evlendi? Bay Angus onlardan nefret ederken hem de?"

"İ hâlâ ediyor," diye cevapladı Alaina. Yüzbaşının bacağındaki açık yaraya bakıp yüzünü ekşitti. "Yüzbaşı şilteyi kan içinde bırakmadan işe koyulsak iyi olacak."

"Evet efendim," dedi Saul. Merakı daha çok artmıştı, Kuzeyli'nin üzerine eğilen hanımını dikkatle izlemeye başladı. Onu yalnızca bir kez bu kadar mutsuz görmüştü, o da annesi-

nin öldüğü gündü. Şimdi tekrar emin olmuştu ki, Alaina nasıl bir işe girişirse girişsin, o işe yürekten bağlanıyordu.

"Ateşi var," dedi, elini Cole'un boynuna koyarak.

"Belki enfeksiyonu önlemek için yarasına yakı yapsam iyi olur," diye karşılık verdi Saul.

"Elinden gelen her şeyi yap," diye mırıldandı Alaina, Cole'a bakarak. Cole, acıyla inleyerek gözlerini açtı. Bilincini yitirmiş gibi bir hali vardı. Gür kirpiklerinin altında mor halkalar oluşmuştu. Sakallarının altındaki yüzü çok zayıf ve solgun görünüyordu. *Ölmesin*, diye dua etmeye başladı Alaina içten içe, *ne olur ölmesin*.

Bir süre kendi aralarında fısıldaşarak çalıştılar. Cole acıyla inleyerek, yarasını temizleyen siyah ellerden kaçmaya çalışıyordu. Bacağındaki kaslar gerilmişti. Çektiği acıyla ara ara ırkılıyordu. Üzerine eğilmiş, kasılan kollarını ve kılı göğsünü sabunlu suyla yıkayan küçük ve koyu saçlı kafaya baktı. Zar zor elini yataktan kaldırıp Alaina'ya dokunmaya çalıştı. Alaina'nın adını fısıldıyor, ama sarf ettiği çaba onu daha da çok yoruyordu. Kolu tekrar yatağa düştü. Bilinçsizliğin karanlık dünyasına geri dönmüştü.

Saul, merakla önce Kuzeyli'ye, sonra hanımına baktı. Kaşlarını çatıp yarayı işaret etti. "O delikte hâlâ bir şey var. Ne olduğunu bilmiyorum ama onu dışarı çıkaramazsam kanını zehirleyecek."

Alaina endişeyle kaşlarını kaldırdı. "Çıkartamaz mısın?"

"Çok derinde, Bayan Alaina... Kemiğe çok yakın. Üstelik onu çıkarmak için gereken aletlere sahip değiliz."

"Onu New Orleans'a götürebilir miyiz?"

"Bilmiyorum, Bayan Alaina. Belki bacağındaki yakı ve sargılarla şimdiki halinden daha kötü bir hale düşmeden götürebiliriz... Belki biraz daha iyi bile olabilir."

"Tan ağardığında etrafı kolaçan eder, onu nereden çıkartabileceğimize bakarız. Muhtemelen güneye giderken daha az Konfederasyon askeri görürüz."

Siyahi kâhya yaraya yakı yapıp bacağında açılan deliğin her iki tarafını birleştirecek şekilde sıkıca bağladı. Sonra Cole'u biraz yukarı kaldırdı ve Alaina da yüzbaşının altına temiz bir

çarşaf serdi. Yakı yaraya uygulandıktan sonra Cole derin bir uykuya daldı. Alaina da yüzbaşının sakallarını tıraş etti. Gür sakallarından kurtulan yanaklarıyla artık tanıdık Cole'a çok daha fazla benziyordu. Çıplaklığı da şimdi daha çok göze çarpıyor, loş fener ışığında bronz teni beyaz çarşaflara tezat oluşturunuyordu. Uzun ve kaslı bedeni oldukça orantılıydı. Omuzları geniş, kalçaları dardı. Düz karnında ise çizgi halinde aşağıya doğru inen tüyler vardı. Alaina gözlerini ondan alamadığını fark edince yanaklarının kızardığını hissetti.

“Sen biraz onunla otur, Saul. Ben çorba yapacağım.” Kâhyanın cevabını beklemeden hızla odadan ayrıldı. Yanan yanaklarını soğutmak için biraz gece serinliğine ihtiyacı vardı. Ellерinin titremesinin geçmesi için de uzun bir süre gerekecekti.

tarama : ırmak/chatlak
düzenleme : vero

twilightturk.com

Yirminci Bölüm

Cole Latimer bir süre hareketsiz yattı. Ama yakınlarda bir yerlerden gelen cılız bir ses onu uyanık olduğuna ikna etti. Hava ağır mıştı ve altındaki şiltenin rahatlığından, bir yatağın üzerinde temiz çarşaflar arasında çıplak olduğunu tahmin ediyordu. Bunun nasıl olduğuna anlam veremedi. Hâlâ ağrıyan bacağına dokunduğunda, sıkı bir sargı beziyle sarmalandığını fark etti. Yavaşça gözlerini açtı. Yattığı yatağın üzerinde dantelli bir sayvan olduğunu görünce şaşkınlığı ikiye katlandı.

Erkek kalıptaki ince bir bedenini uzaklaştığını gördü. Teni esmer de olsa, bu küstah edayı bir yerden tanıyordu. Kurumuş dudaklarını dilinin ucuyla ıslatıp seslendi.

"Al?" Sesi boğuktu.

Alaina hızla dönüp yatağa doğru yürüdü. Cole'un endişeli yüzüne sorgulayan gözlerle baktı. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Bana içecek bir şey verir misin?" Sesi fısıltı gibi çıkmıştı.

"Eğer izin varsa, doktor," diyerek kibarca güldü Alaina.

Cole hafifçe başını sallayıp gülümsedi ve gözlerini yeniden kapadı. Alaina'nın ayak sesleri yataktan uzaklaştıktan az sonra geri döndü. Cole gözlerini açtığında Alaina'nın kendisine yakından baktığını gördü. Yardımını kabul edip hafifçe kalktı, uzattığı bardaktaki suyu kana kana içerek susuzluğunu giderdi. Ateşi düşmüştü, fakat vücudundaki her kas ağrıyordu. Bacağındaki acıyı hafifletmenin bir yolu yok gibi görünüyordu.

"Bir şey yemek ister miydin?" diye sordu Alaina. "Dışarıdaki mutfakta biraz çorba ve mısır ekmeği var."

"Bir Kuzeyli'yle paylaşacak kadar çok mu?" Yastığına geri yarken Alaina'nın yüzüne baktı.

Alaina kederle gülümsedi. "Bilseler de, bilmeseler de Giletler sağlığınıza katkıda bulundular. Kuzeylilerin yanı sıra onlar da bizim hayvan çiftliğimizi yağmalamışlardı. O yüzden sanırım bize borçlular."

"Çok açım," dedi Cole. "Son günlerde midem iyice sırtıma yapıştı sanki."

Cole, jambonlu fasulye çorbasını büyük bir coşkuyla karşıladı. Alaina yorganı katlayıp Cole'un arkasına yerleştirdi, yastıkları şişirdi. Cole da hiç yardım istemeden yemeye başladı. Yemek bittiğinde kendini artık daha güçlü hissediyordu. Alaina tepsiyi kaldırdı. Cole, bacağına kıpırdatmaya çalıştığında, hâlâ her yerine yayılan dayanılmaz bir acı hissediyordu.

Cole'un çektiği acı, Alaina'nın da yüzüne yansımıştı. "Hâlâ acıyor mu?"

Cole yaranın etrafındaki sargı bezini hafifçe ovdu. "Korkarım bacağıma şarapnel isabet etmiş."

"Neler oldu? Doktorların genelde savaş meydanının gerisinde çalıştığını sanıyordum."

Magruder'in malzemeleri pervasızca içine yüklediği yük arabalarının testiş edilmesi kadar can sıkıcı bir hikâyeydi bu. İlk günkü bozgun ve ikinci günkü zaferden sonra yaralıların savaş alanında terk edilmesi ve ordunun geri çekilmesi emredildiğinde, Cole bu saçma emirlere daha fazla katlanamayacağını hissetmişti. Bütün bu olayların başlangıcını gayet iyi hatırlıyordu. Unutulmuş bir topçu birliğindeki bir yaralıya yardım etmek için çağırılmıştı. Yaralıların terk edilmesi konusunda Franklin'in kibirli bir albayıyla tartışmıştı. Kararından dönmeyip yaralıyla birlikte kalmış, onu bulan bir erle ve hafif yaralanmış bir çavuşla birlikte çalışıp isyankârların götürdüğü arabalardan iki tanesini bataklıktan çekip almıştı. Birliğin aksayarak yürüyen katırlarını ormanın içinde kovalamış, sonra da ikişer katırın çektiği iki ambulans arabası oluşturmak için dört tanesini yakalamışlardı. Yaralının arabaya yüklenmesi bittiği sırada, ağaçsız bir tepenin üzerinde bir Konfederasyon devriyesi görünmüş; çavuşa ve ere arabalarla uzaklaşmasını emretmişti. O sırada yeni ateşli tüfeklerden birine el koymuş ve düşmanı kendinden uzak tutmak

amacıyla, dört tekerlekli yük arabalarına hızla oradan ayrılmalari için izin vermişti. Ama hızlı ateş eden tüfeklere alışkın olmayan ısyancılar hemen saklanmışlardı. Savaşın ilk günü Birlik süvarilerinden zorla aldıkları kuyruktan dolma tüfeklerle hiç zaman kaybetmeden karşılık vermiş, açıklığa patlayıcı fişekler atmaya başlamışlardı.

O noktadan sonrasını Cole net olarak hatırlayamıyordu. Arabalara gereken talimatı verdikten sonra silahlı Konfederasyon askerlerini son bir yaylımı ateşiyle dağıtmış, sonra da tüfeğini, paramparça olmuş bir fiçıya atıp atına doğru hızla koşmuştu. Atına yeni atlamıştı ki, bir başka fişek bir barut fıçısına isabet etmişti. Anlaşılan o ki, bütün vadinin havaya uçması da bu patlamadan sonra olmuştu. Koca bir çam ağacının üstüne düşünmeye başladığını ve uyluk kemiğinde bir acı hissettiğini, deliye dönmüş atın üzerinde hataklığı geçerken arkadan top sesleri ve çığlıklar geldiğini hatırlıyordu. Yarasını fark edip gelişigüzel bir biçimde sardığı an aklında canlandı. Sonrası saatler süren kör edici bir güneş, bayıltıcı bir sıcak, kemiren sinekler, ısırان sivrisinekler ve şu ana kadar hiç insan görmemiş oldukları için, yanlarından geçen bu tuhaf canlıyı şaşkınlıkla inceleyen türlü türlü hayvanlardan ibaretti. Ağzı açık bir timsah kafasını kaldırıp, temkinli bir şekilde yürüten atı soğukkanlı gözlerle seyretmişti. Hava kararmış, sonra yeniden güneş açmış ve soğuktan titreten gece nihayet gelmişti. Bardaktan boşanırcasına yağın yağmurdan kaçmak için yosun kaplı bir meşe ağacının altına sığınmıştı. Daha sonraki akıp giden günlerden aklında kalanlar, ısırان, soka her çeşit hayvanla dolu ayazlı geceler ve zar zor yürümeye çalışan atıydı. Atını genelde güneye ve doğuya doğru sürmeye çalışmıştı. Çünkü er ya da geç Kızıl Nehir'e ulaşması gerekiyordu. Bu bölgenin kendisine tanıdık gelmesine anlam verememişti. Nehrin kıyısına ulaştığında, karşıdaki kayık ilgisini çekmiş, bitkin atına dinlenmesi için bir fırsat verip vücudunu zar zor kayığın içine taşımış, sonra da kendini akıntıya bırakmıştı.

Güneş tenini yakıyordu. kurumuş dudakları çıplak dallar gibi acı içinde çatlamıştı. Yosunlu yapraklar her yerine dolan-

mişti. Bir anda sert eller onu yakalamış, bacağına feci bir acı saplanmıştı. Uyandığında kendini Gillettlerin bunaltıcı sıcaklıktaki tütsü kulübesinde bulmuştu.

Cole sonunda kafasını sallayıp omuzlarını silkince, Alaina'nın sabırlı sessizliği ödölsüz kalmıştı. "Kafam çok karışık. Söyleyecek çok şey de yok." Etrafa baktı. "Şu anda Briar Hill'de miyiz?"

Alaina başını sallayarak onayladı. "Odamdayız." Alaina biraz utanmış gibiydi. Hızla bu duruma açıklama getirmek istedi. "İçinde yatak kalan tek oda burasıydı."

Cole gözlerini Alaina'ya çevirdi. "Bir hanımefendinin odasına yerleşmek bir centilmene hiç yakışmaz. Yine de teşekkür ederim. Uzun zamandır uyuduğum en güzel uykuydu." Alaina'nın giysisini ve koyu tenini dikkatle inceleyip alaycı bir ifadeyle kaşlarını çatı. "Bacağımı sen mi sardın?"

"Saul sardı. Ben sadece yararı temizledim, giysilerini diktim, bir de seni yıkadım..." Bir anda durdu, dudağını ısırp Cole'un şaşkın yüzüne baktı. İlk başta onun iri ve erkeksi vücudunu yıkamaktan rahatsızlık duymamıştı. Evlenmemiş genç bir kadının çıplak bir erkeği yıkamasının uygunsuzluğunu boş verip onun sağlığını önemsemişti. Savaş, ülkenin ve insanların masumiyetini yok etmişti. Tek istediği, Cole'un ona böyle bakmayı bırakmasıydı.

"Fikirlerinin değiştiğini kabul etmelisin," diyerek güldü Cole. "Sonunda böyle olacağından emindim."

"Yeterince tehdit savurdun," diye cevapladı Alaina, zar zor.

"Benim merak ettiğim, beni Gillettlerden koruma zahmetine neden girdiğin..." Düşünceli gözlerle Alaina'ya baktı. Eğer Alaina ondan gerçekten iddia ettiği kadar nefret ediyorsa, bunu neden yapmıştı?

Alaina'nın gri gözleri öfkeyle parladı. "Belki de kurtarmasam daha iyi olurdu! Çünkü sen gördüğüm en nankör, en inatçı Kuzeyli'sin!"

Odadan çıkmak için ayağa kalktığı sırada, Cole elini tutup onu kendine çekti.

"Bana inan, ben nankör değilim. Gillett ailesinin benim için yaptığı planı düşünerek söylüyorum, sen hayatımı kurtarmış olabilirsin. Bu sabah uyanabilmiş olmak benim için büyük bir şans..."

"Sabah değil, öğlen oldu," diye düzeltti Alaina. Henüz Cole'u affetmek için hazır değildi. Elini çekip uzaklaştı. Ellerini bol ceketinin ceplerine soktu. "Neredeyse bütün gün uyudun. Şimdi izin verirsen yapacak bazı işlerim var."

Cole'un kendisini engellemesine fırsat vermeden hızla odadan çıktı. Bahçedeki mutfağa gittiği zaman, üst katta, kendi yatağında yatan adama öfkeyle hakaretler yağdırdı. Yaralanan hislerini güçlü bir nefrete çevirmeye çalıştı; son zamanlarda hissettiği duygusallıktanasa, ona böyle nefret besleyince kendini daha rahat hissediyordu.

Toz bulutu yere daha da yaklaştı, batıdaki topraklar kızılımsı bir morluk ve pembeliğin cazibesini taşıyordu. Alaina son bir umutla kümese gitti. Yolculukları için bir torba erzak hazırlamış, bulduğu yumurtaları pişirmiştir. Fakat bir iki tanesini, daha hızlı iyileşmesi için Cole'un akşam yemeğine ekleyebilirdi. Güney yolculuğu için buna ihtiyacı olacaktı.

Neredeyse barakanın sonundaydı ki, sert ahşap duvardaki geniş delikten, ormanlık alana doğru kaçan bir gölge gördü.

"Eminim Emmett'tir," dedi kendi kendine. "Yine bir işler karıştırıyor." Duvara yaslanıp delikten dışarı baktığında gölgenin iki atlı adama ait olduğunu gördü. Firar eden askerler olabilirler miydi? Aklında sorular çoğaldı. Gri ya da mavi üniformalı olsun, ikisi de iyi niyetli görünmüyorlardı.

Alaina temkinli bir biçimde eve geri döndü. Saul, Alaina'nın tabancasını yanına almıştır. Korunmaları için geriye yalnızca Cole'un Remington'ı kalmıştır. Odasının kapısı sonuna kadar açıktı. İçeri girdiğinde Cole'un yatağın kenarında oturduğunu gördü. İç çamaşırını giymeyi başarmış, şimdi de pantolonunu giymeye çalışıyordu. Soluk benzi ve çenesindeki gergin kaslar bu kadar hareket etmesinin onu yorduğunun en iyi kanıtıydı.

"Misafirimiz var," dedi Alaina kısık sesle. "Gillettler olabilir.

Firari askerler de olabilir.” Masanın üzerinden kılıfında duran tabancayı aldı. “Sen yatakta kal ve sakın ol. Ben ortalığı kolağan ederim.”

“Onunla ne yapacaksın?” Cole başıyla tabancayı işaret etti.

“Eğer gerekirse kullanacağım,” diye kestirip attı Alaina.

“Onu buraya getir. Eğer birinin vurulması gerekiyorsa, bunu ben yaparım.”

“Sen yataktan bile çıkabilecek durumda değilsin,” diye karşı çıktı Alaina.

“Tanrım,” diye söylendi Cole. “Buraya gelebilmek için batakliklardan geçtim. Emin ol ki yataktan da kolayca çıkabilirim. Şimdi onu buraya getir.”

Alaina, kapının eşiğinde kararsız bir şekilde duraksadı. Cole bütün gücüyle tek ayağının üzerinde durmaya çalışarak pantolonunu giydi, düğmeleri iliklerken sendeledi.

“Yat şu yatağa!” diye bağırdı Alaina endişeli bir biçimde. Cole’a yaklaşıp nazikçe onu yatağa itti.

Cole tam bu sırada tabancayı Alaina’nın elinden çekip aldı. “Teşekkürler, Bayan MacGaren.”

“Onu nasıl kullanacağımı biliyorum,” diye mızıldandı Alaina. “Hem kimseyi de vurmayacaktım.”

“İşte aramızdaki fark da bu.” Cole silahın horozunu yarıya kadar çekti, odayı kolağan etti. “Ziyaretçilerimiz neredeler?”

Alaina yatak odasının ormanlık alana bakan penceresini işaret etti. Cole biraz daha doğruldu. “Pencereye gitmeme yardım eder misin?”

Sesindeki kararlılığı sezen Alaina, Cole’un geniş, kaslı gövdesine yanaşıp kolunu beline doladı, diğer elini de karnına koydu. Cole da kolunu Alaina’nın omzuna atınca, Alaina, Cole’un kaslı kollarıyla onu göğsüne bastırıp sıcak dudaklarını öptüğü anı hatırladı...

Ne var ki başını eğip işine odaklanmaya çalıştı. Yüzbaşı Cole Latimer, Roberta’ya aitti. Bunu kendi kendine tekrarlayıp durdu.

Yürümek Cole’un ağrılarını artırmıştı. Pencereye vardıklarında Cole duvara yaslandı, Alaina ise gidip sandalye ve tabure

getirdi. İkisini de pencereye doğru çekti, Cole'un oturmasına yardım etti. Bacağındaki sargının üzerinden koyu bir sıvı sızmaya başlamıştı.

"İyi misin?" diye sordu Alaina, endişeli gözlerle. Cole'un olumlu cevabı onu tatmin etmedi. Bacağına çarpmamaya gayret göstererek yanındaki tabureye oturup, ziyaretçilerini Cole ile birlikte gözetlemeye başladı.

Korulukta da, aşağı bahçede de hâlâ tek bir hareket yoktu. Sonra, sallanan ve yer değiştiren bir ışık ağaçlara doğru hareket etti, adamlardan biri elindeki fener ışığıyla silueti belli olana kadar yaklaştı. İki adam, koruluğun kenarında durup birbirlerine baktılar, hararetle tartışır gibi el kol hareketleri yaptılar. İkisi de tozlu ceketler ve şapkalar giyiyorlardı. Fakat feneri o kadar aşağıda tutuyorlardı ki, yüzleri görünmüyordu. Biri daha kısa ve minyon görünüyordu. Bu bir kadın mıydı acaba? Feneri taşıyan kişi, boş olan elini suçlarcasına salladı. Kısa bir süre sonra kısa boylu olan diğerine tokat attı, fakat cevap gecikmedi. Kendisi de aldığı yumruk darbesiyle sendeledi.

"Eve doğru geliyorlar," dedi Alaina.

Cole, ikilinin yaklaşmasını yakından izledi. "Bir şey arıyor gibi bir halleri var. Arabalığa gidiyorlar."

"Yoksa onlar..." Ne söylemek üzere olduğunu fark edip yumruğunu ısırды Alaina. Saul, mezarın bulunduğu yerdeki korulukta iki adam ve bir kadın gördüğünü söylemişti. İki adam işte bunlardı... Ya da bir adam ve bir kadın... Hazinesiz... Ama belki de o hazineyi arıyorlardı.

Cole, karanlık gölgelerin içinde Alaina'nın yüzünü görmeye çalıştı. "Ne söyleyecektin sen?"

Alaina çekingen bir şekilde sırtını kamburlaştırdı. "Hiçbir şey."

Bir süre sonra ikili aceleyle arabalıktan çıktı. Bu kez birbirlerine tehditkâr bir biçimde yumruklarını sallıyorlardı.

"Neyin peşindeler bilmiyorum, ama onu bulduklarını pek sanmıyorum," dedi Cole, bacağındaki acıyla aniden irkilerek.

"Gillert sülalesinden değiller," diyerek sesli bir şekilde dü-

şündü Alaina. İkisinin feneri biraz daha yüksekte tutmasını, böylelikle yüzlerini rahatça görebilmeyi diledi.

“Şimdi de ahıra gidiyorlar.”

“Ahıra mı!” Alaina pencereye yapıştığında korktuğunun başına geldiğini anladı. Saul’la birlikte kasayı saklamış oldukları ahıra giriyorlardı.

“Kesin bulacaklar,” dedi kendi kendine.

“Neyi bulacaklar? Orada ne var Alaina?”

“İşte eski püskü koşum takımları falan,” diye geveledi Alaina. Korkuyla saçlarını karıştırdı. Neden kasayı daha güvenli bir yere saklamamışlardı? Neden hırsızlar kasayı almak için bu kadar çabuk geri dönmüşlerdi? Neden? Neden? Neden?

“Eski püskü bir koşum takımı için endişelenecek değilsin,” diyerek üzerine gitti Cole. “Neyi bulmalarından korkuyorsun?”

Alaina bir şeyler geveleyerek ellerini ovuşturdu. “Saul ve ben korulukta gömülmüş bir şey bulduk ve onu ahırdaki eski sandığın içine koyduk.”

“Neydi o?”

“Bir çeşit kasa.” En önemli noktayı söylemekten kaçınıp sözlerine hızla devam etti. “Saul, sandığı gömdüklerinde buradaymış. Adamlarından birini korulukta bırakıklarını söyledi. O adamı içinde kasanın da olduğu bir mezarda bulduk.”

“Öldürmüşler mi?”

“Sanırım.”

Cole yüzünü buruşturup, acımaya devam eden bacağınu ovuşturdu. “Ahırdan çıkıyorlar. Ağır bir şey taşıyorlar.”

Alaina, ne bulduklarını biliyordu. Pencereye yaklaşp adamları izledi. Eve doğru yöneldiklerinde Alaina’nın tüyleri ürperdi. Nefesini tuttu. “Buraya geliyorlar.”

Cole kalkmaya çalıştı, fakat Alaina onu tekrar sandalyesine oturttu.

“Sessiz ol,” diye fısıldadı Alaina. “Açlıktan ölen bir kedi yavrusu kadar zayıfsın ve onları tek başına uzaklaştırabilecek kadar güçlü değilsin. Kendini öldürteceksin.” Cole karşı çıkmak için ağzını açsa da Alaina onu susturdu. “Ya burada bekleyeceğiz ya

da kapıya ulaşman için benim cesedimi çiğnemen gerekecek. Şimdi olduğun yerde kal."

Kapıyı kapatıp, adamların içeri girmemesi için kilitledi. Cole'un yanına döndü, şöminenin etrafını çevreleyen yan duvardaki küçük dolabı açtı.

"Bazen sesler bacadan yukarı çıkar da," diyerek Cole'u bilgilendirdi. Belli ettiğinden çok daha fazla endişeleniyor ve korkuyordu.

Nefes bile almadan beklerlerken, parçalanmış bir tahta sesi duyular. Alaina arka kapının kullanılmaması için üzerine çivilenen tahtanın kırıldığını anlamıştı. Kapı gıcırdayarak açıldı. Kısa bir süre sonra ağır bir şeyin alttaki odaya çekştirildiği duyuldu.

Adamların sesleri evin içinde yankılanıyordu. Ne söyledikleri çok anlaşılmasa da, hararetli bir biçimde tartıştıkları belliydi. Cole, omzuna dokunan ince eli tuttu. Avuçlarının içindeki ince ufak parmaklar adeta ona teslim olmuştu.

Bir süre sonra evde bir sessizlik oldu. Adamlardan birinin arka kapıdan çıktığını fark ettiler. Pencereden uzun, karanlık görüntülü bir adamın evin arkasına, koruluğa doğru koştuğunu gördüler. Adam, ağaçların arasında kaybolduktan kısa bir süre sonra iki atla geri döndü. Gergin bir hali vardı. Hayvanları da alıp koşarak evin önüne geldi. Arka kapıdan içeri girer girmez yemek odası yeniden sözlü bir tartışmaya tanık oldu. Ne var ki yalnızca şöminenin yanında duran adamın sözleri açıkça anlaşılıyordu. Öfkeli itirazlarına bakılırsa diğeri tarafından suçlamalara maruz bırakılıyordu.

"Eğer kasayı oraya ben saklamış olsaydım, seni alıp oraya götürür müydüm sence?" Konuşan adam kısa bir kahkaha attı. "Kasayı alır buralardan çok çok uzaklara saklardım." Sesinin yumuşaklığından, diğeri adamı ikna etmeye çalıştığı belliydi. "O küçük kaltağı buradan apar topar gönderen de benim zaten. Ben olmasam, sen bütün bu taşra ahalisini galeyana getirip de hain bir kadının peşine takıp o sırada sıvışmayı akıl edemezdin."

Alaina kaşlarını çatı. Bu ses ona tuhaf bir şekilde oldukça tanıdık geliyordu. Onun hakkında konuştukları açıkça belliydi, ama Emmett dışında başka kim...

"Sana sevkıyattan bahsedem ben değil miyim? Ayrıca hatırlatırım, o herifi nehre attığımız gece kendini tehlikeye atan bendim. Onun üniformasını giyerken yakalanmış olsaydım... kahretsin! O yüzden bütün bunlarla beni suçlayan çok saçma. Eğer Banks'in ordusu geri püskürtülmüş olmasaydı, bu mülk hâlâ açık artırmada olacaktı ve senin olabilirdi, tıpkı planladığımız gibi. Fakat Güneyli isyancılar bizi geri püskürttüler diye korkup kaçıyorsun."

Bizi mi? Yankiler mi yani? Alaina kulağını yaslayıp daha dikkatli dinlemeye başladı.

"Ah, tabii, kasanın peşinden gelmemiz iyi oldu, çünkü biri belli ki geri gelmeyi planlamış. Ama planlarınızdan birkaçı suya düştü diye beni suçlama. Mülk hâlâ alınıp açık artırmaya çıkarılabilir. Bu sırada da kasa bizim yanımızda güvende olacak, istersen hemen şimdi hisselerimizi paylaşabiliriz."

Sanki söyledikleri en sonunda diğerini tatmin etmiş gibi iki adam da sustu. Yalnızca yaptıkları işin hafif sesi yukarıya ulaşıyordu. Bir süre sonra sessizlik bozuldu, kahkaha sesleri duyulmaya başladı. Ama bu neşe de ani bir çığlıkla kesildi, bir boğuşma sesi duyuldu. Sonrası, sessizlik.

Alaina nefesini tuttu, aşağıdaki odadan gelen sesleri duymaya çalıştılar. Sanki ağır bir yük taşıyormuş gibi yalpalayan bir ayak sesi evden çıktı. Kısa bir süre sonra geri dönüp başka bir yükleniden çıktı. Artık eve sessizlik hâkim olmuştu. Atların nal sesleri duyulmadığına göre, evi henüz terk etmemişlerdi. Yalnızca, ön verandadan hafif bir gürültü duyuldu. Bir süre sonra ayak sesleri geri dönüp arka kapının orada durdu. Bu kez yeni bir ses duyuldu. İçeri dökülen gaz yağının ağır ve iğrenç kokusu yatak odasına ulaşınca, Alaina'nın ve Cole'un içine bir kurt düştü.

Alaina tırnaklarını Cole'un çıplak göğsüne geçirdi. Sandalyeden kalkmaya çabalayan Cole bunu fark etmedi bile. Çok kısa bir süre içerisinde bacadan yukarı duman yükselmeye başladı. Ateşin çıtırtıları korkularının yersiz olmadığını kanıtıyordu. Uzaklaşan toynak sesleri duyulunca Alaina koşup küçük dolabın kapısını kapadı.

"Vur onları! Hepsinin vur!" diye söylendi. "Onları görür gör-

mez öldürmem gerekirdi!" Dumanın kokusu yüzünden nefessiz kalıp hıçkırmaya başladı. Bütün benliği, evini ateşe verenlere karşı duyduğu öfkeyle dolmuştu. Titreyen dudaklarından boşalan acı dolu inleme, gittikçe büyüyen bir haykırıya dönüşüyordu. Cole, Alaina'yı omuzlarından sert bir şekilde tutup kendine gelinceye kadar sarstı.

"Alaina... dinle! Kapana kısılmadan buradan çıkmalıyız. Anlıyor musun?" Alaina'yı tekrar sarsıp sorusunu yineledi. "Anlıyor musun?"

Alaina derin gölgelerin içinde belli belirsiz kafasını salladı. Duman yüzünden nefesi kesilmişti. Öksürdü. Cole'un kolunu omzuna doladı. Ona yardım etmek istiyordu. Ama kapıya geldiklerinde Cole'u duvara yaslayıp yatağa geri döndü.

"Alaina! Yapma!"

"Etrafta yarı çıplak dolaşamazsın!" Alaina yatağın üzerinden Cole'un giysilerini, çizmelerini ve yamalı bir yorgan alıp geri döndü. Cole gömleğini giyerken, Alaina da kilidi beceriksizce açmaya çabaladı. Bunun üzerine Cole, Alaina'nın titreyen ellerini itip kapıyı ardına kadar açtı. Merdivenlerden yukarı çıkan yoğun bir duman bulutu vardı. Burun deliklerine doluyor, gözlerini yakıyordu. Öyle ki, neredeyse geri döneceklerdi.

"Buradan hemen çıkalım!" Cole, Alaina'nın kolundan tutup acı içinde aksayarak koridora doğru yürüdü.

"Baksana!" dedi Alaina. "Evin ön kısmında da yangın çıkmış olmalı! Her yer alevler içinde!"

"Arka tarafı deneyelim!"

Alaina, ince yapısı izin verdiğiince Cole'u yüklenerek aşağı indirdi. Cole, en son basamağı indikten sonra tirabzanın etrafından dolaşıp koridorda durdu. Yemek odasının arka kısımları alevler içindeydi. Arka giriş kapısı da cehenneme dönmüş, geçmesi imkânsız bir hal almıştı.

Alaina çığlık atıp Cole'un dikkatini koridorun yakınlarındaki kapının önünde duran bir çift bacağı çekti. Cole, yaralı bacağı sürükleye sürükleye kapıya ulaşmaya çalıştı. Bacakların sahibi olan adam, kapağının üzerinde kalın harflerle "A.B.D." yazan, açık ve boş bir kasanın üzerine bırakılmıştı. Kasanın üzerinde

tuhaf bir duruşu vardı. Cole eğilip adamın sırtındaki iki bıçak yarasını hızla inceledi, nabzının atıp atmadığını kontrol etti. Atmıyordu.

“Ölmüş mü?” diye sordu Alaina. Titreyerek Cole’un yanına geldi.

“Evet.” Cole, adamın bedenini çevirip duruşunu düzeltti. Bacaklarını yavaşça uzattı. Üzerindeki uzun ceket açıldığında, mavi pantolonunda parlak sarı bir şerit parıltıdı.

“Bu bir Kuzeyli!” dedi Alaina. Yüzünü gördüğünde adamın kim olduğunu anladı. “Baksana, bu Teğmen Cox! Beni casuslukla yaftalayan oydu!”

Subayın kabarık ceketinin içinde, tetiği yarıya kadar çekilmiş bir tabanca vardı. Diğer eli ise parlak, brokar ipeğin kenarını tutmuştu. Cole, cesedin parmaklarını açıp kenara itti. Kasanın içinde bir tomar kâğıt kalmıştı sadece, eğilip bu kâğıtları aldı.

“Saul ile bunu bulduk işte,” diye hızla anlatmaya koyuldu Alaina. “New Orleans’tan gelen altın sevkiyatı. Cesetle beraber koruluğa gömmüşlerdi. Saul ve ben de kasayı bulup alırsak sakladık.”

Cole kâğıtları kasanın içine geri attı. “Pekâlâ, söylemediğiniz şeylerden bir tane daha eksildi şimdi.”

“Saul, cesedi gömdükleri gece Teğmen Cox ile birlikte bir adam ve bir kadın daha olduğunu söyledi.”

Bu sırada evin içerisindeki yangın aniden şiddetlendi. Yüzleri sıcaktan yanan Alaina ve Cole geri çekildiler. Cole, Alaina’nın kolunu tutup koridora doğru tökezleyerek yürüdü. Evin karşı tarafına açılan bir kapıyı itti. Duman bu odaya ulaşmamıştı. Alaina’yla içeri girip kapıyı arkalarından kapadı. Odanın içindeki tek kapı buydu ve panjurlu pencerelerden başka bir kaçış yoktu. Cole, kırık masanın tahta bacağına sökülüp pencereleri kırdı. Dışarıdan kapalı olan panjurlara baktı. Sonra bir anda dışarıdan güçlü eller panjurları sökmeye başladı. Kısa bir süre içinde bütün panjurlar açılmıştı. Açılan pencerenin ardından Saul’un siyah yüzü görüldü. Cole, Alaina’yı kaldırıp pencereden dışarı çıkardı. Alaina kurtulduktan sonra Cole da başını ve omuzlarını dışarı çıkardı. Saul, onu dışarı doğru çekti. Sargılı bacağı pen-

etinin eşliğinden geçerken, Cole acıyla dişlerini sıkı. Onları evden uzaklaştırıp ahıra götüren Saul'a minnettardı. Alaina'nın yanındaki küflü saman yığınınna çöktü. Cığerlerine dolan du-man yüzünden öksürüp duruyorlardı. Cole bir daha iyi bir pu-tonun tadını alıp alamayacağını merak ediyordu.

Saul'un kaygılı gözlerle baktığını görünce, önemli bir şeyleri olmadığını belırtten bir işaret yaptı. "Evden uzaklaşan..." dedi. "Başka bir atlı gördün mü?"

"İ Hayır, efendim! Evin arka kapısından alevler çıktığını gö-rünce çarçabuk buraya koştum. Hiç kimseyi görmedim."

Alaina bir yığının üstüne oturup yanan evi seyretmeye ko-yuktu. Ateş, arka kapıdan ikinci kata doğru çıkarken, evin ön tarafı da çoktan alevlere teslim olmuştu. Gözyaşları yanakların-dan süzölüyor, hıçkırıklara boğuluyor, zayıf vücudu kederle tit-riyordu. Cole, Alaina'yı kendine yakın tutmak ve rahatlamasını sağlamak için kollarının arasına aldı. Ama Alaina öfkeyle geri çekildi.

"Bana dokunma, Yanki!" diye söylenip, yanaklarından sü-züilen yaşlarla Cole'a baktı. "Sen ve şu kahrolası mavi ordun, hayatımı mahvedip bıraktınız!"

Cole'un yüzünde, evin yanmasını engelleyememenin ver-diği keder vardı. "Birisı yangını görüp meraklanmadan önce," dedi, "buradan gitsek iyi olmaz mı?"

Alaina ağlamayı kesip ayağa kalktı. "Gilletler! Yangını görür görmez buraya gelirler. Buradan uzaklaşmalıyız!"

Saul, "Ever efendim," diyerek Alaina'yı destekledi. "Ama ne tarafa gideceğiz? Şu tarafa gittiğimizde beyazlarla karşılaşırız, diğerr yönde de Konfederasyon'un süvari devriyesi var. Zaten karanlıkta çok uzağa gidemeyiz."

Alaina kendini, inine kadar takip edilen bir tilki gibi hisse-diyordu. Ama yine de mücadele etmeye karar verdi. "Cenaze arabasını alacağız. Tarlalar üzerinden ilerleyip bu gece nehir ko-lunun kenarında saklanacağız."

Aniden dönüp Cole'a çizimlerini verdi, sonra da Cole'un çizimlerini giymesine yardım etmeden, bahçedeki mutfaktan erzakları getirmek için çabucak dışarı çıktı.

Yanan evden gelen ışığı arkalarına alan üçlü, geniş tarlaların arasından cenaze arabasıyla yol almaya başladı. Saul, ağır tabutu yan tarafa itmişti. Böylece Cole da bacağını uzatabileceği şekilde tabutun yanına yatmıştı. Ağaç tepelerine kadar yükselen alevler, Alaina'yı yeniden gözyaşlarına boğdu. Yangının parlak ışığı bütün tarlayı aydınlatıyordu. Yanan eve doğru uzanan aşağı yoldan geçerlerken, Gillettlerin heyecanlı çığlıklarını duydular. Bu da, cenaze arabasının her an görülebileceği anlamına geliyordu. Fakat Gillett ailesi yangını izlemeye öyle dalmıştı ki, koruluğa kaçış düşünüldüğünden çok daha güvenli olmuştu.

Saul'un isabetli yön bulma yeteneği onları nehir kolunun yanındaki iyi gizlenmiş ağaçlık bir alana götürdü. Siyahi kâhya aşağı inip atlarla ilgilendikten sonra, koruluğun içine girerek, Gillettler onları takip etmesin diye izleri yok etti. Üzerine büyük gelen ceketinin içinde kamburunu çıkartan Alaina ise, cenaze arabasının koltuğuna kıvrılıp, alçaktan geçen bulutlara yansıyan kızıl ışıltıları kederle izlemeye koyuldu.

Yangın gece yarısı söndükten kısa bir süre sonra, hafif bir yağmur yağmaya başladı. Saul geniş omuzlarına bir yağmurluk alıp ulu bir meşe ağacının gövdesine yaslandı. Alaina tünediği yerden aşağı inip cenaze arabasının açık arka kapısına oturdu, kendine doğru çektiği dizlerine kafasını dayadı. Cole'dan olabildiğince uzak durmaya çalışıyordu. Yağmurun gelişiyi birlikte obur sivrisineklerin saldırıları azalmıştı en azından. Sonunda biraz uyku uyuyabileceklerdi.

Sabah güneş doğduğu zaman, dışarıda karanlık ve gri bir gökyüzü vardı. Alçalan bulutlar havada asılı kalmıştı. Cole cenaze arabasından çıktı ve sert zeminde yatmış olmasından kaynaklanan ağrı ve krampları hafifletmek için esneme hareketleri yapmaya başladı. Saul küçük bir ateş yakmış, üzerinde jambon pişiriyordu. Alaina ise ortalıklarda görünmüyordu. Saul başını kaldırıp, cenaze arabasının tekerleğine yaslanmış şekilde duran Cole'a baktı. Sonra bir dilim jambon ve kalın bir parça mısır ekmeği kesip teneke bir tabağa koydu.

"Çok matah bir şey sayılmaz, efendim," diyerek gülüp kahvaltı tabağını Cole'a uzattı. "Ama bu yemek sizi gece yarısına kadar idare eder."

Cole tabağı kabul ederken merakını da gizleyemedi. "Alaina nerede?"

"Ah, Bayan Alaina yürüyüşe çıktı." Saul bir tabak daha hazırlayıp arabanın koltuğuna koyduktan sonra, bir tane de kendine hazırlamaya başladı. "Sanırım eve gitti. Birazdan atları hazırlarım. Burayı terk etmeden önce oraya doğru bir uzanırız."

Evden arta kalanları, eve ancak iyice yaklaştıklarında görebildiler. Sonra da kömürleşmiş yıkıntılar gözlerine çarptı. Bir zamanlar evi gölgelik misali güneşten koruyan geniş meşe ağaçlarından en yakın olanı çırılçıplak kalmış, grotesk karikatürleri andırıyordu. Yanıp küle dönen kirişler, acı çekerek ölmüş devasa bir hayvanın kemiklerine benziyordu. Yağmur damlaları hâlâ için için yanan evin üzerine düşerken, yukarı doğru bir duman yükseliyordu. Islak küllerin berbat kokusu sabahın aydınlığına karışmıştı.

Alaina'yı ahırın hemen dışında buldular. Kırmızı çamurun içine çökmüş, ellerini kucağında kenetlemişti. Silindir şapkası yanında duruyordu. Saul aşağı inip Alaina'nın yanına gitti, kocaman elini kibarca omzuna koydu.

"Bayan Alaina?" Rahatsız etmekten korkarcasına yumuşak bir sesle konuştu. "Gilletler uyanmadan önce gitmemiz lazım."

Alaina kan çanağına dönmüş gözlerini çevirip baktı, derin bir nefes alırken dudakları titredi. "Her şey yerle bir olmuş, Saul. Hiçbir şey kalmamış."

"Biliyorum, Bayan Alaina." Siyahi kâhya başını sallayıp, tüten enkaza baktı. Gözleri yaşardı. "Ama ben vedalaşmayacağım. Bir gün geri geleceğim ve..."

Boğazı düğümlenmişti sanki, yutkundu. Konuşacak hali kalmamıştı. Derin bir iç çekip bakışlarını enkazdan başka tarafa çevirdi. "Ama şimdi gitmeliyiz, Bayan Alaina." Alaina'yı ayağa kaldırdıktan sonra şapkayı almak için eğildi. Şapkayı koluna siliip Alaina'ya geri verdi. Alaina şapkayı takip ceketinin yakalarını

kaldırdı. Yine esmer tenli, zayıf bir erkek çocuğu gibi görünüyordu artık. Cole, cenaze arabasında oturduğu yerden Alaina'yı izliyordu. Bu ani dönüşüme bir hayli şaşırmıştı. Bir gece aynı yatağı paylaştığı ve hâlâ arzuladığı o yumuşak kadın nereye gitmişti böyle?

Alaina arabanın arka tarafına gelip Cole'a bakarak başını düşünceli bir şekilde kaldırdı. Bir süre sonra, yanına gelen Saul'e doğru döndü.

"Onu ne yapacağız?" Soruyu oldukça masum bir biçimde sormuştu, fakat Cole, Alaina'nın cevabı çoktan biliyor olduğu duygusuyla gerildi.

"Şey..." Saul, çenesini düşünceli bir biçimde kaşıyarak konuşmaya başladı. "Bunu bayağı bir düşündüm." Gözlerini tabuta çevirdi. Merakla kaşlarını kaldırıp Alaina'ya baktı. Alaina, başını sallayarak önerisini onayladı. Şeytani bir edayla gülümsedi.

"Ah, hayırmır!" Cole, gizli anlaşmalarını sezip mızıldanmaya başladı.

"Yanki, beni dinle, o mavi üniforman ve ortasındaki piring düğmelerle buralardan ne kadar uzaklaşabileceğimizi sanıyorsun sen?" diye sordu Alaina hiddetle.

Cole kafasını arkaya atıp abartılı bir biçimde içini çekti. "Tanrım, beni bu kadından kurtar!"

"Sok şunu şuraya." Saul'a eliyle işaret etti, sonra da gözlerini kısıp bunu onlara ödeteceğini söyleyen yüzbaşıya bakarak hânce gülümsedi. Cole tabuta girer girmez, siyahi kâhya kapağı indirip, yüzbaşının hava alması için bir boşluk bıraktı. Aracın arkasını özenle kapadı. Araba hareket etmeye başladığında, Cole uzun uzun içini çekti. En azından içerisi sıcak ve kuruydu. Ancak Alaina'nın kıkırdaması hâlâ kulaklarında yankılanırken, bu yalnızca küçük bir avuntu sayılırdı.

Tekrar tarlaları aşıp, nehir kolu boyunca uzanan dar yola doğru ilerlerken, Alaina tek dizinin üzerinde doğrulup tabutun üzerinden arkaya baktı. Hâlâ üzerinden duman tüten enkazda, eskinin hiçbir izi kalmamıştı. Güzelim üzüm bağları yanıp kül olmuştu ve bir daha asla düzelmeyecekti. Ağır küllerin suyu

çevreye sızacak ve o bölgeyi aylar boyunca mahvedecekti. Briar Hill artık ambardan, ahırlardan ve kulübelerden ibaretti. MacGaren ailesinin gurur duyduğu o beyaz ev artık yok olmuştu. Arta kalan tek şey, Alaina'nın hafızasındaki güzel yıllardı.

Yeniden Saul'un yanındaki yerine oturup sabah nemine karşı büyük boy ceketini üzerine geçirdi. Yanaklarından süzülen göz yaşlarına hiç aldırmıyordu. Sabahın yükü yeterince ağırdı. Bu sırada şiddetli bir rüzgâr ağaçların arasında süzülüp duman ve kül kokusunu beraberinde getirdi. Uzun zaman boyunca Alaina'nın aklında eviyle ilgili kalacak tek hatıra, bu olacaktı.

*tarama : ırmak/chatlak
düzenleme : vero*

twilightturk.com

Yirmi Birinci Bölüm

Marksville yoluna henüz girmişlerdi ki, duydukları toynak sesleriyle irkilip geri çekilerek çalılıkların arkasına saklandılar. Saul aşağı inip atların üzerini ses çıkarmayacakları şekilde örterken, Alaina da arkaya koşup Cole'u uyardı. Bu sırada Emmett Gillett görüş açısına girdi. Telaşlı bir hali olmasına rağmen, katırının daha çok gezintiye çıkmış gibi bir havası vardı. Hayvan, kalın bir söğüt dalıyla kırbaçlandığında hızlansa da, bu yürüyüş hızından yorgun düşüp sırtını kamburlaştırarak Emmett'i rahatsız ediyordu. Derken Emmett, hayvanın yavaş yavaş yürümesinden sıkılıp kırbacını yeniden hızla şaklatmaya başladı. Gittikçe artan bir hızla, cenaze arabasının saklandığı ağaçların ve çalılıkların önünden geçip gitti.

"Nereye gittiğini bilmiyorum," dedi Cole. Saul arabanın arkasına geldiğinde. "Ama o katırla gittiği yere ulaşabileceğini pek sanmıyorum."

"O taraf Marksville," dedi siyahi adam.

"Muhtemelen buralarda bir Kuzeyli'nin dolaştığı konusunda şerifi uyarmaya gidiyordur," dedi Alaina, hiç lafı dolandırmadan. "Etrafta Konfederasyon birlikleri olabilir, o yüzden Cheneyville'e doğru gitsek daha iyi olacak."

Cole, merakla kaldırdığı kaşlarının altından Alaina'ya baktı. Alaina son derece sadık bir Güneyli olmasına rağmen, Cole'u oradan uzaklaştırmaya baş koymuştu.

Alaina arkasını döndüğünde Cole'u kendisine bakarken yakaladı. Sıkkin bir biçimde şapkasını kaşlarına kadar indirip söylenmeye başladı: "Neye bakıyorsun, Yanki? Öyle bön bön bakıyorsun ki, gören de omuzlarımin üstünde bir değil iki kafam olduğunu sanır."

"Özür dilerim," dedi Cole huysuz bir sesle. "Sadece hangi yüzünün gerçek Alaina olduğunu anlamaya çalışıyordum."

Akşama doğru küçük bir kasabanın eteklerine vardılar. Cenaze arabasını, terk edilmiş tren yolunun yakınlarındaki bir barakaya sakladılar. Saul geniş kapıları arkasından kapattı. Ters çevirdikleri kutuların üzerine oturup soğuk jambon ve kaynamış yumurtalardan oluşan soğuk akşam yemeklerini yerlerken, yaklaşımakta olan büyük bir atlı grubunun sesini duyup irkildiler.

"Bu bir Konfederasyon devriyesi," dedi Saul, duvardaki çatlaktan dışarı bakarak. Uzun bir süre bekledikten sonra da, "Görünüşe göre tam yukarımızdaki arazide kamp kuracaklar," diye ekledi.

Alaina, yarısını yediği jambonundan aldığı ısırtığı zar zor yuttu.

Yakınlarından gelen çakıl sesleri, onları sessiz olmaları konusunda uyarır gibiydi. Nefeslerini tutarak bekledikleri sırada bir subay ve bir çavuş barakanın yanından geçti.

"Burayı kontrol ettiniz mi, Çavuş?"

"Ettik, efendim. İçeride böcek bile yoktu. Kasabadaki bütün ambar ve barakaları da aradık. Adamlarımız dört yoldan dördünü de tutmuş durumda, hiç kimse geçemez."

Yüzbaşı yürümeye devam ederken, çavuş barakanın köşesinden dönüp tahta duvara karşı çişini yapmaya başladı. Alaina olup bitenleri dikkatle dinlemekteydi ancak çavuşun çişini yapma sesinin gergin sessizliği bozmasıyla birlikte, Alaina utançla kulaklarına kadar kızarıp gözlerini kaçırdı. Cole'a şöyle bir bakmayı bile kesinlikle reddediyordu.

Konfederasyon askerleri barakanın dibinde dolanırken, kaçaklar, dikkatsiz bir ses çıkarıp da kendilerini ele vermemek için sessiz olmaya büyük bir çaba sarf ediyordu. Atların çıkarabileceği sesleri bastırmak için boyunlarına yem torbaları asmışlardı. Cole tabancasını kolayca erişebileceği bir yere koyarken, Saul da cenaze arabasının zincirlerini şingirdamamaları için kumaş parçalarıyla sarmalamaya başladı.

Sinirleri iyice gerilmişti. Meraklı bir askerin kapıyı açıp da onları bulması an meselesiydi. Hatta şehir meydanında çırılçıp-

lak durup da birinin durumu fark etmesini beklemek gibiydi bu. Genç bir asker, arkadaşıyla sohbet ederken elini kapiya dayadı. Barakadaki üçlü soluksuz bekliyor, askerin sesini duyuyorlardı. Fakat genç erin yaslandığı kapının metal sürgüsünden gelen gıcırtilardan ne konuştuklarını anlamıyorlardı.

Yemek çağrısını duyan Konfederasyon askeri yaslandığı yerden doğrulduğunda, kapı hızla çarpıp geri sektti. Rahatlayan Alaina, askerler uzaklaşırken küçük, ahşap bir kutunun üstüne oturdu. Saul neşeyle çamurun içinde dans ederken, Cole da tabancasını kılıfına geri soktu.

Bir anda, barakanın öteki tarafından boğuk bir ses duyuldu. Loş ışıktaki, önündeki toprak yığınına rağmen zorlanarak itilen küçük kapıyı gördüler. Alaina ve Cole, bu davetsiz misafiri karşılamak için tabancalarına sarıldılar. Saul da, silah niyetine, kendi kolu kadar sert ve uzun olan bir kalas aldı. Kapı tamamen açıldığında, içeri çelimsiz bir şekil girdi, sonra doğrulup pantolonundaki tozu silkeledi. Gelen, Tater Williams'tı.

Küçük çocuk, hareketlerini takip eden iki silahı seyrederek kaygılı bir şekilde onlara doğru ilerlerken, Cole da rahatlayıp cenaze aracının tekerleğine yaslandı. Çocuk omzunda bir parmak hissedince, hemen açıklamaya başladı: "Dışarıda tahta bir kutu var." Gözlerini, yüzbaşının tabancasına dikti. "Ama ben size zarar vermeye gelmedim."

"Bizi nasıl buldun?" diye sordu Cole.

"Sizi takip ettim." Paspal çocuk kendisine sorulan bu soru karşısında hiç endişelenmemişe benziyordu. "Yaşlı Gillett, Emmett'i Marksville'e, beni de buraya yolladı. Emmett katırı alıp beni yayan bıraktı." Sırtı. "Elbette o yaşlı katır ve Emmett birbirleriyle hiç anlaşılamaz. Ben onu yayan bile geçerim. Şerife yüzbaşının kaçtığını söyleyecektim." Üçlünün şüpheli bakışlarını fark eden Tater çabucak ekledi: "Söyledim de! Ama elbette nerede olduğunuzu söylemedim."

Alaina gözlerini kısarak çocuğa baktı, kime hizmet ettiğini merak ediyordu. Tater çıplak ayağını çamurun içinde sürüyüp Alaina'ya mahcup gözlerle baktı.

"Ben de Emmett'ten pek hazzetmem. Onun elini ayağını

bağlayıp tütsü kulübesine tıktığınızda, size bir şeyler borçlu olduğumu düşündüm ben de. Ha-ha!" Çocuk aniden attığı bu kalıkahayı bastırmak için eliyle ağzını kapattıktan sonra, hafifçe kıkırdadı. "Yaşlı Gillett, Emmett'i eli kolu bağlı bir şekilde bulup da ağzındaki kumaş parçasını çıkardıklarında, Emmett devasa bir adamla ve on iki kadar Kuzeyli'yle nasıl dövüştüğünü anlattı. Yaşlı Gillett'in nasıl burnundan soluduğunu görmeliydiniz. Dedi ki, 'O kumaşı şunun ağzına geri tıkm.' Çocuk tekrar kıkırdar gibi oldu. "Babası, Emmett'i sabaha kadar o kulübede tuttu. Emmett dışarı çıktığında, burnu yanmış bir domuz kadar sınırlıydı. Babası, atların yalağında üstünü başını temizlemeden onu içeri alıp yemek yemesine izin vermedi. Emmett de, yapacağı son şey bile olsa, yüzbaşını jambon gibi tütsülenene dek tütsü kulübesine kapatacağına yemin etti."

Bu sırada dışarıdan bir haykırış duyuldu. Konfederasyon askerlerinin kampında bir telaş vardı. Alaina ile Cole, tabancalarını Tater'ın üzerinden diğer tarafa çevirdiler. Rahatlayan Tater, kapıyı kapadı. Konfederasyon subayı askerleriyle birlikte barakanın yanından geçerken, barakanın içindeki kaçaklar, subayın çavuşa nasıl bağırdığını açık seçik duydular.

"Alexandria'nın dışında, yolun birkaç kilometre yukarısında kamp kurmuş bir Kuzeyli devriyesi varmış. Yolları tutan askerler oldukları yerde kalsın, ama diğer bütün askerler bizimle gelsin. O Kuzeylilerin uykularını kaçırarak bir şeyler yapabilir miyiz, bir bakalım."

Birlikler atlarına binip dörtnala uzaklaştılar. Arazide bir tek boş çadırlar kalmıştı. Tater Williams omzundaki tozları silkip böbürlendi: "Yoldaki askerlere, bir grup Kuzeyli'nin nehir yolundan bu tarafa doğru geldiklerini de söyledim." Üçlünün sorgulayan bakışlarını görüp masumca omuzlarını silkti. "Gerçekten var ama! Yol boyunca mutlaka bir Yanki grubu olur."

Alaina'nın gözleri Cole'unkilerle buluştuğunda, yüzüne umut dolu bir gülümseme yerleşti. "Belki de gizlice sokulup seni Yanki devriyesine ulaştırabiliriz."

"Bu pek mümkün değil," dedi Tater. "Yankiler, Güneyli as-

kerlerin dikkatini çekmeden çok yakına gelemezler. Etrafta biraz dolanır, sonra da işler sarpa sarınca geri dönerler.”

Alaina'nın omuzları, hayal kırıklığıyla düştü. Uzun gecenin ve günün yorgunluğu, yüzünden okunuyordu. Yüz hatları gergindi. Yoldaki engelleri aşıp Cheneyville'den sağ salım nasıl çıkacaklarını düşünürken, gözleri oldukça üzgün bakıyordu.

Tater çömelip Alaina'nın yüzüne baktı. “Bayan Alaina, siz misiniz?”

Alaina'nın ağzı açık kaldı. İsminin kullanılmasından korkmuş gibiydi. O sırada Cole da, Alaina'nın erkek kılıfına kanan tek kişinin kendisi olup olmadığını ciddi ciddi ıncrak etmeye başladı.

“Aman Tanrım, Bayan Alaina,” Tater nazikçe gülmüsedti. “Sizin erkek olmadığınızı biliyordum. Saul'un sizin boylarınızda bir arkadaşı olmadığını biliyordum. Geçen sene Kuzeyliler buradayken Emmett'in size ne yaptığını da biliyorum. Sizi hep sevmişimdir. Artık buralarda olmamanız çok yazık. Bayan Alaina?” Alaina'nın ceketinin kollarını çekştirerek, yaşla dolmuş gözlerini görmeye çalıştı. “Kapının hemen dışarısına tren yolu yapılar. New Orleans'a kadar uzanacaktı ama savaştan önce ancak buraya kadar getirebildiler. Babam o zamanlar bu yolun yapımında ne kadar çok çalıştığını ve işi bırakmadan önce nehir kenarına, Holmesville'e kadar uzanan bir set çekerken ne kadar zorlandıklarını anlatırdı. Tren yolunun üstünde demir ya da tahta yok, fakat babam güneğe hiç görünmeden gitmek için bunun çok iyi bir yol olduğunu söylerdi. Yankiler karayolunu kapatmış durumdalar, ama buralı olmadıkları için tren yolundan haberleri yok. Yani isterseniz doğuya giden yoldan, isterseniz de nehir boyunca batıya uzanan yoldan gidebilirsiniz. Artık seçimi size kalmış.”

Alaina şapkasını çıkarıp gürültülü bir şekilde burnunu çektiikten sonra yüzünü koluna sildi ve öne eğilip çocuğa minnetle sarıldı. Bunun ardından Tater hızla ayağa kalktı. Ne yapacağını şaşırmişti. Bir süre kararsız kaldıktan sonra şans dileyip, eve geri dönmesi gerektiğine dair birkaç sözcük geveledi ve kapıdan çıkıp gitti.

Güneşin batışıyla birlikte küçük kasaba yavaş yavaş karanlığa gömülüyordu. Şişkin bulutlar, etrafa parlak ışıklarını saçan ayla köşe kapmaca oynuyordu adeta. Saul dışarı çıktı ve çok az nöbetçinin koruduğu kamp alanına doğru sessizce süzülüp birkaç battaniyeyle birlikte geri döndü. Güney topraklarının sıcak havasında bu battaniyelere ihtiyaç duyması tuhaf karşılanabilirdi, ancak cenaze arabasının demir jantlarını ve kestiği küçük parçalarla da atların toynaklarını sarmalamaya başlayınca, battaniyeleri getirme sebebi anlaşıldı. Yolda ilerlerken ses çıksın istemiyordu. Cole tabancasını kontrol edip açık tabutun içine yerleşirken, Saul ve Alaina da barınağın kapılarını yavaşça açtı.

Saul'un kullandığı cenaze arabası, sessiz bir hayalet gibi dışarı süzülürken kapılar arkalarından kapandı. Alaina, arkalarından bütün izleri silerek gelirken Saul da cenaze arabasını tren yoluna doğru sürdü. Tekerlekler pash raylardan birine nihayet oturdu. Alaina koltuğuna çıkar çıkmaz, Saul kırbaçları vurup atları hızlandırdı.

Kasabanın sınırında yer alan ve fener ışığıyla aydınlatılan evlerin yanından sessizce geçip gittiler. Köpekler etraftakileri uyandırmak istercesine havlamaya başlamadan önce, arabayı güzelce gizleyen bir ağaç topluluğunun arkasında yol almaya çoktan başlamışlardı bile. Birkaç metre ileride rayların da sonu gelince, tekerleklerin rayların üzerindeki düzenli sarsılmaları da kesildi. Üzerine konacak raylar için önceden hazırlanmış olan toprak dolgulu yol, hem karayolunu hem de o yolları tutan Konfederasyon askerlerini geride bırakarak tam önlerindeki çamurlu arazinin içine doğru uzanıyordu. Saul, atları ve arabayı, hâlâ iskelet halinde olan, demir köprülerin ilkinin üzerinden geçirdi.

Şafak sökmeden önce doğuya, Holmesville yoluna girmişler, doğan güneşe ve Mississippi'ye doğru yol alıyorlardı. Gün ışığıyla birlikte Cole bir vampir gibi tekrar tabutunun içine yerleşti. Birkaç saat sonra, bu feci tutsaklığının daha da farkına vardı. Bacağının üst tarafındaki şişlik dizine kadar ulaşmış, bileği de şişip çizmesini sıkmaya başlamıştı. Tabut kapağının baş kısmındaki küçük delikler içeri hava girmesini sağlasa da, Cole

daracık alanda zar zor kıpırdayabiliyordu. Her hareket ettiğinde bacağına bıçak gibi keskin bir ağrı saplanıyor, kafasını tabuta çarpıyordu. Dişlerini sıkıp içinde bulunduğu zor durumdan başka şeyler düşünmeye çalıştı. Roberta'yı aklına getirmeyi denedi. İhtirash güzellığı ve vücudunun yuvarlak, kıvrımlı hatları, içinde biraz da hayat ve ruh barındırsaydı vazgeçilmez olabilirdi. Karısının asık suratını ve iğneleyici dilini hatırlayınca, Cole'un bütün çabası boşa çıkmış oldu.

Ama hemen ardından zihninde yavaş yavaş canlanan başka görüntüler keyfini yerine getirdi. Alnına dökülen gür kâküllerin altındaki açık gri gözler, kimi zaman kısıp bakıyor, kimi zaman da şaşkınlıkla kocaman açılıyor, gülüyor, dalga geçiyor, korkuyor, tehdit ediyor, öfkeleniyor, ağlıyordu. İnce, düz ama küstah bir burun, bu gri gözlerdeki anlamı daha da derinleştiriyordu. Yumuşak ve dolgun dudaklar nazikçe gülümseyerek Cole'un dudaklarını çağırıyordu. Cole'un sert vücuduna değen o körpe ve hassas göğüsler, her nefes alış verişinde inip inip kalkıyordu. Kolları ise...

Yeter artık! Cole bu asi düşüncelerini sert bir şekilde bastırdı. Kalbi deli gibi atıyor, alnından terler akıyordu. Tabutun içindeki bunalıcı sıcaktan kurtulmanın yolu yoktu.

Cole tereddütlü düşüncelerini, yakın geleceğin olasılıklarını dikkate alarak yeni bir raya oturtmaya çalıştı. Belirsiz ve esnek hayatı şu an her yöne çekilebilir, karşısına birçok bilinmeyen ihtimal çıkabilirdi. Bu ihtimallerden bazılarının sevecenlikle atlatılabileceği umuduyla, Alaina'ya, mermi kesesinin en altına saklamış olduğu ve Emmett'in tabanca kemerini taktığında bile fark edemediği küçük bir paket altın para ile birkaç gümüş dolar vermişti. Şimdi yapması gereken tek şey sabırlı olup daracık hapisanesinden kurtulacağı ana kadar beklemektir.

Kuşluk vaktinde, cenaze arabasının bir kavşağa yaklaştığı sırada, gri üniformalı bir süvari birliği de kavşağa girdi. Alaina arkaya uzanıp arabaya iki kere vurarak, Cole'u sessiz olması konusunda uyardı. Saul ise atların dizginlerini çekti ve arabanın köşelerindeki sarı bayrakları işaret ederek, sarıhumma konusunda askerleri uyardı. Subay onlara geçiş izni verdiyse de, biraz yol aldıktan son-

ra bir devriye ekibi peşlerine düşüp belli bir mesafeden onları takibe aldı. Öğlene kadar kaçaklara refakat ettiler. Fakat öğlen olduğunda, devriye yoldan çekilip gölgelik bir alanda yemek molası verdi. Saul, atları hızla koşturma isteğini zorlukla bastırdı. Devriyelerin görüş alanından çıktıktan sonraysa, cenaze arabasını, nehrin kollarından birine paralel uzanan bir yan yola soktu. Yeni yol oldukça virajlı olsa da, en azından asker yoktu.

Öğlen güneşinin altında tabut tam anlamıyla bir fırına dönmüştü. Cole iyiden iyiye daralmış ve artık isyan etmeye başlamıştı. Saul, nızıldanan Kuzeyli'nin biraz temiz hava alabilmesi için durdu ve tabutun kapağını açtı. Cole'un sinirleri çok gergindi. Terden sıırıslıkm olmuş, yüzü de sıcaktan dolayı kızarmıştı. Alaina bile onun bu haliyle dalga geçmeye cesaret edememiş, Cole gömleğini ve içindeki atleti çıkartırken ona sessizce bir kova su getirmişti.

Aradan üç-dört saat geçtikten sonra, cenaze arabası, iki su-yolunun kesişip yan yolun sona erdiği bir noktaya ulaştı. İleride servi ağaçlarının arasında küçük bir kulübe vardı. İçerdiği riski göz ardı etseler bile, ana yola geri dönmeleri çok uzun zaman alacaktı. Fakat görünüşe göre tek seçenekleri de buydu. Kulübeye doğru ilerlemeye başladılar.

Sakallı, zayıf bir adam çökecek gibi duran verandadaki salı-lanan sandalyesinden kalktı, kolunun altında toprak bir sürahi taşıyarak kaçaklara doğru yürümeye başladı. Alaina şapkasının kenarıyla yüzünü kapattı, gri oldukları belli olmasın diye gözle-rini kısıtı ve tekrar arabanın yüksek koltuğuna yaslandı.

"Karşıya mı geçmek istiyorsunuz?" dedi adam, ince bir sesle. I lâla biraz uzakta sayılırdı.

"Evet," dedi Saul. "Zavallı efendimizi akrabalarının yanına götürüyoruz, fakat oraya nasıl gideceğimizi bilmiyorum."

Adam sakallarını ovuşturdu ve gözlerini kaçaklardan ayır-madan sürahidenden uzun bir yudum aldı. "P-e-k-â-l-â," dedi, boğazını temizlerken. Ağzını koluna sildi. "Burada insanlar genel-de benim tekneyi kullanır. Elbette herkesi kabul etmiyorum. Yalnızca yol ücretini ödeyebilecek olanları geçiriyorum. Paranız var mı?"

Alaina elini cebine sokup gümüş bir dolar çıkardı, Saul'a verdi. Siyahi kâhya da parayı zayıf adama uzattı. Adam parayı ısırarak kontrol ettikten sonra, az önce duymuş olduğu madeni paraların şingirtısını hatırlayarak kaşlarını çatı.

"P-e-k-â-l-â," dedi, bu kez ilkinden daha uzun bir şekilde. "Yanki parası sanırım. Olsun, fark etmez. Ama yeterli değil tabii."

Alaina, Saul'un kolunu çekiştirince, adam onlara baktı. Saul eğildiğinde Alaina kulağına bir şeyler fısıldayıp ona sanki bir şeyler gösteriyor gibi elini uzattı. İriyari siyahi kâhya, adama dönüp kocaman gözlerle ve endişeli bir sesle konuşmaya başladı:

"Yalnızca iki tane daha gümüş paramız var. Yaşlı efendimizin çok parası yoktu ve cenaze levazımatçısı da bize yalnızca büyük beyaz olanları verip, küçük sarı olanları kendine sakladı."

"Bu kadar paraya sağlığını tehlikeye atıp da bir sarıhumma kurbanını karşıya geçiremem," diye mızıldandı adam. "O küçük sarı paralardan bir-iki tane bırakmadığından emin misiniz?"

"Evet efendim!" Saul sert bir şekilde kafasını salladı. "Ama efendimiz sarıhummadan ölmedi. Nehrin yukarısında Kuzeylilerle yapılan savaşta öldürüldü. Cenaze levazımatçısı, bu küçük sarı bayrakları, Kuzeyliler bizi taciz etmesin diye arabaya bağladı."

"P-e-k-â-l-â, ben de sadık bir Konfederasyon askeri sayılırım. O yüzden sizi üç dolara nehrin karşısına geçiririm."

Her ikisi de böyle bir yolculuğun genelde bir çeyreklik tuttuğunu bilseler de, Saul'un ağzı kulaklarına vardı. Adam paraları kontrol ettikten sonra, nehir koluna paralel uzanan yolda yürümeye başladı. O kadar uzun bir süre gözden kayboldu ki, Saul ve Alaina kandırıldıklarından korkmaya başladılar. Sonra nehirde eski, ahşap bir tekne görüldü. Güvertesi düz bir tah-tadan oluşturulmuş, etrafına da direkler tutturularak, her an çökecekmiş gibi duran bir küpeşte yapılmıştı. Güverte, cenaze aracının ve atların sığacağı kadar genişti. Saul, zayıf adamın karaya fırlattığı halatı yakalayıp tekneyi kıyıya doğru çekti. Tekneci adam yukarı uzandı ve nehrin iki kıyısı arasında uzanan kalın ve sağlam bir palamarı çekip, teknenin ön ve arka tarafındaki

demir turnakların altından geçirdi. Sonra arka taraftaki kızıağı indirdi ve geniş tahtalarla kıyıya uzanan bir köprü oluşturdu.

Atların ağırlığıyla bir tarafa doğru batan tekne, karşı tarafa yerleşen cenaze arabasının dengelemesiyle sarsılarak düzeldi. Saul, tabuttan gelen küfürleri gizlemek için gürültülü bir biçimde öksürdü. Sonra da, tekneci onu dikkatli gözlerle izlerken, Saul aceleyle koştu ve tekerlekleri sabitlemek için altlarına tahta parçaları koydu.

"Şu öksürüğünle ilgili bir şeyler yapmalısın, evlat," dedi adam. "Sıtına olmuş gibi bir halin var." Bir kenara güvenli bir şekilde yaslanmış olduğu sürahiye eliyle şöyle bir vurdu. "Kesin tedavisi burada. Bir doların daha varsa, sana biraz satabilirim."

Saul boş gözlerle adama baktı. Sonra gözlerini kırptırdı ve hiçbir cevap vermeyerek adamı hayal kırıklığına uğrattı.

"Hadi bakalım! Eğer bu kadar yükü nehrin öbür yakasına ulaşabilmek istiyorsanız bana biraz yardım etmelisiniz. Şu öndeki palamarı alıp arkaya doğru yürü. Şöyle!"

Tekne nehrin ana akıntısına girdiği zaman, kabarmış sularla oluşan anaförler yüzünden, kılavuz palamarına doğru yaslandı ve yana doğru yatmaya başladı. Saul cenaze aracını teknenin öbür tarafına çekmeye çalışırken, zayıf adam da elindeki büyük küreği kullanarak tekneyi suyun üzerinde düz tutmaya gayret etti. Tekne, tehlikeli bir biçimde bata çıka giderken Alaina arabanın en yüksek koltuğuna oturdu. Gözleri bağlı olan atlar, korkuyla titriyordu.

Karanlık tabutun içindeki Cole'un elinden, sonunun ne olacağını merak etmekten başka bir şey gelmiyordu. Teknenin savrulmasıyla dengesini iyice yitirmişti. Sıyalı, dar, sıcak ve havasız dünyası dönüp durdukça, midesi de allak bullak olmuştu. Bu kadarı fazlaydı! Eğer boğulacaksa, bu tabutun içinde olmamalıydı. Delikten bir elini çıkarana kadar dirseğiyle kapağı ittirdi. Gücü biraz yerine gelmişti. Omuzlarından destek alarak ağır kapağı tamamen açmayı başardı.

Tabutun kapağını açtığı zaman, çığlığı andıran tuhaf bir haykırış işitti. Dehşete kapılıp geri geri sendeleyerek tekneci, tabutun içinde oturan Cole'a bakakalmıştı. Adam dönüp bir anda suya

atladı. Suyun sıçramasından, adamın kıyıya ne kadar büyük bir hızla yüzdüğü anlaşılıyordu. Adamın kaçışını izleyen Saul ve Alaina kahkahalara boğulmuştu. Tekneci karaya ulaştıktan sonra, gördüğü yaratıktan kendini kurtarmak için tüm gücüyle koşmaya devam etti. Arkasına hiç bakmadan ağaçların ve çalılıkların arasına dalıp gözden kayboldu.

Saul gelip Cole'un cenaze arabasından çıkmasına yardım etti. Ama şakalaşacak zamanları yoktu. Palamar iyice gerilmiş ve akıntı tarafındaki tırnağı aşağı çekmeye başlamıştı. Bu sırada Alaina çığlık atarak, azgın suların onlara doğru sürüklediği köklerinden kurtulmuş meşe ağacını gösterdi. Eğer tekneye çarpacak olursa, alabora olmaları an meselesiydi. Tek çözüm, palamarı serbest bırakıp akıntıyla birlikte sürüklenmekti.

Saul, palamarı demir turnaklardan çıkarırken, boynundaki damarlar patlayacak gibi görünüyordu. Palamarın turnaklardan kurtulmasıyla birlikte tekne aniden sallandı ve korkan atlar kışnemeye başladı. Ama en sonunda serbest kalan tekne akıntıyla birlikte sürüklenmeye başlayınca dengesini yeniden sağlamış oldu.

Saul küreği kullanarak tekneyi suyun ana akıntısında tutmaya çalışıyor, kıyıdaki sığlık yerlerde başıboş yüzen ağaç gövdelerinden korumaya gayret ediyordu. Kapkara bataklık sularının içinde sürüklenirken ağaç köklerine çarpmamaya çalışmak oldukça yorucu bir işti.

Bir saat kadar sonra, bataklığa benzeyen nehir kolundan çıkıp, daha geniş bir nehrin çamurlu akıntılarına gelmişlerdi. Simsport yakınlarında, Kızıl Nehir'deydiler. Güçlü akıntılar tekneyi zaman zaman batırıp çıkarıyordu. Saul ise tekneyi düz tutabilmek için büyük bir çaba sarf ediyordu. Kan ter içinde kalmıştı.

Bir ara teknenin başı suya batmaya başladı. Kış tarafı yukarı kalktığı için tekneyi idare etmek daha da güçleşmişti. Alaina, güverteadaki küçük, gizli kapağı açtığında geminin ön tarafının yarısının suya gömülmüş olduğunu gördü. Böylesi külüstür bir tekne, bu kadar güçlü akıntılarda ağır yükü kaldıramazdı. Cole bir ip bulup bir kovanın tutacak yerine bağladı. Alaina da kapak-

tan içeri girip suyu kovayla boşaltmaya başladı. Cole ondan aldığı kovayı küpeştenin üzerinde nehre boşaltıp tekrar Alaina'ya veriyordu. Kısa bir süre sonra tekne tekrar dengesine kavuştu. Ama böyle kalabilmesi için ara sıra aynı şeyi tekrar etmeleri gerekti.

Güneş, gökyüzünde bir hayli alçalırken, tekne nehirde sürükleniyordu. Doğru yöne gidiyorlardı, fakat en büyük endişeleri, suyun üzerinde kalabilmektir. Güneş ağaçların arkasında yavaş yavaş gözden kaybolurken, endişeleri daha da arttı.

Ama birdenbire duydukları bir vapur sireni gecenin sessizliğini yırttı. Arkalarında, yandan çarklı bir vapur görüldü. Yoluna çıkan bu tuhaf tekne yüzünden vapur, sirenini bir kez daha çaldı. Baş tarafındaki beyaz köpükler, vapur çarklarının yavaşlamasıyla silinip gitti. Tayfalar gezi güvertesine dolmuştu. Vapur, tedbir olarak motorlarını kapattı.

Cole mavi ceketini eline alıp başının üzerinde salladı. Bu kadar güneye inmiş bir vapur, ancak Birlik vapuru olabilirdi. Bir adam kaptan köşkünden çıkıp uzun bir dürbünle küçük tekneyi incelemeye başladı. Cole gömleğini giyerken Alaina ve Saul'a cenaze arabasındaki sarı bayrakları kaldırmalarını söyledi. Vapur en sonunda tedbirli olmayı bırakıp tekneye iyice yaklaştı.

Teknenin batmasını engellemek ve vapura işaret vermek için giriştiği mücadele Cole'u epeyce yormuştu. Tayfalar tarafından büyük vapura taşınana kadar, teknenin küpeştesine yaslanıp bekledi. Atlar da vapura alındı, fakat batmakta olan tekne, üzerindeki cenaze arabasıyla beraber kaderine terk edildi.

Vapur, New Orleans'taki hastaneye yaralı götürüyordu. Cole, yarası hızlıca incelendikten sonra boş bir kamaraya alındı. Vapur limana sabahleyin yanaşacağı için, görevli subaylardan hiçbirisi Cole'un arzusunu yerine getirmekte bir sakınca görmemiş ve arkadaşlarının yanına girmesine izin vermişlerdi. Ne de olsa Cole, subaylara, hayatını Alaina ile Saul'un yardımlarına borçlu olduğunu söylemişti.

Gece boyunca Cole çok rahatsız ve bölük pörçük uyudu. Acısı onu uyutmuyordu. Yerde yatan Saul horlaya horlaya uyurken, Alaina da kestirmek için yatağın yanındaki sandalye-

ye kıvrılmıştı. Şafak gökyüzünü aydınlatırken, Cole hafif uykusundan uyandı. Alaina pencerede, düşünceli bir şekilde yeni gününü seyrediyordu. Yavaşça seslenince, Alaina yatağın yanına geldi. Yüzünde nazik ve yorgun bir gülümseme vardı. Cole ise ne söyleyeceğini unutmuştu. Minnettarlığını ifade edecek doğru sözcüğü ararken, aklı binlerce anlamsız sözle dolmuştu. En sonunda bir âşığın söyleyebileceği en aptalca sözleri seçti.

“Alaina... para sende kalabilir,” diye fısıldadı akılsızca. “Saul’u da ödüllendireceğim.”

Alaina’nın yüzündeki gülümseme yerini acı dolu bir kedere bıraktı. “Sen insan vücudunu tanıyor olabilirsin, Doktor Latimer, fakat insana dair öğreneceğin daha çok şey var.” Sesi kısık ve gergindi. “Para, eskiden olduğu gibi senin mermi kesende. O paranın bin katını bile versen, ne Saul’u, ne de beni satın alabilirsin.”

Ağırbaşlı bir şekilde dönüp kamaradan dışarı çıktı. Cole, kapanan kapıya bakakaldı. Bu sırada vapur sirenini iki kez çalarak, New Orleans’ın görüldüğünü müjdeledi.

*tarama : ırmak/chatlak
düzenleme : vero*

twilightturk.com

Yirmi İkinci Bölüm

Yaralıların hastaneye gelmesiyle telaşlı bir koşuşturma başladı. Çavuş Grissom kapıda durmuş, sedye taşıyan erlere talimatlar yağdırıyordu. Alaina, dışarıda bekleyecek durumda değildi. Saul'u da arkasına takıp Cole'un arkasından hızla ilerledi. Çavuş, Alaina'ya kısaca baktı ama tanımadı. Gözlerini siyahi kâhyaya dikti, ama az önce baktığı yüzün kime ait olduğunu aniden anlayınca yüzünü tekrar Alaina'ya çevirdi. Şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı.

"Bu da nesi...?" Daha yakından baktı. "A! Sen misin?"

"Evet çavuşum." Alaina, oynadığı o erkek çocuğu rolüne kolaylıkla büründü. "Yüzümü biraz siyahlaştırdım ki..." Omzunun üzerinden başparmağıyla Saul'u işaret etti. "İkimiz beraber Yüzbaşı'yı buraya kadar getirebilelim."

"İley siz, Yüzbaşı'yı hemen buraya getirin." Çavuş Grissom, sedye taşıyan erlere eliyle işaret etti. Sonra kapıyı açıp dışarıya seslendi. "Sedyelerdeki diğer askerleri koridora bırakın." Cole'un sedyesine doğru yürüdü. "Doktor Brooks yaralılarla ilgileniyor, fakat gidip bir kontrol edeyim, belki Binbaşı Magruder bacağınızdaki yaraya bakabilir."

Çavuş onu ameliyathanenin dışında bırakıp giderken Cole hiçbir şey söyleyemedi, fakat Binbaşı'nın ismini duyunca yüzüne kaygılı bir ifade yerleşti.

"Kasap Magruder'in bacağına kesmesine izin mi vereceksin?" diye sordu Alaina kaba bir tavırla.

Cole cevap vermeye fırsat bulamadan, koridorda sert çizime sesleri duyuldu ve kıpkırmızı olmuş yüzüyle Magruder çıkagelip, çelimsiz çocuğa öfkeli gözlerle baktı.

"Kasap Magruder, öyle mi? Seni küçük almak, seni firar suçundan askeri mahkemede yargılayacağım."

"Ben sizin mavi göbekli askerlerinizden değilim," dedi Alaina, cüretkâr bir biçimde. "Ayrıca firar etmiş de değilim. Dinlenmek için biraz evime gitmiştim sadece."

"Çocuğu rahat bırakın, Binbaşı." Cole, dirseğinden destek alarak doğrulmaya çalıştı. "Eğer Al eve gitmemiş olsaydı, şu anda muhtemelen leş gibi kokan bir Konfederasyon hapishanesinde olurum."

Magruder'ın yüzünde şaşkınlık vardı. "Aa! Yüzbaşı Latimer! İti an çomağı hazırla! Savaşta kaybolduğuna dair daha yeni haber almıştık. Görünüşe göre kahraman olmayı başarmışsın. Anlat bakalım, her şey nasıl gitti? Çavuş, cepheden gönderdiği raporda oldukça heyecanlı cümleler kuruyordu. Yaralıların geri çekilmesine yardımcı olmak için arkada kalmışsın. Bir süvari alayı ve bir topçu bataryasına karşı tek başına."

"Aslında yalnızca küçük bir devriyeydi ve bizden ele geçirdikleri tek bir silahları vardı," diye cevapladı Cole kısaca.

"Humm, Pleasant Hill'de bırakılan yaklaşık dört yüz yaralının içinde, yalnızca senin sıhhiye kampında olanların geri dönmeyi başardıklarını bilmek sana büyük bir başarı hissi veriyor olmalı."

"Bundan haberim bile yoktu, Binbaşı."

"Her neyse." Magruder omuzlarını silkip kanlı ellerini bir havluya kuruladı. "Eminim tahkikat kurulu, ordunun geri kalanı hâlâ Alexandria'dayken senin nasıl geri dönebildiğini öğrenmek isteyecektir."

"Her şeyi tek başıma açıklayabileceğimden pek emin değilim," dedi Cole. "Zamanımın büyük bir kısmını bir tabutun içinde geçirdim. Ama Al ve arkadaşları sayesinde, başımdan geçenleri anlatmak için buradayım. Ayrıca yanımda küçük bir yadigâr da getirdim."

"Ah, evet... yarandan söz ediyorsun elbette. Şuna bir bakmamız lazım." Magruder sedyenin yanında diz çöktü ve cebinden makasını çıkarıp sargı bezini kesti. Sonra bezi tamamen çıkardı ve makasın ucuyla yaraya dokunup kenarlarını kaldırdı. Cole'un

dişlerini sıkmasına ve alından boşalan terlere aldırış bile etmedi. Alaina dudaklarını ısırdı ve akan kanı götünce irkilerek çığlık atıp yüzünü duvara çevirdi.

Saul, bakışlarını Binbaşı'ya dikti ve bu kısacık anda adamın kişiliğiyle ilgili doğru yargılara vardı. Acı çeken biri, bu Kuzeyli'den uzak durmalıydı.

Magruder incelemesini bitirip ayağa kalktı. "Konfederasyon askerlerine ait bir şarapnel parçasına benziyor. Bu da içinde bolca kurşun bulunan piringten bir parça anlamına geliyor. Birkaç hafta içinde kanına zehir karışacak. Buna hiç şüphe yok. Bacağımı kesmek zorundayız."

Dudakları acıyla bembeyaz kesilse de Cole boğuk bir sesle sormayı başardı: "Parçayı çıkartamaz mısınız? Bacağım uzun süredir benimle, kendisine bayağı alıştım. Kaybetmek hiç işime gelmez."

Binbaşı omuzlarını silkti. "Daha önce böyle vakalar görmüş-tüm. Şarapnel parçası kemiğine iyice saplanmış. Dışarı çıkarmak için muhtemelen bacağı kırmak gerekir. Yakınında çok fazla atardamar ve damar var. Onlardan biri kesilirse kangren olursun."

"Ben öyle düşünmüyorum," dedi Cole. "Silah, bir Wilkinson'dı... Kuyruktan dolma bir Wilkinson. Şarapnel parçası piring değil, çelikten. Eğer parçayı dışarı çıkaramıyorsanız, bacağı kapatıp öylece bırakın."

"Size katılmıyorum, Yüzbaşı." Magruder oldukça küstah görünüyordu. "Ama ne yaparsam yapayım, her şey bana bağlı olacak. Bana karşı çıkacak durumda olmayacaksınız, öyle değil mi?"

Cole, sırttan adama bakıp sedyeye geri uzandı. "Belki haklısınız, Binbaşı, fakat size karşı çıkacak iki kişi ayarlayabilirim." Yastık olarak kullandığı kâğıt rulosuna uzanıp Remington .44'ü çıkardı. "Al?"

Al arkasına döndü.

"Tabancan hâlâ yanında mı?"

"Burada, Yüzbaşı." Omzuna astılı duran ağır keseye hafifçe vurdu.

"Dolu mu?"

Alaina, "Evet efendim," diye cevaplayıp başını sertçe salladı.

"Saul, bunun nasıl kullanıldığını biliyor musun?"

"Yüzbaşı," dedi iri adam, sırtarak. "Silah doldurmada çok hızlı değilim, ama boşaltmayı çok iyi bilirim."

"O zaman al bakalım!" deyip tabancayı Saul'a uzattı Cole. "Siz ikiniz benimle şu odaya geliyorsunuz. Eğer biri testereye benzer bir şeye dokunursa, hemen ateş etmeye başlıyorsunuz."

İ Hademeler Cole'u kaldırırken, Magruder öfkeyle atıldı. "Silahlarını üzerime doğrultmuş bir çocuk ve cahil bir zenciyle ameliyata gireceğimi mi sanıyorsun gerçekten?"

"Bir çaresini bulursunuz, doktor," diye karşılık verdi Cole. "Yalnızca nazik olun ve elinize testere almamaya dikkat edin."

Hademeler Cole'u ameliyat masasına yatırdılar. Alaina ve Saul ameliyatı bir köşeden izlemek için içeri girdiklerinde, Cole'un içi rahatladı. Çavuş Grissom, Cole'un ağzını ve burununu gazlı bir bezle sardıktan sonra küçük, kahverengi bir şişeyi kaldırıp kumaşın üzerine bir sıvı damlattı.

Ameliyathane sessizleşti. Magruder, kalın kemiğe derin bir şekilde saplanmış olan metal parçasını çekmeye çalışıyordu. Ameliyat gereçlerine doğru uzanana kadar, üzerine çevrilmiş ve her hareketini izleyen iki tabancanın varlığını unutmuştu. Hem ikisi de tabancalarının horozlarını çektiklerinde çıkan ses ameliyathanenin her yerinde yankılanınca doktor donakaldı. Yavaşça başını kaldırdığında, göğsüne doğrultulmuş olan Colt markalı silahı gördü. Dar bir kemik testeresine uzanan eline baktığında, boncuk boncuk terlemeye başladı. Yanlışlıkla testereye uzattığı elini dikkatli bir şekilde çekip, asıl aradığı şey olan pensi aldı.

Metal parçası çok sert bir şekilde sıkışmıştı. Yaranın derinlerinde kurşunu tutup çekmek için yer yoktu. Ellerinin üzerinde bir gölge belirdi, başını kaldırdığında gelenin Doktor Brooks olduğunu gördü.

"Onu asla çıkartamazsın," dedi yaşlı doktor. "Tutup çekecek yeri yok."

"Hımm, evet," dedi aynı fikirdeki Magruder. Sonra, daha ayrıntılı bir açıklama yaptı: "Gerçi şarapnel çelikten yapılmış,

kurşundan ya da piringten değil. Yarayı bu haliyle kapatıp en iyisinin olmasını umut edebilirim."

"Evet, yapılacak başka bir şey yok." Doktor Brooks çenesini kaşıdı. "Ya öylece bırakacaksın ya da bacağını keseceksin."

Magruder uzun bir süre yaşlı adama baktıktan sonra, elindeki pensle Al'i ve Saul'u işaret ederek kafasını salladı. "Yerinizde olsam bunu aklımdan bile geçirmezdim, Doktor Brooks."

★ ★ ★

Saul, etraftaki mavi üniformalılardan aşırı derecede rahatsız olduğu için Craighughların evine geri döndü. Alaina ise Cole ameliyattan çıkana kadar hastanede kalmayı tercih etti. Sonra da belki Bayan Hawthorne'a bir-iki gece evinde kalıp kalamayacağını sormaya gidecekti. Hastane personelinin merakını gidermek için Cole'un kurtulma hikâyesini anlattı. Sonunda, yüzbaşının tabancasını geri alıp almadığını kontrol etmesi gerektiği bahanesiyle, Cole'un götürüldüğü küçük, dar odaya kabul edildi. Gözleri, Cole'un zayıf bedenine takıldı. Onu daha önce hiç bu kadar hareketsiz görmemişti, bu durum korkularını yeniden canlandırdı. Ya en kötüsü... mesela Bobby Johnson'ın başına gelenler onun da başına gelirse?

Aklındaki bu korkunç düşüncüyü uzaklaştırmak istercesine, hararetle bir şekilde kafasını salladı. Cole iyileşecekti. İyileşmeliydi.

Kapı açıldı, Doktor Brooks içeri girdi. Ameliyatın üzerinden saatler geçmişti, iş gününün neredeyse sonuydu. Doktor, Alaina'nın omzuna şefkatle dokununca, Alaina da zar zor gülümseyerek cevap verdi. Magruder ve General Mitchell, Cole'u kontrol etmek için geldiklerinde, Alaina omzunu Doktor Brooks'un elinin altından çekti. Doktorların konuşmalarını dinliyor ama kelimeleri tam olarak duyamıyordu. Cole'un bilincinin açılmasını beklemeye karar verdi. Ancak o zaman içi rahat edecekti.

Cole yavaş yavaş uyanırken kafasının içinde boğuk bir gürültü ve buna eşlik eden tuhaf bir ağrı vardı. Perdeler kapalı olma-

sına rağmen, içeri süzülen loş ışık, gözleri ve ince gözkapakları için çok parlaktı. Uzaktaki duvarın dibinde duran Al'in küçük vücudunu tanıdı, ama dudakları fazlasıyla sert ve zihni fazlasıyla donuk olduğu için onunla konuşması neredeyse imkânsızdı. Gözlerini kırptırdığında odada başkalarının da olduğunu gördü. Doktor Brooks, Alaina'nın yanındaydı; Magruder ise her zamanki gibi başhekimin yanında durmuş, Cole'un sinirlerini ayağa kaldıran şeyler söylüyordu.

"Yüzbaşı'nın bu işten sağ salim çıkabilmesi mucize," dedi binbaşı. "Al'in onu bulup geri getirmesi büyük şans."

"Yüzbaşı, hal!" dedi Mitchell. "Bana kalırsa yakında binbaşı olması gerek. Sonuçta doktorlarımızın kendi sorumluluklarındaki askerlerin hem tedavisini yapıp hem de onları savunduğuna her gün şahit olmuyoruz."

Magruder'in yüzündeki gülümseme yerini bir anda memnuniyetsiz bir ifadeye bıraktı, fakat General ona hiç aldırmaz etmeyip bakışlarını Al'e çevirdi.

"Çok değerli bir arkadaşımızın hayatını kurtardın, delikanlı. Bu konuda bir şeyler yapmak gerekiyor. Sanırım seni takdir etmenin bir yolunu bulabilirim. Mesela bir para ödülü."

Yüzü öfkeden kıpkırmızı olan Magruder, hiçbir gerekçe göstermeden aceleyle kapıya doğru ilerledi, kapıyı açtığında Roberta'nın korku dolu siyah gözleriyle karşılaştı. Söyleyecek söz bulamadı. Kadının hızla yanından geçip, herkesin yüzbaşıya gösterdiği ilgiden biraz uzak kalabileceği dinlenme odasına gitti.

Nec kadar yorgun, üstünün başının nec kadar kirli olduğunun farkında olan Alaina, kuzini odaya girdiğinde, Doktor Brooks'un arkasındaki köşesine geri çekildi. Roberta, bir baloya gelmiş kadar şıktı. Cole'un dönüşünden ve durumundan haberdar olsa da, görünüşe göre hazırlanması epey bir zamanını almıştı. Saçının her bukleşi özenle kıvrılmıştı.

Kederli bir şekilde iç çekerek Cole'un yatağının başına gitti. Göğsüne sokulup hüznü bir şekilde ağlamaya başladı. "Benim zavallı sevgilim! Benim zavallı, yaralı sevgilim!"

General Mitchell sabırsız bir şekilde öne doğru bir adım ata-

rak, Roberta'nın gözyaşı gösterisini kesti. "Kocanızın bacağında ciddi bir yara var, Bayan Latimer. İçeride hâlâ tehlikeli bir şarapnel parçası bulunuyor. Korkarım, tamamen iyileşebilmesi için uzunca bir süre yataktan çıkmaması gerekecek."

Yeniden Cole'un üzerine çöken Roberta hıçkırıklara boğuldu. "Ah, sevgilim... sevgilim! Keşke burada benimle kalsaydın..."

Cole, Roberta'nın sarılmalarına sessizce tahammül etti. Fakat iki doktor en sonunda bu duygusal gösteriden sıkıldı ve müsaade isteyerek odadan çıktı. Kapı kapandıktan sonra Roberta'nın kalkıp ters bir şekilde konuşmaya başlaması hiç de şaşırtıcı olmamıştı.

"Sonunda kendine zarar vermeyi başardın." Sesinde iğnelayici bir eda vardı. "Hepsi o koynuna girdiğin küçük sürtük yüzünden." Eldivenlerini çıkarıp umursamazca yatağın yanındaki komodinin üzerine attı. Köşedeki zayıf bedeni fark edince biraz duraksadı. Bakışları iyice acımasız bir hal aldı, sesi kin doluydu. "Şuraya bak! Onu yine kanatlarının altına almışsın."

Gözlerini kısıp Alaina'ya doğru yürüdü, "Kocamı bir cenaze arabasının içine koyup buralara sürüklemişsin, öyle mi? Siz ikiniz eğer beni yok sayabileceğinizi sanıyorsanız..."

"Seni temin ederim, sevgili Robbie," diye sözünü kesti Alaina, "yanımızda başkaları da vardı. Bu genelde Saul oldu, fakat uzun bir süre Konfederasyon askerleri de bizi yalnız bırakmadı. Sonra nehir gemisinde de bir sürü Kuzeyli vardı. Acaba onun sağ salım geri döndüğüne şükretmen gerektiğini söylesem çok mu kabalık etmiş olurum?"

"İlk başta benim sözümü dinlemiş olsaydı, oralara kadar gitmezdi," dedi Roberta. "Şimdi Washington'da olurduk."

Cole karmakarışık zihniyle tartışmayı dinlemeye çalışırken, kafasını yastığa geri koydu. Kloroformun etkileri onu tekrar uyuşukluğa sürüklemişti.

Alaina kuzinine kibarca gülümsedi. "Hevesini kursağında bırakmak istemem, Robbie, fakat yakın bir zamanda Washington'a gidebileceğini hiç sanmıyorum. Belli ki General Mitchell sana anlatmaya çalıştığında dinlememişsin. Kocamı uzun bir nekahet

dönemi bekliyor ve duyduğum kadarıyla, Binbaşı Magruder, Yüzbaşı'nın yerine Washington'a gitmek için gönüllü olmuş."

"Ne demek istiyorsun?" dedi Roberta öfkeyle. "Tabii ki Washington'a gideceğiz! Görev esnasında yaralanmış bir doktor..." Kahkaha attı. "Sosyetenin gözdesi olacağız. Ayrıca benim yönlendirmem sayesinde Cole da muhtemelen savaş bitmeden generalliğe yükselecek."

"Çoktan Binbaşı oldu bile... hem de senin yardımın olmadan," Alaina kuzininin kışkırtmalarına daha fazla dayanamamıştı. "Ve Washington'a gitmeden."

Roberta gözlerini nefretle kısıtı. Kuzininin neşeyle sırtması onu çılgına çevirmişti. Küçük sürtük Cole'un yanında olması için her şeyi yapardı; hem de Cole sakat bile kalsa.

Öfkeyle kapıyı göstererek bağırdı: "Çık buradan! Senin yardımına ihtiyacımız yok. Kendi kocamla kendim ilgilenirim. Bizim işimize burnunu sokma."

Alaina sakın bir tavırla omuzlarını silkti, yatağa yaklaşp tabancayı yastığın altına koydu. "Seni başka bir mavi göбекten korumamı ne zaman istersen, beni çağırman yeterli, Yüzbaşı."

Cole çocuğun yüzüne baktı, tanıdığı kadının yüz hatlarının hâlâ orada olup olmadığına baktı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu sert bir sesle.

Alaina, bol ceketinin altındaki ince omuzlarını kaldırdı. "Kim bilir?"

Cole hafifçe kaşlarını çatı. Tam konuşacaktı ki, Alaina geriye doğru adım attı. Roberta'ya baktıktan sonra şapkasını takıp kapıya doğru yürüdü. Çıkmadan önce son kez dönüp, "Umarım bu kez seni geri getirdiğime pişman olmazsın, Yüzbaşı."

Kapıdan çıkar çıkmaz, Alaina uzun uzun iç çekti. Yaralı bir adamı kötü kalpli bir cadıyla baş başa bıraktığı için koruma içgüdülerini harekete geçmişti. Ama kovulduğu yerde daha fazla kalıp da Cole'u kendi karısından koruyamazdı.

Doktor Brooks'u hastanenin önündeki faytonunda beklerken buldu. "Biraz dolaşmak sana iyi gelecektir diye düşündüm," dedi Doktor Brooks, yanındaki koltuğa eliyle yavaşça vurarak. "İlaydi gel. Seninle konuşmak istiyorum."

Alaina, Doktor Brooks'tan yine kötü bir haber duyacağı endişesiyle bir an tereddüt etti. "Umarım yine ciddi bir şey değildir..." dedi. "Yani, Yüzbaşı iyileşecek, değil mi?"

Doktor güldü. "Bence bu sefer söyleyeceklerim hoşuna gidecek."

Alaina rahatlamıştı. Yorgun bedenini doktorun yanındaki koltuğa bırakmaktan mutluluk duydu.

"Bayan Hawthorne ve ben bir karar verdik," dedi Doktor Brooks, sakın bir şekilde.

Alaina merakla doktora baktı. "Arkadaşı olduğunuzu bilmiyordum."

"Birkaç senedir birbirimizi tanırız, fakat ilk kez fikir alışverişinde bulunduk."

"Bayan Hawthorne'u tanıdığım kadarıyla..." dedi Alaina, temkini elden bırakmadan. "Eğer söyleyeceğiniz şey tuhaf bir şeyse, hiç şaşırmayacağım."

Doktor yola bakarken neşeli bir şekilde kıkılda attı. "Onu iyi tanıyorsun, değil mi?"

"Gayet iyi tanıyorum, evet!" Alaina iyiden iyiye meraklanmıştı. "Bu kez Kuzeylileri nasıl köşeye sıkıştırmayı teklif edeceksiniz?"

"Evlat, şu kirli giysilerinden kurtulup artık genç bir hanımefendi gibi giyinmeye ne dersin?"

Alaina bir süre ses çıkarmadan durdu. Sonra tereddüt ederek sordu: "Gerçek elbiseler giymekten mi bahsediyorsunuz?"

"Ayrıca siz genç hanımefendilerin taktığı bütün şu takılar da dahil." Doktor Brooks, Alaina'nın yüzüne bakınca gri gözlerinin heyecan ateşiyle parladığını gördü. "Bu fikre sıcak baktığımı varsayıyorum o halde?"

"Ah, evet! Evet!" dedi Alaina gülerek. Şapkasını çıkarıp göğsüne bastırdı. "Çok iyi olur... Fakat... fakat emin misiniz? Bu karara nasıl vardınız?"

"Bayan Hawthorne geri döneceğinden çok emindi." Doktor Brooks omuzlarını silkti. "Kadınları bir içgüdü herhalde. Bana yeğenine hastanede bir iş bulup bulamayacağımı sordu..."

"Yani... bu hastanede... Kuzeylilerin hastanesinde mi?"

Doktor Brooks başını sallayarak onayladı. "Ben de sorup soruşturdum. Pazartesi sabahı başlıyorsun... Üstündeki kiri pası kazıyıp kendini güzelce temizlemen koşuluyla tabii."

Alaina o gece, Bayan Hawthorne'un evinde, sıcak suyla dolu büyük bir küvetin içine girip, son lekeler de teninden tamamen silinene kadar yıkandı. En sonunda cildi kıpkırmızı olmuştu. Yeni gardırobu, Bayan Hawthorne'un kızının giysilerinden oluşuyordu. Ruhuna adeta hayat gelmişti. Bayan Hawthorne'un yeğeni *Camilla Hawthorne* kimliğine bürünecekti. Yaşlı doktor, maaş konusunda yüzbaşidan daha başarılı olmuştu. Alaina yakında hiç de azımsanmayacak bir maaşla hastanede çalışmaya başlayacaktı.

Pazartesi sabahı topukları hastanenin girişinde uyum içinde tıkırdadı. Kısa saçları yüzünü saklamıyordu artık, topuz yapılmıştı. Topuz tokasını, Mitchell'in sözünü ettiği para ödülüyle almıştı. Elbisesi griydi ve işe girdiği zaman, kolalanmış bir önlükle dirseklerine kadar uzanan eldivenler takacaktı.

Çavuş Grissom, Alaina'yı koğuşlara yönlendirdiğinde onu tanımış gibi bir hali yoktu. Ne yapılması gerektiğini ve neyin nerede durduğunu Grissom'dan daha iyi bilmesine rağmen, Alaina yine de çavuşun bütün talimatlarını dikkatle dinledi.

Öğlen olduğunda merakını gidermek için Cole'u görmeye karar verdi. Bir elinde yemek tepsisiyle yavaşça kapıyı çalıp girdi. Cole yatak başıyla sırtı arasına koyduğu yastığa yaslanmış, yarı oturur yarı yatar bir pozisyondaydı. Tıraş olmaya çalışıyordu. Tabakların sesinden ne olduğunu anladığı için, o tarafa bakmadan yatağın yanındaki masayı işaret etti.

"Şuraya koy," dedi hafif bir sesle.

Alaina söyleneni yaptıktan sonra Cole'un elindeki jiletin yavaşça üzerinden kayarken, arkasında nasıl sabunsuz ve sakalsız bir boşluk bıraktığını izledi. Cole bunu yaparken ayna bile kullanmıyordu.

"Yardım edebilir miyim?" diye fısıldadı Alaina, doğal ve içten bir Güneyli aksanıyla. Bu ipeksi sesi duyunca, Cole'un tüyleri diken diken oldu. Kafasını çevirdiğinde, kendisine gülümseyen sıcacık gri gözleri gördü.

"Alaina!" Acısını umursamadan yattığı yerden doğruldu. "Burada ne yapıyorsun? Yani, tepsi ve önlükle?" Hayranlıkla Alaina'nın kadınsı elbisesine baktı. "Burada mı çalışıyorsun? Güvenli mi?"

"Alaina mı? Yüzbaşı, çıldırmış olmalısınız. Benim adım Camilla Hawthorne. Lütfen unutmayın."

"Emin misin... Bunun güvenli olduğundan... emin misin... yani... şey..." Biraz öfkeli bir şekilde boğazını temizledi. "Burada yeni misin?"

"Önceden New Orleans'a gelmiştim. Ama bu sefer bir süre teyzemin yanında kalmak için Atlanta'dan geldim. Bütün gün evde aylak aylak dolanıyorsa, Doktor Brooks burada çalışabileceğimi söyledi. Sanırım kısa bir süre önce adamlarınızdan bazılarını kaybetmişsiniz. Ayrıca Kuzeyliler bana gayet iyi maaş verdikleri için..." Maaş kelimesinin üzerinde durarak Cole'u kıskırtmaya çalıştı. "Şu an için her şey iyi gidiyor."

"Bakıyorum da keyfiniz gayet yerinde. Bayan Hawthorne."

"Yüzbaşı, bana Camilla deyin lütfen."

Cole, şüpheli gözlerle Alaina'ya baktı. "Sanırım bir süreliğine Bayan Hawthorne'u kullanacağım. Bu ismin resmiyetine dilim daha iyi dönüyor."

Alaina zayıf omzunu çabucak silkti. "Siz bilirsiniz, Yüzbaşı. Hem neden keyfim yerinde olmasın ki?" Cole'un elinden jileti aldı ve yanağını kendine çevirdikten sonra, jiletin keskin kenarını yüzbaşının çenesinin üzerinden dikkatle kaydırmaya başladı. "Buna inanmayacaksınız ama pis saçlı ve yüzleri kazınacak kadar kalın bir toz toprak tabakasıyla kaplı olan çocuklar tanıyorum. Öyle yaşamak zorunda olmadığım için çok mutluyum."

"İlmm, evet. Böyle birini hatırlıyorum sanırım. Pis dilencinin tekiydi. Her zaman iyi bir banyoya ihtiyacı var gibi görünüyordu. Vücudunun geri kalan yerleri gibi ağzı da pisti."

Alaina jileti büyük bir dikkatle Cole'un burnunun altındaki bölgede dolaştırıyordu. "Peki bu çocuğun vücudunun geri kalanını gördünüz mü, Yüzbaşı?"

"Hi-hi," diye karşılık verdi Cole. Keskin jiletin dudaklarının üzerinde olduğunun farkındaydı.

“Peki gerçekten söylediğiniz kadar pis miydi?”

Bu kez Cole cevap vermek için biraz daha bekledi. Gözleri gülse de, dudakları hareketsiz kaldı. “Hı-hı.”

Alaina jileti bırakıp, havluyu sıcak su leğenine batırdı. “Ben-
ce, Yüzbaşı...” dedi düşünceli bir şekilde. “Hakkında yanıldığınız başka şeyler de olmalı.”

Cole cevap vermeye fırsat bulamadan, Alaina sıcak havluyu yüzüne bastırdı.

“Hareket etmeden uzanın,” diye emretti. Kafasını yastığa doğru itti. “Canınızı yakacaksınız.”

Cole yüzündeki havlunun altında yarı öfkeli yarı acılı bir şekilde inledi. Alaina’nın elleri sıkıca bastırmaya devam ediyordu.

“Yine yaptın yapacağımı! Yine haşladın beni!”

“Yüzbaşı.” Alaina, Cole’un kızarmış yüzüne bakarak gülümsemi. “Çok sıcak sayılmazdı. Ne bu yaygara?” Sallanan eteğiyle kapıya doğru yürüdü. Bir an başını çevirip, “Tepsiyi sonra alırım,” dedi.

İlerleyen günlerde Cole, her gün dakik bir şekilde öğle yemeğini getiren ‘Camilla Hawthorne’un koridordaki topuk seslerini tanımaya başladı. Hawthorne’un onu iki günde bir tıraş etmesi, bir zevk olduğu kadar bir çeşit işkenceye de dönüşmeye başlamıştı. Alaina, yani Camilla Hawthorne, yemeklerini kendileri alamayanlara yemek getirmekle meşgul olmadığı zamanlarda, çarşafını değiştiriyor, toz alıyor ve hafif işler yapıyordu.

Daha önceden ‘Al’in yaptığı ağır işler yeni bir çocuk tarafından yapılıyordu; çocuğun görüntüsü Al’dan daha derli toplu dursa da, beceriklilik konusunda Al’in tam tersiydi. Camilla bazen mektupları topluyor, postaları dağıtıyor, askerlerle sohbet etmek için orada burada mola veriyor, bazen de onlara kitap okuyordu. Hikâyeleri kimi zaman kendi hayal gücüne göre değiştiriyor, içine mizah katıyor, muhteşem mimik yeteneğiyle iyice süslüyordu.

Camilla, yalnızca Binbaşı Magruder’in kafasını karıştırmışa benziyordu. Şimdiye kadar kimse Al’in yokluğunu fark etmemişti. Fakat Binbaşı Magruder, Alaina’ya, onu daha önce bir yerde görüp görmediğini sorduğunda, Alaina samimi bir şekil-

de gülüp soruyla karşılık verdi: "Siz hiç Atlanta'da bulundunuz mu, Binbaşı?"

Bu sırada Cole da resmi olarak binbaşılığa terfi etti. Bu durum Magruder'ı öyle çok kızdırmıştı ki, dikkatini Camilla'ya vermekten vazgeçip Cole'a karşı beslediği hınca odaklandı.

Ne var ki Cole Latimer da başka birine hınç beslemeye başlamıştı. Cerrahi bölümüne atanan yeni ve genç bir teğmenin Camilla Hawthorne'a tutulmuş olması ve ona iltifat etmekte hiçbir sakınca görmemesi işleri karıştırmıştı. Yeni binbaşı mecburen yatmaya devam ederken, genç subay koridorlarda ve koğuşlarda gönlüne göre dolaşmakta serbestti. Alaina genç teğmenin yaklaşma çabalarını sert bir şekilde püskürtse de, Cole, teğmenin hastanede özgürce hareket edebilmesinin adaletsiz bir üstünlük olduğunu düşünüyordu. Ama kendisi de hali hazırda Roberta'yla evli olduğu için, genç teğmene açık açık karşı çıkamıyor, bu da canını iyiden iyiye sıkıyordu.

Bir hafta kadar sonra, Roberta, Cole'a göre çok erken bir saatte, sabah on birde ziyarete geldi. Üzerinde yine gösterişli bir elbise vardı. Cole'un yatağının başucuna oturduğu sırada, Alaina da Cole'un öğle yemeğini vermek için odaya girdi. Ama Alaina'nın arkasından genç teğmenin de odaya girmesiyle Cole'un sinirleri yeniden tepesine çıktı. Teğmen, tıraş için leğen ve sıcak su getirmişti. Alaina, Roberta'nın orada olduğunu görünce şaşırıp bir an duraksadı. Zira kuzini, kocasının hastaneye yattığı günden sonra ilk defa ziyaretine gelmişti.

"İyi günler, Binbaşı." Alaina her zamanki gibi yine çok neşeliydi. Tepsiyi yatağın yanındaki komodinin üstüne koyduktan sonra kuzinine selam verdi: "Merhaba Bayan Latimer."

Cole yatağında hafifçe doğruldu, diğer subayın bakımlı halini görünce tıraşsız yüzünden utandı. Alaina leğeni teğmenin elinde aldı ve tepsinin yanına koyup işe başladı.

"Bayan Latimer, Teğmen Appleby ile tanıştığınızı sanmıyorum. Kendisi hastanenin yeni cerrahlarından."

Roberta zarif bir şekilde elini uzattı, teğmen eğilip elini kibarca öptükten sonra hemen Alaina'ya dönüp gülümsedi. "Yardım ister misiniz, Bayan Hawthorne?"

"Ben hallederim, Teğmen. Teşekkürler," diyerek gülümsedi Alaina. "Siz işinize geri dönseniz iyi olur. Yeterince zamanınızı aldım."

Roberta evli olduğu için üzüldü. Teğmen oldukça yakışıklıydı. Alaina'nın erkeklerle rahat anlaşabilmesi ve onların doğasından korkmaması Roberta'yı rahatsız etmişti. Teğmenin üzerinde kendi çekiciliğini test edip, kuzinini ne kadar çabuk unutacağını görmek istiyordu.

Kalmak için bir bahane bulamayan Teğmen Appleby, Alaina tıraş takımlarını çıkartırken, kapiya doğru yürüdü. Roberta kalkıp dikkatle kapiyı kapattı, arkasına dönüp Cole'un yatak ucunda durdu. Gözlerini kuzinine dikip, "Burada ne yaptığını sanıyorsun?" diye sordu.

Alaina omuzlarını silkip Roberta'ya baktı. "Para kazanmam lazım ve Doktor Brooks bana iş verdi. Burada çalışıyorum."

"Yatak odalarına gizlice girip çıkarak herhalde." Roberta'nın sesi hiç kibar değildi. Ayrıca Cole'un kendisini uyaran çatık kaşlarını da umursamamıştı.

Alaina soğuk bakışlarını kuzinine dikti. "Odalara gizlice girmem gerekmiyor, Roberta. O işi başkalarına bırakmıştım." Arkasına dönüp havluyu ıslatmaya başladı.

Roberta, yatak ucundaki piring kısmı öyle sıkı tuttu ki, avuçları bembeyaz oldu. "Onunla ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Binbaşı Latimer'ı tıraş edeceğim," diye cevap verdi Alaina. "Görevlerimden biri de bu."

"Bunu ben yaparım!" diye bağırdı Roberta. "Sen buradan çık ve geri gelme!"

"Nasıl isterseniz, Bayan Latimer." Alaina havluyu leğenin içinde bırakıp kapiya yöneldi. Etrafına bakarak kapiyı ardına kadar açtı. "Kapiyı açık bırakıyoruz ki hastanın bir şeye ihtiyacı olduğunda sesini duyabilelim."

Cevabı beklemeden, Roberta'yı öfkesiyle baş başa bıraktı.

"Bu küçük kaltağın bir gün bize zarar vereceğini hep söylemişimdir. Birisi onun akrabası olduğumuzu anlayacak diye hepimiz korku içinde yaşıyoruz. Artık dayanamıyorum!" Roberta mızıldanarak sandalyesini aradı. "Onun ismini bile söyleyince,

insanlar sana kuşkuyla bakıyor. Şimdi de kalkmış, burada, işi başından aşkın küçük bir fahişe gibi tüm bu adamların arasında çalışıyor.”

Cole arkasına yaslanıp çatık kaşlarının altından karısına baktı. “Ona karşı fazla acımasız davranıyorsun, Roberta. Hakkındaki suçlamaların asılsız olduğunu sen de en az benim kadar iyi biliyorsun.”

“Sen de o sürtüğe fazla iyi davranıyorsun,” diye itiraz etti Roberta. “Nasıl bu kadar kör olabilirsin, Cole? O teğmene nasıl davrandığını gördün. Onu adeta parmağında oynatıyor. Bütün erkeklere -sanki kendisi kraliçeymiş gibi- köle muamelesi yapıyor. Kendisini erkeklere verilmiş özel bir hediye sanıyor.”

Cole, sessizliğini korusa da aslında Roberta’yla hemfikir di. Alaina bir hediyeydi!

“Çocukluğumuzu hatırlıyorum. Erkeklerle oynayan hep Alaina olurdu. Eğer onu bulmak istersen, erkek çocukları da bulurdun ve sık sık onlar gibi giyinirdi. Bense bebeklerle oynar, namusumu korurdum.”

Cole, elini çenesine koyup kaşını kaldırdı, sormadan edemeyecekti: “O halde, tatlım, sen neden namusunu onun kadar uzun süre koruyamadın?”

Roberta siyah gözlerini kısıp bir süre öylece baktıktan sonra alaycı bir edayla güldü. “Saçmalık bu! Öyle zayıf ki, ona hangi erkek ilgi duyabilirdi? Eğer gerçeği bilmek istiyorsan, Cole Latimer...” Roberta kibirli bir tavırla doğruldu. “Alaina eğer yeterince olgun olsaydı, bekâretini çok uzun süre önce kaybetmiş olurdu.”

Cole öfkeyle tıraş takımını aldı, fırçayı ıslatıp köpürtmeye başladı.

“Ne yapacaksın onunla?” diye sordu Roberta hızla.

“Yüzümü köpürteceğim ve tıraş olacağım,” dedi Cole kısaca.

“Ben yaparım! Biraz arkana yaslan.”

Cole endişelendi. “Gerek yok, Roberta. Ben hallederim.”

“Ben yapacağım dedim!” Roberta kalkıp tıraş aletlerini Cole’un elinden aldı.

Roberta gittikten epey sonra, akşama doğru, Alaina kirli tabakları almak için Cole'un odasına döndü. Cole, yüzünün alt kısmına bastırıldığı ıslak bir havluyla yatıyordu. Alaina'yı görür görmez öfkeyle baktı ve havlunun altından sesi boğuk çıksa da, küskünlüğü oldukça aşikârdı.

"Aman Tanrım! Zalimliğin sınırları zorluyor! Benim gibi bir zavallıyı o kasapla baş başa bırakıp gittin!"

Cole havluyu yüzünden çekince, Alaina nefesini tuttu. Binbaşının yüzü kesik içindeydi ve kanıyordu.

"Şu yeni arkadaşın olan cerrahı getir de güçsüz hayatım bugün sona ermesin," dedi Cole. "Ya da en iyisi, bana biraz şap getir de şu kanı durdurayım. Yemin ederim bataklıkta açık yarayla geçirdiğim bir hafta boyunca, Roberta'yla geçirdiğim bu öğleden sonraya nazaran daha az kan kaybetmiştim."

Alaina koşarak şap bulmaya gittiğinde ayak sesleri koridorda yankılandı. Geri döndüğünde Cole yine ona havlunun altından bakıyordu. Alaina şapı leğende ıslattıktan sonra, kıkırdarak Cole'un yara bere içindeki yüzüne uygulamaya başladı.

"Beni bu sabah Roberta'nın insafına terk ettiğin zaman mı..." dedi Cole bu sırada. "Yoksa evlilik sabahında çekip gittiğin zaman mı, bana daha çok zarar verdiğine henüz karar veremedim."

"Bir şey fark etmez, efendim," dedi Alaina kısık bir sesle, Cole'un üzerine eğilirken. "Fakat bu kez, kişileri karıştırdığınızı iddia edemezsiniz."

Roberta, Alaina'nın hastanede çalıştığını artık bildiği için, her sabah erkenden Cole'u ziyarete gidiyor, tüm ziyaretçiler gece hastaneden çıkarılmadan da gitmiyordu. Cole'a yardım etmek konusunda ne kadar ciddiye, Cole da tıraşını bir daha ona bırakmamak konusunda o kadar ciddiydi. Ona tıraş olmaksızın sakallarını uzatmayı tercih ederdi.

Bütün hafta, Alaina'nın geçmişteki ve şimdiki davranışlarıyla ilgili dedikodular ve imalarla geçti. Artık gerçek kimliği ortaya çıktığı için, büyük kuzin Cole'un dikkatini kendi üzerine çekmeye çalışıyordu. Cole, yatağa bağımlı ve Teğmen Appleby'nin gözetimindeyken, Alaina hakkında anlatılan yarı gerçek, yarı yalan sözlere maruz kalıyordu. Karşı çıkınaya da öfkelenmeye de hakkı olmadığını bilmesine rağmen, Alaina'yı azimle takip eden genç cerraha karşı içinin gittikçe kin dolmasına engel olamıyordu. Sanki hayatı organlarında cerahat toplandığını biliyor da, bir çare bulamıyor gibi hissediyordu.

Pazartesi sabahı, Cole artık yatak hapsinden iyice bunaldığı sonucuna vardı. Şafak söktükten hemen sonra bir hademeden koltuk değnekleri getirmesini istedi. Metal şarapnel parçasının saplandığı kemiği öyle çok acıyordu ki, acıdan bağırmanmak için dişlerini sıktı. Değneklere alışık olmasa da yataktan çıktı. Kasları hareketsizlikten iyice zayıflamıştı, şimdi biraz hareket etmeye kararlıydı. Kramplar omuzlarına ve bacaklarına yayılana kadar, defalarca yataktan duvara ve tekrar duvardan yatağa kadar yavaşça ve büyük bir özenle yürüdü. Kendisine sürekli olarak sakatlığını hatırlatan acıyı yok saydı ve yürümekten vazgeçmedi.

Bir ara, odasına doğru yaklaşan ayak sesleri duydu. Sonra, bu hızlı ve hafif ayak seslerine daha sert ve daha erkeksi ayak sesleri karıştı.

"Bu sabah çok hoş görünüyorsunuz, Bayan Hawthorne." Appleby'nin bu sıcak iltifatından sonra, Cole adamın o yumuşak ve kadınsı kıvrımlara kur yaptığını tahmin edebiliyordu.

"Ah, Teğmen," diye cevap verdi Alaina, ciddi bir ifadeyle. "Az önce Binbaşı Magruder nerede olduğunuzu sordu. Hemen ameliyathaneye bekleniyorsunuz."

"İş beklemez," diye iç geçirdi genç cerrah. "Ama kalbim sizinle kalıyor."

Cole gözlerini tavana çevirdi. Eğer adam, Alaina'ya gösterdiği ilgiyi işine gösterseydi mucizeler yaratabilirdi.

Teğmen Appleby aceleyle uzaklaşırken, Alaina'nın yüksek topuklarının tıkırtısı yoluna devam etti. Ses kapısının eşliğinde durunca, Cole hemen o tarafa baktı. Alaina, Cole'un ayakta ol-

duğunu görünce yüzüne bir şaşkınlık ifadesi yerleşti. İçeri girdi ve yanında getirdiği temiz çarşafları bir tarafa koydu.

"Senin yatıyor olman gerekmiyor mu?" diye sordu kuşkuyla.

Cole, hasta halinin izin verdiği ölçüde neşeli bir sesle cevap verdi: "Bir günü daha yatakta geçirmektense, ayakta olmayı tercih ederim."

"Ben çarşafları değiştirirken, sen de otur. Sonra Roberta gelene kadar ben de seninle yürürüm. Seni ayakta görmek onunlu mutlu edecektir."

"Böyle üzerime titreme benim!" Alaina, Cole'a sandalyeye kadar eşlik etmek isteyince, Cole onu tersledi. "Yürürken beni kollayacak bir hemşireye ihtiyacım yok."

"Eh, birinin burada durup, aptal boynunu kırmanı seyretilmesi gerek," dedi Alaina alaycı bir şekilde.

"Eğer kırarsan, genç arkadaşın üzerimde pratik yapabilir. Eminim deneyime ihtiyacı vardır. Neşter kullanmada, kadınlara kur yapmada olduğu kadar becerikliye benzemiyor."

"Onun yeteneklerine dair hiçbir şey bilemezsin," diyerek karşı çıktı Alaina. "Zira onunla ameliyata hiç girmedin."

"Girmedim ama senin peşinden yavru köpek gibi koridorlarda sağa sola koşuşturduğunu yeterince gördüm. İşlerine nasıl zaman ayırıyor ki?"

Alaina kirli çarşafları yataktan çıkarttı. "Teğmen Appleby yalnızca kibar olmaya çalışıyor. Ayrıca senin de bu kadar sert olman için hiçbir neden yok."

"Onun ateşini söndürmeyi hiç düşündün mü?" diye sordu Cole ters bir şekilde.

"Ona umut vermiyorum, emin ol, Binbaşı," dedi Alaina. Kapıya doğru yürüyüp kirli çarşafları koridora attı, temiz çarşaflarla geri döndü. Cole'a baktı. "Ben uygunsuz bir şey yapmadım."

"Umut vermiyorsun ama reddetmiyorsun da. Sana nasıl baktığımı gördüm, seni tenhada kıstırmak için fırsat kollayan bir delikanlı gibi. Anucn seni böyle erkeklere karşı hiç uyarınadı mı?"

"Ah, elbette uyardı," diyerek güldü Alaina. "Ama senin gibi erkeklerden bahsetmeyi unutmuş. Aslına bakarsan, Teğmen Appleby senin yanında aziz gibi kalır."

Arkasını dönüp yatağa karşıları serdi, fakat Cole son sözü etmesini istemiyordu. Koltuk değneklerini unutarak Alaina'nın kolunu tutmak için öne uzandığında, kendini beceriksizce değneklerle yalpalarken buldu. Yere yüzüstü kapaklanmamak için yatağın ucuna tutundu, sağ kolunun altındaki değnek yere düştü. Bütün ağırlığı üzerine binince bacağına bir acı saplandı. Cole'un sendelediğini gören Alaina, söylemek istediği bütün kelimeleri yuttu. Hemen yanına koşup koluna girerek düşmesini engelledi.

"İyi misin?" diye sordu kaygılı bir şekilde.

Cole yavaşça doğrularak Alaina'nın endişeli gri gözlerine baktı, gözlerinin parlaklığına ve kâkül kadar gür ipeksi kirpiklerine hayran olmuştu. Güzel ve etkileyici dudakları vardı ve bu dudaklar öpülmeliydi!

Alaina, Cole'un kendisine daha sıkı sarıldığını hissetti. Aklını toplayamadan, Cole'un dudaklarını kendi dudaklarında buldu. Bu öpücük, zar zor zapt edebildiği arzularını açığa çıkararak, yakıcı bir yıldırım gibi Alaina'nın tüm özlem ve tutkularını çırılçıplak bırakmıştı. Ruhunu teslim alma tehdidinde bulunan çılgınlığa karşı koyan Alaina, tüm benliğini saran bir heyecanla tir tir titreyerek geri çekildi. Cole'un onu böyle herkese açık bir alanda öpmeye cesaret etmiş olmasından dolayı hem utanç, hem de öfke duyuyordu. Oda, Alaina'nın avucunun Cole'un yanağında çıkardığı sesle yankılandı. Arkasına dönüp kapıya gitti. Yalnız kalabileceği ve göğsüne dolan hıçkırıklardan kurtulabileceği bir yer bulmak istiyordu.

Topuklu ayakkabılarının sesi, Cole'un odasının dışındaki koridorun mermerlerinde çınlıyordu. Alaina, kalan son gücüyle sakın görünmeye çalışıyordu. Gergin ve umursamaz bir edayla kendini koridora atması, zor kazanılan bir zafer gibiydi, fakat tanıdık bir ses ona seslenince duruşu bozuldu:

"Bayan Latimer!"

Arkasına döndüğünde Teğmen Baxter'ın kendisine doğru hızlı hızlı yürüdüğünü görüp, kafası karışık bir şekilde bekledi. İçinde bulunduğu açmazdan kaçabilmek için aklına hiçbir fikir gelmiyordu.

"Beni hatırlıyorsunuz, değil mi, Bayan Latimer? Yani -aslında o gece kocanızın evinde tanışmamıştık- fakat sizi nerede görsem tanırdım. Gördüğüm bir yüzü asla unutmam." Gülüp ekledi: "Hele böylesi güzel bir yüzü."

Alaina dilini yutmuş gibiydi, fakat onun bu mutsuzluğundan haberi olmayan adam, soruları ardı arkasına ekledi.

"Binbaşı nasıl bu arada? Kahramanlıklarını ve terfisini duydum. Kendiyle gurur duymalı."

"Binbaşı Latimer... iyi," dedi Alaina, duraksayarak. "Onu... şimdi mi görmek istiyorsunuz?"

"Aslında," deyip, utancını gizlemek için güldü Teğmen Baxter. Sırtında çıkan çibanları nasıl söyleyeceğini bilemiyordu. "Küçük bir sorunum var da. Doktorlardan biri müsait mi?"

"Neden Çavuş Grissom'la görüşmüyorsunuz," dedi Alaina telaşla. "Eğer aşağıda girişteki masasında değilse, orada bekleyin. Size bir doktor bulacaktır, boşu boşuna etrafta dolanmak zorunda kalmazsınız."

"Teşekkürler, Bayan Latimer."

Alaina adamı düzeltmek için ağzını açmıştı ki, Teğmen Baxter arkasını dönüp aceleyle uzaklaştı. Alaina, kuzininin büyük ve öfkeli gözlerini görünce şaşkınlığını gizleyemedi. Roberta, Alaina'ya seslenen Teğmen Baxter'ı takip edip yukarı çıkmıştı.

"Kendini Bayan Latimer olarak tanıtmaya nasıl cesaret edersin?" Roberta dişlerini sıkarak Alaina'ya yaklaştı. Yumruğunu tehditkâr bir şekilde kızın burnunun altında sallayıp meydan okudu: "Onu ve soyadını almak için cesedimi çiğnemen gerekecek!"

Roberta hızla Cole'un odasına girip kapıyı arkasından çarptı ve kocasına hakaret etmeye başladı. Alaina ise kuzininin ağır ithamlarını duymamak için kaçıp gitti. Bundan uzun zaman sonra da, yarım kalan yatağı yapması için bir hademe gönderdi.

* * *

Binbaşı Latimer'ın Craighugh ailesinin evine geri dönüşü, en azından bir kişi tarafından soğuk karşılandı. Angus Craig-

hugh en kötüsünün olmasını umut etmişti. Fakat Cole'u karşısında görünce, damadına karşı beslediği hınca bir de hayal kırıklığı eklenmişti. Aynı öğleden sonra Cole, misafirlere ayrılan yatak odasına götürüldü; Roberta ise, artık bir bacağının sakat olduğunu ve bu yüzden o odada çok daha rahat edeceğine dair uzun açıklamalar yaptı. Cole da zaten bunu istiyordu, fakat Roberta'nın bu fikriyle gurur duyuyor olması gözünden kaçmamıştı.

Sorumluluk sahibi eş rolünü uzunca bir zaman oynadıktan sonra, Roberta artık bu rolden bıkmıştı. Artık Cole, Alaina'nın her günkü varlığından uzak olduğu için, Roberta sosyal hayatına kaldığı yerden devam etmekte bir an bile kaybetmedi. Subay eşleriyle çay partilerine katılıyor, kocasının kariyerine yardımcı olabileceğini düşündüğü yüksek rütbeli subaylarla yemeklere çıkıyordu.

Doktor Brooks, hastanede geçen bir günün sonunda Alaina'ya Bayan Hawthorne'un evine kadar eşlik ederken aylardan temmuzdu. Ama Cole'a bir mesaj iletmek için Craighughların evinde durdular. Binbaşının tıbbi sebeplerle görevinden emekli edildiğini bildiren resmi bir mektuptu bu. Leala hemen mektubu Dulcie ile yukarı yollarken, konukları serin bir şeyler içmek için içeri davet etti, fakat siyahi kadın binbaşının kapısında engellendi.

"Ben alırım," dedi Roberta. "Sen işine dön."

Kadın, endişeli gözlerle binbaşının kapısına baktı. "Bayan Leala mektubu doğrudan Binbaşı'ya vermemi söyledi."

Roberta tehditkâr gözlerle baktı. "Bana ver dedim!"

Siyahi kadın karşı çıkacak gibi olduğu sırada kapı birden açıldı. Dulcie, mektubu Cole'a uzattığında Roberta'nın kendisine öfkeli gözlerle baktığını gördü. Salona geri dönen Dulcie, ikram edeceği içecekleri hazırlamaya başlamıştı ki, evin içinde pencereleri titretecek kadar şiddetli bir çığlık koptu. Bir anlığına odadaki bütün yüzler dehşet içinde donup kalmıştı. Sessizliğin içinde, önce yukarıdaki kapılardan biri açıldı, sonra da Cole'un sesi duyuldu: "İyi günler, hanımefendi."

Kapı kibarca kapandı, fakat hemen sonra yeniden açıldı. Roberta'nın öfkeli sesi herkesin duyacağı şekilde, evin içinde yankılandı.

"Seninle konuşurken arkamı dönüp gidemezsin!" diye bağırdı. "Eğer sen o aptal harekâta gitmekte ısrarcı olmasaydın, başka bir yere gitmiş olabilirdik, bir şeyler başarmış olabilirdik!"

"Biraz daha limonata ister misiniz?" dedi Leala. Oldukça gerilmişti, misafirlerin dikkatini dağıtmak istiyordu. Ama Roberta sesini daha da yükseltince, çabası sonuçsuz kaldı.

"Bu sorunun burada ve hemen çözülmesini istiyorum!"

"Çözecek bir şey yok." Cole'un ses tonu neredeyse ayak sesleri ve değneğinin tıkırtısı kadar yumuşaktı. "Tıbbi nedenlerden dolayı emekli oluyorum. Bu kadar basit."

"Seni iradesiz, korkak, pis Kuzeyli! Burnumuzun dibinde yattığın o küçük sürtükle birlikte olabilmek için burada kalmayı planlarken, beni Washington'a gideceğimize inandırdın! O gece seni Lainie'den kurtarmak yerine babamın seni onunla evlendirmesine izin vermeliydim! O küçük hainle! Seni de kendisiyle beraber dibce çekti! Şimdi tek söylendiğin konu, seninle hileyle evlenmem! Senin için neler yaptığımı göremiyorsun! Oysa yaptığım her şeye minnettar olmalıydın!"

Salondaki herkes ona bakarken, Alaina başını eğip utançla bardağına baktı. Roberta tiradına devam etmek için Cole'un arkasından aşağı inerken, Alaina'nın utancı daha da acı vericiydi.

"Bazen tüm bu saçmalığı, sırf ben eğlenemeyeyim diye uydurduğunu düşünüyorum!"

Cole, homurdanarak tek bir cevap verdi. "Washington senin fikrindi, Roberta, benim değil." Merdivenin son basamağına vardığında üzerine çevrilen sessiz bakışları fark edip Roberta'ya baktı. "Artık Washington yok, Roberta. Hepsi bitti. Minnesota'ya varır varmaz terhis edileceğim."

"Minnesota mı! Oooooof!"

Roberta, Cole'un tuttuğu değneği alıp duvara çarptı. "Sen ve senin lanet olası bacağı! Keşke kesselerdi!" Eteğinin altundan, Cole'un sağ bacağına kuvvetli bir tekme savurdu. Cole, acıyla sendeleyerek salon kapısına yaslandı.

Roberta öfkeyle öne doğru çıktı ve Cole zar zor yere eğilip değneğini yerden alıncaya kadar kocasını takip etti. Fakat Cole değneğini yerden aldıktan sonra bir sopa gibi yukarı kaldırınca, Roberta korkarak salonun içinde geri geri yürümeye, Cole da tökezleye tökezleye karısını takip etmeye başladı. Yüzü bembeyaz kesilmişti ve acı dolu bir ifadesi vardı.

“Kadın,” diye homurdandı, “eğer bunu bir daha yapacak olursan...”

Üzerine çevrilen şaşkın bakışları fark edip bir anda sustu. Salonda bulunanlardan yalnızca Alaina ona bakmıyordu; oturduğu yerde başını eğmiş, zayıf ellerini kucağında kavuşturmuştu. Cole kendine hâkim olmaya çalışarak yavaşça doğruldu, sonunda Doktor Brooks’a dönüp başıyla selamladı.

Roberta bu selamı görünce arkasına döndü ve az önceki tekmesine pek çok insanın şahit olduğunu fark eder etmez yüzü kıpkırmızı oldu. Yüz kızarıklığı bakımından annesinin de ondan aşağı kalır yanı yoktu gerçi; Bayan Leala dimdik oturmuş, gözlerini belirsiz bir noktaya dikmişti.

“Roberta? Cole?” Odadaki ölüm sessizliğine rağmen sesi çok kısık çıkmıştı. “Konuklarımız var.”

“Ben dolaşmaya çıkıyorum,” deyip uzaklaştı Cole. “Ne zaman dönerim, bilmiyorum.”

Yaptıklarını affettirecek hiçbir söz bulamayan Roberta, hızla yukarı çıkıp odasına girdi. Doktor Brooks ne Leala’yı, ne de Alaina’yı, bu rezaletten kurtarmak için hiçbir şey yapamazdı. Yaşlı kadına kibarca veda ederek, Alaina ile birlikte çıktılar. Dulcie başını kederle sallayarak mutfığa giderken, Leala şaşkınlık içinde, tatlı, siyah gözlü kızının bu hale nasıl geldiğini merak ediyordu.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Yaz sicağı, savaş esnasında nadasa bırakılan güneyin tarlalarını kavuruyordu. Konfederasyon için bozgunlarla geçen bir yazdı bu. General Grant, Birlik Ordusu Doğu Cephesi'nin komutanlığına geçmişti; Konfederasyon Generali Robert E. Lee ise, Richmond'a geri çekilirken, üstesinden gelemediği bir yıpratma savaşında bir dizi geri çekilme harekâtına girişmişti. Birlik Ordusu Generali Sherman, Merkez Cephe'de General Johnson'a saldırmış ve gözü pek bir asker olan General Johnson da hatasız bir geri çekilme savaşı vererek Atlanta'ya kadar gerilemişti. Sonra Johnson'ın görevine tek kollu, yiğit bir Teksaslı olan Hood getirilmiş ve General Hood da Atlanta için savaşmaya başlamıştı. Bu sırada şehirde de tahliye paniği baş göstermişti. Konfederasyon tarafının Trans-Mississippi Cephesi dediği Batı Cephesi'nde, Konfederasyon Ordusu Generali Kirby Smith, Arkansas'ta Steele'i yakalayamamış; sonra da güneye dönerek, General Banks'in Atchafalya üzerinden kaçmasına izin vermişti. Ağustos sıcakları bastırıldığında, Louisiana'nın güncyindeki mavi üniformalı askerlerin sayısı iyice azalmış; Sherman'ın ve Grant'in orduları kayıplarının telafi edilmesini istemişlerdi.

Eylül ayı başlarında bir cumartesi günü, akşama doğru Alaina ve Bayan Hawthorne çiçek bahçesinde çalışırken, eve doğru yaklaşan uyumlu toynak sesleri duyuldu. At ve fayton görüş açısına girdiğinde Alaina doğruldu; faytonun içinde iki dirhem bir çekirdek giyinmiş Binbaşı Latimer vardı. Bağlama kazığının yanında durup, şapkasıyla selam verdi.

"İyi günler, bayanlar."

"Binbaşı Latimer, sizi burada görmek ne kadar güzel!" Bayan Hawthorne samimi bir ifadeyle selam verdi. "İçeri buyurup çaya da bir kadeh şarap içmez miydiniz?"

"Hayır, teşekkür ederim hanımefendi. Aslında Alaina'yla konuşmaya gelmiştim. Birkaç gün içinde gidiyorum -evime dönüyorum- ve gitmeden önce çözülmesi gereken bazı sorunlar var."

"Elbette, Binbaşı." Kadın içten bir şekilde gülümsedi. "Anlıyorum. Ben bir süre evin içinde olacağım, eğer bana ihtiyacınız olursa çağırırsınız." Girmeden önce kapıda durup başını arkaya çevirdi. "Eğer bir daha konuşamazsak, Binbaşı, iyi yolculuklar dilerim. Yolunuz açık olsun!"

"Teşekkür ederim hanımefendi." Cole şapkasının kenarına kibarca dokunup, kadının eve girmesini bekledikten sonra, dikkatle çiçeklerle ilgilenmekte olan Alaina'ya döndü.

"Çiçekleri bir süreliğine bırakabilir misin?" diye sordu sakın bir sesle. "Seninle konuşmak istiyorum."

Aklı işinde olmasa da, Alaina kuruyan çiçekleri kırpma devam etti. "Ne hakkında konuşacaksak, Binbaşı, ben çalışırken de konuşabiliriz."

Cole, başparmağının alındaki dizginlerin soğuk derisini hissetti. "Seninle özel olarak konuşmaya geldim, Alaina. Benimle birlikte gelip söyleyeceklerinizi dinlersen minnettar olurum."

Alaina arkasına dönüp bir süre Cole'a baktı, kararsız kaldıktan sonra faytona yaklaştı.

"Bin," dedi Cole kibarca, yardım etmek için elini uzattı.

Alaina, Cole'a baktı. Binbaşının güneşten kapkara olan cildi, pırlanta gibi parlayan mavi gözlerine tezat oluşturuyordu. Alaina artık Cole'un varlığından etkilenmeyeceğini düşünmeye başladığı sırada Binbaşı bir anda ortaya çıkmış ve Alaina'nın tüm yanılsamaları yerle bir olmuştu, artık kendini kandıramazdı. Cole Latimer neden öylece çekip gitmemiş, Alaina'nın bu gidişe alışmasına neden izin vermemişti? Neden kederini iyice uzatmayı tercih etmişti?

"Anlayışına sığmıyorum Alaina. Birkaç gün içinde gitmiş olacağım ve bana çok az bir zaman ayırmanı istiyorum."

Alaina önlüğünü ve eldivenlerini çıkarıp bağlama kazığına

astı, faytona binip Cole'un yanına oturdu. Cole dizginleri çekip nehir yoluna doğru girdi ve ana yoldan uzak kalmış ağaçların gizlediği gölgelik, تنها bir alanda durdu.

"Umarım benimle ilgili kötü emellerin yoktur, Binbaşı." Alaina küstah görünmeye çalışıyordu. "Bu تنها yerde kaderim senin insafına kalmış görünüyor, sen de adıma gölge düşürmeye kararlı gibisin."

Cole dizginleri kırbaç demirinin etrafına dolayıp arkasına yaslandı. Gömleğinin düğmelerini açıp küçük bir cep tabancası çıkardı ve Alaina'ya uzattı. Kafası karışan Alaina başını kaldırıp merakla Cole'a baktı.

Cole hafifçe gülümsedi. "Korkularını gidermek için."

Alaina çift namlulu küçük tabancayı alaycı bir yüz ifadesiyle inceledi. "Bu tabanca dolu değil ki."

"Elbette," dedi Cole gülerek. Şapkasını çıkarıp kenara koydu. "Ben aptal değilim." Tabancayı Alaina'dan aldı. "Bunu nasıl kullanacağını biliyor musun?"

"Dolu olmadığı sürece işe yaramaz, en azından bu kadarını biliyorum."

Cole, Alaina'nın iğneleyici tavrını görmezden gelip piring mermileri mermi yatağına yerleştirmeye başladı. "İyice dikkat et," diye tembihledi. "Şu yan taraftaki mandal emniyet kilidi oluyor, kazayı önlemek için."

"Peki bu hediyenin nedeni ne?"

Cole mermi yatağını kapatıp, Alaina'nın meraklı gözlerine bakınadan önce tabancayı uzaktaki bir kır çiçeğine doğrulttu. "Ben New Orleans'tan ayrıldıktan sonra korunmaya ihtiyacın olabilir. Jacques DuBonné'nin ilgisini çekiyorsun, o adamın neler yapabileceğini kim bilebilir? Güvenliğin için yapabileceğim tek şey bu. Sanırım veda hediyelerimden biri diyebiliriz."

"Başka bir hediyen daha mı var?"

Cole omuzlarını silktilti. "Kendi işini açmak ister misin?"

"İyi olurdu, ama korkarım kendimi işimi açmak için yeterince param yok."

"Ben sana o parayı sağlayabilirim," dedi Cole yavaşça. "Gitmeden önce ayarlayabilirim. Eğer gelecekte bir sorun çıkarsa

diye, buradaki işlerimi halletmesi için şehirde bir avukat tuttum. Onunla iletişime geçsen yeter.”

“Teşekkürler, Binbaşı, ama senin himayende ya da başka bir erkeğin himayesinde olmak istemiyorum. Ben kendi kendime yetiyorum ve böyle olmasını tercih ederim.”

“Lanet olsun, Alaina, senden metresim falan olmanı istemiyorum. Sadece sana karşı kendimi borçlu hissediyorum...”

“Hissetme,” diyerek sözünü kesti Alaina. “Bana hiçbir borcun yok. Senden hiçbir şey almayacağım.”

“Yanımda para var... En azından iki bin dolar değerinde altın ve evimin anahtarı. Şehirde olduğun sürece evin senin kullanımında olması için gerekenleri yaptım. İkisini de almanı istiyorum...”

“Hayır!” Alaina da en az Cole kadar kararlıydı. Gururu ve onunla tartışmayacağı nedenleri vardı. “Beni onları almaya zorlayamazsın!”

Cole iç çekti. “Çok inatçı bir kadınsın, Alaina MacGaren.” Bir süre sonra koltuğun arkasına doğru uzanıp geniş, oymalı bir kutu aldı ve Alaina’ya uzattı. “Hediyelerimin sonuncusu,” dedi. “Ve sanırım bu, adımı kirletmeyecektir.”

Alaina, Cole’a şüpheyile bakıp kutunun kapağını açtı. Kadife kutunun içindekini görünce şaşkınlığını gizleyemedi. Bu, bir zamanlar yatak odasında asılı duran annesi ile babasının minyatürüydü. “Ama nasıl? Bunu nasıl aldın?”

“O gece yatak odandan çıkarken elim çarptı. Daha önceden duvarında fark etmiştim ve hatıra olarak saklamak isteyeceğini düşündüm.”

“Ah, evet!” Kutuya bakarken Alaina’nın gözleri yaşardı. “Dünyanın en güzel hediyesi bu! Teşekkür ederim!”

Cole’a doğru uzanıp, dudaklarını kahverengi yanaklarına yapıştırdı. Genç kadının saçlarının kokusu Cole’un burnuna dolmuş, içinde sanki vahşi bir duygu, savaşıması çok zor bir duygu uyanmıştı. Bu hislerini dizginlemeye hiç gönüllü yokmuş gibi, o da Alaina’ya nazikçe sarıldı. Erkeksi bir tutkuydu bu. Kadınsı bir yumuşaklığın bu tutkuları dindirmesinin üzerinden de aylar geçmişti.

"Alaina... Alaina... Seni istiyorum," diye fısıldadı genç kadının kulağına. Alaina'nın şu zamana kadar hep baskı altında tuttuğu tüm tutkular serbest kalmıştı adeta. En sonunda Cole'un dudakları dudaklarını buldu ve şehvetle öpüşmeye başladılar. Binbaşının kolları arasında Alaina'nın nefesi boğazında düğümlenmişti adeta. Cole'u tüm benliğiyle arzuluyor, ama akli karşı çıkıyordu. O başka bir kadına aitti ve birkaç gün sonra burarlardan gitmiş olacaktı. Aralarında böyle bir duygunun yaşanmasına izin verirse, Cole'un gidişi onun için çok daha zor olacaktı.

"Cole... hayır," dedi boğuk bir sesle. Yüzünü çevirip ondan kurtulmaya çalıştı. "Bunu yapamayız."

Bunu duyunca Cole'un ihtirası daha da alevlendi. "Evime gel, Alaina," diye yalvardı. Bir yandan Alaina'ya sıkıca sarılıyor, yanağına ve boynuna arzulu öpücükler konduruyordu. "Benimle orada kal. Bırak, seni dilediğim gibi seveyim. Yalnızca birkaç günümüz kaldı."

Alaina başını salladı ve titreyen elini Cole'un göğsüne bastırarak itti. "Ben senin orospularından biri değilim," diye fısıldadı bitkin bir halde. "Sen başka bir piç peydahlarken, ben utanç içinde senin çocuğunu büyütmeyeceğim, bana bunu yapmana izin vermeyeceğim. Aramızda geçenler bir hataydı..."

Cole, Alaina'nın elini tutup sıkı sıkı avuçlarının içinde tuttu. Karnında yok sayamadığı ya da mantığa bürüyemediği bir ağrı vardı. "Bazı hatalar vardır ki Alaina, kolayca bir kenara bırakılamazlar." Genç kadının gözlerinin derinliğine çaresizce baktı. "Sana ihtiyacım var Alaina."

"Hayır," diye inledi Alaina, vücudunu öte tarafa çevirmeye çalışarak.

Ama Cole omuzlarından yakalayıp yüzünü kendisine çevirdi. Alaina'nın gözleri, dudaklarıyla aynı şeyi söylemiyordu. İnce vücudu tir tir titriyordu. Cole bir anda şehvetine yenik düştü. *Onun itirazını sustur,* diye düşündü, böylelikle Alaina'nın kalbi de Cole'u dinleyecekti. Alaina'yı göğsüne bastırıp dudaklarına yapıştı. Ama Alaina'yı yanlış tanımıştı. Küçük dişleri dudaklarını ısırdığında derin bir acı hissetti. Ağzındaki kan tadıyla geri çekildi, Alaina'nın tokat atmak için kalkan elini zor tuttu.

"Eğer istiyorsan, Binbaşı, beni zorlayabilirsin. Ama sonrasında, sana şimdikinden daha fazla ait olmayacağım."

"O gece seni kendime zincirlemeliydim," dedi Cole. "O günden beri cehennemi yaşıyorum."

Alaina kutuyu faytonun zeminine atıp minyatürü aldı, Cole'un durdurmasına izin vermeden aşağı atladı, gözyaşları içinde arkasına bakıp gitti. "Artık senin cehennemin değilim, Binbaşı! Gidip Minnesota'da Roberta'yla yaşamakta özgürsün. Seni artık görmek istemiyorum!"

"Alaina! Geri dön!" diye bağırdı Cole, Alaina tökezleyerek koşarken. "Lanet olsun, Alaina! Buraya gel!"

"Devam et! Git o değerli karınla yaşa!" diye bağırdı Alaina. "Paranı da, evini de, anahtarını da alıp metresine verebilirsin!"

Cole, faytonu hareket ettirirken lanetler yağdırıyordu. "Alaina, bin şu faytona," diye emretti, yavaşça yanından geçerken. "Seni eve bırakacağım."

"Bedeli ne peki?" diye sordu Alaina alaycı bir biçimde. "Yatakta bir başka gece mi?" Kalkkaha atıp kızgın kızgın yürümeye devam etti. "Defol buradan, Yanki! Kaybol!"

"Saçmalıyorsun, Alaina!"

"Saçmalamak mı? Seninle yatmayı ve hamile kalmayı kabul etmediğim için mi? Sen, sevgili Binbaşı, asıl saçmalayan sensin! Birkaç gün içinde gitmiş olacaksın ve benimle ilgili bütün yükümlülüklerinden kurtulacaksın!"

"Ben öyle biri miyim sence?" diye sordu Cole. "İ Hamile kal-san, senin yanında olmak için geri dönmeyeceğimi mi düşünüyorsun?"

Alaina durup ters bir şekilde Cole'a baktı, sonra ellerini beline koydu. "Peki Roberta'yı ne yapacaksın? Çocuğuna soyadını verebilmek için onu bir kenara mı fırlatacaksın? Boş versene, Binbaşı. Bana istediğim şeyi veremezsin sen."

Alaina döndü ve yürümeye devam etti. Cole da faytonunu onun yanında sürüyordu.

"İstedığın ne, Alaina?" Yırtık pırtık terliğine sıkışan çakıl taşını çıkarmak için durup ayağını sallayan Alaina'yı izledi.

"Her kadının istediği şeyi istiyorum," dedi Alaina, Cole'a

çabucak bir bakış atarak. "Ve bu şey de, çapkın bir Yanki'nin metresi olmak değil."

"Neye istiyorsan ona inan," diye başladı Cole, "ama ben öyle biri..."

"Haklısın! Neye istersem ona inanacağım!" Alaina ondan kurtulmaya kararlı gibiydi. Cole, Bayan Hawthorne'un evine kadar onu takip etmesine rağmen, Alaina faytona binme tekliflerinin tümünü reddetti.

Cole en sonunda faytonu durdurdu ve Bayan Hawthorne'un verandasına doğru koşan Alaina'ya baktı. Alaina kapıyı arkasından çarparak kapattıktan sonra, evin içinde koşan ayak sesleri duyuldu. Cole ise eve çıkan yola girmeyip faytonunun başını çevirdi ve şehre doğru yol almaya başladı, şehre dönerken de böylesi aptal ve sarsak bir hatayı nasıl yapmış olduğunu düşünüp durdu.

Aradan saatler geçip de gece olduğunda, Bayan Hawthorne, Alaina'nın odasından gelen hıçkırık seslerini dinlerken gözüne uyku girmiyordu. Kız için kalbi sızlıyordu... elbette binbaşı için de. İkisi de kolay kolay sönmeyecek bir ateş içinde yanıyordu sanki... Aralarına girecek mesafenin harareti duygularına bir faydası olacağı da şüpheliydi.

* * *

Son halat da iskele babasından çıkarıldığında, nehir gemisinde bir titreme oldu ve geminin çarkları, onu rıhtımdan uzaklaştırarak nehrin ana akıntısına doğru götürmeye başladı. Kızı şehirden ayrılırken, Leala gözlerini silip büyük bir coşkuyla mendilini salladı. Roberta'nın evliliğinde kendi oynadığı payın gayet farkında olan Angus ise, karısının yanında soğuk ve kararlı bir şekilde duruyordu.

Roberta'ya gelince, hakkında yabani Kızılderililerin vahşetine dair hikâyelerin anlatıldığı ve ahmak oduncularla melez avcılarının yaşadığı bir şehre götürülmenin öfkesiyle doluydu. Bü-

ttin bu gerçekler, nehir gemisinin st güvertesinde dururken kafasına dank etmişti. Suya düşen Washington ve *haute socit*⁸ hayalleri, damağında acı bir tat bırakmıştı. Yaşadığı olayları, Cole'un onu kullanıp sonra da ihanet etmesi olarak görüyordu. Yanında küçük bir değneğ yaslanan uzun boylu, yakışıklı adam, Roberta'nın laneti olmuştu.

Uzağ doğru baktığında, rıhtımın başında tek başına, sessizce duran, soluk muslin kumaştan sade bir elbise içinde küçük ve ince bir vücut gördü.

"Alaina!" İsim Roberta'nın aklında bir lanet gibi yankılandı. *Bana ne yaptığını biliyor! Ah, gayet iyi biliyor! O küçük kaltak kademle dalğ geçiyor olmalı!*

"Bir şey mi dedin?" Cole daldığı düşüncelerden sıyrılıp Roberta'ya döndü.

Roberta kocasına baktı; içindeki kin ve öfke, yüzünü çirkin bir maske gibi kaplamıştı. Artık buna dayanamıyordu!

Birden dönüp, eldivenli eliyle yüzünü saklayarak kamaralarına koştu. Cole yavaşça arkasından gitti, fakat kapının kolunu çevirmeye alışğında kilitli olduğunu gördü. Derin düşüncelere dalıp değneğine yaslandı; başka bir kamara daha ayarlamak için gemi ktibinin yazıhanesine doğru tökezleye tökezleye yürürdü.

* * *

Akşama doğru Alaina, Bayan Hawthorne'un arka bahçesinde oyalanırken, yaşlı kadın onu n verandaya ağırđı. Alaina geldiğinde, elinde şapkasıyla duran Saul'u gördü. Briar Hill'den döndüklerinden beri onu çok az grmşti. Saul, süklüm püklüm Alaina'ya baktı. Alaina iyice meraklanmıştı. Gözlerini Saul'den diğr tarafa evirdiğinde, Cole Latimer'ın faytonunu ve atını gördü.

"Binbaşı onu buraya getirmemi söyledi, Bayan Alaina. İtiraz istemedi. Artık sizin olduğunu söyledi, ne isterseniz onu yapacağmışsınız." Saul şapkasını elinde çevirdi, sonra da parmakla-

8 *Yüksek sosyete* -.n.

rını gergin bir şekilde şapkanın kenarlarında gezdirdi. "Binbaşı, eğer Bay Angus'ın kaşlarını çatmasını istemiyorsanız, faytonu ve atı onlara geri vermemeniz gerektiğini de söyledi."

"Ben bu hayvana nasıl bakarım?" diye itiraz etti Alaina.

"Binbaşı endişelenmemenizi söyledi. O işi halletmiş. Sık sık yem ve çeşitli malzemeler getirilecekmiş, tek yapmanız gereken kâğıtları imzalayıp teslim almakmış."

Alaina dişlerini sıkıp siyahi adama kuşkuyla baktı. "Hepsi bu değil, değil mi Saul?"

"Yani şeyy..." Başını eğip omuzlarını silkti.

"Haydi, söylesene," diye emretti Alaina.

Saul ağır hareketlerle ceketinin cebinden bir anahtar, sonra da bir kese çıkarıp Alaina'ya uzattı. "Binbaşı, burada iki bin dolarlık altın olduğunu söyledi. Bu da evinin anahtarıymış. Bunların Bay Angus'ın hiçbir şeyden haberi olmadan size getirilmesi için Binbaşı beni görevlendirdi."

"Saul Caleb!" diye bağırdı Alaina öfkeyle. "Benim için o Yanki'den para aldığını mı söylüyorsun!"

"Şey, Bayan Alaina." Siyahi adam, uzaktan seyretmekte olan Bayan Hawthorne'a baktı. İçinde bulunduğu açmazdan kaçamıyordu. "Binbaşı'ya sinirden küplere bineceğinizi söyledim ama eğer söylediklerini yapmazsam da o sinirlenecekti."

"Aman ne güzel!" dedi Alaina.

"Evet hanımefendi, biliyorum. Ama Binbaşı bunları size vermeden Bay Angus'ın evine dönmememi söyledi. Söz ver-dirtti, Bayan Alaina."

Alaina içini çekti. "Atı ve faytonu bırak. Parayı alabilirsin..."

Saul hararetle başını salladı. "Hayır hanımefendi! Almayacağım söz verdim! Üstelik Binbaşı bana da para verdi."

"Akşam yemeği isteyen?" diye kibarca sordu Bayan Hawthorne ayağa kalkarken. "Sanırım yanık kokusu alıyorum."

"Oooofffff!" Alaina hızla eve doğru koştu ve kapıyı açıp evin içinde kayboldu. Saul'u elindeki keseyle baş başa bırakmıştı.

"Eğer istersen, ben Alaina adına keseyi alırım Saul," diyerek gülümsedi Bayan Hawthorne. "Acil bir durum çıkar da paraya ihtiyacı olur diye."

Saul bu yükten kurtulmaktan memnundu. Hızla hayvanın koşum takımını çıkardı, faytonu uzağa götürdü. Biraz daha kalıp inatçı kızla bir başka kavgaya daha tutuşmak istemiyordu.

Bayan Hawthorne eve girip keseyi dolaba koydu. Gün gelecek, Alaina'nın binbaşının servetiyle ilgili bir daha düşünmesi gerekecekti. O zamana kadar para burada saklanabilir ya da Alaina için kullanılabilirdi.

tarama : ırmak/chatlak
düzenleme : vero

twilightturk.com

Yirmi Dördüncü Bölüm

Bu yaz bozgunlarla geçtiyse, kış ayları da sefalet içinde geçiyordu. Konfederasyon Generali Lee, Richmond'da mahsur kalmış; Atlanta düşmüştü; Birlik Generali Sherman ise, denize doğru yürüyerek Doğu Konfederasyonu'nu ikiye bölmüş ve arkasında da doksan beş kilometre genişliğinde bir yıkım alanı bırakmıştı. Güney ilkbahara uyanırken, Konfederasyon'un son umutları da suya düştü. General Lee, Richmond'dan kaçınca, şehir, Grant'in ayaklarının altında adeta çırılçıplak kaldı. En sonunda, nisanın dokuzunda, Appomattox'a kadar geri püskürtülen Lee destekleyecek başka bir amaç bulamayıp, açlıktan ölmek üzere olan ordusuyla birlikte Birlik kuvvetlerine teslim oldu. Beş gün sonraysa çok daha büyük bir felaket yaşandı; Amerika Birleşik Devletleri Başkanı Lincoln uğradığı suikast sonucu öldürüldü! General Johnson, Taylor ve Smith sırayla teslim olurken, Güney Eyaletleri paramparça oluyordu. Kaçan Jeff Davis de mayısın onunda yakalandı; intikam ateşiyle yanan Kuzey kurultayı, Güney'e vahşi darbeler indirme kararı aldı. Yoksul ve sefil durumda olan Konfederasyon Eyaletleri, küstah itaatsizlikleri yüzünden yavaş yavaş cezalandırılmaya başlandı.

Louisiana, temelde dürüst bir adam olsa da şaşaadan bir hayli hoşlanan Kuzeyli bir vali tarafından yönetiliyordu; örneğin hükümet binasının avizesi için on bin dolar ödenmiş ve yazıhanelerden her birine de altından yapılmış tükürük hokkaları alınmıştı. New Orleans bir liman olarak, yabancı ülkelerle yapılan deniz nakliyatının savaş sonrasında yeniden başlamasıyla kendini idare edebiliyordu. Bir şehir olaraksa, ayakta kalma mücadelesinde canını dişine takıyordu. Ucuza çalışan siyahi işçiler

İrlandalı, İskoç ve Alman göçmenlerle çatışmış, Federal askerler ayaklanmayı bastırmak için geri çağırılmıştı.

Hastane gitgide daha sivil bir kurum olmaya başlamıştı. Kâğıt üstünde hâlâ ordunun kontrolü altında bulunuyorsa da, askere hizmet veren tek bir koğuş kalmıştı ve yönetici pozisyonuna getirilen Doktor Brooks da artık daha çok saygı görüyordu. Alaina her zamanki gibi mutlu ve neçeli bir ruh haliyle hastalara hizmet ediyor, fakat Bayan Hawthorne'un arkadaşlığı yalnızlığına çare olmuyordu. Teğmen Appleby'nin evlenme teklifini reddetmiş, diğer taliplerine de ilgi göstermeyerek cesaretlerini kırmıştı.

Sessiz geçen bir öğleden sonra vaktinde, Doktor Brooks'un yazıhanesine çağırıldı. Oraya ulaştığında, yaşlı doktoru masasında, kafasını ellerinin arasına almış düşünürken buldu. Alaina, karşısındaki bir sandalyeye oturunca, doktor başını kaldırıp ona baktı ve kollarını kavuşturdu.

"Şimdi Craighughların evinden geldim," dedi. "Ve yine getirdiğim haberler çok üzücü."

Alaina kaskatı kesildi. *Angus Amca mı? Leala Yenge mi? Dulcie mi? Yoksa Saul mu? Kim?*

"Leala, Minnesota'dan bir mektup almış ve..."

Alaina dişlerini sıktı, içine kor bir alev düşmüştü sanki, yine de korkularıyla kendi bile yüzleşemiyordu.

Yaşlı adam tereddüt ederek devam etti: "Roberta ölmüş. Görünüşe göre düşük yapmış. Hummadan vücudu oldukça güçsüz düşmüş ve ölmüş."

Alaina büyük bir sevinç duymasa da bir hayli rahatlamıştı; kendini güçsüz ama minnettar hissediyordu. Üzülmeyi denese de, olmadı. Sessizce özür dileyerek günün geri kalanı için izin istedi. Mecburen Craighughların evine gidip onlara yardım etmeye karar verdi. Çalan kapıyı Dulcie açtı, gözyaşlarıyla dolu bir selamlaşmadan sonra siyahi kadın endişeyle kaşlarını çatı.

"Doktor, Bayan Leala'ya bazı ilaçlar verdi, şu an yukarıda uyuyor. Bay Angus dükkâna gitti. Bayan Alaina..." Kadın ellerini önlüğünün üzerinde birleştirdi. "Ben... ben ne yapacağımı bilemiyorum. Bay Angus, Yanki'yi buraya nasıl getirdiğinizi ve

bunun Bayan Roberta'nın ölümüne nasıl sebep olduğunu söyleyip duruyor. İkisi de çok acı çekiyor, Bayan Alaina. O yüzden buraya gelmek için biraz daha beklemeniz gerektiğini düşünüyorum. Acıları henüz çok taze."

Alaina başını sessizce sallayıp faytonuna geri döndü. Hüzünlü ve düşünceli bir şekilde Bayan Hawthorne'un evine doğru yol almaya başladı. Belki de, Briar Hill'de kalmış olsaydı herkes için daha iyi olacaktı.

Kızının ölümünden sonra, Angus Craighugh dükkânda daha çok zaman geçirmeye başlamıştı. Gece geç saatlere kadar yoğun bir şekilde çalışıyor, buna rağmen, eve geri dönerken yol üstündeki her barda durup içmek istiyor, eve döndüğünde ise merdivenleri tek başına çıkamayacak durumda oluyordu. Leala'nın Alaina'ya, eve dönüp onlarla birlikte yaşamasını teklif eden mektubu pek de sürpriz olmamıştı. Alaina, teklifi haftalar boyu düşündü. Gitmeyi hiç istemiyordu, çünkü Craighugh köşkünde, birçoğu kötü olan sayısız hatırası vardı. Yengesinin yalnızlığını anlasa bile, yaşlı kadın onu hastanede ziyaret edip, eve geri dönmesini gözyaşları içerisinde isteyene kadar Alaina taşınmayı kabul etmemişti.

Ama Leala'nın, Alaina'yı kendi kızı olarak görmek istediği çok kısa sürede su yüzüne çıktı. Leala, kızı alışverişe gidip Craighugh ailesinin sosyal statüsüne uygun elbiseler alması için zorluyordu. Hatta daha da ileri giderek, Alaina'nın Roberta'nın eski odasında daha rahat edeceğini düşünüp, oraya yerleşmesini teklif etmiş, fakat bu teklifi Alaina tarafından reddedilmişti. Leala'nın, yeğenine arada bir Roberta'nın ismiyle hitap etmesi masum bir dil sürçmesinden başka bir şey değilse de, Alaina'nın zihninde oluşan direnci yavaş yavaş kırıyordu. Böylece Alaina, kâbusa dönüşmeden önce bu rüyaya bir son vermesi gerektiğine karar vererek Leala ile sıkıntılı bir konuşma yaptı.

"Leala Yenge, burada yaşamamın nedeni, seni mutlu etmek, fakat ben Roberta değilim. Onun yerine geçemem ve Roberta olmayacağım."

Leala asabının bozulduğunu belli edercesine ellerini çevirdi ve aniden ağlamaya başladı. "Üzgünüm, çocuğum. Seni sahiplemek istememiştim. Ama unutmak öyle zor ki..."

"Biliyorum," diyerek iç çekti Alaina. "Seni seviyorum ve anlıyorum da. Fakat benim başka biri olduğumu unutma. Burada bir süreliğine misafirim sadece. Daha fazlası değil."

Leala o günden sonra kasvetinden sıyrılarak gitgide toparlanmaya başladı. Kaybıyla bir kere yüzleştikten sonra, artık katlanması daha kolay olmuştu.

Angus Amca ise üzüntüsünü atlatamıyordu. Elinden geldiğince evden uzak duruyor, yeğeninin evdeki varlığı ona acı veriyormuş gibi davranıyordu. Ticaret ve nakliye işleri doruk noktasına çıktığı için, Angus'ın da işleri iyice açılmıştı. Kendini bir dolar daha fazla kazanabilmek için zorladıkça zorluyordu.

Alaina'nın Craighughların evinde yeniden görünmesi, kız için başka bir tehdit daha oluşturmdu. Bu tehlikeden bir temmuz sabahı, faytonuyla köşeyi dönüp amcasının evine doğru yaklaştığı sırada haberdar oldu. Yolun bir kısmını kapayan dört tekerlekli büyük bir at arabası gördü ve faytonunu yavaşlatıp yanından geçerken, arabadan inen Jacques DuBonné'yi gördü. Kibirle gülen DuBonné, Alaina'ya doğru yürüyüp faytonunun basamağına ayağını koydu. Kendinden oldukça emin bir hali vardı, giysileri son zamanlarda giydiklerinin en iyisiydi. Hatta, taşralı bir zamparadan ziyade varlıklı bir centilmene benziyordu.

"Günaydın, hanımefendi." Kibarca şapkasıyla selam verdi. "Yeniden karşılaşmamıza çok sevindim. Sizi bulma umudumdan neredeyse vazgeçecektim, adamların sokakları arşınlayarak sizi aradılar. Umarım artık yas tutmuyorsunuzdur."

"Mösyö DuBonné, size benimle ilgili konularda hiçbir şey ummamamızı tavsiye ederim. Sizden hoşlanmıyorum ve bu durumu da değiştirmek istemiyorum. Şimdi, eğer izin verirseniz, yoluma devam edeceğim." Faytonunu süreceksen, Jacques, Alaina'nın elini tuttu. Alaina, suratını tiksintiyle buruşturarak adamın kısa ve küt parmaklarına baktı ve gözlerine kilitlenen parlak siyah gözlerini gördü. "Benimle konuşmak istediğiniz bir konu mu vardı, bayım?"

DuBonné'nin parmakları genç kadının kırılğan bileklerine doğru yol alırken, bakışları da Alaina'nın yüzünden ayrılmıyordu. "Sanırım velinimetiniz şehri terk etti."

Alaina yavaşça kaşını kaldırdı. "O kimmiş, bayım?"

Jacques sakince gülümsedi. "Mösyö Doktor Latimer'dan bahsediyorum." Okşayan parmakları Alaina'nın koluna doğru ilerledi. "Artık size yardım edecek kimse olmadığı için sizi ben korumak isterim."

"Ne kadar incesiniz, bayım." Alaina kibarca gülümsedi. "Ama muhafızlığınıza hiçbir gerek görmüyorum." Ses tonu oldukça alaycıydı.

Jacques, kafasını geriye atarak kahkahalarla güldü. "Ah, fakat matmazel, beni anlamıyorsunuz. Sizi korumama izin vermezseniz, gece gündüz huzursuz olursunuz."

"Beni tehdit mi ediyorsunuz, bayım?"

DuBonnet omuzlarını silkip ellerini iki yana açtı. "Sizi korutmak istemem, matmazel. Tam tersine, korkularınızı dindirmek isterim..."

"Ne karşılığında?" diye sordu Alaina nazikçe.

Jacques, elini kaydırıp Alaina'nın dizine koydu. "Sizinle yakın arkadaş olmak isterim, matmazel."

Alaina, gözlerinden ateşler saçarak bağırdı. "Ellerinizi üzerimden çekin!"

Jacques kahkahalarla faytona çıkıp Alaina'nın yanına oturur oturmaz, Alaina'nın el çantasından çıkardığı küçük tabancanın namlusuyla göz göze geldi. Dikkatle elini çekip aceleyle aşağı indi. Alaina atın sırtını kırbaçlayıp hızla hareket ederken, faytonun tekerlekleri neredeyse Jacques'ın ayaklarının üzerinden geçecekti. Jacques sokağın ortasında öylece kalakalıp, uzaklaşan arabaya baktı.

Adamı olan iriyarı zenci, arabanın arkasından çıkıp arabacı koltuğuna oturdu ve atları kırbaçlayarak dört tekerlekli arabayı hızla efendisinin yanına getirdi.

"Şu hastanedeki erkek-kız mı o, efendim?"

DuBonnet, şaşkın gözlerle adamına baktı. "Ne demek istiyorsun?"

Siyahi adam, geniş omuzlarını silkti. "Hastanedeki erkek-kıza benziyor."

"Üstüme kovasıyla su atanı mı diyorsun?"

"Evet efendim... onu diyorum." Siyahi adam çenesini kaşıdı. "Çeketli kız... kadın. Onu tanıdım, o yumuşak... kadın."

Jacques, siyahi adamın ne demek istediğini anladı. "Aynı zamanda Madam Hawthorne'un evinde bize silah çeken çocuk yanı?"

Siyahi adam, sert bir şekilde kafasını salladı.

"Anladım!" Düşüncelere dalan Jacques, arabaya binip adamına hareket etmesini söyledi. Genç bir kadının neden erkek kılığında gezdiğini merak etmişti. Bir insan ancak saklayacak bir şeyi varsa böyle gezinirdi. Fakat sakladığı neydi? Bunu nasıl öğrenebilirdi?

Kapı açılıp içeri pahalı giysileriyle bir adam girdiğinde, Angus Craighugh donuk bir ifadeyle dükkândaki masasından kalktı. Adamın yanında, Saul'u andıran iriyarı siyahi bir adam vardı.

"Size nasıl yardımcı olabilirim, bayım?" diye kibarca sordu ve içeri giren iki adama yaklaştı.

Jacques DuBonné kibarca gülümsedikten sonra, yanındaki masada duran ipek kumaş topunu okşadı. "Çok zevklisiniz, mösyö."

"İlginizi çeken bir kumaş var mı, bayım? Doğu'dan, çok az bulunan ince ipekler geldi."

"Ah, bu bir tesadüf olmalı."

"Tesadüf mü? Ne anlamda, bayım?"

"Doğu'dan gelen bir geminin Körfez'de durdurulduğunu öğrendim. Mallarına el konulduktan sonra da bütün mürettebatıyla birlikte batırılmış."

"Bunun ipekle ne alakası var, bayım?"

"Gemi ipek, fildişi ve çok nadir halılarla yüklüymüş... Tıpkı sizinkiler gibi, bayım." Jacques, eliyle duvarda sergilenen halıyı işaret etti.

"Sizi temin ederim, bayım..." Angus'ın yüzü, bu kurnaz ima karşısında kızarmıştı. "Ben bu mallar için çok para ödedim. Eğer korsan malları olsalar bile, bu benim suçum olamaz."

Jacques güldü. "Bu fırsatçılık ve fahiş fiyat devrinde, böyle kelepir ürünler bulmak biraz garip değil mi? Bir insan, tepeden urnağa namuslu olmadıkça, böyle iyi bir alışveriş yapma fırsatı

bulduğu zaman talihini sorgulamaz. Kâr elde etme fırsatı bulduğu için minnettar olur ve tedarikçilerini sorgulamayı aklından bile geçirmez.”

“Ne ima ediyorsunuz, bayım?” diye sordu Angus.

“Bazı hilelerden haberdar olduğunuzu, fakat ceplerinizi doluruma umuduyla bu hileleri görmezden gelmeyi tercih ettiğinizi söylüyorum.”

“Bu çok saçma!” Angus, dürüst bir adam olmadığı imasına hararetle bir şekilde karşı çıktı... Belki biraz eli sıkıydı, fakat kesinlikle hırsız değildi. Sinirlenmişti. “Sizin bunda ne çıkarınız var? Yağmalanan gemi sizin miydi?”

“Şöyle diyelim, mösyö, Jacques DuBonné şehirde olup biten her şeyi bir şekilde öğrenir.” Tuhaf bir hareketle parmaklarını sallayıp etrafına bakındı. “Kimse başına ne zaman bir felaket geleceğini bilemez. Mesela bir yangın. Ya da zorbalar.” Omuzlarını silkti. “Birçok arkadaşım var, şehrin önemli kişilerinden biri olduğum için, bazılarını korumam altına alabilirim. Ağzımdan çıkacak bir-iki sözcük, yetkililerin, kendilerini ilgilendirmeyen işlere burunlarını sokmalarını engeller. Ama bazen ufacak bir bilgi, adaletin yerini bulduğunu görme arzunu yatırtmaya yetebilir.”

“Bana şantaj mı yapıyorsunuz, bayım?” diye sordu Angus kuşkuyla.

Jacques güldü. “Hayır, mösyö. Sizin gibi dürüst bir adamı rencide etmek istemem. Sadece evinizde yaşayan genç bir hanımefendiyi merak ediyorum. Akrabanız mı, mösyö?”

Angus kasvetle kaşlarını çatı, yüzü kızarmıştı. “Akrabam değil,” diye cevap verdi sert bir sesle. “Evimde misafir... sadece bir süreliğine.”

“Bir süre evinizden ayrılıp başka bir yerde yaşadığından habirim var. Nereye gitmişti?”

“Siz her şeyi bildiğinize göre, bayım, arkadaşlarınızdan bilgi toplamalarını isteyebilirsiniz. Sorularınıza cevap veremeyecek kadar meşgulüm.”

“İstedığınız gibi olsun, mösyö. *Bonjour!*”

Ertesi gün iki Yanki subayı dükkânına gelip içerideki birkaç

top kumaşı incelemek istedi diye, Angus eve öfkeden deliye dönmüş bir şekilde geldi. Artık dükkânda huzuru kalmamıştı. Bir subayın günün erken saatlerinde etrafa şöyle bir bakmak veya tütün ya da başka ıvır zıvırlar almak için dükkâna gelmesi sıradan bir olay haline gelmişti.

Craighughlar, evlerinin de izlendiğini artık kabullenmişlerdi. Alaina evde olduğunda, dışarıda ağaca yaslanmış, atın üzerinde oturmuş ya da faytonun içinde dinlenen bir adam belirliyordu. Saul yeniden Alaina'nın koruması olmuştu. Bir yandan Angus'a dükkânda yardım ederken, bir yandan da Alaina'nın gitmesi gereken yerlere onunla beraber gidiyordu.

Bir gün Jacques, kur yapmakta işleri iyice ileri götürüp Alaina'yı hastanede ziyarete gitti. O sırada Alaina, dinlenme odasında idi.

"Benden kaçamazsınız, Matmazel Hawthorne," diyerek güldü Jacques kendinden emin bir şekilde. Alaina kapıdan gelen sesi duyup o yöne döndü. "Artık nerede çalıştığınızı ve nerede yaşadığınızı biliyorum. Hakkınızda birçok şey öğrendim."

"Gerçekten mi?" Adamın söylediklerini umursamadan toz almaya devam etti.

"Zamanında burada bir erkek olarak çalıştığınızı da biliyorum... Üzerime su döken erkek çocuğu."

Alaina gözlerini büyük bir dikkatle masanın üzerinden ayırmamaya çalıştı. "Sadece bir şakaydı... daha fazlası değil."

"Dikkatinizi çekerim matmazel, ben artık oldukça güçlü bir adamım," dedi Jacques, Alaina'yı ne kadar önemli biri olduğuna ikna etmeye çalışır gibi. "Bірçok şey edindim ve nereye gidersem bir centilmen gibi karşılanıyorum."

Alaina tek kelime etmedi. Adamın sözleri artık Güncelyli bir centilmenden, saffan bir Fransız'a doğru kaymaya başlamıştı. Giysileri de, aristokrat izlenimi bırakıyordu.

"Uşağım, şehirdeki en iyi ailelerden birinden geliyor ve bana bir centilmenin nasıl davranması gerektiğine dair çok şey öğretti. Size bu şehirde krallara layık bir şekilde eşlik edebilirim."

Alaina adama bakarak sakince gülümsedi. "Ben herhangi bir yere giderken bana eşlik etmenizi istemediğim sürece olmaz,

bayım. Böyle bir şeyi isteyeceğimi de hiç sanmıyorum. Hayatıma siz olmadan devam etmekten nasıl mutlu olduğumu anlamıyorsunuz sanırım. Şimdi iyi günler, bayım."

"Henüz değil, matmazel." Jacques güldü ve kibirli bir şekilde yürümeye başladı.

Alaina, kendisine doğru yaklaşan adamı dikkatle seyretti. Jacques, elini uzatıp Alaina'nın çenesini tuttu, başını kaldırıp gözlerine baktı, Alaina başını çekmeye çalışınca daha da sıkı tuttu.

"Eğer havamda olsaydım, sizi şimdi alır götürürdüm, matmazel. Beni durduramazdınız. Fakat size daha iyi bir şey teklif ediyorum. Benim arkadaşım olun, misafir ağırladığımda ev sahipliği görevini siz yapın. Bazen de sadece ikimiz olalım. Size pahalı giysiler alırım. Kasabadaki bütün kadınların kıskandığı biri olursunuz..."

"Metresiniz olarak mı?" Alaina şaşkınlıkla güldü. "Bayım, rüya görüyorsunuz siz."

Jacques, Alaina'yı sert bir şekilde kollarından tutup kendine doğru çekti. "Bir daha bana gülmeyin, matmazel." Cajun aksanıyla konuşmaya başlamıştı. "Pişman olursunuz. Sizininki gibi güzel bir yüz yumruğu hak etmiyor. Çok zarif ve kırılgan."

"Ben kimsenin metresi olamam, bayım," diyerek, adamın siyah gözlerine baktı Alaina.

"Sizi ikna etmeyi bilirim," diyerek sinsice gülümsedi Jacques.

Tehdit karşısında Alaina'nın tüyleri diken diken oldu. Gözlerini adamın öfke dolu siyah gözlerinden kaçırıp oradan uzaklaşmaya çalıştı. Jacques'ın omuzlarının arkasında, kapının girişinde, tanıdık bir yüz gördü. Doktor Brooks içeri girip yüksek sesle boğazını temizleyince, Jacques dönüp davetsiz misafirc baktı.

"Bayan Hawthorne, iyi misiniz?" diye sordu doktor.

"Burada olduğunu belli etmen gerekirdi, babalık," dedi Jacques öfkeyle.

Doktor Brooks sert bakışlarını genç adama dikti. "Sizin de, bayım, hastaneme gelip korunmasız kızları tehdit etmemeniz gerekir. Şerifi çağırmadan önce buradan defolun. Sizi bir daha sakın burada görmeyeyim."

"Jacques DuBonné'yi tehdit ettiğinizi mi sanıyorsun?" diye-
rek dalga geçti Fransız zampara. "Sizi timsahlara parçalatırım,
mösyö. Kimse Jacques'a ne yapması gerektiğini söyleyemez."

"Bayım, eğer bir daha bu genç hanımefendiye elinizi sür-
düğünüzü göreceksan, şehrin bütün soylularını peşinize
tutarım."

Jacques'ın burun delikleri öfkeyle kabardı, fakat yaşlı cen-
tilmenin kızgın bakışlarında gerçeği gördü. "Şimdi gidiyorum
ama söylediklerinizden dolayı değil." Arkasını dönüp Alaina'ya
küçümseyerek baktı. "Sizi temin ederim, matmazel, bu iş bu-
rada bitmedi."

Alaina adamın arkasından baktı. Uzun bir aradan sonra dok-
tora döndü. "Korkarım ki, Mösyö DuBonné bana sahip olmayı
gittikçe daha da çok istiyor." Cesur olmaya çalışsa da, sesinin
titremesine engel olamadı. Gerçeği kabul etmek zorundaydı.
"Şu anda üstesinden gelebileceğimden daha büyük bir tehdit
teşkil ediyor. Beni işe Saul getirip götürüyor. Yanımda Jedediah
ya da Saul olmadan evden çıkmıyorum. Bu adamın ne yapaca-
ğı belli olmaz. Eğer bunu bir gurur meselesi haline getirdiyse,
beni elde edene kadar vazgeçmeyecektir."

Görünüşe bakılırsa bir taciz taktiği olarak, *Hain* Alaina
MacGaren'in dahil olduğu Yanki maaşlarının gasp edilmesi ola-
yında Angus'ın da rolü olduğu söyleniyor, ama Angus Amca
bu suçlamaları hararetle inkâr ediyordu. Ama bankaya yatırdı-
ğı bazı paraların seri numaraları çalınan paralarla aynı çıkınca.
Yanki subayları dükkâna gelip Angus'ı uzun uzadıya sorgulama-
ya başladı. Angus parayı, sattığı bazı malların karşılığında yasal
olarak talihsiz bir şekilde aldığını söylüyordu. Kuzeyliler aksini
ispat edemedi ve soruşturmayı aydınlatacak bir şey bulamadılar.
Subaylar gittikten uzun bir süre sonra, Angus masasına otu-
rup gözlerini kırpmadan Roberta'nın ölmeden önce yolladığı
mektuplara baktı. Bu sırada arka kapı açıldı ve Saul içeri girip
Alaina'yı almaya gideceğini söyledi.

"Gitmeden önce yapmamı istediğiniz başka bir şey var mı,
Bay Angus?"

Angus derin bir şekilde iç çekti. "Hayır, Saul. Gidebilirsin."

Kapı siyahi adamın arkasından kibarca kapandı, uzun bir süre sonra Angus kalkıp mektup paketini açmaya karar verdi. En üstten ikinci zarfı aldı, mektup kâğıdını açıp içindeki banknotlara baktı; masum bir şekilde bankaya yatırmış olduğu paraların bir diğer kısmıydı bu. Buruşmuş ve hiç kullanılmamışlardı, bu mektubun içinde en azından iki bin dolar vardı. Diğer mektuplarda da hemen hemen aynı civarda para vardı ve toplamda yaklaşık olarak yirmi bin Yanki doları ediyordu. Kızının bu paraları nereden bulduğunu bilmiyordu... Roberta geri dönene kadar paraları saklamasını tembihlemişti yalnızca.

Arka kapı çaldığında Angus hızla parayı saklayıp, "Girin!" diye bağırdı. Gelen, Doktor Brooks ve Tally Hawthorne'du. Angus kalkıp yaşlı kadın için bir sandalye buldu.

"Alaina hakkında konuşmaya geldik," dedi Tally.

Angus kaşlarını çatı. "Buraya neden geldiğinizi bilmiyorum, O kız beni ilgilendirmiyor."

"O sizin yeğeniniz," diye hatırlattı kadın.

"Son zamanlarda bunu unutmaya çalışıyorum."

"Angus! Bunu nasıl yaparsınız! O öyle tatlı, öyle iyi bir çocuk ki!" diye azarladı Tally öfkeyle.

"Benim Roberta'm kadar değil," dedi Angus. "Evime kabul ettiğimden beri bize beladan başka bir şey getirmede ve varlığı sürekli peşimden geliyor. Ondan kurtulmak için dua ediyorum. Ben yaşlı bir adamım, yorgunum."

"Jacques DuBonné ve tehditleri hakkında bir fikriniz var mı?" diye sordu Doktor Brooks sabırsızca.

"Tehditmiş! Tanrım, o adamın tehditleri yüzünden asıl ben mahvoldum. Her gün dükkânımı veya evimi kundaklayacak ya da aileme herhangi bir zarar verecek korkusuyla yaşıyorum. Bay DuBonné'yle kendi sorunlarım varken neden Alaina için endişeleneyim ki?"

"Ben bu konuda ilk adımı atıp Cole'u durumdan haberdar eden bir mektup yazdım," dedi Tally.

"Cole mu? O pi..."

"Angus!" diye bağırdı Tally. "Dilinize hâkim olun!"

"O Yanki benim kızımı öldürdü!" diye haykırdı Angus.

"Saçmalıyorsunuz! Cole'un hatası değildi," dedi Tally.

"Onu hamile bıraktı!" dedi Angus.

"Angus, Tally'nin söylemeye çalıştıklarını dinlemenizi öneririm," diyerek Angus'ı ikna etmeye çalıştı Doktor Brooks. "Cole mektuba cevap yazdı; bu cevap zorluklarınıza bir çare olabilir."

"O Yanki'nin önerdiği hiçbir şeyle ilgilenmiyorum," dedi Angus öfkeyle.

"Alaina'ya evlenme teklif etti," dedi Tally.

"Ne!" Yaşlı kadına bakan Angus'ın gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi.

Tally başını sallayarak onayladı. "Cole, Alaina'nın New Orleans'tan çıkarılması gerektiği konusunda hemfikir ve evlenme teklifinin bir çözüm olacağını düşünüyor."

"Asla! Asla!" Angus yumruğunu sallayarak bağırdı. "Önce cehennemde yandığımı görmek istiyorum!"

"Eğer o feci yola kurban giderse, eminim siz de onu karşılamak için orada olursunuz," diye cevap verdi Tally sakince.

Angus'ın ağzı şaşkınlıktan açık kalmıştı. "Her iki tarafa, hem Yankilere hem de isyankârlara şirin görünüp kendinizi sağlama almışken, bir de buraya gelip beni yargılıyorsunuz, Tally Hawthorne, öyle mi?"

Tally nazikçe gülümsedi. "Angus, sizin o kibirli Konfederasyon arkadaşlarınız da, Yankiler de benim görüşlerimle ilgileniyormuş gibi görünmüyorlardı. Ben de onları elimde tuttum sadece. Bay DuBonné dışında kimse beni rahatsız etmedi. Buraya sizi yargılamaya değil, Alaina'nın tek akrabası olduğunuz için bu evliliğe onay vermenizi rica etmeye geldim. DuBonné büyük bir ısrarla Alaina'yı metresi yapmak istiyor; yeğeniniz bu işten büyük bir zarar görebilir. Bunun olmasına izin vermemelisiniz... Tabii eğer merhametli bir adamsanız."

"Beni yalnız bırakın!" diye öfkeyle bağırdı Angus. "Daha fazla dinlemek istemiyorum! İkiniz de defolun!"

"Pekâlâ, Angus." Tally içini çekip ayağa kalktı. "Ama sizi uyarayım, eğer ona merhamet etmezseniz, kalan hayatımızın sonuna kadar pişman olursunuz."

"Alaina evlilik teklifini biliyor mu?" diye sordu Angus.

"Önce sizinle konuşmak istedik," diye açıkladı Doktor Brooks.

"Ona hiçbir şey söylemeyeceksiniz!" diye ısrar etti Angus.

"Bunu düşünmeniz için size biraz zaman tanıyacağım," diye tehdit etti Tally. "Sonrasını kim bilir?"

Başka hiçbir söz etmeden, kapıyı arkalarından kapayıp Angus'ı dükkânının karanlık gölgeleri arasında yalnız bırakarak çıkular. Angus odanın içinde durmadan volta atıyor, Cole'un arzularını tatmin etmek istemiyordu. Ama bir yandan da Jacques DuBonné'nin, kaçması imkânsız bir tuzak hazırlamakta olduğunu biliyordu. Eğer DuBonné yeğeninin o meşhur Alaina MacGaren olduğunu öğrenecek olursa, bedeli çok ağır ödenirdi. Angus'ın başı büyük bir derdteydi. Kızını çalan adamdan bir şekilde intikam almayı isterken ve aynı zamanda, yeğeninin bu adamla evlenmesine onay vermediği takdirde kendisini tehlikeye atacakken, ne yapacaktı?

Leala'nın aklına soktuğu kuşku ları düşünüp durdu, fakat gerçek olabileceklerine inanmadı. Roberta kimseyi böyle oyuna getirmiş olamazdı. Ama yine de, eğer Cole ile Alaina birbirlerinden hoşlanıyorlarsa ve eğer bu evliliğe izin verirse, o zaman Yanki, Alaina'nın kocası olmaktan büyük bir mutluluk duyacaktı, tabii bir şekilde birbirlerinden ayrı kalmadıkları takdirde.

Angus bir ileri bir geri yürümeyi bırakıp somurtarak ayakka-bılarına baktı ve bütün seçenekleri enikonu düşünmeye başladı. Ne yapmalıydı? Ne yapmalıydı?

★ ★ ★

Şehir ağustos sıcakıyla kavruluyor, yalnızca gecenin serinliğinde biraz nefes alabiliyorlardı. Melankoli havasına bürünen Alaina, Craighugh köşkünün verandasında tek başına oturmuş, gökyüzünün yıldızlarla kaplı karanlığını seyrediyordu. Akşam yemeğinin üzerinden uzun bir zaman geçmişti; Angus değişiklik olsun diye eve makul bir saatte dönmüş ve alışkanlığının dışına çıkarak o gece ayık kalmıştı. En azından bir haftadır Jacques

dökkândan uzak durmuşsa da, yokluğu fırtına öncesi sessizlikten başka bir şey değildi. Kimsenin huzuru yoktu.

Bu sırada ön kapı açıldı ve Alaina, verandaya çıkan amcasına baktı. Angus, Alaina'nın dinlendiği salıncağa doğru ilerledi, boğazını temizleyip yakındaki bir sandalyeye oturdu. Aklında bir şey olduğu çok belliydi, fakat konuya girmeden önce ikisi de karşılıklı olarak uzunca bir süre sustular.

"Cole'a mektup yazarak, Jacques'ın seni içine düşürdüğü zor durumdan kurtarmasını rica ettim." Angus boğazını temizledi. "Bu bela geçip gidene kadar kuzeye gidip bir süreliğine onun yanında kalmanı önerdi. Ben, elbette, adının dedikodulara karışacağını söyledim. Bu sorunu çözmek için evlenmenizi teklif ettim. Çekinerek kabul etti, şey şartıyla... öhhö..."

Alaina, amcasının Cole'la irtibata geçmesinden memnun olmamıştı. Angus konuşmaya devam ettikçe, Alaina daha da rahatsız oldu.

"Cole, evliliği yalnızca geçici bir süreliğine olması ve yalnızca kâğıt üzerinde kalması koşuluyla kabul etti. Sorunların çözülür çözülmez evliliğin de iptal olmasını istiyor."

"Anladım!" diye cevapladı Alaina, kendini incinmiş ve küçük düşürülmüş hissediyordu.

Angus, Alaina'nın memnuniyetsizliğini belli etmesine izin vermeden konuşmaya devam etti. "Başka bir seçenek göremiyorum, Alaina. Jacques DuBonné burada güvenli bir şekilde yaşamamız karşısında gittikçe büyüyen bir tehdit teşkil ediyor. Eğer Alaina MacGaren olduğunu öğrenirse, senin için artık hiç umut yok demektir. Fakat eğer emekli bir Kuzeyli subayın ve bir kahramanın karısı olursan, o zaman güvende olursun. Cole'un seni himayesi altına almasıyla, hiçbir kuşkuyla mahal vermeden şehri terk edebilirsin. Ayrıca Jacques da müdahale etmeye cesaret edemez."

"İlgin için teşekkür ederim, Angus Amca, fakat Binbaşı Latimer'a rahatsızlık vermek istemem. Onun koruması olmadan şehri terk edebilirim."

"Jacques'ın adamları peşine düşmeden bu evi bile terk edemezsin. Kaçmana izin vermez. Hangi kılıklara girdiğini biliyor.

Hiç şüphesiz adamlarını tedbirli olmaları konusunda uyarmıştır. Burada bizimle yaşadığın sürece, seni ona verelim diye muhtemelen bizi barışçıl yöntemlerle ikna etmeyi umut ediyor...”

“Barışçıl mı!” diye çıkıştı Alaina. “Buna barışçıl mı diyorsun?”

“Jacques aslında daha zalim bir adam olduğunu söyleyebiliriz. Eğer bizi ciddi şekilde tehdit edebileceği bir imkân bulsaydı, mesela senin Alaina MacGaren olduğunu öğrenseydi, ensene yapışmak için adamlarıyla beraber şu an burada olurdu. Ama şimdi sadece etrafta dolanıp, bize boyun eğdirmek için bir imkân araştırıyor. Bu imkânı bulamadığı sürece, o da muhtemelen yetkililerden bizim kadar korkuyor olacaktır. Çok dürtüstü bir adam olduğunu sanmıyorum.”

“Ben kimseye yük olmak istemiyorum,” dedi Alaina dişlerini sıkarak, “Binbaşı Latimer’ın yardımını kabul etmeyeceğim.”

“Eğer kendini düşünmüyorsan, Jacques seni alıp götürdüğünde yengenin nasıl acı çekeceğini bir düşün,” dedi Angus.

“Eğer istiyorsan uzaklara giderim! Burada kalmam gerekmiyor!”

“Nereye gideceksin peki? Bayan Hawthorne’a mı? Doktor Brooks’a mı? Onları da tehlikeye mi atacaksın?”

Alaina öfkeyle ayağa kalktı, fakat Angus fırtınalı sözcükleri susturmak için elini kaldırdı.

“Bunu bir düşün. Bize bu kadarını borçlusun.”

Alaina, rüyalarının erkeği tarafından reddedilmenin acısı ve aşağılanmasıyla evin içine koştu. O gittikten sonra, Angus karanlık geceyi seyretmeye başladı. Artık harekete geçmişti ve amacından sapması kolay olmayacaktı. Hiç istemese de, Alaina’yı, Cole’la yapacağı evliliğin hayatta özgür kalmasının tek yolu olduğuna ikna edebilmek için Tally’nin ve Doktor Brooks’un yardımını alacaktı. Ama kendi kendine yemin etmişti; yeğeni Minnesota’ya vardığında Cole Latimer’dan öylesine nefret ediyor olacaktı ki, onlar için yapılabilecek hiçbir şey olmayacaktı.

Alaina ertesi gün, akşama doğru, Doktor Brooks’un odasına çağırıldı. Ne zaman böyle çağrılacak olsa, hep kötü haberlerle karşılaşmıştı. Bu kez nasıl dehşet verici haberlerle yüzleşmek

zorunda kalacağını merak ediyordu. Doktorun küçük odasına girdiğinde, Doktor Brooks masasından kalkıp Alaina'nın yanından geçerek kapıyı kapattı. O sırada, kapının arkasındaki daracık köşede mağrur bir tavırla oturan Bayan Hawthorne, Alaina'nın dikkatini çekti. Yaşlı kadın geniş şapkasıyla bir kraliçeyi andırıyordu, şapkasının tülü çenesinin altına kadar iniyordu. İki eli de güneş şemsiyesinin tutacağındaydı. Sıcak bir şekilde gültümseyip kır saçlı başıyla selamladı. Alaina, sandalyesine geri oturan Doktor Brooks'a dönüp meraklı gözlerle baktı. Doktor arkasına yaslandı; bir yandan masasının üzerindeki neşterle oynarken, bir yandan da gözlüklerinin üzerinden Alaina'ya bakıyordu. Alaina, bir doktora, bir de kadına bakıp duruyordu. Karşısındaki iki yaşlı insanın yüzlerinden okunan hoşnutsuzluk yüzünden, merakı daha da büyüyordu.

"Yanlış bir şey mi yaptım?" diye sordu tereddütle, sessizliğe daha fazla dayanamayarak.

Bayan Hawthorne başını eğip şemsiyesinin tutacağıyla oynadı. "Pek yanlış sayılmaz, Alaina, sadece aptalca."

Alaina aniden bir sandalye çekip oturdu, zihnini allak bullaktı. Doktor Brooks'a baktığında yaşlı adamın da düşünceli bir şekilde kendisini seyrettiğini fark etti. Yaşlı doktor onaylarcasına başını salladı.

Alaina bu iki yardımsever arkadaşının eleştirel tavrı karşısında yıkılmıştı adeta. Üstelik bu eleştirel tavrın nedenine dair en ufak bir fikri de yoktu. Başını öne eğip ellerine baktı, titremelerini engellemek için sıkıca kucığında birleştirdi. Gözyaşlarını engellemek için uzun bir nefes alıp omuzlarını silktilti.

"Ben... neyi onaylamadığınızı bilmiyorum," diye mırıldandı yavaşça.

Bayan Hawthorne, Doktor Brooks'a baktı ve doktorun devam etmesi için başını salladığını görünce, söze girdi. "Doktor ve ben," diye başladı, ince bir sesle, "Louisiana'dan ayrılman için çözüm üretmeye çalıştık. En azından, olaylar biraz sakinleşinceye kadar. Angus'a bize yardım etmesi için baskı yapmak zorunda kaldık. Şimdiyse, her şeyi elinin tersiyle ittiğini öğrendik."

Alaina şaşkınlıkla kadına baktı. "Yani, siz ve Doktor Brooks... Ama Angus Amca dedi ki..." Kafası hiç olmadığı kadar karışmıştı.

"Hah!" dedi Bayan Hawthorne. "Diğer açılardan zeki bir adam olan Angus Craighugh, incelik gerektiren konularda tam bir aptal oluyor."

Doktor Brooks, Bayan Hawthorne'un dobralığına güldü. "Ama Tally," dedi kibarca. "Adil ol." Alaina'ya dönüp, ders verir gibi bir sesle konuşmaya başladı: "Angus, bize Cole'a birkaç mektup yazmış olduğunu söyledi... ve Cole'un ne teklif ettiğini de. Bana öyle geliyor ki, Alaina, bu teklifi duygusal davrandığın için reddettin -ki bunu anlıyoruz- ama bir daha düşünmeni tavsiye ediyoruz."

"Öyle olmadı!" Alaina doktorun fikrini hafife aldı. "Öfkeye kapılmadım. Angus Amca'nın bütün söylediklerini dinledim. Ben sadece olaylar duruluncaya kadar şehirden kaçmam gerektiğine inanmıyorum."

Doktor Brooks öne doğru eğildi ve sümenin üzerinde duran neştere parmaklarıyla vurmaya başladı. "Alaina, içinde bulunduğun zorlu durumu gerçekten enine boyuna düşünüp düşünmediğini merak ediyorum. Jacques, şehirde tehlike arz edecek kadar önemli bir yer kazandı ve ne kadar ısrarcı olduğunu biliyoruz. Seni rahat bırakmayacak. Doğru zamanı kolluyor. Sonra bir anda kendini büyük bir çıkmazda bulacaksın tatlım. Angus nedenlerini sıralamıştır, ama bu kadar ileri gittiğini pek sanmıyorum. Angus, Jacques'ın kendine yönelttiği suçlamalarla başa çıkabilir, çünkü işinde dürüst bir adam ve hiç şüphesiz bunu kanıtlayabilir. Ama eğer gerçek kimliğin ortaya çıkacak olursa, Angus da Leala da ağır bir şekilde yargılanacaktır. Hem Kuzey hem Güneyde tarafından rezil bir suçlu olduğuna inanılan bir kişiye yardım ve yataklık ettiklerine karar verilecek olursa, ellerindeki her şeye el konulup hapse atılabilirler.

"Hatta, eğer bütün hikâye ortaya çıkarsa, Tally ve ben bile hapse atılabiliriz. Ama eğer Alaina MacGaren bir süreliğine ortadan kaybolursa, onun bizim aramızda yaşadığına dair kanıta nereden ulaşabilirler ki? Eğer şehirden uzaklaşırsan, araştırma

yapmak ve sana yöneltlen asılsız suçlamaları çürütmek için zamanın da olur. Yani acilen gitmen gerekiyor ama nereye gideceksin? Evine geri mi döneceksin? Bataklıkta saklanıp, Gillettlerin ya da en az onlar kadar adi birinin seni arayıp bulamamasını ummak için mi? Eğer seni çok uzak bir şehre yollasak, oraya nasıl seyahat eder, orada nasıl yaşarsın? Kesinlikle Alaina MacGaren olarak seyahat edemezsin. Her gemi kaptanı, her şerif yalnız seyahat eden genç bir kadından şüphelenir. Ama eğer saygın bir doktorun, yaralı bir kahramanın karısı olarak seyahat edersen, sana kim ne yapabilir? Bayan Latimer'dan şüpheleneceklerini hiç sanmam, sen de böylece uzak bir sınır toplumunda yaşarsın, ayrıca Jacques'tan ve şüpheli kanun adamlarından da kurtulmuş olursun, rahatla-sın ve huzurun, hoş bir yaşamın keyfini sürersin."

Doktor Brooks durdu, Alaina itiraz etmek için geçerli sebepler bulmaya çalışıyordu. Bayan Hawthorne hemen klasik bir konuşma yapmaya girişti:

"Sen hepimiz için çok değerlisin, Alaina. İşkence görmeni ya da istismar edilmeni istemeyiz. Fakat hepimize yük olduğunu artık anlamın gerek. Bu yükü seve seve taşırdık ama olur ya bir hata yaparız da seni kaybederiz diye korkuyoruz. Sen güvende ve uzakta olursan, biz de kendimizi savunmakta özgür oluruz, hatta eğer gerekirse seni de koruruz. Binbaşı Latimer mektubunda durumu gayet iyi anladığını izah etmiş, fakat ..." Bayan Hawthorne'un dudakları tehditkâr bir gülümsemeyle kıpırdadı. "Senin bu teklifi kabul etme erdemini göstereceğinden şüphe duyuyormuş. Sanırım şey de diyordu..." Yaşlı kadın el çantasını açıp bir mektup çıkardı, mektuba hızla göz attı. "Ah, evet... burada." İnce kâğıdı kaldırıp okumaya başladı: "Alaina'nın aptallığa karşı, bütün sağduyulu fikirlere ağır basan bir eğilimi var. Teklifimi size tüm kalbimle sunuyorum ve Alaina'yı ikna çalışmalarınızda bol şans diliyorum, her ne kadar ihtimal vermesem de. Sabırsızlıkla cevabınızı bekliyorum."

Bayan Hawthorne düzgün bir şekilde mektubu katlayıp çantasına koydu. Alaina'nın yüzü, beyaz ellerine bakınca öfkeyle kızardı. Doktor Brooks ve Bayan Hawthorne birbirlerine bakıp başlarını salladılar, sonra cevap bekledikleri kıza baktılar.

Alaina'nın aklı oldukça karışmıştı. *Bütün sağduyulu fikirlere ağır basan! Lanet olası mavi göbek! Pirinç düğmeli geniş omuzlarının üzerinde yüzünün nasıl sırttığını görebiliyordu. Aptal züppe! Bana acıyor ve kurtarıcı rolünü en içten şekilde oynuyor, fakat beni karısı olarak istemiyor.*

Aklı karışmış, sinirleri bozulmuştu. *Pekâlâ, ben de onu koca olarak istemiyorum!*

Bütün söylenenler aklında yankılanıp duruyor, yavaşça gardı düşüyordu. *Yük! Tehdit! Aptalca! Ve bir de hiç söylenmemiş olan sözcük: İstenmeyen!*

Doğrulup alçak bir sesle konuştu. "Pekâlâ. Uzaklaşacağım. Onunla evleneceğim... Kimse için tehlike olmadığını zamana kadar orada kalacağım... Ama sadece o zaman kadar."

İki ihtiyar rahatlayarak gülümsediler. Planlarının ilk aşamasını başarmışlardı. Ama yakında kız kontrollerinden çıkacak ve planlarının gerçekleşmesi için daha büyük bir rehbera bel bağlamak durumunda kalacaklardı.

tarama : ırmak/chatlak
düzenleme : vero

twilightturk.com

Yirmi Beşinci Bölüm

Jacques DuBonné ara sıra yüksek faiz oranlarıyla borç para veriyor, tefecilik yapıyordu. Ama bu yatırımları için çok az riske giriyor, teminat olarak çok değerli bir mülkün idaresini eline almaya dikkat ediyordu. Güneşli bir eylül sabahı, Angus Craighugh'nun dükkânının karşısındaki bir tüccarın dükkânına girip sahibini aradı.

"Ödemelerinizi epey bir geciktirdiniz, mösyö. Jacques DuBonné para konularında pek sabırlı sayılmaz. Ya borcunuzu ödersiniz ya da dükkânınız elinizden gider. Anlıyor musunuz?"

"En başından beri istediğinizin bu olduğu apaçık belliydi," diye suçladı tüccar. "Buralara gelip gittiğinizi görüyordum. Fiyatları düşürüp tüm müşterilerimizi çalsın diye Angus Craighugh'yu para ve malla desteklediniz. O hırsız ve katil Alaina MacGaren'in amcasına böyle yardım ediyorsunuz, bense şu an eli darda olan dürüst bir adamken bu müşkül durumumdan istifade ediyorsunuz."

"Pardon, mösyö. Ne dediniz?"

"Bunu en başından beri planladığınızı söyledim!"

"Non! Non! Ben Alaina MacGaren hakkında söylediklerinizi diyorum."

Tüccar öfkeli gözlerle adamı süzdü. "Angus Craighugh'yu tanıyan herkes, onun o hain sürtüğün amcası olduğunu bilir!"

Jacques kafasındaki uzun şapkayı yavaşça kaldırdı, süslü bastonuyla adamın göğsüne dokundu. "Yarın akşama kadar borcunuzu ödeyin, mösyö. Eğer dükkânınızı kaybetmek istemiyorsanız, harcanacak bir dakikam bile olmadığınızı bilin."

Fransız adam dükkândan çıktı, Craighughların dükkânına uzun uzun ve düşünceli bir şekilde baktı, sonra faytonuna bindi. Bazen insanın durup uygun zamanın gelmesini beklemesi gerekirdi.

Şehre hafif bir sis çökmüş, yol boyunca evleri ve ağaçları fark edilmeyen gölgelere çevirmişti. Saul ve Alaina akşam karanlığında eve dönüyorlardı. Craighughların evine vardıklarında Alaina arka kapıya koştu, siyahi kâhya ise faytonu arabalığa götürdü. Alaina mutfığa girdiğinde, Dulcie başını işinden kaldırıp etrafa baktıktan sonra konuşmaya başladı: "Bayan Leala salonda, kızım. Yanında da bir beyefendi var. Adamın neden burada olduğunu bilmiyorum ama Minnesota'dan gelmiş, Bay Cole tarafından gönderilmiş."

Alaina ıslak saçlarını düzeltti. "Sanırım kimse sana söylememiş, Dulcie, Roberta'nın izinden gitmek üzereyim."

"Ha?" Kadın, saçlarını kaldırarak merakla Alaina'ya baktı.

"Doktor Latimer'la evleneceğim."

Dulcie'nin ağzı açık kalmıştı, yavaşça fısıldadı: "Tanrım! Şaşılacak şey!"

"Evet," diye mırıldandı Alaina hoşnutsuz bir şekilde. Kendine rağmen, zamanını, geçen günleri saymakla ve hangi günün Kuzeyli kurtarıcısını müjdeleyeceğini merak etmekle geçirmişti. Eylül neredeyse bitmek üzereydi ve Cole'un gelişine dair hiçbir haber alınmamıştı. Uzun bir nefes aldı. "Adamın neden geldiğine bir baksam iyi olacak."

Salona doğru ilerlerken, ayak sesleri koridorda yankılandı. Salondakiler ayak seslerini duyunca sustular; Alaina odaya girdiğinde, ufak tefek, zayıf, iyi giyimli bir adam ayağa kalktı. Koltuğunun yanında büyük, deri bir valiz vardı.

"Alaina, kızım, bu Bay James," dedi Leala Yenge. "Kendisi Cole'un yolladığı bir avukat."

"Memnun oldum, Bayan Haw... şey... Bayan MacGaren," diye hatasını düzelterip nazikçe gülümsedi adam. "Doktor Latimer buradaki durumunuzu bana anlattı, fakat korkarım gençliğiniz ve güzelliğiniz hakkında beni bilgilendirmeyi unutmuş."

"Doktor Latimer geçmişte çamur ve is yüzünden pek bir şey

görememişti," diye cevapladı Alaina. "Hiçbir zaman gerçek halini göremedi. Fakat söyler misiniz bayım, sizin gibi kibar bir adam Doktor Latimer'la nasıl ahbablık eder?"

Alaina'nın kinayeli konuşması, Bay James'in aklını karıştırmıştı; kibarca açıklama yaptı: "Uzun bir süredir Latimer ailesiyle ilişki içerisindeyim. Beyefendinin babasını tanıyordum."

"Buraya evliliğin ayrıntılarını konuşmaya geldiniz sanırım. Mektupların, anlaşmaların birer örneği sizde vardır herhalde, değil mi?" Alaina merakla adama baktı; avukatın evliliğin neden ertelenmesi gerektiğine dair bir sebep vermesini bekler gibiydi.

"Evet, burada bulunma amacım evliliğinizin ayrıntılarını konuşmak. Bunun için gereken yetkim de var." Başını sallayıp deri valizi Alaina'nın önüne koydu. "Doktor Latimer ayrıca hediyeler olarak, düğünde ve kuzeye seyahat sırasında giymeniz için elbiseler gönderdi."

"Hiç gerek yoktu," diye cevap verdi Alaina sakince. "Büyük bir çeyiz hazırlamıştım zaten. Ayrıca Doktor Latimer'dan da karşılayabileceğimden daha fazla iyilik kabul etmek istemem."

Bay James nazikçe öksürdü. Cole, onu genç kadının inatçı bağımsızlığına karşı uyarmıştı. Kızgınlığını elinden geldiğince yumuşatmaya çalıştı. "Belki yine de hediyelere bir baksanız fena olmaz. Beğeneceğiniz bir şey olabilir."

"Doktor Latimer ne zaman geliyor?" diye sordu Alaina açık açık.

"Ah, sanırım neden burada olduğumu çok iyi anlamadınız. Ben Doktor Latimer'ın vekiliyim ve onun yokluğunda işlemleri ben yürüteceğim."

"O mavi göbekli Kuzeyli'nin kendi düğününe bile gelececeğini mi söylemek istiyorsunuz?" Her sözcükte sesi daha da yüksek çıkmıştı.

"Doktor Latimer biraz rahatsız..."

"Rahatsızmı?" diye bağırdı Alaina. Yanakları öfkeden kıpkırmızı olmuş, kulakları ateş gibi yanmaya başlamıştı. Bay James, Alaina'nın öfkeli çıkışı karşısında şaşakalmıştı. Sinirinden ağlamaya başlayan Alaina, kapıdan çıkmadan önce, herkesin ağızını açık bırakacak sözler sarf etti. Evden bir an önce çıkmanın

telaşıyla koşarken ön kapıya çarptı. Leala da geri dönmesi için yalvararak Alaina'nın peşinden koştu. Fakat Alaina'nın umurunda değildi. Yengesinin Saul'u çağırdığını duyunca daha da hızlandı. Gözyaşları gözlerini yakıyordu, geniş çimenliğin karşısındaki sokağa doğru koştu, sisli gecenin içinde, topuk seslerine havlayan köpeklerin uğultusuyla kaybolup gitti.

Bir süre sonra sakinleşince, evden uzaklaştığını fark etti. Her tarafı ağrıyordu, yol kenarındaki bir ağaca yaslandı. İlk bakışta, caddenin her iki tarafındaki üç gölge uçuşuyor gibi göründü. Ama Alaina durduğunda gölgeler geri çekilip kayboldular. Sonra, geceleyin, bir başka ses duyuldu. Bu, taş sokaktan gelen atların nal sesleri ve faytonun yavaşça ilerleyen tekerleklerinin gıcirtısıydı.

Alaina seslerin geldiği yönün aksi istikametinde yürümeye başlayınca, gölgeler tekrar ortaya çıktı ve her iki tarafta da belli belirsiz hareketlenmeler görünüp kayboldu; gecenin içinde bir yerlerde, faytonun durmadan devam eden sesi duyuluyordu. Sislin içinde hafifçe parlayan sokak lambasının bulunduğu bir kavşağa geldi. Etrafını saran karanlığın arasında bir sığınak gibi duran ışık halesinin içine girdi. Yoğun sisin içine bakmaya çalıştı; sonra yavaşça, sanki büyülmüş bir şekilde, karanlık bir gölge belirginleşerek yaklaştı. Gelen, siyah bir faytonu çekmekte olan, aynı renkteki iki muhteşem attı. Fayton durdu, Alaina sürücünün inmesini seyretti. Bu, Jacques DuBonné'nin arabacısı ve koruması olan siyahi adamdı. Adam birkaç adım ötesinde durup dinler gibi kafasını eğdi.

"Bayan Alaina? Bayan Alaina?" Sislin içinden Saul'un boğuk sesi duyuluyordu.

"Saul!" diye bağırdı Alaina olanca gücüyle. "Buradayım! Yardım et!"

Kaçmak için arkasına döndü, fakat Jacques'ın siyahi arabacısı daha önce davranıp Alaina'yı kavradı ve kaçmasını engelledi. Alaina çığlık atmak için nefes alsada, adam kendi etrafında döndü ve ağır yumruğuyla Alaina'nın çenesinin ucuna çok hafif vurdu. Bunun üzerine, tuhaf bir şekilde ışık kayboldu ve Alaina sanki bir belirsizliğe, en derin, en karanlık çukur kadar siyah ve dipsiz bir boşluğa düştü.

Jacques'ın iriyarı hizmetkârı Gunn, yığılan vücudu kucasına aldı ve faytona götürmek üzere arkasını döndüğü anda Saul'un kendisine saldırmak üzere olduğunu gördü. Fakat Saul avına ulaşmadan, yarım düzine kadar rıhtım eşkıyasının akınına uğradı. Saldırganları savuşturmaya çalıştığı sırada, Gunn'ın Alaina'yı faytona götürdüğünü görünce dişlerini gıcırdatarak baktı. Gunn, Alaina'nın yüzünü, sanki faytonun içindeki birine gösterir gibi ışığa tuttu, sonra kapıyı açıp Alaina'yı içeri soktu. Bir süre sonra içerideki adamın keskin ışığıyla faytonu çeken muhteşem atlar hareket etmeye başladı ve araba gecenin içinde kayboldu.

Saul, ağır tahta sopalarla kendisine vurmaya çalışan ve kafasını yarma niyetindeki adamlardan bir tanesinin kolunu tuttu. Bileğini çevirince adam acıyla çığlık attı, Saul adamın dikkatsiz parmaklarını açıp sopayı aldı ve adama doğru savurdu. Kısa bir süre sonra Saul altı adamı da yere sermeyi başarmıştı; yanlarında çömelmiş dururken hızlı hızlı nefes alıyor, kendine gelmeye çalışıyordu. İki tanesinin yüzünü çevirdiğinde, bunların Jacques DuBonnet'nin adamları olduğunu hatırladı.

Sopayı kemerinin içine sokup eve doğru koşmaya başladı. Ayakları, alçak çahlıkları ve çitleri büyük bir hızla aşmasına yardımcı etse de, zihnindeki düşüncelerden uzaklaşmıyordu. Getirdiği haber çok kötü olduğu için, ev halkına haber vermesinin bir yararı olmayacaktı. Angus muhtemelen öfkeden köpürecek. Leala da gece bitmeden enkaza dönecekti. Bu yüzden doğrudan ahıra gitti. Cole'un en iyi atlarından birine dizgin vurup evin ön kapısına doğru dikkatle ilerledikten sonra atın çıplak sırtına bindi. Topuğunu kaburgalarına vurmasıyla atın, gecenin karanlığında avlanan bir kuş gibi yerinden fırlaması bir oldu.

* * *

Azat edilmiş siyahi kölelerin yaşadığı arka mahalleye girdiğinde, Saul atı bir arkadaşının viran haldeki barakasına bağlayıp yolun geri kalanını yürüdü. Yürürken bir yandan da bu gri, pis, yarı medeni şehirdeki yeraltı olaylarını bilen insanları araştırırdı.

Oradan-buradan edindiği bilgilerle en sonunda, rıhtımdaki en büyük haydut yatağının nerede olduğunu öğrendi.

Alaina şöyle bir irkildikten sonra inlemeye başladı. Loş bir ışık göz kapaklarının arka taraflarına esrarengiz gölgeler yansıtıyordu. Ense kökünden bir acı yükseliyor, gözlerine kadar çıkıp zonkluyordu. Gözlerini açtığı anda, üzerinde bir lamba duran bir masanın yanında oturan bulanık bir insan görüntüsü gördü. Bu bulanık görüntüden kurtulmak için gözlerini kırıştırdı ve Jacques DuBonné'nin çirkin sırtışını tanıyınca yeniden kırıştırdı. Jacques sandalyesine yaslanmış otururken çarpık bacaklarını iki yana açmıştı; ceketinin etekleri de bacaklarının üzerinde toplanmıştı.

"Ah, sevgili Matmazel Hawthorne." Neşeyle güldü. "Aramıza hoş geldin. Neredeyse Gunn'ın sana fazla acımasız davrandığından korkmaya başlayacaktım."

Alaina bir süreliğine adamın varlığını yok sayıp etrafına bakındı. Üzerine pervasızca bir top pahalı ipek brokar kumaşı atılmış bir pamuk balyasının üzerinde yatıyordu. Oda küçüktü ama tıpkı bir mağara kadar sessizdi. Dışarıdan hiç ses gelmiyordu, tavana kadar sandık ve varillerle kaplı olsa da duvarlar yığına taş bloklardan yapılmışa benziyordu. Şehrin herhangi bir yerinde böyle bir yer olduğu hiç aklına gelmezdi.

"Kendini birkaç konuyu tartışabilecek kadar iyi hissediyor musun, *ma chérie*?" Jacques'ın mıymıy sesi bir kere daha dikkatini çekmişti.

Alaina cevap vermeye çalıştıysa da kurumuş boğazından çıkan tek şey, kalın bir homurtu sesi oldu. Sonunda oturmayı başardıysa da kafasını zar zor zapt ediyordu.

"Pekâlâ, öyle olsun, eminim sesin birazdan geri döner. Çok uzun süre sessiz kalabilen bir kadın tanımıyorum zaten."

Alaina ayağını yere kaydırды, ama başı dönünce tekrar arkasına yaslanıp balyaya tutundu.

"Bu duyguyu unutma, Bayan Hawthorne." Jacques'ın sesi

donuk ve acımasızdı. "Gunn'ın sana ne kadar kibar davrandığını da unutma. Bu seni ilerleyen zamanlarda büyük acılardan kurtarabilir."

Alaina, Jacques'a öfkeyle baktı. Bir şeyler geveledikten sonra kapının yanında asılı duran kovayı ve maşrapayı gösterdi.

"Lütfen, *ma chérie*, buyurunuz," dedi Jacques yavaşça. "Ne isterseniz... makulse tabii."

Alaina'nın duyuları yeniden açılmıştı, fakat suya doğru yürürken biraz tökezledi. Su bayat ve ılıktı, ama ıslaklığı bile yeterdi. Maşrapayı yerine koymadan önce biraz daha su içip duvara yaslandı, bir eliyle alnını ovuştururken, diğer eli kapının mandalına doğru ilerledi. Ani bir telaşla kapının mandalını çekip kapıyı açtı, ama eteği bileklerine dolaşınca olduğu yerde aniden durmak zorunda kaldı. Zaten Gunn da yarı çömelmiş bir pozisyonda onu bekliyordu; hangi tarafa dönerse dönsün kaçamaması için kollarını iki yana açmış, suratında pis bir sırıtmayla duruyordu. Alaina dehşete kapılmış bir şekilde adama baktığında, iriyarı siyahi adam gülmeye başladı. Kalkahası, göğsünün derinliklerinde fırtınalar koparan bir yıldırım gibiydi, gittikçe güçlenerek taş duvarlı koridorda yankılanmaya başladı. Alaina kapıyı adamın suratına çarpıp kapattıktan sonra sırtını kapıya yasladı. Bu defa da Jacques'ın küstah kıkırdamaları, Alaina'yı adeta cezalandırmaya başladı.

"Pekâlâ. Bayan Hawthorne, söylemem gerekir ki, böyle birdenbire gitme isteğiniz hiç makul değil. Sonuçta henüz bir anlaşmaya varmış değiliz."

Alaina'nın sesi geri gelmişti, haykırmaya başladı: "Beni istismar ettikten sonra Güney'in herhangi bir yerinde huzur bulabileceğini mi sanıyorsun? Güneyli ya da Kuzeyli, bütün centilmenler senin peşine düşerler."

"Camilla Hawthorne için mi? Evet, dediğin doğru." Jacques alaycı bir şekilde gülümseyerek Alaina'yı onayladı. Omuzlarını silkti. "Peki ya bir katil, bir hırsız, bir hain olan Alaina MacGaren için? Çok zor." Elinin tersine baktı. "Bana para ödülü, hatta belki bir madalya bile verirler."

Alaina, kendisini içine çeken ve öfkesine galip gelen korku-

sunu odaklandı. Craighugh malikânesinden kaçıışının aptallık olduğunu şimdi anlamıştı. Bu aptallığı cezasız kalmamıştı.

Jacques ayağa kalktı, ceketini düzeltti ve odanın içinde, güzel bir tavuk için tüylerini kabartan bir horoz gibi kasıla kasıla yürümeye başladı. "Daha önceden bir sürü kibirli kadınla tanıştım, *ma chérie*. Kendini, Delta'nın en yakışıklı çapkını için bir lütuf gibi gören bir Creole⁹ kaltağı vardı. Birkaç gün içinde kapıma sürüne sürüne geldi, onu yatağıma almam için yalvardı. Sonra, bir de kuşatmadan sonra Memphis'ten gelen Güneyli bir fısık vardı. Ah, çok ukalaydı. Fakat bir haftadan fazla bende kaldıktan sonra, yavaş yavaş ışığı görmeye başladı ve bana kendi isteğiyle geldi."

"Fetihlerinden birkaç örnek verip," dedi Alaina, "beni korkuttuğunu mu sanıyorsun?"

"Seni korkutmak mı?" Jacques durdu, siyah gözleriyle Alaina'yı süzdü. "Elbette hayır, *ma chérie*. Eğer seni korkutmak isteseydim, Gunn'ı ya da adamlarımın bir düzinesini buraya çağırırdım. Onlar seni korkutarak çok eğlenirlerdi. Hatta çılgınlıklarını duymak için bütün güçleriyle uğraşırlardı. Ben seni korkutmak istemiyorum, Alaina, yalnızca daimi himayemin faydalarını göstermeye çalışıyorum."

Alaina kusmamak için yutkunup sessizce meydan okuyarak adama baktı.

Jacques yeniden odanın içinde gezinmeye başlarken, bir yandan da kaba bir tonla konuşmaya devam etti: "Bazı hanlar biliyorum. Birkaçı kıyı şeridinde, bazıları da bataklık tarafında. Savaşın tehlikelerinden hiç hoşlanmayıp, çatışmalardan uzakta huzurlu yerler bulabilmek için kaçan -her iki taraftan da- adamlara hizmet ediyorlar."

"Firariler!" diye homurdandı Alaina.

"Hımm, her neyse. Bir de, satmak istedikleri mallar arasında pek fark gözetmeyen insanlar vardı."

Alaina onlara da hemen bir sıfat yakıştırdı: "Korsanlar. Hepsi alçak."

9 Creole: ABD'nin güney eyaletlerindeki Fransız yerleşimcilerin soyundan gelen beyazlar -ç.n.

"Belki de." Jacques şapkasını çıkartıp elini saçlarına götürdü. "Tek sorun, bu hanlarda çok az kadın olması. Kadınlar oradaki hayatın sertliğinden genelde tiksiniyorlar. Bu yüzden, kendilerine genç ve güzel bir kadın sunulduğunda, adamlar daha çok coşuyorlar. Bazen daha da sertleşiyorlar... Hatta ilkel ve gaddar da denebilir. Ahh, ama oralarda, Matmazel MacGaren!" Şapkasını yeniden taktı. "Oralarda iyi şeyler de oluyor! Eğer genç ve güzel bir kadın birkaç aylığına oraya giderse, öğrenebileceği şeyleri bir düşünsene. Mesela bir erkek nasıl mutlu edilir... Hem de çok çeşitli şekillerde." Durup Alaina'ya baktı, burun delikleri kabarmıştı. "Ve oradan geri döndüğünde, şehirdeki kibar hayatın kıymetini daha iyi bilir."

Alaina uzun uzun adama baktı. Teslim olmak yoktu. Bundan sonrası ya özgürlük ya da ölümdü. Bir şekilde onu ya da kendisini öldürmenin bir yolunu bulacaktı.

"Beni kibar tavırlarına inandırabileceğini mi sanıyorsun?" diyerek güldü.

Jacques, siyah gözlerini tehlikeli bir şekilde kıstı. Alaina'ya yaklaştı, bodur boyuyla gerildikçe gerildi.

"Seni uyarmıştım, matmazel, bana gülme."

"Ahh, Jacques DuBonné! Her zamanki gibi centilmensin." Alaina alaycı gözlerle adama baktı. "Ama soyluların arasına hiç uymuyorsun, Bay DuBonné. Ve daha da acı olanı, bunun nedenini hiçbir zaman bilemeyecek olman."

"Ben Jacques DuBonné'yim! New Orleanslı bir centilmen!" Öfkeden köpürdükçe, yüzü de kıpkırmızı kesiliyordu. Kapıya yaslanmış duran Alaina'nın kolunu sertçe çekerek kızı öte tarafa savurdu. "Ben Jacques DuBonné'yim!" Pahalı ceketinin sardığı göğsüne başparmağını koydu. "Nehrin üst yakasından geldiğimden hiçbir şeyim yoktu!"

"Büyük bir ihtimalle, yüzer bir evle gelmişsindir," diye geveledi Alaina, kolunu ovuşturup dikkatle adamdan uzaklaşırken.

"Şimdiyse zenginem! Şehrin büyük bir kısmı benim!"

"Bu servete başkalarından çalarak sahip oldun," diyerek düzeltti Alaina.

"Evet, malına sahip olamayan tembellerden ve aptallardan

çalarak!" dedi Jacques. "Ve düğmelerini parlatıp atlarının sırtında kasıla kasıla gezinen kör Yankilerden! Oyunu kurallarına göre oynadım ve ben kazandım! Ben! Jacques DuBonné!"

"Sen oyununu erkeklerle oynamadın, kibirli züppe. Sen oyununu yaşlı kadınlarla, dullarla ve çocuklarla oynadın." Alaina dikkatle masayı aralarına yerleştirdi.

Jacques'ın gözleri fenerin loş ışığında parlıyor, Alaina'yı takip ederken sarı dişleri öfkeyle kendini gösteriyordu.

"Bir erkekle yüz yüze geldiğinde kuyruğunu nasıl kıstırdığına birçok kez şahit oldum," diyerek adamı daha da kızkırttı Alaina. "Sen sefil ve küçücük bir adamsın."

"Küçük mü!" Jacques'ın gırtlğından boğuk bir çığlık yükseldi. Önce doğru bir adım attı, sonra sola gider gibi yapıp aniden sağına dönerek, kaçmaya çalışan Alaina'yı kolundan yakaladı. Jacques genç kadının kafasına vurmayı hedeflerken, Alaina eğilip adamın ayağına bastı. Adam acıyla bağırırken, Alaina arkasında elbisesinden bir parça bırakarak adamdan kurtuldu.

"Sana gününü göstereceğim, küçük sürtük!" diye tehditler savuran Jacques, sendeleyerek kızın peşinden gitmeye başladı. "Sürünecek ve tıpkı zenci domuzlar gibi, Efendi DuBonné diye yalvaracaksın."

"Sen kendini kandırmaya devam et! Domuz olan sensin. Tamamen çamura batmışsın." Aniden dönüp uzaklaşarak, adamın uzanan kollarından kurtuldu. "Pahalı deri çizmelerinin içinde sendeliyorsun," diye bağırdı. "Yoksa çamurda çıplak ayakla daha mı rahat ediyorsun?"

Birbirlerinin peşinde koşan, yarı çömelmiş vaziyetteki iki vahşi hayvana benziyorlardı.

"Kendimi," dedi Alaina, "senin gibilere sunacağımı mı sanıyorsun? O pis mezbeleliklere beni canlı sokabileceğini mi sanıyorsun? Bir seferinde sana paspas ve kovayla karşılık vermiştim; şimdiyse, eğer biraz daha yaklaşırsan, çok ama çok daha fazlasıyla karşılık veririm, seni küçük geveze karga."

Jacques daha fazla dayanamadı. Öfkeyle haykırdı, havada adeta süzülerek Alaina'nın üzerine çullandı. Boğuşmaya başladılar. Alaina yumruğunu var gücüyle havaya kaldırdı, rasgele

savurduğunda Jacques'ın kasıklarına isabet etti. Adam Alaina'ya doğru eğildi ve destek almak için genç kadına tutundu; gözlerini kocaman açmış, nefes almaya çalışıyordu. Alaina adamı itmeye çalıştı, eli adamın ceketinin sol koltukaltına doğru kaydı. Refleks olarak adamın cep tabancasının pürüzsüz kabzasını yakaladı, omzuyla adamı göğsünden ittirip tabancasını çekti.

Jacques, Alaina'nın hareketini sezdi ve tabancayı görünce sol eliyle Alaina'nın bileğini yakaladı. Dikkati, giriştiği mücadele ile kasıklarında hissettiği dayanılmaz acı arasında ikiye bölünmüştü. Alaina bileğini çevirip adamın başparmağını kökünden öyle sert bir şekilde ısırdı ki, adam acı acı bağırıp olanca gücüyle elini çekti. Ama bunu yaparken Alaina'nın elini de bırakmamıştı. Tabancanın soğukluğunu yanağında hissettikten sonra bir el silah sesi duyuldu. Kulağında açılan küçük delikten kan fışkırmaya başladı. İnleyerek geriye doğru sendelediğinde hâlâ hayatta olduğunu ve yalnızca hafif yaralandığını fark etti. Alaina kullanmayı pek bilmediği silahla cebelleşerek ikinci mermiyi yuvasına yerleştirmeye çalıştı. Jacques da masanın üzerinde duran cam feneri alıp, fırlatmak için başının üzerine kadar kaldırdı. Alaina mermiyi yerleştirdikten sonra ışığı hedef aldı, gözlerini kapayıp tetiği çekti. Merminin yankılanan sesi, camın tuzla buz olurken çıkardığı şangırtıya ve Jacques'ın acıyla inlemesine karıştı.

Alaina gözlerini kocaman açtığı anda, Jacques'ın havaya kaldırdığı kolunun tıpkı bir el feneri gibi yandığını gördü; etrafta yağ damlaları ve cam parçaları uçuşuyordu. Kısa sürede Jacques'ın vücudunun yan tarafı tamamen alev almıştı. Kendini yere atıp sürünmeye başladığında, bir yandan da çığlık çığlığa bağırma-ya devam ediyordu. Pamuk balyanın önüne kadar geldi, ayağa kalktı ve alevi söndürmek için kolunu ipek brokara doladı.

Acıyla kaplı yüzünde ölümcül bir ifade vardı. Odanın yarısını kaplayan alevlere aldırmadan sol kolunu ensesine götürüp, uzun ve ince hançeri çıkardı.

"Öleceğin mekâna karar verdin!" Kükreyen alevlerin ortasında zar zor konuşabilmişti. Alaina'nın üzerine doğru yürümeye başlayınca, genç kadın tabancasını adama doğrulttu.

"Bu kadarı yetmedi mi?"

“O boş!” Acı dolu sesinde büyük bir öfke de vardı. “Sadece iki atış yapabilir... o kadar.”

Bu sırada dışarıdan, kulakları sağır eden bir haykırış duyuldu; kalın ve eski kapı içeri doğru açıldı. Alaina ve Jacques, kapının önünde dikilen siyah gölgeyi gördüklerinde şaşkınlıktan küçük dillerini yutacak gibi oldular. Gelen Saul'du!

Alaina, Saul'a seslendi ve tam o sırada Gunn'ın hareketsiz bedeninin kapının yanında öylece yatmakta olduğunu fark etti. Saul içeri girerek kalın kollarıyla masayı tutup Jacques'ın üzerine savurunca, Jacques alevlerin arasından çabucak geriye doğru çekildi. Bu sırada Jacques öfkeli bir haykırışla hançerini fırlattı, sonra balyanın üzerine sıçradı ve kendini yukarı çekip kalın kirişlerin arasındaki gizli kapıya ulaştı.

Yangın büyüdüğü, odanın içindeki duman, duvarın dibine istiflenmiş malların kokusuna karışmıştı. Saul, Alaina'nın elini yakalayıp onu kapıya doğru götürdü. Gunn'ın üzerine basıp geçtiklerinde, adam acıyla inledi. Koridor, diğer korumaların gölgeleriyle doluydu, fakat Saul bunu umursamadı bile. Alaina'yı peşinden çekiştirerek merdivenlerden yukarı çıktı ve büyük bir ambarın içine girdi. Ambarda üst üste pamuk balyaları istiflenmişti. Bazılarının üzerinde şifreli büyük harflerle “P.H.B.” ibaresi bulunan etiketler vardı. Daha sonradan bu harflerin üzerine çarpı atılmış ve altlarına “B.D.D.” yazılmıştı. Porter'ın filosu kuzeye doğru ilerlerken, Birlik donanmasının adının nasıl Birleşik Devletler Donanması [B.D.D.] Pamuk Hırsızlığı Birliği'ne [P.H.B.] dönüştüğüne dair hikâyeler de güneydeki kasabalarda anlatılır olmuştu. İşte bu balyalar da, bu işneleyici yorumlara neden olanlardandı.

Saul hızla özür dileyip Alaina'nın titreyen bacaklarının altına kolunu koydu ve kızı omuzlarına alarak koşmaya başladı. Kapıyı bulup çıkmadan önce, arkalarında gittikçe yaklaşan bir ışık belirdi. Öfkeli bağırışlar duyuldu, sonra tiz bir çığlık, “Bulun onu! Bulun onu! Onu geri getirene bin dolar vereceğim!” diye feryat etmeye başladı.

“İlah!” Alaina, Saul'un uzun adımlarına uyumlu olarak ke-

sik kesik söylendi: "Kuzeyliler... bundan... daha... fazla... tek-
lif... etmişlerdi."

Nehir kenarındaki bir set boyunca ilerlemeye başladılar; bir taraflarında nehir, diğer taraflarında ise ambarlar vardı. Bir sürü ambarı geçtikten sonra Saul iki ambarın arasındaki dar bir yola saptı. Çamurlu suların içine dalıp koşmaya başlayınca, Alaina sıkı sıkı tutundu. Şehrin kıyılarında bulunan zenci mahallesine doğru ilerliyorlardı. Saul, Alaina'yı yere indirdikten sonra daha dengeli bir şekilde ilerlemeye başladılar. Üstüne, havalanması için siyah bir battaniyenin bırakıldığı tahta bir çitten geçtiler. Saul, battaniyeyi alıp Alaina'nın omuzlarına koydu, elbisesinin açık rengini gizleyip battaniyeyi baca gibi sararak yüzündeki soluk rengi de örtmüştü.

Teneke bir barınağın altına çöktüklerinde, Jacques'ın adamlarının uğultuları ve bağırışları arkalarından geliyordu. Takip uzaklaşmıştı, fakat şimdi de başka bir taşkınlık baş göstermişti. Jacques'ın ambarının çatısından çıkan alevler gökyüzünü yalıyor, içindeki balyaları büyük bir iştahla yutuyordu. Yanan ambarın etrafında büyük bir yaygara kopuyordu.

Jacques'ın haydutları bile zencilerin muntıkasında çok zaman geçirmek istemiyorlardı ve homurdanarak kaçakların ötesine doğru çekilmeye başladılar. Bir süre sonra Saul, Alaina'yı dar bir yoldan ve çeşitli sokaklardan geçirerek, atını bıraktığı arkadaşının evine götürdü.

Alaina artık ne Craighughların evinde, ne de Bayan Hawthorne'un evinde güvende olabilirdi. Doktor Brooks'un arkadaşı olduğu biliniyordu ve dükkânda da saklanamazdı. Saklanabileceği tek bir yer kalmıştı.

★ ★ ★

Saul geri döndüğünde, Craighugh ailesi telaş içindeydi. Alaina'nın güvende olduğunu söyledi ve yaptıkları planın ayrıntılarını anlatmaya başladı. Koltuğunun altında bir çanta ve büyük bir paketle evden ayrıldığında, neredeyse gece yarısı olmuştu. Aldıklarını faytonun arkasına yerleştirip koltuğa oturdu.

Atı sürmeye başladığında, arkasından gizlice takip eden iki adamı fark etmemiş gibi göründü.

Saul gözden kaybolduğunda, Jedediah ve Angus ahırdan büyük bir sandık çıkarıp eski püskü bir arabaya koydular. Birkaç dakika sonra Jedediah, Saul'un gittiği yönün tam tersine doğru yol almaya başladı. Onu da takip eden biri vardı.

Dulcie ve Angus ise, kendilerini takip edecek kimsenin kalmadığına emin olana kadar evin etrafında yürüdü. Sonra Angus ahırın arkasındaki çok az kullanılan dar bir kapıyı açtı ve Dulcie'nin en büyük kızı olan Cora Mac de yaşlı atı buradan sokup komşunun bahçesine götürdü, atın sırtına bindi ve arka sokaklardan geçerek hastaneye doğru ilerledi. Doktor Brooks'un ayaklı duvar saati gece yarısını gösterirken, evin kâhyası arka kapının ısrarlı bir şekilde çalınmasıyla uyandı. Siyahi kadın, saatin geç olmasından dolayı öfkeli sözler savurarak elbisesini giydi ve mutfak kapısını açtığı anda karşısında sabırsızlıkla bekleyen siyahi bir genç kız gördü.

"Doktor Brooks için bir not getirdim."

"Buradan uzaklaş, evlat," dedi kâhya kadın sinirle. "Doktor Brooks'u gecenin bu saatinde uyandıramam. Sabah gelirsin."

Kadın kapıyı kapatınca, genç kız tekrar kapıya vurmaya başladı.

"Doktor için çok önemli bir not getirdim," diye tekrarladı, kapı açılıncaya kadar. "Efendim bu notu kendisine vermemi ve kimsenin bunu engellemesine izin vermememi söyledi. Doktora durumun Bayan Lainie'yle ilgili olduğunu söyleyin."

Kâhya kadın kıza öfkeyle bakınca, Cora Mac gülümseyip en başından anlatmaya başladı.

"Doktora önemli bir not getirdim..."

Kâhya kadın yarı yarıya uyur halde olmasına rağmen, genç kızın ne kadar kararlı olduğunu anlamıştı. "Biliyorum! Söyledin zaten! Söyledin!" Cora Mac'ye doğru parmağını salladı. "Doktora haber vereceğim ve eğer notu önemli bulmazsa, geri gelip seni bayılana kadar kırbaçlayacağım."

Kâhya söylene söylene giderken, Cora Mac kollarını önünde kavuşturup açık kapının dışında sabırla bekledi. Birkaç dakika

sonra, evin bir yerlerinden bir erkek sesi duyuldu, sonra merdivenlerden hızla inen terlik sesleri siyahi kadının homurtularına karıştı.

"Zamane çocuklarının hiç saygısı yok. Gecenin bu saatinde yaşlı insanları uyandırmaya hiç utanmıyorlar."

Homurtular mutfağın kapısı açıldığında kesildi. Doktor Brooks bir eliyle robdöşambrının kuşağını bağlamaya çalışıyor, bir eliyle de gözlüğünü takmaya çalışıyordu.

"İçeri gir, evlat. İçeri gir," dedi. Kız söyleneni yapınca, bu sefer Doktor Brooks, "Ne notu bu, Cora Mae?" diye sordu.

Kız, ocağın yanında duran kadına baktı. "Yalnızca size söyleyebilirim."

"Sorun değil, Cora Mae." Doktor Brooks gözlüğünün üstünden kâhya kadına baktı. "Tessie bu evde olan biten her şeyi bilir."

Siyahi kadın burun kıvrırsa da, Cora Mae'nin cebinden çıkardığı küçük zarfı doktora uzatıldığını görünce yerinden kıpırdamadı. Doktor zarfı açtı, içindeki anahtarı çıkarıp boş gözlerle baktı.

"Bu anahtar..." Kız uzun bir süre gözlerini tavana dikti. "Bayan Roberta'nın... yüzbaşı doktorunun... şeyinin... Pontalba'daki evinin anahtarı."

Doktor Brooks kaşlarını kaldırdı. "Binbaşı Latimer'ın Pontalba'daki evini mi kastediyorsun?"

Cora Mae başını sallayarak onayladı. "Evet efendim, oranın anahtarı."

"Peki bunun Bayan Alaina'yla ne ilgisi var?"

"Şeyyyy." Cora Mae elini kaldırdı, kendisine tembihlenenleri sıralamak için parmaklarını açıp saymaya başladı. "Bayan Lainie, artık düğün fikrine kızgın olmadığını söylüyor... Ve evlenme işlerini o adamla..." Kız durup sorgulayan gözlerle baktı. "Avukatla halledecekmiş... Ama başka bir adam..." Diğer parmağa atladı. "Adı Jack DeBone'du sanırım. Bayan Lainie'yi yakalamış ve başını belaya sokmuş." Cora Mae ilk parmağa geri dönüp kafasını salladı, sonra üçüncü parmağa geçti. "Bayan Lainie diyor ki; daha doğrusu Saul, Bayan Lainie'nin öyle söyle-

diğini söyledi... Anahtarla gelip Bayan Lainie'yi alacakmışsınız ve ikiniz birlikte o Pon... pon... anahtar nereye uyuyorsa işte... oraya gidip bekleyecekmışsınız." Cora Mae dördüncü parmağa geçtiğinde bir süre düşündü. "Doğru! Sonra Bay Angus avukatı... ve rahibi getirecekmiş... böylece evlilik işi halledilecekmiş."

Kız ellerini arkasında birleştirdi, görevini yerine getirmenin başarısıyla sırtırken Doktor Brooks duyduğu şeyleri anlamaya çalışıyordu. Kâhya ise duvarı seyreterek, nefes alış verişlerini duyurmamaya çalışıyordu.

Doktor Brooks anahtara bakıp dikkatle tekrar etmeye başladı: "Şimdi bakalım anlamış mıyım? Bayan Alaina evliliği gerçekleştirmek istiyor..." Doktor devam ederken, Cora Mae kollarını çözüp parmaklarını tekrar saymaya başladı. "Çünkü Jacques DuBonné onu yakalamış ve başını belaya sokmuş. Ben de anahtarı alıp Bayan Alaina'yi bulmalıymışım. Sonra onu Binbaş Latimer'ın evine götürmeliymişim. Orada Angus, avukat ve papazla buluşacakmışız."

Kız kafasını salladı, sonra birden gülümsemesi soldu, boş boş havada kalan başparmağına bakmaya başladı. "Evet efendim! Evet efendim!" Endişelenmişti. "Ama bir şey daha var. Bütün söylediklerini ilettim. Bir şey daha var..." Düşüncelerinin içinde kaybolunca, sesi de kısılmıştı. Nefesini tutarak bekledi.

"Hah!" Gülümsemesi biraz evvelkinden daha da güçlüydü. Başparmağını gururla geriye doğru itti. "Bayan Lainie şeyde bekliyormuş... eskiden yaralı Güneyli askerlerin olduğu yerde."

"Hastanede mi?" Doktor Brooks aceleyle sordu. "Eski Konfederasyon koğuşunda mı? Elbette, tahmin etmeliydim. Çok iyi bir iş başardın Cora Mae, umarım Bayan Alaina..." Karışan kafasını bir sağa bir sola sallayan kâhyaya baktı. "Diğer sorularıma cevap verebilir. Fakat söylesene, evlat, niye bütün çalılıkların arasından geçip arka kapıya geldin?"

"Saul, DeBone'un adamlarının sokaklarda olduğunu ve Bayan Lainie'yi aradıklarını söyledi. Onu bulmamaları için dikkatli olmamız gerekiyormuş."

"Pekâlâ, Cora Mae. Eve nasıl döneceksin?"

“Yaşlı atla geldim. Yolun aşağısında duruyor.”

“O zaman eve dön, gelirken ne kadar dikkatli olduysan, giderken de öyle ol.”

Kız gittiğinde, doktor kâhiya kadına döndü. “Ben giyiniyorum. Hastane ahırından atımı ve faytonumu alacağım. Eğer soran olursa, hastaneden çağırıldığımı söylersin.”

tarama : ırmak/chatlak
düzenleme : vero

twilightturk.com

tarama : ırmak/chatlak

düzenleme : vero

twilightturk.com

İKİNCİ KISIM

tarama : ırmak/chatlak!

düzenleme : vero

www.twilightturk.com

Yirmi Altıncı Bölüm

Nehrin üzerine hafif bir sis yerleşmişti. Sis, gür ormanların sonbahar renklerini örterek, suyun yüzeyini donuk bir kahverengiye çalan bir griliğe boyuyordu. Posta vapuru bu-lanık suyun içinde yol alırken, Alaina üst güvertenin küpeşte-sine yaslanmış, kuzeyin muhteşem manzarasını seyre dalmıştı. Nehrin her iki tarafında da kireçtaşından oluşmuş alçak uçurumlar yükseliyordu. Doğudan gelen karanlık bir akıntı, yüksek bir kayalığın altına kadar uzanıp, berrak sularını Mississippi'ye akıtan bir başka nehre dönüşüyordu. Alaina'ya, bu akarsuyun adının Saint Croix olduğu söylenmişti, bir saat kadar sonra yine yollarına çıkacaktı.

Bir kez daha, bir nehir vapuru onu küllerin kokusundan uzaklaştırarak yeni bir yaşama doğru götürüyordu. Alaina, içinde yükselen umut dolu beklentileri inkâr edemezdi. İçinde tuhaf bir his vardı. Artık Cole Latimer'ın karısı olduğu gerçeği zihnine kazınmış, endişesini saklayabilmesi için incecik bir maskesi kalmıştı. Gideceği yere yaklaştıkça, aklı daha da çok karışıyor-du. Bütün gece gözünü bile kırpmamış, bir sağa bir sola dönüp durmuştu. Sabah şafak sökmeden uyandı ve az sayıdaki eşyasını topladı; hasır valizini deri çantasıyla birlikte, yolculuğunun başlangıç yeri olan büyük sandığın içine koydu. Devam edecek-miş gibi görünen hafif yağmur yüzünden, en güzel giysilerini giymek istememiş, yağmur ve çamur yüzünden mahvolacak-larından korkmuştu. Bunun yerine, dantelle süslenmiş olduğu en sağlam siyah elbisesini giymişti. Aceleyle hazırlanması ona hiçbir şey kazandırmamıştı, çünkü sabahın geri kalan kısmını, değışen manzarayı seyrederek ve kendini meşgul ederek geçir-

mek zorunda kalmıştı. Sabırsızlıktan değil, kaygıya ve korkuya benzer bir duygu yüzünden sinirleri bozulmuştu. Cole'la buluştuğunda daha ağırbaşlı ve asil olmayı umut etmişti, ama görünüşü bundan çok uzaktı. Birisinin zavallı akrabası sanılmaktan korkuyordu. Ama yine de, damarlarında dolaşan İskoç kanı, büyük bir dikkatle yeniden düzenlediği gardırobundaki başka herhangi giysiyi, sırf gurur uğruna, kötü hava şartlarına maruz bırakmasına asla izin vermezdi. Siyah şapkası ve Konfederasyon grisi ev yapımı yünlü pelerini, asil bir görünüm kazandırmasada, onu soğuk ve nemli rüzgârdan korumaya yeterdi.

Sonbahar meşelerinin sert ve koyu rengi, yavaş yavaş yerini nehir kıyısındaki evlere bıraktı. Kıştan çarklı gemi sola kıvrılarak kıyıdaki evleri geçti; sonuncu küçük adanın ötesinde bir sarp kayalık, tıpkı devasa bir geminin başı gibi, nehirleri birbirinden ayırıyordu. Kayalığın zirvesinde, Federal yönetimin çizgili mavî bayrağının dalgalandığı, taş duvarlı bir kale vardı. Tepenin sol tarafında, taşlık bir alana kurulmuş alçak ahşap binaların kümelendiği dar bir kıyıya doğru uzanan dik bir yol vardı. Kıyıya yaklaştıklarında kaptan köşkünden çıktı ve dümenciye iskeleye dikkatlice yanaştırdı.

"Gemiye sağlama alın!" diyerek tayfaya bağırdıktan sonra, dümenciye dönüp, "Kapat!" diye bağırdı. Dümenci yukarıya uzanıp bir halatı çekince, kıştan çarklı geminin çarkı büyük bir gürültüyle durdu.

Geminin gelişini birçok yük arabası bekliyordu; biraz ötede de büyük, üstü kapalı bir fayton görünüyordu. Faytonun yanında iki kişi duruyordu; Alaina kadınısı bir sezgiyle uzun boylu, zayıf olanın kocası olduğunu anlamıştı. Bütün yolcular küpeşteye tutunarak aşağı iniyorlardı, fakat Alaina'nın bacakları kurşun gibi ağırlaşmıştı. Adeta büyütülenmişti; gözlerini ince, siyah bir değneğe dayanmakta olan adamdan ayıramıyordu.

Bay James, bir elinde kâğıtlar, diğer elinde valiziyle geminin kış tarafındaki kamarasından hızla çıktı. Alaina'yı gören kısa boylu, şık avukat, hemen genç kadının yanına geldi. Çantasını dizleriyle küpeşte arasına sıkıştırıp, sessizce durdu.

Aniden esen soğuk bir rüzgârla, yağmur damlaları Alaina'nın

üzerine sığırdı. Pelerininin sıcak kıvrımlarına sokulup, kendisi ve Cole gibi uyumsuz bir çifti karıkoca yapan olayları düşündü. İç karartıcı, yağmurlu manzaraya uyumlu bir biçimde, Cole, karanlık Cermen lordlarını andıran bir edayla limanda bekliyordu. Aralarında tek kelime bile etmeden yaşanan bütün bu olayların korkunç bir hata olduğu düşüncesiyle Alaina'nın tüyleri diken diken oldu. Öyle ya da böyle, birazdan geçici sığınağı olan bu nehir gemisinden inip yeni bir dünyaya adım atacak ve bu dünyada kendini yabancı hissedecekti.

Bay James müvekkilinin dikkatini çekene kadar el salladı. Cole, başını kaldırıp o yöne doğru baktı. Bakışları hemen küpeştenin yanında duran ince silüete kaydı. Alaina, Cole'dan kendisini tanıdığını belli eden bir işaret beklerken, adeta dizlerinin bağı çözüldü. Güneyli aileler birbirlerini selamlarken sıcak davranırlardı. Oysa Cole, Alaina'yı karşılamak bir yana dursun, faytonun yanındaki duruşunu bile bozmamıştı.

Bay James saygıyla şapkasını çıkartıp, "Eğer hazırsanız, hanımefendi, şimdi kıyıya ineceğiz."

Alaina başını salladı, kararını verdi, cesaretini topladı ve aşağı men avukatı takip etti. Eşyalarını sardığı eski püskü battaniyeyi sırtlayan Saul da aşağı güvertede onları karşıladı. Alaina'nın büyük sandığını geniş omuzlarına yüklenip onları takip etti.

Cole, arabacasına bir şey söyledikten sonra faytonun yanından ayrıldı, değneğine yaslıya yaslıya gemiye doğru dikkatle ilerlemeye başladı. Soğuk hava, omuzlarına aldığı kalın paltonunu delip geçmiş, hissiz bir yumru gibi bacağına yerleşmişti. Fayton yolculuğu nedeniyle bacağı, soğuktan ve hareketsizlikten kaskatı kesilmiş, geminin daha yakın bir liman olan Saint Anthony yerine Snelling Kalesi'ne yanaşmasına sinirlenmişti. Fakat gemi, kaledekilere erzakla posta getirmişti ve burada durduktan sonra Minnesota Nehri'ne devam edecekti.

Cole gelinini almak için gemiye yaklaştığında, Alaina'nın yanındaki iri zenciye gördü. İç rahatlamıştı, çünkü Saul'un savaştan ve savaş sonrası oluşan ayaklanmadan sağ kurtulup kurtulmadığını hep merak etmişti. Fakat Cole'un dikkati hemen yeniden Alaina'ya çevrildi, geniş kenarlı siyah şapkasının altındaki

kaşlarını çattı. Alaina'nın nasıl bir ruh halinde olduğunu bir an önce öğrenmek istiyordu. Hatırladığı kadarıyla çabuk öfkelenen bir cadının tekiydi Alaina. Şimdiyse oldukça ciddi ve ağırbaşlı görünüyordu. Yaşıtlarında olan havailiğin zerresi yoktu. Nazik bir akıcılıkla hareket etse de, tavırlarında hem hoşı giden hem de rahatsız eden bir açıklık vardı. Bütün seçenekleri dikkatle gözden geçirmiş, aklını başına toplamış, amacından sapmaya niyeti yok gibi görünüyordu. Belki de savaşın zorlukları ve çileleri bütün neşesini alıp götürmüştü. İskeleyden inerken o arsız 'Al'den eser yoktu, nahoş bir olaydan kendini sakınmaya çalışan göçebe kraliçeleri andıran sakın ve mesafeli bir havası vardı. Alaina'nın nefret ettiği Kuzeylilerin arasında olmaktan, hatta onlardan biriyle evlenmekten duyduğu hoşnutsuzluğun derinliğini anlayabiliyordu Cole. Kendini buna hazırlamıştı ama genç kadının bu kederli ruh halini yine de görmezden gelemiyordu. Cole dönüp dolaşıp aynı noktaya gelmiş, Roberta'nın güçlü öfkesinden, kuzininin soğuk gururuna geçiş yapmıştı. Manzara hiç de parlak değildi.

Alaina, borda iskelesinin sonunda bekleyen yeni kocasını gizlice süzdü. Omuzlarına aldığı kalın paltosunun altında zayıflamış gibi görünüyordu. Uzun ve kaslı görüntüsü siyaha bürünmüştü ve bu rengin sertliği ancak gümüşü brokar kumaştan dikilmiş kruvaze bir ceket ve beyaz ipek bir gömlekle kırılabilmişti. Gemilerdeki kumarbazları andırıyordu. Alaina onu askeri üniforma dışında bir giysiyle ilk defa görüyordu ve bu bir yabancıyla yüz yüze gelmek gibiydi. Korkuyordu, özellikle de Cole'un derin mavi gözleri onu baştan aşağı süzerken. Bu gözlerin ne kadar parlak ve berrak olduklarını unutmuştu Alaina. Söylenen tüm yalanları gerçeklerden ayırabilmek gibi mucizevi bir yetenekleri vardı sanki, en azından öyle görünüyorlardı. Alaina'nın tek yapabildiği, kamarasının güvenliğine geri kaçmayıp, Cole'un bu dile getirilmemiş meydan okuyuşuyla yüzleşmekti.

Değişimin yalnızca giysilerde olmadığını sezmişti Alaina. Yavaş yavaş, Cole'un aslında hiç tanımadıkları bir adam olduğunu fark etmeye başlıyordu. Hayatlarında davetsiz bir misa-

fir olmuştu Cole sadece; çaresiz kalan Roberta, Cole'un onu Güney'in ahlaksızlıklarından koruyabileceği umuduna tutunmuştu. Cole'un şimdiki tavırları ise tehditkâr bir cesaret havası taşıyordu. Kendini dünyanın geri kalanından ayırmaya muktedirmiş gibi bir görünüşü vardı. Buna rağmen sadece varlığı sayesinde, etrafında olup bitenleri idare edebilirmiş gibi bir hali vardı. Şapkasıyla Alaina'yı selamlayınca, Alaina bir an için onun alaycı bir edayla eğilip topuklarını birbirine çarpmasını da bekledi. Ama, bacağındaki metal parça yüzünden Cole'un hareketleri kısıtlanmıştı tabii ki.

"Umarım rahat bir yolculuk geçirmişsindir, hanımefendi." Sesinde aynı bildik tını vardı; Alaina ise temas edebileceği ve güç alabileceği bir kusuru olup olmadığını merak etti. Cole, Alaina'nın omzundaki uzun pelerini görüp bu pelerinin içine giydiği siyah elbiseyi tanıyınca tek kaşını kaldırdı. "Bu matem elbisesi mi, Alaina?" Azarlarcasına gülümsedi. "Evlilikler genelde neşe içinde ve kahkahalarla geçer."

Alaina cevap vermek için ağzını açtıysa da, sert bir rüzgâr beraberinde getirdiği yağmur damlalarıyla aniden esip Alaina'nın bütün kelimelerini alıp götürdü. Alaina sicim gibi yağın yağmurdan sakınmak için başını çevirince, Cole da Alaina'ya yaklaşarak kendini yağmura siper etti. Ama Al'in okşanmaktan ne kadar nefret ettiğini hatırlayarak, ona dokunmamak için kendini dizginledi.

Saul sandığı yere koydu, ince yün ceketinin yakasını boynuna kadar kaldırdı ve ayakkabılarının içine işleyen soğuğu biraz olsun başından savabilmek için ayaklarını yere vurdu. Eskimiş ayakkabıları soğuğa ve yağmura pek dayanıklı değildi.

"Tanrım!" Cole elini uzatıp Saul'la tokalaştı. "Kimse seni buraların soğuğuna karşı uyarmadı mı?"

"Hayır, efendim!" Saul'un gülümsemesiyle beyaz dişleri göründü. "Ama çok çabuk öğreniyorum."

Alaina adamın varlığını açıklama ihtiyacı hissetti. Söze, "Ben neden buraya gelmek zorunda kaldıysam... onu aynı nedenle yanımda getirmek zorunda kaldım," diye başladı; önce özür diler gibi bir hali vardı, fakat sonra böyle bir durumda suçlu-

luk duyması için bir neden olmadığını düşündü. "Sizi temin ederim. Binbaşı Latimer, sizden daha fazla yardım istemiyoruz. Onun yolculuk ücretini ben ödedim. Ayrıca Saul da kendine pekâlâ bir iş bulabilir. Sizin yanınızda olmazsa, başkasının yanındadır."

"Başkasının yanında mı?" Cole'un sesi oldukça kuşkuluydu. "Hanımefendi, böyle şeyler duymak istemiyorum. O adam benim hayatımı kurtardı." Saul'a baktı. "Çiftlik işçilerine kâhyalık yapacak yeni birine ihtiyacım var. Bu işlerde deneyimin var mı?" Adamın başını sallayarak onaylamasıyla sorun çözülmüştü. "Eğer istersen iş senindir."

Saul sırtıttı, sandığı yeniden kaldırıp faytonun arka taraftaki bagaj bölmesine doğru ilerledi.

Alaina'nın teşekkür etmeye yeltenmesini umursamayan Cole, faytoncuya yanlarına gelmesini işaret etti. "Olie, Bayan Latimer'ı faytona götür. Ben hemen dönerim."

"Baş üstüne, Doktor Latimer." Güçlü kuvvetli adam küçük şapkasını çıkarıp Alaina'yı selamladı. "Olie sizi bu soğuktan çıkaracak."

Alaina, başkasına emanet edilmiş olmaktan dolayı biraz kırgın hissediyordu kendini. Ama daha sonra Cole Latimer'ın yakın ilgisinden uzakta olmasının daha iyi olduğuna karar verdi. Arabacının dediklerini onaylarcasına gülümsedi ve kendisine faytona götürmesine izin verdi.

Bay James ile yalnız kalan Cole sorgulayan gözlerle adama bakınca, avukat anlatmaya başladı. Ama Cole bu sırada Alaina'nın uçuşan eteklerinden gözlerini alamıyordu. Faytona doğru yürüyüşünü izlerken, beraber geçirdikleri tek geceyi düşündüğünde bile hâlâ ter bastığını fark etti.

Alaina, Olie'nin yardımını kabul etmeden önce faytonun önünde durdu ve hafifçe arkasına dönüp iki adama doğru baktığında, Cole'un mavi gözlerinin kendisini izlediğini görüp telaşlandı. Halka açık bir alanda çıplak yakalanmak gibi bir hissi bu. Kendi kibirli gözleriyle Cole'un bakışlarını savuşturarak, Olie'ye elini uzatıp faytona bindi. Avukatın kocasıyla ne konuştuğunu biliyordu.

Arka koltuğun üzerinde çok sıcak ve davetkâr bir kürk şal olmasına rağmen Alaina ön koltuğa oturdu. Kocasının gelmesini beklerken gözleri yavaş akan, kıvrımlı nehri seyre daldı, fakat aklında yalnızca o mavi gözler vardı. Yüzünde kederli bir gülümseme oluştu. Bu Yanki er ya da geç onun hakkından gelecekti.

Bay James evlilik belgelerini Cole'a verdi. "New Orleans'tan ayrıldıktan sonra, yolculuğun geri kalan kısmı olaysız bir şekilde geçti," diyerek Cole'u rahatlatı.

Cole kaşlarını çatı. "Jacques onu kaçırana kadar, Alaina'nın vekalet sözleşmesini kabul etmekte isteksiz olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Evet, Doktor Latimer. Sizin gelmediğinizi öğrenince, öfkeye kapılıp kaçtı." Adam mahcup bir şekilde boğazını temizledi. "Kaçmadan önce de, sizinle evlenmeyeceğine, cehenneme kadar yolunuz olduğuna dair bir şeyler söylemişti sanırım."

Cole ağrıyan bacağına ovuşturup öfkeyle bir şeyler geveledi. *Küçük aptal! Kendi iyiliğiyle ilgili bir durum olduğunda hep fazla inatçı ve gururlu olmuştur zaten. Bu yetmezmiş gibi, başını belaya sokmada da çok hünerlidir.*

"Jacques'ın adamları onu bulmaya kararlıydı, efendim," diye bilgilendirdi Bay James. "Karinizi gemiye güvenli bir şekilde bindirebilmek için bir sandığa saklamamız gerekti. Jacques'ın ambarlarıyla beraber yanan rıhtımı da sayarsak, New Orleans'ta başını büyük bir belaya soktuğunu söyleyebilirim. Bay DuBonné'nin ambara depoladığı pamuk balyalarını şerifin fark etmesinden sonra, Jacques'ın saklandığını düşünüyorum."

Cole bir anda arabalardan birini işaret etti. "Murphy de biraz erzak almak için bizimle gelmişti. Eğer isterseniz, eve onunla dönebilirsiniz. Bayan Latimer ve ben bir otelde mola vereceğiz, eve ne zaman devam ederiz bilmiyorum. Yoksa bize eşlik etmenizi isterdim."

"İkisine de gerek yok efendim. Ben faytonumu ve atımı yakınlarında bir ahıra bırakmışım. Eğer Murphy beni oraya götürse minnettar olurum."

Cole ceketinin içinden bir cüzdan çıkarıp avukata para ver-

di. "Bunu Murphy'ye verin lütfen, Saul donarak ölmeden ona kalın giysiler alsın."

"Elbette, Doktor Latimer." Bay James parayı alıp hızla arabaya doğru yürüdü. Geride kalan Cole da kaşlarını çatarak faytondaki karısının ince ve soğuk yüz hatlarına düşünceli bir şekilde baktı.

Arabaya dönüp Alaina'nın karşısındaki koltuğa paltosunu ve şapkasını koyduktan sonra genç kadının yanına oturdu. Paltosunun altında kalan kürk şalı alıp Alaina'nın kucığına serdi ve uzanıp şalın ucunu Alaina'nın arkasında köşeye sıkıştırdı. Alaina kocasıyla göz göze gelmemeye dikkat etse de, Cole'un parfümünün temiz ve ferah kokusunun farkındaydı. Aralarında adeta buzdan bir duvar örmüştü Alaina. Cole'un onu karısı olarak kabul ettiği halde, bir kadın olarak arzulamadığını iştirmek gururunu çok kırmıştı. Eğer söz konusu olan başka bir erkek olsaydı, onun erkekliğinden şüphelenirdi, fakat Cole'un durumunun farklı olduğunu biliyordu. Bacağındaki yara onu bazı şeylerden alıkoysa bile, o kesinlikle iktidarsız değildi. Eğer Cole son görüştüklerindeki gibiyse, tıpkı bir zampara gibi şelvetin doruklarında demektir.

Arabacının haykırışıyla birlikte fayton hareket etmeye başlayınca Cole penceresindeki askıya tutundu. Yara yüzünden bacağı soğuğa daha duyarlı olmuştu. Soğuğa karşı verdiği tek taviz, sağ bacağına şalın bir kısmıyla kapamış olmasıydı. Bunun dışında, donduran yağmurdan pek etkilenmiş benzemiyordu.

Cole, birden elini Alaina'nın yanındaki pencereye uzattı. Güçlü kolu Alaina'nın göğsüne temas etmiş, onu koltuğa doğru bastırmıştı. Alaina'nın zihninde o eski anılar canlanmış, bütün dikkati Cole'a çevrilmişti. O ana kadar faytonun hızı ilgisini bile çekmemişti.

Bu küçük düşürücü hareket karşısında Alaina'nın sinirleri tepesine çıkmıştı. Cole buna nasıl cesaret edebilirdi! Sert bir dille azarlamak için ağzını açtı ama tam bu sırada koltuk yukarı doğru sıçradı; eğer Cole onu tutmuyor olsaydı, Alaina şu anda yere düşmüş olurdu. Böylece, söyleyeceklerini yuttu ve onu koruyan kolu sıkıca kavradı.

Olie atlara ıslık çalıp kırbacını kafalarına doğru salladı. Hayvanlar izleri takip ederek, yukarı doğru uzanan dik yokuşa girdiler. Sonunda araba yokuşun başına ulaştı ve faytoncu dizginleri çekip atları yavaşlatarak düz yolda daha rahat bir yürüyüşle yürütmeye başladı. Alaina, kocasının kolunu sıkı sıkı tutan elini gevşetti. Artık fayton sallanmadığı için Cole da, manzarayı rahat rahat görebileceği karşı koltuğa geçti. Cole'un bakışlarının vücudunun her santiminde gezindiğini hissedebiliyordu Alaina.

Birak bakın! diye düşündü kızgın bir şekilde, sonra da dönüp kendi penceresinden dışarı bakmaya başladı. *En azından bakma hakkını satın aldı.*

Kalenin ana kapısını aşıp, duvarları çevreleyen geniş alandan geçtiler. Yüksek karaağaçlardan oluşan ormana girdiklerinde fayton aniden karanlığa büründü. Birkaç kilometre ötede yol alçak bir vadiye inmeye başladı. Fayton takırtılar çıkartarak, taşlarla kaplı küçük bir nehir yatağından geçti. Alaina, akan suyun sessiz şırıltısını duydu, fakat şelaleyi göremiyordu. Fayton yolunda devam ederken, Alaina etrafındaki manzaradan bihaber bir şekilde penceresinden dışarı bakıyordu. Cole gözlerini ayırmadan onu seyrederken, Alaina'nın içindeki kırgınlık bir türlü geçmek bilmiyordu. Jacques DuBonné'yle tanıştığı güne lanet etti. O olmasaydı, şu anda kendisine yiyecek gibi arzu dolu gözlerle bakan ukala bir Yanki'yle evlenmek zorunda kalmazdı. O siyah dul giysisini giymiş olduğu için mutluydu, zira başka bir şey giymiş olsaydı bu delip geçen mavi bakışların tecavüzüne uğruyormuş gibi hissedebilirdi.

Birden Cole'un onunla konuştuğunu fark edip etrafına baktı. Cole bir elinde purosunu, diğerinde ise kibriti tutuyordu. Alaina'nın onayını bekler gibi bir hali vardı. "Bir mahzuru var mı?" diye sordu purosunu işaret ederek.

"Elbette hayır." Cole'un böylelikle purosunu içip etrafına bakınacağını düşünerek kafasını penceresine çevirdi Alaina. Hızla büyüyen bir şehrin çamurlu sokaklarında ilerliyorlardı, fakat Cole'un onunla tekrar konuştuğunu fark edince dışarıya daha fazla bakamayıp gözlerini Cole'a çevirdi. "Affedersin, duymadım..."

“Şu aptal şapkayı çıkarsan olmaz mı?” diye tekrar edip kibriti purosunun ucuna götürdü Cole. Sonra da kibrit çöpünü purosunun ucuna vurarak yaprakta küçük bir delik açtı. “Seni daha rahat görmek istiyorum.”

Bu istek karşısında Alaina öfkelenmişti, ama Cole'un dediğini yapıp şapkasını çıkardı ve ensesindeki siyah bukleleri düzeltti. Gemide yalnızca küçük bir el aynası olduğu için, saçlarının darmadağın olduğundan emindi. Cole'un kaşlarını çatmasıyla Alaina kendini daha da rahatsız hissetti. Cole'un elinde hâlâ yanmamış purosuna vardı ve kibritin kış tarafıyla puronun ucunu bir hayli yıpratmıştı.

“Bu çatık kaşlarla çocukları mı korkutuyorsun, Binbaşı?”

Cole sinirli bir şekilde purosunu dudaklarının arasına koydu ve kibriti çizmesinin altına sürttükten sonra purosunu yaktı. Mavi gözleri, havaya yayılan dumanın arasından Alaina'ya süzüyordu.

Bu küstah bakışlardan rahatsız olan Alaina pencereye dönüp eliyle camı sildi. “Vahşi Kızılderililerle, her tarafı kaplayan kalın karlarla ve sokaklardaki devasa kurtlarla ilgili birçok hikâye anlatıldığını duydum. Ama hiç böyle şeyler göremiyorum. Onların yerine ormanlık bir alanın ortasında yükselen bir şehir var.”

“Duyduklarınız asılsız değil, hanımefendi.” Parlak mavi gözlerin derin bakışları karşısında utanan Alaina ateş gibi yanmaya başlamıştı. Cole ağzındaki purosuyla şalı işaret etti. “O şal birçok kış kurdunun postundan yapıldı.”

Bir çukurun üzerinden geçerken fayton bir hayli sarsılınca, Cole olduğu yerde irkildi. Taş ve tuğla binaların bulunduğu şehir merkezine yaklaşıyorlardı. Binalardan bazıları yüksek takma cepheli ahşap binalardı, diğerleri ise iki, üç, bazen de dört katlı yekpare taş binalardı. Tahta iskeleler sayesinde bir binadan diğerine geçiş yapılıyordu. Sokaklar parke taşı olmadığı ve sürekli çamurlu olduğu için bu iskeleler büyük bir ihtiyaçtı.

Sesi çıkmayan Cole, faytonun cebinden küçük bir matara çıkarıp koca bir yudum aldıktan sonra, Alaina'nın gözlerinde gördüğü soruyu cevapladı: “Bacağımdaki bu metal parçası beni hasta ediyor. Varlığını çok sert bir şekilde hatırlatıyor.”

"Binbaşı Magruder daha iyi bir fikri olduğunu söylemişti," diye mırıldandı Alaina. "Yoksa sen de fikrini mi değiştirdin?"

Cole, gümüş matarayı geri koymadan önce bir yudum daha aldı. "Bacağımın orada olduğunu hatırlatan bir ağrı, yarım bir bacağın kaşınısından daha iyidir."

Alaina'nın gri pelerinine uzanıp kumaşını çekti. "Neden sana yolladığım giysileri giymedin?"

Alaina, Bay James'i ve deri valizini ilk gördüğü anı hatırladı. Evlenmeye razı olması ve avukatı hakaretlerle birlikte müvekkilinin yanına geri göndermemesi için önce kaçırılması gerekmişti. İçinde tuttuklarını şimdi söylemek istiyordu ama Cole'la tartışmanın kötü biteceğini deneyimlerinden biliyordu. Bu görüşmenin son görüşme olmasına neden olacak herhangi bir tartışmadan kaçınması gerekiyordu. Olabildiğince nazik bir şekilde gururunu kıran konu hakkında konuşmaya başladı: "Bir vekil gönderip, içinde bulunduğum dayanılmaz durumdan kaçıp buraya gelmemi sağlamakla bana büyük bir iyilik yaptınız, Doktor Latimer. Bu nedenle size çok borçluyum. Öngörülebi-
lecek bir tarihte ödeyebileceğimden çok daha fazlasını hem de. Sanırım varlıklı olmadığımı size hatırlatmamda fayda var..."

"Sen benim karımsın." Cole'un gülümsemesinde azarlayan bir taraf olmasına rağmen sesi nazikti.

Alaina inatçı bir şekilde kafasını sallayıp Cole'un söylediklerini reddetti. Durumunu anlatmak zorunda kalmasının verdiği öfkeyle yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Tekrar ediyorum, ben varlıklı değilim. Fakat neden olduğum bütün borçları geri ödemeyi çok arzu ediyorum. Belki baharda geri dönüp adımı temize çıkarabilirim. O zamana kadar beni mazur görmenizi rica ediyorum. Bu nedenle, eğer o pahalı giysileri kabul edersem, halihazırda ödemem gereken borcum daha da artmış olur. Ama diğer açılardan kendi başımın çaresine bakabilirim."

Cole yüzünde alaycı bir tebessümle, Alaina'ya doğru eğildi. "Sen kendi başının çaresine bakabilecek kadar akıllı olsaydın, Alaina Latimer, şu anda burada olmazdın."

Cole'un sözlerinin gerçekliği karşısında Alaina'nın yüzü kıpkırmızı oldu. Gururlanacak pek bir şeyi kalmamıştı. Bağımsızlı-

ğı bile ondan çekilip alınmıştı ve artık ona muhtaç hale gelmişti. Cole'un yüzüne tüm bunların gerçek olmadığını haykırmak istese de, yapamıyordu. Gerçekler canını acıtsa da, söyleyecek bir şey yoktu. Hâlâ sosyal ve parasal olarak Cole'a yük olmamanın derdindeydi. En azından bu şekilde biraz olsun kendine saygısı kalabilirdi.

Cole arkasına yaslanıp düşünceli bir şekilde purosundan bir nefes çekti. "Giysiler düğün hediyesiydi Alaina. Ayrıca evsiz bir serseri gibi görünmeni de yanlış buluyorum."

"Düğün mü?" Küçümser bakışlarla güldü. "Sen buna düğün mü diyorsun?"

Cole'un duman içinde kalan yüzü oldukça gizemli görünüyordu. "Ah, evet. Bay James senin evlenmekteki kararsızlığından bahsetti."

"Eğer kendimi evli gibi hissetmiyorsam beni bağışlayın, Binbaşı. Eğer başka bir seçenek sunulsaydı, evlenmezdim. Ama Bay DuBonné bana hiçbir seçenek bırakmadı."

"Beni kötünün iyisi olarak görmeyiz, hanımefendi..." Cole alaycı bir şekilde gülümsedi. "Çok büyük bir kibarlık."

"Kötünün iyisi olsanız da sonuç olarak yine de kötüsünüz, Binbaşı Latimer." Alaina başını eğip sakince devam etti: "O sırada yapabileceğim en iyi şeyin bu olduğunu düşündüm. Ama bu kararımı tekrar gözden geçirebilirim tabii."

"Beni hâlâ düşman olarak görmene rağmen, kendini feda edip benimle evlenmeye razı mı oldun yani?" Cole'un sesinde fazlasıyla iğneleyici bir ton vardı.

"Feda falan yok." Alaina'nın sesi sert ve soğuktu. "Eğer canınız çok sıkılıyorsa, evliliği istediğiniz her an iptal edip geçersiz sayabiliriz. Son olarak da ben sizi düşman olarak falan görmüyorum. Savaş bitti."

Cole dikkatle purosunun külünü silkip Alaina'ya kuşkulu gözlerle baktı. "Bana öyle geliyor ki, hanımefendi, şimdiki savaşımız daha yeni başlıyor."

Yirmi Yedinci Bölüm

A raba çamurlu sokaklardan geçip yeni bir yoldan ilerledikten sonra Olie faytonu yüksek, tuğla bir binanın önünde durdurdu. Krem renkli evin önündeki tabelada, buranın Nicolle Malikânesi olduğu yazılıydı. Patronunun rahatsızlığını göz önünde bulunduran Olie, tahta kaldırıma iyice yanaşıp kaldırıma rahatça ayak basacakları bir seviyede durdu. Yağmur iyiden iyiye şiddetlenmişti; damlalar, faytondan inen Cole'un şapkasına ve paltosuna hızla düşüyordu.

"Valiziniz var mı?" diye seslendi, kapının eşiğindeki kaslı bir genç.

Alaina, faytonu işaret eden Cole'a şaşkınlıkla baktı. Bir süreligine otele yerleştirileceğini hiç düşünmemişti. Alaina faytonun kapısına doğru yaklaşırken, Cole, genç kadını ince belinden kavrayarak, tahta kaldırımdan ikinci kat balkonunun ana kapının üzerinde oluşturduğu korunağa kadar yürütmesine eşlik etti. Alaina kocasının kolunda lobiye doğru hızlı hızlı ilerlerken, kendi salaş giysileriyle otelin içindeki misafirlerin giydiği pahalı giysiler arasındaki tezadı aniden fark etti. Ayrıca bundan kısa süre sonra lobideki erkeklerin ilgisinin üzerinde toplandığını da fark etti. Bu hayranlık dolu bakışları yadırgamıştı, bu adamlar en son ne zaman bir kadın görmüşlerdi acaba.

Cole yukarıyı işaret ederek, beklemekte olan çocuğun eline anahtarını bıraktı. Çocuk, sandığı alarak hızla yukarı çıktı. Binbaşı dönüp karısının sırtına dokunarak, onu giriş salonuna doğru yönlendirdi. Cole'la göz göze gelen birkaç adam, kısaca onu selamladılar, fakat Cole'un bakışındaki meydan okumayı fark ederek, arkalarını dönüp kendi işleriyle meşgul olmaya devam ettiler.

Alaina, Cole'un çatık kaşlarına rağmen, otelin tek tük eşyayla döşenmiş yemek salonunda huzur içinde yedikleri yemeğin tadını çıkardı. Uzun zamandır uzak kaldığı tatlıyı büyük bir istahla midesine indirirken, çocuk geri dönüp anahtarı verdi ve hemen sonra aldığı bahşişin mutluluğuyla salondan ayrıldı.

Yemekleri bittiği zaman onlar da salondan ayrıldılar. Uzun merdivenlerden çıktıktan sonra, Alaina pek kibar sayılmayacak bir şekilde dirseğini çekiştiren elden rahatsız oldu. Cole, genç kadının kolunu neredeyse morartacağından habersizdi. "Binbaşı, lütfen! Beni kaybetmekten mi korkuyorsunuz?"

Cole bir kapının önünde durup kilidi açtı ve kapıyı itip Alaina'yı içeri soktu. "Seninle geçmişte edindiğim deneyimler, epey bir temkinli olmama yol açtı. Bir anda ortadan kaybolup bir adamı en kötü anlarda yalnız bırakmak gibi bir huyun var."

Bu iğneleyici sözleri hedefi on ikiden vurmuştu, fakat Alaina cevap vermekte gecikmedi. "Eğer kalsaydım, Roberta'yla değil, benimle zoraki bir evlilik yapmak zorunda kalacaktın. Bu sence daha mı iyi olurdu?"

"Kötünün iyisiyle evlenmiş olurdum," diyerek dalga geçti Cole.

Cole'un parlak gözlerindeki alaycı bakış, Alaina'nın yanaklarının kızarmasına yetmişti.

"Söylediğin gibi, Jacques'tansa benimle evlenmen daha iyi." Değneğiyle kapıyı Alaina'nın arkasından itip kapattı. "Ve ben de Roberta'dansa seninle evli olmayı tercih ederim."

"Onunla nasıl kavga ettiğinizi hatırlıyorum da, bu benim için pek güzel bir iltifat sayılmaz," dedi Alaina soğuk bir şekilde.

"Doğru, Roberta'yla birbirimizden pek hoşlanmıyorduk," dedi Cole. Şapkasını ve paltosunu bir kenara koyup gülümsedi. "Her şeyi enine boyuna hesaba katacak olursak, sen ve ben çok daha iyi anlaşıyorduk."

Alaina, Cole'un evinde geçirdiği ilk gece hissettiği kadar savunmasız hissediyordu kendini. Odanın içinde Cole'dan uzak bir nokta bulup orada durdu. "Sana sayısız tartışmalarımızı hatırlatmak isterim!"

"Senin sinirlerine hâkim olamadığın birkaç anı hatırlıyo-

rum... Ben yaralandıktan sonra hastanedeki halin gibi mesela. Hiç kuşkusuz, seni arzulamamın bir suç olduğunu düşünmüşsündür."

"Sen evli bir adamdın!" diye çıkıştı Alaina. "Her an birinin gelmesi ihtimalini görmezden gelip de beni muncıklamana izin veremezdim!"

"Özür dilerim, Alaina." Cole, alaycı bir ifadeyle gülümseyip başını eğdi. "Daha uygun bir zaman ve mekânı beklemem gerekirdi."

"Bunu kastetmediğimi biliyorsun," dedi Alaina ciddi bir tavırla.

"Koşuşlarda dolanıp askerleri keyiflendiriyordun," dedi Cole. "Hatta Teğmen Appleby senin peşinden koşup kudurmuş bir ergen gibi sana kur yaparken, ben orada yatmış tüm bu olan bitenleri izliyordum. Ve sen buna izin verdin!"

"Neden vermeyeyim ki? Bir centilmenin kur yapması çok hoş bir duyguydu ve senin sandığının tersine, o hep bir centilmen olarak kaldı. Üstelik evli falan da değildi; hatırlarsan, evli olan sendin. O bir eş ararken, *sen* kendine başka bir metres bulmanın derdindeydin sadece."

"Sana evlenme mi teklif etti?" diye sordu Cole sert bir şekilde. Alaina onaylayarak başını sallayınca, Cole bir soru daha sordu: "O halde neden onunla evlenmedin?"

"Kuzeyli askerlere karşı oldukça temkinliyim, özellikle de subaylara karşı." Bir kaşını kaldırıp imalı bakışlarını Cole'a dikti. "Hem ona âşık da değildim."

Cole alaycı bir şekilde söylendi: "Bana da âşık değilsin. Bunu fazlasıyla belli ettin."

Alaina kaşını kaldırıp omuzlarını silktilti. "Sen de bir o kadar duygusuzsun."

Cole'un asık suratına karşı sırtını döndü. Onunla evlenme nedenlerinden gitgide şüphe duymaya başlamıştı. Görünüşe göre, ikisi de uyumlu bir hayat sürdüremeyecek gibiydi. Hayatta kalmak için çabalamaktan bıkmıştı Alaina. Tüm aradığı kısa bir sürelik huzur ve mutluluktu. Ama kocası Cole'la bu pek mümkün görünmüyordu.

Yatak odasının içine girdi, sonra aniden arkasına döndüğünde, Cole, Alaina'nın gizli bakışlarını fark etti. Yumuşak dudaklarında beliren şaşkın ifadeyi anlayacak kadar iyi tanıyordu Alaina'yı. Ama tam bu sırada, oteldeki süitlerinin yalnızca tek bir yatak odası olduğunu da fark etti. Yatak odası kapısının eşiğinde duran Alaina'nın yanından geçip içeri girdi, paltosunu ve boyunbağını çıkardı, sonra da yavaş yavaş yeleğini ve gömleğini açtı.

"Gece olmadan önce evine gideriz sanmıştım," dedi Alaina çekingen bir tavırla.

Cole başını kaldırıp kısaca baktı, sonra gömleğinin kollarını kıvrırmaya başladı. "Çok yakında gideceğiz, Alaina. Korkma."

"Eğer senin şehirde işin varsa, Binbaşı, belki de Olie, Saul'u ya da Bay James'i kasabadan ayrılmalarından önce bulabilir. Böylelikle ben de onlarla gidebilirim. Burada kalırsam sana ayak bağı olurum."

Cole sinirlendi. Alaina isteksiz bakire rolünü oynayacaktı demek. "Seni adi bir fahişe gibi bir yük arabasının arkasında tıngır mıngır eve yollayacak değilim. Şundan emin olmanı isterim, seni endişelendiğinden çok daha saygın bir şekilde evime götüreceğim."

"Siz Yankilerin gurur ve saygınlık konusunda tuhaf fikirleriniz var," diye cevap verdi Alaina kibirle. "Bunlar son zamanlarda benim için birer lüksten ibaret."

Cole ona doğru bir adım atınca, Alaina adamın delici gözleri karşısında az daha geriye çekilecek gibi oldu. Fakat olduğu yerde durup Cole'un bakışları karşısında hiç kıpırdamadı.

"Benim sana sunduğum lükslerden yararlanabilirsin," dedi Cole. Geniş omuzlarını dikleştirdi, fakat gözleri hâlâ Alaina'nın gözlerindeydi. "Sana aldığım giysiler hakkındaki saçma sapan fikirlerinden kurtul. Benimle evlenmeyi kabullenemiyorsan, o zaman görünüşün için ne yapman gerektiğini kendin düşün." Küstah bir bakışla Alaina'yı süzdü. "Tatlım, bu kadar çok kılığa girmiş bir insan olarak bu senin için çok zor olmalı."

Alaina sustu. Susmasının nedeni Cole'un söylediklerini kabullenmesi değil, onun karısı olmakla ilgili duygularını belli

etmemeye kararlı olmasıydı. Sessiz kalmak en iyisiydi. Cole, Alaina'nın cevap vermesini beklerken, Alaina omuzlarını arsızca silkti. "Yalnızca seninle aynı yerde kalacağımızı beklemiyordum, hepsi bu."

"Benimle aynı yatağı paylaşma fikri çok mu iğrenç?" diye sordu Cole sert bir sesle.

"Beni endişelendiren aynı yatağı paylaşmak değil. O yatağın içinde olabilecek olanlar." İnce burnu kibirle kalktı, Cole'u bırakıp oturma odasına gitti.

Cole kendi kendine söylendi. Alaina'nın mağdur ve mazlum durumunda olduğunu varsaymakla hata etmişti. Bu genç kadın, Güneyli inadının ve kibrinin en iyi ve en sadık örneği idi. İçinde bulunduğu koşullar yüzünden şimdi biraz yılmış görünüyordu. Fakat tüm öfkesine ve hiddetine rağmen, Roberta kadar huysuz değildi. Cole'u başından ustaca savsa da, Cole onun tarafından reddedilmiş ve cesareti kırılmış hissetmemişti. Hatta Alaina'nın tüm bu tavırlarını daha da ilgi çekici bulmuştu.

Böylece genç kadının arkasından gitti. Alaina pelerininin düğüm olan bağcıklarını açmaya çabalarken, Cole da sabırsızca ona yardım etmeye çalıştı.

"Ben kendim hallederim, teşekkürler," deyip Cole'un elini itti Alaina.

Cole, Alaina'dan boşalan girişe yaslandı. "Sen bilirsin. Kendini bu evlilikten ne kadar süre uzak tutabileceğini görmek ilginç olacak."

"Eğer bu evlilik gerektiği gibi olsaydı, kendimi uzak tutmaya çalışmazdım." Alaina nihayet düğümü çözüp yün pelerini çıkardı. "Ama içinde bulunduğumuz bu birliktelik, alışıldık bir evlilik değil. Anlaşılmalı ve geçici bir evlilik."

Saçlarını düzelterek döndü, sonra Cole'un kendini çıplak hissettiren bakışlarını fark edip durdu. Cole küstah bakışlarını kalçalarına kilitlemişti; sonra dolgun göğüslerini ve ince belini süzüp yavaş yavaş bütün vücudunu incelemeye koyuldu.

"Umarım seni hayal kırıklığına uğratmamışımdır, Binbaşı."

"Tam tersine, Alaina," diye cevap verdi Cole. "Benim en vahşi beklentilerimin bile ötesine geçip müthiş şekilde olgun-

laşmışsın.” Düşünceli bir şekilde avucunu kaşıdı. “Seni karım olarak tanıştırdığımda, dedikoducu tiplerin arasında nasıl bir fırtına kopacağını düşünüyordum.”

“Güncelyi olduğum için mi?” diye sordu Alaina. Cole’un ne demek istediğini anlamamıştı. “Yoksa Roberta’nın ölümünden hemen sonra tekrar evlendiğin için mi?”

Cole, Alaina’nın sözlerini komik bulmuştu. “Dul kalan bir adamın bütün kışı yalnız geçirmesi beklenemez.”

“Benim durumumu birisine anlatmadığınız müddetçe, neden herkesin benim hakkımda büyük bir heyecana kapılacağını anlamıyorum...”

“Kimseye kişisel meselelerimi anlatacak bir insan değilim,” diyerek Alaina’yı rahatlatmıştı Cole. Üzerinde birçok içki sürahisi ve bardak olan masaya döndü. Cole’un imalı bakışlarına Alaina olumsuz yanıt verince, yalnızca kendine bir kadeh konyak koydu. “Bu topraklardan ayrılmadan bu kadar güzel bir kadınla nasıl evlendiğim merak konusu olacak. ‘Roberta’nın kuzini mi?’ diye dedikodu yapacaklar, ‘Sence eskiden sevgili miydiler?’ diye herkes birbirine soracak.” Alaina’nın bakışlarını görüp kahkaha attı. İçkisinden bir yudum alıp, oturacak bir yer bulmak için etrafına bakındı. Alaina, Cole’a yeniden baktığında, Cole da yavaşça ona baktı. “Aslına bakarsan Alaina, sen kuzinini her bakımdan cebinden çıkarırsın.”

Bunun bir hakaret mi, yoksa iltifat mı olduğunu kestiremeyen Alaina gülümsedi. “Ahmak gibi görünmek istemem, bayım, ama ‘her bakımdan’ diyerek tam olarak neyi ima ediyorsunuz?”

Cole, soruya soruyla cevap verdi: “Ne kadar güzel olduğunu biliyor musun?”

Alaina, bu soru karşısında afallamıştı. *Dul giysileri içinde güzel olmak mı?* Soruda bir hakaretin saklı olduğunu düşünerek temkinle sordu: “Beni aptal yerine koymaya mı çalışıyorsun şimdi de?”

Cole, şüpheyle Alaina’ya baktı. “Hâlâ bakire misin Alaina?”

Alaina, başından aşağı kaynar sular dökülmüş gibi hissetti. “Siz, bayım, bunu herkesten daha iyi biliyor olmalısınız! Ama

tabii..." Sesinde azarlarcasına bir eda vardı. "Beni Roberta'yla karıştırmış olduğunuzu unutmamam gerek."

Cole, Alaina'ya bakarak aromalı içkisinden bir yudum daha aldı. "Aslına bakarsan pek karıştırmış sayılmaz."

"Öyle mi?" Duyduğu şeye inanmadığını alaycı bir şekilde belli etti Alaina. "Bir zamanlar iddia ettiğinizin aksine, aslında kandırılmadığınızı mı söylüyorsunuz?" Alaycı bir şekilde güldü. "O halde kulaklarım beni aldatmış. Roberta'yla evliliğinizden şikâyet edip durduğunuza yemin edebilirdim."

Cole sakince Alaina'yı süzdü. "Maalesef, tutkunun Roberta'nın güçlü bir özelliği olmadığını, o gece Craighughların evinde yattığım kızdan tamamen farklı olduğunu, anca evlilik yeminleri edildikten sonra anladım."

Alaina arkasına döndü, Cole'un bu alaycı gülüşüne katlanamıyordu. "Eğer bir mahzuru yoksa, Binbaşı..." dedi başını arkaya çevirip. "Benim yıkanmam gerekiyor."

"Hay hay." Alaina hızla yatak odasına yürürken, Cole da genç kadının biçimli vücudunu inceledi ve kendini tutamayıp. "Üzerindeki dul kıyafeti çok kötü değil, Alaina, ama kasvetiyle her şeyi gölgeliyor," dedi. Alaina'nın buz gibi soğuk gri gözleri ona doğru dönünce de, "Kutlama için daha uygun giysiler giymeni tercih ederim," diye ekledi.

"Kutlama mı?" dedi Alaina. "Bir şey kutladığınızı bilmiyordum."

"Seni namuslu bir kadın yaptım," dedi Cole sakince. "Bu yeterli bir sebep değil mi?"

Alaina sıkıdığı dişlerinin arasından konuşurken öfkesi gittikçe büyüyordu. "Seni aptal Yanki! Doğru kadını bulman çok zamanını aldı!"

Alaina yatak odasının içinde dolanırken oldukça keyiflenen Cole kahkahalar atmaya başladı. Alaina'nın ise yüzü kıpkırmızıydı. Gözlerinde öfkeden adeta şimşekler çakıyordu. Damarlarında kan yerine sanki nefret akıyordu. Nasıl olur da, kaybettiği iffeti hakkında Cole bu şekilde konuşmaya cesaret ederdi? Üstelik de bunu ondan alan ta kendisiyken! Cole onu en hassas noktasından vurmuştu ve Alaina da buna kesinlikle bir misille-

me yapmalıydı, ama bunun bir intikam yolu olduğunu Cole'a sezdirmemek için çok dikkatli ve incelikli davranmalıydı. Ya da darbenin tüm şiddetini hissettirmek için tam anlamıyla cüretkâr olmalıydı. Fakat Cole'un sert derisine neyin işleyeceğini hayal bile edemiyordu.

Alaina kapıyı kilitleyip siyah elbisesini çıkardı. Aklından, yan odadaki adamla ilgili birçok hastalıklı düşünce geçiyordu. Cole, onu kızdırmanın bedelinin ne olduğunu gayet iyi biliyormuş gibi görünüyordu.

Alaina soğuk suda nefesi kesilerek yüzünü ve omuzlarını yıkadı. Suyun soğukluğu, bir nebze de olsa, öfkesinin ateşini söndürmeye yetmişti.

İpeksi bir parlaklığa kavuşması için saçlarını yıkadı, ortadan ayırdı, hafifçe kıvrıcıklaşan uçlarını büktü, soluk gri bir fileyle topuz yaptı. Cole'un yolladığı sandıktaki parfümü göğüslerinin arasına ve kulak memesinin arkasına sıkı. Bu çekici parfümün kokusuna karşı koyamamıştı, fakat Cole'a bu zayıflığını söylemeyecekti. Başarabilirse, kendi tahmin etmeliydi.

Gözlerini, emektar hasır valizinden çıkardığı gümüşü elbisenin üzerinde gezdirdi. Cole'un onun bir çapulcu olmadığını fark edip şaşıracağını düşünerek büyük bir heyecana kapıldı. Elbiseyi dikkatle havaya kaldırıp tekrar aşağı indirdi. Bu elbiseyi zar zor kazandığı paralarla satın almıştı ama daha önceden, tıpkı gardiobunun geri kalanı gibi, tüm bu işlemleri halleden Bayan Hawthorne'un genç bir arkadaşına aitti bu elbise. Üst kısmı Zouave¹⁰ tipi bir ceket şeklinde tasarlanmıştı ve kenarlarından gri şeritler geçiyordu. İşlemeli patiska, kare yakalı leylak rengi bir bluzun üzerine giyiliyordu ve aynı kumaştan yapılan *engage-antes*¹¹ ise ceketin açık kollarını süslüyordu. Sonuçta bu elbiseyi giyerse, çapulculukla suçlanması imkânsız olacaktı.

Cole kanepede arkasını yaslanmış, karısının banyosunun bitmesini bekliyordu. Alaina sonunda yatak odasından çıktığında Cole karısına bakacaktı. Görüntüsünün en ufak ayrıntısını

10 Fransız ordusundaki Kuzey Afrikalı piyadelere verilen ad -ç.n.

11 Fr. 17. ve 18. yüzyıllarda kadınların giydikleri, dirseğe kadar uzanan keten, pamuk ya da dantelden yapılmış kollar -ç.n.

bile incelediği apaçıktı. En büyük iltifatı, bir anda ayağa kalkarak etmiş oldu. Kafasının nasıl karıştığı yüzünden okunuyordu.

"Bu elbiseyi sana yolladıklarımın arasında hatırlamıyorum."

"Biraz param vardı," diye mırıldandı Alaina sessizce. Bakışlarını Cole'un hayranlıkla bakan gözlerinden kaçırdı. Tuhaf bir şekilde bu durumdan tedirgin olmuşsa da, Cole'u şaşırtma amacını başarmış olmaktan büyük sevinç duyuyordu.

"Sana çok yakışmış," dedi Cole.

Alaina yumuşak ve ince bir gülümsemeyle iltifatı kabul etti. Bu evlilik işine çok akılsızca yaklaştığını düşündü. Roberta olsa çok daha açıkgozlü davranır, fırsatı değerlendirirdi. Bazı zamanlarda, büyük kuzinin yöntemleri bir hayli etkili olmuştu. Biraz göğüs göstermek, biraz göz kapaklarını kırıştırmak ve biraz tatlı dil bir erkeği idare etmekte oldukça yararlı olabilirdi. Alaina, Cole'u bu kadar kolay idare edebileceğini hiç tahmin etmemişti.

Kendisine doğru yaklaşan Cole'a, gözlerini hiç ayırmadan baktı. Ama kendini geri çekmeye fırsat bulamadan, Cole elbisesinin üst kısmına dokundu. Tenini yakan bir alev gibiydi parmakları; madalyonu Alaina'nın göğüslerinin arasındaki sıcak yuvasından tutup çekti. Sonra da şaşkınlıkla madalyonu incelemeye başladı.

"Artık bunu takmaktan vazgeçersin sanmıştım."

Cole'un sorgulayan bakışlarını gören Alaina, bütün taktikleri çöpe gitmiş gibi hissetti. Parmaklarının dokunduğu yer hâlâ yanıyor, nefes bile alamıyordu. "Bana geçmişteki aptallıkları hatırlatsın diye takıyorum."

"Aptallık mı?" Cole kaşını merakla kaldırdı. "Senin mi, benim mi?"

"Hangisi işinize gelirse." Omuzlarını silkti. "Ama o yaşadığımız anlara 'aptallık'tan başka bir şey denebilir mi?"

Cole, Alaina'nın kızarmış yüzüne bakarak, madalyonu o yumuşak göğüs aralığına geri bıraktı ve büyük bir özenle boynunun etrafındaki zinciri düzeltti. Alaina ise boynunda dolaşan ele tepkisiz kalarak, Cole'un beklenti içindeki bakışlarına yumuşak bir gülümsemeyle karşılık verdi. Angus Amca cinsellik yaşan-

madan devam eden bir evliliği yasanın tanımayacağı konusunda Alaina'yı defalarca uyarmış, o yüzden iffetini korumasını tembihlemişti. Hatta şartlar olgunlaştığında bu evlilik bağından kurtulmanın tek yolunun, cinsellikten kaçınmak olduğunu da söylemişti. Alaina, amcasının söylediklerini tastamam hatırlıyordu: "Bu adam bir Kuzeyli ve kızımın ölümüne neden oldu. Eğer seni çirkin bir duruma hazırlıksız gönderirsem, seni korumakta ihmalim var demektir. Ne Doktor Brooks'un, ne de Bayan Hawthorne'un bu konuda sorumluluk almadığını da hatırlatırım. Bütün yük benim omuzlarımda."

Şimdiyse bu 'şehvet düşkün'ü Yanki'yle onun lüks mekânında baş başaydı. Cole'un eli göğüslerinden kalçalarına doğru kayarken, Alaina'nın heyecandan nefesi kesildi. Masum bir bakışla kaşını kaldırıp Cole'a baktı ve gerinen bir kedi gibi, iradesinin balı patilerini yaladı.

"Doktor Latimer," diye mırıldandı sevimli bir şekilde. "İkimizin de bu evliliğin yalnızca kâğıt üzerinde olduğunu kabul ettiğini sanıyorum. Bunu unutmuş olabilir misiniz acaba?"

"Acaba..." diyerek yüksek sesle düşündü Cole. "Bu anlaşma, bizim şehvetimize dayanabilecek mi?"

Alaina kadifemsi bir yumuşaklıkla gülerek, Cole'un aklına kollarında yanan genç ve çıplak bir kadının görüntüsünü getirdi. "İnsanın tutkusunu böyle iffet anlaşmaları kadar kamçılayan bir şey yok, değil mi, Binbaşı?" Cole'un kuvvetli bileğine parmaklarıyla hafifçe vurdu. "Hem zaten benim iffetim de bir Yanki'nin yatağında paramparça olmuş değil mi?"

"Mesele tam da burada işte." Cole elini çekti, kasıklarında gittikçe yükselen açlığı dindirmeye çalışarak pencereden dışarı baktı. "İffetini bir Yanki'nin yatağında kaybettiğin için, şimdi intikam peşindesin."

"İntikam mı, Binbaşı?" Alaina sessizce güldü. "Söyler misiniz, Güneyli bir hanımefendi, Kuzeyli kocasından nasıl intikam alabilir?"

Cole, Alaina'nın yüzüne bakıp kaşlarını çatı. "Bunu sana söylememe gerek olmadığına inanıyorum, çünkü zaten gayet iyi biliyorsun."

Alaina, Cole'un zırhla kaplı korunağında bir çatlak bulduğunu anlamıştı, ama bu çatlağın nasıl oluştuğundan çok emin değildi.

Sessizlik içinde geçen zaman, aralarındaki boşluğu daha da genişletti. Cole'un çatık kaşları daha da belirginleşmiş, Alaina'nın cesaretini köreltmışti. Bu sırada kapı hafifçe çalındığında, Alaina biraz olsun rahatladı. Kapağı doğru ilerleyen Cole'a baktı. Cole kapının koluna dokunmadan önce, Alaina kendinde konuşacak güç bularak, "Binbaşı, eğer birini bekliyor ve yalnız olmak istiyorsanız, ben yatak odasına çekilebilirim," dedi.

Cole, Alaina'nın kendisiyle bu denli resmi konuşmasından hiç hoşlanmamıştı. "Kalın, hanımefendi," dedi sert bir sesle. "Yalnız kalmak istediğimde ben sizi haberdar ederim. O zamana kadar, kalabilirsiniz."

Kendini azarlanmış bir çocuk gibi hisseden Alaina kollarını önünde kavuşturup merakla düşündü: Acaba Cole onun yetişkin bir kadın olduğunu hâlâ anlamamış mıydı?

Kapı açıldı ve Cole'un işaretiyle cüsseli bir adam içeri girdi. Kat kat giydiği giysileri çıkaran şişman adam, ayaklarının arasına koyduğu küçük çantayı alıp sabırsızlıkla etrafına bakındı.

"Ah, sanırım, eşiniz bu hanım," dedi. Herhangi bir itiraz duymayınca, Alaina'ya yaklaştı. "Kocanızın sizin için ne ısmarladığına inanamayacaksınız. En iyisi! Kesinlikle!"

"Gerçekten mi?" Alaina, Cole'a bakarken güzel yüzünde meraklı bir ifade vardı.

"Ah, evet hanımefendi!" dedi şişman adam. Uzun, ince adama bakarak, çantayı işaret etti. "İzninizle, doktor."

Cole kibarca başını salladı ve adam çantanın kayışını açtı. Sonra heyecan yaratmak için kasti bir yavaşlıkla çantanın kapağını kaldırıp içindekileri Alaina'ya gösterdi.

Çantanın içindekileri gören Alaina'nın şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. Kadife bir kumaşın üzerine dizilmiş, kraliçelere layık, değerli bir mücevher koleksiyonu vardı karşısında. Elmas ve yakutlarla bezenmiş büyük, altın bir yüzüğün etrafını, birkaç tane uzun inci dizisi, zümrüt bir kolye, buna uygun bir

çift küpe ve üzerine iri pırlantaların yerleştirildiği altın bir kolye ucu ile bunun hemen yanında, parlak damla şeklinde küpeler çevreliyordu.

Değneğine yaslanan Cole, karısının yanına gelip parçaları incelemeye başladı.

"Her şey mükemmel, efendim," dedi neşeli kuyumcu. "Hepsini kendim kontrol ettim. Şu pırlantalara bir bakın. Hiç bu kadar parlağını görmüş müydünüz? Hanımefendi üzerinde deneyecek mi?"

Cole kolyeyi kaldırıp Alaina'ya döndü. Adamın önünde tarı-
uşacak hali olmadığı için, Alaina, Cole'un kolyeyi boynuna tak-
masına izin verdi. Cole, genç kadının önünde durup kolyeyi
takmak için omzunun üzerinden arkasına doğru uzanınca Ala-
ina, Cole'un güçlü kollarını ve açık gömleğinden görünen göğ-
sünü bu kadar yakından hissettiği için bir an sarsılır gibi oldu.

"Çok güzel!" diye mırıldandı Cole hayranlıkla. Kolyeye de-
ğil, Alaina'ya bakıyordu.

"Evet! Gerçekten de öyle!" dedi iriyarı adam.

"Alaina, ceketim lütfen?" Cole yatak odasını işaret etti. "Ge-
tirir misin lütfen, tatlım?"

"Elbette," diye fısıldadı Alaina, sevgi sözcüğü ruhunu okşa-
mıştı. Fakat bunun da yalnızca, tıpkı elbiseler ve mücevherler
gibi gösteriş amaçlı olduğunu biliyordu.

Yatak odasında Cole'un ceketini kolunun üzerinde katladı
ve pahalı kumaşını dalgın bir şekilde düzeltti. Ceketin içinde
büyülü bir varlık vücut bulmuştu sanki, zira Alaina öyle güçlü
ve fiziksel bir tutku hissetmişti ki, bir an için nefesi bile kesilir
gibi oldu. Hayallerin gerçeğe dönüşmesi ne kadar kolay olurdu
-keşke aralarındaki şu anlaşma olmasaydı. Cole yakışıklı ve hâlâ
gençti. Aralarında aşk gibi ince bir duygu olmasa da, yine de ev-
liliklerini sürdürebilirlerdi. Geleceğin ne mucizeler getireceği-
ni kim öngörebilirdi ki? Bununla birlikte, aralarına sınır koyan
şey, Cole'un sözü olmuştu ve Alaina'nın gururu da bu sınırı
aşmasına izin vermiyordu.

Cole, oturma odasına geri dönen Alaina'dan ceketini aldı ve

ceketinin cebinden deri cüzdanını çıkarıp yüksek miktarda kâğıt parayı sayarak adama verdi.

"Sizinle çalışmak bir zevkti, Doktor Latimer. Bana ihtiyacınız olduğunda yine haber verirsiniz, değil mi?"

Cole adamı kibarca onaylayarak kapıya kadar geçirdi. Kuyumcu her ikisine de başıyla selam vererek çıktı.

Oyun bitti, diye düşündü Alaina. En azından, yine yanlarında birileri olana kadar. Cole az önce söylediği sevgi sözcüklerini unuttu. Alaina da ona durumunu hatırlatmak zorunda kaldı.

"Binbaşı, korkarım bu mücevherleri kabul etmem imkânsız. Bunları ödeyemem."

"Saçmalama, Alaina," diye cevap veren Cole, yere eğilerek yüzüğü çantanın içinden çıkardı. "Bunları tabii ki takacaksın, sende bunları takmanı bekleyeceğim zaten." Alaina'nın sol elini kaldırıp, ışıldayan yüzüğü üçüncü parmağına taktı. "Ve bu yüzük, elinden asla çıkınayacak."

"Alyans mı?" diye fısıldadı Alaina, kuşkuyla gözlerle bakarak.

"Bir kocanın karısına alyans alması çok mu tuhaf? Yoksa sana alyans almayacağıma dair şüphelerin mi vardı? Gecikme için özür dilemeliyim. Yüzüğü buraya getirtmem biraz zaman aldı." Umursamazca omuzlarını silkti. "Sanırım içindeki yazıyla ilgili bir karışıklık olmuş. İsme şaşırmış olmalılar."

Adının başka türlü yazımları olduğu için bu hata gayet anlaşılabilirdi. Ama Alaina'yı endişelendiren bu değildi. Aralarındaki anlaşma göz önüne alınacak olursa, yüzüğün tutarı, evlilikleriyle son derece orantısızdı. "Binbaşı, biz aslında gerçekten evli falan da..." Ama o sırada herhangi bir açıklamada bulunamayacağını fark etti. "Biz evliyiz, orası kesin. Fakat gerçekten evli sayılma..." Alaina utançtan kızarana kadar, Cole onu merakla seyretti. "Yani ben bunu beklemiyordum, hepsi bu. Bunların hiçbirini beklemiyordum." Eliyle çantayı işaret etti. "Bunları kabul edebileceğimi sanmıyorum."

"Bu çok saçma, Alaina," diye cevapladı Cole sabırsızca. "Taktığın zaman bu mücevherlerin değeri düşmeyecek ve sen onları takacaksın. Seni karım olarak tanıtacağım ve sen de konumuna uygun olarak giyineceksin."

Yine şu dış görünüş hikâyesi! Hayatı oyunlardan ibaret olmaya başlamıştı artık. Bir yerlerde kendi olma hakkına sahip olmalıydı.

"Eğer, söylediğin gibi, mücevherler kullanıldığında değerlerini kaybetmiyorlarsa, o halde takmayı kabul ediyorum." Kendisi de istediği zaman mantıklı konuşabilirdi. "Fakat giysiler, başka bir konu. Onları yalnızca bedellerini karşılayabileceğim zaman giyeceğim."

"Benden para almadığın sürece nasıl karşılayabileceksin ki?" diye sordu Cole.

Alaina omuzlarını silkti. "Maaş karşılığı hastaneyi temizledim. Aynı şekilde evini de temizleyebilirim."

Cole alaycı bir tavırla elini kaldırdı. "Hizmetçilerim var zaten."

"O halde sana yardımcı olabilirim. Doktor Brooks'un asistanlığını yapmıştım..."

"Olabilirdi." Cole'un sesi iğneleyiciydi. "Fakat maalesef, artık pek hasta muayene etmiyorum."

Alaina hayretle kaşlarını çatı. "Doktorluğu bıraktın mı yani?"

"Onun gibi bir şey," dedi Cole soğuk bir şekilde. Daha fazla soru sorulmasını istemiyordu.

Alaina'nın, Cole'un sabrını sınamaya niyeti yoktu. Şartını yineledi. "Eğer bana iş bulamazsanız, Binbaşı, elbiseleri reddetmek zorundayım."

Cole'un yüzüne öfkeli bir ifade yerleşti. Bu meydan okumayı çok iyi biliyor ve bu yüzden Alaina'nın fikrinin birkaç gün içinde değişeceğine dair en ufak bir umut beslemiyordu. Yine de, bir çapulcu gibi giyinmemesi gerektiği konusunda oldukça kararlıydı. Aniden gülerek Alaina'nın kurnaz bakışlarını üzerine çekti ve sordu: "Karım olarak çalışmayı hiç düşündün mü?"

Alaina kaskatı kesildi, Cole'un konuyu nereye götürmeye çalıştığını fark etmişti. "Aramızda bir evlilik sözleşmesi yapıldığına göre, hiç kimse senin karın olmadığından şüphelenmeyecek zaten. Peki sen benim para kazanmak için ne yapmam gerektiğini düşünmüştün?"

Cole, Alaina'nın sorusunu düşünür gibi parmaklarını düşünceli bir şekilde dudaklarına götürdü. "Bir kâhyam, iki temizlikçim, bir aşçım, ayak işlerine bakan bir hizmetkârım, bir de kapıya bakacak bir adamım var. Bu işleri çıkarırsak geriye ne kalır ki?"

Cole cesur bir şekilde, bir erkeğin karısı olmaya dair görevlerden hiç bahsetmemişti, fakat Alaina onun tuzağına düşmeyecekti. "Aramızda bir anlaşma olduğuna göre, sanırım bir eşin görmesi gereken ev sahibeliği görevinden bahsediyorsun."

"Ev sahibesi mi? Benim evimin ev sahibesi mi?" Alaina'nın gözlerinin içine baktı. "Yeteneksiz bir kadın bunu yapamaz ki!"

"Çabuk öğrenirim," dedi Alaina.

"Belki de aklımda başka bir şey vardır," dedi Cole.

Alaina sessizce Cole'a baktı. Dudaklarındaki o muzır gülümsemeyi silmeyi ne kadar da çok istiyordu! Sessizce sordu: "Nedir, efendim?"

Cole cevap vermek için ağzını açtı, fakat kafasında çakan bir şimşek onu engelledi. Kafasının bulanıklığı yerini öfkeye bıraktı. "Önerdiğin gibi, tabii... ev sahibesi," diye cevapladı hızla. "Evliliğe elverişli bir adamın bekâr kalmasından nefret eden can sıkıcı anneler topluluğuna ve koskoca tabancaları olan babalara karşı bana bir sığınak sunacaksın. Benim temsilcim, deyim yerindeyse serbest mümessilim olacaksın. Senin işin bu olacak!" Kanepenin arkasındaki ceketini alıp gömleğini iliklemeğe başladı. "Ve karşılığında da, karıma yaraşır şekilde giyineceksin!"

Alaina'nın itiraz etme şansı olmadı. Cole sendeleye sendeleye yürüyüp kapıyı açtı. Arkasına dönüp, "Kendi evindeymişsin gibi rahat ol, tatlım. İhlâ bir centilmen olduğumu hatırlamam biraz zaman alabilir."

Söyleyecekleri bitince kapıyı arkasından hızla çarpıp çıktı. Alaina önce kilite dönen anahtarın sesini, sonra da Cole'un düzensiz ayak seslerinin koridordaki ilerleyişini duydu. Cole'un uzun konuşmasının başından beri içinde tuttuğu titrek nefesi bıraktı.

Titreyen parmaklarını alına götürdü. Bir tutsaktı demek ki. Ne de olsa Cole kapıyı üzerine kilitlemişti. Ama şu anda en azından Cole'un o ezici varlığından kurtulmuştu.

Etrafını çevreleyen lüksten sıkılarak yatak odasına döndü ve ipek elbiseyle kolyeyi bir kenara koydu. Üzerine bir ağırlık çökmüştü, iyi bir uyku çekmeye ihtiyacı vardı. Cole'la yaşadığı gerginlik bütün enerjisini tüketmişti ve gece boyunca uyuyacağı uykuyu, Cole'un saldırılarına uzun süre dayanabilmesine yetmeyecekti. Birden, geceyi kanepede geçirmek, gözüne ihtimal dahilinde göründü, çünkü yatak ve Cole Latimer, hayal kırıklığına giden bir ikiliydi ve bu ikiliden kaçınmak, cehennemden kaçınmak demekti.

Düşünceli bir şekilde topuzundaki fileyi çıkarıp kızıl kalıverengi saçlarını savurdu. Ellerini arkasına götürüp korsajının bağlarını çekiştirmeye başladı, fakat korktuğu başına geldi ve eskiyen bağcıklar koptu, böylece korsajı kendi kendine bollaşarak Alaina'ya umduğundan daha hızlı bir özgürlük verdi. Sinirli bir şekilde korsajını sandığının üzerine fırlattı, pişman bir şekilde bakıp kombinezonunun bel kısmını açmaya başladı. Ya Cole'un aldığı korsajın bağcıklarını kullanacaktı ya da korsaj takmayacaktı. Bazen Cole'un aldığı hediyeleri giymeyi reddetmenin faturası Alaina için daha ağır olabiliyordu.

Şaşkınlık içinde, kapı kilidinde dönen bir anahtar sesi duydu. Cole'un neden bu kadar çabuk geri döndüğünü kavrayamamış, pahalı mücevherler kendisinde kaldığı için korkuya kapılmıştı.

Yün pelerinini omuzlarına alıp yatak odasının kapısından dışarı çıktı ve misafirin kim olduğunu görmek için beklemeye başladı. Gelenin Cole olduğunu görünce bir an rahatladı. Cole kaşlarını çatarak, kolunda duran ceketini alıp bir kenara fırlattı. Kapıyı arkasından kapamak için arkasına döndüğünde, Alaina, Cole'un pantolonunun kalçalarından ayağına kadar yırtıldığını ve beyaz iç çamaşırının görüldüğünü fark etti.

"Ne oldu?" diye sordu endişeli bir şekilde.

"Lanet olası bir çiviye takıldım," diye söylendi Cole.

Alaina gülmek için kendini zor tuttu, yatak odasına geri döndüğünde başını hafifçe çevirip neşeli bir ses tonuyla, "Pantolonunu çıkarıp buraya getirirsen, ben dikerim," dedi.

Dikiş setini çıkarıp yatağın üzerine koydu, fakat o sırada diğer

odadan Cole'un öfkeli haykırışı duyuldu: "Lanet olsun, kadın! Burada iç çamaşırlarımla duracağımı mı sanıyorsun? Ben şimdi üzerimi değiştireceğim, pantolonu da pekâlâ otel dikebilir."

Alaina, Cole'un odaya girmesini engellemek için temkinli bir şekilde kapıyı kapattı, fakat şansına anahtar orada yoktu. Yerde anahtarı ararken, duvarın yanında donuk bir parlaklık görüp umutlandı, yere eğilip alacaktı ki, kapı açılıp sert bir şekilde Alaina'ya çarptı. Alaina, gergin bir yay gibi hemen doğruldu. Gülmüş duruma düştüğünü hissetmişti, Cole'un sert bakışlarıyla karşılaştı.

"Bakıyorum da mahremiyete artık fazla önem vermiyorsun. Pantolonumu değiştirirken salonun ortasında çıplak bir karga gibi gezinmeye hiç niyetim yok. Pantolonumu burada değiştireceğim, yatak odamda, uygun olan yerde."

Alaina sabırsızca başını salladı. "O halde, ben dışarıda bekleyeyim."

Cole, kapıya doğru ilerleyen Alaina'yı süzdü; ani bir kararla ileri atılıp Alaina'nın önündeki kapıyı kapadı. Alaina şaşkınlıkla irkilip arkasına döndüğünde, Cole'un şüpheli bakışlarıyla karşılaştı.

"Elindeki anahtarla beni buraya kilitlemek niyetindesin demek? Sonra da üstündeki pelerininle uçup gideceksin herhalde?" diye sordu Cole. Uzanıp Alaina'nın elindeki anahtarı aldı. "Hiç sanmıyorum. En azından seni takip edebilecek kadar giyinene dek benimle bekleyeceksin."

Kapıyı hızla kilitledi, sonra anahtarı çekip omzunun üzerinden umursamazca fırlattı. Anahtarı iyi isabet ettirmişti; zira duvardan seken anahtar odada ahenkli bir ses çıkarıp büyük, piring tükürük hokkasının içine düşmüştü.

Alaina'nın gözleri, anahtarın odanın içindeki uçuşunu seyretti; bir an duraksadıktan sonra, kocasına kaşını kaldırarak çekimser bir edayla baktı. "Anahtarı bulmak senin için biraz zor olacak bence."

Cole tükürük hokkasına bakıp uyuşuk bir şekilde omuzlarını silkeli. "Anahtar otelin. Onlar bulsunlar."

Alaina, omuzlarını silken kocasına aynı şekilde karşılık verdi. Arkasını döndü, pelerinini savurduğunda altındaki iç etekliği göründü.

"Bu da nesi!" Cole öne doğru gelip omuzlarındaki pelerini çekti ve arkasındaki bir sandalyeye attı. Alaina yadırgayarak Cole'a bakarken, Cole da iç etekliğini aşağılayan gözlerle ona bakıyordu.

"Yüce Sezar aşkına! Bir berduşun karısı bile daha iyisini giyer."

"Kadın giysilerine olan ilgin gerçekten şaşırtıcı. Hatta kadın iç çamaşırları hakkında oldukça bilgilisin," dedi Alaina. Sonra da özür dilercesine söz konusu çamaşırını korudu: "Fakat bu benim çok işime yaradı ve ben de ona iyi baktım."

"Uzun çabalar sonucu herhalde," dedi Cole. Hızlı bir hareketle Alaina'nın ince beline uzanıp fiyongu açtı.

"Ne yapıyorsun!" İç etekliği yere düşerken Alaina bakakaldı.

Cole'un gözleri, ucuz bir kesim olmasına rağmen Alaina'nın kalçalarına mükemmel bir şekilde oturan ve bir tür iç çamaşır olarak kullanılan sade, pamuklu uzun şorta baktı.

"Çiftçinin metresi gibi giyinen bir karım var," diye söylendi kendi kendine, "ona çok daha güzellerini almama rağmen üstelik."

Sinirli bir şekilde çekeceği alıp ayakkabısını giydi. Arkasına döndüğünde, Alaina'nın aksi bir çocuğa gülümser gibi bakan yüzünü gördü. Bunu, haklılığına karşı bir hakaret olarak algıladı. Alaina'nın bu küstah bakışı karşısında sağduyusunu bir kenara bıraktı ve artık otoritesini kullanması gerektiğine karar verdi. Az önce söylediği kelimeleri tekrar etti, fakat bu kez daha sert bir sesle: "Bundan böyle, Bayan Latimer'm konumuna yaraşır giysiler giyeceksin."

Alaina sakince cevapladı. "Buradan çıktığınız zaman, efendim."

"Hemen şimdi!"

Alaina, Cole'un gözlerinin içine baktı. "Hayır!"

Duyduğu bu cevaba neredeyse inanamıyormuş gibi, "Sen ne dedin?" diye sordu Cole

Alaina'nın zihnini bir şey kurcaladı, fakat Cole'un çoğu kez serinkanlı bir şekilde kontrol ettiği öfkesine aldırmadı. "Giymeyeceğim dedim!"

Küçük pasaklı sürtük! Bu ne düret! Cole gömleğini ve ceketini sandalyeye attı, Alaina'nın açık sandığına doğru ilerledi, yolladığı deri valizi çıkardı. Mandalları açıp kapağı kaldırdı, içindekilerin altını üstüne getirip yatağa yaydı.

"İşte!" Özenle üretilmiş incecik bir iç gömleği çıkarıp Alaina'nın ayağına fırlattı. "Bunu giyeceksin! Ve bunu!" Dantel işlemeli bir külotu, ipek çorapları, fırfırlı iç eteği, saten ve dantel işli bir korsajı art arda ayaklarına fırlattı. En son, deri fitillerle ve koyu renkli küçük düğmelerle süslenmiş, koyu yeşil, kadife bir elbise çıkardı. Bu sonuncusunu özenle yatağa serdi ve parmağıyla işaret etti. "Ve bunu! Seni bunun içinde görmek istiyorum!"

Alaina soğukkanlı davranarak, en az Cole'un ki kadar güçlü olan inatçılığını dizginlemeyi bildi. Giysileri yerde bıraktı, tek kelime etmemesine rağmen gözlerinde bir başkaldırı vardı. Kasti bir şekilde sırtını dönüp kollarını önünde kavuşturdu ve terlikli ayağını yere vurmaya başladı.

Gözleri yatağa ilişen Cole'un dudaklarında çapkın bir gülümseme belirdi. Alaina'nın bu gülümsemeyi görmesini istemediği için kaşlarını çatı. Önce doğru topallayarak yürüdü, Alaina'nın arkasında durdu, dikiş setindeki makası aldı. Alaina'nın üzerindeki uzun şortun belini usta bir makas darbesiyle kesti, şort bir anda Alaina'nın ayaklarına kadar indi. Alaina şaşkın bir şekilde şortunu yukarı çektiştirmeye çalışırken, Cole bir cerrahın güvenilir eliyle Alaina'nın omuzlarına ulaşip iç gömleğinin askılarını kesti. Alaina iç gömleğini son anda tutabildi. Arkasına döndü, yüzünde donuk bir öfke vardı.

"Eveeet." Cole küçümser bir şekilde güldü. "Nihayet ilgini çekebildim." Yarı çıplak bedeniyle kibarca eğildi. "Emrinizdeyim, hanımefendi. Saat daha erken."

Alaina iç gömleğini hızla inip kalkan göğsüne kadar çekti, kendisine sahip olmak isteyen bakışların farkındaydı. Cole yavaşça arkasını döndü, valizinden bir pantolon seçip yatağa koy-

du. Düğmelerini açtı, pantolonunu indirip yatağın kenarına oturdu. Ama merakı onu rahat bırakmamıştı, başını arkaya çevirip baktı. Karısı, kaliteli giysileri oldukları yerde bırakıp oradan uzaklaşmış, Cole'u görmemek için arkasını dönmüştü. Cole gözlerini Alaina'nın yuvarlak kalçalarına dikti. Kadınsı hatları, Cole'un iç çamaşırında tanıdık bir sertlik hissetmesine neden oldu.

Cole ayağa kalkıp Alaina'nın arkasında durdu, dokunmadı ama onu kapana kısılmış hissettirecek kadar yaklaştı. Alaina'nın ona temas etmeden hareket etmesi imkânsızdı. Kolunu duvara yasladı ve Alaina'nın iç gömleğinden neredeyse dışarı fırlayan kışkırtıcı göğüslerine baktı. Alaina eliyle gömleğini tutuyordu. Cole, Alaina'nın kadınsı yumuşaklığını okşamak, onu göğsüne bastırmak ve kasıklarındaki şehvet dolu acıyı gidermek için yapıp tutuşuyordu.

"Sen kadınsın, Alaina," diye mırıldandı, boğuk bir sesle.

"Gerçekten mi?" diye sordu Alaina burnunu çekerek. Göğüslerini yukarı doğru iterek Cole'u tahrik etmeye çalıştı. Cole şehvetle yanıyordu. Alaina'yı deli gibi arzuluyordu. Yalnızca Alaina'yı.

"Bir erkeği delirtecek kadar kadınsın," dedi nefes nefese. Alaina'nın saçlarında tuhaf ışıklar raks ediyor, incecik yumuşak omuzları parlıyordu.

"Hiç bilmiyordum," diye neşeyle karşılık verdi Alaina, Cole'un varlığı karşısında korkuya düşmüş olmasına rağmen. "Fakat belki de söylediklerini kanıtlamak istersin."

"Kanıtlamak mı?"

"Deliliğini! Çılgınlığını!" Uçarı ve rahat davranmaya çalışıyordu. "Ama bunu benim üzerimde ispatlamana gerek yok. Dudaklarının üzerinde belirecek köpükler, bu iddianı kanıtlamaya pekâlâ yeterli olur."

Alaina'nın adeta sarhoş eden parfümü, teninin kokusuna karışmış, Cole'un aklını başından almıştı. Kasıklarındaki ateş git-tikçe bütün vücudunu yakıyordu. "Benimle iyi ki evlendin Alaina, çünkü eğer böyle bir bağın olmasaydı, en sonunda Avrupalı bir prensin metresi olup çıkardın. Sen aşk için yaratılmışsın."

Cole'un yanı başında durması, Alaina'nın direncini tehlikeye sokuyordu. "Evlenmek mi? Böyle geçici bir anlaşmaya evlilik mi diyorsun sen? Avukatını başka bir seçeneği olmayan bir kadınla evlilik işlemini tamamlaması için uzak bir kente yolluyorsun, sonra da buna evlilik diyorsun, öyle mi?"

"Evet." Cole elini uzatıp Alaina'nın ipeksi yumuşaklıktaki çıplak omzuna dokundu. "Yasal ve bütün mahkemelerde bağlayıcı bir evlilik."

Alaina kendini geri çekti, nefessiz kalmıştı. "Ben buna geçici bir anlaşma derim sadece."

"Elbette," diyerek güldü Cole. "Amcanın endişelerini dindirmek için bir anlaşma. Böylelikle belgeleri imzalamış oldu. Ama öyle ya da böyle, sen benim karımsın."

"Namusunu sakıman," diye devam etti Alaina; düşüncelerini söylemek istediği şeyin üzerinde tutmaya çalışıyor ve bu sırada Cole'un ne demek istediğini ıskalıyordu. Kalbi, Cole'a karşı gelmesini engelleyecek kadar büyük bir heyecanla çarpıyordu.

"Biz karı kocayız," dedi Cole boğuk bir sesle. "Neyin namusu, neyin sakınması?"

Alaina, ruhsuz bir sesle konuşmaya başladı: "Biz, Birlik Ordusu'nun yaralı kahramanı Cole Latimer ve adam öldürmeden, vatana ihanetten, hırsızlıktan, casusluktan ve diğer suçlardan aranan Alaina MacGaren'iz."

"Seninle evlendiğim için buradasın."

Alaina güldü. "Başka seçeneğim olmadığı için buradayım."

"Seçenek mi?" Cole öfkeli sözleri bir kenara bıraktı. "Asıl sen benim tek seçeneğimsin, aşkım." Parmaklarını, Alaina'nın parlak saçlarının arasında gezdirdi. "Hem de bütün seçeneklerin en güzeli."

Cole'un bu yumuşak ve yatıştırıcı okşaması, Alaina'nın görmezden gelmeye çalıştığı bölgelerinde iç gıcıklayıcı cevaplar uyandırdı. Kendi vücudunun bu ihaneti canını sıkıyordu. Bir zamanlar Cole'un yanındayken hissetmiş olduğu bütün o yakıcı coşkunun şimdiye kadar soğumuş olacağını ve Cole'un küçük düşürücü evlilik teklifi tarafından tamamen bastırılmamış olsa bile, bu coşkunun yeniden canlanmasının çok yavaş gerçekleş-

ceğini düşünmüştü. Fakat gitgide bu düşüncesinin aptallığının farkına varıyordu. Cole dokunur dokunmaz, Alaina alev alev yanıyordu. Bunu kabul etmek gururuna dokunuyordu, özellikle de cinsel ilişki içermeyen bir evliliği teklif edenin Cole'un ta kendisi olduğunu düşündüğü zaman. Cole, ondan ne olmasını bekliyordu? Sürekli değişen ruh halinin ihtiyaçlarını karşılayan iradesiz bir budala mı?

"Sen aşk sözcüğünü çok hafife alıyorsun Cole, oysa bu duygu evlilik yeminleri edilmeden önce bir fedakârlık ve bağlılık sınavı olmalı."

Cole, Alaina'nın saçlarını okşayıp kokusunu içine çekmek için eğildi. Alaina ise ahenksiz bir çığlıkla tüyleri diken diken olmuş gibi hissetti. Cole'a temas etmemek için iyice duvara sokuldu.

"Kendine hâkim ol," diyerek Cole'u uyardı Alaina. "Bu, anlaşmamızda yoktu."

"Anlaşmanın canı cehenneme," diye homurdandı Cole. "Senin ihtiyacını ancak bir erkek giderebilir ve bu erkek de benim."

Alaina'yı duvarın yanından kendine doğru çekip eğildi ve Alaina'yı kollarına aldı. Alaina ise açılan giysilerini kapamaya çalıştı.

"Binbaşı!" dedi nefes nefese. "Bu oyun fazla ileri gitti. Beni yere indirin!"

"Oyunlar çocuklar içindir, aşkım. Fakat bu bir kadınla bir erkeğin arasında geçen bir şey." Alaina'yı yatağa götürürken ona alev alev yanan gözleriyle bakan Cole'un niyeti belliydi. "Artık aramızda daha fazla sahtelik, daha fazla hile olmayacak."

Eğilip Alaina'yı yatağın üzerine yerleştirdi. Hareket etmesine fırsat vermeden onu kollarının arasında sıkıstırdı. Üzerine yatıp ağırlığıyla Alaina'yı bastırdı. Alaina bir elini kıpırdatamazken, diğer eliyle şortunu yukarı çekmeye çalışıyordu. Cole'un kasıklarına dokunma korkusuyla kolunu kurtarmaya cesaret bile edemiyordu.

Cole'la boğuştuğu gece dün gibi aklındaydı; onun çekicili-

ğine karşı koymak imkânsız olmuştu. Cole yine tıpkı o geceki gibiydi; evlilik yeminleri daha fiziksel bir tutku düğümüyle bağlanana kadar Alaina'yı serbest bırakmaya niyeti yoktu.

Parmakları yavaşça kolundan aşağı doğru kaydı, başparmağı göğüslerinin yumuşak tepesine dokundu. Alaina nefes nefeseydi, kalbi küt küt atıyordu. Cole, Alaina'nın elini kibarca tutup sıcak öpücüklere boğdu. Kolunu boynuna dolayıp dudaklarını dudaklarına dokundurdu. Muzip bir öpücüktü bu, kısa ve hafif... Dili yavaşça Alaina'nın titreyen dudaklarının etrafında gezinmeye başladı; Alaina inadı bırakmış, kocasına itaat etmeye başlamıştı. Cole'un sıcak nefesi kulağına dokunuyor, dişleri boynunu ufak ufak ısıırıyordu. Alaina'nın bütün vücudu şehvetle titriyordu. Gözlerini kapadı, kendini kocasının kollarına bıraktı, gittikçe uysallaşmıştı. Sonra birden gözlerini açtı. Gevşek iç gömleği kolayca aşağı kayıvermiş, Cole'un ağzı göğüsleriyle buluşmuştu. Kocasının sıcak dil darbelerinin altında kıvranıyor, adeta yanıp tutuşuyordu. Gül rengi göğüs uçları sertleşmişti. Cole'un sert erkekliğini bacaklarının arasında hissetmek istiyordu, o yüzden titrek bacaklarını büyük bir şehvetle açtı.

Yine de, paramparça olmuş mantığı adeta can çekişiyor, ona çok geç olmadan buna bir son vermesi gerektiğini söylüyordu. *Hayır! Durdur onu! diye bağırıyordu mantığı. İt onu! Bu anlaşma onun isteğiydi! Bunu yapmasını engelle! Anlaşmanızı hatırlat!* Böylece zihni yeniden çalışmaya başladı; Cole 'hayır' sözcüğünün ne anlama geldiğini bilmeyen şımarık bir çocuk gibiydi. Hangi kadını istediye, almıştı. Bundan kısa bir süre sonra da başka bir sürtüğü beğenip yine yatağa atacaktı kuşkusuz? Alaina yeniden öfkeye kapılmıştı; bütün tutku ve şehvetini geri plana iterek Cole'un altında öylece hareketsiz yatmaya başladı.

Cole bu sırada elini aşağılara kaydırarak Alaina'nın şortunu indirdi ve kadife yumuşaklığındaki kalçalarına dokundu. Parmakları karnının altında gezinirken, dudaklarını öpmeye çalıştı. Alaina ise kafasını hafifçe çevirerek öpüşmekten kaçındı.

"Böyle mi olması gerekiyor?" diye fısıldadı. "Önceki gibi?"

Cole hafifçe kalktı, kaşlarını kaldırarak şaşkınlıkla Alaina'ya baktı.

Alaina'nın güzel dudaklarında yumuşak bir tebessüm belirmişti. Gözlerini Cole'un ateşli mavi gözlerine dikerek konuşmasına devam etti: "Şimdiden bana mücevherler verdin. Bu kez değerim ne olacak? Giysilerle yetinmemeli miyim?" Cole'un boyuna doladığı kolunu çekti, parmaklarını madalyonun üzerinde gezdirerek Cole'un ilgisini oraya çekmeye çalıştı. Yumuşacık çıplaklığının üzerindeki altın zincir ısı ısı parlıyordu. "Bundan bir tane daha var mı? Ah, Binbaşı," diyerek güldü. "Şehvetinize hiç hâkim olamıyorsunuz gerçekten."

Sesindeki yumuşaklık, sözlerindeki iğneleyici imaları gizlemiyordu. Cole, şehvetinin azaldığını hissetse de, aldırış etmeden eğilip dudaklarını Alaina'nın dudaklarına yaklaştırdı.

"Roberta'yı da böyle mi kandırdın -tatlı fedakârlıklarla?" diye sordu Alaina masumca.

Cole dişlerini sıkıp öfkeyle kendini geri çekti. Yataktan kalkıp Alaina'ya baktı. Alaina oturdu, kollarını çıplak göğsünde kavuşturup Cole'a baktı.

"O kadar etmez miyim?" diye sordu, duyguları incinmiş gibi bir görüntü vermeye çalışarak.

Cole lanet okuyup giysilerini ve çizmesini aldı, odadan çıkıp gözden kayboldu. Kısa bir süre sonra Alaina yatak odasının eşğinde görüldü; hızla pantolonunu giyen Cole'u seyretmeye başladı. Cole çizmelerini bağlamak için oturdu. Bacağını uzattı, acı çekiyormuş gibi uyluk kemiğini ovuşturdu, sonra başını kaldırıp Alaina'nın endişeli bakışlarıyla karşılaştı.

"Merhametini kendine sakla," diye homurdandı. "Senin şefkatine muhtaç bir dilenci değilim ben. Craighugh kanını taşıdığın çok açık."

Alaina çenesini kaldırdı, duydukları canını sıkıyordu. "Sana bunun cinsellik içermeyen, kâğıt üstünde bir evlilik olduğunu hatırlatmak, taşıyamayacağın kadar derin bir yara mı açıyor içinde?"

"Senin bu sivri dilin Roberta'ninkinden bile acımasız. Tıpkı onun gibi sen de bir erkeği karşında diz çöktürene kadar baştan çıkarıyorsun. Ama iş ciddiye bindiği anda, bir kenara fırlatıp atıyorsun."

“Seni reddetmemin erkeklik guruna dokunduğunu nasıl ileri sürersin?”

Cole, Alaina'ya baktı. Yüzündeki ifade sertti. Sonra ayağa kalkıp değneğini ve ceketini aldı. Öfkeyle, “Tamam, sen kazandın,” dedi. “Faytonum gelecek ve seni eve bırakacağım.”

Kapıya doğru topallaya topallaya yürürken, Alaina sakince bir hatırlatmada bulundu. “Şapkanı unuttun.”

Cole, şaşkınlık içinde Alaina'ya baktı. Çocukluğundan beri kimse ona bu şekilde eziyet etmemişti. Roberta bile ne zaman duracağını bilmişti. Öfkesini açığa vurmadan odadan çıktı, kapıyı arkasından çarptı ve yanından öfkeyle geçerken ürkü� duvar kenarına sokulan genç belboya ters ters baktı.

Yine yalnız kalan Alaina ise, bir kendini beğenmişlik duygusuna değil, çok fazla ileri gitmiş olabileceğine yönelik telaşlı bir korkuya kapılmıştı.

tarama : ırmak/chatlak!

düzenleme : vero

www.twilightturk.com

Yirmi Sekizinci Bölüm

Kuzeybatı yolu alçak, inişli çıkışlı tepelerden ve sonbahar renklerine bürünmüş yeşil çam ağaçlarının, yüksek karaağaçların ve meşe ağaçlarının bulunduğu ormanlardan geçiyordu. Şehirden ayrılırlarken çıkan fırtınada olanca güçleriyle faytonun tepesine düşen yağmur damlaları yatışmıştı. Sanki Cole'un eve dönmedeki kararlılığı yüzünden yağmur damlaları geri çekilmeye karar vermiş, yerlerini gri bir sise bırakmıştı. Önlerinde uzanan kırlar, sessizliğe gömülmüştü. Islak yapraklar atların toynaklarının altında hışırdarken, kararsız yağmur damlaları da çam ağaçlarının uzun ve yeşil dikenlerinin ucunda titriyordu.

Alaina, kendi köşesinde gergin ve sessiz bir şekilde oturuyor, Cole'un asik suratının penceredeki yansımaları görüyordu. Cole, Alaina'nın yanındaki koltuğa oturmuş, yolculuğun uzun olması nedeniyle daha rahat etmek için sağ bacağını karşısındaki koltuğa uzatmıştı. Uyumlu atların hızlı adımlarıyla kilometreleri geride bırakmışlardı. Akşam çökerken yalnızca birkaç kez konuşmuşlardı. Bu sessizlik, huzurlu bir sessizlik değildi.

Yol, nehir kıyısı boyunca uzanıyordu ve fayton keskin bir dönemece yaklaştıklarında yavaşladı. Birden duyulan güçlü bir haykırış, ormanın dinginliğini bozdu. Olie dizginleri çekip hayvanları durdurdu. Cole ayağını koltuktan indirip pencereden dışarı bakarken, Alaina da onu endişeyle izledi. Aslında Alaina'nın doğasında korkaklık yoktu, fakat bir Kızılderili isyanına dair dehşet verici hikâyeler duymuştu. Cole arkasına yaslandı, gümüş tabakasından puro çıkarıp yaktı. Cole'un rahatladığını gören Alaina, korkularının boşa olduğunu anladı.

Faytonun küçük ve dar penceresinden, onlara yetişmeye çalışan atlı bir adam gördü. Adam yaklaşıncı, üzerindeki giysilerden bir centilmen ve hatta yakışıklı bir centilmen olduğunu fark etti Alaina. Adam uzun boylu, geniş omuzlu ve yapılıydı. Kunduz kürkü şapkasının altından, kıvrıkcık kalverengi saçlarının kızıl ışıltıları görünüyordu. Atını faytonun yanında durdurup içeri baktı.

"Lanet olsun, Cole," diye bağırdı. "Komşuların olduğunu unuttun mu?"

Cole adama baktı, cevap vermeden kibrit çıkarıp purosunu yaktı. Binbaşının umursamazlığı karşısında adam atından indi, faytonun arkasına doğru yürüyüp atının dizginlerini bağladı. Geri gelip kapıyı açtı ve sanki burada güçlü ve küstahlı olan kendisiymiş gibi, şapkasını boş koltuğa fırlatıp içeri girdi.

"En azından durup yeni karını bize gösterebilirdin," diye azarladı Cole'u. Yumruğunu tavana vurup Olie'ye seslendi: "Yola devam et. Ben de sizinle eve kadar geleceğim." Cole ile Alaina'nın karşısındaki koltuğa iyice yerleşip dikkatle Alaina'yı süzdü. "Ne kadar beklemem gerekiyor, Cole, yoksa ilk ben mi kendimi tanıtayım?"

Cole gönülsüzce formaliteleri yerine getirdi. "Alaina, seni komşularımızdan biriyle tanıştırayım. İlki ve en yakını, Doktor Braggar Darvey."

Bunun bir oyun olup olmadığından emin olamayan Alaina, temkinli bir şekilde elini uzattı. Adamsa buna parmaklarını tutup kibarca öperek karşılık verdi.

"Bu zevk bana ait, emin olun, Bayan Latimer." Arkasına yaslanıp kalın bacaklarını yayarak oturdu. İçini çekip kollarını önünde kavuşturunca, cüssesi bütün koltuğu kaplayıverdi. "Rahmetli babamın ilk çocuğuna büyük büyükbabasının ismini vermeye karar verdiği güne lanet olsun." Sesinde İrlanda aksanını vardı, gözlerindeki ışıltı tehditkâr gülümsemesini açığa çıkarıyordu. "Elbette bu cesur bir isim, zaten bu isimden gurur duymasam babamın büyük büyükbabası mezarında dört dönerdi. Ama işte doğru telaffuz etmek için yetenekli bir dile ihtiyaç var." Tüm bu saçmalıklardan kendini sıyırmak için penceresin-

den dışarıyı izleyen Cole'a bakıp, Alaina'ya sır verir gibi alçak bir sesle konuştu: "Bir sarhoşun dil sürçmelerine öfkelenmeyin, değmeyeceğini öğrendim. Eşiniz söylemeyeceği için, ben söyleyeyim." Oturduğu yerde doğrulup öğretici bir tavra büründü. "Benim adım Braegar -harf harf söylemek gerekirse, B-r-a-e-g-a-r. Deneyin."

"Bri-gar," diyerek yavaşça nefes aldı Alaina. "Braegar Darvey!"

"Ah tam da bu işte, hatta begorra!¹²" diyerek adeta kükredilirmiyarı adam. "Siz vadilerden gelen tatlı bir İrlanda kızı olmalısınız."

Alaina kibarca gülererek karşılık verdi. "Benim babam İskoçya'nın dağlık bir bölgesindendi."

"Harika! Akraba sayılırız. İrlandalılar ve İskoçlar ülke için çok çalıştılar, değil mi?"

"Tabii ki!" diyerek gülümsedi Alaina.

Cole alaycı bir edayla baktı.

"Doktor Latimer bu kadar suskun olduğuna göre, ben de sohbe kendi bildiğim şekilde devam edeyim bari." Braegar bacak bacak üstüne atıp kılıcını dizinin üstüne koydu. "Eski günlerde..." Arkasına yaslanıp bir hatıra anlatır gibi iç çekti. "Buralardaki yegâne insanlar bizlerdik, Latimerlar ve Darveyler. Cole ile ben kardeş gibi büyüdük, annesi ölmüştü ve benim annem de duldu. Ama bir şekilde savaş bizi ayırdı ve kocanız asla kıskançlığını yenemedi." Pis bir ifadeyle güldü. "Gerçekten, Bayan Latimer... Tüm o seyahatleri ve maceraları düşünürsek, asıl kıskanması gereken benim."

Alaina, Cole'un Braegar Darvey'in varlığından pek hoşnut olmadığını fark etti. "Sizin bir dost olduğunuzu ve kafa derimin peşinde olmadığınıza anlayınca çok sevindim, Doktor Darvey."

Braegar gürültülü bir şekilde güldü. Güçlü kahkahası, hayat enerjisini yansıtıyordu. "Sanırım yabancılar hakkımızda duyduklarından biraz korkuyorlar. Korkmanıza sebep olduysam özür dilerim."

"Pek korku sayılmaz efendim." Alaina, adamı nazik bir gü-

12 Begorra: İrlanda dilinde 'Vay canına!'

lümsemeye ödüllendirdi. "Kızilderililerin saldırısına uğradığımı düşününce, korkmaktan ziyade, büyük bir dehşete kapılıyorum. Biraz önceki haykırışınız var ya, böyle bir sesin Kızilderililerden gelmesini beklerdim." Ciddileşerek sordu: "Fakat kocamın... şey... hemen hemen bir kardeşi olarak, siz de orduda mıydınız?"

Adamın dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Ordudaki görevimden beni alıkoyan bir özrüm var."

Alaina şaşkınlığa kapıldı, çünkü adam oldukça sağlam ve güçlü görünüyordu. Görünürde hiçbir kusuru yoktu, fakat Alaina durumu kurcalamak istemedi.

Braegar genç kadının şaşkınlığını fark ederek, "Akli bir bozukluk..." dedi.

"O delinin tekidir!" diye araya girdi Cole.

İrlandalı aceleyle açıklamaya çalıştı: "En başından beri ordunun zorlu koşullarının benim narin yapıma uymayacağını anlamıştım sadece."

"Yani söylemek istediği," diye çıkıştı Cole, "tam anlamıyla başıbozuk bir piç olduğu!"

Kocasının bu hakareti karşısında korkuya kapılan Alaina, gözlerini kocasına dikti. Braegar da ciddileşip kaşlarını çatarak Cole'a baktı, fakat daha çok Cole'un ruh halini anlamaya çalışır gibi bir hali vardı. "Kocanız bu sağlam halimi kışkırtıyor," diyerek iğneledi. "Bacağındaki metal parçası onu lanet olası kaba bir adama çevirdi." Alaina'ya bakarak ağız dolusu güldü. "Eğer onun bu canavarı yaradılışından yorulursanız, hemen yanı başınızda sığınabileceğiniz bir liman olduğunu unutmayın; sizin kadar güzel bir kadının, Bayan Latimer, başımın üstünde her zaman yeri vardır. Ashın isterseniz, sizi bu kalpsiz çapkından calmayı çok isterdim."

Alaina'nın gülümsemesinden, adama duyduğu tatlı güven-sizlik açığa çıkıyordu. "Bayım, bir hanımefendiye kocasının önünde böylesi ayıp bir teklifte bulunmak hiç yakışık almaz." Nazikçe kaşını kaldırıp güldü. "Baş başıyken söyleseydiniz, sözlerinizi daha çok dikkate alırdım."

"Öyle diyorsanız öyledir," diyerek neşeli bir şekilde konuşmaya başladı Braegar. "Ama Cole iyi bir nişancıdır. Arkasından iş çevirmek gururunu kırabilir."

"Beyefendinin kendisi ise birinci sınıf bir zamparadır," diye fısıldadı Cole, gittikçe sise bürünen ormanı pencereden seyretmeye devam ederken. "Tatlı diline kanacak kadar aptal olan bütün kadınların onurlarını kırmaya bayılır."

Braegar, derin bir iç çekerek cevap verdi: "Ailem de bundan şikâyet ediyor, ayrıca annem beni evlatlıktan reddetmekle tehdit ediyor. Kadınların benim narin yaradılışımdan nasıl yararlandıklarını tahmin bile edemezsiniz."

Braegar'ın durumu tiye aldığı fark eden Alaina kıkırdayarak gülmeye başladı, fakat Cole'un kaşlarını kaldırarak sinirli bir ifadeyle kendisine baktığını görünce ciddileşti. Kafasını öne eğip kucığına çektiği kürk örtüye dokunurken, Cole da hor bakan gözlerini onun siyah şapkasına çevirdi. Cole'un ne kadar nefret ettiğini bile bile yine de o şapkayı takmıştı Alaina.

Braegar, çiftin arasındaki bu iletişimi fark etmedi. "Annem hemen döneceğini umut etmişti, Cole," diye devam etti. "Bu ilişkiye onay vermek için gelinle tanışmayı dört gözle bekliyor. Eğer uygun olursanız, yarın akşam Alaina'yla yemeğe gelmenizi istiyor."

Cole kaşlarını çatı. "Ne yazık ki, Doğu'dan gelen bir avukatla görüşüp konuşmam gereken meseleler var." Kafası karışan Alaina'ya bakarak omuzlarını silkti. "Ne var ki, yemeğin böyle iş konuşmaları yüzünden ertelenmesi için bir neden de görmüyorum. Carolyn'i ve anneni bize getirecek olursan, eminim Alaina misafir ağırlamaktan büyük zevk duyacaktır."

Braegar merakla sordu: "Ben de davetli miyim peki?"

"Annie'nin senin varlığından mutluluk duyacağından eminim," diye cevapladı Cole. "Siz İrlandalıların sürekli bir araya gelmek gibi saçma bir huyunuz var zaten."

"Annie nadide bir mücevherdir, Cole," diyerek güldü Braegar. "Bunun farkına varmalısın."

Cole, dikkatle purosunun külünü silkti. "Bana neye ya da kime değer vermem gerektiğini söyleyebileceğini sanmıyorum."

Braegar, Cole'un bakışlarını fark etmeden, gözlerini Alaina'ya dikti. "Sanırım yardımım olmadan gayet iyi idare etmişsin. Ama genç karın yine de halinden pek memnun görünmüyor." Alaina başını kaldırıp adama baktığında, adam da Alaina'nın gri gözlerine bakarak göz kırptı. "Eğer işin yüzünden yarın akşam yoksan, Cole, karını eğlendirmek için elimden geleni yaparım."

Cole parlak mavi gözlerinde donuk bir ifadeyle diğer adama baktı, sonra purosunu yavaşça ağzından çıkarıp ucundaki parlak kora baktı. Başını kaldırdı, gözlerindeki soğukluk çok belli olmasa da, küstah cevabı her şeyi anlatmaya yetti: "O halde senin varlığını hesaba katıp işlerimi ona göre ayarlayayım."

Alaina, Braegar'ın yüzündeki samimi havayı alıp götüren kuşkucu ifadeyi fark etti.

"Hey, Cole," diye söze girdi İrlandalı. "İlakkımda anlatılanları ciddiye alıyor olamazsın, değil mi? Bunların dedikodu ve abartıdan ibaret olduğunu biliyor olman gerekir."

Alaina, Cole'un yüzünde gördüğü ifadenin can sıkıntısından mı, öfkeden mi kaynaklandığına karar veremiyordu. Fakat Cole'un yanak kasları, sanki bir cevapla karşılık verecekmiş gibi gerilmişti. Sabırsızca purosunu söndürdü ve bir süre pencereden dışarıyı seyretti.

Fayton, uzun ağaçların arasından hareket ediyor, arada bir nehre kadar inip sonra ağaçlık alanlara geri çekiliyordu. Gökyüzündeki loş, puslu parlaklık gittikçe silinmeye başlamışken, kuzeybatıda gökyüzü şimşeklerle aydınlanıyor, yüklü bulutlar aydınlanıyordu. Rüzgâr, ağaç tepelerini okşuyor, sisi dağıtıyor, toprağı ise fısıldayarak süpürüyordu. Ormanın korunağından çıktıklarında, kendilerini öfkeli fırtınanın kucağında buldular. Sert rüzgârlar kırları dövüyor, atları uçuşan yapraklarla kırbaçlıyordu.

Bir ara Alaina'nın gözüne nehir manzaralı büyük, eski bir malikâne ilişti. Fayton dönemece girince ev, ağaçların arkasında kalıp gözden kayboldu. Ama kısa süre sonra fayton, bu yüksek yapının önünde durdu. Olie aşağı atlayıp atların dizginlerini bağlarken, Cole da kapıyı açıp dışarı çıktı. Değneğine dayanıp başının üzerindeki koyu gri-yeşil bulutları seyretti, sonra da

faytonun içindekilere bakıp Baegar'a seslendi: "Fırtınadan zarar görmeden eve varamazsın. Akşam yemeğini bizimle yesen daha iyi olur."

İriyarı adam faytondan inip başparmaklarını yeleğinin ceplerine soktu ve kafasını arkaya atıp gökyüzüne baktı. Şimşekler gökyüzünde umarsızca raks ederken, ağaçların arasında öfkeli bir ahenkle şiddetli bir rüzgâr esiyordu.

"Ben Olie'nin atları ahıra götürmesine yardım edeyim," diyen Braegar, valizleri indirmek için babasının yardımına koşan Peter'ı selamladı. Sonra da kulak memesine dokunup sırttı. Cole'a bakıp, Alaina'nın duymayacağı kadar kısık bir sesle konuşmaya başladı: "Yeni evli bir çiftin ilk gecelerine katılmaya beni zorlayan sensin. Yine de, eğer senin yerinde olsaydım, hizmetçilerle dolu bu eve gelmeden önce bir süre kasabadaki otelde kalırdım."

Braegar farkında olmadan, kanayan bir yaraya parmak basmıştı. Kendi kendine gülüp atına bindi ve Cole'un düşünceli bakışları altında tepeden aşağı doğru indi.

Alaina faytonun kapısına gelince, Cole onu indirmek için faytona iyice yaklaştı. Dudaklarında alaycı ve tuhaf bir tebessüm belirdi. Eliyle evin karanlık kütlesini gösterdi.

"Latimer Malikânesi sizi karşılamaktan büyük zevk duyar, hanımefendi."

Eğilip bükülmüş çam ve sedir ağaçlarıyla, rüzgârın ve çetin kış mevsiminin dallarını kırıp güçsüz bıraktığı, yaprakları dökmüş birkaç başka ağaç, malikânenin alt katlarındaki pencereleri gizlemişti. Ağaçların önünde, evin ön cephesinin bir kısmını oluşturan gri kesme taştan örülmüş bir duvar vardı. İkinci katın başladığı yerdeyse, yapıya tuğlalar hâkim oluyor ve böylelikle ayrıntılar daha süslü bir görüntüye kavuşuyordu. Üst pencereler uzun ve dardı, camları ışığı yansıtan bir kristaldendi. Veranda, evin ön kısmına sonradan ilave edilmiş gibiydi. Çatı, oldukça dik bir şekilde yukarı doğru uzanıyordu. Teras, her iki uçta da saçakların bulunduğu süslü demir tırabzanların arasında uzanıyordu. Evin bütünü, mor, gri ve siyahlara bürünmüş öfkeli gökyüzüne karşı gelişigüzel bir silüet oluşturuyordu.

Bir an Alaina uçurumun kenarında dehşet verici, eski zamanlardan kalma, bir sürü gözü olan bir canavarın acıyla karını tutup, onun daha başka ne gibi felaketlere yol açabileceğini kestirmeye çalıştığını düşündü. Kendini sessizce azarlayıp bu saçma düşünceleri aklından uzaklaştırmaya çalıştı. Burayı tanı-mıyordu, fakat malikâneye bir şans tanıyabilir, yakında duvar-larında kahkahaların çınlayabileceğine kendini inandırabilirdi. Son zamanlardaki hayatı yalnızca acı ve kederden ibaretti. Artık eskiyi unutmak, hayatın getireceği güzelliklerin peşinden git-mek zamanıydı.

Gözüne gelen yağmur damlalarını savuşturmak için gözleri-ni kırptırıp, Cole'a baktı. Cole da başıyla evi gösterip rüzgâra karşı, "Fırtına patlak vermeden önce içeri girelim," dedi.

Güçlü rüzgâr, üzerlerindeki kıyafetleri kırbaçlıyordu adeta. Alaina uçuşan eteğini toparlayarak zar zor ilerlemeye çalıştı. Ani bir esintiyle başından kayan şapkasını yakalayamadan, şapka çenesinin altındaki ipinden kurtulup uzaklara uçtu. Alaina'nın yakalama girişimlerinden ustaca kurtulup özgürce sürüklenmeye başladı.

"Bırak gitsin!" dedi Cole zevkle.

Alaina, şapkasının karanlığın içinde kaybolmasını çaresizce seyretti. Artık ona ulaşması imkânsızdı. Dağılan saçlarını arkaya itip Cole'a döndü. Cole şapkanın gözden kaybolmasını büyük bir keyifle izlemekle meşguldü.

"Bu kadar mutlu görünmek zorunda değilsin," deyip yürüdü Alaina. Rüzgârın havalandırdığı eteği umurunda bile değildi.

Cole son bir kez daha sırtıp Alaina'nın peşinden gitti. Evin ön merdivenlerinden çıkarlarken iri yağmur damlaları olanca güçleriyle düşmeye yeniden başlamıştı. Hemen arkasından da kuvvetli bir sağanak yağmur bastırdı. Cole, Alaina'nın arkasından hızla verandaya doğru ilerledi. Uzun boylu bir adam büyük meşe kapıyı açıp onları içeri aldı. Cole ile Alaina içeri girerlerken, kâhya kenara çekilip yol verdi.

"Bu gece döneceğinizden şüpheliydik, efendim. Murphy, otelde kalabileceğinizden bahsetmişti."

"Planlarda bir değişiklik oldu, Miles," diye cevapladı Cole,

Alaina'nın pelerinini alarak. Kısa bir tanıştırmadan sonra Cole, "Doktor Darvey birazdan burada olacak. Annie'ye yemeğe kalabileceğini söyler misin?"

Kâhya başını sallayıp, pelerinini aldığı yeni hanımını inceledi. Elbisesi soluk ve renksizdi, hatta eskimiş bile sayılırdı. Fakat bu eksikliğini zarafeti ve güzelliğiyle örtmeyi bilmişti. Sakin, çekingen, ama bununla birlikte hızlı ve gözlemleyen bir hali vardı. O gri ve kurnaz gözlerden bir şey kaçmazdı. Alaina ona baktığında, gözlerinde en azından sıcak ve yatıştırıcı sayılabilecek narin bir dürüstlük vardı. Ama kâhya yine de gözünü bu genç kadının üzerinden ayırmamaya yemin etmişti, bu sefer daha temkinli olacaktı. İlk Bayan Latimer da güzeldi, fakat bu niteliğin sığlığını kısa sürede kanıtlamıştı.

Genç Peter da ana merdivenlerin altında durmuş evin yeni hanımına bakıyordu. Ama Miles yanına gelip delikanlıyı dürterek işlerini hatırlattı. Alaina'ya bakarken Peter'ın yüzünde oluşan mahcup gülümseme birden silindi. Aceleyle sandığı merdivenlerden yukarı çıkarmaya başladı.

"Delikanlının gözlerini kamaştırdın," dedi Cole, adamlar gittikten sonra. "Onu hiç bu kadar etkilenmiş görmemiştim."

Alaina evin giriş kısmındaki basamakları inip koridorda dolanmaya başladı. Malikâneye hâkim olan serin havadan korunmak için elleriyle kollarını ovuşturdu. "Belki de, Binbaşı, yalnızca sizden korkmuştur."

"Böylesi bir davranışla daha önceden karşılaşmamıştım."

"Öncesini bilmediğim için bir şey söyleyemeyeceğim, ama buradaki varlığımın ev ahalisini rahatsız edeceğini pek sanmıyorum."

Dikkatini, Cole'un alaycı bakışlarından daha az kışkırtıcı bir şeye çevirerek etrafına bakındı. Gaz lambaları gölgeleri silmeye ve koridoru aydınlatmaya yetmiyordu. Büyük, işlemeli gül ağacı merdiven, girişe bakan duvara tutunuyordu. Koridordaki ahşap sütunların üzerinde ise asma desenli oymalar vardı. Eşyalar tıpkı sahipleri gibi derli toplu ve temiz olmasına rağmen, dekor yine de fazla cafcacı ve karışık.

Cole, ellerini değneğine dayayarak konuşmaya başladı: "Zamanla alışacaksın."

Alaina, evi beğenmediğini çok mu belli ettiğini merak ederek, elini oymalı sütuna uzattı. "Oymaları çok beğendim..."

Kocası, girişle koridoru birbirinden ayıran iki basamağı inip Alaina'ya şüpheyile baktı. "Açık sözlülüğüne her zaman saygı duymuşumdur, Al, pek övgü dolu olmasa da. Bir Yanki'yi mutlu etmek için alıştığın standartlardan taviz verir misin?"

Cole'un bu alaycı tavrına kızan Alaina, kırılğan bir ses tonuyla karşı saldırıya geçti: "Ne gibi standartların olursa olsun, öyle lekелendiler ki, gençliğimin parlak değerlerine hiç benzemiyorlar." Daha kibar bir tavırla devam etti: "Korkarım ki, bu, büyümenin bir parçası. Gerçeklik yüzünden hayallerimizden vazgeçmek, hepimizin ödemek zorunda olduğu bir bedel."

Cole samimi bir şekilde gülümsedi. "Çok doğru söylediniz, hanımefendi."

Kafası karışan Alaina, Cole'un gözlerindeki onaylayan bakışları görse de, samimiyetinden şüpheyile düştü. Kocasının mutlu ve sıcak ifadesi, Alaina'yı daha da şaşırmıştı. Cole yavaşça başını kaldırıp, Alaina'nın arkasındaki karanlık merdivenlere baktı. Alaina da arkasını dönüp, Cole'un baktığı yere baktı, ama gölgelerden başka bir şey yoktu.

"Mindy?" Cole'un sorgulayan sesi yumuşaktı.

Alaina merakla Cole'a baktı, karanlığa bürünmüş merdivenlerde ne gördüğünü merak etmişti. Yukarıdan, bir şeyin hızla kaçtığı duyuldu, fakat Alaina tekrar baktığında öncekinden daha az gölge gördü sadece.

Sonra, karşı taraftan, hızla uzaklaşan ayak sesleri duyuldu. Derken, merdivenin en üst basamağında, kalın tafta giysiler içinde koyu renk saçlı bir kadın belirdi. Etrafını saran gölgelerin içinde, aşağıdaki koridor ilgisini çekene kadar durdu. Bir yanılsama gibiydi; ressamın, resmettiği kadının güzelliğinin eskide kaldığını ve bilmeden onu olduğu gibi tuvaline hapsettiğini fark edip terk ettiği yarım kalmış bir portre gibiydi. Hafifçe beyazlamış saçları sıkı bir şekilde arkada topuz yapılıyordu. Siyah giysi-

sinin üzerine giydiği uzun önlük, buruşuk kolları ve yakasıyla, Alaina'ya acı dolu bir şekilde kendi önlüğünü hatırlattı.

"İyi akşamlar, efendim. Hanımefendi." Yaşlı kadın göz ucuy-la Alaina'ya baktı. Alaina, dul kadının bakışlarındaki tehdidi sez-mişti. "Peter hanımefendinin valizini yukarı çıkardı efendim, ben de hangi odayı hazırlamam gerektiğini soracaktım."

Cole, ani öfkesini gizlemek için saatini çıkardı. Bu şartlı ev-liliğe dair en ufak düşünce bile tüylerini diken diken ediyordu. "Bayan Latimer'a üst katı gösterebilirsiniz, Bayan Garth," dedi kısaca. "O seçsin."

Kadın evin yeni hanımına eşlik etmeden önce ciddi bir ifa-deyle başını salladı. "Lütfen beni izleyin, hanımefendi."

Cole'un dikkatinin üzerinde olduğunun farkında olan Alai-na, dimdik bir şekilde merdivenleri çıktı. Seçim bana ait olabilir, diye düşündü, ama evin efendisinin odasının bu seçenekler arasında ol-madığı apaçık ortada. Cole canı isteyince kendini eğlendirebilirdi, ama evlilikten ve Alaina'dan beklentisi de ancak bu kadardı.

Evin baş hizmetçisi, koridor boyunca Alaina'ya eşlik etti. "Size evin son hanımının odasını göstereyim," dedi. "Nehir manzaralı ve çok zarif bir odadır. Daha küçük odalar yerine orayı tercih etmişti."

"Peki ya beyefendi?" Alaina merakına engel olamamıştı. "O nerede uyuyor?"

Baş hizmetçi, bu soruya hiç şaşırmamıştı. "Bay Latimer ne-rede isterse orada uyur, hanımefendi. Bacağı ağrıdığı zamanlar hariç. O zamanlar hiç uyumaz."

Bayan Garth bir kapıyı açıp karanlık bir odaya girdi. Oda-nın içinde gezinerek lambaları yaktı. Oda aydınlandığında Alaina'nın görüş alanı da gitgide genişledi. Duvarlar, koyu kırmızı kadife kumaşlarla kaplıydı. Kırmızı ipek bir kumaşla ve yaldızlarla süs-lenmiş yüksek tavanda kristal bir avize vardı. İnsana gösterişli bir çadırdaymış hissi veriyordu. Oda adeta kırmızıya ve yaldıza doymuştu. Zeminde Doğu'dan getirtilen halılarla döşenmişti. Süslü mermer bir şöminenin önüne gelişigüzel büyük yastık-lar atılmıştı, yanında ise püsküllü bir sandalye vardı. Pencerele-

varsa da, püsküllü perdeler yüzünden görünmüyorlardı. Tüm bu heybetli eşyaların ortasında, üzeri yaldızlı saten bir örtüyle örtülmüş şaşaalı bir yatak göze çarpıyordu. Genel olarak bakıldığında odanın dekoru o kadar süslüydü ki, upkı oymalı barok mobilyalar gibi kaba ve zevksiz görünüyordu.

Hanımının ne kadar coşkusuz olduğunu fark etmeyen Bayan Garth, büyük gardırobu açtı. Dolap, Roberta'nın hevesle alıp hemen hemen hiç giymediği elbiselerle tika basa doluydu. Bu görüntü, Alaina'yı kendine getirdi. Tek kelime etmeden arkasını dönüp en yakın kapıya doğru yürüdü. Koridorun diğer tarafında, bir kapı aralık duruyordu. Alaina, merakla kapıyı itip açtı. Biraz önce girdiği odaya oranla daha sade ve boştu. Tuğla şömine koyuydu ve küllerden temizlenmişti. Sayvanlı karyolanın üzerinde basit bir yama işi yorgan vardı. Karyolanın yanında ise küçük bir komodin, bir gardırop ve geniş bir berjer koltuk vardı. Tahta döşemeleri yalnızca iki küçük kilim örtüyordu. Ama evin arka köşesinde bulunduğu için oda geniş bir nehir manzarasına ve batı tarafında da güzel bir tepe manzarasına sahipti. Pencereleketen perdelerle bezenmişti, buna rağmen gün boyunca içeri çok fazla güneş ışığı giriyor gibiydi.

"Bu oda dolu mu?" diye sordu Alaina, kapının girişinde, arkasında duran Bayan Garth'a.

"Hayır, hanımefendi."

"O halde Peter'a valizlerimi buraya getirmesini söyleyebilirsiniz."

"Baş üstüne, hanımefendi." Baş hizmetçi, Alaina'nın yanından geçip bir kapıyı açtığı zaman banyo bölmesi de ortaya çıkmış oldu. Banyoda metal bir küvet, porselen bir lavabo, bir masrapa ve insanın rahat etmesi için gereken basit ama iş görür her şey vardı.

Bu strada dışarıdaki koridorda Cole'un belli belirsiz ayak sesleri yankılandı; içeri girdiğinde yüzünde, Alaina'nın şapkasının uçup gittiği zamanki gibi muzır bir gülümseme vardı. Bayan Garth'a yol verdi. Bayan Garth, aceleyle çıkıp odanın kapısını arkasından kapattı. Cole kaşını kaldırıp bir süre karısına baktı.

ca, Alaina, Cole'un gözlerinde dans eden bastırılmış alaycılığı gördü. Cole kendini daha fazla tutamayıp kahkahayı patlattı. "Demek kırmızı odayı beğenmedin!"

Alaina gözlerini kaçırarak Cole'a baktı, seçiminde komik olanın ne olduğunu merak ediyordu. "Irza tecavüz tehdidi altında bir hükümdar çadırında kalmayı bile oraya tercih ederim. En azından, bunun üstesinden gelebileceğimi anlayacak kadar tecrübem oldu."

Cole, Alaina'nın iğneleyici sözlerine aldırmandan banyoya girdi, maşrapaya bakıktan sonra yeniden sırtarak Alaina'ya döndü. "Kırmızı odada seni bu kadar rahatsız eden ne oldu?" diye sorup omuzlarını silkti. "Roberta çok beğenmişti."

Alaina öfkeyle dişlerini sıkı. "Bizi daha önce bir kez karıştırmıştın, Binbaşı."

"Bunu hatırlatmaya devam ediyorsun demek." Cole banyo kapısının koluna dokundu, sonra düşünceli bir tavırla Alaina'nın odasının içinden geçip Bayan Garth'ın çıktığı kapıya yöneldi. "Birazdan Annie akşam yemeğini servis edecek," dedi. "Seni aşağıda, salonda bekleyeceğim."

Alaina, Cole'un bakışlarını üzerinde hissetti; kocası hiçbir şey söylemese de, ne demek istediği ortadaydı. Alaina'nın yemeğe inerken üzerine güzel kıyafetler giymesi gerekiyordu.

★ ★ ★

Vahşi bir canavarı andıran fırtına, evlerine ulaşmıştı. Yağmur, pencereleri sağanak şeklinde dövüyor, şimşeklerin gürültüsü gittikçe artıyordu. Alaina salona geldiğinde, evin dışındaki bu şiddetli fırtınaya rağmen, sakın bir tavır takınmayı bilmişti. Artık görüntüsü daha saygın ve hoştu. Siyah elbisesini çıkarmıştı ve onun yerine gri ipek elbisesini giymişti.

Cole, sırtını ateşe dönmüş ayakta duruyordu. Ama Braegar'ın konuşmayı aniden yarıda kesip, oturduğu yerden ayağa kalktığını görünce, o da dönüp kapıya doğru baktı.

"Muhteşem görünüyorsunuz, hanımefendi," dedi iriyarı adam. Daha da yaklaşp Alaina'ya az önce kalktığı sandalyenin

karşısındaki başka bir sandalyeye kadar eşlik etti. "İlkbaharda açan manolyalar kadar güzelsiniz."

"Manolyaları o kadar iyi mi tanıyorsunuz, Doktor Darvey?" diye sordu Alaina. Yumuşak ve şuh kahkahası, sessiz bir kış gecesinde çınlayan gümüş ziller kadar nazikti. Bu kahkaha Cole'un bütün benliğini bir hüü gibi ele geçirmişti. Alaina sandalyeye otururken, Cole gözlerini ondan alamadı. Fakat Braegar'ın aksine, o, Alaina'nın güzelliği hakkında hiçbir yorum yapmadı.

"Savaşta önce Louisiana'ya birçok kez gittim," diye cevapladı Braegar, yerine otururken. Böyle güzel bir hanımefendiyle sohbet etmek için can atıyordu. Sinsice gülümsedi. "Eğer Louisianalı olduğunuzu bilseydim, yanınıza gelmek için en derin, en karanlık bataklıkları aşardım."

Cole alaycı bir sesle konuştu: "Demek ki o sırada Alaina'nın koruyucu meleği biraz fazla mesai yapıyordu."

Braegar'ın geri adım atmaya niyeti yoktu, gözlerinde şeytani bir parıltı vardı. "Seninle evlendiğine göre, bu dediğinde haklısın." Gözlerini Alaina'ya çevirip öne doğru eğildi, dirseklerini güçlü dizlerine koydu ve uzun parmaklarıyla konyasını tuttu. "Dürüst olmak gerekirse, orduya katılmamakla hata ettiğimi düşünmeye başladım. Cole, çektiği acının ödülünü çoktan almışa benziyor. Sizinle tanışma şansına eriştiği için onu kıskanıyorum."

Alaina samimi bir şekilde güldü. "Ben de sizin iflah olmaz bir çapkın olduğunuzu düşünmeye başladım, Doktor Darvey. Üstelik evli olmam bile sizi engellemiyor."

"Evli kadınlar daha güvenlidir," diye söylendi Cole, kadehinden bir yudum alırken. "Onun yüzünden kim bilir kaç koca karısından boynuz yemiştir."

Braegar itiraz edercesine ellerini iki yana açtı. "Ben zararsızım!"

"Acaba," diye homurdandı Cole.

Miles içeri girip yemeğin hazır olduğunu söylediğinde Alaina rahatlayarak derin bir nefes aldı. Evin diğer önemli odaları gibi yemek salonu da fazla gösterişliydi. Masa çok uzundu, sandalyeler çok büyüktü. Her şey çok süslü, oymalı ve cıfcaflıydı. Cole etrafa boş gözlerle bakan Alaina'nın tepkisini izliyordu.

Yemek salonunun cumbaları doğudaki arazilere bakıyordu. Fırtınalı gökyüzü şimşeklerle aydınlandığında, kristal camlar yağmur damlalarıyla parlıyordu. Evi çevreleyen ağaçların ardında, uçurumun altındaki dolambaçlı nehir görünüyordu.

Cole, Alaina'yı masanın ucuna oturtup, kendi de diğer ucuna oturduktan kısa bir süre sonra Braegar da onlara eşit mesafede bir sandalyeye geçti. Bu sırada mutfağın kapısı açıldı, içeri beyaz saçlı, balıketli bir kadın girdi. Büyük bir kâse sıcak patates getirip masanın ortasına koyduktan sonra görevini yerine getirmiş olmanın gururuyla kenara çekildi. Tombul ellerini beline koyup Braegar'ı selamladıktan sonra dikkatle Alaina'yı inceledi.

"Kesinlikle çok güzel," diyerek başını salladıktan sonra da kendini tanıtti. "Benim adım Annie, tatlım. Annie Murphy. Mutfaktan ve yemeklerden ben sorumluyum." Cole'a bakıp başparmağını kaldırdı. "Gerçi emeklerim beyefendiden pek takdir görmez. Kendisi başka şeylerle meşgulken benim kendi kendimi tanıtmak zorunda kalmam çok yazık tabii."

"Çok dırdırcısın, Annie Murphy," dedi Cole.

"Hah! Hakaret dolu yorumlarınızı kendinize saklamamızı rica edeceğim, beyefendi. Sizin hakkınızda düşündüklerimi söylememi istemezsiniz, değil mi?"

"Allah korusun!"

"Tıpkı onun gibi, siz de centilmene yaraşır şekilde davranmalısınız." Annie, gözleriyle Braegar'ı işaret etti. "Onun tarzı harika, insanlarla her zaman şakalaşır muhabbet eder." Efendiyle hanımefendisi arasındaki mesafeye bakarken duraksadı ve düşünceli bir tavırla ağzını kapadı. Yemek salonunda ayrılırken de oldukça yüksek bir sesle son bir yorumda bulundu: "Ayrıca Bay Braegar çok daha arkadaş canlısıdır!"

İrlandalı kahkahalarla gülmeye başladı, Alaina ise Cole'a bakıp gülümsedi. Öfkeden kıpkırmızı kesilen yüzü çok hoşuna gitmişti.

"Tahmin ettiğin gibi," diye uyardı Cole, "Annie kafasına göre davranır. Yirmi küsur yıldır burada olduğu için onu işten atamayacağımı sanıyor. Tamamen kontrolden çıktı."

"Bence çok tatlı!" diyerek omuzlarını silkti Alaina, sonra dikkatini çorbasına verdi.

Yemeğin başından sonuna kadar, Alaina'yı eğlendiren tek şey, Braegar oldu. Cole ise sessizliğe gömülmüştü. Alaina, kocasının tabağına hiç patates almadığını ve yalnızca et ile sebze yediğini fark etti. Oysa Braegar her şeyden bol bol yiyordu. Kâhya Miles, oldukça mesafeli ve işine saygılıydı. Annie'nin coşkulu neşesi Miles'in soğukluğuna tezat oluştursa da, çok iyi anlaşıyorlardı. Aştı, adamı dürtüp dikkatini Alaina'nın tabağındaki patateslere çektiğinde bile, Miles sadece gülümsemekle yetindi.

"İşte kendine neyin iyi geldiğini bilen biri," deyip, göz ucuy-la Cole'a baktı aşçı kadın. "Hiç sizin gibi değil, efendim."

Cole başını sofradan kaldırmadı, ama eti keserken kendi kendine söylendi: "Eğer insan hayatının bir noktasında açlıktan ölecek raddeye geldiyse, her şeye katlanabilir."

"Aman, siz de!" Annie mutfığa doğru yavaş yavaş yürürken bir yandan da kendi kendine söylenip durdu.

Yağmur devam ederken, yatak odalarından biri Braegar için hazırlandı. En sonunda fırtına dindiğinde saat gece yarısını çoktan geçmişti. Kasaba, sessizliğe bürünmüştü. Her yeri sis bulutları kaplamıştı, tepede ise ay adeta köşe kapmaca oynuyordu. Alaina yatağa girili uzun bir süre olmuştu ama hâlâ uyanıktı, artık tanıdık gelen ayak seslerini dinliyordu. Güçlü tutkularını çoktan açık ettikten sonra, aralarındaki evliliğin cinsellik içermediği iddia edilemezdi. Aşk, nefret, öfke, şehvet... Bu duygular birbirlerinden çok mu farklıydılar?

Bir süre sonra Alaina uykuya teslim olarak, yavaşça, hiç çaba sarf etmeden kendini rüyaların buğulu dünyasında buluverdi. Rüyasında, parlak mavi bir denizin içinde yol alan uzun direkli bir teknenin içindeydi. Teknenin beyaz yelkenleri, başının üzerinde dalgalanıyordu. Ahenkle gıcırdayan direkler kulağına bir şeyler fısıldıyor, sanki rüya kendi özünü arıyordu. Sonra aniden uyandı. Onu rahatsız edenin ne olduğunu biliyordu. Yatağının yanında birinin varlığını hissetmişti. Siluet, pencerelerden süzülen ay ışığında zar zor seçiliyordu.

“Cole?” diye fısıldadı.

Bunun üzerine kapının kilidi tık diye kapandı ve Alaina kapalı kapıya doğru baktı. Yine yalnız kaldığını anlamıştı. Ama çok uzun bir süre, bu hayali gölgeyi aklından silip atamayacaktı.

tarama : ırmak/chatlak

düzenleme : vero

www.twilightturk.com

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Alaina şafak sökerken uyandı, bir süre sıcak yorganının içine gömüldü. Ancak bu keyif, yatak odasının soğuk zeminine ayaklarını basmak zorunda kalana kadar devam edecekti. Kaçınılmaz an gelince kalkıp yorganı kenara çekti, soğuktan korunmak için omuzlarına bir şal aldı. Uçurumun kenarında, taş ve tuğladan yapılmış büyük bir kaleyi andıran ev, oldukça soğuk ve rüzgârlıydı. Eğer bu soğuk hava, çetin geçecek kış mevsiminin yalnızca basit bir örneğiyse, üzerindeki incecik şal onu korumaya yetmeyecekti.

Ahşap zeminde hızla koşup şöminenin karşısına bağdaş kurarak oturdu. Ateşin is kokusu bile burnuna hoş gelmişti. Kömürün üzerindeki çiralar alev almıştı. Alaina küçük alevlerin harlanması için ateşi körüklemeye çalıştı. Ateş, odun parçalarının yardımıyla hızla büyüdü. Isınan Alaina, pencereye yanaşıp kır manzarasına baktı. Ağır ağır akan nehir ve nehrin üzerindeki hafif pus, ağaçların parlaklığı ve karşı taraftaki dik uçurumun muhteşemliği, Alaina'nın gözlerini kamaştırmıştı.

Zor olsa da kendini manzarayı seyretmekten alıkoyup banyoya gitti. Su yokluğu büyük bir sorundu. İnce şalını tekrar omuzlarına alıp, Annie'yi bulmak için mutfığa indi. Su kaynatmakta kullanılan geniş bir bakır tencere ocakta kaynıyordu. Alaina banyosunda su olmadığını söyleyince, aşçı özür dileyerek hızlı hızlı konuşmaya başladı: "Su ısınır ısınmaz Peter'la yukarı yollayacağım, tatlım. Bu sayede senin erkenci olduğunu da öğrenmiş olduk, artık hiç gecikmeyiz."

Alaina odasına geri dönerken, Cole'un çalışma odasının kapısının aralık olduğunu fark etti. Merakla içeri baktı. Odadaki

duman ve likör kokusunu alınca, burnunu tiksintiyle kırıstırdı. Ama yine de en sonunda kendini rahat hissedebileceği bir oda bulmuştu işte. Duvarlardaki gül ağacından raflar kitaplarla doluydu, cumbadaki yüksek pencerelerin önünde geniş bir çalışma masası vardı. Taş şöminenin karşısında deri bir kanepede vardı. Kanepenin önünde, ortalarında sehpa olan iki uzun, deri sandalye birbirlerine dönük şekilde duruyordu. Odada erkeksi bir hava vardı. Evin diğer odalarıyla karşılaştırıldığında, Doktor Latimer'ın kişiliğine en uyumlu oda burası gibi görünüyordu.

Perdelerden süzülen sabahın ilk ışıkları, pencerenin önündeki koltukta oturan uzun boylu kocasının silüetini aydınlatıyordu. Cole ayaklarını deri bir sedire uzatmıştı, bacaklarının üzerinde ise kalın yüнден bir battaniye vardı. Gecenin soğğundan korunmak için kadife robdöşambırının yakasını çenesine kadar çekmişti. Alaina sessizce Cole'un koltuğuna yaklaştı; gözleri sehpanın üzerinde, içinde uzun puroların bulunduğu açık kutuya takıldı. Kutunun yanındaki cam kül tablasının içinde bir sürü söndürölmüş puro vardı. Bütün bunlar, dibinde birkaç damla konyak kalan büyük bir kadehle gölgelenmişti. Alaina gözlerinin önündeki bu kanıtlara bakarken, birden Cole'un uyandığını ve kendisini sessizce izlediğini fark etti. Bir anda odanın soğğudüğünü düşünüp şalına sıkıca sarıldı.

"Geceyi burada mı geçirdin?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Cole, sakallarını kaşıdı. "Bazen, bacağım yüzünden uzanmıyorum ve sürekli hareket ettirmem gerekiyor. Yatakta bütün gece rahatça dinlenebildiğim zamanları özledim."

Bu cevap, Alaina'ya geceleyin yatağının yanında gördüğü uzun boylu silüeti hatırlattı. Karısının uyumasını seyrederken Cole'un aklından neler geçmişti kimbilir... Alaina elini uzatıp parmağını konyak kadehinin ağzında gezdirdi. "Magruder'in çözümünü hâlâ geçerli," dedi alaycı bir sesle.

Cole sertçe kaşlarını çatı. "Senin bu iyi niyetin beni öldürecek."

Alaina kadehi yavaşça yana eğdi. "Rahat etmek için içkiye çok fazla bel bağıyorsun sanırım."

"Gereksiz şikâyetlerle, dırdırlarla kafamı şişirmeden beni bu kadar rahatlatabilecek başka bir şey bilmiyorum," dedi imalı bir şekilde.

"Sanırım benden önceki karımı kastediyorsun," dedi Alaina, "çünkü ben hiç şikâyet etmiyorum."

Cole gülümsedi. "Doğru! Fakat bir silah bulup beni arkamdan vuracaksın korkusuyla sırtımı sana dönmeye korkmaktan yoruldum."

"Ben de..." diyen Alaina kaşını kaldı. "Bundan böyle yatak odamda artık daha temkinli davranacağım." Cole başını kaldırıp Alaina'ya bakınca, Alaina masum bir tavırla sordu: "Yoksa benimle konuşmak istediğin bir şey mi vardı?"

Cole bir puro alıp dikkatle inceledi. "Aslını istersen, aramızda çözülmeyi bekleyen birçok sorun var."

Alaina, Cole'la göz göze gelene kadar öne doğru eğildi. "Affedersen, yanlış mı anladım acaba? Ben bu tartışmayı otelde bitirdiğimizi sanıyordum."

Cole, kükrütlü kibritin başına başparmağının tırnağıyla vurup parlak bir alevle yanmasını izledi. "Yanlış anlamadın, Alaina. Sorun henüz çözümlenmekten çok uzak."

Bu sırada koridorda ayak sesleri duyuldu ve hemen ardından kapı çalındı. Bayan Garth üstünde sıcak bir kahve ve yanında kristal konyak sürahesi olan bir tepsiyle içeri girdi. Tepsiyi Cole'un önündeki sehpa üzerine koydu, kahveye konyak ilave etti, ağzına kadar dolmuş kül tablasını boşaltıp kirli kadehi aldıktan sonra müsaade isteyerek çıktı.

"Kahvaltın bu mu?" diye sordu Alaina şaşkınlıkla.

"Bunu bir denemelisin, aşkım," diye cevapladı Cole, alaycı bir edayla. "En soğuk kalbi bile ısıttığını duymuştum."

"Sizin kalbinizi ısıttığıma dair hiçbir kanıt görmedim, Binbaş," dedi Alaina. Sonra da Cole'un cevabını beklemeden arkasını dönüp çıktı.

Kendi odasına geldiğinde, o gün giyeceği elbiseyi seçmeye koyuldu. Ashında gardırobu oldukça büyüktü ama Roberta'nın aynı tip elbiseleri, pelerinleri ve sabahlıklarıyla dolu olduğu için

Alaina'nın giysilerine yer kalmamıştı. Kuzininin giysilerini başka bir yere koymaya karar verdi. Odasında durmalarını istemiyordu.

Koltuğunun altına bir sürü pahalı giysiyi alıp hepsini yatağa fırlattı. Giysilerin birçoğunun bir kere bile giyilmedikleri çok belliydi. Giysi seçimleri özenle yapılmıştı, hepsinin detayları, dokuları ve tasarımları oldukça kaliteliydi. İpekler ve kadifeler, ekose ve sade taftalar, tüylü ya da tüllü kumaş şapkalar vardı. Bu israf Alaina'yı çok üzdü ve gururunu kırma tehdidinde bulunan boğucu bir kıskançlık duygusuyla savaşması gerekti. Cole'un isteklerine razı gelmek ve kendisini istediği gibi giydirmesine izin vermek ne kadar kolay olurdu.

Banyoya içleri sıcak suyla dolu yarım düzine kova yerleştirilmiş ve beş tanesi Alaina'nın güzelce banyo yapmasına yetmişti. Bir süre 'Al' maskesiyle dolaşmak zorunda kaldıktan sonra, o maskeden kurtulur kurtulmaz kadın olmanın lüksünün tadına varacağına dair kendi kendine söz vermişti. Cole'un yolladığı kokuları kullanmasının, onun yolladığı giysileri giymekle aynı şey olmadığına karar verip kokulu vücut yağlarının tadını çıkardı. Losyonları temiz cildine boca edip doya doya süslendi. Saçlarını en pahalı ipekler kadar yumuşayana kadar taradı, pamuklu iç çamaşırını giyerken buklelerini özgür bıraktı. Cole'un yumuşak ve şık iç çamaşırları giymesini istemesine aldırmadan, yatak odasındaki sandalyenin kenarına ilişti, dizine kadar uzanan siyah pamuk çoraplarını giydi. Yeni saten korseseinin bağcıklarını söküp, yırtılan eski korseseine takmış, iç çamaşırlarını da onarmıştı. Ama Cole'un hediyelerinin insanı nasıl ayarttığını hiç kimse bilemezdi. İpek çoraplar daha önce hiç görmediği bir lükstü onun için, korse de aç gözler için tıpkı bir rüya gibiydi.

Bir anda banyonun yan tarafındaki odanın kapısı gürültüyle çarpınca Alaina banyoda korkuyla donakaldı. Orada biri vardı! Değnekli ve topallayan biri! Dünkü akşam yemeği sırasında yatak odasına uzun, ayaklı bir ayna eklenmişti ve Alaina bu aynada kendi yansımalarına heyecanla baktı; elleriyle ensesini tutmuş, iç gömleğini yarı yarıya giymiş haldeydi; gri gözlerini kocaman açıp dikkat kesildi. Biraz geç de olsa, önceki akşam kocasını neyin o

kadar eğlendirdiğini ve Cole'un odasının nerede olduğunu anladi. Bu koskoca evin içerisindeki tüm odaların içinde, tutmuş Cole'un odasının hemen yan tarafındaki odayı seçmişti.

Dişlerini sıkarak aptallığını düşündü. İç çamaşırını düzgünce giymeye çalışarak giyinme odasına doğru yürüdü ve mümkün olduğunca sessiz bir şekilde kapısını kapadı. Bir gece önce, kapının kilidinin olmadığını keşfetmişti. Aniden o devasa giriş kapısı dışında hiçbir kapının kilidinin olmadığını fark etti.

Banyonun uzak tarafındaki kapısı açıldığında Alaina şaşkınlıktan kalakaldı. Lavabodan su sesi duyuluyor ve buna da aşına olmadığı bir ses eşlik ediyordu. En sonunda Alaina, Cole'un usurasını bilemediğini anladı. Aceleyle üstünü giyindi. Eğer Cole ıraş olacaksa, Alaina'nın giyinmesi için biraz süresi var demekti.

Çabucak eski korsesinin içine girdi, Cole'un dikkatini çekecek herhangi bir hareket yapma korkusuyla nefes bile alamıyordu. Yeni bağcıklar düğüm olmuştu ve Alaina'nın en ufak hareketini bile engelliyorlardı. Sinirle dudaklarını ısırıp ellerini arkasına götürdü ve korsenin bağcıkları düzeltmeye koyuldu. Acelesi yüzünden kırdığı tırnağına odaklandığı sırada, giyinme odasının kapısının açıldığını fark etmedi. Üzerinde yalnızca pantolon olan Cole, kapının çerçevesine yaslandı, yüzündeki son köpüğü silip Alaina'ya baktı.

Alaina, sırtını Cole'a dönüp korsesini düzeltmeye çalışırken, bir yandan da söylenmeye başladı: "Sizin evinizde kilit yok mu, Binbaşı?" diye sordu öfkeyle.

"Hiç ihtiyaç duymadım," diye cevap verdi Cole, kendinden emin bir şekilde. "Bu evdeki her şey bana ait çünkü."

Alaina omzunun üzerinden hafifçe arkasına baktı. "Sanırım buna ben de dahilim."

"En çok da sen, tatlım," diyerek güldü Cole. Elindeki havluyu çıplak omzunun üzerine savurdu ve korsesinin düğüm olmuş bağcıklarını açmak için topallaya topallaya Alaina'ya yaklaştı. Bağcıklar, sanki sihirli bir şekilde, parmaklarının dokunuşuyla açılıverdi. Bağcıkları çabucak doğru yerlere tutturup iyice sıktı.

Alaina başını çevirip arkasına bakarken olduğundan daha

ciddi görünmeye çalıştı, fakat işin doğrusu, kocasının bu yardımıdan çok hoşlanmıştı. Hem Cole bağcıkları öyle düzgün bağlamıştı ki, Alaina işi ona bırakmakla iyi ettiğini hemen fark etti.

Cole bu işi bitirdiğinde Alaina'nın sırtını şefkatle okşadı, sonra saçlarını bir kenara alıp kulağına fısıldadı: "Sık sık şöyle söylendiğini duyarım: İyi biten her şey, iyidir. Fakat sen... gördüğüm en iyi biten şeysin... hem de çok uzun zamandır."

Hentüz onu affetmeye hazır olmayan Alaina arkasına dönüp Cole'a baktı, fakat döner dönmez hatasını anladı. Bu kaslı gövdeye fazla yakındı ve kendisi de sandığı kadar giyinik değildi. Aceleyle iç eteğini arayıp buldu. Cole'u görmezden gelmek ve kendi işine bakmaya sevk etmek için, eteği çabucak başından aşağı geçirerek üzerine giymeye koyuldu. Hassas görünmek istemiyordu, fakat Cole Latimer huzurunu ve duruşunu tehdit ediyordu.

"Buraya gelinenin bir sebebi var mıydı?" diye sordu Alaina, kumaşın arkasından.

"Vardı," diye cevapladı Cole.

Alaina eteğini aşağı indirip düzeltirken, Cole da karyolanın direğine yaslanıp elindeki kâğıt paralarını saymaya başlamıştı. Yaklaşıp Alaina'nın iç gömleğinin üst kısmına uzandı ve göğüslerinin arasına büyük bir tomar para sıkıştırdı. "Dün çok tatlı bir ev sahibiydin. Braegar çok etkilendi."

Alaina'nın yanakları öfkeden kıpkırmızı olmuştu; paraları göğsünden hışımla çıkarıp, tıpkı Cole'un yaptığı gibi kaba bir şekilde, pantolonunun kenarına sıkıştırdı. Gülümsedi. "Sizden asla para almayacağım, Binbaşı Latimer."

Cole kuşkuyla kaşını kaldırdı. "Fikrini mi değiştirdin?"

"Ah, endişelenmeyin, Binbaşı. Sizi önemsiz ilişkilerden korumak için burada olacağım, ama paranız sizde kalabilir."

Cole tökezleyerek yatağın yanına geri döndü ve Alaina'ya pembe tafta kumaştan bir elbisenin kolunu uzattı. "Eğer parayı kabul etmiyorsan, o halde bu da en az o kadar eder."

Alaina bu teklif karşısında şaşkınlığını gizleyemedi. Gururu incinmişti. "Bana Roberta'nın giysilerini mi giydireceksin?"

Cole aniden suratını asınca, Alaina'nın yüz ifadesi bile daha yumuşak kaldı. "Karıma ikinci el giysiler giydireceğimi mi sanıyorsun?" Bu fikir Cole'u kızdırmıştı, kolunu kaldırıp yatağın üzerindeki elbise yığınına gösterdi. "Bunların hepsi sana alındı, hanımefendi!"

"Ah, Binbaşı," diye mızıldandı Alaina, hatasından çok utanmıştı. "Ben bunların birkaçının bile bedelini ödeyemem..."

"Binbaşı!" diye bağırды Cole, sesi bir gök gürültüsü gibi çıkmıştı. Fırına bulutları gibi bir öfke toplanmıştı yüzünde. "Kahretsin kadın, bana saldırmak için pençelerini de mi çıkardın? Bu akşam misafirlerimi bu giysilerle karşılayıp beni pinti bir herif durumuna mı düşüreceksin? Seni bunu yapmaktan men ediyorum!"

Sözlerinin gücü karşısında Alaina inatla dişlerini sıkı. Gözlerinden adeta alev fışkırıyordu: "Öyle bir giyineceğim ki, hiçbir şekilde utanmayacaksınız, Binbaşı Latimer!"

"Benim karıma layık bir şekilde giyineceksin! Ve eğer 'Binbaşı Latimer'dan daha iyi bir sevgi sözcüğü kullanmayı kendine yediremiyorsan, en azından misafirlerin yanında bana isimle hitap et!"

Cole hışımla arkasına döndükten kısa bir süre sonra banyonun kapısı, Alaina'nın kulaklarını sağır edencesine çarptı.

★ ★ ★

Kahvaltı, bir gün önceki akşam yemeği gibi geçti. Cole suskundu, Braegar ise bütün sohbetin kaynağıydı. Yemekten sonra dilbaz İrlandalı, bir akrabasıyla akşama akrabalarıyla geri geleceğini söyleyerek veda etti. Yemek salonunda Cole ile yalnız kalan Alaina pencereye doğru yürürken, kocasının üzerindeki muslin kumaştan yapılma sade, kırmızı elbiseye sakince baktığını hissetti. Kocasıyla başka bir tartışmaya daha girmemek için, başka bir konu açtı.

"Eğer izin verirsen, evi gezmek istiyorum."

"Tabii ki. Söyleyeyim, Bayan Garth sana bütün evi gezdir-

sin," diye mırıldandı Cole, sıncanının üzerinden. "Benim çalışma odamda yapacak işlerim var."

"Bana birisinin eşlik etmesi gerekmiyor," dedi Alaina temkinle. "Kimseye yük olmak istemem."

"Alaina," diyerek iç çekti Cole. "Senin şu ana kadar herhangi bir şey istediğini duymadım, Roberta ise en olmadık şeyleri bile isterdi. Evdeki hizmetkârlar benim emrimde oldukları kadar, senin de emrindeler. Bayan Garth sana eşlik edecek."

Son cümlesini bitirdikten sonra masadan kalkıp yemek salonundan çıktı. Bir süre sonra Alaina merdivenlere doğru yöneldiğinde, çalışma odasının kapısının kimse girmesin diye kapatılmış olduğunu gördü. Bayan Garth bile, malikâneyi gezdirirken beyefendinin kapalı kalmak istediği bu bölümü es geçti.

Ev tam bir muammaydı. Odalar ya fazla süslüydü ya da tam tersine bomboş ve çoraktı. Yalnızca üçüncü kattaki hizmetçi odaları uygun bir şekilde döşenmişti. Evi gezmek Alaina'nın moralini pek düzeltmemiştir, hatta gezmek istediği için neredeyse pişman bile olmuştu. Odaların içinde kasvetli bir hava vardı. Gezinti bittiğinde bundan bir hayli memnun oldu Alaina. Artık evden dışarı çıkabilirdi böylece. Çalışma odasının önünden geçerken, kapısının açık olduğunu ve Cole'un işlerini bitirip oradan ayrılmış olduğunu gördü.

Verandaya çıkıp etraftaki ormanların ve tepelerin doğal güzelliklerini seyretmeye koyuldu. Esinti biraz üşütse de, ciğerlerini sonbaharın nefis kokusuyla doldurmak çok hoşuna gidiyordu. Veranda boyunca yürüyüp her köşesinden manzarayı seyretti. Kuzey ikliminin manzarası evin içinden bu denli iyi görünmüyordu.

Ön basamakların yanındaki kazıkta büyük bir çan vardı. Miles bir ara kapıdan dışarı çıkıp, bir sinyal verir gibi çanı iki kere çaldı ve Alaina'yı kibarca selamladıktan sonra tekrar eve girdi.

Alaina, evin batı tarafındaki otlarla kaplı gül bahçesinde gezindi, fakat bodur çalıların ve cılız porsuk ağaçlarının görüntüsü göze pek hoş görünmüyordu. Arasından bir çiçeğin çıkmaya çalıştığı dikenlerin önünde çömelip etrafındaki otları ayıkladı. Yaprakların kenarları, gecedan kalan çiyle ıslanmıştı.

Bunu yaparken aniden durdu, birinin onu izlediği hissine kapılmıştı. Elini gözlerine siper ederek yukarı baktığında Cole'un yatak odasının penceresinin, salon tarafındaki bahçeye baktığını fark etti. Pencereye dikkatle baktığında, hızla uzaklaşan bir gölge görür gibi oldu. Acaba Cole orada mıydı? Hâlâ kara kara düşünüyor muydu? Onunla evlenmekten pişman mıydı?

Bu soruların cevabı Alaina'da değildi. Hatta Cole'u hiçbir zaman anlayamayabilirdi bile. Zira Cole kendini ondan uzak tutmaya kararlıymış gibi görünüyordu.

Bu sırada, eve doğru uzanan dar yolda bir fayton belirdi. Alaina arabacı koltuğundaki Olie'yi tanıdı. Fayton durduğunda adam aşağı atlayıp şapkasını çıkardı ve Alaina'ya selam verdi. "Sabah güneşinin tadını mı çıkartıyorsunuz, hanımefendi?"

"Ah, evet," diyerek güldü Alaina. "Bugün güzel bir gün. Dünden çok daha güzel."

"Evet! Evet! Gezinti için güzel bir gün, ne dersiniz?"

Cole'un onu gezintiye davet etmeyişi kabullenmek istemeyen Alaina, kazığın üzerindeki çam işaret etti. "Bu ne için, Olie? Bir ara Miles'in çaldığını duydum."

"Ha, o, doktorun kupa arabasını mı yoksa bu faytonu mu istediği konusunda ahırdaki çalışanlara haber vermek için Ahırla evin arası uzun bir mesafe, çünkü evin eski beyi ahırlarla evi birbirinden uzağa inşa ettirmiş."

"Peki ya bu gül bahçesiyle ilgilenecek kimse yok mu Olie?"

"Sanırım yok." Adam şapkasını çıkartıp düşünceli bir şekilde başını kaşıdı. "Bir süredir son bahçıvan ortalıkta görünmüyor. İlki ise savaştan hiç dönmedi."

"Sen de savaşa katıldın mı, Olie?"

"Evet, şimdiki gibi atlarla ilgilendim."

Bu sırada Cole verandaya çıktı, üzerinde dar bir siyah pantolon, ipek bir gömlek ve deri bir ceket vardı. Olie koşarak efendisinin yanına gitti, bir süre konuştular. Alaina da onlar konuşurken kocasının uzun, ince ama kaslı vücuduna ve bronzlaşmış yüz hatlarına hayranlıkla baktı.

Olie'nin ahıra geri dönüşünü takip eden sessizlikte, Cole hafifçe arkasına dönüp Alaina'ya baktı. Şapkası gözlerini gizle-

mesine rağmen, Alaina kocasının yüzündeki haşın ifadeyi görebiliyordu. Kendisi hiçbir şey söylemeyip önce Cole'un konuşmasını bekledi ve omuzlarının üzerindeki şala iyice sarındı. Uzunca bir süre geçtiği halde Cole hâlâ konuşmamıştı. Sonra tek kelime etmeden faytona bindi. Sol bacağını arabanın önüne doğru uzattı, dizginleri eline aldı, ama atın sağrısına bakarak duraksadı. Alaina gizli gizli kocasına bakarak, ön merdivenlerden verandaya çıkacaktı ki, Cole en sonunda insafa gelip konuştu:

"Bir arzunuz mu vardı, hanımefendi?"

Alaina tereddütle arkasına döndü. "Saul'u etrafta göremedim ve nasıl olduğunu merak ettim. O kadar az giysisi var ki..."

"Bin," dedi Cole, yana kayıp Alaina'ya yer açarak. "Seni Saul'u görmeye götüreyim."

"Pelerinimi alayım," dedi Alaina coşkuyla. Kapıyı yönelmişti ki, Miles elinde Cole'un Alaina'ya almış olduğu pelerinle dışarı çıktı. "Buna ihtiyacınız olacak, hanımefendi."

Alaina kuşkuyla Cole'a baktı; kâhyaya giysiyi getirmesini onun mu söylediğini merak etmişti. Fakat Cole gözlerini uzaklara dikmiş, Miles ile Alaina'yı umursamıyordu bile. Öyle ya da böyle, Alaina'nın yapacak pek fazla bir şeyi kalmamıştı, pelerini kâhyanın elinden alıp faytona doğru yürüdü.

Cole'un elini tutup faytona çıktı ve kendisine ayrılan dar koltuktaki yerini aldı. Cole elini gerektiğinden fazla tutmuştu, Alaina başını çevirip kocasının yüzüne bakiğinde somurtkan yüzünün çok hafif de olsa bir tebessüm taşıdığını fark etti.

"Sizi uyarıyorum, hanımefendi, bunun bir bedeli var. Seyahat boyunca yalnızca nazik sözcükler söyleyeceksiniz."

Bir anda suçluluk hissine kapılan Alaina, gözlerini kocasının gözlerinden ayırıp gömleğinin açık yakasına baktı. "Cole..." Sesi ince çıkmıştı. "Giysiler için üzgünüm. Eğer biraz sabırlı davranırsan, seni utandırmamaya çalışacağım. Ama ödeyebileceğimden fazlasını kabul edemem."

"Neden?" diye sordu Cole sakın bir tavırla. Alaina'nın gözlerinin içine baktı. "Ben ve Saul sana çok borçlandık." Karısının elini bırakıp atı kırbaqladı. Alaina'ya koltuğun kolçağını tutmaktan başka bir seçenek kalmamıştı. At kısa adımlarla hızlı hızlı

yürüyordu. Sonra ağaçlarla kaplı bir tepeden aşağı inmeye başladılar. Sonbahar renklerine bürünmüş kocaman bir karaağacın etrafından döndükten sonra, iki tarafı akçaağaçlarla kaplı dar bir yola girdiler. Fayton ağaçların gölgelediği yola büyük bir hızla girdikten bir süre sonra, ortasında yan yana dizilmiş yapıların olduğu, geniş bir tarlaya geldiler. Bu yapıların arasında birkaç küçük ev, uzun bir baraka ve büyük bir ahır vardı. Ahır öyle büyüktü ki, diğer yapılar, annelerinin etrafında toplanmış civcivleri andırıyordu. Ahıra yaklaştıklarında gürültülü bir uluma, gelişlerini haber verdi. Cole atı yavaşlattı. Bu sırada koca bir siyah köpek çalılıkların arasından fırlayıp onlara eşlik etmeye başladı. Cole atı durdurduğunda, köpek oturup doktorun faytondan inmesini bekledi. İndiğinde de mutlu bir havlamayla sahibinin etrafında sevinç gösterileri yaptı. Cole, Alaina'nın inmesine yardım etmek için elini uzattığında, köpeğin de kafası karıştı.

"Bu da ne?" diye sordu Alaina.

"Köpek, tabii ki," diye cevap verdi Cole, ama Alaina'nın kızgın bakışını görünce güldü. "Çoban köpeği."

"Çok güzelmiş," diye mırıldandı Alaina.

"Pek sayılmaz," dedi Cole. Parmaklarını şaklatıp köpeğe emir verdi: "Asker, buraya gel ve hanımefendiyi selamla."

Köpek hızla koştu. Hayvanın boyunun beline kadar geldiğini görünce Alaina'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. Köpek önünde oturup patisini uzattı, kocaman kafasını kaldırdı ve sarı gözleriyle Alaina'ya baktı.

"Tokalaşmanı bekliyor," dedi Cole yumuşak bir ses tonuyla.

Alaina kendisine uzatılan patiyi cesur bir şekilde tuttuğunda, hayvan uzun ve pembe dilini gülümsercesine yana sarkıttı.

"Bir şey yapmaz, değil mi?" diye sordu Alaina, hayvan faytonun tekerleklerini koklarken. "Yani... insan şafan yemez, değil mi?" Köpeğin yaklaştığını görüp kocasına sokuldu. Cole köpeğe oturmasını emredince, biraz olsun rahatladı.

Cole meraklı gözlerle Alaina'ya baktı. Korktuğu bir şey olduğunu görmek onu mutlu etmişti. Roberta hayvandan nefret etmiş ve asla eve sokmayacağını söylemişti, ama hayvanın yakınlarda olmasından da hiç korkmamıştı. Cole, Alaina'da gördüğü

bu korkuya inanmıyordu. "O küstah Al zararsız bir hayvandan mı korkuyor yani?"

Alaina pelerinini düzeltti, korkusundan utanmıştı. "Korktuğumu söylemedim. Yankilerle yaratıkları arasındaki yerimi bilmek isterim sadece."

O andaki tavrı o kadar 'Al'e yaraşır biçimdeydi ki, Cole'un aklında hemen o pasaklı çocuğun hatırası canlandı. Bir zamanlar erkek olduğuna inandığı yüzün o ince hatlarına baktı, fakat erkek maskesinin nasıl başarılı olduğuna dair hiçbir ipucu bulamadı. Şu anda gördüğü, tamamen kadınsı ve ince kemikli bir yüzdü. Açık havada koyu kirpikli gri gözleri neşeyle parlıyor, güneş ipeksi saçlarına yansiyordu. Tepeden turnağa göz kamaştırıcıydı. Al'den sonra bu kadar çok mu değişmişti yani? Yoksa Cole kendi körlüğüne bir kılıf mı arıyordu?

"Eğer onu eve sokmak istemiyorsan, burada, ahırda tutarım."

Alaina nazikçe omuzlarını silkti. "Eğer senden daha terbiyeli ve kibarsa, eve geri getirebilirsin. Sanırım bir korumaya ihtiyacım olacak."

"Ah, Alaina," diye gülerek iç çekti Cole. "Bedeli ödersin demiştim. Sadece nazik sözler, lütfen."

"Affedersin." Alaina utançla burnunu kaşıdı. "Unutmuşum."

Aynı bedene hapsolmuş o tuhaf karışıma; hem pasaklı çocuk Al'e hem de karşısındaki bu güzel kadına hayretle bakan Cole, onu izlemenin hayranlık uyandırıcı olduğunu düşündü. "Eğer dışarı şapkasız çıkmaya devam edersen burnun kavrulacak," diyerek gülümsedi.

"Eğer hatırlarsan, artık bir şapkam yok."

"Başka şapkaların da var ama," dedi Cole.

Alaina meraklı gözlerle adama baktı. "Sizde başka şapkalar var, Binbaşı! Bende yok."

Cole kaşlarını çatı, ama cevap vermeye fırsat bulamadan uzaktan bir ses duyuldu:

"Bayan Alaina!"

Adını duyan Alaina arkasına döndüğünde kendisine doğru

koşan Saul'un gölgeli yüzünü gördü. Dişlerini ortaya seren geniş bir gülümseme siyahi yüzünü aydınlatmıştı. Saygılı tavrından ödün vermeyip şapkasını çıkardı.

"Tanrım, Saul," diyerek güldü Alaina. İriyarı uşağının giydiği kırmızı yün gömleğe ve yeni pantolona baktı. Saul ayrıca bağcıklı çizmeler ve ceket de giymişti. "Bu kaliteli giysiler içinde seni az daha tanıyamıyordum."

"Evet, Bayan Alaina. Hiç bu kadar zengin olacağımı tahmin etmemiştim. Baksanıza, hemen giyemeyeceğim kadar çok giyim oldu. Hatta tulum şeklindeki iç çamaşırlarımdan bir tanesi de -bunu söylediğim için beni affedin Binbaşı- arkadan düğmeli." Kaburgalarını kaşırken yüzünde kısacık bir acı ifadesi oluştu. "Ama korkarım iç çamaşırının yanında bana pire de sattılar."

"Yün iç çamaşırları sıcak günlerde giymeye pek uygun değildir," dedi Cole, Saul'un kaşıntısını kastederek. Kafasını kaldırıp parlayan güneşe baktı. Sonra da sordu: "Üşüyor musun ki Saul?"

Siyahi adam gülümsedi. "Hayır efendim. İyiyim, teşekkürler."

"Güzel," diyerek gülümsedi Cole. Alaina'nın sırtına dokunarak ahır işaret etti. "Olie bana bir şey göstermek istedi. Hemen dönerim."

Köpek, sahibinin peşinden gitti. Alaina da Saul'un konuşmaya başladığını fark edip, kocasını gözleriyle takip etmeyi bıraktı.

"Bay Cole bana bir ev verdi, Bayan Alaina. Bir Yanki'ye göre o kadar da kötü biri değil bence."

Alaina gülümsedi. "Sana iyi davrandılar o halde? Burası hoşuna gitmiş anlaşılan?"

"Yani... insanlar... iyiler... Ev de gayet iyi, giysiler sıcak. Ama Bayan Alaina..." Saul aniden ciddileşti. "Ben kendi evimizin sıcak güneşini özleyorum. Buradaki güneş sanki farklı."

"İkisi de aynı güneş," dedi Alaina, "belki buradaki bizimki kadar arkadaş canlısı değildir, o kadar." Ahıra doğru bakarak yüksek sesle düşündü: "Binbaşı soğuktan pek etkileniyormuşa benzemiyor. Belki de yalnızca bakış açısıyla ilgilidir."

"Evet efendim, belki de öyledir." Saul eliyle arka tarafı işaret etti. "Sanırım işime dönersen iyi olacak. Bu giysiler ve her şey için çok çalışmam lazım. Buradan Bay Cole'a borçlu bir şekilde ayrılmak istemem."

"Ayrılmak mı?"

"Ah, hemen değil, Bayan Alaina. Ama bir gün eve dönmem gerekecek. Eğer siz de dönmek isterseniz, bana haber verin. Aynı geldiğimiz gibi, apar topar döneriz."

"Teşekkürler, Saul." Alaina fısıldar gibi konuşuyordu. "Ama senin gibi ben de Binbaşı'ya borçlandım. Üstelik geri ödeyecek gelirim de yok." Köpeğin geri döndüğünü görüp sustu. Cole'un da hemen arkasından geleceğini biliyordu. "Bunu başka bir zaman konuşuruz. Sanırım Binbaşı geliyor."

Saul başını salladı. "Kendinize iyi bakın, Bayan Alaina. Söylediğim gibi, ne zaman isterseniz hemen geri dönebiliriz. Bay Cole'a borcumuzu her zaman yollayabiliriz."

Siyahi adam hızla işinin başına dönerken, Cole ahırdan asık bir yüzle çıktı. Yel değirmeni yüksekteki yerinde tüm gürültüsüyle gacı gücür çalışmaya devam ediyordu. Rüzgâr bahçeyi gölgeleyen ağaçların arasından hışırtıyla geçerek parlak renkli yaprakları Cole'un ayaklarına doğru sürüyordu.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Alaina, Cole yaklaşınca.

Cole cevap vermeden Alaina'yı faytona bindirip yanına oturdu. "Geceleyin birisi bir sürü eyeri ve koşum takımını yalağın içine atıp üstlerine tuz dökmüş."

Alaina bu deri malzemelerin tekrar yumuşak ve işe yarar hale gelebilmesi için harcanacak zamanı ve çabayı ya da onları değiştirmek için harcanacak parayı tahmin edebiliyordu. "Kim neden böyle bir şey yapmış olabilir ki?"

Cole derin derin iç çekti. "Bilemiyorum."

"Böyle bir şey daha önce olmuş muydu?"

"Hayır, hiç olmadı," diye geveledi Cole.

Alaina endişeyle kaşlarını çatı. "Eğer bunu yapanın ben... Bak, sen beni buraya getirene kadar ben ahırın nerede olduğunu bile bilmiyordum."

"Biliyorum Alaina," dedi Cole sakince.

"Saul da böyle bir şey yapmaz!" dedi Alaina, kendinden emin bir sesle.

"Lanet olsun, Alaina! Ben sizi suçlamıyorum ki."

"Burada Güneyli olarak sadece biz olduğumuz için, pekâlâ bizi suçluyor olabilirsin diye düşündüm!" diye ısrar etti Alaina.

"Belki başka birisi daha aynı böyle düşünmüştür! Belki de düşmana çok yardım ettiğimi düşünmüşlerdir. Ne bileyim ben! Tek bildiğim bütün o eyer ve koşum takımlarına yazık olduğu."

Köpek, faytonun yanında yere oturup sahibinden emir beklemeye başladı. Bir yandan da kuyruğunu sallıyor, kuyruğunu salladıkça etraf toza bulanıyordu. Cole dizginleri şaklatıp faytonu harekete geçirene kadar, köpeğin sarı gözleri beklenti içinde adeta dans etti.

"Pekâlâ, Asker. Bizimle gel."

Asker havladı ve faytonun hızına yetişmek için koşmaya başladı. Bu sert fayton yolculuğu, Alaina'nın soluğunu kesiyor, herhangi bir şey söylemesine imkân vermiyordu; Cole da sessizliği bozacak en ufak bir söz etmeyince, birbirlerine kayıtsız kalarak hızla yol aldılar. Yol bir ara ulu ağaçların arasına doğru kıvrıldı, toprak zemin düzleşse de at hızını hiç kesmedi. Yol kenarındaki çalılığın ardında asmalarla kaplı bir ev vardı. Ev, Cole'un ilgisini hiç çekmese de, Alaina dönüp dönüp eve tekrar baktı. Kahverengiye çalan kızıl yaprak yığınları evin birçok ayrıntısını gizlese de, sarmaşıklarla örtülü ahşap dış cephesinin arasından baklava biçimindeki pencere camları ışıldıyordu. Camların üst tarafında ise, sedir ağacından yapılma dik çatı katı ve uzun tuğla bacası görünüyordu.

"Burası neresi?" dedi Alaina. Çenesiyle evi işaret etti.

"Eski ev," diye cevapladı Cole, Alaina'nın işaret ettiği yere bakmadan. "Kır evi. Babamın buraya geldiğinde yaptırdığı ilk ev." Kaşlarını hafifçe çatarak devam etti. "Büyük evi ise üvey annem için yaptırmıştı."

Alaina sözlerine devam etmesini beklese de Cole başka bir şey söylemedi. Genç kadın çok merak etmişti, fakat kocasının bu konu hakkında daha fazla konuşmak istemediği belliydi. O yüzden konuyu o anlık kapadı.

"Saul'a çok cömert davranmışsın. Sana teşekkür etmek isterim," diye mırıldandı.

"Sadece borçlarımı ödemeye çalışıyorum."

"Ona ne borcun var ki?" diye sordu Alaina.

Yol ayrımına geldiklerinde Cole atı durdurup Alaina'ya baktı. "Siz ikiniz benim hayatımı kurtardınız," diyerek çıktı. "Bu her şeye bedel."

"Bu evliliğe razı gelmenin nedeni bu mu?" diye sordu Alaina, açık sözlülükle.

Razı gelmek mi? Cole arkasına yaslandı ve düşünceli bir şekilde sağ bacağına ovuşturdu. Alaina şimdi ne tür bir oyun oynuyordu acaba? Uğradığını düşündüğü hakaretlerin acısını dindirecek nazik bir cevap mı bekliyordu? Eğer istediği buysa, alacaktı. "Kendimde bir yükümlülük hissettim, kaldı ki sen akrabamdın, Roberta'nın kuziniydin."

Uzun bir süre sessizce birbirlerine baktılar. Cole, verdiği cevabın Alaina'nın duymak istediğiyle uzaktan yakından ilgisi olmadığını anladı. Hafifçe öne eğildi.

"Benim anlayamadığım şu; hayatımı kurtarmak için kendini neden öylesi bir tehlikeye attın?"

Alaina, tüm kibriyle ince burnunu yukarı kaldırdı. Hiçbir cevap vermeyince, Cole da o kendine has inadıyla üsteledi:

"Neden?"

Alaina umursamazca omuzlarını silkip alaycı bir tavırla tane tane cevap verdi: "Sen akrabamdın, çünkü Roberta'nın kocasıydın."

Cole, şaşkın gözlerle Alaina'ya baktı. "Hepsi bu mu?" diye sordu. "Sadece akraban olduğum için mi?"

Alaina kibirle Cole'a baktı. "Evet aynen öyle söyledim, Yan-ki."

Cole kaşlarını çatarak dizginleri şaklatı ve kır evinin önünden hızla uzaklaşmaya başladılar. Daracık koltukta vücutlarının yan yana olmasını her ikisi de uzun süre görmezden gelemese de, aralarındaki sessizlik bu kez oldukça keskindi. Cole'un düşünceleri başka yerlere sürükleniyordu, ama ilgisini bu kadar

çok çeken bir kadının yanı başında olmasını görmezden gelmek de hiç kolay bir iş değildi.

"Farklı farklı maskelere büründüğün için," dedi sonunda, "beni rıhtımda karşılayacak olanın hangisi olduğunu kestiremiyordum. Paspal Al mi, dar kalçalı suskun dul mu, yoksa baştan çıkaran genç Camilla Hawthorne mu? Ama karşılayan kişi bir başkası oldu, yakınımda tutsam da hiçbir zaman tam olarak göremediğim."

"O geceyi hatırlamak istemiyorum, bayım," dedi Alaina uka-la bir tavırla. O gecenin karanlığında o kadar çok fısıltı ve heyecan verici öpücük vardı ki, hatırlayınca utanıyordu.

Cole'un alaycı gözlerinden başını çevirdi, uzun bir süre faytonun yanında koşan köpeği seyretti. Bazen, o temizlikçi çocuk rolünü ya da oynamak zorunda kaldığı diğer rolleri arkasında bırakamayacakmış gibi geliyordu.

Fırtınanın sert rüzgârları, ağaçları parlak yapraklarından mahrum bırakmakta bir hayli başarılı olmuştu. Yalnızca inatçı meşe ağaçları, sonbaharın toprak renkli yapraklarını taşıyordu. Nehre yaklaşıp kıyı boyunca ilerlemeye başladıklarında, çoban köpeği nehrin sığ sularına neşeyle atılıp kurbağa ve balıkları kovaladı, uçuşan yaban ördeklerini yakalamaya çalışırcasına suyun içinde debelenip durdu. Saint Cloud civarlarına yaklaştıklarında, Cole faytonu yavaşlattı ve bir ışık çalıp köpeğin faytonun arka tarafına çıkmasını sağladıktan sonra sert bir sesle, "Orada kal!" diye komut verdi.

Sonra da Alaina'ya soru sorma fırsatı tanımayıp, "Oldukça naziktir," diye cevap verdi. "Ama insanlar yüzündeki gülümsemeyi başka bir şeyle karıştırıyorlar ve bir de yabancı atlarla pek iyi anlaşıyor."

Alaina tam ağzını açıp bir şeyler söyleyecekti ki, nazik olacağına dair verdiği sözü hatırladı ve yapacağı karşılaştırmayı içine attı. İnsan eğer güzel şeyler söylemeyecekse, sessizliğini koruması gerekirdi; bu çok iyi bilinen bir atasözüydü. Böylece, yolculuk sessizlik içinde devam etti.

Tüccar dükkânıyla dolu birkaç mahalleyi geride bıraktıktan sonra geniş, çamurlu bir yoldan geçip, sarı tuğlalardan inşa edil-

miş bir ambara vardılar. Ambara iyice yaklaştıklarında, Alaina geniş ahşap yükleme rampasında uzanmış ya da uyuklayan bir sürü adam gördü. Büyük kapılardan birinin üzerinde aşırı süslü bir bira reklamı vardı, diğerinde ise bir açıklama yazısı vardı:

İşçi Lokali

Bira 5 sent

Yemek 50 sent

Yatak: Gecesi 25 sent / yastık-yorganla beraber 50 sent

Cole faytonu ahşap rampaya paralel olarak durdurup dizginleri kazığa bağladı, sonra koltuğun altından değneğini çıkardı. Her zaman kullandığı değnek değil, daha ağır, eğri büğrü bir bastondu bu. Koyu renkli bir vernikle parlatılmıştı, kalın taraftaki tutma yerini ise bir budak oluşturunuyordu. Uzun yolculuk sırasında uyuşan yaralı bacağına uzatıp, Alaina'ya alaycı bir şekilde gülümsedi.

"Şuraya bir iş ilanı koymam gerek," diye açıkladı ve bastonuyla işaret etti. "Buradaki gençlerden bazıları kendilerini ispat etmeye çok hevesli. Eğer her şey yolunda giderse, birkaç dakika içinde geri dönerim." Rulo haline getirilmiş ilanı kolunun altına alıp bir ayağını rampaya attı. Tam bu sırada arkasına dönüp uyardı: "Rica ediyorum, hanımefendi, faytondan ineyim demeyin."

"Korkmana gerek yok," diye yanıtladı Alaina. Bir yandan da onlara bakan meraklı işçileri süzdü.

Cole platformun üzerine çıkıp parmaklarını şaklattı. Asker de bunun üzerine hemen arabanın arkasından atlayıp sahibinin gösterdiği yerde durdu. "Otur!" Köpek komutu yerine getirdi. "Bekle! İzle!" Hayvan güçlü çenesinden uzun dilini çıkardı ve sarı gözleriyle erkek kalabalığını izlemeye başladı.

Cole, son bir kez etrafa baktıktan sonra, kapıya doğru ilerleyip lokale girdi. Gözden kaybolduktan sonra erkekler toplaşıp faytona yaklaşmaya başladılar. Her zaman böyle güzel bir manzara görmeye fırsatları olmuyordu, hem ağaç kesme kampalarında geçirecekleri uzun aylar da gittikçe yaklaşıyordu. Alaina,

yaklaştıklarını fark etmemiş gibi davranıyordu, kırbacı dikkatle kaldırıp oynamaya başladı.

Adamlardan biri rampada ilerleyip, faytonun yanında durdu. Olduķa iriyarıydı. Uzun sarı saçları, yün ceketinin yakasından aşağı uzanıyor, sakalları upuzun çenesini gizliyordu. Asker hırlamaya başladı, ama adam hiç umursamadan bir ayağını faytonun kenarına koydu.

"Senin yerinde olsam bunu yapmazdım," diye uyardı Alama.

"Ah, küçük hanım, köpekten gerçekten de çok korktum." Adam gürültümlü bir kahkaha attı. "Eğer köpeğini seviyorsan, ona sessiz olmasını söyle."

Bunu söyledikten sonra yan tarafa doğru bir tekme savurdu; köpek de hafifçe çömelip dişlerini gösterdi, sırtındaki tüyler sinirle havaya kalkmıştı.

"Ne kadar saygısız bir köpeksin sen!" Etrafına bakındı, yan taraftaki birkaç kişiye ite kaka geçip uzaklaştıktan sonra uzun bir sopayla geri geldi, "Sana iyi bir ders vereceğim şimdi!"

Köpeğe doğru salladığı sopa, sanki sert bir ağaç gövdesine çarpar gibi, hayvanın göğsüne çarptı. Asker sopayı ısırıp adamın elinden kaptı. Sarı gözlerinden öfkesi okunuyor, beyaz dişleri parlıyordu. Tehditkâr bir şekilde adama doğru yaklaşmaya başladı.

Tam bu sırada, "Asker!" diye bağıran Cole'un sesini duyunca köpek olduğu yerde donakaldı. "Buraya gel!" Hayvanın gözleri hâlâ adamın üzerinde olsa da, sahibinin komutuna uyup faytonun yanına gitti.

İriyarı adam Cole'a bakıp küstah bir şekilde konuşmaya başladı. "Çok şanslısın! Gundar, yani ben köpeğini gebertecektim az daha."

"Şanslı olan sensin!" diyen Cole, bastonuyla Asker'i gösterdi. "Bu cins köpekler, kurtları spor olsun diye avlayıp öldürtür. Asıl görevi ise vahşi boğaları ve büyük ayıları yakalamaktır. Senin icabına bakması iki dakikasını bile almazdı."

Gundar'ın yüzünde anlık bir korku belirdi, sonra bir boğa ya da ayıdan aşağı görölmesi yüzünden büyük bir öfkeye kapıldı. "Ya sen ne çok konuşuyorsun!" Arkadaşlarının hayranlığını

kazanmaya çalışıyordu. "Şimdi çek git! Gundar, küçük hanımı beğendi. Biz biraz konuşacağız!"

Cole'a sırtını döndü, faytona yaklaşır rampanın kenarından boynunu uzattı. Cole da elindeki bastonla adamın bileğine sert bir darbe indirdi. Sarışın adam aniden yere yuvarlandı ve sonra doğrulup öfkeli gözlerle Cole'a baktı. Bir parmağını ağzının yan tarafına götürdü ve tekrar parmağına baktığında üzerinde kan görünce öfkesi daha da arttı. Hiddetle birkaç sözcük geveledi ama hangi dilde konuştuğu belli bile olmuyordu. Zaten bu sözleri Alaina'nın anlamaması daha iyiydi.

"Küçük hanım," dedi Cole alaycı bir tavırla, "benim ka..."

Adam bir anda fırlayıp Cole'u bacaklarından yakaladı. Boğuşurken bira reklamının olduğu kapıya çarptılar. Binbaşı'nın ayakları yere değmiyordu. Alaina faytondaki koltuğundan kalktı, avucunun içinde tuttuğu kırbağı sıktı. Köpekse, iriyarı adamla kapı arasında kalan sahibini görüp havlamaya başladı. Ama Cole bastonuyla adamın çenesini arkaya doğru itince, adam dengesini kaybederek geriye doğru sendeledi. Cole'un ayakları tekrar yere basıyordu artık. Alaina koltuğuna geri oturdu, ama vücudundaki bütün kaslar kaskatı kesilmişti.

Cole'un yüzündeki ifade hem yarasının, hem de kavganın acısının kanıtıydı, fakat şimdi bacağı için mızımızlanma zamanı değildi. Yana çekilip adamın sırtına bastonuyla vurdu. Adam arkasını döndüğünde de, Cole olanca gücüyle bastonunun yumrulu, kalın ucunu adamın karnına geçirdi. İriyarı serseri nefessiz kalarak geri geri gitti. Cole da adamı takip etti ve bastonunu ters çevirerek kafasının önce sol, sonra sağ tarafına vurdu. Ama bir varile vurmak gibi bir şeydi bu; ses vardı ama adam etkilenmiyordu! Cole bastonunun kalın tarafını yeniden çevirip iriyarı adamın kafasına bu sefer tam ortadan vurdu.

Sonra bastonunun pozisyonunu değiştirerek, kendi göğsünün üzerinde tıpkı bir tüfek gibi tutmaya başladı. Bastonun kalın ucuyla saldırıp adamın bacaklarına vurdu, serseri dengesini kaybedip geri geri gitti. Rampanın tam kenarında, devrilmek üzere olan bir çam ağacı gibi görünüyordu. Cole da adamın göğsüne bastonuyla hafifçe dokunarak son hamleyi yaptı. Ada-

mın rampadan suların içine düşmesiyle sığrayan çamur atı korkutmuştu. Alaina dizginleri çekip atın sakinleşmesi için sakin bir sesle bir şeyler mırıldandı.

Cole bastonunu tuttu, kalabalığı süzdü, ama kimse yenilen Gundar'ın yerine geçmeye niyetli görünmüyordu. Bitkin düşen haydut çamurla kaplı vücudunu yerden kaldırırken, Cole da kendisini endişeli gözlerle izleyen Alaina'nın yanına oturdu. Arkadaki koltuğa eliyle yavaşça vurarak Asker'i çağırdı. Kırbacı vurarak atı harekete geçirdi ve lokalden uzaklaşmaya başladılar.

"İyi misin?" diye sordu Alaina telaşla. "Bacağın acıyor mu?"

"Biraz incinmiş olabilir." Alaina'ya baktı. "Ama iyileşecek."

Alaina arkasına baktığında, bir sürü adamın Gundar'ı çekerek rampaya çıkardıklarını ve üzerine kova kova su döktüklerini gördü. Bu buz gibi soğuk banyoyu düşününce tüyleri diken diken oldu. "Belli ki, içmeyi sevdikleri kadar dövüşmeyi de seviyorlar," dedi Alaina.

"Kavgacı adamlardır," dedi Cole. "Kendi aralarında sıkı bir hiyerarşileri var, ama kasabadan dışarı çıktıklarında hepsi iyi birer işçiye dönüşür."

"Çiftlikte daha çok adama mı ihtiyacın var?" diye sordu Alaina merakla.

"Çiftlikte değil," diye cevapladı Cole. "Kuzeyde büyük bir ormanlık arazim var, artık orayla da ilgilenmem gerekiyor."

Nehir kıyısından yollarına devam etseler de, Alaina ev istikametinde ilerlemediklerini fark etti. "Şimdi nereye gidiyoruz?" Sesinde telaşlı bir merak vardı. "Beni metresinle tanıştırmaya mı götürüyorsun?"

Cole dönüp Alaina'ya hayretle baktı, ama karısının yüzündeki ifadeyi görünce şaka yaptığını anladı. "Pek sayılmaz," diyerek güldü. "Lokalde bana bırakılmış, eski bir arkadaşın kasabayı ziyarete geldiğine dair bir not vardı. Adam kuzeydeki işçilerim için muhteşem bir işçibaşı olabilir."

Bir süre sonra fayton, aşırı süslü, büyük, beyaz bir eve yaklaştı. Bağlama kazığının önünde durduklarında, hemen hemen Cole'un boylarında, uzun boylu, zayıf ama daha genç bir adam evin önündeki verandaya çıktı.

Cole ıslık çalıp adamı işaret etti. "Öldür onu Asker!"

Köpek faytondan öyle büyük bir heyecanla atladı ki, koltuklar titredi. Duyduğu komutla şaşırıp kalan Alaina nefesini tuttu, ama köpek neşeyle havlayıp basamaklardan çıktı ve patilerini adamın omuzlarına koydu.

"Otur, seni öküz yavrusu!" dedi adam, bir yandan da köpeğin yüzünü yalamasını engellemeye çalışıyordu. "Cole! Onu geri çağır sana!"

"Beş para etmez kırma köpeklerini millete kakalamak neymiş, gör bakalım!" dedi Cole gülererek. Sarışın adam hâlâ Asker'in şımarık oyunları ile boğuşuyordu.

"Kırma mı! Hah!" diye bağırdı adam. "O köpeğin soyunun seninkinden daha temiz olduğu kesin."

Cole bacaklarını faytonunun kenarından dışarı savurdu ve yavaşça zemine doğru kaydı. Ayakları yere değerken, Alaina kocasının boynunun tutulduğunu ve uzun bir süre sağ bacağına yüklenemediğini gördü. Cole daha rahat yürüyebilmek için, koltuğun altından siyah bastonunu çıkardı ve Alaina'yı faytondan indirmek için onun oturduğu tarafa gitti. Alaina indikten sonra kocasının koluna girdi ve eve doğru dikkatle yürümeye başladılar. "Karım Alaina," diye tanıttı Cole karısını, merdivenlerden çıkarken. "Bu da Franze Prochavski, Polonyalı bir arkadaş."

"Polonyalı değil!" diyerek adeta bir delikanlı gibi sevimli bir şekilde güldü Franze. "Prusyalı! Tabii kaskafalı bir Alman olarak, Cole aradaki farkı anlayamıyor."

"Avusturyalı!" diye gülererek düzeltti Cole.

"Tabii ki!" Franze'in koyu renkli gözleri intikamını almış olmanın gururuyla parladı. "Affedersiniz, Herr¹³ Latimer."

Bu sırada, hamile olduğu oldukça belli olan, hoş bir genç kadın ön kapıyı açıp yanlarına geldi. Tıpkı gülümsemesi gibi sıcak ve samimi bakan mavi gözleri de mutlulukla parıldıyordu.

"Karım Gretchen," dedi Franze, Alaina'ya.

"Cole'un ilk karısıyla tanışma fırsatımız olmamıştı." Gretchen'in hafif Alman aksanlı konuşması oldukça sevimliydi.

13 Herr: Almancada 'Bay' -ed.n.

"Biz de sizinle tanışmak için bugünü ayarladık. Cole'un iyi bir seçim yaptığını görmek beni çok mutlu etti." Alaina'nın ince ellerini avuçlarının içine aldı. "Umarım Cole'un bu kez bebek sahibi olma fırsatı da olur, değil mi?"

Cole'un bakışlarını üzerinde hissedince, Alaina birdenbire büyük bir utanca kapıldı. Kafa karışıklığıyla birkaç kelime geveleyip, cevap olarak kabul edilmesini umut etti.

"Bu benim ikinci kez hamile kalışım," dedi Gretchen, ama sözlerine mutsuz bir sesle devam etti. "Önceki bebeğimizi, Cole'un savaştan dönmesinden önce kaybettik. Ebe, bebeğin yanlış geldiğini ve kordonunun boynuna dolanıp nefesini kestiğini söyledi. Bu seferki doğumla Cole ilgilenir, değil mi?"

"Bana fazla güveniyorsun, Gretchen," dedi Cole kibarca.

"Çünkü senin civardaki en iyi doktor olduğunu biliyorum. Buna hayır diyemezsin, değil mi? Doğum zamanında kuzeye geleceksin, tamam mı?"

"Ben artık doktorluk yapmıyorum," dedi Cole sessizce.

"Hayır!" dedi Gretchen, gözlerini kocaman açarak. "Sen bu mesleği çok seviyordun! Nasıl böyle bir şey yaparsın?"

Şimdi izleme sırası Alaina'daydı, Gretchen'den bile daha fazla merak etmişti cevabı. Cole'un kafası karışmıştı, kaşlarını çatarak yere baktı. "Şartlar mesleği bırakmamı gerektirdi."

Kadın Alaina'ya döndü, böyle yetenekli bir doktorun mesleğine geri dönmesini bütün kalbiyle istiyordu. "Onu fikrini değiştirmesine ikna edemez misin?"

"Bilemiyorum," dedi Alaina sessizce. "Bana neden bıraktığını söylemedi." Kocasını dönüp ona bakınca, Alaina da onun gözlerinin içine baktı. "İşinde iyi olan bir doktorun mesleği bırakması büyük bir kayıp."

Gretchen çifti seyrederken aklında hiçbir şüphe kalmamıştı. Cole kabul etmeye hazır olsun ya da olmasın, eğer onu etkileyebilecek bir kadın varsa, bu hiç şüphesiz Alaina'ydı.

Gretchen ısrar edip onları içeri davet ettikten sonra çay ve yanında leziz kurabiyeler getirdi. Sıcak ocağın önündeki masaya oturlurlarken, Alaina evin Gretchen'in anne babasına ait olduğunu, yaşlı çiftin öğleden sonralarını dışarıda geçirmek üzere

evden ayrıldıklarını, genç çiftinse Cole'un arazisinin yanına kurmaya çalıştıkları çiftlikten buraya ziyarete geldiklerini öğrendi.

İş meselesi konuşulmuş ve öğle saatleri çoktan geride kalmıştı. Cole, Alaina'yı faytona götürdü. Gretchen, fayton gözden kaybolana kadar kapıda bekledi. sonra nazik bir gülümsemeyle kocasına döndü. "Bebegin doğumu yaklaşınca Cole kuzeye gelecek."

Franze karısına baktı, kafası karışmıştı. "Nereden biliyorsun?"

Gretchen gülümsedi. "Biliyorum işte."

tarama : ırmak/chatlak!

düzenleme : vero

www.twilightturk.com

Otuzuncu Bölüm

Akşam karanlığı çökmeden önce, sıcak bir güneybatı rüzgârı uyuyan kasabayı hareketlendirmişti. Alaina, sıcak havanın tadını çıkarmak için penceresini açtı. Nehir, uçurumun her iki tarafına doğru kıvrılıyor, batan güneşin altında tembelce akıyordu. Arada sırada bir esinti gelip zemini süpürüyor, nehrin sularını karıştırıyordu. Aynı şekilde Alaina'nın aklına takılan düşünceler de huzurunun pürüzsüz yüzeyini bozuyordu. Hatıralar dalgalara sebep oluyor ya da yüzeyin hemen altında saklı duran kayaların üzerinde tuhaf şekiller çiziyordu. Cole'un, yalnızca yapılacak en iyi şeyin bu olduğunu hissederek onunla evlenmesi, dev bir kayaydı ve mantığının akıntısını çamura buluyordu. Alaina'nın bütün bunları öylece kabul etmiş olması da, zihnini allak bullak eden bir rüzgârdı. Duygularının hor görüldüğünü düşündüğü halde, Cole'a hak ettiği öfkeyi duyamıyordu.

Derin bir iç çekerek elbiseleriyle ilgilenmeye devam etti. En güzel elbisesi olan ince, siyah çizgilerle süslenmiş sarı taftadan elbisesini giydi. Kalça kısmı gösterişli olan etek kısmının ön tarafında çaprazlama dantel şeritler vardı. Elbisenin üst kısmı kıvrımlarla süslenmiş, şişkin kolları da siyah dantellerle bezenmişti. Sırtındaki minik düğmeleri zar zor iliklerken, Cole'un yardım etmek için yanında olmamasına bir hayli içerledi. Ama eve döndüklerinden kısa bir süre sonra Pennsylvania'lı avukat gelmiş, iki adam iş konuşmak için çalışma odasına çekilmişti. Bu yüzden Alaina'ya da bütün öğleden sonrasını boş işlerle geçirmek kalmıştı.

Alaina sandalyeyi alıp, kocasının yatak odasına açılan kapıya dayadı. Oysaki içeriden ses gelmiyordu. Bu sırada çalan saati

fark edip şaşkınlıkla şömine rafına baktı. Gün içinde bir ara, yatak odasının dekoruna süslü bir saat eklenmişti. Saat yarım saat sonra tekrar vurduğunda, Darveyle gelecekti. Giyinmişti ve hazırды. Cole ise akşam yemeği için üstünü değiştirmeye henüz gelmemiştir.

Zaman akıp giderken, Alaina misafirlerin gelip gelmediğini duymak için koridorun kapısını açtı. Cole giysilerinde uygun-suz bir şey bulup, ona aldığı giysileri neden giymediğini sorup tartışma yaratmasını diye son bir kez aynanın önüne geçip kendisine baktı. Saçlarına fazladan bir ilgi göstermiş, koyu bukleleri parıldayana kadar taramıştı. Saçları ortadan ikiye ayrılmış, arkada ipek bir tokayla topuz yapılmıştı. Böylelikle yüzü ortaya çıkmıştı. Kendini hoş ve kadınsı hissetmek, nadir yaşadığı bir deneyimdi, ama Cole'un nasıl tepki vereceğinden hâlâ emin olamıyordu. Kulaklarından sallanan gözyaşı şeklindeki pırlanta küpeler, Cole'u sakinleştirmeye yetebilirdi ama umutlarını kocasının önceden tahmin edilemez tepkilerine bağlayamazdı.

Kısa bir süre sonra, aynada kendi yansımasını seyreden Alaina'nın kulağına bir ses çaldı. Tüyleri diken diken olmuştu. Birdenbire aynada bir şeyin hareket ettiğini görür gibi oldu, arkasına döndüğünde kapının eşliğinde kimseyi görmedi. Bir lamba alıp koştu. Bütün koridoru yürüdü ama hiç kimseyi görmedi. Karanlığı dağıtmak için lambayı koridorda yüksek bir yere bıraktı. Hayali misafiri eğer geri dönmek istiyorsa, lambanın yaydığı ışığa tahammül etmesi gerekecekti; ama bu pek mümkün görünmüyordu, zira görünüşe bakılırsa gizemli misafiri gölgelerden hoşlanıyordu.

Bu sırada ön koridordan sesler gelmeye başlayınca, Alaina, Miles'un misafirleri karşıladığını anladı. Derin bir nefes aldı, kendini Cole'un arkadaşlarıyla tanışmaya ve evin hanımı gibi davranmaya hazırladı. Koridorda yürürken aklı hâlâ aynada gördüğü gölgedeydi. Cole'un geçen akşam konuştuğu şu Mindy de kimdi? Bu evle ve Cole'la ne ilgisi vardı?

Merdivenlerden inerken tafta elbisesinin hışırtısı Braegar'ın ilgisini çekti. Adam kız kardeşinin paltosunu çıkarmasına yardım ettiğini unutup, aşağı inen güzelliğe hayranlıkla bakakaldı.

Ev sahibesini selamlamak için koridorda hızlı adımlarla yürüyüp, Miles'i kardeşine yardım etmesi için geride bıraktı.

Topuklarını çarpıp başını kibarca öne doğru eğdi, sonra da Alaina'nın elini tutup geleneksel bir selamlama şekli olarak iyice öne doğru eğildi. "Hanımefendi, bu kuzey iklimini güzelliğinizin ışığıyla ısıtıyorsunuz."

"Çok kibarsınız, efendim," diye cevap veren Alaina, zarif bir şekilde gülümsedi.

Giriş salonunda yürürken Braegar'ın kendisine eşlik etmesine izin verdi, sonra kolunda ceketler olan kâhyanın yanında durup gizlice fısıldadı: "Miles, Doktor Latimer'a konuklarımızın geldiğini haber verir misin?"

"Derhal, hanımefendi." Zayıf hizmetkâr kibarca eğilip çalışma odasına gitti.

Braegar'ın kız kardeşi, yeni Latimer kadını süzdü. "Braegar'ın bu akşam buraya gelmekte neden bu kadar telaşlı davrandığını çok düşünmüştüm," dedi. "Şimdi gayet iyi anlayabiliyorum."

Alaina iltifatı nasıl kabul edeceğini bilemedi, ama ileride ister dostu, ister düşmanı olsun, bu kadın, kocasının evinde bir misafirdi ve Güneyli misafirperverliğiyle karşılanmalıydı. Bir rakibin aklını karıştırmak ya da bir dostun hoşuna gitmek için sıcak bir gülümsemeden daha iyisi yoktu. Yumuşak, pembe dudaklarında nazik bir tebessüm beliren Alaina elini uzattı. "Siz Carolyn olmalısınız."

Gecikmiş bir kibarlıkla Braegar, Alaina'yı annesi ve kız kardeşiyle tanıştırdı. "Sizi sevgili annem Bayan Eleanore McGivers Darvey'le tanıştırmam gerekirdi. Tahmin ettiğiniz gibi bu da yaşlanmış ve evde kalmış kız kardeşim Carolyn."

Sarışın kadın sert bir ifadeyle gülümsedi. "Sizinle tanışmayı dört gözle bekliyorduk, Bayan Latimer. Ayrıca Braegar'la çoktan tanıştığınıza göre, neden hâlâ evlenmediğinizi anlamışsınızdır." Kardeşine baktı. "Doğuştan aptallığın had safhada olduğu bir aileye girmek isteyecek çok erkek yok."

Alaina kahkaha atmamak için kendini zor tutsa da, gözlerindeki ışıltıyı saklayamadı. Kadının ilk bakışta sevimsiz görünmesinin tek nedeninin, bu soğuk espri anlayışı olmasını umut etti.

Braegar abartılı bir şaşkınlığa düşse de, kafasında hazırladığı cevabı veremeden annesi araya girip onu engelledi. "Çocuklar! Çocuklar!" diye çıkıştı Eleanore. "Bu soytarılığınız yüzünden genç hanım, benim çocuk değil, küçük kargalar yetiştirdiğimi sanacak!"

"Yo, kesinlikle," diye güvence verdi Alaina. "Aksine, bana kendi ailemle ilgili sıcak anılarımı hatırlattı."

Bu kibar cevap Eleanore'un hoşuna gitse de, Cole'un genç karısını bu kadar çabuk kabullenmeye niyeti yoktu. Cole'un ilk evliliğinin suçunu doğrudan genç adama yüklemiş ve onu kör şehvetinden dolayı içten içe kınamıştı. Bir zamanlar Cole'un Carolyn'le evlenmesinin hayallerini kurmuştu, fakat bunu ne kadar istese de, Cole'un gözü dışarıdaydı ve burnunun dibindeki iyi yetiştirilmiş bu kızı göz ardı etmişti. Belki de Cole ve Carolyn çok yakın oldukları için, Cole onu bir kız kardeşten daha farklı biçimde görememişti. Roberta'nın ölümünden sonra Eleanore'un hayalleri yeniden canlanmıştı. Cole'un aklının başına geleceğini ve evleneceği kadını daha yakınlarda arayacağını ummuştu. Ama Cole bir kez daha tamamen yabancı biriyle evlenmeyi seçmişti. Tanrı aşkına, başka bir Güneyli sürtükle hem de! Kendi zavallı kızı Carolyn ise yirmi yedi yaşında ve hâlâ evde kalmış bir kızdı.

Bu sırada çalışma odasının kapısı açıldı ve Cole'un sesi duyuldu. "Bu konuda sana güveniyorum, Horace."

Alaina sıcak bir gülümsemeyle, iki adamın yürümekte olduğu koridora doğru döndü. Cole'un üzerinde hâlâ sabah giydiği siyah giysi vardı ve destek ararcasına bastonuna yaslanmıştı. Acısı, gergin dudaklarından okunuyordu; koridorda durup etrafına bakındığında, Alaina, kocasının durmasının nedeninin bacasını dinlendirmek olup olmadığını merak etti. Cole bir an gözlerini Alaina'dan alamadı, ne kadar güzel olduğunu fark etmişti. Braegar'ı kibarca selamlayıp onlara doğru yürümeye başladı ve iki kadına gülümsedi. Kır saçlı avukatı Darveylerle tanıştırdı, sonra da kolunu Alaina'nın beline dolayıp formaliteleri yerine getirmiş oldu. "Öğleden sonra karımla tanışmıştım."

Horace Burr, Alaina'nın elini tuttu. "Kocanızın bu kadar çok zamanını aldığım için özür dilerim, Bayan Latimer. Umarım beni affedersiniz."

"Ancak bize bu akşam yemeğinde eşlik ederseniz, Bay Burr." Alaina samimi ev sahibesi rolünü içten ve sıcak bir şekilde oynarken, Cole'un üzerine yapışıp kalmış olan çekici puro dumanı ve konyak kokusu, kendi kendine bile açıklayamadığı hislere kapılmasına neden olmuştu.

Horace neşeyle güldü. "Böylesi cana yakın ve tatlı insanlara katılmaktan büyük haz duyarım." Bayan Darvey'in elini tuttu. "Latimerların uzun yıllar boyu sizden bahsetmelerini işittikten sonra nihayet tanışma şerefine nail olabildim."

On yılı aşkın bir süredir dul olan Bayan Darvey, yaşlı centilmenlerin ilgisine pek alışık değildi. Hâlâ çekici bir kadındı ve Horace Burr'un ilgisinden çok hoşlanmıştı.

Alaina kısacık bir boşluk bulup Cole'un kolları arasında döndü ve elini kocasının göğsüne koyup, kendisine hiç olmadığı kadar cesurca bakan mavi gözlerine baktı. Cole'un bu cüretkâr bakışları karşısında yanakları kızardı. "Yemekten önce üstünü değiştirmek ister misin?"

Fısıltı gibi kısık bir sesle konuşmasına rağmen Carolyn de söylediklerini duymuş, Cole'un ortama uygun giyinmediği zamanlarda ilk karısının nasıl küçük düşürücü bir tavırla onu azarladığını hatırlamıştı. "Aman, boş ver Cole. Birbirimizi o kadar uzun zamandır tanıyoruz ki, böyle formalitelere gerek yok." Ama sesinin o ilk baştaki cesareti, cümlesinin sonuna doğru gitgide kayboldu. Soğuk gözlerle kendisine bakan Cole'un katı tavrı, sözlerindeki nüktedanlığı yıkıp geçmişti. Belki de sesi, Cole'un yeni karısında kusur bulmaya çalıştığını çok belli etmiş, Cole da bu yüzden karısını büyük bir kararlılıkla korumaya girişmişti. "Yani... şey demek istiyorum..." dedi Carolyn zayıf bir sesle. "Bu sadece komşular arasında dostane bir yemek, öyle çok özel bir davet değil."

Braegar da konuya dahil oldu. "Cole ahır kokmadığı sürece bence bir sakıncası yok." Ceketini düzeltti. "Ayrıca salonda leziz bir konyak varken, burada durup bunları tartışmak çok yersiz."

Misafirler küstah İrlandalı'nın arkasından salona giderlerken, Cole durup Alaina'yla konuşmak istedi. Elleri Alaina'nın ince sırtındaki düğmelere dokundu, gözlerini gözlerine dikti, gülümseyen derin gözlerinin içinde oynamakta olduğu oyuna dair ipuçları aradı. Alaina da dudaklarını büzüp Cole'un yakasını düzeltti.

"Can sıkıcı annelere karşı sana güvenli bir sığınak sağlamıyor muyum yoksa?"

Cole'un çenesi seyirdi. Bunu tahmin etmesi gerekirdi!

Alaina kocasının koluna girdi, onun önderliğine hazırды, ama Cole hareket ettiğinde, Alaina kocasının adımlarının tekinsizliği ve vücudunun bütün yükünü bastonuna vermesi karşısında hem hayrete hem de korkuya kapıldı. Telaşlı bir şekilde sordu: "Sen iyi misin?"

Cole homurdanarak Alaina'nın endişesini dindirdi. "Oturmaktan bacağım tutulmuş. Birazdan düzelir."

Salona vardıklarında Cole, Alaina'nın koltuğunun yanında ayakta durdu. Miles misafirlere şarap ikram ettikten sonra, Cole, adamla göz teması kurup başıyla kristal sürahiyi işaret etti. Kâhya emre uyup bir kadehin içine çok az içki koydu ve Cole görebilsin diye hafifçe havaya kaldırdı. Cole hafifçe kaşlarını çatı, Miles da çok hafif omuz silkerek kadehi ve sürahiyi alıp Alaina'nın koltuğunun yanındaki masaya koydu. Cole ilk kadehi içtikten sonra kendine bir kadeh daha koymak için uzandığında Alaina'nın endişeli gözleriyle karşılaştı.

"Bütün konyak senin mi, Cole?" diye sordu Braegar esprili bir şekilde. "Yoksa Miles'ın bize de ikram etmesine izin verecek misin?"

Cole, kâhyaya bakarak başını salladı. Miles da bunun üzerine ikinci bir sürahiyle Braegar'ın kadehine konyak doldurdu.

"Cole'un konyacı yemekten önce içmesine bayılıyorum," dedi İrlandalı neşeli bir şekilde. "Ne kadar medeni."

Eleanore hoşnutsuz bir edayla koltuğuna oturdu, soğuk gözlerle Cole'a ve Braegar'a baktı. "Bana öyle geliyor ki, alkole fazla düşkün olmak bir adamın felaketine sebep olabilir."

Miles yemeğin hazır olduğunu söylemeye geldiğinde, Alaina

ayağa kalkıp kocasının koluna girdi, ev sahibesi olarak durumu yönetmeye başladı. "Bay Burr, Bayan Eleanore Darvey'e yemek salonuna kadar eşlik edebilir misiniz?"

Alaina'ya zaten eşlik eden birinin olduğunu gören Braegar, Carolyn'ın koluna girip annesinin arkasından yürüdü. Böylelikle, Alaina'nın planladığı şey olmuş, Cole'un arkasında onu hızlı yürümeye zorlayacak kimse kalmamıştı. Kocasının kolunu nazikçe okşayarak sandalyesine oturttu, kendisi de masanın başındaki sandalyesine gitti. Braegar, Alaina'nın sandalyesini çekip oturmasına yardımcı oldu. Sonra da Alaina'nın hemen solundaki sandalyeye oturdu. Böylece, masanın etrafındaki diğer insanlardan kopuk bir köşede oturur gibi oldular. Alaina şöyle bir başını kaldırıncı kocasının hiddetli bakışlarının üzerinde olduğunu gördü; kaşlarını kuşkuyla kaldırıp, onu öfkeliendirecek ne yaptığı merak etti.

Horace Burr, Bayan Eleanore Darvey'in oturmasına yardım ederken, Cole aniden Carolyn'ın tek başına kaldığını fark etti. Hızla Carolyn'ın yanına gitti ama amacına ulaşmadan, avukat gerekeni yaptı.

"Siz dinlenmenize bakın, Doktor Latimer," dedi adam. "Baçağınızın sıkıntı yarattığını biliyorum."

Cole'un yüzü kızarmıştı. Artık bir erkeğin yapması gereken en basit görevi bile yerine getiremediği, sakat olduğu yüzüne vurulmuştu. Sandalyesine oturup öne doğru çekti, içineleyici bir şekilde söylendi: "Artık doktor değilim. Mesleği bıraktım."

Meslektaşının cevabı karşısında şaşkınlığını gizleyemeyen Braegar, arkasına yaslanıp tepkileri seyretmeye koyuldu. Cole'un bir zamanlar kendini yürekten adadığı bu mesleği bırakmasına neyin neden olduğunu anlayamamıştı. İkisnin arasında doktorluk mesleğinde, hastalarla ilişkisinde ciddi olan Cole'du. Braegar ise üstünkörü çalışırdı. En önem verdiği konu, sıcağın hıllığıyla hastalarının gönlünü hoş tutmaktı. Cole ile Braegar'ı henüz gençlerken bu mesleğe Cole'un babası Frederick Latimer yönlendirmişti. Ama babasından Cole'a başka bir şey daha geçmişti: Bu, Braegar'ın asla edinemediği bir cerrahtı yeteneğiydi.

"Belki de yeteneğinin azaldığından endişe ediyordur," diye belli belirsiz fısıldadı Braegar. Ama Alaina'nın gözlerini üzerinde hissedince, fazla yüksek sesle konuştuğunu anladı. Olası bir yanlış anlaşılmaya mahal vermemek için açıklama yapmaya girişti: "Cole civardaki en iyi cerrahdır. Neden mesleği bıraktığını anlayamıyorum."

Cole, Braegar'ın merakını dindirmeye uğraşmadan bir kadeh konyak daha içti. Onu endişelendiren, Braegar'ın düşünceleri değil, arkadaşının Alaina'ya olan yakınlığıydı.

İlk yemekler servis edildiğinde ciddi konuşmalarına bir süreliğine ara verdiler. Başlangıç olarak, şarap sosuyla tatlandırılmış kuşbaşı et parçaları vardı. Annie görüşleri ne olursa olsun, yalnızca basit bir İrlandalı patatesçi değil, birçok ülkenin damak zevkini çözmüş, donanımlı bir aşçı olduğunu kanıtlamıştı.

Eleanore, merakını bu kadar cezbeden bir konuyu kurcalamadan duramadı: "Cole, bize Alaina hakkında hiçbir şey anlatmadın. Nasıl tanıştınız ya da neden vekil aracılığıyla evlendiniz? Dürüst olmak gerekirse, şu vekâlet işinden pek anlamadım. Bu yasal bir şey, değil mi? Yani, bu zavallı çocuğu buraya bir bahaneyle getirmedin, öyle değil mi? Aman Tanrım!" Bayan Darvey kendi düşüncelerine şaşırmış gibi elini yanağına bastırdı. "Siz evlisiniz, değil mi, doğru söyle bana?"

Aralarındaki mesafeye rağmen Alaina, Cole'un yüzündeki gergin ifadeyi gördü, ama öfkeden mi, acıdan mı olduğunu anlayamadı. "Siz rahat olun, Ellie Teyze," dedi Cole. "Edilen yeminler gayet yasal."

"Ama bu yaptığın, Hristiyan inancına pek uygun değil, Cole," dedi Eleanore azarlayan bir edayla. Miles yemeğini servis ederken durdu, sonra kaldığı yerden devam etti. "Baban olsaydı bunu onaylamazdı. Güzel bir kilise nikâhı çok daha uygun olurdu. Belki de dedikoduları engellemek için papazı kilisede nikâh kıymaya ikna edebilirsin."

"Dedikoduların canı cehennem!" diye söylendi Cole. "Ellerine daha fazla koz vermeyeceğim."

"Anne, Cole'un yarasının seyahat etmesini zorlaştırdığını bi-

liyorsun,” dedi Carolyn. “Bay Burr’ün de bir hukukçu olarak, vekil yoluyla yapılan bir evliliğin yasallığını doğrulayabileceğinden eminim.”

“Kesinlikle, hanımefendi. Kanuna tamamen uygun,” dedi Horace.

Annie’nin servis arabasını mutfağın açık kapısından içeri sokarken hafifçe kafasını arkasına çevirip alaycı gözlerle bakmasını bir tek Alaina gördü. Ana yemek olarak sunulan dana rosto afiyetle tüketildi, ama Eleanore hâlâ Cole’un evliliğinin uygunluğuna ikna olmamıştı.

“Alaina, annenizle babanız bu şekilde evlenmenize ne diyorlar? Eminim onlar da rahatsızlık duymuşlardır.”

“Annemle babam öldüler, hanımefendi.” Alaina öfkelenmişti ama sorunun gayet masumane sorulduğunu düşünüp öfkesini dindirmeye çalıştı. “Babam ve ağabeylerim savaşta öldü. Annem de, Birlik askerleri ekinlerimizi ve hayvanlarımızı yağmaladığı sırada, çiftliğimizi yaşatmaya çalışırken öldü. Ben de, Saul’u ve beni casusluk suçlamasıyla astıracağını söyleyen bir subaydan kaçıp New Orleans’a gittim. Cole’la şehre vardığım gün rıhtımda tanıştım, beni sarhoş askerlerden dayak yemekten kurtardı. İki sene önceydi, hanımefendi. Doktor Latimer kuzinimin kocasıydı ve o öldüğünde bana evlenme teklif etti. Pis bir serseriyle şüpheli bir evliliğe zorlanmaktansa, Cole’un teklifini kabul ettim.” Ellerini kucığında kavuşturdu, allak bullak olan kadının bakışlarını sakinlikle seyretti. “Öğrenmek istediğiniz başka bir şey var mı Bayan Darvey?”

Düşünmeden sorduğu sorunun sonucuyla utanan Eleanore, pişmanlıkla cevap verdi: “Hayır, çocuğum. Sanırım soruma gayet güzel cevap verdin.”

Bir süre herkes sessiz kaldı. Bir yandan gülümseyip bir yandan da kaşlarını çatan Cole, konyak kadehinin arkasından genç karısına baktı. Bir adam, karısının onunla son çare olarak evlendiğini duymaktan pek de onur duymazdı herhalde. Aralarında çözmeleri gereken sorunun giysilerle sınırlı olmadığını düşündü.

"Sarhoş askerlerin genç kadınları dövmesi mi?" Eleanore aniden Cole'a döndü. "Tanrı aşkına, Cole! Bizim ordumuza neler oldu böyle? Sanırım bu konuyu valiyle konuşmalıyım."

Bir anda herkes hep bir ağızdan konuşmaya başladı. Cole açıklama yapmaktan vazgeçince diğerleri de yavaşça susmaya başladılar. Susmayan tek kişi, Alaina'dan özür dilemeye çalışan Braegar oldu. "Küstah sorularımızla sizi rahatsız ettiğimiz için özür dileriz..."

Bunu duyar duymaz Eleanore sandalyesinde doğruldu. "Sen çeneni kapat bakalım Braegar Darvey! Ben gerektiği takdirde kendi hatalarım yüzünden özür dileyebileceğim yaştayım!"

Adam gülüp elini Alaina'nın elinin üzerine koydu. "O halde bu davranışım yüzünden çok özür dilerim, gerçi sevgili kocanızın dudaklarından da sık sık aynı şeyleri duyduğunuza bahse girerim, çünkü korkarım o da benim gibi serserinin teki."

Alaina bir an rahatlayıp gülümsedi, ama masanın diğer ucundaki Cole'a bakıp da kocasının kendisini düşünceli gözlerle izlediğini görünce hemen ciddileşti. Cole'un öfkelenmesinin nedeni, Braegar'ın yaptığı ya da söylediği bir şey değil gibi görünüyordu. Cole ondan çok daha yakışıklı ve erkeksi olduğuna göre, sebep kıskançlık olamazdı. Zaman zaman Braegar, Alaina'ya, akıllı olmasına rağmen haylazca davranan bir çocuğu hatırlatıyordu. Cole sakat olduğu için, Braegar'ın zinde ve sıcakkanlı olmasının onu üzüyor olabileceğini kabul etmek istemiyordu. Zaten bu doğru da değildi. Kocasının öfkesinin nedeni bundan çok daha kişisel ve görünüş bakılacak olarak çok daha önemli bir şeydi.

"Nedense, Cole'un sizinle sadece vazife aşkıyla evlenmesine inanamıyorum," Braegar umursamazsa omuzlarını silkti. "Elbette bu onun için gayet normal. Zira Cole aşkta da, tıpkı savaşta olduğu gibi her zaman tam bir centilmen olmuştur. Kendini hiç düşünmez bile." Annesinin kızgın bakışlarını üzerinde hissedip en azından o an için sert sözcükler kullanmamaya çalıştı. "Sevgili annem bu söylediklerimi teyit edebilir. Hem doğruları söyleyecek olan biri varsa, o da annemdir." Öne doğru eğildi ve Cole'un oturduğu tarafa bakınca, arkadaşının yavaş yavaş si-

nirlenmekte olduğuna delil gösterilebilecek donuk bakışlarıyla karşılaştı. "Benim güzel bir kadınla evlenmem için onurdan çok daha fazla nedenim olurdu. Cole ile benim bu kadar farklı olduğumuza inanamıyorum." Başkalarının bunu düşünmesi için bir süre sustuktan sonra kadehini yeni evli çifte kaldırdı. "Evliliğinize, Cole, nedeni her ne olursa olsun. Ama onur için evlendiysen bile, kadın zevkin bir hayli düzelmiş."

"Braegar!" Annesi, oğlunun bu terbiyesizliği karşısında hayrete düşmüştü. "Bu nasıl bir kadeh kaldırma? Bay Burr eve döndüğünde bizim dünyadaki en kaba aile olduğumuzu düşünecek."

Braegar omuzlarını silktilti. "Şunu demek istedim sadece: Eğer Cole'un ilk evliliği aşk, ikincisi onur evliliğiye, ikincisinde tam bir tezat sergilemiş. Fazla dobra ve dürüst konuşuyorsam, bunu hoş görmek zorundasınız. Eğer adam ne denli değerli bir hazineye sahip olduğunu göremeyecek kadar körse, onun lanet olası bir aptal olduğunu pekâlâ söylerim!"

"Cole'un aptal ya da kör olduğunu düşünmüyorum, Braegar Darvey!" diye itiraz etti Carolyn.

Ağabeyi omuzlarını silkerek kayıtsızlığını gösterdi. "Zaten Cole'u hep benden daha iyi anladığımı iddia etmişsinizdir."

Annie Murphy tekrar servis arabasıyla gelip Miles'in masadan topladığı boş tabakları aldı ve yerlerine daha küçüklerini koydu. Kâhya, misafirlerin önüne rom sosuyla harmanlanmış erik muhallebisini servis ederken tam bir nezaket timsaliydi. Konuşmasına devam eden Braegar'a hiç bakmıyordu bile.

"Aynı şekilde eğer Cole kendisi için değil de, yalnızca onurlu olmak için evlendiyse, çok yazık."

"Bayan Latimer'la daha dün tanıştın," diye hatırlatmada bulundu Carolyn. "Bu kadar kısa bir sürede bir insanı nasıl tanıyabilirsin?"

Cole sabırsız bir hareketle tatlı tabağını yan tarafa itti ve Annie'nin kınayan bakışlarını görmezden gelerek sandalyesinden kalktı.

Carolyn şaşkınlıkla baktı. "Nereye gidiyorsun, Cole? Tatlı çok lezzetli. Yemen lazım."

"Ona aptal dememden hoşlanmadı," dedi Braegar gülererek.

"Tanrım bana sabır ver!" dedi Cole tavana bakarak. Masanın kenarına dayanıp Darveylerin her birine aksi bir gülümsemeyle baktı. "Bir karga sürüsünün saldırısına uğramış yaralı bir fare gibi hissediyorum. Er ya da geç beni paramparça edeceksiniz ve geriye ancak kemiklerim kalacak."

"Karga demek!" diyerek yaşlı çenesini kibirle havaya kaldırdı Eleanore.

Cole sözünün kesilmesine aldırış etmeden devam etti. "Bütün olay iki kuzinle evlenmiş olmam mı? İyi yetişmiş iki Güneyli'yle, iki güzel kadınla evlenmiş olmam mı?" Yemin eder gibi elini kaldırdı. "Belki bu evlilik sizin beklediğiniz gibi geleceklere uygun şekilde gerçekleşmedi. Ama bizleri bu evliliklere götüren şey..." Cümlesini, Alaina'nın beklediğinden daha kibar bir şekilde bitirdi. "...kaderdi. Her iki durumda da, evlilik tek çözümdü."

Alaina Cole'un bu kendini beğenmiş açıklamasından rahatsız olmuştu. Cole'a bir an önce haddini bildirmek istiyordu. Nazikçe gülümseyerek dirseğini masaya dayadı, tatlı bir ses tonu ve abartılı bir Güneyli aksanıyla mırıldanmaya başladı: "Seni kalın kafalı Yanki, eğer bir daha beni Roberta'yla aynı kefeye koyarsan, seni öyle bir benzetirim ki, bütün Konfederasyon Ordusu, arabaları ve katırlarıyla üzerinden geçmiş gibi olursun."

Sesi ve gülümsemesi o kadar nazikti ki, söylediği kelimelerin anlamını Cole ancak uzun bir süre sonra idrak edebildi. Kaşını kaldırıp tuhaf bir şekilde gülümsedi. Horace Burr gürültülü bir şekilde boğazını temizleyip gözlüklerinin camını sildi. Carolyn, Eleanore kendisine çatık kaşlarla bakınca gülmesini engellemeye çalıştı. Braegar da alkışlayarak ayağa kalktı. Gerginlik geçtiğinde yemek salonundaki sessizliği bozan tek şey, açık kalan mutfak kapısından gelen kılıkaha sesiydi. Cole'un sandalyesinin yanında duran kirli tabaklarla dolu servis arabası, Annie'nin ani gidişinin kanıtıydı.

"Özür dilerim, Al," dedi Cole. "Bu yapınak isteyeceğim son şeydi..."

"Al mi!" Carolyn gülmeyi bir kenara bırakıp Cole'a baktı. "Yani... sen... onun..." Masanın diğer ucunu işaret etti. "Şey olduğunu mu... hani şu..." Daha fazla devam edemeyecekti. Aklında Cole'un 'Al' ile olan ilişkisinin ayrıntıları dönüp dolaşıyordu. Zira Cole ona yazdığı mektuplarda Al diye bir çocuktan söz etmişti

Bayan Darvey soru sormaya korksa da, yine de sormadan edemedi: "Seni kaynar suyla haşlayan... Al mi yani?" Cole'un mektuplarında anlattığı o hikâyelere ailecek gülmüşlerdi.

Braegar da, Cole'un bahsettiği 'Al'in kim olduğunu hatırlamış, şaşkınlıkla sandalyesine geri oturmuştu. Al hakkında edilen en ufak sözün bile Roberta'yı çileden çıkarmaya yettiğini unutmamıştı.

Carolyn'in aklında, Cole'un, çocukla tanıştıktan kısa bir süre sonra, bir gün onun pantolonunu indirip şımarık kıcını kızarınca kadar tokatlayacağı yolundaki tehditleri yankılandı. Şaşkınlıktan adeta küçük dilini yutmuş gibi Cole'a baktı. Herkes Cole'un cevap vermesini beklerken, zevkten dört köşe olan Alaina da, Cole'un çatık kaşlarına aldırmadan arkasına yaslandı.

Cole oturup etrafına baktı. "Ta kendisi." Darveyler açıklamayı heyecanlı beklerken, o bir puro çıkarıp ucunu ısırdı. "Alaina, Birlik askerlerinin tacizine uğramamak için erkek kılığına girmiş. O sırada ben de kaçınılması gereken mavi göbeklerden biriydim. 'Al'i alıp amcasının evine götürdüm ve o gün Roberta'yla tanışırıldım. Ben... şey..." Elindeki puroya baktı. "Roberta'yla evlenene kadar bu sırrı öğrenemedim."

"İmkânsız!" diye karşı çıktı Braegar.

"Ne kadar korkunçtu kimbilir!" Carolyn burnunu kııştırdı. "İlep erkek çocuğu gibi giyiniyordun demek?" Alaina'ya baktı, duyduklarına inanamamıştı.

"Zavallı küçüğüm!" diyerek teselli etmeye çalıştı Eleanore. Ayağa kalkıp Alaina'nın yanına gitti. "Söylediklerimiz yüzünden bizden nefret ettiysen seni suçlayamam çocuğum."

Alaina, masanın diğer ucundaki kocasına bakarak gülümsedi ve masumane bir edayla sordu: "Cole size ahırda geçirdiğimiz

zamandan bahsetti mi?" Kocasının kendisini uyaran mimiklerine rağmen daha da çok sırttı. "Yalağın içine nasıl yuvarlandığını mızdın? Veya Dulcie'nin beni onun elinden kurtardığı mutfaktaki kavgamızdan?"

"Zavallı çocuğum!" dedi Eleanore, sonra Cole'a baktı. "Seni şeytan!"

Cole sinirli bir şekilde puroyu ağzına götürdü, kibriti yakıp purosunun ucuna yaklaştırdı. Tüm bu süre içinde gözlerini karısından hiç ayırmadı.

Eleanore eliyle dumanı savuşturdu. "Cole! Şu kötü şeylerin nesini sevdiğini anlayamıyorum!"

Alaina da ayağa kalktı. İhlâ imkâm varken zarifçe oradan sıvışmanın en iyisi olacağını düşünüyor.

"Sanırım hanımefendiler salona geçip erkekleri burada puroları ve konyaklarıyla baş başa bıraksalar iyi olur," diyerek samimi bir ev sahibesine yaraşır biçimde öneride bulundu.

Kapıya geldiğinde arkasına döndü ve Cole'un hâlâ kendisine baktığını gördü. O parlak gözlerde öfkeden başka bir şey vardı, tam olarak anlamlandıramadığı bir şey.

Bay Burr, Cole ve Braegar'la beraber ayaklanıp, ertesi gün iş seyahati dolayısıyla erken kalkmak zorunda olduğunu belirterek müsaade istedi. Ev sahibi onu kapıya kadar geçirirken, Horace Burr, "En kısa zamanda seni haberdar edeceğim, Cole," dedi. "Konuştuğumuz sorunların çözülmesi için elimden geleni yapacağım." Kendisinden daha genç olan Cole'un elini sıktı. "Burada bir aileniz ve muhteşem bir karınız var. Raporumla dönmek için sabırsızlanıyorum."

Adam veda ettikten sonra Cole kapıyı kapadı. Koridorda ilerlerken bacağına bir acı hissetti, sonra çalışma odasında bekleyen Braegar'ın kendisini dikkatle inceleyeceğini düşünüp acısını belli etmemeye çalıştı.

Alaina, salonda Eleanore Darvey'in can sıkıcı konuşmasını zar zor dinliyordu, aklı o mavi gözlerde takılı kalmıştı. Son zamanlarda zihnini bir tek Cole meşgul ediyordu.

Bayan Darvey uzun konuşmasını bitirmek istemiyor, Cole'un vekil yoluyla evlenmiş olmasını kolay kolay kabul

etmemeye kararlı görünüyordu. Carolyn ise, Cole'un New Orleans seyahatiyle ilgili ayrıntıları hatırlayıp az önce masada duyduklarıyla örtüştürmeye çalışıyordu. Ev, Eleanore'un sesi dışında sessizliğe bürünmüştü. Derken, aniden kırılan bir camın şangırtısı ve Cole'un haykırışıyla sessizlik bozuldu.

"Lanet olsun, yeterince dinledim!"

"Cole, dinle!"

"Çık dışarı! Seni yaka paça dışarı atmadan evimden çık!"

Kadınlar duydukları karşısında hayrete düştüler. Alaina çaresizce misafirleriyle birlikte kalkıp onların peşinden evin giriş salonuna kadar yürüdü ve Miles'a sessizce misafirlerin paltolarını getirmesini söyledi. Braegar çalışma odasından çıkıp ofkeyle koridorda ilerledi, yüzü kıpkırmızı olmuştu, gözlerinden alevler saçıyordu. "Lanet olası alçak herif!" diye kendi kendine söylendi.

Alaina'nın endişeli bakışlarını görüp sustu. Özür dileyerek elini tuttu, ama çalışma odasının kapısına elini dayayıp onlara bakan Cole'un gözlerindeki hiddeti görüp yürümeye devam etti. Başını salladı, arkasını dönüp evden çıktı. Şaşkınlık içindeki Eleanore, oğlunun arkasından gitmeden önce uzun bir süre Cole'a baktı. Tıpkı annesi gibi allak bullak olan Carolyn, Miles'ın elindeki paltosunu alıp Alaina'ya döndü. Bir şeyler söylemek için ağzını açtı, neden sonra yalnızca vedalaşmakla yetinip kibarca kapıdan çıktı. Miles arkalarından kapıyı kapattı, gözlerini Alaina'dan kaçırdı. Kendisini bekleyen işleri halletmek için salona gittikten sonra evin arka tarafına geçti. Cole'un yanına giden Alaina ise, olan bitenlere dair bir açıklama bekledi; ama Cole yalnızca hiddetli bir ses çıkardı ve çalışma odasına tekrar girip kapıyı çarptı.

Alaina kibirle çenesini kaldırdı. Sanki Cole kendisine vurmuş gibi aşağılanmış hissediyordu. Merdivenlerden çıkıp odasına çekildi. Eğer ev sahibi yalnız kalmak istiyorsa, ev sahibesi de istiyordu.

Ev, yavaş yavaş gecenin sessizliğine büründü. Bir süre Annie ve hizmetçilerin yemek salonunu temizlemeleri duyuldu, sonra Peter arka kapıdan çıkıp babasının evine gitti. Her şey yeniden

sessizliğe gömülmüştü, gelinin odasında çıt çıkmıyordu. Duyulan tek ses, taş ve tuğlayla örülmüş malikânenin her zamanki çıtırtılarıydı. Nasıl olduysa saatin sesi bile gece yarısını vururken sessizleşmiş benziyordu.

Akşamın gerginliği ve heyecanı azalmıştı. Genç gelin uyanık ve kederliydi. Şöminenin karşısına oturup parlak alevleri seyrederken hayatının gidişatını düşündü. Düzgün giyinebilmek için biriktirdiği neredeyse bütün parayı harcamıştı. Geriye çok az parası kalmıştı. Uyumak için giydiği gecelik eski püsküydü. O kadar çok onarılmıştı ki, artık gelinlere yaraşır bir gecelik olmaktan çıkmıştı. Parmaklarıyla giysisinin kumaşına dokunup aynada kendine baktı. Gümüş çerçeveli ayna artık zayıf ve kemikli değil, narin ve kıvrımlı bir portre yansıtıyordu. Saatler süren emeği boşa gitmemiş, vücudunun ince ve sağlıklı görüntüsü sayesinde misafirlerin hayranlık dolu bakışlarını üzerine çekmişti. Ama Cole yine de memnun olmamıştı. Ona yeni aldığı pahalı, hoş giysileri giymesini istemiş ama Alaina giymemişti; o elbiseleri giymek istese de, bedelini asla ödeyemezdi Alaina. Cole'un amacı neydi? Alaina'yı başka bir kılığa sokmak ve böylelikle, aralarındaki öfke hâlâ devam etse bile, etrafa dünyanın en güzel çifti olduklarını kanıtlamak mıydı?

Alaina, aynada sıkı bakan gözlerini seyretti. Onu rahatsız edenin, aklını her şeyden daha çok kurcalayanın ne olduğunu biliyordu. Otelde geçirdikleri zamanı bir türlü aklından çıkarmıyordu. Her dokunuş, her öpüş tenini alev alev yakmış, ama sonunda yine kendiyle baş başa bırakmıştı.

Bu sırada koridorda düzensiz ayak sesleri yankılandı, kalbi küt küt atan Alaina sese kulak kesildi. Cole bu kez yanına öfkeyle mi, yoksa şevvetle mi gelecekti acaba? Yatağının kenarında durup uyurken onu mu seyredecekti? Yoksa bu gelişinin nedenleri başka mıydı?

Adımlar kapının önünde durdu ve kapı aniden açıldı. Alaina ayağa kalktı. Cole topallayarak içeri girdi, gözleri kırmızı, kaşları çatıktı. Üzerinde hâlâ siyah pantolonu ve ipek gömleği vardı. Ama bu kez gömleğinin önü açıktı ve sıkı, kaslı göğsü görünü-

yordu. Alaina, Cole'un sarhoş olabileceğini düşünerek korkuya kapıldı, ama bunu ona sadece içgüdüleri söylüyordu, zira Cole hiçbir sarhoşluk emaresi göstermiyordu. Hatta, kendine bir hayli hâkim bir görüntüsü vardı.

Uzun bir süre gözlerini Alaina'nın gözlerine dikince, genç kadın kendini güçsüz hissetti. Arkasındaki masada duran gaz lambasının ışığında, ince geceliğinin altındaki kadınsı hatları belli oluyordu. Cole'un gözleri cömertçe sergilenen bu güzelliği süzdü. Genç kadının dudakları titriyordu. Cole topallayarak yaklaşmaya başlayınca, Alaina geceliğini çekistirip yeterince sağlam olup olmadığını kontrol etme ihtiyacı duydu.

"Benimle konuşmak istediğin bir konu mu var, Binbaşı?" Cole'un yanından geçip kapıyı kapadı. Kendisini zayıf karakterli küçük bir kız gibi göstermek istemiyordu. Cole gözleriyle onu takip ederken, Alaina da geri dönüp şöminenin karşısındaki sandalyeye titrek bacaklarıyla oturdu.

Canını sıkan şeyi bir tarafa koymak için gönülsüz bir girişimde bulunan Cole, Alaina'ya kibarca yaklaşmayı denedi: "Bu akşam çok güzeldin, Alaina."

Alaina suskun kaldı. Cole topallaya topallaya gardıroba yaklaştı ve bastonunun ucuyla, gardırobun kapısında asılı duran iç etekliğe dokundu. Bu kadar eski püskü olması hoşuna gitmemişti, kapıyı bastonuyla çekip açtı. Dolap ağzına kadar pahalı giysilerle dolu olsa da, siyah elbise çok görünümlü bir yerde duruyordu.

"Geçen gün sen gemiden inerken, Al'in de bu eteğin içinde bir yerlerde saklanıyor olabileceğini düşündüm neredeyse."

Alaina sorgulayan gözlerle Cole'a baktı. "Bununla ilgili hep bir sorunun vardı zaten."

"Ama Al'in artık sonsuza kadar hayatımızdan çıktığı çok açık." Tüm dikkatine rağmen, sözcükleri kaba ve sert çıkıyordu. Alaina'nın çenesinin meydan okurcasına yukarı kalktığını görünce kendi kendine sinirlendi.

"O çocuk hiç kimse tarafından hoş görülmedi, kimse onun değerini bilmedi, Binbaşı."

"Ben buna pek katılmıyorum," diye mırıldandı Cole.

Alaina kaşlarını kaldırıp şaşkın gözlerle Cole'a baktı. "Gerçekten mi, Binbaşı?"

Alaina'nın sürekli 'Binbaşı' unvanını kullanması, Cole'u rahatsız etmişti. "Lanet olsun, Alaina!" Çıkışı ani ve öfkeli olmuştu. Gardirobun diğer kapısını açıp sinirli bir biçimde giysileri karıştırmaya başladı. "Dolabın sık giysilerle dolu, ama buraya gelip seni eski püskü bir geceliğin içinde buluyorum!"

Alaina ince burnunu kaşıdı. "Çok doğru efendim. Ama ne kadar eski püskü olsa da, bana ait." Koltuğunda dik ve mağrur bir şekilde oturdu. "Seni bu akşam hayal kırıklığına uğrattım mı? Misafirlerinin önünde utandırdım mı?"

"Elbette hayır! Evime saygınlık kattın."

"Teşekkür ederim!"

Cole bakışlarını odanın içinde gezdirmeye başladı. Her şey yerli yerindeydi. Bu durumun Al'le hiçbir alakasının olmadığını düşündü. Daha çok, yeni yeni tanımaya başladığı bu genç kadınla ilgiliymiş gibi görünüyordu.

"Belki de senin canını sıkıntıdır diye düşünmüştüm," dedi Alaina kibarca, geceliğinin eteğini dizlerinde toplarken. "Öyle çok surat astın ki..."

"Hepsi o beyinsiz herif yüzünden! Sana kur yapan o ahlaksız hovarda yüzünden. En başından beri senden hoşlandığı çok belliydi." Cole gözlerini tekrar üzerine dikince, Alaina yeniden elbisesinin eskiliğini hatırladı. Cole boğuk bir sesle, "Ama benim seni onunla paylaşmaya hiç niyetim yok," diye söylendi.

Kelimeler dudaklarından dökülür dökülmez Cole, aptalca davranıp sönmüş bir volkanı yeniden harekete geçirmiş olduğunu ve bu volkanın yüzüne patlamak üzere olduğunu fark etti. Ama sonraki günlerde, bunun yalnızca uyarı kabilinden bir duman tütmesi olduğuna karar verecekti. Duyduğu hakaret karşısında Alaina hemen ayağa kalktı ve öfkeli gözlerle Cole'a baktı.

"Bence o kadar endişelenmene gerek yok, *Doktor* Latimer! Ben kimsenin canı istediğinde kullanacağı bir piyon değilim!" Öfkeyle odanın içinde dolanırken alaycı bir biçimde sordu: "Sen nasıl bir adamsın? Nasıl bir adam insanları yemeğe davet

edip sonra da kovar? Ev sahibi olarak hiç iyi değilsin! Davranışının ordudaki katırlardan ...”

Cole sözünü kesti. “Ben sadece Braegar’ı kovdum.”

“Neden ondan bu kadar nefret ediyorsun?” diye sordu Alaina. Gözlerinin içine baktı. “Hâlâ doktorluk mesleğini yapabildiği için mi?”

“Doktor mu, hah! O beceriksiz...”

“Yeter!” Cole’un hakaret etmeye başlayacağını sezen Alaina’nın sesi sertti.

“O da bacağımın kesilmesi gerektiğini söyledi!” diye devam etti Cole, Alaina’nın uyarısını umursamadan. “Kes ve kurtul, dedi herif!”

“Sus artık!” Alaina’nın gözlerinde içindeki volkanın gittikçe yükselen ateşi vardı sanki. “Senin deli saçması sözlerin umurunda değil. Nefret dolu ve adi bir adam olup çıktın!”

“Tanrı aşkına!” Cole acı acı güldü. “Roberta senin düşündüğünden daha yakın bir akraban olmalı. Nefret dolu ve adi! O da hep öyle söylerdi. Beni kuzininin kullandığı aynı sözcüklerle itham ettin!” Sesi kısık ve çatlaktı. İçinden yükselen savaş coşkusu gözlerinden okunuyordu. Kasıklarında hissettiği şehvet dolu kasılmalardan kurtulamıyor, Alaina’yı kavrayıp ona tüm karşı koymalarına rağmen tutkuyla sarılma arzusuna engel olamıyordu. “Ama sen kuzinine fark atın. O veremeyeceği bir şeyin sözünü verdi, sense verebileceğin şeyi vermiyorsun!”

Volkan fokurdamaya başlamıştı. Alaina’nın gözleri, Cole’a yaklaşırken tehlikeli bir şekilde parıldadı. “Seni bizi bir daha karşılaştırmaman konusunda uyarılmışım, mavi göbek!”

“Ah, şimdi de masum rolü!” Cole aptal cesaretiyle yürümeye başladı. “Sen gittin... o geldi! Yanki’yi kandır! Mavi göbeği tuzağa düşür! Onu perişan et! Parçalara böl! O kaltak kuzinin, bekâret kanını benim yatağında bırakman için sana ne kadar ödedi?”

Şak!

Cole’un yanağıyla buluşan Alaina’nın elinin sesi odada yankılandı. Cole karısının bileğini tutup çıplak göğsüne doğru çekti. Çırpınmalarına umursamadan dudaklarına yapıştı ve dilini vahşice dudaklarından içeri soktu. Bastırdığı tutku açığa çıkmış-

tı artık. Şehvetinin sıcaklığına kendini teslim ederek, Alaina'yı, yumuşak bacakları kasıklarına değene kadar havaya kaldırdı. Alaina'nın bütün benliği, Cole'un saldırısının cesareti karşısında yanıyordu. Nefesi kesilmişti. Aklından tek bir sağlıklı fikir geçmiyordu. Cole'un sert göğsüne bastıracağı göğüsleri acıyordu. Onun da kasıkları alev alevdi. Cole'u kendinden uzaklaştıracak gücü ve isteği kendinde bulamamıştı. Cole onu birden bırakınca, Alaina geriye doğru tökezledi; öfkesi geçmiş, soluğu kesilmişti.

"Haberin olsun küçük hanım," dedi Cole kısık bir sesle. "Evliliğin aptallıklarını yeterince gördüm, ama artık yeter. Sen benimsin ve arzuladığım her şeyi senden alacağım. Nerede ve..."

"Ama kabul etmiştin..." Alaina bunu zayıf bir sesle söyleyebilmişti yalnızca.

"Nerede ve ne zaman istersem!" diye çıkıştı Cole. Yerden bastonunu alıp topallayarak odadan çıktı ve kapıyı arkasından kapadı.

Tıpkı bir uyurgezer gibi sersemlemiş olan Alaina lambaların derin gölgeler oluşuncaya kadar kıstı. Örtülerin altına girip küçük bir top gibi kıvrıldı ve dizlerini göğsüne kadar çekti. Cole'un heyecanının baştan çıkaran baskısı tüm benliğini yakmaya devam ediyordu. Ancak şafak sökmeye başladığında uykuya dalabilirdi.

tarama : ırmak/chatlak!

düzenleme : vero

www.twilightturk.com

Otuz Birinci Bölüm

Sabahın erken saatleriydi. Sis, vadiyi çember içine almıştı. Alaina kalkıp özenle giyindi, Cole ile evlilik yeminleri hakkında konuşmak istiyordu. Evli olsunlar ya da olmasınlar, Alaina, Cole'un bir anda değişen doğasına daha fazla katlanmayacaktı.

Merdivenlerden indiğinde, Miles evin arka tarafından koşarak geldi. Alaina, Cole'un çalışma odasının kapalı kapısına doğru ilerlediğinde, Miles hemen önüne geçip kapıda durdu.

"Günaydın, hanımefendi." Hâlâ boyunbağını bağlamaya çalışıyordu.

Alaina kibarca gülümsedi. "Kocamın uyanık olup olmadığına bakacaktım."

Miles, Alaina'nın geçişini tamamen engelledi. "Özür diliyorum, hanımefendi, ama doktor kimsenin rahatsız etmemesini kesin emirlerle bildirdi. Ayrıca..." Yutkundu. "Özür dilerim hanımefendi..." Boğazını temizledi. "Ama özellikle de sizin rahatsız etmemenizi istedi." Başını eğip saat cebini kurcaladı.

Alaina, sessizliğin içinde Cole'un baston sesini duydu. Olabildiğince nazik bir tavırla, kâhyayı teselli etmeye çalıştı. "Anlıyorum, Miles."

Kahvaltıda tek başınaydı, masanın diğer ucundaki sandalye bomboştu. Cole'un servisi açılmamıştı bile. Kahvaltı lezzetli olmasına rağmen Alaina çok az yedi. Odasına çekilmek için yemek odasından çıkmıştı ki, koridorda Cole'un çalışma odasının kapısını çalmak üzere olan Bayan Garth ile karşılaştı. Alaina'yı gören baş hizmetçi, kapıyı çalmaktan vazgeçip elini indirdi. Diğer elinde, üstünde açılmamış bir şişe konyak olan gümüş bir

tepsi vardı. Kadının odaya girmek için Alaina'nın gitmesini beklediği apaçık belliydi. Alaina sakince merdivenleri çıktı. Odasına ulaşmadan önce, Bayan Garth'ın çalışma odasının meşe kapısını çaldığını duydu.

Üzüntüyle suratını astı. Evdeki herkesin olan bitenden haberi varmış ve Alaina'yı bundan uzak tutmak istiyormuş gibi bir hali vardı. Eğer Cole sorunlarını içerek halletmeye çalışıyorsa, o halde hizmetçilere emir vermiş olmalıydı; kimse tarafından rahatsız edilmeyecekti.

Pekâlâ! Alaina ince hatlara sahip çenesini yukarı kaldırdı. Bu da geçecekti. Ne de olsa bir ara Cole çalışma odasından dışarı çıkmak zorundaydı!

Öğleden sonra, Olie bir sandalye çekip Cole'un çalışma odasının kapısına dayadı. Miles'in başka işleri olduğu için, muhafızlık görevi Olie'ye kalmıştı. Kalın meşe ağacından kapının ardından Cole'un, sözleri anlaşılmayan bir şarkı söylediği duyuluyordu.

Akşam, görevi Peter devraldı; ertesi sabah da Miles erkenden kalktı ve aşağı katın girişinde dolanıp durdu. Durumu gözlemleyen Alaina kapıya yaklaşmadı, ama Miles'in selamına başını sallayarak cevap verdi. Daha sonra kahvaltı etmeye gitti. Öğlene doğru Peter görevi yeniden devraldı. Akşam yemeği vakti geldiğinde, Olie kapının önündeki sandalyesine oturmuştu ve içeriden hiç ses gelmiyordu.

Üçüncü sabah Alaina normalden daha yavaş bir şekilde aşağı indi. Üstüne başına özellikle özen göstermişti; saçlarını ipek gibi parlayana kadar taramış, yanaklarını da al al olmaları için çindiklemişti. Artık Cole'un bile içkiden yeterince teselli bulunduğunu düşündüğüne inanıyordu. Ama kapısı hâlâ kapalıydı, oda sessizdi ve Miles her zamanki gibi, kapının önünde bekliyordu. Annie, Alaina'nın kahvaltısını gümüş renkli bir masa örtüsünün üzerinde servis etti ve evin hanımı kahvaltısını yine tek başına yaptı. İçini çekerek kahvesini alıp, muhteşem bir nehir manzarası olan büyük pencerenin önüne gitti. Cole'la yüzleşme hayalleri, onu görebilme hayallerine dönüşmüştü artık. Ama pek umudu da kalmamıştı.

Tüylerinin diken diken olmasıyla, biri tarafından izlendiği hissine kapıldı. Ama kahvesini içmeye devam ederek, korkularının uçup gitmesini bekledi. Burada tehdit yoktu; o kadarını kavırıyordu. Amacını hiç belli etmeden aniden arkasına dönünce, mutfağın kapısı gıcırdayarak kapandı.

Biri vardı! Öne doğru ilerledi, kahve fincanını masaya koydu ve kapıyı iterek açtı. İçeri bir adım attı, sonra durup dikkatle dinledi. Mutfakta kimse yoktu, ama kısık bir mırıldanmanın, sözsüz bir şarkının yaklaştığını duyuyordu. Bu sırada meyve kilerinin kapısı açıldı ve Annie mutfığa girdi, tombul göğsünün üzerinde bir sürü kavanoz tutuyordu. Evin yeni hanımını mutfakta görünce şaşkınlıkla durdu, şarkısına ara verdi.

"Birisinin buradan geçtiğini gördün mü?" diye sordu Alaina kafası karışık bir şekilde.

"Hayır efendim." İri yapılı aşçı derin bir nefes alıp yükünü masanın üzerine koydu. "Gördüğünüz gibi, erzak almak için kilere gitmiştim. Birisinin geçip geçmediğini nereden göreyim?"

"Samırım haklısın." Alaina düşünceli bir şekilde dudaklarını ısırtıp yemek salonuna geri döndü. Evin içinde gölgelerin peşine düşmüş gibi görüldüğü için üzülmüş, kendi aklından şüphe etmeye başlamıştı.

Son günlerde çok fazla oturup düşüncelere dalıyordu. Zamanını geçirmek için bulabildiği en iyi yöntem buysa, yakında onun da Cole'un konyaklarına ihtiyacı olacaktı. Evin içi derli toplu ve düzgündü, ama dışı sanki sessiz taleplerde bulunuyordu. Gül bahçesi kaderine terk edilmişti...

Kendine Cole'u düşünmekten başka bir faaliyet bulur bulmaz, Alaina'nın ruhi hali de değişiverdi. Hızla üst kata çıktı, Cole'un ne diyeceğini umursamadan en kötü giysisi olan dul elbisesini giydi, elbisenin narin eldivenlerini ve dantelli yaka-sını çıkardı. Yanında getirdiği eski bir çift ayakkabıyı ayaklarına geçirdi, saçlarını eşarpla bağladı, diğer eşarba kemer niyetine beline taktı, eski bir çift eldiveni de ellerine giydi.

Cole'un çalışma odasının perdelerinin sıkı sıkıya kapalı olduğuna emin olana dek, gül bahçesine temkinli bir şekilde yaklaştı. Evin arkasında alet edevatın durduğu barakadan kürek ve

tırmık alıp dizlerinin üzerinde sakince işe koyuldu. Kurumu yaprakları ve otları ayıkladı, yerinden çıkmış küçük sınır taşlarını geri yerleştirdi. Son günlerde iyice artan gerginliğinden kurtulmaya ne kadar ihtiyacı varsa, küçük balıçenin de görünüşünün değişmesine o kadar ihtiyacı vardı.

Sonbaharın sıcak bir günüydü. Dirseklerine kadar uzanan düğmelerini açmak için ayağa kalkıp kollarını kıvırdı. Kürekler kazarak toprağı havalandırıp dikenli çalılardan arındırdı. Çok çalışmıştı. Eserini görmek için bir adım geri gitti. Eteğinin ön kısmına toprak bulaşmıştı ve çıkmaya niyeti de yok gibiydi. Belindeki eşarbyı çıkarıp göğüslerinin arasından akan teri sildi, sonra ensesini kuruladı, kafasını yukarı kaldırdı ve o anda donakaldı. Cole yatak odasının açık penceresinin ardından onu izliyordu. Özenle giyinmiş, gömleğini değiştirmişti; Alaina ise kir par içindeydi ve Cole'un nefret ettiği giysiyi giymişti.

Cole purosunu sakince dudaklarının arasına yerleştirip uzun bir nefes çekti. Alaina başını eğip evin taş duvarına baktı. Öfkeyle söylenmeye başladı. Cole üç sabah boyunca odasından çıkmamış, Alaina üç sabah boyunca şık giyinmişti! İki gün onun odasından çıkmasını beklemişti! Peki neye yaramıştı?

Üst pencere küçümser bir çıt sesiyle kapanınca Alaina yukarı baktı ve Cole'un gözden kaybolduğunu gördü.

"Of, beni bu halde görmek zorunda mıydı sanki?" diye söylendi.

"Özür dilerim, hanımefendi!" diye cevap verdi evin önünden gelen bir ses. Gelen Braegar'dı. Uzun bacaklı safkan atının sırtında oturuyordu.

"Eğer..." diye söze girdi, atından inerken. "Geri gitsem ve bu kez bakmayacağıma söz versem yeterli olur mu?" Bahçe çitinin arkasına doğru ilerledi ve atının dizginlerini cılız bir çıtaya gevşekçe bağladı.

Alaina özür dilercesine ellerini eteğine sildi ve yanaklarındaki kızanklığın çok belli olmamasını umdu. "Doktor Darvey! Ziyaretçi beklemiyordum!"

"Olsun." Alaina düşürdüğü eşarbyını aramak için eğildiğin-

de, Braegar da Alaina'ya doğru belli belirsiz birkaç adım attı. "Elimdeki güzellikle yetinmek zorundayım." Sözünü bitirir bitirmez Alaina'nın doğrulmasına yardım etti.

Kısa bir süre Alaina kafası karışmış bir şekilde adama baktı, sonra iltifatını anlayıp güldü ve adamın kendisine uzattığı elini tuttu. Dizlerini hafifçe bükerek reverans yaptı. "Çok kibarsınız efendim, keyfimi yerine getirdiniz." Gökyüzünün canlı mavisini ve sonbahar renklerine bürünmüş yamacı gösterdi. "Eğer burada kışlarınız hep böyle geçiyorsa, buna dayanabilirim sanırım."

"Kış mı?" dedi Braegar. "Benim sevgili, masum Alaina'm, bu yalnızca kısa bir pastırma sığağı. Yaklaşan kışa kendinizi hazırlasınız iyi edersiniz." Gül çalılarını işaret etti. "Eğer onları bu şekilde bırakırsanız ilkbahar geldiğinde öleceklerini biliyorsunuzdur umarım."

"Öyle mi?" Alaina güllere bakarak, bütün emeğinin boşa gidebileceğini düşündü.

Braegar en nazik ses tonuyla konuşarak, bu sohbet fırsatının tadını çıkardı. "Eğer üzerlerine toprak ve yaprak atarsanız, belki de hayatta kalabilirler."

"Bu kadar mı?"

"Sanırım." Ama Braeger aniden kuşkuya kapıldı. "Yani en azından bizim gül ağaçlarımızda işe yarıyor."

Alaina gülümsedi. "Peki bütün bu yolu bahçede bana yardım etmek için mi geldiniz? Siz tam bir centilmensiniz!"

Braegar şapkasını çıkardı. "Hanımefendi! Sizin yüzünüzü görmek için milyonlarca kilometre yol kat edebilirim!"

Alaina buna pek inanmadığını gösterircesine kıkırdadı. "Bayım, size doğruyu söyleyeyim, sizin kadar çok iltifat edeni daha önceden hiç görmemiştim."

"Hanımefendi!" dedi Braeger, Alaina'nın bu sözünden alınmış gibi bir ifadeyle. "Bana inanmıyor musunuz?"

"Ben İrlandalıları ve Yankilere biraz şüpheci yaklaşırım efendim," diye cevap verdi Alaina.

Braegar, Alaina'ya muzip gözlerle baktı. "Ve bunun için hepimizi evcilleştirmeye geldiniz, öyle değil mi Alaina?"

Genç kadın cesurca başını salladı. "Elimden geldiği kadar, Doktor Darvey."

"Ve yapacaksınız da, bundan eminim!" dedi Braegar neşçyle.

Alaina eldivenlerini çıkarıp önlüğünün içine soktu. "Geçen geceden sonra sizi bir daha göreceğimi hiç düşünmüyordum."

Braegar birden ciddileşti. "Cole ve ben birbirimizden hep farklıydık." Derin bir nefes aldı. "Ben..." Konuşkanlığı sanki bir anda ortadan kaybolmuştu, Alaina sabırla bekledi. "Ben... özür... ihtiyacı hissettim."

Alaina yavaşça başını salladı. "Ben sizden özür dileyemem, bayım. Bunu Cole'un yapması lazım."

"Hayır... hayır." Braegar hafif öfkeli bir ifadeyle elini salladı. "Asıl özür dilemesi gereken benim. Sanırım benim hatamdı. Son zamanlarda Cole'la konuşamıyorum. Konu ne olursa olsun, hep yanlış şeyi söylüyorum. Ne olduğunu bilmiyorum." Beraber evin ön kısmına doğru yürümeye başladılar. "Bu ondan da kaynaklanıyor olabilir, benden de. Eğer sebep bensem, ne yapmam gerektiğini bilmiyorum ama Cole savaştan döndüğünden beri çok değişti." Braegar bunu söyledikten sonra uzaklara daldı. "Vatan aşkıyla, sadakatle, cesaretle ve gözü peklikle gönüllü olup savaşa katıldı. Ama ben hayatımı savaş denilen ahmaklık yüzünden tehlikeye sokmak için bir neden göremedim, bu yüzden benim yerime başkasının gitmesi için para ödedim."

Braegar atının dizginlerini elinde topladı, sessizce yürümeye devam ettiler. Alaina babasını ve ağabeylerini düşünüyordu. Sonunda durunca, Braegar da durdu ve Alaina adamın gözlerinin içine baktı. "Bir bakımdan haklısınız," dedi. "Savaşa gitmek için özel bir nedeni olan özel bir insan olmak gerekir. Sizinle aynı fikirde olamam. Yaptıklarınızı onaylamıyorum." Omuzlarını silkti. "Ama sizi suçlamıyorum da."

Braegar uzun uzun Alaina'ya baktı. "Siz çok özel bir kadınsınız, Alaina Latimer ve çok nazıksınız. Cole'un beni suçladığı şey bu mu? Ben tam bir erkekken, onun sakat olması mı?"

"Pek sanmıyorum," dedi Alaina. "Nedense hiç mantıklı gelmiyor."

Braegar donakalmıştı. Elindeki dizginleri atının sırtına doğ-

ru savurup şapkasını taktı. "Belki bir gün onu için için yiyen şeyin ne olduğunu öğrenirim, böylelikle sorunu hallederiz." Şapkasının kenarına dokunarak çabucak selam verdikten sonra atına bindi. "Umarım sizi bir daha görürüm. Kocanıza özürlerimi iletin. Gut hastası olan zengin bir hasta beni bekliyor."

Alaina verandadan Braegar'ın gidişini seyrederken kapı açıldı. Gelenin Cole olduğu kesindi, konuşmadan önce Cole'un görebileceği bir yere gelmesini bekledi.

"Endişelenmenize gerek yok. Gitti." Ama Cole'dan herhangi bir cevap gelmedi. Alaina uzun bir süre bekledikten sonra iç çekti. "Özür dilemeye gelmiş." Kocasının yüzüne baktı. "Söylediği her ne ise, onun için özür dilemek istemiş."

Cole yine cevap vermeyince, Alaina gözlerini çevirdi. Kocasının uzun bedenine giydiği beyaz ipek gömleğe, koyu renk çizgili ceketine ve pantolonuna baktı. Yorgun ve bitkin, hatta solgun görünüyordu. Kocasının kendisine bu kadar acı çektiirmesine çok üzülüyordu.

"Kaç gündür sizinle konuşmak istediğim bir konu var." Konuyu nazikçe ama hiç tereddüt etmeden açtı.

"Üzgünüm, hanımefendi." Cole, Alaina'ya baktı. "Hiç keyfim yoktu."

Alaina bunun üzerine sertçe, "Fark ettim," dedi ve hemen ardından dudaklarını ısırıldı. Bu kadar sert görünmek istemişti.

Cole herhangi bir bahane göstermeyip, tarlaların ötesindeki güneşli tepelere baktı.

"Bir şartımız vardı, Binbaşı..." diye konuşmaya başladı Alaina, ama Cole'un çatık kaşlarını görünce kararlılığı azaldı. Kısık bir sesle sözlerini bitirdi: "Siz canınız ne zaman istese gelip bana yanaşıyorsunuz. O yüzden ben de sizin niyetlerinizi bilmek istiyorum."

Cole, özür dilercesine hafifçe eğildi. "Elbette şerefli niyetler, hanımefendi. Bu ettiğimiz yeminlerin bir parçası değil miydi? İyi günde kötü günde, ölüm bizi ayırana dek, diye bir şeylerin söylendiğini sanıyorum."

Cole'un yanaşıma konusunu gelişigüzel bir biçimde geçiştir-

mesi karşısında, Alaina'nın gururu kırılmıştı. Belki de Cole yine onu bir kadın olarak görememeye başlamıştı. Zaten ne zaman dul elbisesini giyse böyle hissettiğini kendisi söylemişti.

Alaina sinirli bir şekilde, elbisesinin kıvrık kolunu bileklerine kadar indirip düğmelerini kapamaya başladı. O an Cole'a karşı hissettiği hincin nedenini anlamlandıramıyordu. "Biz bir anlaşma yaptık, bayım..." diye yineledi, gururunu kurtaracak bir cevap alma umuduyla. "Bir söz verdiniz... ve sözünüzde durmadınız..."

"Ben hayatımda birçok söz verdim, hanımefendi," diye sözünü kesti Cole. "Biri doktor olarak, biri ülkeme, ikisi de eş olarak. Ve farkına vardım ki, sözlerimde çok fazla çelişki var."

Ettiği yeminler arasındaki çatışmaların ilki, yaralı askerleri bırakıp Pleasant Hill'den çekilmesi emredildiğinde ortaya çıkmıştı. Bu emre karşı gelerek kalmayı seçmişti. Sonucunda kahramanlıkla onurlandırılrsa da, emirlere itaat etmemesi ciddi şekilde yaralanmasına yol açabilirdi. Yine de geride kalıp yaralıları yardım etmenin kendisi için asli bir görev olduğuna karar vermişti.

Hipokrat yemini de Roberta'yla olan evlilik yeminine ters düşmüştü. Roberta, Cole'un hastalarına sürekli yalan söylemiş, onları geri çevirmişti. Sonuncusu, evlerine ailesi tarafından getirilen küçük, ağır hasta bir kızdı. Roberta ailenin geldiğini görmüş, hemen verandaya çıkarak, Cole'un kır evinde olmasına rağmen, çok uzaklarda olduğunu söylemişti. Braegar ise o sırada çekici bir hastayla meşguldü ve müsait değildi. Çocuk, sonradan öğrendiklerine göre, o gün öğleden sonra ölmüştü; ama gerçekle yüzleştiğinde Roberta umursamazca omuzlarını silkmiş ve dünyanın o arka mahalle serserileri olmadan daha güzel olacağını düşündüğünü söylemişti.

Böylelikle, ettiği her yemin bir şekilde Cole'a pençelerini geçirmişti ve bu sonuncusunun da diğerlerinden eksik kahr bir hali yoktu.

"Onurdan bahsediyorsunuz, bayım," diyen Alaina, Cole'u daldığı düşüncelerinden uyandırdı. Sorusunun arada kaynamasına izin vermeyecekti. "Ama yemin üç aşamadan oluşuyor. Aşka ve değer vermeye ne oldu?"

Cole cevap vermeden önce bir süre sustu. "Sana değer veriyorum."

Cevap Alaina'yı memnun etmemişti. "Peki ya aşk?"

Cole huzursuzca kıpırdandı. "İlk bakışta aşka pek inanmamışumdır," diye geveledi. Sonra yavaşça konuşmaya devam etti. "Aşk nasıl tanımlayabilirim? Bir erkek ve bir kadın birbirlerini anlamaya başlarlar, aşk da hafif hafif başlar ve zaman geçtikçe gelişir. Bu erkeğin, tamamen olgunlaşana kadar içinde tuttuğu bir duygudur."

Alaina'nın bütün benliğini bir öfke kaplamıştı, fikrini bir çırpıda söyleyiverdi: "Saygısızlık etmek istemem, Binbaşı," dedi kibarca, "ama sizin lanet olası kör bir aptal olduğunuzu düşünüyorum! Bir bebeğin oluşması çok kısa sürer, ama bu bebek hayat boyu yaşar! Meşe palamudu bir kayanın çatlağında yıllarca bekler ama rüzgâr onu alıp verimli topraklara düşürdüğünde, işte o zaman ilk sıcakta filizlenir ve bir ya da iki yüzyıl boyunca yaşayacak bir meşe ağacına dönüşür. Aşka gelince, onu paylaşmak gerekir. Paylaşılmazsa solar gider!" Yüzünde geçip giden duygularının izleri görünüyordu. "Sen, Binbaşı, sıcak bir yaz gününde gökyüzündeki kara bir buluta benziyorsun. Havayı delip geçiyor, gürültüye boğuyorsun. Şimşeklerin olağanüstü bir güçle çaktığında korkan küçük yaratıklar aceleyle kaçıyorlar. Ama yağmur düşene kadar, yani içinde tuttuklarını paylaşana kadar, toprak ve hayat eskisi gibi kupkuru ve çorak kalacak. O zamana kadar, kendini yiyip bitireceksin. Başka türlü söylemek gerekirse, bayım, iyi bir şey yapana kadar, tüm bu gürültü ve gösteri hiçbir işe yaramayacak!"

Cole alaycı bir lütufla kaşını kaldırmadan önce, Alaina hızla arkasını dönüp kapıya doğru yürüdü. Kocası da eve giren Alaina'nın eteğinin baştan çıkarıcı uçuşunu izledi.

Cole'un eve girişi daha sakindi, kısa merdivenlerden inerken üst katın tırabzanlarının yanından geçen eteğin ucunu gördü. Kısa bir süre sonra da Alaina'nın yatak odasının kapısının hızla çarpışını duydu. Miles dikkatle Cole'a bakınca, Cole tehditkâr bir şekilde gülümsedi.

"Peter hanımefendiye su götürsün," dedi. "Hiç kuşkusuz, birazdan banyo yapmak isteyecektir."

"Baş üstüne efendim. Peki siz kahvaltınızı şimdi mi istersiniz?" Cole başını sallayarak kahvaltı edeceğini belirttiğinde, Miles'in endişeleri azaldı. "Annie bunu duyunca çok sevinecek efendim."

Cole yemek salonundaki masaya oturdu ve Bayan Garth'ın getirdiği konyaklı kahvesini aldı. Çocukluğundan beri tanıdık olan bir duyguyla boğuşuyordu. Babasının tahammül edemediği tek şey, bile bile yapılan aptallıklardı ve Cole da göz göre göre bir aptallık yapmakta ısrar ettiğinde, babasının esnek bir ağaç dalı alıp, bu aptal yollardan geçmesinin 'ödülünü' mutlaka vereceğini erken bir yaşta öğrenmişti. Sonradan, yerindeliğin sınırlarını böylesi anlamsız bir cesaretle sınamasının acısını çok derinden çekmişti. Cole şimdi de aynı şeyden dolayı acı çekiyordu. Eksik olan tek şey, dalın acısıydı ve hangi sınırı aşmış olduğunu anlamıyordu.

Patates kızartması tabağını istemeyerek kahvaltısını bitirdi ve buharı tüten kahvesini yudumlamak için arkasına yaslandı, hatta ikinci bardakta konyak eklemeyi bile unuttu. Alaina'nın söylediklerine daha fazla dikkat etmediği için pişman olmuştu. Dikkat edememişti, çünkü kendini katı davranmaya zorlaması ve Alaina'nın göğüs dekoltesinden etkilenmemek için kendini tutması çok zor olmuştu. Karısının yumuşak dudaklarından dökülen her azarda, göğsü öfkeli nefesleriyle inip kalkmıştı. Alaina'nın söylediklerinden hatırladıkları, yaşının küçüklüğüyle çelişiyordu. Ama bu güzel yüzün arkasında oldukça iyi çalışan ve bunun da farkında olan bir beyin olduğunu biliyordu.

Alaina'nın koridorda koşuşturmasını duyan Cole, şaşkınlıkla fincanını masaya bırakıp sandalyesini geriye itti. Alaina bağırarak gelip sarı-siyah gece elbisesini Cole'un kucağına fırlattı. Cole ayağa kalkana kadar Alaina yanına gelmişti bile. Küçük ayağını Cole'un ayağının yanına koyup öfkeyle yumruğunu burnunun dibinde salladı.

"Seni mavi göbekli bataklık faresi!" Vahşi bir yaban kedisi gibi hırlıyordu. "Senin aldığın giysileri giyeceğime çıplak gezerim!"

Cole, gri gözlerinde parlayan öfkeyi gördü. "Bana uyar," dedi sakince. "Ama bu elbiseyi kim bu hale getirmiş?"

Alaina elbiseyi hissimla kucağından aldı. Öyle sert hareket etmişti ki, Cole, Alaina'nın daha feci bir şey yapacağını sanmıştı. "Beni küçük görme, kaz kafalı Kuzeyli!" Elbiseyi elinde sallayıp dururken, Cole da elbisesinin üzerindeki büyük deliklere bakıyordu. Delikler yakılarak meydana getirilmiş benziyordu.

"Bunu benim yapacağımı mı sanıyorsun?" Bakışlarını Alaina'nın gözlerine çevirdi. "Lanet olsun kadın! Ben yapmadım!"

Alaina, Cole'un hoşuna gitme arzusunu hatırlarken parmaklarını yanmış deliklere soktu ve kendine hâkim olmaya çalıştıysa da gözlerinden akan yaşları durduramadı.

"Alaina." Alaina'nın yaşlı gözlerini görünce Cole'un öfkesi dindi. Elini karısının ince beline koyup onu teselli etmeye çalıştı. "Bu evin içindeki kimsenin böyle bir şey yapacağını sanmıyorum. Rüzgâr elbiseni uçurup ateşe kadar sürüklemiş olamaz mı?"

"Ateş yanmıyordu," dedi Alaina sakince. Dinen öfkesinin yerini göğsündeki sıkışma almıştı. "Birisi şöminedeki odunları yakıp elbiseyi üstüne atmış." Kıyafetini özenle katlayıp kolunun üzerine yerleştirdi.

"Bana inanmamı istiyorum" diyerek tekrar Alaina'yı ikna etmeye çalıştı Cole. "Ben asla böyle bir şey yapmam. Fakat bunu kim yapar? Başka biri aklına geliyor mu?"

"Önemli değil." Alaina bunu öyle kısık bir sesle söylemişti ki, Cole duyabilmek için dikkat kesildi. Karısı elbiseyi sıkı kavrayıp burnunu çekerek arkasına döndü. "En güzel elbisesilerimden biriydi. Bunu bulmama Bayan Hawthorne yardım etmişti." Sesi titremeye başladı. "Benimle gurur duymamı istemiştin, bana verebileceklerin için değil, benim sana getirebileceklerim için."

Cole zamanla Roberta'nın öfke nöbetlerine alışmıştı, ama bu küçük kızın gözyaşları karşısında kendini çok çaresiz hissediyordu.

Lanet olsun! Aklına bir fikir geldi. Azarla onu! Biraz öfkelendir! Her şey bundan daha iyidir... diye düşündü.

“Neler görüyorum ben?” diye düşündü sesli bir biçimde. Sesinde hafiften alaycı bir ton vardı. “Bir erkeğe paspas ve kovayla saldıran cesur kadın bu karşımdaki kadın mı? Savaşın ortasında beni nehirden çıkarıp hayatımı kurtaran da mı bu? Elbisesi mahvoldu diye ağlayan kız yine bu mu? Bu Al mı?”

Alaina yüzünü çevirip ona bakınca, Cole planında başarısız olduğunu hemen anladı. Alaina’nın gözyaşları, yanaklarında süzülerek özgürce akmaya başlamıştı. Hıçkırıklara boğulmuştu.

“Saçları beline kadar uzanan bir genç kızdım, iyi bir ailede, genç bir hanımefendi olarak yetiştirilmiştim.” Kalbindeki ağrıdan ve gözyaşlarından kurtulmaya çalışarak derin derin nefes aldı. “Herkesin birer birer gidişini gördüm. Annemi gömdüm, sonra saçlarımı kısacık kestirmem gerekti. Saçlarıma ve yüzüme çamur bulaştırmak zorunda kaldım. Başka birinin eski ve kokuşmuş giysilerini giymek zorunda kaldım. Erkek gibi yürümeyi öğrenmek zorunda kaldım. Banyo yapmam konusundaki azarlarını dinlemek zorunda kaldım...” Artık daha da yüksek sesle hıçkırıyordu. “Kendimi o kadar pis hissederken ölebildim.” Öne eğildi, gri gözleriyle kocasının şaşkın yüzüne baktı. “Anlamıyor musun? Bilmiyor musun?” Sesi kederle titriyordu. “Al yoktu! Hep ben vardım!” Yumruğunu göğsüne bastırdı. “Ben hep Alaina’ydim! Hiçbir zaman... Al... yoktu!”

Alaina hıçkırıklara boğularak kaçtı, elinde hâlâ sarı elbisesi vardı. Yatak odasının kapısı kapanana kadar hüznünün sesi koridorda yankılandı. Cole, ağır sessizliği tek başına taşımak zorunda kaldı.

Otuz İkinci Bölüm

Elbise artık tamir edilemez durumdaydı, fakat Alaina'nın kendisi tam bir çetin cevizdi. Akşam karanlığı çöktüğünde, elbise kaybının üstesinden kolayca gelebileceğine karar vermişti bile. Sakinleşmişti artık, ama kızgın olduğu sırada kendini, bahçede çalışırken odada bulunmayan koyu yeşil kadife bir koltuğa atmış olduğunu fark etti. Yokluğunda, odasına konforlu eşyaların taşınması garibine gidiyordu; hiçbirine ihtiyacı olduğunu ifade etmemişti oysa. İlk önce ayaklı ayna, bir gün sonra saat, daha sonra kalın bir Şark halısı, son olarak da oturup manzarayı rahat rahat seyredebileceği pencerenin önündeki pahalı ve yumuşacık koltuk. Ne odasına eklenen bu eşyalara, ne de mahvolan elbisesine bir açıklama bulabiliyordu.

O sırada gecenin şiddeti de evin içinde yankılanmaktaydı. Rüzgâr, ağaçları büyük bir coşkuyla kırbaçlıyor, en son yaprağı bile söküp alıyor, çıplak dalları keder içinde bırakıyordu. Kör edici parlaklıktaki yıldırımlar gökyüzünden birer mızrak gibi iniyor, kulakları sağır eden bir sesle gürlüyordu. Yağmur olanca gücüyle camlara çarpıyor, üzerlerinde adeta küçük nehirler oluşturup akıyordu. Derken fırtına başladığı kadar hızlı bir şekilde bitti, her şey yeniden sessizliğe bürünmüştü. Lambalar söndürülüp herkes yatağına giderken ev karanlığa gömülüp sessizleşti. Gecenin ilerleyen saatlerinde, Alaina kocasının alt kattaki çalışma odasında bir baştan bir başa gezindiğini işitti, ama en sonunda bu bile kesildi. Ay bulutların arasından kendini gösterirken, Alaina da kendini yeniden uykunun kollarına bıraktı. Ama karanlığın zindamındaki huzur, evin derinliklerinden gelen bir boğuşma ve çekiştirme gürültüsüyle kesildi. Asker de

Alaina'nın yatak odasının dışındaki koridorda tuhaf sesler çıkararak ağlıyordu. Malikâneye başka başka hayalet seslerin egemen olduğu gecenin karanlığında oldukça tuhaf bir sestir bu.

Odasının ötesinde neler olduğunu bilmemesine rağmen cesur davranmaya karar veren Alaina, bir mum yaktı, sabahlığını giydi ve dikkatle kapıyı açtı. Asker, Roberta'nın odasının önünde oturmuştu; Alaina'nın koridora çıktığını görünce sadece bir anlığına o tarafa baktı ve sonra tekrar önüne döndü. Sanki Roberta'nın odasına girmek istiyormuş gibi kapıyı tırmalıyor ve ağlıyordu.

"Uzaklaş oradan, Asker," dedi Alaina. "İçeride bir şey yok."

Köpek itiraz edercesine hırlayınca Alaina'nın elleri titredi, öyle ki neredeyse mumu düşürecekti. Asker'in, merakını giderene kadar kapıdan ayrılmayacağını anlayan Alaina, korkularının üzerine gidip Roberta'nın kapısını açtı. Köpek içeri girip dolanmaya başladı, ortalığı kokladı ve sanki bir şey duymaya çalışıyor gibi durup kulak kesildi. Alaina etrafına bakındı. Her şey yerli yerinde görünüyordu. Pencere açık olduğu için perde dışarı doğru uçuyor, uçuşurken de elbette birtakım sesler çıkartıyordu. Gürültünün nedenini keşfettiğinden emin olan Alaina, rahat bir nefes aldı.

"Duyduğumuz şey buydu işte, Asker." Kendini de ikna etmek istercesine yüksek sesle söylemişti bunu. Pencereyi kapamaya gittiğinde, evin her tarafına var gücüyle çarpan yağmurun perdeyi hiç ıslatmamış olmasına çok şaşırdı. Hizmetçilerden birinin fırtına dindikten sonra, yağmurun yumuşattığı rüzgârın odayı havalandırması için pencereyi açtığını düşündü. Dondurucu soğüğün nefesi Alaina'nın içine işlemişti. Roberta'nın odası, olmak istediği bir yer değildi; buz gibi, mezarı andıran havası yüzünden bir an önce buradan çıkmak istiyordu. Asker'e seslendi, ama köpek meşguldü; yan yana duran, yaldızlı, küçük, kare biçimli camların yan yana yerleştirilip büyük bir ayna izlenimi verdiği duvarı koklayıp ağlıyordu. Bu duvarı bir çeşit cumba çevreliyordu ve onun üzerinde de kırmızı kadife bir perde vardı. Kendi yansımasıyla karşı karşıya olan köpek, odanın içinde başka bir hayvan bulduğuna ikna olmuşa benziyordu.

"Dışarı çık, Asker!" diye bağırdı Alaina. "Dışarı dedim!"

Köpek kuyruğunu bacaklarının arasına alarak istemeye istemeye dışarı çıktı. Yine de, Alaina kendi odasına girip kapıyı arkasından kapattıktan sonra, kendini güvende hissetmesi için uzun bir süre geçmesi gerekti.

Kahvaltıda, masadaki yeri dikkat çekici şekilde boş kaldı; evin beyi hizmetkârlara karısını sorunca, üst kattaki hizmetçi, hanımefendinin bu sabah kendini pek iyi hissetmediğini söyledi. Durum hakkında daha çok şey öğrenmek isteyen Cole, karısının yatak odasına gitti ve durup kapıyı çaldı. İçeriden mırıltı gibi bir cevap geldi. Kapıyı itip içeri girdiğinde Alaina'yı ayağa kalkmak üzereymiş gibi koltuğun ucunda oturur vaziyette buldu. Odasına gelenin kim olduğunu gören Alaina, tekrar koltuğun yastıklarına gömüldü, çıplak ayaklarını geceliğinin altına gizledi ve şaliyla boynunu örttü. Zayıf bir mırıldanmayla Cole'u selamladıktan sonra da, alınının ve gözlerin üzerine bir bez koyarak, Cole'un varlığını görüş açısından çıkarmış oldu.

Cole, odadaki soğuğu hemen fark etti. Ateş yayılamıştı ve evin köşelerini kırbaçlayan rüzgâr, şöminenin sıcaklığını bacadan dışarı çekiyordu.

"Ateşi canlandırmaları için hizmetçileri çağırman gerekirdi, Alaina," dedi kibarca. "Bu odada soğuktan öleceksin."

Alaina maskesinin altında belli belirsiz burnunu çekti, yumuşak yastıkların içine daha da çok gömüldü ve şömineye doğru yürüyen Cole'un ayak seslerini dinledi. Cole şöminenin içine bir sürü kuru odun attı, sonra da koltuğa yaklaşarak uzun bir süre karısını izledi.

"Kendini iyi hissetmiyor musun?"

"Her şey yolunda," diye fısıldadı Alaina.

"Hâlâ elbisenin yasını tutuyor olabileceğini düşündüm."

"Elbise defterini kapattım bile, tıpkı söylediğin gibi."

"Eğer yenisini istersen, hemen hallederim. St. Cloud'daki terzinin aynı kumaş ve danteli bulabileceğinden..."

"O elbise olmadan da idare edebilirim. Başka elbiselerim var, belki onun kadar güzel değiller ama yine de yeterli."

Cole, bu kibar ama mesafeli duvarı aşmak için bir yol ara-

di. "Franze'la bir iş konuşmak için kasabaya iniyorum, benimle gelmek isteyip istemeyeceğini merak etmiştim."

Alaina gözlerinin üzerindeki bezin bir ucunu kaldırıp Cole'a baktı. "Üzgünüm, ama bugün keyifsizim."

Cole suratını astı. Alaina, bir gün önce Cole'un kabaca özür dilerken kullandığı aynı sözcükleri kullanmıştı. Acaba intikam almaya mı çalışıyordu? Hastalık, Roberta'nın da sık sık başvurduğu bir hileydi. "Eğer başın ağrıyorsa, Annie'ye söyleyeyim de sana biraz buz getirsin. Sakinleştirici bir etkisi..."

"Başım ağrımıyor, Binbaşı," Unvanı vurgulayarak söylemişti.

Cole eğilip elini alnına koydu, bez göğüslerine doğru kayınca da Alaina'nın sert bakışlarıyla karşı karşıya kaldı.

"Ateşim de yok, Binbaşı," dedi Alaina sinirli bir biçimde.

Cole, "O halde sorununu anlamadım..." demeye kalmadan, Alaina bezi alıp öfkeyle yere attı.

"Anlamadınız mı? Doktor Latimer!" Alaina dişlerini sıktı, açıklama yapmak zorunda olmanın verdiği öfkeyle yanakları kızarmıştı. "Benim bir kadın olduğumu anlamanız bu kadar güç mü? Kadınları, benim neden keyifsiz olduğumu tahmin edemeyecek kadar az mı tanılıyorsunuz?"

Cole nihayet anlamıştı, gülmemek için kendini zor tuttu. "Gerçekten çok üzgünüm. Sorununun bu kadar hassas bir konu olduğunu bilmiyordum. Bir koca olarak kadınsı sıkıntıları anlamam gerekirdi elbette, ama seninle e pek samimi olmamamız benim için bir dezavantaj oldu."

"Git buradan," diye söylendi Alaina. Cole'un onu rahat bırakacağını zannetmişti; gözlerini kapayıp başını koltuğa geri yasladı. Cole'un etrafta olduğu zamanlar huzurunun nasıl da bir anda bozulduğuna inanamıyordu. Neden Cole onu bir kez olsun saygın, ağırbaşlı ve dingin bir hanımefendi olarak görememişti? Görünüşe göre Roberta bu işi ustalikle başarmıştı. Ama Alaina neden yapamıyordu?

"Seni rahat bırakacağım, tatlım, ama önce rahat ettiğini görmem lazım."

Cole kendi yatak odasına dönünce, Alaina da telaşla ayağa kalktı. Ama Cole az sonra elinde konyak sürahesi ve kadehiyle

geri geldi. Kadehine bir yudum konyak koyup Alaina'ya uzattı. Alaina tiksintiyle burnunu kırıştırıp yüzünü çevirdi.

"Ayık kalıp yalnız başıma acı çekmeyi tercih ederim."

"Hadi ama Alaina," diye şakacı bir şekilde azarladı Cole, Alaina'ya. "Konyak seni rahatlatır, içini ısıtır, hatta keyfini bile yerine getirebilir. Bir doktor olarak, sana yazabileceğim en iyi reçete bu."

Alaina burnunu çekerek kadehi aldı. "Mesleğini bıraktığını sanıyordum."

"Esir düşmüş bir hastam varken nasıl dayanabilirim?" diye-
rek güldü Cole.

Alaina kocasına ters ters baktı, fakat Cole bundan hiç etkilanmeyip karısının bacaklarını ve çıplak ayaklarını bir battaniyeyle örttü.

"Kasabaya inmişken, gururunun senin için satın almama izin vereceği bir şeyler var mı?"

Alaina küstah burnunu havaya kaldırıp, bu sorunun kendisini incittiğini belli etti.

"Şeker, mesela?" diye sordu Cole, Alaina'ya yakından bakarak.

Kocasının bu teklifi Alaina'ya öfkesini unutturdu. Yıllardır hiç şeker yememişti! Gözleri neşeye parlayınca, Cole gülmeye başladı.

"Sana o kadar çok şeker alacağım ki, tatlım, hepsini yersen şişmanlayacaksın. O zaman da bana evliliğimizi bitirmekten başka bir seçenek kalmayacak."

Cole'un gözlerindeki muzip ışıltıyı görünce Alaina da gülmüsedti. "Fazla olmasın, birkaç tane alsan yeter."

"Bu arada, akşama kadar geri dönebileceğimi pek sanmıyorum..." diye uyardı Cole, karısını. "Franze'la kuzeye gidecek birkaç oduncu bulacağım. Ne kadar sürer, bilmiyorum."

Alaina kafasını koltuğun yastığına yasladı ve hayal kırıklığını, gözlerinin üzerine özenle yerleştirdiği bez parçasının altına sakladı.

Cole kapıya doğru yürüdü. "Akşam yemeğini muhtemelen kasabada yerim. Beni yemeğe bekleme."

Alaina bezi gözlerinden kaldırdı. "Ben de muhtemelen odamda yiyeceğim. Eğer merak ediyorsanız söyleyeyim, artık misafir seçimimde son derece temkinli olacağım."

Kaşlarını çatma sırası Cole'daydı, ama hemen sonra Cole'un dudaklarında bir tebessüm belirdi. "En azından bir süre Braegar Darvey'den ve onun ilgisinden korkmama gerek yok."

Alaina'nın gri gözlerinde buz gibi bir soğukluk vardı. "Bin-başı Latimer, çok tuhaf bir tabiatınız var. Bir sokak kadını sanıp bana New Orleans'ta kolayca sahip oldunuz ve eminim bunun yanı sıra birçok başka kadınla da beraber olmuşsunuzdur. Bahanemiz ise, hiç şüphesiz, bunun fiziksel bir ihtiyaç olduğudur. Diğer taraftan, görgü kurallarına son derece uygun bir cana yakınlığı, sanki alçakça bir ihanetmiş gibi yorumlamayı tercih ediyor ve buna bağlı olarak da hırslınızı insanlardan çıkarıyorsunuz."

"Anlamadığn birçok şey var, Alaina."

"Evet, bunda kesinlikle haklısınız!" Alaina hafifçe gülümse-di, sonra da kaşlarını çatıp, Cole'dan bir açıklama duyma umu-duyla bekledi.

Cole tam bir şey söyleyecekti ki, son anda kendini tutmaya karar verdi. Kapıyı açtı, kibarca selam verdi ve arkasını dönüp uzaklaştı. Alaina alaycı gözlerle onu izleyip, koridor boyunca ilerleyen ayak seslerini dinledi. Cole böyle sessizliğe bürünürse, Alaina'nın onu anlamasını nasıl bekleyebiliyordu?

Alaina, kocasının eve dönüp odasındaki banyonun içinde dolaştığını işittiğinde, saat gece yarısına geliyordu. Cole'un adımları en sonunda Alaina'nın odasının önünde durdu. Alaina, önce Asker'in kuyruğunun sevinçle yere çarptığını işitti, sonra da ayak sesleri uzaklaşıp gitti. Gecenin ilerleyen saatlerinde Alaina, Cole'un çalışma odasında huzursuz bir şekilde gezinip durmasını dinledi.

★ ★ ★

Ertesi sabah Alaina yemek salonunda şaşkınlıktan donakaldı. Tabagının önünde süslü bir kutu ve kurdeleli küçük, sarı bir

papatya buketi buldu. Yılın bu mevsiminde bu manzara görebileceğinin en iyisiydi.

Sandalyesine otururken, çiçeklerin üzerinde bir kart olduğunu ve üstünde 'Alaina' yazdığını gördü. Dudaklarında tatlı bir tebessüm belirdi. Buketi alıp, Cole'un sıcaklığının sindiği kokusunu içine çekti. Kutunun, Cole'un söz verdiği şekerlerle dolu olduğunu biliyordu. Birden böyle şekerlerin genelde Doğu'daki büyük şehirlerde yapıldığı ve bu kadar uzağa getirilmesi için dikkatli bir ambalajlama gerektirdiği aklına geldi. Cole'un sanki çok sıradan bir şeymiş gibi ona şeker getireceğini söylemesinden neden hiç şüphelenmemişti?

Bir anda başından aşağı kaynar sular döküldü. Roberta da şekeri çok severdi. Hatta en zor zamanlarda bile şeker diye tutturmuştu. Artık hayatta değildi ama hiç uzaklaşmayacak mıydı hayatlarından? Onları hiç rahat bırakmayacak mıydı?

Cole mutfak kapısını ittiğinde, kapı gıcırdayarak açıldı; içeri girdiğinde genç karısının gri renkli, kalın, parlak ipekler içinde olduğunu gördü. Alaina, etrafını saran sabah ışığıyla masallardan fırlamış gibi görünüyordu. Başını kaldırıp kocasına baktı ve narin dudaklarında esrarengiz gülümseme, Cole'un nefesini kesti.

"Teşekkür ederim, Cole."

"Şekerlemelere onay çıktı mı?" diye sordu Cole sakince.

Alaina, tuhaf ve gerilimli bir maceraya atılmışçasına neşeyle güldü. Kapağı ve kapağın altındaki kâğıdı kaldırırken, kocası da onun yüzünde oluşan mimikleri seyretti. Cole'un aldığı şekerlemeleri görünce, Alaina'nın gözleri şaşkınlıkla kocaman açıldı. Şekerlerden birini ağzına attıktan sonra içini çekti, gözlemini kapatıp zevkler ülkesine daldı.

"Kesinlikle tehlikeli!" deyip kıkırdadıktan sonra parmaklarını yaladı. "Sen de ister misin?"

Cole masadaki yerinin güvenliğine çekildi. "Olie böyle şekerlerin erkekliği yok edeceğini iddia ediyor."

Alaina dudaklarının kenarlarında beliren gülümsemeyle Cole'a baktı. "Yaşlı adamların anlattığı hikâyelere inanır mısın, Cole Latimer?"

"Son zamanlarla biri suyun bile zararlı olduğunu söylese, tersini kanıtlamaya çalışmam," dedi Cole.

Alaina dirseklerini masaya dayadı, şekerlerden birini kaldırıp dikkatle inceledi. "Belki de bir sürü yesen daha iyi olur. Doğan-daki şehvetli tarafı yatıştırabilirler."

"Öneriniz için teşekkür ederim, hanımefendi." Alaina'nın gözlerine baktı. "Şehvetli tarafımın kendini belli etmesi için çok az fırsatı olsa da, ileriki günlerde onu daha iyi bastırmaya çalışacağım." Değneğinin köpek başı şeklindeki gümüş tutma yerinden kavradı ve sanki tek başınaymış gibi yüksek sesle düşünmeye başladı: "Evliliğin keşifliğe bu kadar yakın olduğunu hiç bilmiyordum."

Alaina'nın verecek çok cevabı vardı ama sabah neşesini bozmaya niyeti yoktu, sessizliğini korudu. Hiç kuşkusuz ilişkilerinde öyle bir zaman gelecekti ki, Cole'a istediklerini pekâlâ aldığını hatırlatabilecekti.

* * *

Ertesi sabah Alaina her zamanki saatinde aşağı indiğinde Annie'nin yemek salonundaki şöminenin önünde telaşla bir oraya bir buraya yürüdüğünü gördü. Salonu yanık çikolata ve şeker kokusu sarmıştı; aşçı kadın kenara çekildiğinde, Alaina kokunun nedenini anladı. Şöminedeki kömürlerinin üzerinde siyah bir köpük vardı. Şekerleme kutusu, şöminenin mazgalları üzerinde duruyordu. Kutunun rengi iyice kararmıştı.

Dehşete kapılan Alaina, şöminenin önüne gelip kutuyu almaya çalıştı ama aynı hızla parmaklarını çekip acıyla salladı, kutu bir hayli sıcaktı. Akli başına gelince, kutuyu masayla çekip aldı.

"Bu vahşice bir şey, hanımefendi," dedi Annie, büyük bir heyecanla. "Böyle bir şeyi kimin yaptığını bilemiyorum ama bu, adı ne olursa olsun tam bir şeytan işi."

Küllerle kaplı, ılık kömürlerin üzerinde bu denli yandığına göre kutu belli ki bütün gece ateşin üstünde kalmıştı. Bunu yapan her kimse, önce şekerlemeleri ateşin üzerine dökmüş, sonra

da kutuyu atmış olmalıydı. Belli ki anlık bir öfkeyle yapılmamış, nefretle adım adım planlanmıştı. Ev ahalisinden biri ona güçlü bir düşmanlık besliyor olmalıydı.

"Neler oldu burada?" diye sordu kapı eşiğinde beliren Cole.

İki kadın da Cole'a doğru döndüler; Alaina'nın gözlerinden yaşlar boşanıyordu, Annie'nin ise ağzı açık kalmıştı. Cole önce kutuya, sonra kadınlara baktı, aşçı hemen bir açıklama yapmak zorunda hissetti.

"Ben masayı kurmak için içeri girdiğimde kutu oradaydı efendim. Hainin biri iş başındaymış ve kim olduğunu bilemiyorum."

"Belki diğer hizmetçiler durumu aydınlayabilirler," diye karşılık verdi Cole. "Derhal onlarla konuşacağım."

"Bu bir kaza değil," dedi Annie. "Bu tamamen şeytani bir plan."

"Öyle görünüyor," diye cevapladı Cole kaba bir şekilde. "Ama öyle ya da böyle bu olaylar bitecek, bütün hizmetkârları kovmam gerekse bile bitecek."

Aşçı telaşla ellerini sıktı. Evden ayrılması gerekirse çok üzülürdü. Yıllar boyu Latimerlar için çalıştıktan sonra, kendini ailenin bir parçası gibi hissediyor, Cole'u da kendi oğlu gibi görüyordu. Şimdiyse Cole'un karısına olan bağlılığının ilk sırada geldiğini anlamıştı.

Cole'un tehdidi karşısında Alaina da kendini kötü hissetmişti. Titremesini engellemeye çalışarak özür diledi ve odadan çıktı. Telaşlanan Cole karısının arkasından gidip merdivenlerden çıkışını seyretti. Alaina'yı teselli edecek söz bulamıyordu. Karısı tırabzanları geçerek gözden kaybolduğunda, Cole sessizliğin içinde tek başına kaldı. Tam arkasını dönmüştü ki, Alaina aceleyle geri döndü.

"Doktor Latimer?" Sesi titriyordu. "Bir saniye yukarı gelebilir misiniz?"

Cole, elinden geldiğince hızlı bir şekilde, bastonunun da yardımıyla merdivenlerden çıktı. Şimdi nasıl bir sorunla karşılaşacağını merak ediyordu. Korktuğu başına gelirse savurduğu

tehditleri yerine getirmenin zorluğunu düşündü. Ama karısının odasına girdiğinde her şeyin nedenini anlayıp kalıkhahalara boğuldu.

“Ben komik bir şey göremiyorum!” dedi Alaina hiddetli bir sesle. “Ben odada olmadığımda sürekli içeri bir şeyler taşıyor! Şimdi de bu! Bu ne tür bir aptalın şakası?”

Yatağının ortasına bırakılan boyalı küçük kutuyu kaldırıp Cole’a uzattı. Kendi kutusunun hemen hemen yarısı kadardı, ama içinde aynı pahalı şekerlemelerden vardı.

“Bu Mindy’nin,” diye cevapladı Cole. “Sanırım bir arkadaş kazandın.”

“Mindy!” Cole’un sırtına öfkelenerek bağırdı: “Kim bu Mindy? Burnumun dibinde duran sevgililerinden biri mi?”

“Sevgili mi?” Cole şaşkın şaşkın güldü. “Sevgiye ihtiyacı olabilir, ama senin ima ettiğin şekilde değil. Belki de Mindy’yle tanışma zamanın gelmiştir. Benimle gel, sevgilin.”

Alaina’ya başka seçenek tanımadan elini tutup Roberta’nın odasının uzağındaki bir odaya götürdü. Kapıyı açıp içeri girdiler. Odanın tuhaf, el değmemiş bir görüntüsü vardı. Hiç yaşam belirtisi yoktu. Cole homurdandı ve Alaina’yı da çekerek odaya çıktı. Aşağı indiler.

“Cole!” dedi Alaina, kocasının uzun ve ince parmaklarını bileğinden çekmeye çalışarak. “Bırak beni! Hizmetçiler ne düşünüyor sonra?”

“Burası benim evim, hanımefendi. Onların ne düşünecekleri umurumda bile değil!”

Yemek salonunda Miles’in ve Bayan Garth’in yanlarından geçerlerken, Alaina hâlâ Cole’un arkasından yürüyordu. Hizmetkârlar şaşkınlıkla bakakaldılar. Cole, Alaina’yı mutfaka açılan kapıya götürdüğünde, Alaina olabildiğince sakın görünmeye çalıştı. Kocasının topallayan uzun bacaklarının hızına yetişmeye çalışırken nefes nefese kalmıştı. Annie mutfakta elinde bir kepçeyle ocağın önündeydi.

“Şimdi emin oldum ki, bugün çok tuhaf bir gün! Hanımefendi ve beyefendi, aynı anda beni ziyarete geldiler.” Aşçı kadın şüpheyle onlara baktı. “Neler oldu acaba?”

Cole eliyle kadını susturunca, aşcının merakı daha da arttı. İtaatkâr sessizliğini muhafaza ederken, Cole'un mutfağın içinde bir ileri bir geri yürüyüşünü büyük bir dikkatle izliyordu. Cole önce odun kasasının yanına ve kilere baktı, sonra da arka kapıdan çıkıp üstü kapalı küçük verandaya geçti.

"İşte buradasın," dedi, Alaina'nın göremediği birine. Kutuyu uzattı. "Bunu hanımefendinin kutusu yandıktan sonra mı verdin?" Alaina'nın duyabileceği bir ses çıkmasa da, Cole gülümseydiğine göre olumlu bir cevap almıştı. "Sana teşekkür etmek istiyor. Bence artık saklanmayı bırakıp hanımefendiyle tanışmanın vakti geldi. Hadi. Bu seferkinden korkmana gerek yok," dedi. "Adı Alaina, ayrıca kendisi çok hoş bir hanımefendi."

Alaina, Cole'un içeri getirdiği kızı gördü. En fazla altı, yedi yaşındaydı; arkasında eski püskü bir bez bebek tutuyordu. Bileklerine kadar uzanan, solmuş bir elbisesi, onun üzerinde de vücuduna küçük gelen bir yün ceket vardı. Mutfak sıcak olmasına rağmen, ürkek bir tavşan gibi titriyordu. İri, siyah gözlerini kaçırmak Alaina'ya baktı, sonra da gözlerini siyah ayakkabılarına dikti. Zayıf, küçük yüzü kir içindeydi.

"Çok konuşmaz," dedi Cole, genç karısına. "Ama işte Mindy bu."

"Aman Tanrım, Cole! Bu çocuğa ne yaptın sen?" diye sordu Alaina. Kızın bakımsız hali karşısında dehşete kapılmıştı. "Pislik içinde!"

"Ona elbiseler aldım..." Cole omuzlarını silkti. "Ama giymiyor. Yukarıda bir yatak odası var ama orada uyumak istemiyor. Mutfakta kalmayı tercih ediyor. Çok bağımsız, tıpkı New Orleans'ta tanıştığım biri gibi."

Alaina bu sırada Annie'nin, burnunun dibinde gerçekleşen bu tuhaf gösteriyi dikkatle izlediğini gördü. Cole karısının baktığı yöne bakınca, Annie telaşla çorba için havuç doğramaya başladı. Ama yorum yapmadan duramadı:

"Çocuğu suçlayamam. Evin eski hanımı, beyefendinin bulduğu her paspal çocuğu eve alması konusunda ileri geri konuşurdu. Hatta bir keresinde Mindy'nin saçlarını usturayla kesmeye çalıştı, ama neyse ki beyefendi hemen imdadına yetişti."

"Annie, çok fazla konuşuyorsun," dedi Cole tersleyerek.

Kadın bozuldu. "Çocuk yeni hanımla iyi anlaşacağı ben-
ziyor. Mindy günlerdir onu izliyor." Annie burnunu çekerek
devam etti: "Hatta hanımefendi için o kadar üzüldü ki, beye-
fendinin kendisine hediye olarak verdiği kutudan bile vazgeçti.
Kalbinin ne kadar hassas olduğu ortada, zavallı yetim."

"Hiç akrabası yok mu?" diye sordu Alaina.

"Bir amcası vardı," dedi Cole. "Ben New Orleans'tan dön-
dükten sonra bir süreliğine burada bahçıvan olarak çalıştı, ama
ona ne olduğunu kimse bilmiyor. Amcası kaybolduğundan beri
Mindy burada."

"Peki ya annesi ve babası?"

"Üç sene önceki katliam..." diye fısıldayan Cole, kafasını
sallayarak Alaina'yı bu meseleyi fazla kurcalamaması konusun-
da uyardı.

Alaina, Cole'un koltuğunun altındaki kutuyu alıp kıza uzat-
tı. "Bütün bunları yemem için yardıma ihtiyacım olacak. Kutu
sende kalsa olur mu? Bana şekerleri yememde yardım eder-
sin."

Mindy büyük gözlerini kırptı ve yol göstermesini istercesine
meraklı gözlerle Cole'a baktı. Cole başını sallayarak teklifi
onaylayınca, Mindy gözlerini tekrar evin hanımına çevirdi. Ku-
tuyu alıp göğsüne bastırdı, sonra da telaşla kapıya yanaşıp ora-
dan uzaklaşmak istedi.

Alaina bu korkuyu, açlığı, evsiz olmanın verdiği hiçbir yere
ait olmama duygusunu çok iyi biliyor, çocuğun kaygı ve kor-
kularını gayet iyi anlıyordu. Sadece şu pasaklı görüntüsü bile,
başka bir canlıya şefkat duyabilen her insanın kalbini acıtmaya
yeterdi. Alaina çok hassas bir insandı. Kıza yanına gelmesi için
nazik bir şekilde hitap etti: "Gel, canımı yakmayacağım."

Mindy ani bir ürpertiyle çömeldi, belli ki Alaina'ya güven-
mek istemiyordu. Bir anda kapıdan çıkınak üzere ileri atıldı ama
Cole kolundan yakalayıp kaçmasını engelledi. "Hey, buraya gel!
Nereye gidiyorsun? Hanımefendiyi duymadın mı?"

Cole onu yanına doğru çekerken, küçük kızın koyu göz-
leri panikle kocaman açıldı. Elindeki eşyaları heyecanla vücud-

duna bastırırken, sürüklenmemek için ayak diremeye başladı. Cole'un bacağına sımsıkı tutunup mücadele etmeye koyuldu.

Alaina'nın annesi, çocuklarını sıkı ama kibar bir şekilde büyüttü. Hiçbir zaman kaba olmamıştı ama çok yumuşak da davranmamıştı. Şimdi Alaina'nın başvurduğu yöntem de buydu.

"Sana daha yakından bakmak istiyorum, Mindy. Buraya gel." Sesi yumuşak da olsa, Mindy söyleneni yaptı. Alaina da kızın etrafında yavaşça döndü, kâkülünü kaldırıp kabuk tutmuş kulağına, pislik içindeki ensesine baktı ve küçük ellerini çevirdiğinde avuçlarının da kirli olduğunu gördü. En sonunda gülererek kendisini seyretmekte olan Cole'a baktı. "Bu zavallı kızın senin evinde bu şekilde yaşamasına izin mi verdin yani? Hem de sen?"

İşittiği bu azar karşısında Cole'un morali bir anda bozuldu. "Hanımefendi, kadınlar konusunda çok tecrübeli olduğumu söyleyebilirsiniz, ama sizi temin ederim ki, bu küçük hanımı hiç anlayamadım. Onunla iyi anlaşabilmem için bana yardımcı olursanız, size minnettar olurum."

"Her çocuğun, kendisine yol gösteren ve ne zaman banyo yapması gerektiğini söyleyen birine ihtiyacı vardır. İlk hedefimiz de bu olacak. Şimdi benimle gel, Mindy," deyip, kızı kolumdan tuttu. "İlk önce en büyük sorunlarından birkaçını halledeceğiz."

Mindy'nin gözlerinde isyan vardı, Alaina'ya karşı direnmeye çalıştı. Hayatına kendi istediği şekilde yön vermekten mutluydu ve banyo yapmadan da yaşayabilirdi! Amcası onun pis olduğundan hiç şikâyet etmezdi. Ayrıca Doktor Latimer'ın tüm ısrarlarına rağmen, hizmetçilerin, diğer işlerini bitirmek için onunla mücadele etmeyi bırakmalarına kadar, evdeki hizmetkârlardan saklanmayı da hep başarmıştı. Böylece şimdiki rahatlığına kavuşmuştu ve buna son vermeye de hiç niyeti yoktu.

Alaina çocuğun itirazını sükûnetle karşıladı, kafasını sallayıp kollarını önünde kavuşturdu. "Pekâlâ, sanırım Peter'ı, Miles'ı ve Bayan Garth'ı çağırırsam iyi olacak. Zorla ya da kendi rızalarıyla benim için fark etmez, her şekilde banyo yapacaksın."

Mindy, kendisini bu tehditkâr kadından kurtarabileceği

umuduyla Cole'a baktı. Sonuçta Cole onu evin ilk hanımına karşı hep korumuştı. Ama şimdi, olan bitene karşı oldukça ilgisiz görünüyordu; cebinden saatini çıkarıp saatine bakınca, Mindy teslim olmaktan başka bir seçeneği olmadığını anladı. Somurtarak başını öne eğdi.

"Gel bakalım," dedi Alaina, kızın ince kemikli elini tutarak. "Doktor Latimer?" Gri gözlerini kocasının gözlerine dikti. "Karşı koymaya çalışırsa yardıma ihtiyacım olabilir. Bize yardım eder misiniz?"

"Peter'a size sıcak su getirmesini söyleyeyim, hanımefendi," dedi Annie şevkle. Genç kadının sağduyulu davranışından çok etkilenmişti ve küçük kızın nazik bir şekilde yıkanmaya zorlanması konusunda onunla hemfikirdi. Asıl tiksindiği, Cole'un ilk karısının kullandığı gereksiz şiddetti.

Cole da bundan çok etkilenmişti. "Hanımefendi, onu sakince banyoya sokmak gibi bir mucizeye imza atabilirseniz, belki yukarıdaki odada uyumasını da sağlayabilirsiniz."

Mindy büyük bir panikle başını salladı.

"Neden olmasın?" diye sordu Alaina, sallanan kapının önünde durdu.

Annie ilgilerini çekmek için gürültüyle öksürdü, "Lafınızı böldüğüm için özür dilerim hanımefendi, ama önceden de söylediğim gibi, ilk Bayan Latimer, beyefendinin etrafta olmadığı zamanlarda Mindy'ye çok kötü davranıyordu ve küçük Mindy'ye kırmızı odanın hemen yanındaki yatak odası verilmişti. Sanırım kız, Bayan Roberta'nın geri gelmesinden korkuyor. Yapayalnız yukarıda olmaktan çekiniyor."

"Bu konuyu bir düşünelim," diye cevapladı Alaina.

Karısının üst kattaki yatak odasında Cole şömineye odun atarken, Alaina da çocuğun saçlarındaki karışıklığı fırçayla çözmeye çalışıyordu. Mindy itaatkâr bir şekilde kutuyu yan tarafına koydu ama ceketini ve elbisesi çıkartılırken bile bez bebeğini elinden bırakmayı reddetti. Alaina, elbiselerin pisliği karşısında burnunu kısıtırıp 'Al'in giysilerini hatırladı. Gerçi Alaina'nın yalnızca giysileri pisti, Mindy'nin ise hem giysileri, hem de vücudu kirliydi.

Cole çocukla ilgilenen küçük ve süslü kadına baktı. Her geçen gün onun hakkında daha da çok şey öğreniyor, hiçbir zaman onu bütün yönleriyle tanıyamayacağını düşünüyordu. Alaina kollarını kıvrıp boynuna bir önlük geçirdiğinde, gözlerinde büyük bir kararlılık vardı. Güçlü bir kadındı ve Cole onun yalnızca kalbini çileştirmek istiyordu.

Banyodaki küvette Alaina sabunu Mindy'nin saçlarında dolaştırırken, Cole da maşrapayla su dökmeye başladı. Mindy bebeğini banyo esnasında bile bırakmayı reddediyor, sıkı sıkı tutuyordu. Alaina buna itiraz etmedi.

"Pekâlâ. Onun da banyoya ihtiyacı varmış gibi görünüyor. Ama dikkat etmelisin. O senden çok daha hassas ve suda parçalanırsa çok yazık olur."

Mindy'nin bebeğini küvetin yanındaki sandalyeye dikkatle oturtmasıyla, Cole gülümsemeye başladı. Alaina bağırıp çağırmadan, çocuğun anlayabileceği sakin ve mantıklı bir sesle konuşup onu ikna etmişti. Cole bu sırada yatak odasına döndü, şöminenin içinden yanan bir çubuk çıkarıp purosunun ucuna dokundurdu, sonra da sandalyesine oturup genç karısını düşünmeye başladı. Mindy'nin, şöminede yanan şekerleme kutusu yerine Alaina'ya kendi şekerlemelerini vermiş olmasından pişman olduğunu tahmin edebiliyordu; zira Alaina, Mindy'yi, hastanenin yerlerini siliyormuş gibi sert bir şekilde yıkıyordu.

Mindy banyodan iki büyük havluya sarınmış halde çıktığında daha temiz, daha pembe görünüyor, daha tatlı kokuyordu. Alaina küçük kızı Cole'un yanına getirdi ve Cole purosunu ağzından çekip kızı kucağına oturttuğunda Alaina tuhaf bir mutluluk hissetti.

Kızın odasındaki küçük gardırop Cole'un söylediği gibi yepyeni giysilerle doluydu ama Alaina, Mindy'ye giysi ararken çok tuhaf bir şey keşfetti. Bütün giysiler, hatta dantel kenarlı büzgülü kısa pantolonlar ve iç etekler bile kesilip yırtılmış, sonra da fark edilmesin diye özenle katlanıp dolaba geri yerleştirilmişti. Alaina dikkatle bütün giysileri inceleyip en kolay şekilde onarılabilinecek olanları seçti ve kendi odasına gitti. Masasından tarak, iğne ve iplik aldı. Cole'a doğru eğilip Mindy'ye kalkmasını

işaret etti. Havluları alıp kızı yorgana sardı ve nazikçe saçlarını taramaya başladı.

"Neden ve ne zaman, bilmiyorum..." dedi sakın ve telaşsız bir sesle. "Ama Mindy'ye aldığın bütün giysilere biri kasti olarak zarar vermiş." Cole'un şaşkınlığı öfkeye dönüşürken, Alaina kızı Cole'un dizine tekrar oturtup devam etti: "Bilmediğini tahmin ediyorum, bence Mindy'nin giysileri giymeyi reddetmesinin nedeni de bu."

Alaina geniş yakalı kırmızı kadife elbiseyi kaldırıp yırtılan dikişleri gösterirken, küçük kız yüzünü Cole'un omuzlarına saklamaya çalıştı. Alaina, iç çamaşırları da kocasının görmesi için yukarı kaldırdı ve yerlerinden sökülmüş olan dantellerine işaret etti. Bunları görünce Cole'un yüzü ekşidi.

"Hatta çorapların içinde dikenler, ayakkabıların içinde de yağ parçaları vardı." Kaygılı bir şekilde başını salladı. "Ayakkabıları elimden geldiğince yıkadım." Diken batan parmağını emdi. "Ama çorapları yıkamak daha zor oldu."

"Roberta!" diye bağırdı Cole.

"Onun yaptığını mı düşünüyorsun?" Alaina iğneye iplik geçirirken başını kaldırıp kocasına baktı.

"Bahçıvan, Roberta'nın ölümünden birkaç ay önce ortadan kayboldu; ben çocuğu eve aldığımnda, Roberta her zamanki gibi yaygara kopardı. Çocuğa zarar vermesine engel olduğum için intikamını elbiselerden almış olması kuvvetle muhtemel."

Alaina uzun bir süre sessizlik içinde elbiseleri dikerken, bir yandan da kuzininin nasıl bu kadar kindar olabildiğini düşündü. Roberta'nın hiçbir şeye ihtiyacı yoktu ama nedense hiçbir şeyden zevk alamamıştı. Nasıl da sefil bir ruh halindeydi kimbilir.

Mindy etrafındakilerin varlığını unutarak, Cole'un kucagında uykuya daldı. Alaina da kocasının yüz hatlarını inceledikten sonra dikkatini tekrar dikişe verip, yanaklarının kızardığını Cole'un fark etmemiş olmasını umdu. İğneyi son kez kumaşa sokup bir düğüm attuktan sonra, masum bir sesle sordu:

"Mindy'nin amcasını iyi mi tanırdın?"

Cole homurdandı. "Pisliğin teki olduğunu bilecek kadar. O ve Roberta harika bir çift olabilirlerdi."

“Ne demek istiyorsun?”

“Mindy, Roberta’dan korktuğu kadar amcasından da korkardı. Adamı çocuğu cezalandırmaktan adeta zevk alıyordu. Bir keresinde, eğer çocuğu bir kez daha döverse, onu işten atmakla tehdit ettim. Bundan kısa bir süre sonra da kızı bırakıp ortadan kayboldu.”

“Bence Mindy o olmadan da yapabilir,” dedi Alaina. Kocasına baktı. “Seni çok sevmiş. Belki de onu evlat edinmelisin.”

Cole kaşını kaldırıp belli belirsiz gülümsedi. “Bir erkeğin yavaş yavaş baba olduğunu sanırdım. Önce yatak, sonra bebek bezi. Genelde böyle olmaz mı?”

“Sen daha iyi bilirsin.”

Cole şaşkınlıkla güldü. “Hanımefendi, benim hiç çocuğum olmadı. İnanın bana!”

Alaina şüpheyle kocasına baktı. Cole, Roberta hakkında ne kadar kötü konuşursa konuşsun, karıkoca olarak aralarında mutlaka ortak bir nokta da bulmuş olmaları gerekirdi. “İlk karın peki? Öldüğünde hamile değil miydi?”

Kollarındaki küçük bedene bakan Cole, dikkatle kızın üzerindeki yorganı düzeltti. “Roberta ve ben ayrı yataklarda yatıyorduk. Ben Kızıl Nehir harekâtından döndükten sonra, aramızda hiçbir şey geçmedi. Roberta başka bir adandan hamile kaldı.”

Alaina başını eğip kucağındaki kadife elbiseye baktı. “Üzüldüm, Cole. Bilmiyordum.”

“Üzülmene gerek yok, tatlım. Alan razı satan razı. İsteddiği buydu, oldu. Benim...”

Alaina başını kaldırdı ve sözünü yarım bırakan kocasına baktı.

“Benim de öyle,” diye sözünü bitirdi Cole.

“Ama Roberta’nın seni sevdiğini sanıyordum, Cole.”

“Hayır.” Kafasını salladı. “Onun kimseyi sevebileceğini sanmıyorum. O yalnızca zengin hanımefendi rolünü oynamayı severdi. Hatta belki de ben yaralanmadan önce benim kocası olduğumu söylerken gurur bile duyuyordu. Pahalı giysiler giymeye ve güzelliğini sergilemeye bayılırdı; ama bu bana göre değildi. Roberta sığ bir akarsu gibiydi, yüzeyi parlak ve güzel, ama dibini karanlık ve çamurlu.”

Alaina onardığı elbiseyi havaya kaldırıp konuyu değiştirmek istedi. "Çok zevklisiniz, Doktor Latimer, bu renk Mindy'nin açık ten rengine ve koyu renk saçlarına çok yakışacak. Harika görünecek."

Cole, kramp giren bacağına ovuşturdu; Alaina'nın dikkatle gözlemleyip beklediği şey de buydu: kocasının rahatsız olduğunu gösteren küçücük bir işaret. Böylece ayağa kalkıp küçük kızı Cole'un kucağından almaya yeltendi, ama Cole eliyle karısının koluna dokunarak çocuğu hemen vermek istemediğini belirtti.

"İçinizde kesinlikle bir annelik içgüdüsü var, hanımefendi. Bence sizin bir sürü çocuk yapmanız lazım."

Alaina gözlerinde parıldayan ışıkla kocasına baktığında, yüzleri birbirine çok yakın duruyordu. Genç kadın kısık ve boğuk bir sesle sordu: "Bir şey mi ima ediyorsunuz, efendim?"

Cole başını koltuğun arkasına yaslayıp meraklı bir tavırla kaşını kaldırdı. "Ediyorsam ne olacak ki mesela?"

Alaina küçük kızı Cole'un kucağından alıp gülümsedi. "O halde size evlilik anlaştığımızı hatırlatmak zorunda kalırım, efendim."

* * *

Ertesi sabah Doktor Latimer'le birlikte yapacakları kahvaltudan önce, Alaina, Mindy'ye genç bir hanımefendinin sabahları kendine nasıl çekidüzen vermesi gerektiğine dair küçük bir ders verdi. Mindy, Alaina'yı günlerce gizli gizli izlemiş olduğu için, genç kadının davranışlarını kolayca taklit edebiliyordu. Örnek gözlerinin önündeydi; ayrıca taklit etmekte ne kadar başarılıysa, zihni de bir o kadar hızlı çalışıyordu. Ancak karşısındaki bu genç hanımefendide, annesini hatırlatan bir şeyler vardı.

Sonraki günlerde Mindy, Alaina'nın sert ama sevgi dolu sıcaklığına kendini iyiden iyiye teslim etti. Küçük kızın yatak çarşaflarındaki kurumuş devedikenlerinin keşfinden sonra, Mindy'nin neden yatağa girmek istemediği de ortaya çıktı. Ama kız yine de odada tek başına kalmamak için ayak diriyordu. Böylece Alaina, Cole'a fikrini sormaya karar verdi. Cole'un bulduğu

özümse, küçük kıızı, evin eski hanımının nefret dolu odasından uzaktaki bir odaya yerleştirmek oldu. Bu fikir Mindy'nin hoşuna gitti. Öyle ki, elbiselerinin ve eşyalarının yeni odasına taşınmasına hevesle yardım etti.

Alaina, küçük kıızın yeni odasındaki yeni yapılmış yatağını son kez eliyle düzeltip yatağı oturdu. "Artık burada uyuyacak mısın?"

Mindy hiç tereddüt etmeden başını salladıysa da, ağzından yine tek bir söz çıkmamıştı. Sonra kötü kâbusların geri döneceğini neredeyse korkuyla beklermiş gibi yüzü buruştu.

"Ah, Mindy." Alaina kıza acımıştı. "Zavallı çocuk." Elini uzattı ve küçük kıız elini tuttuğunda, Alaina, Mindy'yi kendine doğru çekerek sarıldı. Küçük bedeni kucığına oturtup saçlarını okşadı. "Biz bir ikiliyiz," diye fısıldadı hüzünlü bir sesle. "Ama en azından ben neyi seçeceğime kendim karar vermiştim ve gerekçelerimi gayet iyi biliyordum. Oysa sana kimse seçme şansı vermemiş."

★ ★ ★

Mindy o akşam Alaina'nın banyosunda yıkandı ve uzun bir gecelikle sıcakık bir üstlük giydikten sonra bebeğine ve boş şekerleme kutusuna sarıldı. Alaina'nın kendisini yeni yatağına yatırmasına hiç ağlayıp sızlanmadan izin verdi. Genç kadının, yatağının yanında diz çöküp dua okumasını dinledikten sonra gözlerini kapadı. Alaina eğilip alına bir öpücük kondurduğunda, Mindy'nin dudaklarında minik bir tebessüm belirdi ve bütün gece orada kaldı.

Otuz Üçüncü Bölüm

Alaina, Cole Latimer'ın aklına koyduğunu yapan bir adam olduğunu çoktan anlamıştı. Latimer kolay kolay pes etmiyor, amacından asla dönmüyordu. Genelde de bu azminin ödülünü alırdı. En sonunda amacı Alaina'yı elde etmek olduğunda, Alaina zorlu bir mücadeleyle karşı karşıya olduğunu hemen anladı. Cole onun kendisi için geçici bir heves olmadığı konusunda Alaina'nın içini rahatlatacak hiçbir şey söylemediği için, Alaina kocasının sokulgan tavırlarına hiç güvenmiyordu.

Cole, artık Alaina'ya açık açık kur yapıyordu. Onunla yaşamak istediğini, onu istediği zaman dokunabileceği bir mülk olarak gördüğünü saklamaya yeltenmiyordu. Tek sınırı, Alaina'yı cinsel ilişkiye zorlamıyor olmasıydı ki Alaina kocasının kendini bu konuda daha ne kadar tutabileceğinden pek emin değildi.

Cole'un iş nedeniyle St. Anthony'ye gitmesi gerekiyordu. Alaina'yı etrafa karısı olarak tanıttığı için iş seyahatine onu da götürmek istemişti. Alaina, Mindy'yi de yanlarına alma konusunda ısrarcı olunca, otelde iki yatak odalı bir süit tutup yerleşmişlerdi.

Odalardan birinde Alaina ile Mindy, diğerinde ise Cole kalmıştı. Ne var ki Cole, tiyatrodan sonra arkadaşlarının yatıya kalma davetini kabul ederek, en azından bir gece için, karısıyla ayrı ayrı odalarda yatma mecburiyetinden kurtulmayı başarmıştı. Alaina'nın da sırf görünüşü kurtarmak için kocasıyla aynı odayı paylaşmaktan başka bir seçeneği kalmamıştı ve bu yüzden son derece dikkatli olması gerekiyordu. Zira Mindy koridorun sonundaki bir odada güvenle uyurken, Alaina kocasıyla yalnızca odayı değil, yatağı da paylaşmak zorunda kalabilirdi.

"Sen tabii ki koltukta uyuyacaksın," dedi umutla, kocasının soyunmaya başladığını görünce.

Cole karısına şaşkın gözlerle baktı. "Hiç böyle bir niyetim yok. Yatak ikimize de yetecek kadar büyük."

"Hani bacağın yüzünden yatakta iyi uyuyamıyordun?"

Cole alaycı bir şekilde gülümsemeye başladı. "Bir Yanki'yle yatmak seni bu kadar mı korkutuyor?"

Alaina soğuk bakışlarla kocasını süzdü. "Beni hiç ama hiç korkutmuyorsun."

"O halde söyle, giysilerini çıkarırken neden bütün lambaları söndürdün?" Cole'un alaycı kahkahası Alaina'yı çileden çıkarmaya yetmişti. "Yemin ediyorum, şöminedeki ateş olmasa, giysilerimi odanın karanlığında el yordamıyla aramak zorunda kalacaktım."

"Eğer giysilerinden birkaçını bulabilseydin çok iyi olurdu," diye iğneledi Alaina.

"Özür dilerim." Cole uzun ve çıplak gövdesiyle alaycı bir tavır takınarak eğildi. Şöminedeki hareketli ateşin kendisini daha da erkeksi gösterdiğinin farkında değildi. "Çıplak bir tenin dü-rüst görüntüsü karşısında tabiatımızın bu denli hassas olduğu bilmiyordum. Sizi uyarmalıyım. Sırf siz rahat edeceksiniz diye, hayatımın sonuna kadar bir kozada yaşamaya hiç niyetim yok."

Cole'un, üstünü değiştirmek için çekildiği karanlık köşeye doğru yaklaştığını görünce Alaina göğsünü geceliğiyle kapamaya çalıştı. Henüz yalnızca elbisesini ve iç eteğini çıkarabilmişti, korsesinin iplerini her zamanki gibi yine açamamıştı. Alaina başını kaldırıp ona bakınca, Cole karısının gözlerindeki tereddüdü görüp nazikçe güldü.

"Yardım ister misin?"

Alaina kararsız kalsa da, sırtını döndü. Cole uzun süre korse-nin bağlarını açmaya çalıştıktan sonra nihayet başardı. Karısının dağınık saçlarına dokunup ipeksi kollarını okşadı. Alaina'nın adeta soluğu kesilmişti. Gergin bir şekilde Cole'dan uzaklaştı ve geceliğini üzerine giyerek altındaki iç çamaşırlarını çıkardı.

Cole topallayarak yatağın başına geldi, örtüleri kaldırıp yatağın kenarına oturdu ve Alaina'yı seyrederken bir puro yaktı.

Alaina da geceliğini giydikten sonra hızla örtülerin altına girdi. Yere düşmeyecek şekilde yatağın uzak kenarına uzanıp ipek örtüyü çenesine kadar çekti. En az Cole kadar, o da geceyi soğuk ve sert bir koltukta geçirmek istemiyordu. Önündeki seçenekleri düşündüğü zaman bu fikirden hemen vazgeçmişti.

Az sonra Cole da örtünün altına girip Alaina'nın yanına kıvrıldı; uyluk kemiğindeki uyuşmayı yatıştırmak için bacağına bükülü halde tutuyordu. Purosunu içerken Alaina'nın gözlerinin açık olduğunu ve tavana doğru kıvrılan dumanı izlediğini gördü. Karısının ne düşündüğünü merak ediyordu. Bütün akşam boyunca çok güzeldi, kocasının arkadaşlarına ayıp olmasın diye sevgi dolu eş rolünü oynamıştı ve en ufak dokunuşu bile Cole'un şehvetini körüklemeye yetmişti. Roberta'dan sonra arkadaşları Alaina'nın nezaketinden ve neşeli hallerinden çok etkilenmişlerdi. Cole bunun için hiçbirini suçlayamazdı. Zira Alaina oldukça çekici bir kadındı.

Kafasını yastığa gömerek sordu: "Üşümüyorsundur umarım?"

Alaina utangaç bir edayla başını salladı. "Senin bacağın nasıl peki? Acıyor mu?"

"Endişelenmene hiç gerek yok." Cole purosunu diğer eline alıp, biraz aşağı inmiş olan yorgani Alaina'nın omuzlarına kadar çekti.

"Mindy'nin bizimle gelmesine izin verdiğin için teşekkür ederim, Cole."

"Hımm." Cole purosunu içmeye devam ederken verdiği tek cevap bu oldu. Puroyu bitirmeden önce karısı çoktan uyuyakalmıştı, kendisinin aynı huzuru bulabilmesi için uzun bir zaman gerekti.

Ayın ışığı gökyüzünü aydınlatırken Alaina'nın uykusu daha da derinleşti. Yanında yatan sıcak vücuda sokularak kendini uykunun kollarına bıraktı. Sonra kulağında öyle belli belirsiz bir fısıltı duydu ki, rüya mı yoksa gerçek mi olduğunu anlayamadı.

"Alaina, uyuyor musun?"

"Cole?" diye mırıldandı. Yumuşacık uykusundan ayılamamıştı. Cole'a daha da yaklaşıp güven veren varlığına sokuldu. Cole hafifçe kalktı, kolunu karısının sırtına doğru uzattı ve saçlarını koklayarak kulağına fısıldadı.

"Her an kontrolümü kaybedebilirim, eğer yapacağım şeylerin sonuçlarına katlanmak istemiyorsan, benden biraz uzaklaş."

Cole'un sözlerinin ne anlamada geldiğini bir anda fark eden Alaina'nın gözleri telaşla kocaman açıldı. Sol bacağı, Cole'un kasıklarına değiyordu. Kocasının vücut ısı, sözlerini doğrular nitelikteydi. Erkekliği Alaina'nın tenini yakacak kadar sertleşip ısınmıştı.

"Özür dilerim," diye geveledi Alaina. Yatağın kenarına doğru kayıp tavanı izlemeye başladı. Artık ikisi de uyanıktı ve sinirleri ok gibi gerilmişti. Şafağın sökmesine daha çok vardı. Bu karşılıklı işkence odasında saatlerini geçirmek zorundaydılar.

* * *

Eve geri döndüklerinde, Alaina kendini daha güvende hissetti; gerçi Cole genç kadının odasına zamansız bir şekilde girip çıkmaya hâlâ devam ediyordu. Alaina bazı geceler uyandığında, yatağının yanında, ay ışığının aydınlattığı pencerenin önünde, Cole'un geniş ve çıplak omuzlarını görüyordu. Belli ki Cole'un huzursuz düşünceleri, onu Alaina'nın yanına getiriyordu.

Kapının arkasına sandalye koyup dışarıdan açılmasını engellemeye çalışmaktan da vazgeçmişti, zira Cole'un, korktuğunu söyleyip kendisiyle dalga geçmesinden bıkmıştı. Ondan korkmadığını ispatlamakta kararlıydı, ama kapının arkasında sandalye koymaktan vazgeçince, bunun Cole'un işine geldiği fikrine takılıp kalmıştı. Artık Cole rahatça odasına girebiliyordu. Özellikle de, banyo yaptığı sırada gelmeyi alışkanlık haline getirmişti.

"Bu akşam kasabada seninle görünme ayrıcalığının tadını çıkaracağım," dedi Cole, Alaina banyoda yıkandığı sırada yine genç kadının odasına girerek. "Ve bu kez..." Gözleri Alaina'nın

gizlemeye çalıştığı göğüslerine doğru çevrildi. "Seni kadınsı gösterecek bir şeyler giy. Affedersin ama griden biraz sıkıldım."

Beni kadınsı gösterecek bir şeyler! Alaina ağzına geleni söyleyecekti ki, Cole akıllıca davranarak banyodan çıktı ve kapıyı arkasından kapadı. Alaina'nın kapıya bir şeyler fırlatmamak için kendini tutmasının tek nedeni, Cole'un sonrada öfkesiyle dalga geçecek olmasıydı. *Ona göstereceğim,* diye yemin etti, *ona istediğimde nasıl bir kadın olabileceğimi göstereceğim.*

Bütün öğleden sonrasını, dolabında kendisini kadınsı gösterecek son elbisesi olan kadife elbisesini şekle sokmaya çalışmakla geçirdi. Yakasına cesur mu yoksa ölçülü bir dekolte mi vereceğini düşünürken, birden aklına kışkırtıcı bir fikir geldi; makası alıp dekoltesini görgü kurallarının gerektirdiğinden çok daha derin bir şekilde kesti. Cole'un göğüslere karşı zaafı vardı ve Alaina da onun bu açlığını sonuna kadar gidermekte kararlıydı!

Giyinme vakti geldiğinde, Cole'un haber vermeden içeri girmesini engellemek için kapının önüne sandalye koydu. Kocasının yaşayacağı şokun ani ve keskin olmasını istiyordu. O geçeden sonra Cole'un, kadınlığını bir daha asla sorgulamayacağından emindi.

* * *

Cole'un yatak odasının kapısını hafifçe çaldı ve kocasının girmesini söylediğini duydu. Kendini hazırlayarak içeri girdiğinde, Cole gömleğinin küçük düğmelerini iliklemeye çalışıyordu. Kafasını kaldırıp baktığında olduğu yerde donakaldı ve karısını hayranlıkla süzmeye başladı. Alaina, kocasının düğmelerden birini delik olmayan bir yere geçirmeye çalıştığını gördüğü an, amacına beklediğinden de daha kolay ulaştığını anladı.

"Giyinmemişsin," dedi.

Cole topallayarak yaklaştı ve sakince karısını inceledi; bakışları, göğüslerinin arasındaki davetkâr vadiye uzanan altın zincirin yolunu takip etti. Elbisenin yakasının göğüs çukuruna kes-

kin bir şekilde indiği yere baştan çıkarıcı bir dantel eklenmiş ve kumaşın şeffaflığı da Cole'un merakını iyiden iyiye artırmıştı.

Alaina, Cole'un bir daha kendisine kafasına estiği gibi davranamayacağından oldukça emin olsa da, kendi nabzının hızlı hızlı atmaya başladığını hissedince, içine düştüğü olası tehlikenin farkına vardı. Cole küçük bir okul çocuğu değildi ve kontrolünü kaybetmemesi için Alaina'nın çok temkinli olması gerekiyordu.

Koyu bordo renkli kadife elbisesini düzeltti. "Bu sence yeterince kadınsı mı?"

Cole elini uzatıp Alaina'nın boynundaki incecik bir damara dokunarak, hızlı hızlı atan nabzını yokladı; sonra da başparmağıyla çenesini, gözleri kendi gözleriyle aynı hizaya gelinceye kadar kaldırdı. "Eğer birazcık daha kadınsı olsaydı, bu gece odamdan kaçamazdın. Şu an kendimi zor tutuyorum." Eli Alaina'nın göğüslerinin üzerinden aşağıya, beline doğru kaydı, sonra yavaşça sırtında gezinip genç kadını nazikçe kendine doğru çekti. "Bu geceyi burada..." diye fısıldadı kısık bir sesle. "Benimle geçirmek istemez misin?"

Alaina göğsünün Cole'la temas etmesini istemediği için dirseklerini göğsüne dayayarak kocasını ittirdi ve gömleğinin düğmelerini usta bir hareketle iliklerken kibarca güldü. "Hareketlerinize dikkat edin, efendim," dedi. "Olie birazdan neden geciktiğimizi görmek için yukarı gelir. Az önce faytonu getirdiğini duydum."

Cole, Alaina'yı bırakıp boyunbağını alırken, bir yandan da öfkeyle söylendi: "Olie! Mindy! Annie! Miles! Bir an olsun rahat bırakmıyorlar." Boyunbağını boynuna doladı. "Onlardan kurtulmam..." Alaina çizgili ipeği boynuna güzelce bağladıktan sonra, Cole aynanın önüne gitti. "Ve sana istediğim gibi sahip olmam lazım."

Alaina hemen yan taraftaki kendi odasına çekilirken banyoda hafif bir kahkaha yankılandı. "Vakit tamam," dedi azarlar bir sesle. "Çeketinizi ve paltonuzu alın, beyefendi. Geç kaldık."

Cole, aynada gördüğü surete çapkın bakışlarla gülümseyip söyleneni yaptı. Silindir şapkasını takıp paltosunu da koluna as-

uktan sonra odasından ayrıldı ve koridora çıkan karısıyla karşılaştı. Alaina'nın, ona aldığı tilki kürkünden şapkalı paltoyu giydiğini ve özenle yapılmış saçlarını siyah dantelden bir şalla örtüğünü görünce şaşkınlığı iki katına çıktı.

Bay Latimer, karısına beklemekte olan faytona kadar eşlik ederken olabildiğince nazikti. Hemen Alaina'nın yanındaki koltuğa oturdu ve Olie'ye yola çıkmaya hazır olduklarını belirtmek için bastonunu faytonun tavanına vurdu. Sonra arkasına yaslandı ve kolunu karısının omuzlarına sarıp bütün dikkatini ona verdi. Alaina'nın üzerindeki paltonun ön kısmını açınca, karısının baştan çıkarıcı elbisesi, faytonun lambalarının hareketli ışığı altında aydınlandı.

"Bu paltoyu giymen çok hoşuma gitti aşkım," diye mırıldandı boğuk bir sesle. "Sana çok yakışmış."

Cole'un dudaklarından dökülen *aşkım* sözcüğü, Alaina'nın kalbinin yerinden çıkacak gibi çarpmasına neden oldu. Bir an ona yumuşak davranmak istese de, yine de tedbirli olması gerektiğini düşündü. Zira bir kere başladıktan sonra ona karşı koyamayacağını hissediyordu ve bu daha önceden de en az bir kez olmuştu. Cole parçalayıp yutmaya hazır, sivri dişli, pusuya yatmış bir kurdu andırsa da, en azından o an için sakın görünüyordu. Ama yine de Alaina'nın temkinli olmak için nedenleri vardı.

"Daha önceden hiç bu kadar şık ve pahalı bir şey giymemişim, Cole." Kürk paltoyu utangaç bir şekilde düzeltti. "Çok güzel."

"Sen giydiğin için güzel, aşkım..." Cole uzanıp dudaklarını Alaina'nın saçlarına değdirdi. "Göründüğün kadar güzel de kokuyorsun. Baştan aşağı kadınsı, yumuşak ve tatlı."

Alaina, Cole'un parfüm zevkinin, bir kadın olarak o akşamki ruh haline uyduğunu kendi kendine itiraf etti; ama oynadığı baştan çıkarıcı kadın rolünden yavaş yavaş uzaklaştığının ve köşeye sıkışmış tavşan rolüne bürünmeye başladığının da farkındaydı. Cole bu oyuna büyük bir gayretle atılmış ve Alaina'nın peşine düşmüştü. Tatlı sözler ve nazik dokunuşlar yardımıyla onun

direncini kırmaya çalışıyordu. Hangi kadın böylesi yakışıklı ve ateşli bir çapkının tatlı sözleri karşısında gardını düşürmezdi ki? Bir süre sonra Cole'u durdurmak zorunda kalacak olsa da, bu durumun bir süre devam etmesini istediği için kimse Alaina'ya suçlayamazdı.

Bir süre sonra Olie faytonu, üç katlı, büyük, sarı bir yapının önünde durdurdu. Binanın üçgen çatıları seyrek kafes işiyle süslenmişti. Yapının ön cephesi boyunca da, tıpkı üçgen çatıları gibi aşırı süslü bir veranda uzanıyordu.

"Nasıl bir yer burası böyle?" diye sordu Alaina, Cole elini tutup onu faytondan aşağı indirirken.

"Kasabadaki en güzel mekân," diyerek güldü Cole. "Ama yine de buranın New Orleans olmadığını unutma. Korkarım, bir otel olarak St. Charles'la kıyas bile edilemez."

"Otel mi?" Alaina büyük bir şaşkınlıkla kocasına baktı.

"Stearns House. Yemeğimizi burada yiyeceğiz," dedi Cole. Alaina'ya seçme hakkı bırakmamıştı. "Kasabada gezici bir tiyatro kumpanyası olduğunu duydum. Belki yemekten sonra onları izleriz."

"Gece burada mı kalacağız?" Alaina'nın sesi yumuşak ve şaşkıncıydı.

"Göreceğiz, hanımefendi." Cole nazikçe gülümsedi. "Eğer kalmak isterseniz, bu tamamen ihtimallerimizin sınırları içerisinde."

"Ama yanımıza hiçbir şey almadık." Alaina gece orada kalmalarını engellemek için bir bahane bulmaya çalışıyordu.

"O halde yatakta elbise giymekten vazgeçmeniz gerekecek," diyerek sırtı Cole.

Alaina oteldeki gecelerini utançla hatırlayınca kıpkırmızı oldu. "Sen düzenbaz çapkının tekisin."

"Hanımefendi, inanın..." diye cevapladı Cole kaygısızca. "Sizi isteğiniz dışında bir şey yapmaya zorlamayacağım." Alaina'nın elini avuçlarının içine aldığı anda, gözlerinde neşe parıltıları vardı. "Beni affet aşkım. Sevgi dolu eş rolünü öyle iyi oynuyorsun ki, kendimi koca rolüne kaptırabiliyorum."

“Bazen de...” diye karşılık verdi Alaina, kibar ama ciddi bir sesle. “Bazen de ben kendimi sizin ve bu evliliğin karşısında şaşkına dönmüş buluyorum.”

Otelin şık girişindeki önlüklü hizmetçi, Alaina’yla Cole’un paltolarını aldı. Bunun üzerine Alaina utangaç bir edayla omuzlarının üzerindeki şalla göğüslerini gizlemeye çalıştı. Cole’la ilişkisi nasıl olursa olsun, üzerine çevrilen diğer erkeklerin bakışları onu rahatsız ederdi.

İ hizmetçi yol göstermek için arkasını döndüğünde, Cole elini karısının ince ve korseli beline sahiplenircesine yerleştirdi. Uzun, yaldızlı aynalarla, kadife perdelerle ve ışıldayan şamdanlarla süslenmiş bir salondan geçtiler. Yemek salonuna geldiklerinde, hizmetçi onları köşede gözlerden uzak bir masaya yönlendirdi. Şarap getirmek için yanlarından ayrıldığında, Cole, Alaina’yı diğer müşterilerin meraklı bakışlarından saklamak için yemek salonuna sırtı dönük bir şekilde oturttu. Bacağını masanın altına uzatıp karısının yanına oturmadan önce tanıdıklarına selam verdi.

Karısının göz alıcı güzelliğini ve yarattığı görüntüyü hayranlıkla seyrederek, ince parmaklarını avuçlarının arasına aldı. Ona bu kadar yakın olmak başını döndürmüştü; yüz hatları, siyah ve gür kirpiklerinin altında kırpıştırdığı gözleri ve öpmeye can attığı yumuşak dudaklarının nazik kıvrımları aklını başından almıştı.

“Elin çok soğuk,” diye fısıldadı.

“Seninki de çok sıcak,” diye mırıldandı Alaina. Diğer elini de Cole’un avuçlarına bıraktı. Bilinçsiz bir şekilde omuzlarını öne doğru eğdiğinde, elbisesinin dekoltesi daha da açıldı. Cole, açık tenli göğüslerinin ılık saçan parıltısından gözlerini alamıyordu. Elbisesinin üst kısmı Cole’u kışkırtıyor, dokunmak için yanıp tutuştuğu çekici göğüslerinin şuh görüntüsüyle onu delirtiyordu. Kasıklarında gittikçe büyüyen bir gerginlik vardı, tatmin etmek istediği büyük bir açlık duyuyordu.

“Etrafımızdaki dedikoducuların merak konusu haline geldik, tatlım,” diyerek gülümsedi. “Belki de onların senin kim olduğunu anlamalarına izin vermeliyiz.”

“Peki bunun için ne öneriyorsun?”

Cole gözlerini Alaina'nın sıcak, gri gözlerine çevirdi. Berrak derinlikleriyle büyülenmesi işten bile değildi. “Yeni Latimer kadını onurlandırmak için küçük bir kutlama mesela. Abartılı bir şey değil, birkaç komşu ve tanıdık, biraz şarap, yemek ve dans.”

Bu sırada otelin lobisinden ani bir kahkaha duyuldu, neşeyle sohbet eden sesler yemek salonuna yaklaşıyordu. Latimerlar arkalarına dönüp sesin geldiği yere baktıklarında, Braegar ve Carolyn Darvey'in yanlarında başka bir adam ve bir kadınla kapıdan içeri girdiklerini gördüler. Cole, onları bu özel zamanda bu otele getiren şansına sövmeye başladı. Alaina dönüp kocasına baktığında, Cole sanki acı içindeymiş gibi yüzünü ellerinin arasına alıp başını karanlık pencereye doğru çevirdi.

“Cole, kibarlığı elden bırakma lütfen,” diye ricada bulundu Alaina. “Unutma, adam özür dilemişti.”

“Alaina,” diyerek içini çekti kocası. “Şu an onu nasıl boğazlamak istediğimi tahmin bile edemezsin.”

Çifti gören Braegar, sırtarak selam verdi.

Cole mesafeli bir şekilde gülümseyip başını salladıktan sonra söylenmeye başladı: “Hiç bir adamın ağzında bu kadar çok diş görmüş müydün?”

“Ah, Cole, lütfen!” diye üsteleyen Alaina, yalvaran gözlerle kocasına baktı.

“Dekolteni kapa, tatlım,” dedi Cole kibarca. “Bu adamın sana arzuyla bakmasından ölesiye tiksiniyorum.”

Alaina şahıyla göğsünü kapattığında dekoltesinin derinliğini anladı, yanakları utançtan kıpkırmızı olmuştu. Carolyn çoktan diğer masaların arasından geçerek onlara doğru gelmeye başlamıştı bile. Cole, Alaina'yı kaçırabileceği bir arka kapı olmadığını anlayınca, ayağa kalkmaya çalıştı.

“Alaina!” Carolyn eğilip yanağını şefkatle Alaina'nın yanağına değdirdikten sonra doğrulup bu sefer de Cole'u öpmek için eğildi. “Sizinle böyle karşılaşmak ne büyük bir zevk.”

“İyi akşamlar, Bayan Darvey.” Cole'un sesi mesafeli ve soğuktu, kibarca selamlaşmanın anlamı bu olsa gerekti.

“Bayan Darvey demek!” diyerek güldü Carolyn, elini

Cole'un koluna koyarak. "Tanrı aşkına Cole! Yosun tutmuş yaşlı tahtalar kadar gergin görünüyorsun. Bana sorarsan biraz daha rahatlamayı öğrenmen lazım. Bacağının seni bu kadar rahatsız etmesine şaşmamak gerek."

Braegar yanlarına gelip açıklama yapmaya başladı: "Yolun tam aşağısında faytonumuzun tekerleği kırıldı, sabaha kadar tamir edilmesi imkânsızmış. Gecelemek zorunda kalacağımızdan endişe duyuyorduk ama sen burada olduğuna göre bizi eve bırakmanı rica edebiliriz." Cümlesini umutla sonlandırmıştı.

Cole'un ilk başta hayal ettiğinden daha da kötü bir durumdu bu. Onları eve bırakacak olursa bütün akşamı mahvolacak ve bütün planlarını rafa kaldırmak zorunda kalacaktı. Bu duruma ne kadar öskelendiğini anlamaları imkânsızdı. Onları beraber yolculuk yapmaktan caydırmak için, gitmeye hiç niyeti olmadığını belli etmeye çalıştı: "Biz daha yeni geldik ama."

"Ah, pekâlâ, bu da iyi bir şey!" diye sevindi Braegar. "Biz de size katılır, birlikte bir şeyler yeriz."

"Braegar, misafirlerimizi tanıştırmadın," diyerek küçük bir hatırlatmada bulundu kız kardeşi.

"Tabii ya!" Braegar kolunu kısa boylu, kızıl saçlı kadının beline sardı. "Cole, İsyankâr Cummings'i ve kolluk kuvvetlerimizin kıdemli şövalyesi Mart Holvag'ı tanıyorsun sanırım."

Cole karısına durumu bir anlamda tercüme etti: "Martin bizim şerif yardımcımızdır, bu hanım da Rebecca Cummings." Alaina'nın kafasının karıştığını görüp açıklamasına devam etti: "Kuşatmanın ardından babasıyla beraber aylarca Vicksburg'da kaldığı için arkadaşlarının birçoğu kendisine 'İsyankâr' der." Kederli gözlerle gülümsedi. "Geri döndüğünde, Güncyliler gibi sözcükleri yaya yaya konuşmaya başlamıştı." Braegar'a bakarak başını salladı. "Görünüşe göre lakabına uygun yaşıyor."

Braegar, Cole'un kibarca iğneleyen sözlerini duyduğuna dair hiçbir belirti göstermeden elini resmi bir tavırla uzatarak Alaina'yı işaret etti. "Bu güzel hanımefendi ise Mavisakal¹⁴ kalesinin son hanımefendisi."

14 Mavisakal: Charles Perrault'un 1697'de yazdığı ünlü hikâyesinin erkek kahramanı. Sık sık evlenip eşlerini öldürmesiyle tanınır -ed.n.

"Braegar! Bunu nasıl söylersin?" diye bağırdı kız kardeşi öfkeyle. "Hiç komik değildi."

Braegar'ın hamlesi, Cole'u çileden çıkartacak kadar sertti. Alaina, öfkeden nutkunun tutulduğunu görünce nazikçe ayağa kalkıp kocasının koluna girdi ve sakinleştiğini anlayana kadar gözlerinin içine baktı. Bu insanların böyle aniden gelmesi karşısında yaşadığı hayal kırıklığı duygusunu içinden atamıyordu. Cole'un kibar ve centilmence tavırlarında gitgide daha fazla zevk alıyor olduğunu fark etmesi, varlığına ve benliğine inkâr edilemez bir parlaklık getirmişti. New Orleans'ta Jacques'ın çiğ tacizleri ve Teğnen Appleby'nin gevşek kurları dışında, yakışıklı bir erkeğin sıcak ilgisini hiç hissetmemişti. Oysa bu seferki, kadınsı bir iltifat duyma isteğinin çok ötesinde bir şeydi. Tamamen farklı bir duyguydu.

"Hepiniz gerçekten Güneyli misiniz?" diye sordu Rebecca, şaşkın ama sıcak bir sesle. "Görüntüye göre Cole'un Güneyli güzellere karşı zaafı var, sizlerde ona bu kadar çekici gelen şeyin ne olduğunu merak ediyorum doğrusu."

"Güneyli aksanımdır belki de," diye karşılık verdi Alaina, karşısındaki kadının masum tavrını taklit ederek; ama bunu genizden gelen bir İngiliz aksanıyla söylemişti. "Başka bir yerde olmanın insanın aksanını etkilemesi harikulade bir şey. Mesela bu kadar uzun zamandır Cole'un yanında olduğum için..." Kocasına bakıp endişeyle gülümsedi ve Cole'un onaylamasıyla rahatlayıp devam etti: "Varlıklarından haberdar bile olmadığımı yeni sözcükler öğrendim."

Braegar konuyu değiştirip sordu: "Size katılmamız sorun olmaz, değil mi Cole? İşte! Şuradaki masayı buraya çekebiliriz."

Cole'un buna karşı çıkması neredeyse imkânsızdı, ama bir kadeh şarabı bir dikişte içip en azından masa çekme işlemine katılmaktan kaçındı. Oturma düzeni uygun bir şekilde değiştirilmişti; Carolyn, Cole'un sağ tarafındaydı, Carolyn'ın sağında ise Martin vardı. Braegar da Alaina'nın sol tarafında bir sandalyeye geçmişti. Böyle yaparak, bilmeden Cole'un sert içki tüketimini de artırmış ve birkaç dakika önceki keyfini tamamen kaçırmış oldu.

Yemek sohbetle ilerlerken bir kişi hariç herkes oldukça neşeliydi. Cole somurtarak oturuyor, birisi kendisine bir şey söylediğinde sabırla başını sallıyordu. Çoğunlukla karısını izliyor, Rebecca'nın iğneleyici sözlerine kaygısız bir şekilde nasıl esprili cevaplar yaptırdığını hayranlıkla seyrediyordu. Belediye binasındaki gösterinin vakti gelmiş de geçmişti bile. Son yemekler de masadan kaldırıldığında Cole saatine baktı ve geç kaldıklarını fark etti. Şaşkın bağıışıyla bütün bakışlar üstüne çevrildiğinde, hemen bunun nedenini açıkladı:

"Belediye binasında gezici bir kumpanya vardı, Alaina'yı oraya götürecektim. Ama korkarım oyunun büyük bir kısmını kaçırdık bile."

"Ah, Cole, iyi kumpanyalar bu mevsimde bu kadar kuzeye gelmezler," dedi Carolyn. "Üstelik, bu kumpanyanın çok sıkıcı olduğunu duydum. Kaçırdığına üzölmene gerek yok."

"Sanırım yapılacak başka bir şey yok, Cole," diyerek gülümsemi Braegar, "tabii Alaina'yı alıp eve gitmekten başka."

Cole nefesini tuttu, Alaina'yla beraber bu gruptan kurtulma hayalleri artık tamamen suya düşmüştü, şanssızlığına lanet ediyordu.

"Geri dönmemiz gerek," dedi Carolyn, esnememeye çalışarak. "Martin ve Rebel'in da bizimle gelmesi sorun olmaz, değil mi Cole? Rebel gece bizde kalacak, Martin'in de atı bizim evde."

"Yeterince yerimiz var mı, bilmiyorum," diye geveledi Cole.

"Yer açmak kolay!" dedi Braegar.

Olie faytonu getirdiğinde, diğerleri durup oturma düzenini en iyi nasıl kurabileceklerini düşünüyordu. Cole ise grubun arasından geçerek Alaina'yı koluyla belinden kavrayıp faytona çıkarttı. Arkasından kendisi de faytona çıktı, sağlam bacağıının üzerine basarak uzaktaki köşeye yerleştikten sonra karısını sol dizinin üzerine oturtup kolunu beline sıkıca doladı. Alaina güçlükle nefes alıyor, yukarı doğru çıkıp kendisini utandıran iç eteğini kontrol etmeye çalışıyordu. Cole bunun üzerine Alaina'nın

paltosunun kenarını yakaladı, kadife eteğini korumak için üzerine örttü, sonra da sağ çizmesini kaldırıp topuğunu iç eteğin alt kenarının üzerine koydu. Dışarıda bekleyen dört kişinin sersemlemiş yüzlerine Alaina'nın omuzlarının üzerinden gülerek baktı.

"Karım ve ben birazdan eve gitmek için yola çıkmış olacağız. Sizi de davet ediyoruz ama öylece durup bakmanızı daha fazla bekleyemeyiz."

Dğerleri hızla içeri doluşurlarken, fayton öyle bir sallandı ki, Olie neredeyse koltuğundan düşecek gibi oldu. Carolyn ve Rebecca kadın olmanın avantajını kullanarak gülüşmeler içinde öndeki boş koltuklara yerleştiler, Şerif Yardımcısı Holvag ise Braegar'ı kenara itip kadınların ardından gitti. 'Hanımefendilerin' arasına oturup kollarını her iki kadının da omuzlarına atan Martin'in suratında oluşan kocaman sırıış Alaina'nın gözünden kaçmamıştı.

Braegar nereye sığısacağını düşünürken, faytondaki kabarık eteklerin görüntüsüyle baş başa kalmıştı. Nihayet eteklerden ve beyaz dantellerden kaçınarak faytona bindi; Alaina'nın Cole'un dizinde oturduğu gibi, o da Rebecca'ya kendi dizinde oturmamasını teklif edecekti ki, Cole'un işaretiyle boş koltuğa oturmak zorunda kaldı. Olie bağırarak atları hareket ettirince, Braegar dışarı sarkarak, sallanan kapıyı kapadı, sonra da arkasına yaslanıp kollarını önünde kavuşturduktan sonra somurtmaya başladı.

"Eğer böyle olacaksa, Doktor Latimer," dedi kızgınlıkla. "Ben aşağı inip adına yaraşır bir araba bulacağım!"

Yolculuğun Darveylerin evine kadar olan bölümü hiç bitmeyecek gibi gelmişti, ama sonunda dizginleri sertçe çekip ayağını fren levyesine basan Olie, faytonu zangır zangır titreterek Darveylerin evinin önünde durdurdu ve koltuğundan aşağı atlayıp aceleyle yolcuların kapısını açtı. Onu selamlayan, bir dolu kabarık etek, çizme ve incecik ayak bileği oldu. Yardım etmek için elini uzatabileceği bir nokta belirleyemedi.

"Saçmalık," diye geveleyip herkesi kendi haline bıraktı. Koltuğuna geri dönüp içeriden gelen seslere aldırış etmemeye çalıştı.

Braegar faytonun aniden durması yüzünden yere düşmüştü ve hanımefendilerin müstehcen yerlerini görme tehlikesi olmadan ayağa kalkması imkânsızdı. O yüzden faytondan başı önde olarak sürüne sürüne çıktı ve ancak yere ayak bastıktan sonra kendine çekidüzen verdi. Bunun ardından da, kıkırdamakta olan Rebel'in güvenle arabadan inebilmesi için elini uzattı. Hemen sonra inen Martin de, Carolyn'in inmesine yardım etti.

Faytonda kimse kalmadığında Alaina kocasının dizinden inip hemen yanında koltuğa oturdu, sakinleşmişti. Cole'un bacağına üzerinde otururken, kocasının kalp atışlarını bütün yol boyunca kolunun üzerinde hissetmiş ve bacağı acımasın diye kıpırdandıkça Cole'un kalp atışları daha da şiddetlenmişti. Bunun üzerine merakla Cole'a bakmış, kocasının mavi gözleri cesur bir ifadeyle kendi gözlerine bakınca, kalp atışlarının hızlanma sebebini anlamış ve utançla kızarmıştı. Fakat yüzünün kızarmış halini gözlerden saklayan karanlık havaya içten içe teşekkür etmeyi unutmamış, Cole'u gereksiz yere tahrik etmek istemediği için de o andan sonra hareket etmeye ya da kıpırdanmaya cesaret edememişti.

Diğer yolcuların ayrılmasının ardından Olie faytonu harekete geçirdiğinde, gecenin ayazında üşümüş ve artık Cole'un sıcaklığından yoksun kalmış olan Alaina paltosuna iyice sarınıp kollarını sıkı sıkıya kavuşturdu. Kocasının üstüne örttüğü şalı kabul edip ısınmaya çalıştı.

"Buraya gel, tatlım, bana yaslan," dedi Cole. "Beraber daha iyi ısınırız, hem bacağıma da iyi gelir."

Alaina tereddüt etse de söyleneni yaptı, çabucak Cole'un sıcak bedenine yanaştı. Bu şekilde daha rahat ettiğini inkâr edemezdi. Sanki o yer onun için yaratılmıştı, elbiselerine yayılan sıcaklık kendisini güvende hissettirmişti. Bu sırada Cole onu kollarıyla sarmalayıp kendine doğru çekti. Alaina direnmek için hiçbir neden bulamamıştı. Başı Cole'un omuzlarındaki yerine kavuşmuştu işte, zihnindeki aç kurt ve kapana kısılmış tavşan düşüncelerini uzaklaştırmaya çalıştı. Yine de, şu anda bir hayli rahat olmasına rağmen, Cole evliliklerine böylesi kısıtlamalar

koymuş olduğu ve kocasıyla daha yakın bir ilişkinin tadını çıkarmakta özgür olmadığı için tüm benliğini bir hoşnutsuzluk duygusu kaplamıştı.

Cole, "Bu akşamın çok daha farklı olmasını planlamıştım," diye itirafta bulunurken, bir yandan da Alaina'nın saçlarını kokluyordu. "En azından baş başa olabilmeyi istemiştim." Alaina'nın kolunu okşadı. "Sanırım seni St. Paul'e götürmeliyim. Evden o kadar uzakta olunca bizi rahatsız edecek kimse olmaz."

"Peki bundan maksadın ne?" diye sordu Aaina sessizce.

Cole elini uzatıp Alaina'nın paltosunun ipek bağlarıyla oynamaya başladı, cevap verirken bir yandan da kurnaz bir şekilde bağları çözdü. "Belki seni bir hafta ya da daha uzun bir süre otel odasında esir eder, istediğim gibi sevişirim."

Alaina başını omuzlarından kaldırarak kaşlarını çatı. "Aklimı çok karıştırıyorsun, Binbaşı. Bu evlilikten ne beklemem gerektiğini bilemiyorum."

"Eğer evliliğimizi tıpkı diğer evlilikler gibi kabul eder ve ondan herhangi bir gelinin bekleyeceklerini beklersen çok daha iyi olabilir, tatlım. Bunu ne kadar istediğimi anlamalısın. Sana yeniden sahip olma isteğiyle yanıp tutuşuyorum, Alaina. Aklimdan hiç çıkmıyor."

Cole elini dekoltesinden içeri sokup çıplak göğüslerine dokununca Alaina bir an nefessiz kaldı. İçinde ateşler yanıyor, bütün sinir uçlarını yakıyordu. Cole'un dudakları iştahla boynuna dokunduğunda kalbi hızla atmaya başladı. Kocasına arkasına yaslanmış, sıkıca Alaina'ya sarılıp kendine doğru bastırıyordu. Hemen sonra Alaina'yı altına alacak ve Alaina da altüst olmuş dünyasından kendini kurtaramayacaktı. Nefes nefese, Cole'u iterek kendinden uzaklaştırdı. Titreyen parmaklarıyla elbisesinin üst kısmını düzeltmeye çalıştı. Kasıklarının gerildiğini hissediyor, bu acı ona tutkularını ve arzularını hatırlatıyordu. Cole bir hamle daha yapınca, Alaina kenara çekilip kısık bir sesle kocasını azarlamaya başladı:

"Ama bu herhangi bir evlilik değil, Cole. Bu benim evliliğim ve tam bir felaket."

"Eğer doğal akışına bıraksaydın felakete dönüşmeyecekti."

"Bu benim hatam değil," dedi Alaina şikâyet ederek. "Hatayı kendinde arasan iyi edersin. Ayrıca bana yönelttiğin suçlamalarında da oldukça ateşliydin. Beni sana ihanet etmekle suçladın... Sen Roberta'ya kur yapmaktan gayet memnun görüldüğün halde, seni istemediğin bir evliliğe mahkûm etmekle suçladın." Cole'un öfkeyle sözünü kesmesini engellemek için elini kaldırdı. "Bunu inkâr edemezsin! Akşam yemeğine Craighughların evine geldiğinde ben dışarıdaydım. Casusluk etmek niyetinde değildim ama siz verandaya doğru yürüdüğünüzde merdivenlerde mahsur kaldım. Roberta'yı uygunsuz sayılabilecek kadar ateşli bir şekilde öptüğünü gördüm."

"Neden öpmeyecekmişim ki?" diye sordu Cole. "O tutkuyla yapıp tutuşan genç bir kadındı ve ben de ismin hakkında ileri geri konuşan bir sürü insanın yaşadığı bir yerde yalnız bir askerdim. Eğer şu anda seni kollarıma alıp öpersem bu beni neden zampara ya da sapık yapsın ki? Sana bir kadın gibi davranmayı tercih etmemden neden tiksiniyorsun?"

"Ah, bana kadın gibi davranılmasına bayılıyorum," dedi Alaina tutkulu bir biçimde. "Özellikle de bunu yapan sen olduğunda."

"O halde bu saçma fikirlerden kurtul, Alaina." Alaina'yı kollarından tutup kendine doğru çevirdi. "Ben bir erkeğim ve sen de benim karımsın. Beni reddetmeye hakkın yok."

"Bunun yalnızca bir formalite evliliği olacağını kabul etmiş-tin."

"Hah!" Cole alaycı bir edayla homurdanıp öfkeyle arkasına yaslandı.

"Bana ne beklemem gerektiğini söyle," dedi Alaina titrek bir sesle. "Bu evliliğin cinsellik içermeyeceğine dair yemin etmiştin ama geldiğimden beri sürekli bana asılıyor, gerekirse zor kullanarak benden yararlanmaya çalışıyorsun. Sonra odama gelip beni istediğin gibi şiddet kullanmakla tehdit ediyorsun. Şimdi de faytonunda beni baştan çıkarmaya çalışıyorsun. Öyle maymun iştahlısın ki, bu evliliğin sonunu merak etmekten başka bir şey gelmiyor elimden."

"Ben maymun iştahlı falan değilim!" Alaina'nın araya girmeye çalışmasına izin vermeden devam etti: "Kemiklerimi didikleyen kargalardan bıktım artık." Öne doğru eğildi, sesi içindeki duygu yoğunluğunu yansıtıyordu. "Kurnaz kadınlardan bıktım artık. Sen önümde yürüyüp misafirlerimi öyle iyi karşılıyorsun, eş rolünü öyle iyi oynuyorsun ki! Ama seni kollarıma alacak gibi olduğumda, korkuyla bir kenara sindiğini görüyorum. Gül bahçesinde diz çöktüğünü görüyorum ve seni yine kollarıma almak istiyorum. O vakit karnımda kor alevler raks etmeye başlıyor. Yanıma oturuyorsun, soğuk... mesafeli... Oysa o anda benim kasıklarım şehvetle yırtılıyor."

Bu son sözler dudaklarından döküldüğünde, Alaina'nın gözleri şaşkınlıkla kocaman açıldı. Cole sert parmaklarıyla Alaina'nın yumuşak kollarını kavrayıp, fısıldayarak konuşmaya devam etti:

"Güzel ve soğuk olduğunu, eğildiğini, dokunduğunu, döndüğünü, acı-tatlı şarkını sana olan tutkumun bam teli üzerinde çaldığını görüyorum. Hep dokunamayacağım kadar uzakta duruyorsun benden." Karısının elini kendi ellerinin arasına aldı ve Alaina'nın çekmeye çalışmasına rağmen sıkı sıkıya tutmaya devam etti. "Sana zorla sahip olmayacağıma söz veremem. Buna daha fazla dayanabilir miyim, bilmiyorum. Seni kollarımda istiyorum, ama seni uyarayım, gece-gündüz aklımdasın. Dudaklarını dudaklarımda, sıcak göğüslerini göğsümde hayal ediyorum. Aklımda binlerce görüntün var ve bu görüntülerden ilki hafızamı, herhangi bir volkanın ateşinden daha harlı bir şekilde yutan yumuşak, beyaz alevlerle yakıyor. Bunu iyi düşün, göğüslerini şöyle hafif bir gösterdiğin zaman beni nasıl tahrik ettiğine dikkat et, yoksa aramıza koyduğumuz sınırların düşündüğümüz yerde olmadığını ikimiz de bir anda keşfederiz."

Alaina kendinin mi kaçmayı başardığından, yoksa Cole'un mu kaçmasına izin verdiğinden hiçbir zaman emin olamayacaktı. Başını eğip, kucağında kavuşturduğu ellerine baktı. "Aramızdaki bu anlaşma ya da yemin... sen ve ben, kırılğan bir şey yaratmış." Sözleri tuhaf bir şekilde sessizdi. Başını salladı, gözlerini kırpış-

tırarak gözyaşlarının akmasını engelledi. "Ben senin oyuncuğın mı olacağım o halde? Hep acaba bugün sınırları geçmiş olabilir miyim diye düşünüp duracak mıyım? Acaba bu gece bana öfkeyle mi, yoksa hoş sözlerle mi gelirsin diye bekleyecek miyim? Sen bu evlilikten ne istiyorsun, Doktor Latimer? Bir gün öylece vedalaşıp birbirimizi bir daha görmeyecek miyiz? Seni uyarıyorum, bayım, ben bundan daha fazlasını istiyorum."

"Ettiğimiz yeminler benim için yeterince kalıcı." Cole'un sesi yorgun geliyordu artık. Köşedeki yerine oturdu ve yüzünü gölgelerin ardına gizledi.

"Ama ben o yemini senin huzurunda değil, vekilin olan Bay James'in huzurunda ettim. Ayrıca aramızda da önceden bir anlaşma yapılmıştı."

"Bu konuyla ilgili olarak Bay James'le uzun uzun konuştum ve yeminlerin ölüm bizi ayırana dek edildiğini biliyorum. Ever, tam olarak böyle söyledi. Benim şahitli ve mühürlü vekâlet mektubumu sana getirdiğine göre, Tanrı'nın şahitliğinde edilen bu yeminlerin, herhangi bir başka anlaşmayı hükümsüz kıldığını düşünmüyor musun?"

"Ama sen istediğim zaman gidebileceğime razı olmadın mı?"

"Peki sen gitmek istiyor musun ki? Beni reddetmenin nedeni bu mu? Bana tercih ettiğin başka bir erkek mi var hayatında?"

Alaina, Cole'un sesindeki aşağılayıcı tona tahammül edemedi. "Başka biri yok, Cole. Buradan... sensiz çekip gitmek istemiyorum."

Faytonun hareket etmediğini fark edene kadar uzun bir süre sessiz kaldılar. Aslında fayton bir süre önce tepedeki evin önünde durmuştu. Olie yoktu ve Cole, Alaina'nın faytondan inmesine sessizliğini bozmadan yardım etti. Arabacının girişteki duvara yaslanmış, Miles'la esneyerek sohbet ettiğini gördüler. Cole, Olie kızarıp utançla yanlarına gelene kadar adamın yüzüne baktı.

“Şey efendim... siz konuşuyordunuz... meşguldünüz,” dedi Olie. “Arabacı koltuğu da çok soğuktu.”

Cole başıyla bir işaret yapıp adamı başından savarken, Alaina onların yanından geçip acı dolu bir aşağılanma içerisinde merdivenlerden yukarı çıktı.

tarama : ırmak/chatlak!

düzenleme : vero

www.twilightturk.com

Otuz Dördüncü Bölüm

E rtesi sabah Alaina aşağıya indiğinde Cole'un gitmiş olduğunu gördü. Miles iş aşkıyla Alaina'nın sorusunu cevaplayıp, beyefendinin ağaçlık arazide çalışacak işçilere kış için erzak almak üzere St. Paul'e gittiğini söyledi.

Alaina, Cole'un gittiğini haber bile vermemesine çok şaşır-mıştı. "Murphy geçen gün erzak almak için gönderilmişti zaten," dedi dikkatle. "Bir şey mi unutmuş?"

"Sanmıyorum, hanımefendi." Miles, Alaina'nın şaşkınlığını görüp, doktorun yokluğunda hayal kırıklığı yaşamaması için bahaneler bulmaya çalıştı. "Doktor Latimer bu kış ağaçlık arazisinde işçi çalıştırmaya karar verdi. İşçiler hareket etmek üzere olduğu için daha fazla erzak almak gerekti. Murphy bu işleri iyi bilmediği için doktor da onunla birlikte gitti."

Miles'in çabalarına rağmen Alaina'nın kafası iyiden iyiye karışmıştı. "Doktor Latimer benim gelişimden bir gün sonra St. Cloud'a gidip işçi aradığına dair bir ilan astı. Bu, bir süre önce karar verdiği bir şey sanıyordum."

"Hayır, hanımefendi," diye cevapladı Miles. "Doktor sizi karşılamak üzere evden ayrılmadan önce arazisinde işçi çalıştırmak gibi bir niyeti yoktu."

"Ama nereden biliyorsun?" diye sordu Alaina şaşkınlıkla.

Kâhya sabırla açıklamasına devam etti: "Bay James, Doktor Latimer'a arazilerindeki ağaçlardan kereste elde ederse iyi bir kazanç sağlayacağını söyleyip duruyordu, ama siz gelene kadar Doktor Latimer bu fikirle hiç ilgilenmedi." Miles, güvenmemesi gerektiğine dair kendi kendisine tembihle bulunduğu bir hanımefendiyle gereğinden fazla konuştuğunu fark edince kızardı.

"Doktor ne zaman döner dersin?" diye sordu Alaina yumuşak bir sesle. Cole'un birdenbire işleriyle bu kadar ilgilenip başka bir şehre gidişini, kendisinin bu evdeki varlığından rahatsız olmasından başka bir nedene bağlayamıyordu.

"Yanlarına birkaç yük arabası aldılar, hanımefendi. İhtiyaçları olan erzakları temin edebilmek, en azından birkaç günlerini alır diye tahmin ediyorum. Doktor yokken gezinti yapmak isterseniz, üstü kapalı faytonu ve Olie'yi burada bıraktı."

"İliş gerek yoktu," diye mırıldandı Alaina. "Gezecek yerim yok."

İlerleyen günlerde Alaina, pek memnun olmasa da, zamanını Mindy'yle arkadaşlık ederek geçirdi. Ev gözüne yabancı görünüyor, Cole'un yokluğu içine dolan kasveti artıyordu. O yokken, ev gece yarısından sonra sanki canlanıyordu. Roberta'nın odasından tuhaf sesler geliyor ve Alaina, Roberta'nın hiç şarkı söyleyemediğini gayet iyi hatırlamasına rağmen, o kırmızı odanın kapalı kapısının ardında bir kadının bir eyler mırıldandığını işitir gibi oluyordu. Tıpkı sarı elbisesi ve yakılan şekerlemeleri gibiydi bu da. Olan bitenin mantıklı bir açıklaması yoktu, ama evdeki birinin ondan pek hoşlanmadığı apaçık ortadaydı.

Başka bir keresinde, cam kırılmasını andıran bir şangırta duyup ne olduğuna bakmak için odasından çıktığı zaman, Roberta'nın kapısının altından zayıf bir ışığın geldiğini gördü. Cole'un gidişinden beri Asker, Alaina'nın yatağının yanında uyumaya başlamıştı; elini kapının koluna uzatmak adına kendisine cesaret veren tek şey de köpeğin yanında olmasıydı. Ama bu kez, kapının içeriden bloke edildiğini fark edip şaşkına döndü. Kapının arkasına bir engel konmuştu.

"Dur, Asker! İzle!" Öyle ya da böyle, bu saçmalığın ne olduğunu bulmaya kararlıydı. Hayaletlere inanmazdı, ayrıca Roberta'nın bile geri gelip ona musallat olacak kadar güçlü olabileceğini sanmıyordu. Bu yüzden o kapının arkasında bir canlı, nefes alan bir yaratık olmalıydı!

Odasına geri koşup eski geceliğini giydi, hemen sonra da gözüne aynadaki görüntüsü ilişti. İnce gecelik kumaşının altında dikleşmiş göğüs uçları görünüyordu. Hizmetçilere bu şekilde

görünmek hiç hoş olmazdı. Dolaptan, hiç giymediği kalın, saten çizgili, kadife geceliği alıp giydi. Bir anda kendini rahat hissetmişti; ayrıca bir anlığına gururunu bir kenara bırakarak, yatak odasından çıkmadan önce ayağına bir çift terlik de giydi.

Miles'in kapısını ısrarla çaldı ve en sonunda içeriden, kendisine beklemesini söyleyen bir mırıltı duyuldu. Yün elbisesini çabucak üstüne geçiren uyku sersemi kâhyayla Roberta'nın odasına geri döndüklerinde, Alaina kapının altından artık ışık gelmediğini görünce şaşırды.

"İçeride her kimse varsa, dışarı çıkmış olamaz, çünkü Asker kapının önünden hiç ayrılmadı," dedi yüksek sesle. Sesi heyecanla titriyordu. "Hâlâ orada olmalılar."

Miles endişeli bir biçimde kapının kolunu çevirip kapıyı itti. Kapı kolayca açılınca Alaina şaşırıp kaldı. Tekrar dikkatini toplayıp Miles'in arkasından odaya girdi ve odanın içindeki soğuk esintiye hissedince ürperdi.

Miles bir lamba yakıp odayı dikkatle incelemeye başladı. Her kenarını, her köşesini, her dolabın içini... saklanmaya müsait olan her yeri aradı. Ama boşunaydı. Odada kimse yoktu.

Asker, aynanın önüne dönüp görüntüsüne bakarken oldukça uysal görünüyordu, ama sıkılıp geri geldi ve Alaina'nın ayaklarının dibine oturdu.

"Sana söyleyeyim, burada kesinlikle biri vardı!" diye öfkeyle bağırdı Alaina. "Bir şeyin kırıldığını duydum ve kapının altında bir ışık gördüm!"

Ortalıkla kırık cam yoktu, ama Miles hanımiefendinin söylediklerine karşı çıkacak değildi. Yine de birinin öylece kaybolup gitmiş olması ihtimali pek inandırıcı gelmemiştir.

"Seni rahatsız ettiğim için özür dilerim, Miles." Alaina aklını kaçırdığının düşünülmesini istemiyordu, ama kâhyanın ağzını sıkı tutmasını için yalvarmaya da niyeti yoktu. "Görünüşe bakılırsa benim kendi aptallığım ve hayal gücümünden başka bir şey değilmiş."

"Sorun değil, hanımefendi," dedi Miles kibarca. "Lütfen endişelenmeyin. Burada neler olduğunu bilemiyorum ama eğer oldu diyorsanız, ben size inanıyorum." Bu açıklamayı yaparken

samimi olduğuna, her ne kadar sebebini bilmese de, kendi de bir anda ikna olmuştu. Oysa bu genç kadını çok az tanıyordu.

Alaina zarif bir şekilde gülümsedi. "Teşekkürler, Miles."

"Asker size göz kulak olurken yeterince güvende sayılırsınız, hanımefendi. Biraz dinlenmeye çalışın."

Ev yeniden sessizliğe büründü. Alaina, yatağının yanında uyuyan Asker sayesinde uykuya dalabilecek kadar sakinleşebildi. Ama uykunun huzurlu kollarına kendini bırakmadan hemen önce, Cole'un baston tıktırtılarının koridorda yankılandığını işitmenin kendisini ne kadar rahatlatacağını düşündü.

* * *

İki gece sonra, Alaina yatak odasının kapısının ardından gelen bir sesle uyandı: Asker kocaman patilerinin arasındaki kafasını kaldırdı, sırtındaki tüyler diken diken olmuştu. Gelen her kimse, Cole olmadığı kesindi. Kapının kolu yavaşça dönünce köpek hızla kapıya koştu, ay ışığının aydınlattığı odada beyaz dişleri parıladı. Sessizlikte aniden hırıldayınca, ayak sesleri hızla koridorda ilerleyip kayboldu. Alaina bir süre sonra kapısını açtığında koridor bomboştu. Köpek Alaina'yı yeniden Roberta'nın odasına götürdü, ama eşyalar yine yerli yerindeydi. Bu kez Alaina, kendini daha büyük bir utancın içine sokmak istemediği için Miles'ı rahatsız etmedi ve yatak odasına dönüp kapısının arkasına bir sandalye dayadı.

Sonraki günlerde Alaina, bu iri köpeğin kendisiyle birlikte yatak odasında uyuması fikrine iyiden iyiye alıştı. Çok iyi dost olmuşlardı. Ayrıca Mindy'yle birlikte de iyi vakit geçiriyorlardı. Ağaçlık tepelerde beraber dolaşıyorlar, böylece Alaina malikânenin kasvetli havasından uzaklaşmış oluyordu.

Haftanın sonuna doğru, Alaina uykusunda yine bir ses duyarak uyandı, fakat bu kez ses Cole'un odasından geliyordu. Şalını omzuna aldıktan sonra koşarak banyoya gitti. Asker banyonun Cole'un odasına açılan kapısını tırmalıyor, bir yandan da inliyordu. Kapının altındaki boşluktan loş bir ışık sızıyordu. Alaina kapının kolunu çevirdiğinde, hiçbir engelle karşılaşmadı. Kö-

pek hızla kapıdan içeri girdi ve dolabın önünde düğmelerini açmakla meşgul olan Cole'un önünde durup kuyruğunu neşeyle sallamaya başladı. Adam hayvanın kafasını şefkatle okşadıktan sonra mavi gözlerini Alaina'nın şaşkın bakışlarına çevirdi; biçimli dudaklarında sıcacık bir tebessüm belirdi.

"Cole!" Alaina rahatlayarak gülmeye başladı. "Evde olduğumu bilmiyordum!"

"Biraz önce geldim. Seni korkuttuysam özür dilerim."

Alaina mutlu bir şekilde omuzlarını silkti. "Sen olmana çok sevindim! Şükürler olsun ki, bu kez seslerin kimden geldiğini görebildim! Yoksa bu evde bir hayaletin dolaştığından emin olacaktım."

"Seni korkutmuşum," dedi Cole hayretle.

"Ah, korkutan sen değildin!" dedi Alaina. Artık Cole evdeydi ve Alaina kendini güvende hissediyordu. "Bu ev çok büyük ve en ufak ses bile yankılanıyor. Bu evde yaşayan biri benden hoşlanmıyor sanki. Kendimi rahatsız hissediyorum." Gözlerini, Cole'un sorgulayan bakışlarından çevirip kafası karışık bir şekilde yere baktı. Sonunda yarı sevinçli yarı özür diler bir şekilde aceleyle ekledi: "Her neyse Cole, döndüğün için çok ama çok mutluyum."

Sözlerini takip eden uzun sessizliğe dayanamadı ve Cole'a bakmadan odasına geri dönüp kapısını ardından kapattı.

Ertesi sabah, banyodan Cole'un sert ve öfkeli bir şekilde lanet okuduğunu duyduğunda, henüz tamamen giyinmemişti. Ama ardından gelen sessizlik, duyduğu o ağır küfürden çok daha rahatsız ediciydi. Eteğinin belindeki bir düğümü bağlarken kapıya doğru yanaşıp tahta kapıyı hafifçe tıklattı.

"Cole? İyi misin?" diye sordu kapının arkasından. Cevap alamayınca, kulağını dayayıp dinlemeye başladı. "Cole?" Sesi ısrarcıydı. "İyi misin?"

Cole boğuk bir homurtuyla cevap verdiyse de bu Alain'nın merakını gidermeye yeterli olmadı. Zira kocasının sesi bir inilti gibi çıkmıştı.

"Cole?" Yeniden kapıyı çaldı. "Eğer bana düzgün cevap vermezsen, içeri geliyorum."

Bunun üzerine kapı aniden açıldı. Cole beline bağladığı uzun bir havlu ve ağzının kenarına bastırduğu küçük bir parça bezle kapının eşiğinde durup Alaina'yı kibarca içeriye çağırdı.

Alaina üzerindeki iç gömleğini, eteğini ve korsesini Cole'un cesurca süzüp göz kırpmasını görmezden gelerek ellerini öfkeyle beline koydu. "Sana bir şey oldu sandım!"

"Oldu zaten," diyen Cole, bez parçasını kaldırarak ağzının köşesindeki uzun kesigi gösterdi. "Konuştuğumda çok acıyor."

Bu kadar çok kan aktığını gören Alaina telaşlandı. "Ne oldu?" diye sordu. Temiz bir bez alıp masrahanın içindeki suya daldırdı ve kanı temizlemeye başladı.

"Tıraş olurken kestim," diye mırıldandı Cole, Alaina'nın parmaklarının altından.

Alaina kuşkulu bir şekilde kaşını kaldırdı. Yaraya şap sürerken bir yandan da, "Cerrah olmana rağmen keskin aletlerde çok beceriksizsin. Kıpırdama!" diye azarladı kocasını. "Belli ki paslanmış, ustalığını kaybetmişsin. Pratiğe ihtiyacın var."

Cole, Alaina'nın bu sözleri karşısında kaşlarını çatı. "Koca olduğumu hatırlamam için de pratiğe ihtiyacım olduğunu kabul eder misin peki?"

"Zavallı şey," dedi Alaina, kocasına acıyormuş gibi. Gözleri masum masum bakmaya devam ederken, alaycı bir şekilde ekledi: "Kendisini dizginlemek zorunda kaldığı beyefendinin canını sıkıldı?"

Cole, Alaina'ya baktı. "Ben yokken bayağı küstahlaşmışsın."

Alaina sakın bir biçimde gülümsedi. "Anladım ki, bu evde bir çapkından daha da beter bir şey varmış, aşkım."

"Öyle mi?" Kaşlarını çatma sırası Cole'daydı. "Peki neymiş o, tatlım?"

Alaina gülüp bezi lavaboya bıraktıktan sonra rahat bir hareketle omuzlarını silkti. "O çapkının yokluğu."

Eteğini savurarak arkasını dönüp kendi odasına gitti. Bir süre sonra arkasına baktığında, Cole'u kapının eşiğine yaslanmış, umut dolu bir gülümsemeyle kendisini izlerken buldu. "O halde evliliğimize mantıklı yaklaşmayı karar verdiğini söyleyebilir miyiz?"

Alaina'nın ağızı açık kaldı. "Ben mi? Mantıklı mı? Bu ne kabalık!"

"Unut gitsin!" diyerek kestirip attı Cole. Arkasına döndü, sonra durup tekrar Alaina'ya baktı. "Gitmeden önce, hizmetkârlara hafta sonu misafir ağırlayacağımızı söylemiştim." Yüzünde sert bir ifade vardı, tırnaklarına baktı. "Seni komşularımızla tanıştıracam. Zamanı geldi."

Alaina mağrur bir ifadeyle çenesini kaldırdı. Kenara itilmek, kocasının yokluğundan bir süre yoksun kalmak, sonra da fazla ilgiye, fazla sevgiye ve fazla kullanılmaya dayanamayan kırılgan bir porselen bebek gibi ortaya çıkartılıp misafirlere sunulacak olmak hiç hoşuna gitmemişti. "Yani beni kişisel bir eşyanız mışım gibi teşhire mi çıkaracaksınız, Binbaşı? Sırf etrafımızdaki dedikoducuları susturmak üzere?"

Cole'un yüzü gergindi ve gülümsemiyordu; Alaina'nın tuvalet masasına yaklaşıp tırnaklarını orada bulduğu küçük bir makasla kesmeye başladı. "Siz bana bir eşin görevlerinden birinin misafirlere ev sahibeliği yapmak olduğunu söylememiş miydiniz?"

Alaina'nın sözleri kendisine geri dönmüştü. Keşke bunları hiç söylememiş olsaydı.

"Yapacak çok bir şey kalmamış olsa gerek," dedi Cole, tartışmayı yarıda keserek. "Hizmetkârlar genelde oldukça güvenilirdir, ama herhangi bir desteğe ihtiyacın olursa diye Carolyn'den sana yardım etmesini rica edeceğim."

Cole yarı çıplak oluşuna hiç aldırış etmeden ayakta dikilmeye devam edip tırnaklarını inceledi. Alaina kocasının bu küstah ve kendinden emin tavrını bozmak istedi. "Neden Braegar değil de Carolyn?"

Cole başını kaldırıp bakınca, mavi gözleri Alaina'nın aynadaki bakışlarıyla buluştu, sonra tırnaklarıyla ilgilenmeye devam etti. "Ondan yardım istemeyerek senin itibarını elimden geldiğince korumaya çalışıyorum."

"Namusum hakkında endişelenmek için biraz geç değil mi, Binbaşı?" diye sordu Alaina acı bir gülümsemeyle. Omuzlarını silkip, alına düşen saçları arkaya attı. Cole ise ellerine bakmaya

devam ediyordu. "Yani diyorum ki, seni baygın halde nehrin içinden çıkarıp eve götürdüğüm zaman da bana karşı yine bu kadar hassas davranabilirdin."

Cole sabırsız bir hareketle makası bıraktı. "O sırada, senin iddia ettiğin gibi bir fahişe olduğumu sanmıştım. Bu yüzden hatanın bir kısmını kabul etmek zorundasın. Çok ikna ediciydin."

Bu son söz, Alaina'nın canını acıtmıştı. "Sen de o gece çok kolay kandırılabilir bir durumdaydın," diye cevapladı hınçla. "Benden başka Roberta'nın söylediği yalana da inandın."

"Ama sorunu çözen seninki oldu," dedi Cole sert bir ifadeyle ve Alaina, kendisini baştan aşağı süzüp adeta yiyip bitiren o gözler karşısında bir an donup kaldı. Derken Cole banyoya geri dönüp hiçbir söz söylemeden kapıyı arkasından kapattı.

Kapıyı kapatıktan sonra da sırtını kapıya yasladı ve hem zihnini hem de bedenini biraz önce Alaina'ya bir şey yapmamak için gösterdiği iradenin gerginliğinden yavaşça kurtarmaya çalıştı. Vücudunda büyük bir sızı hissediyordu, zira fiziksel olarak kendine hâkim olmak için tüm iradesini kullanmak zorunda kalmıştı.

tarama : ırmak/chatlak!

düzenleme : vero

www.twilightturk.com

Otuz Beşinci Bölüm

Üst kattan sorumlu hizmetçi Gilda, aslında Roberta'nın şahsi hizmetçisi olarak işe alınmıştı. Ama bugün evin yeni hanımefendisine ürkek bir biçimde, akşam Latimer Malikânesi'nde düzenlenecek eğlence için saçlarını topuz yaparken yardım etmeyi teklif etmişti. Alaina'nın saçlarını daha önce annesinden ve kendisinden başka hiç kimse yapmamıştı, o yüzden bu lüks bir hayli hoşuna gitmişti. Saçlarının koyu renkli parlak bukleleri, birtakım son dakika işlerini halletmek için geçici bir süreliğine giydiği dul elbisesini bile güzel gösteren ihtişamlı bir ustalıkla örülmüştü.

Bu işlerden biri de, Mindy'nin banyosuna nezaret etmektir. Kız henüz yıkanmanın vücut için çok iyi ve hatta gerekli olduğunu kabullenmemişti ve teşvik edilmedikçe kesinlikle banyo yapmaktan kaçınıyordu. Kısa bir süreliğine eğlenceye katılmasına izin verilmişti, en azından Annie'nin leziz şekerlemelerini tadıp misafirlerin bir kısmıyla tanışabilecek kadar. Alaina giyinmesine yardım ederken, küçük kızın telaştan eli ayağı durmamış, sürekli yeni mavi kadife elbisesinin beyaz dantel işlemeli kenarlarını incelemişti. Daha sonra da çok kibar ve hanımefendilere yaraşır bir tavırla merdivenlerden inip, minik bedenini, dans etmeye yer kalsın diye salondaki kanepenin taşındığı giriş salonunda göstermişti. Orada, ilk gelenlerle tanışmaya hazırdı.

Alaina koridordan aceleyle geçerek odasına gidecekti ki, yeniden biri tarafından izlendiği hissine kapıldı. Bu kez kaynağın Mindy olmadığını biliyordu. Yavaşlayıp tereddütlü bir şekilde yürümeye başladı, kapısına ulaştığında hafifçe arkasına dönüp aydınlık koridora baktı. Küçücük biri için bile saklanacak yer

yoktu. Gözleri yeniden koridoru incelemeye başladığında, Roberta'nın odasının kapısının aralık olduğunu gördü. Meraklanarak kapıya yaklaşp tamamen açtı. Oda karanlıktı ve birisinin varlığına dair hiçbir hareket yoktu.

"Cole? Cole, orada mısın?"

Onu rahatlatacak bir cevap gelmedi. Koridordan bir lamba alıp temkinli bir şekilde içeri girdi. Gözleri odayı incelerken, lambanın ardında kalan derin gölgelerde geziniyordu. Lamba yatağı aydınlatıldığında, Alaina şaşkınlıktan küçük dilini yutacak gibi oldu. Altın rengi saten yatak örtüsünün üzerinde, tam da Roberta'nın giyeceğı türden kan kırmızısı bir balo elbisesi vardı. Böyle bir elbise içerisinde Roberta davetlere katılan her genç erkeğin dikkatini çekmiş olmalıydı.

Alaina'nın tüyleri diken diken oldu. Kuzininin karanlık bir köşeden her an neşeyle fırlayabileceğini ve hiç kuşkusuz "Lainie" diye seslenerek dalga geçerken elbiseyi giymeye başlayacağını beklemeye başladı. Roberta ortaya çıktıktan sonra belki de, "Bunca zamandır burada hâlâ Cole'la evli olarak senin burnunun dibinde yaşıyordum. Cole da bu oyunun bir parçası," diyecekti. Yalnızca bir şaka olduğunu söyleyip omuzlarını umursamazca silkecekti. 'Al'i kandırmak için bir şaka yalnızca.

Alaina kendine gelip korkularını kontrol altına almaya karar verdi. Evde yaşayan birisi belli ki bir oyun oynuyordu. Alaina bu oyunun düşündüğü gibi çirkin bir oyun olmamasını umut edebilirdi yalnızca.

Lambayı biraz daha kaldırdığında loş ışık odaya yayıldı. Roberta'nın yazı masasından gelen yansıma gözlerini kamaştırdı. Masanın, odaya girmeden birkaç gün önce kapalı olduğunu hatırladı. Şimdiyse açıldı ve ortasında açık bir günlük vardı; günlüğün üzerindeki tüy kalemden sayfanın üzerine koyu bir mürekkep lekesi yayılmıştı. Sayfanın üzerinde ayrıca birkaç yazı da bulunuyordu. Alaina parmaklarını kâğıda değdirdiğinde mürekkep lekesinin hâlâ ıslak olduğunu gördü. Daha çok yaklaştığında da, sayfadaki yazının Roberta'nın el yazısı olduğunu anladı.

Elleri titreye titreye lambayı masanın üzerine koydu ve şu anda hayatta olmayan kuzininin hatıralarının son sayfasını okumak için günlüğü eline aldı.

“Cole’un gözlerinden okuyorum. Yatağın ucunda duruyor, ne yaptığımı ve yakında bu dünyadan gideceğimi biliyor. Bana yardım ediyormuş gibi davranıyor, ama yeniden onunla olmak için yanıp tutuştuğunu biliyorum... o küçük kaltak kuzinimle... ve bu iş... bu ölüm işi bittiğinde yeniden ona dönecek... ah, neden... neden kendimi böyle kullandırtım?”

Önceki sayfalara bakarken kocasının ismi yeniden gözüne iliştiğinde, Alaina’nın kalbi yerinden çıkacakmış gibi çarpmaya başladı.

“Cole’un, bugün kendimi o kokuşmuş öküzün zevkine sunduğumu ve bana sahip olduğunda tutkuyla kendimden geçmiş rolü oynadığımı görebilmiş olmasımı isterdim. İkisinden de tiksiniyorum; Cole’dan Lainie’ye olan tutkusundan ve bana oyun oynamasından dolayı, incelikle öldürdüğüm bu aptaldan ise...”

Alaina sonraki birkaç sayfayı çevirdi ve gözleri şaşkınlıkla, bulduğu yazının üzerinde gezinmeye başladı.

“Bana ne yapmam gerektiğini söyleyecek bir aptala ihtiyacım yok. Cole’un haberi olsaydı çok mutlu olurdu. O gece yatağındaki orospunun Lainie olduğunu öğrendiğinden beri odama gelmedi. Ama ona durumumu bilme zevkini veremeyeceğim. Kasabada beni bu şeyden kurtaracak bir kadın olduğunu söylediler. Gecikmemem lazım.”

Sayfalar Alaina’nın parmak uçlarının altında akıp giderken, gözleri her sayfayı sabırsızlıkla baştan aşağı yokluyordu.

“Pis aptal, hazinemi saklarken beni yakaladığı için onun

kulu kölesi olduğumu sanıyor ama sırrım bir kez daha güven-
de, meraklı gözlerden ve onun gibi bir pislikten uzakta. Artık
benim ve buradan zengin ayrılacağım!"

Alaina günlüğü ne kadar zamandır okuduğunu bilmiyordu
ama birden Cole'un kendisini çağırdığını duydu. Aşağı kattaki gi-
riş salonundan kahkahalar, çeşitli sesler yükseliyordu. Aniden da-
vetin onsuz başladığını ve Cole'un kendisini aradığını fark etti.

Günlüğü kolunun altına yerleştirip lambayı kaldırdı ve hızla
odadan çıktı. Kendi odasına girdiğinde Cole'un içeride telaşla yü-
rüldüğünü gördü. Alaina'yı görünce Cole bir hayli rahatladı.

"Neredeydin sen?"

"Cole, şuna bir baksana..." dedi günlüğü uzatarak.

"Şimdi buna zaman yok, Alaina." Cole günlüğü alıp yatağın
üzerine fırlattı. "Misafirlerin yarısı geldi ve hemen ortaya çık-
mazsan evin altını üstüne getirmekle tehdit ediyorlar."

"Ama bu günlük çok önemli," diye ısrar etti Alaina.
"Roberta'nın günlüğü!"

"Affet beni ama onun ne yazdığı zerre umurumda bile değil.
Seni aşağı indirmek daha çok ilgimi çekiyor. Misafirlerin en azın-
dan yarısı eğer seni alıp geri dönmezsem taş üstünde taş bırakma-
yacaklarına yemin ettiler."

"Yapma ama Cole," diye azarladı Alaina. "Abarıyorsun."

"Misafirlerimi tanımıyorsun daha! Kilerden çıkartılan şarap-
ları şimdiden silip süpürdüler, daha fazla şarap bulmak için kileri
yağmalamaya başladılar bile." Alaina'yı tutup topallaya topallaya,
olabildiğince hızlı bir şekilde odadan dışarı doğru çekestirmeye
başladı, sonra birden elbise dolabının önünde durdu. Sabırsızca
dolabı açtı, sonra homurdanmaya başladı: "Bundan daha güzel
bir şeyler olmalı." Alaina'ya döndü ve o askeri tavırlarını takındı.
"Rengi ya da deseni umurumda değil, ama bu gece bir Latimer
kadınına yaraşır şekilde giyineceksin."

Belli ki, aceleci davrandığı için temkini elden bırakmış,
Alaina'ya kaba davrananları nasıl bir kaderin beklediğini unut-
muştu. Ama karısının öfkeli bakışlarını hissetmesi, daha fazla ap-
talık yapmasını engelledi.

"Bayım," dedi Alaina. "Ben bir MacGaren'a yaraşır şekilde giyineceğim."

"Bir MacGaren mı!" diye gereksiz ölçüde yüksek bir sesle haykırdı Cole. "Bahse girerim, o lanet İrlanda klanlarından biriyle akrabasıdır!"

"Hayır efendim!" Bunu öyle bir İskoç aksanıyla söylemişti ki, babası görse bir hayli gururlanırdı. "Ben o yaylalı İrlandalı pisliklerden değilim, ben dağlı ve soylu bir İskoç kızyım!"

"Senin ve üzerindeki şu lanet siyah paçavranın görünüşüne bakarsak, fakir bir dilenciden başka bir şeye benzemiyorsun!" Açık yakasını homurdanarak düzeltti. Karşısındaki görüntü, gururunun taşıyamayacağı kadar fazlaydı.

"Siyah paçavra demek! Bu gayet güzel bir elbise, ayrıca şimdiye kadar çok da işime yaradı! Ve eğer ben uygun görüyorsam, senin şu taşralı Yanki misafirlerini karşılamaya da yarayacak!"

Cole, Alaina'ya daha yakından baktı, öfkesi yüzünden okunuyordu. "Bunu sırf beni arkadaşlarımın önünde rezil etmek için yapacaksın, değil mi?" Alaina'nın meydan okurcasına bakışı pek hayra alamet değildi. "Pekâlâ hanımefendi, bunu bir şekilde halletmemiz gerekiyor o zaman."

Alaina kıpırdamaya ya da geri çekilmeye fırsat bulamadan, Cole, genç kadının açık elbisesine uzanıp elbiseyi yırttı ve Alaina korse giymediği için elbiseyi beline kadar indirdi. Alaina geri giderek, gereğinden fazla açılan dekoltesine baktı. Sonra başını fazla kaldırmadan, kötü bir niyetle parıldayan bakışlarını bir an için Cole'un ceketine çevirdi. Hemen ardından da oldukça kadınsı bir havaya bürünüp özür diler gibi bir sesle Cole'a yaklaştı.

"Cole?" diye mırıldandı yumuşak bir sesle, kocasının göğsüne dokunup gülümserken.

Alaina MacGaren Latimer yumuşadığı zaman, Cole son derece temkinli olması gerektiğini aruk öğrenmişti. Alaina'nın amacı her ne olursa olsun, kendini ondan korumaya çalışması gerekiyor ama tehlikenin ne taraftan geleceğini bilmiyordu. Bu sırada Alaina'nın elleri yavaşça aşağı kaydı ve ceketinin düğmelerini açmaya başladı.

"Ben... merak... ediyordum da..." dedi cilveli bir şekilde, son düğmedeydi. "Acaba..." Sıcak bir şekilde gülümseyerek kocasının gömleğini pantolonunun içinden çekti. "Giyisilerinin... üzerinden..." Ellerini gömleğinin ön tarafına koyduğunda sesi mırıltı gibi çıkıyordu. "Böyle..." Bir anda sesinde ani bir öfke belirdi. "*Yırtılıp çıkarılması hoşuna gider mi!*"

Hızlı bir hareketle kocasının gömleğinin ön tarafını yırtmıştı, Cole'un göğsü artık çıplaktı. Alaina tatmin olmuş bir şekilde gülümsedi ve kocasının yanından ayrılmadan önce parmağıyla gevşemiş boyunbağına bir fiske attı. Cole parçalanmış gömleğine şaşkınlıkla bakakalmıştı. Başka bir saldırıya uğramak istemediği için, akıllıca davranarak geri çekilmeyi seçti ve kendi odasına geçmek için banyoya doğru ilerlemeye başladığında karısının da arkasından geldiğini fark etti.

"Lütfen, diğer kapıyı kullan," diye azarladı Alaina. "Hazırlanmam gerekiyor." Cole'un karşı çıkmasına fırsat kalmadan Alaina içeri girip kapıyı arkasından kapattı.

Cole kendi kendine söylencere koridora açılan kapıyı açtı ama tam kendi kapısına doğru bir adım atmıştı ki, Carolyn'in merdivenlerin başında Miles'la sohbet ettiğini görüp pişman oldu. Cole'un halini gören Carolyn'in ağzı açık kaldı. Miles da yavaşça Carolyn'in bakışlarını takip etti ve efendisini o halde görünce hayretler içinde kaldı. Cole kibarca selam verdi ve hemen ardından kendi odasının kapısını açıp olabildiğince sakın bir şekilde içeri girdi.

Bir süre sonra yeni bir gömlekle misafirlerinin arasına dönüp, aylardır görmediği tanıdıklarıyla sohbeta başladı. Karısını beklerken arkasını her döndüğünde Carolyn'in kendisini seyrettiğini görüyor, ama ne zaman göz göze gelecek olsalar Carolyn yüzünü eldivenli elinin ardına gizleyiveriyor ya da başka tarafa bakıyordu.

Cole cep saatine yalnızca üç kez bakmıştı ki, salon kapısı aniden açıldığından oda sessizliğe büründü ve bütün misafirler yol açmak için yanlara çekildi. Açık kapıların önünde duran, Alaina'ydı. Çemberli eteği kapının her iki tarafına yayılmıştı. Odadaki sessizlik hiç olmadığı kadar dehşet vericiydi. Latimer'in

yeni karısıyla ilgili dedikodular yapılmıştı, ama hepsinde ufak tefek, sade görünümlü bir kadından söz edilmişti. Karşılarındaki gibi bir kadın görmeyi hiçbiri beklemiyordu.

Cole, karısının güzelliğinin ağırlığını kendi benliğinde hissediyordu. Eğer geç kalmasına dair en ufak bir öfkesi varsa bile, bu görüntü karşısında bütün öfkesi uçup gitmişti. Alaina'nın, omuzlarını açıkta bırakan kendi aldığı pembe tafta elbiseyi giydiğini gören Cole, zevkten adeta dört köşe olmuştu. Kocasını gördüğünde Alaina'nın dudaklarında beliren tebessümün parlaklığı bütün salonu adeta ıslıl ıslıl aydınlattı. Cole karısına doğru yürüdü ve sıcacık parlayan gözlerini gözlerine dikip kolunu ki-bar bir tavırla beline doladı. Misafirlere dönüp gururla karısını takdim etti.

"Bayanlar, baylar." Sesi yüksek ve berraktı. "Karım, Alaina."

Misafirlerin hep bir ağızdan konuşmaya başlamasıyla o dehşet verici sessizlik bozuldu. Misafirler öne doğru yaklaşarak yeni evli çiftle iyi dileklerini iletip, Alaina'nın elini sıcak bir samimiyetle sıkmaya başladılar. Kocasını misafirleri tek tek tanıtırken, Alaina'nın kafasında tüm isimler birbirine giriyordu. Cole karısını nasıl sahiplendiğini göstermek istercesine elini belinden ayırmıyor, bir yandan da neşeli bir şekilde misafirlerle sohbet ediyordu.

Alaina, salondaki çeşit çeşit yüzün içerisinde Braegar'inkini hemen tanıdı. Saldırgan bir edayla bakan çapkın bakışlarını görünce kahkahasını zor bastırdı. Koluna girmiş olan Rebecca, bunu fark etmiş olacak ki, öfkeyle Braegar'ın kolunu çekştirip Alaina'ya bir bakış fırlattı.

Kalabalığın bir kısmı uzaklaşınca Alaina, Mindy'nin utangaç bir şekilde elini tuttuğunu fark etti. Küçük kızın koyu renk gözleri, sanki diğer kadınların onun kadar hoş olmadığından eminmiş gibi gururla Alaina'ya bakıyordu. Genç kadından gelen şefkatli bir kucaklama, Mindy'nin gözlerinin daha da parlamasını sağladı.

"Hanımefendi, bu dans bizim olsun," dedi Cole, müzisyenlere başlamalarını işaret ederken. Alaina'nın şaşkın yüzüne bakıp gülümsedi. "Sanırım yavaş adımlarla başa çıkabilirim, korkma."

Cole'un bu nazik azarlaması karşısında Alaina'nın yanakları kızardı. "Dans edeceğini hiç düşünmemiştim sadece."

Cole, Alaina'yı kollarının arasına alarak vals yapmaya başladı. "Âşıklarının en kibarı olmayabilirim, tatlım, ama en kararlısı ben olmalıyım. Ve seninle dans etmek için can atan genç erkeklerle mücadele etmeden asla senden vazgeçmeyeceğim."

"Bence çoğundan daha iyi dans ediyorsundur," dedi Alaina bütün samimiyetiyle. Cole öyle kendinden emin bir şekilde vals yapıyordu ki, sakatlığı hiç belli olmuyordu. Kocasının sıcacık bakışlarını gören Alaina, rahatlayarak kendini iyice kollarına bırakıp sordu: "Bir Latimer kadınının standartlarına uyuyor muyum, Binbaşı?"

"Hanımefendi, korkarım ki hayır." Cole, Alaina'yı baş döndürücü bir şekilde çevirip, yüzündeki gülümsemeyi geri getirdi. "Standartlar bir daha düzelmeyecek şekilde altüst oldu. Öyle standartlar koydun ki, en azından önümüzdeki on yıl boyunca kimse buna erişemez."

"Peki ya senin standartlarına uyuyor muyum?"

Cole'un gözlerindeki sıcaklık şimdi de sözlerine yansdı: "Eğer şu anda yalnız olsaydık, aşkım, içimde yakıtın ateşi sana kanıtlardım."

"Anlaşmaya ne oldu?" diye hatırlatmada bulundu Alaina kibarı bir tavırla.

"Yerin dibine batsın!" Meraklı gözler aniden kendisine dönmüş, Cole sesini alçalttı. Alaina'yı kendine doğru çekti. "Aklında çok daha iyi bir anlaşma var, evlilik fikrine çok daha uygun bir anlaşma."

Alaina'nın kalbi küt küt atıyordu; aralarının çok iyi olacağına ve hiçbir engel tanımadan birbirlerinin tadına varabileceklerine dair sıcacık bir umut doğmuştu içinde. Ama yine de tereddüt-lüydü. "Bunu konuşmamız lazım," diye mırıldandı.

"Haklısın, elbette. Ama daha mahrem bir yerde."

"Benim yatak odamda mı?"

"Olabilir. Ya da benimkinde."

"Daha sonra mı?"

"Keşke hemen şimdi olabilse, ama korkarım daha sonra."

Alaina sol elini kocasının omzuna koydu; dans edenlerin bazıları elinin yavaşça yukarı çıkıp beyaz yakasına ulaştığını, daha sonra ensesini okşadığını fark ettiler.

“Bu akşam bulduğum günlük hiç mi ilgini çekmiyor?”

“Roberta’nın günlüğü mü?” Cole kuşkulu bir ifadeyle kaşını kaldırdı. “İlgimi çekmeli mi?”

“Düşüncelerini yazdığı çok kişisel bir defter.”

“O halde bilmesem daha iyi olur sanırım,” dedi Cole alaycı bir şekilde.

Alaina kocasının yüzüne baktı. “Roberta bir keresinde hiçbir zaman bebek sahibi olamayacağından söz etmişti ve yazdıklarından anladığım kadarıyla, bu durumuyla ilgili bir şeyler yapmaya çalışmış ve sen de ne yaptığını öğrenmişsin.”

“Ne yaptığından kendisi kasabın yanına gittikten sonra haberim oldu,” diyerek kabul etti Cole. “Onu kurtarmak için elimden geleni yapmaya çalıştım ama hummaya yenik düştü.”

“Angus Amca seni onu öldürmekle suçluyor.”

“Tahmin etmiştim.”

“Seni eve getirdiğim için de beni suçluyor.”

Cole aniden gülümsedi. “Sanırım seni ilk gördüğüm gün benimle yaşamak için alıp götürmeliydim. Önce seni bir güzel yıkardım, sonra da sırrın kesinlikle açığa çıkardı.”

“Muhtemelen seni bacağından vururdum ya da daha da kötü bir şey yapardım,” diyerek güldü Alaina. “O zamanlar Yankilere karşı ciddi bir nefretim vardı.”

“Peki ya şimdi?”

“Birkaçına tahammül edebiliyorum,” diyerek gülümsedi Alaina. Cole sıcak bir şekilde elini sıkınca, Alaina’nın gözlerinin içi güldü.

Evin beyefendisi Mindy’yi dansa kaldırıncı, dünya onun için güllük gülistanlık bir yer oluverdi. Cole’un rehberliğinde Mindy ritme ayak uyduruyor, doğal bir yetenekle küçük adımlara uyum sağlıyordu. Etrafına mutlulukla ışık saçıyordu adeta. Kısa bir süreliğine de olsa Cole, dikkatini başka bir adamın kollarında dans etmekte olan Alaina dışında birine vermişti.

"Küçük hanım, balonun en güzeli olduğunuzun farkında mısınız acaba?" diye sordu Cole güler yüzlü bir şekilde. Küçük kızın aydınlık yüzüne bakarak gülümsedi.

Mindy başını sağa sola sallayarak soruya olumsuz cevap verdikten sonra Alaina'yı işaret etti. Cole, bu konuda küçük kıza katılmak zorundaydı. Alaina soğuk kozasından çıkmış; ısıtılı, aldatıcı, büyüleyici ve izlemeye doyulmaz bir kelebeğe dönüşmüştü.

Bir süre sonra Mindy yatağa götürüldükten sonra, Alaina, Cole'un dans eden kalabalığı yararak kendisine doğru geldiğini gördü. Cole gittikçe yaklaşıyor, bakışlarıyla Alaina'yı adeta yiyordu. Braegar ile vals yapmaya devam eden Alaina, adamın geniş omuzları yüzünden neredeyse görünmüyordu. Cole'u görebilmek için Braegar'ın kollarının üzerinden yükselip bakması gerekiyordu. Braegar, Alaina'nın yalnızca bir adım uzakta-ki Cole'a baktığını görünce gürültülü bir şekilde homurdandı.

"Tahmin etmeliydim! Onunla daha ilk dansım ve onu ben- den hemen alıyorsun. Çok zalimsin Latimer. Hiç paylaşma hu- yun yok mu senin?"

"Hiç yok," diye kestirip atan Cole, Alaina'nın elini tutup ka- rısını kollarına doğru çekti.

Virginia Reel dansı¹⁵ ve ayak uyduramadığı hızlı danslar dı- şında, Cole vadettiklerinde yalancı çıkınadı. Bacağındaki gittik- çe artan ağrıya ve Braegar'ın Alaina'yla vals yapma girişimlerine teslim olmayı reddederek, müzik her izin verdiğinde Alaina'yı dansa kaldırdı.

Alaina kendisine bir an olsun rahat vermeyen ısrarcı er- keklerden kaçmaya çalıştığı bir sırada Cole'u salonda bulmadı. Çalışma odasının kapısını açıp kocasını bulma umuduyla içeri girdi. Oda boştu ve şömineden süzülen ışık, gölgeleri aydın- latıyordu. Yorgun bir şekilde içini çekip kendini büyük berjer koltuğun üzerine bıraktıktan sonra, terlikli ayaklarını da ber- jerin önündeki alçak taburenin üzerine zarifçe uzattı. Böylesi

15 Virginia Reel: Kökleri İrlanda ve İskoçya'ya dayanan bir çeşit folk- lorik dans -ç.n.

davetlere ev sahipliği yapmaya dair söylenecek çok şey vardı; çiğnemenen ayaklara ve viski kokan nefeslere dayanabilmek için sonsuz bir nezakete ve cesarete sahip olmak gerekiyordu.

Bu sırada kapı yavaşça açılınca, Alaina, Cole'un ayak seslerini duymayı bekledi. Ama içeri giren ağır adımlar, Cole'a ait değildi. Alaina hayal kırıklığına uğramıştı.

Gelen Braegar Darvey'di. Adam gelip şöminenin önünde durdu, Alaina'nın varlığından habersiz ve alışılmadık şekilde sessizdi. Düşünceli gözlerle ateşi seyredip konyağını yudumladı.

"Çok düşünceli görünüyorsunuz, efendim," diye mırıldandı Alaina.

Braegar şaşkınlıkla etrafına bakındı ve geniş berjerde oturan Alaina'yı görtünce gülümsedi. "Böylesi bir güzelliği görmediğime göre gerçekten de öyle olmalıyım."

"Canınızı sıkan bir şey mi var?"

"Evet, bayan," dedi Braegar. "Ama Cole'un karısı ve Roberta'nın kuzini olduğunuz için, sorunlarınızı size anlatınsam daha iyi olur. Ölen birinin arkasından konuşmayı doğru bulmuyorum."

"Birbirimizin kuzini olsak da, korkarım Roberta ve ben pek iyi arkadaşlar sayılmazdık."

"Sizden nefret ediyordu, biliyorum." Braegar kafasını salladı. "Al ismini duyduğu zaman deliye dönüyordu. Özellikle de Cole'un ağzından duyduğu zaman."

Alaina gözlerini şömineye çevirdi. "Sanırım geçerli bir nedeni vardı."

"Öyle mi?" Adamın sesinde, Alaina'nın sözlerine karşı kuşku kulu bir kabulleniş vardı. "İkinizi de tanıdığuma göre, bu nedeni Roberta'nın kendisinin yarattığını söyleyebilirim." Alaina bakışlarını ona çevirene kadar, Braegar gözlerini genç kadından ayırmadı. "Onun nasıl bir kaltak olduğunu biliyor musunuz?"

"Eğer beni onun hakkında şaşırtabileceğinizi sanıyorsanız, yanılıyorsunuz."

Braegar konyağından büyük bir yudum aldıktan sonra kadehini sallayarak şöminenin önünde bir ileri bir geri yürüme-

ye başladı. "İlk tanıştıkları gün, Carolyn'e, sokakta, evde ya da herhangi bir yerde Cole'un yakınlarında bulunmamasını ima etmiş."

"Roberta'nın çok sık rastlanan tehditlerinden biridir bu, Braegar Darvey."

Adam Alaina'ya doğru yaklaştı. "Hatta öyle ileri gitmiş ki, anneme Cole'un Carolyn'in ilgisine ihtiyacı olmadığını ve Cole'un herhangi bir ilgiye ihtiyacı olursa bunun icabına kendisinin bakacağını söylemiş. Cole'la olan arkadaşlığıma katlanamıyordu. İlk başta beni yatağa atmaya kalkışma kabalığında bile bulundu. Ah, tabii bunu gerçekten istediğinden değil. İsteddiği yalnızca Cole'u incitmek ve en yakın arkadaşının arkasından iş çevirdiğini yüzüne vurmaktı. Bütün amacı buydu, yemin edebilirim. Bana kur yapıp duruyor, sürekli dokunuyordu. Bildiğim kadarıyla da birkaç kez Cole'a benim onu... ee..."

İriyarı bir İrlandalı'nın doğru sözcükleri bulmakta zorlanmasını görmek çok eğlenceliydi. Eğer konu bu kadar ciddi olmasaydı, Alaina gülümseyebilirdi.

"Onu... hırpalamaya çalıştığımı söylemiş! St. Cloud'daki muayenehaneme bile geldi ve yalnız kaldığımızda... onu yakından muayene etmem konusunda ısrar ederek... elbiselerini çıkarmaya başladı. Bir hayli öfkelendim ve iyi bir eşin nasıl olması gerektiği konusunda sıkı bir nutuk çekip onu geri yolladım. Bir süre ne onu ne de Cole'u gördüm. Sonra, Roberta ölmeden hemen önce kasabada Cole'un yanından geçtim ama Cole benimle konuşmayı bile reddetti. O günden sonra, ben etrafında olduğum zamanlarda hep şimdiki gibi davranmaya başladı. Bilmiyorum! Bilmiyorum!"

Dirseğini şömine rafına yaslayıp yumruğuyla alnını ovuşturdu, uzun bir iç çekip konuşmaya devam etti: "Roberta'nın söylediği bir şeyle ilgisi olmalı... ve her şeyi düzeltebilmek için, Roberta'nın ona ne dediğini öğrenmem gerekiyor."

"Braegar," diye mırıldandı Alaina sakın bir sesle. "İrlandalıların çok iyi becerdiği üç şey vardır: İçerler, konuşurlar ve endişelenirler. Şimdiye kadar bu üçünde de beni yanıltmadınız."

Darvey bir süre ağzı açık bir şekilde Alaina'ya baktıktan son-

ra, gülererek İrlanda aksanıyla konuşmaya başladı: "Ah, sevgili Alaina, bir erkeğin kalbine dokunuş tarzınız ne kadar şefkatli. Atlar tarafından tekmelenseydim daha az acı hissederdim."

Alaina ayağa kalktı, Braegar'ın yüzüne bakıp belli belirsiz gülümsedi. "Roberta tuhaf bir kadındı. Herkesten sevgi beklerdi ama bu sözcüğün tanımı ona göre kör ve sorgulamayan bir kölelikti. Uzaklarda, kadınlardan arınmış bir krallıkta, kendisine sürekli kur yapan ve kendisi için savaşan ama onu asla kazanmayan parlak zırlı, şehvetli genç şövalyelerin oturduğu bir masada çok daha mutlu olurdu. Toplum içerisindeki süslü kadın rolünü çok seviyordu ama bütün özel ve mahrem paylaşımlar ona son derece ağır, son derece sıkıcı geliyordu; bu paylaşımlara ancak kendisini toplum içerisinde daha da yüceltecek oldukları zaman izin veriyordu. Eş rolü ona acı veriyordu ve bundan hiç zevk almamıştı."

Braegar içkisini bırakıp sessizce alkışladı. "Ah, hanımefendi, çağların en zalim dedikodusuna bir son verdiniz ve ben buna kalpten sevindim."

Gözlerinde tuhaf bir ışıltıyla, Alaina'nın tuzağa düşüp sormasını bekledi. "Neymiş o dedikodu bayım?"

"Şey, hanımefendi..." Kahverengi gözlerini şeytani bir ifadeyle kırıştırdı. "İskoç kadınının köleden başka hiçbir şey olmayacağı dedikodusu." Alaina öfkeyle burnundan solurken, Braegar konuşmasına devam etti: "Elbette bu dedikoduyu çıkaran kıskanç bir İngiliz kadınından başka biri olamaz. Oysa siz sağduyulu birisiniz, kalbiniz şefkatle ve anlayışla dolu. Hem de bütün bu özellikleri muhteşem bir vücudun içinde taşıyorsunuz." Alaina'nın elini tutup önünde eğildikten sonra yüzünü aydınlatan bir gülümsemeyle doğruldu. "Kocanıza bu kadar yürekten bağlı olmasaydınız, son damlanıza kadar tadınıza bakardım."

Alaina bu sinsi iltifatı umursamadı: "Bragger Darvey, babanızın size Braegar¹⁶ ismini vererek tüm insanoğlunu, azizleri ve

16 Braegar ismi, 'Yüksekten atan, çok konuşan, durmadan kendini öven' anlamlarındaki 'bragger' sözcüğüyle okunuş olarak hemen hemen aynı olduğundan, Alaina, burada söz konusu benzerlikten yararlanarak Darvey'i içliyor -ed.n.

en önemlisi de kadınları uyarmış olması kaderin gerçekten çok güzel bir cilvesi."

"Nasıl can acıtacağınızı iyi biliyorsunuz. Ama Cole sizin gibi bir hayat arkadaşı bulduğu için çok şanslı."

"Kadın zevkimi bu kadar beğenmene çok sevindim!"

Cole'un sesinin geldiği kapı eşiğine döndüler. Cole'un durduğu yerden, Braegar'ın ve Alaina'nın hareketleri kaçamak, hatta suçlu görünüyordu. İçtiği kadehler dolusu konyak bacağındaki acıyı dindirmeye yetmemişti ama muhakeme yeteneğini iyiden iyiye köreltmmişti.

İçeri girip kapıyı arkasından sertçe kapattı. İki eliyle değneğine tutunup, zayıf kalplere korku salacak bir biçimde yaklaşmaya başladı. "Konyağımı paylaşıyorum, atlarımı paylaşıyorum, ama bayım, karımı asla paylaşmam."

"Cole Latimer!" Alaina tatlı ve güzel bedeniyle Cole'un önünde durup ellerini beline koydu, yanakları öfkeden kıpkırmızı kesilmişti. "Nasıl bu kadar kaba olabilirsin! İkimizi de suçlamak için bir nedenin yok!"

Braegar, Alaina'nın yanına geldiğinde Cole tiksintiyle baktı. "Arkadaşlıkta senden çok şey öğrendim Cole. Eğer bir şikâyetin varsa, ya şimdi söyle ya da..."

"Arkadaşlık ha!" dedi Cole. "Arkadaşlık ha!" "Kendi evimde boynuzlandım, sense arkadaşlığa çok önem verdiğini söylüyorsun!"

"Boynuzlandın mı?" Braegar şaşkınlıkla Cole'a baktı, Alaina da en az onun kadar şaşkındı. "Dostum, sanırım çektiğin acı en sonunda beynini çürütmüş. Boynuzlanmak mı? Bunun... ben olduğumu mu düşünüyorsun? Sen ya delirmişsin ya da sarhoşsun, ama her iki şekilde de saçma sapan konuşan bir ahımsın. On sene önce olsa böyle konuştuğun için seni dışarıya davet ederdim!"

Braegar öfkeyle arkasını döndü ama Cole kolundan yakaladı. "On sene önce mi? Peki seni şimdi durduran ne, İrlandalı çocuk?" dedi dalga geçerek. "Bir sakatla dövülecek cesaretin yok mu?"

"Cole!" Alaina dehşetle bağırdı.

Braegar'ın yüzü öfkeyle kızarmış, kaşları çatılmıştı. Cole sözlü saldırılarına devam etti:

"Şen şakrak çene çalıp da sert bir kayayla karşılaşınca kuyruğunu kıştırıp kaçan senin gibi köpeklerle lanet olsun!"

Braegar öyle hızlı bir şekilde kafasını çevirdi ki, saçları alına döküldü. "Kim çene çalıyor?" dedi küçümseyerek. "Biz zavallı İrlandalılar mı? Yoksa kılıçlarını en iyi teklifi sunana satıp yabancı bir krala hizmet eden, sonra da bunun adına onur diyen siz eski kafalı, soluk benizli Almanlar mı?"

"Ben çağırıldığımda Birlik ordusunun hizmetinde çalıştım," dedi Cole. "Kimseye de benim yerime savaşması için para ödemedim."

"Anlıyorum." Braegar, Cole'a baktı. "Ve sen topallayıp elindeki değneği değerli bir rozet gibi taşıırken, başka halklara iftira atmak için kendinde bir hak görüyorsun."

Alaina bir Braegar'a, bir kocasına korkuyla baktı. Birbirlerinin dibinde durmuş, gözleri öfkeyle kıpkırmızı olmuş bir şekilde hiddetli sesler çıkartıyorlardı.

"Bacağımdaki mermiyle yara izini iyi bir gece uykusu ve acıdan uzak bir güne değiştirdim," dedi Cole. "Ama değneğe gelince..." Değneğini yukarı fırlatıp yakaladı. "On yıl ya da değil, peltek bir İrlandalı'nın kalın kafasını kırmak için yapıldı."

"Peltek İrlandalı ha! Dostum, çok ileri gittin!" Braegar, Cole'un elindeki bastonu alıp fırlattı. Cole'u gömleğinden tutup havaya kaldırdıktan sonra kitaplığın raflarına yapıştırdı.

"Braegar Darvey!" Alaina çığlık atıp aralarına girdi, sırtı Cole'a dönüktü. İrlandalı'nın geniş gövdesini ittirdi. "Bırak onu! Bırak!"

Darvey sakinleşip geri çekilirken ev sahibinin yakasını bıraktı. Alaina, adamların arasında belli bir mesafe oluşana kadar bekledikten sonra arkasına dönüp Cole'a baktı. Yüreği ezilmişti. Cole, kıpkırmızı kesilmiş yüzüyle Alaina'ya nefret dolu bir bakış fırlattı.

"Kendimi korumak için senin eteklerinin altına gizlenmeye ihtiyacım yok, hanımefendi," dedi küçümseyerek. Ters bakışlarını Braegar'a çevirdi. "Burada ikimize yetecek kadar yer yok..."

"Cole!"

Bakışlarını Alaina'ya çevirince karısının yüzündeki ayıplama ifadesini gördü. Geçen sefer Braegar'ı evden kovduğunda Alaina'nın nasıl öfkелendiğini hatırladı ve bunu bir daha yapmaya cesaret edemedi. Bunun yerine alaycı bir şekilde eğildi. "Bu nedenle daha hoş bir hava oluşana kadar buradan gideceğim."

Alaina'nın yanında geçerek değneğini yerden aldı, vitrinden dolu bir şişe alıp odadan çıktı.

Darveyler o gece erkenden gittiler. Davet geç vakitlerde sona ererken Alaina evin giriş salonunda tek başına misafirlere iyi geceler diledi. Yukarı çıktığında Cole'un odasından hiç ses gelmiyordu. Roberta'nın günlüğünün fırlatılıp atıldığı yerde olmamasına aldırış etmedi, oda toplanırken hizmetçilerden biri tarafından kaldırılmış olduğunu düşünüp günlüğü aklından çıkardı.

Güneş doğduğunda kahvaltı etmek için uyandı. Çalışma odasının kapısı hâlâ aralıktı ve oda boştu. Gece boyu öyle kalmıştı. Cole'a dair hiçbir iz yoktu.

Gece olmuş, Alaina endişelenmeye başlamıştı ama telaşını gidecek hiçbir şey yoktu. Koridorda ve Cole'un odasında birer lamba bırakarak, erken bir saatte yatağa girdi. Çok sonra Asker'in homurtusuyla huzursuz uykusunda uyandı. Lambayı yakığında şömine rafındaki saatin neredeyse gece yarısını gösterdiğini gördü. Bir süre sonra Asker susup uykuya daldı. Alaina lambayı kısıtı ama rahat edebilmek için tamamen söndürmedi. Tam yatağına geri girmişti ki, Asker tekrar başını kaldırdı ve kulaklarını dikip dikkat kesildi. Kapıya doğru yaklaştı, bir süre orada oturdu, sonra geri dönüp her zamanki halısının üzerine yattı. Bu kadarı çok fazlaydı!

Alaina kalktı, üzerine kalın bir sabahlık geçirdi ve küçük tabancasını cebine koydu. Terliklerini giydi, lambasını eline alıp Asker'e seslenerek koridora çıktı.

Koridor boş ve gölgeli, odalar ise sessiz ve hareketsizdi. Cole'un yatak odası yine aynıydı ve Roberta'nın kapısı sıkı sıkıya kapanmıştı. Mindy kendi odasında huzur içinde uyuyordu.

Asker, Alaina'yı takip ediyor, oldukça ilgisiz görünüyordu.

Merdivenlerden inerken Alaina'nın korkularını dindiren, köpeğin sakin tavırları oldu. Alaina salonu kontrol ederken Asker de koridora oturuverdi, yemek salonuna geçen Alaina'yı umursamadı bile. Genç kadın yemek salonundan mutfığa girdi. Annie her zamanki gibi kısık ışıklı bir lamba bırakmıştı. Kocaman ocağın sıcaklığı mutfığa neşeli, evcimen bir hava katıyordu. Evdeki tüm odaların içinde, Annie'nin neşeli tabiatını yansıttığı mutfak bölümü en sıcaktıydı.

Alaina lambasını masaya koyup yemek salonuna geri döndü, Cole'un çarpık duran sandalyesini düzeltti. Aniden, hiç nedensiz, ensesindeki tüyler diken diken olmaya başladı. Arkasına, mutfak kapısına baktı. Hareketsiz ve kapalıydı. Pencereleler boş ve özelliiksiz, üstelik birinin bakabilmesi için yerden fazla yüksekti. Arkasını dönüp gidecekti ki, birden nefesi kesildi. Bir eli boynundayken, diğer eliyle cebindeki tabancaya ulaşmaya çalıştı. Koridora açılan kapıda yarısı gölgeler içinde kalan uzun, karanlık bir vücut duruyordu.

"Cole!" diye bağırdı, kocasını tanıyınca. Masaya yaslandı, dizlerinin bağı çözülmüştü. Tabancayı bırakıp elini deli gibi çarpan kalbine bastırdı. Cole yaklaşp kapının kasasına yaslandı. Parmaklarının arasında, gevşek bir şekilde tuttuğu ve içinde bir yudum kalmış konyak kadehi vardı.

"Birini mi arıyordunuz hanımefendi?"

Alaina kendinden emin bir sesle konuşmaya çalıştıysa da başaramadı. "Asker bir şey duydu... Huzursuzlandı. Senin burada olduğunu bilmiyordum."

Cole kadehi tutan eliyle salonu gösterdi. "Gördüğüm kadarıyla misafirin yok."

"Hiç olmadı zaten." Alaina kibirle çenesini kaldırdı. "Onlar senin misafirlerindin." Gölgelerin arasından Cole'un yüzünü görmeye çalıştı. "Geri döndüğüne göre, sanırım evde daha hoş bir hava oluştuğunu düşünüyorsun."

Cole omuzlarının üzerinden arkasına bakıp kalkahayla güldü. "Hanımefendi, korkarım ki sizin varlığınız bu kasvetli evin gördüğü en hoş hava." Işığın yansıması yüzüne düşene kadar yaklaşp uzun uzun Alaina'nın gözlerine baktı. Cole'un yüz hat-

ları karmaşık ve sertti, sonra bakışlarını içkisine çevirip kadehini parmaklarının arasında yavaşça çevirdi. "Açıklığa kavuşturmam gereken bir şey var; ben o lanet olası İrlandalı'yı azarlıyordum, seni değil. Senin düzgün bir hanımefendi gibi davranmadığını söylemek istemedim."

"Korkarım ki amacın kötüymüş," diye mırıldandı Alaina, sabahlığına iyice sarınarak. "Sert bir içkinin ya da katı bir öfkenin bir adamı aptala çevireceğini duymuştum."

"Hiç kuşku yok ki bu ikisinin karışımı o adamı gözü dönmüş bir aptala çevirir," diye devam etti Cole, Alaina'nın yerine. Düşünceli bir şekilde kadehinden bir yudum aldı, sonra Alaina'nın sessiz bakışlarını görüp itaatkâr bir biçimde başını eğdi. "Suçluyum, hanımefendi."

Alaina mutfakı işaret etti. "Bir şey yemek ister misin? Annie taze ekmek yapmış, biraz da jambon var..."

Cole başını sağa sola salladı. "Ben akşam yemeğini Olie'yle yedim."

Alaina bir süre şaşkınlıkla kocasına baktı. "Peki ya geceyi nerede geçirdin?"

Cole, cevap vermek istemiyormuş gibi uzaklara baktı ama uzun bir sessizlik sonrası, içini çekti. "Atlarla... ahırda."

Alaina gülmek için kendini zor tuttu. "Orada daha hoş bir hava bulabildin mi peki?"

Cole kaşını kaldırdı. "Burada son zamanlarda işittiğimden çok daha kibar bir sohbet bulduğumu söyleyebilirim. Öte yandan, ahırda bir İrlanda eşeği ya da İskoç kısrakı olmadığına yemin edemem."

Bu karşılaştırmaya kızan Alaina sabahlığıyla göğsünü iyice örttü. "Affedersin. İzninle odama dönebilir miyim? Hava iyice soğudu."

Cole'un cevabını beklemeden anlamlı anlamlı son bir bakış fırlatarak yemek salonundan çıktı.

Otuz Altıncı Bölüm

Fayton dar bir yoldan dolanarak tuhafiye dükkânının arkasına yaklaştı, sonra çakıl patikayı ardında bırakıp ladin ve çam ağaçlarının altında durdu. Olie, Cole'un kendi kendine inmesini bir süre beklediyse de, daha sonra koltuğundan inip kapıyı açtı.

Cole aşağı inmeden önce uzun bir süre, sahibinin özel konutuna uzanan üstü kafes şeklindeki parmaklıklarla örtülü patikaya baktı. Olie kapıyı kapatıp alçak bir sesle sordu. "Her zamanki saatinde mi efendim?"

"Ne?" Cole sanki bir hipnoz halinden uyanır gibi Olie'ye baktı.

"Sizi buradan her zamanki saatinde mi almaya geleyim?" diye sabırla sorusunu yineledi Olie. "Yoksa geceyi burada mı geçireceksiniz?"

"Hayır!" Cole'un cevabı öyle ani ve sertti ki, Olie çok şaşırdı. Buna rağmen doktorun evliliğinin üzerinden bu kadar az bir süre geçmiş olduğu halde metresini arayacağını tahmin etmemişti.

"Her zamanki saatinde sanırım," diyerek iç çekti Cole.

Olie başını sallayarak arabacı koltuğuna geri çıktı ve bir süre sonra fayton dar yoldan ilerlemeye başladı. Cole arka kapıya yaklaştı. Ayağını sürüyerek yürümesinin nedeni sakatlığı değildi. Ellerini Alaina'dan uzak tutmakta zorlanıyordu ve o sabah karısını masanın karşı ucunda öyle masumca otururken gördüğünde aklına aniden, içinde fokurdayan şey için derhal bir boşaltıma ihtiyacı olduğu fikri geldi. İstemese de, önünde yalnız bir seçeneği vardı... Xanthia Morgan.

Kapıyı çalmak için değneğini kaldırdığında, Alaina'nın görüntüsü, düşüncelerini dağılayarak gözlerinin önünden geçti. Görüntünün tadını tam anlamıyla çıkarmak için gözlerini kapadı, ama görüntü geldiği gibi çabucak uçup gitti. Cole bir anda bu yaptığı şeyin yaşadığı sorunları çözeceğinden tereddüt etmeye başladı, düşüncelerini anlamlandırmaya çalışırken değneğini aşağı indirdi. Ama kapı açılıp da uzun bacaklı, kumral saçlı ve olağanüstü derecede güzel bir vücuda sahip Xanthia Morgan'ı karşısında bulunca, geriye pek bir seçeneği kalmadı.

"Cole!" diye bağırdı kadın rahatlatarak. "Gölgeni gördüm ve kötü niyetli biri olabileceğini düşündüm." Çift namlulu küçük tabancasını göstermek için elini kaldırdı, sonra da tabancayı utana sıkıla eteğinin katlarının arasına geri koydu. "İçeri gel! Tanrı aşkına, çok uzun zaman oldu! Bir daha gelmeyeceğinden korkuyordum." İçten bir gülümsemeyle Cole'un elini tuttu ve Cole çaresizce evin içine çekildi. Xanthia büyük bir hevesle Cole'un şapkasını ve eldivenlerini alıp masaya koydu, sonra da onu salona götürüp bir kadeh konyak koydu. Kadehi eline tutuşturup tatlı dille konuşmaya başladı: "Otur, sevgilim, çizmelerini çıkarmana yardım edeyim."

"Hayır... şey..." Cole kadının gözlerindeki endişeli merakı görüp alçak bir sesle ekledi: "Biraz sonra, 'Thia."

"Bacığın yine tutulmuş," dedi kadın. "Etrafta nasıl gezindiğini tahmin edebiliyorum. O yüzden hiç şaşırmadım. Ya oturup rahatlamalı ya da ne yapılabileceğine bakmalısın." Omuzlarını umursamazca silkip konuyu değiştirmeye çalıştı. "Akşam yemeğinde bana katılacak mısın? Gece kalabilir misin?"

"Erkenden dönmem gerek." Cole kadının gözlerindeki hayal kırıklığını gördükten sonra kadehindeki konyaya baktı. "Olie beni bekliyor."

"Olie hep bekliyor zaten, sevgilim," diye hatırlatmada bulundu kadın sakince. "Bazen meyhanede oturup beklemekten zevk aldığını düşünüyorum."

"Hiç şüphe yok." Söyleyecek daha iyi bir şey bulamadığı için konyasından bir yudum aldı.

Xanthia, Cole'un düşünceli halini dağıtmak için ceketinin yakasını okşayarak sakince sordu: "O anlaşmayı hallettin mi?"

Cole kadına baktı, alnını buruşturan çatık kaşlarına engel olamıyordu. "O buraya gelmeden vekâletle çözdük."

"Kulağıma birtakım dedikodular gelmedi değil tabii," dedi Xanthia, memnuniyetsizliğini saklamak için yüzünü öte tarafa çevirdi. "Dedikoducular Roberta'yla evlendiğin için seni hiç affetmediler ve kasabanın her yerinde yeni karın hakkında konuşup duruyorlar. Onu meraklı gözlerden iyi saklıyor olmalısın, çünkü karını gören birkaç kişi görmeyenlere hava atıyor. Ayrıca şunu da söylemeliyim ki Cole, meraktan çatlıyorlar."

Xanthia bir cevap beklese de, Cole onun merakını giderecek hiçbir çaba sarfetmedi. Bunun üzerine Xanthia hata ettiğini bile bile dayanamayıp yeniden denedi: "Bayan Beatrice karın için yaptırdığın bazı elbiseleri gösterdi." Cole sert gözlerle bakınca, Xanthia aceleyle anlatmaya devam etti: "Ah, sevgilim, endişelenmene gerek yok. Bayan Beatrice bizi bilmiyor. Elbiselerimi yaptırmak için onun dükkânındaydım ki, ısmarladığın giysilerle ilgili konuşmaya başladı." Xanthia daha doğal ve rahat bir sesle devam edinceye kadar durdu. "Seni kurnaz çapkın, senden böyle bir hediye almış olmak karının içini ısıtmış olmalı."

"Alaina... farklı bir kadın," dedi Cole alçak bir sesle.

"Nasıl yani?"

Cole'un sessizliği anlamlı bir açıklama gibiydi. Bunun üzerine Xanthia, Cole'a yeni karısıyla ilgili daha fazla soru sormamakla iyi edeceğini sezdi. Parmak uçlarında doğrulup dudaklarını dudaklarına yapıştırdı ve soğukluğuyla şaşırıp kaldı. "Cole?" Doktor gözlerinin içine bakınca, Xanthia manikürlü parmağını Cole'un kulağında gezdirerek sordu: "Rakibim çok mu güçlü?"

Cole içini çekip çıtırdayan ateşe baktı. "Sana evlilik şartlarımızı ve evlenme nedenimizi daha önce anlatmıştım. Hiçbir şey değişmedi."

"Seni muhtemelen herkesten daha iyi tanıyorum, Cole," dedi Xanthia fısıldayarak. "Ama bazen seni gerçekten tanıyıp tanıyamadığımdan emin olamıyorum. O kadının senin hayatı-

nı kurtardığını söylüyorsun. Eğer bütün bunları ona duyduğun minnet duygusuyla yaptığına gerçekten inansaydım sanırım bu kadar korkmazdım."

"Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum, 'Thia."

Kadın Cole'un zayıf yumruklarını okşadı, "Sen içkini bitir, sevgilim. Ben hemen dönerim."

Cole onu durdurmaya fırsat bulamadan, Xanthia gitmişti bile. Buraya gelmekle hata ettiğini anlamıştı. Burası Roberta'dan kaçmak için geldiği bir sığınaktı ama her nasılsa bütün özelliği uçup gitmişti. Artık bir kaçış yeri değil, tuhaf bir şekilde bir aldatma yeri olmuştu. Birdenbire yanlış bir mekâna, yanlış bir zamana ve yanlış bir kadına dönüşmüştü. Rahatsızdı, buradan çıkıp gitmek istiyordu.

Kadehini koyup salondan çıktı ve tanıdık yatak odasına giden koridorda yürüdü. Odanın kapısı açıktı. Yatak örtüleri davetkâr bir biçimde katlanmıştı. Xanthia büyük bir aynanın önündeki tabureye oturmuş, uzun saçlarını tarıyordu. Cole'un aynadaki yansımaları görünce gülümseyip üstünü çıkarmaya başladı.

"Thia..." Xanthia durup Cole'un aynadaki gözlerine baktı. "Ben şimdi gidiyorum."

Xanthia arkasına dönüp Cole'a baktı. "Ama daha yeni geldin."

"Biliyorum," dedi Cole. "Ve bu bir hataydı."

Xanthia'nın umutları suya düşmüştü, boğuk bir sesle sordu: "Konuşmak ister misin?"

"Hayır."

"Geri dönecek misin?"

Cole, Xanthia'nın gözlerinin içine baktı. "Bilmiyorum."

Xanthia uzun uzun Cole'u seyrederken, gözlerinin nemlenmemesi için büyük bir çaba verdi. "Buraya kadar gelip bana gideceğini söylemen büyük bir incelik, Cole," dedi yavaşça. "Çok mutlu oldum. Eğer fikrini değiştirirsen, her zaman gelebileceğini biliyorsun."

Cole başını salladı. "İhtiyacım olduğunda dostum oldun, 'Thia. Eğer bir şeye ihtiyacın olursa, bana başvurmaya çekinme."

Xanthia doğrulup en güzel gülümsemesini takındı. "Korkarım ki en çok ihtiyacım olan şeye bir başkası çoktan sahip olmuş bile."

"Üzgünüm, 'Thia," diyerek özür diledi Cole. "Henüz hiçbir şeyi kafamda çözümleyemedim."

Ceketinden cüzdanını çıkarıp kapının yanındaki vazoun içine bir tomar para bıraktı. "Hoşça kal, 'Thia."

Xanthia, koridorda ilerleyen Cole'un ayak ve baston seslerini dinledi, sonra arka kapının kibarca kapandığını duydu. Cole ikinci evliliğinin bir formalite evliliğinden başka bir şey olmadığını anlatıp durmasına rağmen, bu evlilikte aklını karıştıran bir şey olmuş olmalıydı. Xanthia şu Alain Latimer'la tanışıp, Cole'un bir anda sadık bir erkeğe dönüşmesine neyin neden olduğunu bulmalıydı.

Akşam sisi çökmüş, soğuk nem Cole'un bacağına varlığını hissettirmeye başlamıştı. Biraz yürüyüp uyluk kemiğindeki zonklamayı hafifletmek için durdu, sonra değneğine iyice abanarak dikkatle patikada ilerlemeye başladı. Piyanodan gelen bir melodi, sessiz gecenin içinde yönünü çizdi. Sağlıklı bir adam için meyhanenin, Xanthia'nın tuhafıye ve hediye dükkânına oldukça yakın olduğunu biliyordu. Genelde meyhane, metresinin kollarını terk etmeye hazır olduğunda kapılarını kapatmış olur ve Olie de ağaçların arasındaki noktaya faytonu getirip beklerdi. Şimdiyse Cole buraya gelmiş olma almaklığına lanetler yağdırıyordu. Bu kahrolasica saçma bir fikirdi!

★ ★ ★

Olie koca cüssesini köşedeki masaya yerleştirmiş oturuyordu. Aslında hep barın önünde durup, gelen geçenlerle muhabbet ederdi ama bu akşam oturup son zamanlarda olan olayları düşünme ihtiyacı hissediyordu. Bar sahibinin karısı büyük bir bardak koyu aromalı bira getirip hiçbir şey demeden masaya bırakmıştı. Olie son ziyaretinde bar sandalyelerinde ve bir masada oluşan zararın kendi payına düşen kısmını ödemişti, ama kadının aklı muhtemelen hâlâ aynı olaydaydı.

Olie biranın yarısını içip susuzluğunun büyük bir kısmını giderdikten sonra bardağı masaya bırakıp düşüncelere daldı. Doktor Latimer'ı yıllardır tanıyordu ve patronu pis bir çapkınlık yolunda ilerlediği için kendini huzursuz hissediyordu. Elbette Latimer Malikânesi hakkında çılgın dedikodular yapıliyordu ve kendi oğlu Peter da hanımefendi ile beyefendinin, upk Roberta'nın hayatta olduğu zamanlardaki gibi, ayrı yataklarda yattıklarını söylemişti. Olie hizmetçilerin söylediklerine itimat etmeden çifti kendi gözlemlemişti. Örneğin kilisede, aralarındaki o küçük kızla ilgiyi üzerlerine öyle çekmişlerdi ki, insanlar büyük bir ilgiyle Latimerların oturduğu sıranın arkasında toplanmışlardı. Sonrasında da dedikodular kilisenin dışında devam etmişti. Çünkü Doktor Latimer savaştan döndüğünden beri hiç kiliseye gelmemiş, sonra bir anda yeni karısıyla ve evliliklerinin üzerinden pek zaman geçmemesine rağmen bir de çocukla kilisede görünüyormuştu! Bayan Latimer'ın Güneyli olmasından daha çok ilgi çeken şey, bu kadar genç olmasıydı. Doktor Latimer neden onunla evlenmişti ve bu çocuk kadının nesiydi? Olie, Bayan Alaina'nın bu kadar genç bir kadın olarak bu yaşta bir çocuğu olamayacağını ve Doktor Latimer'ın onunla sadece genç ve güzel bir hanımefendi olduğu için evlenmiş olabileceğini herkesin görebileceğini düşünüyordu. Ayrı yataklarda yatıklarına dair tüm söylentilere rağmen doktor genç karısına oldukça âşık görünüyor, onu tanıdığı her erkeğin bakışlarından korumaya çalışıyordu. Sonra bir de, nadiren rastlanan sıcak günlerden birinde nehir kıyısındaki gezinti vardı. Mindy'nin piknik için hazırladığı sepeti boşalttıklarında küçük kızın suratında oluşan ışıltılı gülümsemeyi daha önceden kimse görmemişti. Olie yemeği ve günün neşesini onlarla paylaşmıştı. Aralarındaki kibarlığın, bir erkek ve karısı arasında normal sayılabilecek bir samimiyette olmadığını; Alaina, Mindy ile oynarken Cole'un ona nasıl bir açıklıkla baktığını görmüştü. Alaina gülerek kollarını iki yana açtıkça, üzerindeki giysisi gerilerek yumuşak göğüslerini belli etmiş, Cole kendi karısına arzu dolu gözlerle bakarken bunu Olie'nin fark ettiğini görüp utanmıştı.

İkinci biranın kalitesini büyük bir dikkatle test ediyordu ki,

Olie birden şaşkınlıkla bakakaldı. Patronu tek bir söz etmeden Olie'nin karşısındaki sandalyeye oturdu. Piyanistin gürültülü melodisine, bazı oduncuların kaba kahkahalarına ve bar kızlarının aralıksız kıkırdamalarına rağmen Cole, Olie'nin sözlerini rahatça duydu.

"Sizin bir aptal olduğunuzu düşünüyordum efendim, ama şimdi emin oldum. İkişiyile de anlaşıyorunuz."

"Senin Norveçli aklına ihtiyacım olursa," dedi Cole kısaca, "o zaman fikrini sorarım."

"Tabii!" Olie sarı kafasını, Cole'un sıkıntısına üzülüyormuş gibi salladı. "Bu kez kendinizi iyiden iyiye bir çıkmaza düşürdünüz." Cole'un cevabını beklemeden masaya bir yumruk vurup barmene seslendi. "Sweyn! Şişe ve iki kısa bardak getir."

Hemen önlerine bir şişe viski ve iki bardak kondu. Olie bilgece sözlerini paylaşmaya devam etmeden önce barmenin uzaklaşmasını bekledi. "Kendimi iyi hissettiğim zamanlarda bira içerim. Kadınlarla ilgili bir sorunum olduğundaysa, öfkemi dindirmek için biraz daha sert bir şey içerim."

Cole şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Sorunu olan sen değil-sin!"

Arabacı kalın omuzlarını silkip ellerini iki yana açtı. "Sizin sorunuz varsa, benim de sorunum var demektir." Bir bardak viskiyi mideye indirip hemen birayla devam etti. Cole da onu taklit edince, boğazının midesine kadar tamamen yandığını hissederek şaşırdı. Gözlerini açtı ve boğazının yanmasını gidereceği umuduyla biraya davrandı.

"Bu kadar viski yeter!" diye bağırıp kadehi kenara ittirdi.

"Hayır! Hayır! İki kadının sorununu bir kadeh viskiyle halledemezsiniz." Olie bunu söyledikten sonra kadehleri ağzına kadar doldurdu. Cole, Olie'nin koyu viskiyi daha fazla bardağına boşaltamaması için eliyle kadehinin ağzını kapadığında şişenin yarısı boşalmıştı bile.

"Kadınlar fazlasıyla ayıltıcı olabiliyorlar," diye mırıldandı sinirli bir şekilde. "Özellikle de şu evlendiğim kadın. İyi bir viskiyi ziyan edersek yazık olur." Ayağa kalkıp başının dönmesinin durmasını beklediği sırada, Olie de şefkatle şişeyi koltukaltına

sıkıştırıp kapıya doğru yürümeye başladı. Bir anda kendini toparlayıp barmene doğru eğildi ve haykırarak hesabın Doktor Latimer'a yazılmasını söyledi. Cole bu yüksek sesli bağırışı duyunca irkildi. Olie'nin viskisinin gücünü hafife aldığı düşünmeye başlamıştı. Yine de arabacısını sessizce takip etmeyi başardı.

Eve giden yol uzundu. Nedeni belki bu gece Olie'nin kaplumbağa kadar yavaş gitmeyi tercih etmesiydi. Soğuk havanın Cole'u ayıltması biraz zaman almıştı ama gözlerinin arkasında bir yerlerde beliren hafif ama rahatsız edici bir ağrı, içtiği güçlü viskinin meşum bir hatırlatıcısıydı. Bütün bunlar yetmezmiş gibi, Miles da Cole'u kapıda kötü bir haberle karşıladı.

"Doktor Darvey burada efendim. Ne zaman döneceğinizi bilmiyorduk, o yüzden en sonunda hanımefendi de onunla yemeğe oturdu."

Cole masanın uzak ucundaki yerine otururken, Braegar'ın Alaina'nın sağ tarafına oturmuş olması yüzünden deliye dönmüştü.

"Annie'ye şu aptal patatesleri masadan kaldırmasını söyle!" diye bağırdı Cole, sinirlerini bozan ilk şeyden hincını alarak.

"Lezzetli İrlanda yemeklerine hakaret etmeye bayılırsınız zaten!" diye bağırdı Annie kızgın bir şekilde. Cole'un emrini mutfaktan duymuş, kırmızı bir bayraktan bile daha kırmızı olan yüzüyle kapıdan girmişti. "Sizin zavallı bir Alman göçmeninden başka bir şey olmadığınızı bildiğim için anlayış göstersem iyi olur sanırım beyefendi."

"Avusturyalı!" diye düzeltti Cole.

Annie, Cole'un bakışlarından korkmadan meydan okurcasına patatesleri doktorun önüne doğru itti. "Eğer size neyin iyi geleceğini bilseydiniz efendim, tabak dolusu et yerdiniz."

Cole kuşkuyla baktı, kadının aklını kaçırdığından emindi. Alaina, kocasını, bu ağız dalaşının pek hayra alamet olmadığını bilecek kadar iyi tanıyordu. Hızla sandalyesinden kalkıp patates kâsesini güvenli bir yere aldı ve hemen ardından kâseyi aşçının ellerine tutuşturup kadınla beraber mutfığa gitti.

"Bu gece onun suyuna gitsen daha iyi olur, Annie. Belli ki

bacağı yine sinirlerini bozmuş.” Sorunun bacağından kaynaklanıp kaynaklanmadığını bilmiyordu, ama en azından aşçının öfkesi azalmış, küskünlükle burnunu çekip mutfakta kalmıştı.

Kadını sakinleştirme işini bitiren Alaina, yemek salonuna geri döndüğünde Bayan Garth’ın masaya büyük konyak kadehleri ve bir şişe konyak yerleştirdiğini gördü. Kadını durdurmak için hızla yürüdü. Zira kocası zaten yeterince içmiş görünüyordu, yangına körükle gitmenin bir âlemi yoktu. “Ben hallederim Bayan Garth, siz Annie’ye mutfakta yardım edin.”

Evin baş hizmetçisi sabırla başını sallayıp söyleneni yaptı ve ev sahibesini kadehlerin dozunu ayarlaması için yalnız bıraktı. Kadının cömertliğine kıyasla, Alaina kesinlikle cimriydi. Endişeli bir biçimde kadehi kocasının tabağının yanına koyarken Cole’un sert bakışlarını üzerinde hissetti.

“Annie çorbanı ısıtıyor,” diye fısıldadı. “Sana biraz kahve getireyim mi?”

Cole, sırf Alaina’yı kendinden bir süre uzak tutmak için olumlu cevap verdi. Alaina yine o şekerli kokuyu sürünmüştü. Saçları gelişigüzel bir şekilde ensesinde örülmüştü ve kırmızı muslin kumaştan yüksek yakalı elbisesi de mum ışığında büyüleyici görünüyordu.

“Mindy nerede?” diye sordu Cole sakince.

“O kadar geç kaldın ki, yemeğini yiyip yatağına gitti.”

Alaina yerine oturdu. Cole, Braegar’ın yanındaki karısına baktıkça yumuşak duyguları sertleşmeye başladı. Yemek devam ederken, Alaina kocasının ruh halinin gittikçe karanlıklara boğulduğunu gördü ve bunun fırtına öncesi sessizlik olmamasını umdu. Ev sahibinin düşünceli halini Braegar da fark etmişti. Geçen gece aralarında geçen kavganın konusunu açıp sonunda Cole’un canını sıkın şeyin ne olduğunu öğrenmeyi aklından geçirse de, şimdi sırası olmadığını düşünüp vazgeçti.

“Size sakat bir adama bön bön bakmanın ayıp olduğu hiç söylenmedi mi?” dedi Cole alaycı bir biçimde. Konyak kadehi-ne uzanıp somurtarak bir yudum aldı.

İçkiden çok kahve içerek yemeğini rahatsız edici bir sessizlik içinde bitirdi. Masadan kalkar kalkmaz, Braegar müsaade iste-

di. O gittikten sonra Alaina da giriş salonunda durup kocasına hiddetli gözlerle baktı ve hemen ardından, yatak odasına gitmek için merdivenlerden çıkmaya başladı. Cole da kendi odasına girip kapıyı arkasından çarptı, bir yandan da evin huysuz kadınlarla dolu olduğuna dair ağzının içinde bir şeyler geveledi. Bu sırada odasıyla banyo arasındaki kapı açıldı. Cole arkasına dönüp hırçın bir şekilde ceketini sandalyenin üzerine fırlattığı sırada, Alaina da kapının eşiğinden kocasına bakarak, uzun kollarının düğmelerini öfkeyle açmaya çalışıyordu.

"Siz, bayım, tam bir hödük olup çıktınız. Bundan emin olmadığımı zamanlar olmuştu ama bu gece kanıtladınız. Tanışmaktan hiç memnun olmadığım en kaba adam sizsiniz!" Arkasına dönüp odasına geri girdi, ama Cole'un bu savaştan mücadele etmeden çekilmeye hiç niyeti yoktu. Topallayarak Alaina'nın arkasından gitti, yüzündeki ifade korku vericiydi.

"Bana kaba diyorsun ama ben evden gider gitmez o sümüklü hayvanı evime sokuyorsun!" Boyunbağını çıkarıp yeleğinin düğmelerini açmaya başladı. "Onu *benim* masama oturtuyorsun ve *benim* yemeğimden ikram ediyorsun! Senin insanları hiç tanımadığını söylemek zorundayım! Bu züppe benim evde olmadığı hiçbir anı kaçırmıyor! Ve sen, onun hakkındaki düşüncelerimi bildiğin halde onu buraya davet ediyorsun!" I hiddetle homurdandıktan sonra Alaina'yı şaşkınlığıyla baş başa bırakıp odasına döndü.

"İnsanları tanıımıyormuşum!" diye söylenen Alaina elbisesini çıkarıp gardırobunun kapısına astı. İç eteğinin bağlarını çözerrek hızla banyoya geri döndü.

"Davet ediyorsunmuş! Ne demek 'davet ediyorsun'?" diye sordu.

Cole odasının içinde durmadan bir ileri bir geri yürüyüp duruyordu. Yakasını gevşetip gömleğinin önünü açtı. "Belli ki gittiğini biliyordu."

"*Seni* görmek için uğramıştı!" diye açıklamada bulundu Alaina öfkeyle. "Sen eve gelene kadar bekledi! Onunla bir şey konuşacak durumda olmadığın anlaşılınca da gitti. Bundan hâlâ kuşku mu duyuyorsun, yoksa hâlâ aramızda gayri meşru bir

ilişki olduğunu mu sanıyorsun? Yine boynuzlandığını mı söyleyeceksin?"

İç eteğini çıkarıp koluna astı, gardırobuna geri gidip defalarca onardığı geceliğini ve şalını aldı. Cole da Alaina'nın kapısına gidip gömleğini pantolonunun içinden çıkardı. Gömleğini pantolonunun üzerine bırakıp elini kapının eşiğine dayadı. Alaina ise sessizliğini koruyup kocasını görmezden geldi.

Cole saçmaladığının farkındaydı ama tıpkı bir aptal gibi konuşmaya devam etti. "Çok hayranın var, ama görünüşe bakılırsa o piçin neyin peşinde olduğunu anlayacak kadar aklın yok."

Bu hakaret karşısında öfkelenen Alaina, gece giysilerini yatağının üzerine attı. Ellerini beline koyup, üzerinde iç gömleği, kabarık içlik şortu ve korsesi dışında hiçbir şey olmadığını unutup öfkeyle çıkıştı:

"Yalnız değildim! Evdeki hizmetçilerin yarısı hareketlerime kefil olabilir. Annie'ye, Miles'a, Peter'a ya da Bayan Garth'a sorabilirsin! Eğer uygunsuz bir davranışta bulunduğumdan şüphelenebiliyorsan onlara sorabilirsin."

"Onunla aynı masada oturmak, ağzı sulanarak sana bakmasına izin vermek uygunsuz değil mi! Hizmetçilere gelince, çoğunun seni korumak için kendilerini ateşe atacaklarını düşünmeye başlıyorum!" Gömleğini çıkarıp cinde top yaparak odasına döndü.

Alaina bir adım arkasındaydı. "Beni korumak için yalan mı söyleyecekler! Seni kaz kafalı herif! Onlar *senin* güvenilir hizmetçilerin! Bütün gün bana öyle süklüm püklüm bir şekilde özürlerini sundular ki, eğer şüpheli olsaydım, senin aşüftenin tekiyle sevişmeye gittiğine inanırdım!"

Cole gömleğini odaya fırlattı, çekecek yardımıyla sağ çizmesini çıkarmaya başladı. "Öyle yaptıysam ne olacak?" diye sordu. "Bu evde o en doğal arzularımın tatminiyle ödüllendirildim mi ki sanki?"

Alaina, yatağının kenarına oturup diğer çizmesini çıkarmaya çalışan Cole'a baktı. "Adamını anlaşılanın maddeleri hazırlanır hazırlanmaz yollamıştın Doktor Latimer! Şimdi yaptığının ceza-remesini çek!"

Kendi yatak odasına çekildi ve öfkeyle homurdanarak ayağındaki terlikleri hızla köşeye fırlattı. Alaina'yı ihtiyaçlarını görmemekle suçlamaya nasıl cesaret edebilirdi...

"Rahatında karşına çıkacak olanın 'Al' olmasından mı korktun, Binbaşı?" diye seslendi açık banyo kapısından. Tuvalet masasının önündeki tabureye oturup dizlerine kadar uzanan çoraplarını çıkarıp dikkatle yere koydu. "Şimdi kısıtlanmaların konusunda öyle bağıra çağıra konuşmaya başladın ki, hiç şüphesiz o sırada senin ilgine değmeyeceğimi düşünüyormuşsun."

"Ah, değeceğini gayet iyi biliyordum." Sesi, banyonun açık kapılarından oldukça öfkeli geliyordu. "Beni tuzağa düşüren senin oyunundu. Sen olmasaydın Roberta'yla asla evlenmezdim."

Alaina ayağa kalktı, çıplak ayaklarıyla odanın ortasına kadar yürüdü, kapıldığı öfkeyi dindirecek bir şeyler arıyordu. "Ama hiçbir zaman o seviştiğin kadının Roberta olamayacağından şüphelenmedin!"

Cole sinirli bir şekilde ellerini kaldırdı. "Nereden bilebilirdim ki? O evde yalnızca iki kadın var sanıyordum." Erkekliğinin kabarıklığını belli eden dar iç çamaşırıyla durup kaşını kaldırarak dalga geçti: "Yengenle mi seviştiğimi düşünseydim, tatlım?"

"Aaaaaaah, sen aşağılık herifin tekisin!" diye bağırıp kendi odasına geri döndü Alaina.

"Belki de o pis suratlı 'Al'i suçlamam gerekirdi," diyerek arkasından gitti Cole. Elini kaldırıp bu fikri kafasından atmaya çalıştı. "Saçmalık! Onun paspal bir erkek çocuğu kılığında gezen bir kız olduğunu nereden bilebilirdim? Ya da doğru düzgün genç bir hanımın sokak kadını rolü oynayıp bu role kendini büyük bir coşkuyla kaptıracağını da tahmin edemezdim."

Alaina, kibirli bir şekilde odasına geri dönen Cole'un arkasından öfkeyle yürüdü. Bu son sözü söyleyip gideceğini sandıysa, yanılmıştı. Alaina'nın da söyleyecekleri vardı. Kocasının geniş omuzlarından ve çıplak sırtından korkmadan dirseğini tuttu, yüzünü kendine doğru çevirene kadar kolundan çekti.

"Bilgin olsun diye söylüyorum, ben kendimi o role büyük bir coşkuyla falan kaptırmadım!"

"Odama gayet hevesli gelmiştin ama."

"Sarhoştun. Evdekileri uyandırırsan eve zorla girdiğini zannedip seni vururlar diye korkmuştum."

"Öyle mi! O halde yaptıkların için minnettar mı olmalıyım yani?" Sesi alaycıydı. Öfkeyle yumruklarını sıktı ve Alaina'yı bırakıp uzaklaşırken, kafasını hafifçe arkaya çevirip baktı. "Roberta'ya mahkûm olmaktan hiçbir zevk almadığımı söylemem çok mu garip?"

Alaina küçük ve çıplak ayaklarını sürüyerek odasına döndü. "Ona istediği her şeyi vermekte oldukça hevesli görünüyordun. Hem ben evliliği nasıl durdurabilirdim ki? Eğer konuşsaydım, senin o pis Kuzeyli hapishanelerinden birinde çürürdüm."

"Yani kendini kurtardın," diye bağırdı Cole kendi odasından.

Aşağılanmaktan rahatsız olan Alaina gardırobunda asılı duran eteklerinin kenarlarını öfkeyle çekti. "Bir de beni tüm bu pahalı giysilerle, mücevherlerle kandırabileceğini sanıyorsun!" Kapiya doğru yaklaştı, onu suçlayarak bağırdığında yüzünün ne hal alacağını görmek istiyordu.

Cole pantolonunu dolabın içine tıkip kapısını kapadı. *Şu küçük, bakire beyinli aşüfte!* Alaina'nın başlattığı bu tartışmanın vahametini anlamasını sağlayacaktı!

Küvetin kenarında karşı karşıya geldiler, öfkeli yüzleri birbirlerine bakıyordu.

"Belki senin çok ucuza alabileceğin kadınlar vardır, Binbaşı, ama ben sahlık falan değilim!"

Cole alaycı bir şekilde güldü. "Eğer konu fiyatı, boynundaki madalyon ne kadar eder sence?"

Bu kadarı çok fazlaydı! O aptal şeyi ona geri verecekti Alaina! Madalyonu boynundan çıkarırken zinciri istemsiz bir şekilde Cole'un yüzüne çarptı. Kolları havaya kalkmıştı; Cole da bunu görünce Alaina'nın öfkesini fiziksel bir şekilde göstermek istediğini düşündü ve ince, korseli belini yakalayıp, bir kez daha saldırmamasın diye onu kendine doğru çekti.

Alaina'nın nefesi kesilmişti. Cole'un çıplak göğsünü ve ince, kaslı vücudunu hissederken, Cole da onun ince bir kumaşla örtülü olan vücudunu duyumsuyordu. Kısa bir süre birbirlerine baktılar. Bu an sanki yüzyıllar sürmüştü. Sonra Cole yavaşça eğilip dudaklarını Alaina'nın dudaklarına dokundurdu.

Şok çok aniydi. Dudaklarının ilk nazik dokunuşu ateşli ve ezici bir şehvet içeriyordu. Öfkeleri müstehcen bir açlığa dönüşmüştü; anlaşma ve sözleşmeler, karşılıklı tutkularının alevinde uçup gitmişti. Aç tutkuları, uzun zamandır bastırıldığı arzuları, hepsi bir anda ortaya çıkmıştı. Cole, kollarının arasındaki bu kıvrak vücudu, uzun zaman önce geçirdiği geceden hayal meyal hatırlıyordu. Sıcaklığı ve yumuşaklığı tüm benliğini yakıyordu.

Alaina, Cole'un arzularını, kocasının onunla ne yapmak istediğini bilerek sarıldı. Beyninin karanlık, hissiz bir köşesinden çığlık çığlığa yükselcek bir itirazın gelmesini bekledi, ama bu sefer bu itiraza kulak asmamakta kararlıydı. Ancak nedense bilinci, bu durumu sevinçle onaylarcasına sessizliğe bürünmüştü.

Cole hafifçe doğruldu, mavi gözleri sessiz bir soruyla Alaina'nın gözlerine baktı: Acaba karısı onu, geçmişte olduğu gibi yine ret mi edecekti? Kasıklarında büyüyen bu açlığa rağmen onu geri mi çevirecekti?

Alaina parmak uçlarında yükseldiğinde kayıp düşen kolyeye ikisi de aldırmış etmedi. Cole'un dudaklarına yapışırken, kollarını da sıkı sıkı boynuna doladı. Alaina'nın hevesle kendisine gelmesi, onu reddetmemesi Cole'u şaşırtmıştı. Kendisi Cole'du... bir erkek. O ise Alaina'ydı... yani bir kadın. Artık aralarında Al'e dair hiçbir şey kalmamıştı. Her ikisi de birbirini, uzun zamandır bakımı yapılan ve yeni yeni çiçeklenmeye başlayan bir tohum gibi görüyordu. Dudakları sabırsız bir aceleye karışmış, birbirine kenetlenmişti. Tutkunun ateşli gelgitlerine kapılmışlardı.

Cole'un dudaklarından anlaşılması güç sözcükler dökülürken, ateşli dudakları Alaina'nın fildişi rengindeki boynundan göğüslerine doğru iniyordu. Bir eliyle Alaina'yı hafifçe arkaya doğru iterken, diğer eliyle de kıvrımlı kalçalarını okşuyordu.

Vücudunun her santimetresini bilmenin ve dokunmanın, ona sahip olmanın, dudaklarının yumuşak teninde dolaşmasının acelesi içindeydi. Korsesinin üzerindeki ince gömleği tamamen açılana kadar, ince parmakları karısının göğüsleri arasında ilerledi ve en sonunda baştan çıkarıcı çıplak göğüslerinin dolgunluğu ellerine ve gözlerine sunuldu. Cole ipeksi kıvrımlarını okşarken, Alaina'nın içindeki haz da dalga dalga bütün benliğine yayılıyordu. Cole eğilip Alaina'yı kollarının arasına aldı, bakışlarındaki yoğunluk Alaina'nın nefesini kesmişti. Sonra bakışlarını aşağıya çevirdi ve Alaina'nın buğday renkli teninin görüntüsünü içine çekti. Başını eğip dudaklarını karısının pembe göğüs uçlarına dokundurduğunda, Alaina soluksuz kalarak yavaşça inledi. Kıvrak vücudu içinde oluşan tutkuyla tir tir titriyordu. Dudaklarını Cole'un yanaklarına dokundurduktan sonra dilinin ucunu Cole'un kulağına dokundurdu. Cole da bunun üzerine yüzünü çevirip Alaina'nın dudaklarını ikisinin de paylaştığı bir iştahla tatmaya başladı.

Alaina, Cole'un kolları arasında zangır zangır titrediğinin ve odasındaki sayvanlı karyolaya doğru yol aldıklarının hayal meyal farkında vardı. Yanan gaz lambalarından, pencerenin dışındaki kuru dalların ve şöminedeki ateşin çıtırtısından uzak bir dünyada yapayalnızlardı. Cole yarasının bile varlığını unutmıştu sanki, sakatlığını yalanlayacak kadar büyük rahatlıkla hareket ediyordu.

Yatağın gölgeliklerinin hemen yanındaki duvar halısının önünde duran Cole, kollarını hafifçe gevşeterek Alaina'yı yere bıraktı. Alaina'nın ayakları yere değdiğinde korsesi de düştü. Cole'un gözlerindeki mavi alev, Alaina'nın üstünün beline kadar inmesiyle daha da parıldadı. Başını eğip dudaklarını Alaina'nın şarap aromalı dudaklarına götürdü ve dili ağzının içinde kışkırtıcı bir oyuna başladı. Cole'un elleri yuvarlak göğüslerini kavradığında Alaina heyecanla titremeye başladı. Cole ellerini kalçalarına doğru kaydırıp uzun iç çamaşırını gevşettikten sonra aşağı indirdi. Kendi iç çamaşırını çıkardığı zaman da, Alaina çok uzun zaman önce gördüğü bu korkutucu ve muhteşem erkekliği tekrar hatırladı.

İlafif bir rüzgârla savrulan iki kuştüyü gibi kendilerini yatağın huzuruna bıraktılar. Dudakları birbirine geçmişti, iç çekişleri tek nefes olmuştu. Cole, Alaina'nın vücudunu uzun uzun okşadıktan sonra daha müstehcen yerlere uzanıp cesaretiyle Alaina'nın nefesini kesti. Cole'un vücudundaki araştırması devam ettikçe, Alaina'nın kasıkları geriliyordu. Mest olmuş gözlelerini kırıştırdı. Nefesi hızlı, kalp atışları ise vahşi ve heyecandan çılgına dönmüş gibiydi.

"Ah, Cole," dedi, titrek bir nefesle. "Ne yapıyorsun? Benim için hazırladığın bir işkence falan mı bu?"

"İşkence değil," diye fısıldadı Cole, Alaina'nın dudaklarına doğru. "Beraber yaptığımıza göre, bunun adı aşk."

"O halde daha çok sev beni," dedi Alaina. "Bırak, ben de seni seveyim." Tereddüt ederek parmaklarını kasıklarına yaklaştırdı. "Sana... dokunabilir miyim?"

Cole nefesini tutup, Alaina'nın elini kanının hücum ettiği sert ve sıcak erkekliğine götürdü. Alaina'nın soğuk, narin parmakları içindeki alevi körükleyerek vücudunu keşfettikçe, Cole'un tüm benliği ufanıyordu sanki. Titreyerek Alaina'nın üzerine çıktı, kasıklarını Alaina'nın bacaklarının arasına yerleştirirken sert karnı Alaina'nın yumuşak göbeğine sürtündü.

Birleşmeydi bu. Bir harman. Kadın ile erkek. Karı ile koca. Yumuşaklığın yerini sertliğe bırakışı. Merakın hazzı dönüşümü. Birleşimlerinin saf mutluluğunu yaşayan iki benlik. Arzuyla, umursamaz bir aceleyle, birbirlerinden bir şey esirgemeyerek ve karşılığında her şeyi ve daha da fazlasını hularak.

Birlikteliklerini biricik yapan şey buydu. Alaina'nın benliği saf fiziksel zevklerle dalga dalga yanarken hissedebildiği tek şey, aralarındaki özel bir uyumun olduğuydu. Cole bunu biliyordu. Bu düşünce aylar boyu aklını kurcalayıp durmuştu. Şimdiyse bunu yaşıyorlardı işte; inleyerek, titreyerek, birbirlerine sahip olup ruhlarının en derin noktalarına ulaşarak ve inip kalkan vücutlarını mutlak sonda kenetleyerek.

Aşk sonrasının sersemliğiyle yatakta uzanırlarken, birbirine geçmiş vücutlarından terler süzülüyordu. Tutkuları harcanmış, kaslarında derman kalmamıştı. Cole onu aklından çıkarmayı

beceremediği sayısız gecede çektiği işkenceleri hatırlayarak, yüzünü, omuzlarına düşen darımdağınık saçlara çevirip mis kokusunu içine çekti. Arzuyla yanan bir adamdı... Ama sadece onun için. Artık doymuş, tatmin olmanın huzuruna kavuşmuştu.

* * *

Ağır bir sisin ardından gelen dondurucu bir soğuk, ağaçların kuru dallarını buzla kaplamış, manzarayı doğan güneşin altında ıslıl ıslıl parlayıp dans eden büyüleyici kristallere büründürmüştü. Şafağın sökmesiyle birlikte yükselen güneşin ışınları odaya süzülerek, uyuyan kadını uyandırdı. Alaina koca yatakta yalnız olduğunu fark etmeden önce yumuşacık yorganın altında mahmur bir şekilde gerindi. Örtüleri çıplak göğsünde toplayıp yatağın içinde oturduktan sonra boş odaya baktı. Şöminedeki ateş çıtırdayarak raks ediyor, odanın soğukunu kovalıyor, fakat Cole'un yokluğunda genç kadının hissettiği ürpertiği gidermeye yetmiyordu. Ama Alaina az sonra banyonun açık kapısından, Cole'un yakınlarda olduğuna dair sesler duydu. Çarşafı vücuduna sardıktan sonra, soğuk meşe ağacından döşemelerin üzerinde hızla yürüyüp, Cole'un buharlı bir banyo yaptığı banyoya gitti. Ruh hali neşeliydi, Cole'a ilk geceki utangaç ama büyüleyici cesaretini hatırlatırcasına, eğilip dudaklarına bir günaydın öpücüğü kondurdu. Cole hayatına söndürülemez bir ateşle giren bu mutlu ruha daha da âşık olmuştu. Bu ruhta sandığından daha çok kadın vardı ve bu, Roberta'nın hesaplı kadınlığı değil, saf ve doğal bir kadınlıktı. Dudaklarına tamı tamına uyan dudaklarının sıcaklığını tattıktan sonra Alaina geri çekildiğinde, Cole da içini çekti. Alaina'nın muzip gözleri parlıyor, Cole'un nefesini kesen uzun ve lezzetli bakışlar fırlatıyordu.

"Yardıma ihtiyacın var mı Yanki?"

"Doğrusunu istersen..." deyip nefes alan Cole, kolunu Alaina'nın ensesine sarıp ikinci bir öpücük için karısını kendine doğru çekti. "Bir kadının arkadaşlığına çok ihtiyacım var."

Cole'un dokunuşuyla çarşaf Alaina'nın vücudundan kayıp

gitti. Alaina'yı kucagına doğru çekip dudaklarına ve göğsüne öpücükler kondurmaya başladı.

"Sonunda," diye fısıldadı karısının boynunu öperken, "Tehdidim işe yaradı. Ama seni yıkamakla tehdit ettiğimde bu işin bu kadar zevkli olabileceğini hiç düşünmemiştim."

tarama : ırmak/chatlak!

düzenleme : vero

www.twilightturk.com

Otuz Yedinci Bölüm

Xanthia Morgan, arabacısının yardımıyla mütevazı arabasından inip Latimerların evinin ön basamaklarında durdu ve çatının üzerindeki karanlık, gri gökyüzüne baktı. Kuzey rüzgârının ısıran soğuğu yüzüne çarparken, nefesi buz kesilmişti. Fırtına kopmadan önce St. Cloud'a dönmek istiyorsa, buradaki işini bir an önce halletmesinde yarar vardı.

Kâhyanın yönlendirmesiyle salona girdikten sonra kanepeye oturup Alaina'yı beklemeye başladı. Sabahın erken saatlerinde Cole'u faytonuyla dükkânının önünden geçerken görmüş, genç karısıyla tanışma fırsatını değerlendirmek istemişti. En azından şaşırtına şansına kavuşmuştu. Kız kesinlikle buna hazırlıksızdı.

Eldivenlerini çıkarıp, eleştiren gözlerle odaya baktı. Roberta'nın zevki hep abartılı olmuştu ve bu aşırı süslü, her yeri eşyalarla dolu oda kadının abartılı kişiliğine tamı tamına uyuyordu. Elbette evin yeni hanımının eşyaları değiştirecek zamanı henüz olmamıştı ama Xanthia aynı zevkleri Alaina'nın da paylaşp paylaşmadığını çok merak ediyordu. Söylentilere göre Alaina çocuktan farksız bir kadındı ve Rebecca Cummings'in söylediği kadarıyla da, tiksiniç, küçük bir fareye benziyordu. Erkeklerin zevkleri önceden kestirilemese de, Rebecca'nın fikirlerine de pek güven olmazdı.

Roberta'nın kendini beğenmiş ve küstah tavrı, tuhafiyе dükkânını her ziyaretinde kendini belli etmişti. Anlık bir hevesle biblo almaya karar verip dükkâna geldiğinde, tül, çiçek, tüy ve bir şapkaya yakışmayacak ne bulduysa denemiş, her birinde de aradığının o olmadığını söyleyip burun kıvrımıştı.

Xanthia bunları düşünürken koridorda koşar adım yürüten

ayak sesleri yankılandı, sonra Alaina nefes nefese kâhyaya seslendi: "Ah, Miles, Annie'ye çay yapmasını söyler misiniz?"

Saatin çanları, henüz görülmeyen kadından bir soluk getirmişti. Ayrıca can sıkıntısı da, Xanthia'ya kadar ulaşan fısıltısından anlaşılıyordu. "İki mi! Günün yarısı gitmiş bile! Neden kimse beni daha erken uyandırmadı?"

Xanthia, kızın geç kalkmasının nedenini sabaha kadar yaşadığı aşk dolu sevişmeye bağlamadı. Tek düşündüğü, yeni ev sahibesinin eskisi kadar tembel olduğuydu.

"Doktor Latimer bu sabah rahatsız edilmemeniz için talimat verdi, hanımefendi," diye sessizce bilgilendirdi Miles. "St. Cloud'da bir işi olduğunu ve en kısa zamanda geri döneceğini iletmemizi istedi."

Alaina nihayet görüldüğünde Xanthia'nın gözleri kapıya dikildi; genç kadının yanakları aceleden hafifçe kızarmış, bu da gri gözlerinin daha parlak görünmesini sağlamıştı. Bu hol görüntüsü bir anlığına Xanthia'nın gardını düşürür gibi oldu, çünkü Alaina tam da korktuğu gibi bir kadındı. Rebecca'nın anlattığı gibi çirkin bir ördek yavrusu değildi asla; gençlere özgü bir canlılığı ve büyüleyici bir yaşama sevinci vardı. Xanthia, genç kadının daha pahalı giysiler içinde olmasını beklese de, erik rengi muslin kumaştan yapılma, yüksek yakalı, uzun kollu, göğüs kısmı dar elbisesi de gayet sık ve hoştu. Alaina Latimer'ı görür görmez Cole'un ona nasıl böylesi tutulduğunu gayet iyi anlamış ve bu da onu her şeyden çok daha fazla korkutmuştu.

"Sizi beklettiğim için özür dilerim. Ah, eşinizle geldiğinizi sanmıştım Bayan... ee..." Alaina ismini beklerken gülümsedi.

"Evli değilim." En başından kartları açık oynamakta fayda vardı. "Bayan Xanthia Morgan." El çantasını ve kucagındaki paketi kanepenin üzerine koydu. "Kasabada hakkınızda o kadar çok konuşuluyor ki, ben de gelip sizinle yüz yüze görüşmek istedim."

Kadının dikkatli bakışlarının farkında olan Alaina sakince sordu: "Umarım tarafınızdan beğenilmişimdir, Bayan Morgan."

Xanthia onaylayarak başını salladı. "Gerçekten çok güzelsiniz."

"Aynı şey sizin için de geçerli, Bayan Morgan."

Xanthia sohbeta nasıl devam etmesi gerektiği konusunda kararsızdı. "Kim olduğumu merak ettiğinizi tahmin ediyorum."

Alaina başını salladı. "Kocamın arkadaşı mısınız?"

Xanthia'nın zihni bataklığa düşmüş bir yaratık gibi debelen-di. Alaina'nın sorduğu soru, planladığı saldırının gücünü bir anda engellemiştii, cevabı da buna uygun olarak bir hayli basma-kalıp oldu: "St. Cloud'da bir dükkânım var. Cole almıştı."

Kâhyanın çay servisi için salona girmesiyle Xanthia konuş-masına ara verdi. Alaina'nın yüzünde hiçbir duygu belirtisi gör-memesi, onu hayal kırıklığına uğratmıştı.

"Kocam çok fazla uğraşı olan bir adam ve ben bazılarını daha yeni yeni öğreniyorum, Bayan Morgan," diye cevapladı Alaina sakince. "Dükkânımızdan habersiz olduğum için beni affedin. İşi hakkında pek konuşmaz da."

Xanthia, Miles gidene kadar bekledi. Şeker ve krema iste-meyip, Alaina'nın uzattığı fincanı aldı. "Cole'u epey bir süredir tanıyorum. En azından yedi sene olmuştur."

Alaina gözlerini kadının meraklı bakışlarından kaçırıp çayını yudumladı. Bir an, Cole'un kendisine aldığı elbiselerden birini giymediği ve saçlarını yüzünden şöyle bir uzaklaştırıp buklele-rini omuzlarında gelişigüzel bıraktığı için pişman oldu. Karşı-sındaki kadının kumral saçları titizlikle yapılmıştı. Kolu kürklü olan pahalı ipek elbisesi ve şapkası da oldukça zevклиydi. Alaina, kadını ilk gördüğünde içinde oluşan endişeden çaresizce kur-tulmaya çalıştı.

"Bayan Morgan..." diye başladı sorgulayan bir sesle.

"Xanthia deyin lütfen. Merhum eşimin mezarının başından ayrıldığımdan beri, hiç kimse bana Bayan Morgan diye hitap etmedi. Ve sizi temin ederim, ondan kalan çok az değerli anım var."

Alaina'nın yukarı kalkan kaşları şaşkınlığını ele veriyordu ama terbiyesini bozmayıp, henüz pek tanımadığı bu kadına daha fazla soru sormadı.

"Yo, bu bir sır değil," diyerek Alaina'yı rahatlatmıştı kadın. Yu-muşak ve kısık bir sesle devam etti: "Kasabadaki herkes Patrick

Morgan'la evliliğini bilir. Ayyaş ve kumarbazdı. Kasabada pek sevilmezdi." Uzun tırnağını fincanın kenarında gezdirdi. "Ben iyi bir aileden geliyordum, bilirsiniz, hiç Patrick Morgan gibi biriyle tanışmamıştım. Ona umutsuzca âşık oldum, aileme karşı gelip evlendim ve peşinden buralara kadar geldim. Ah, evliliğimizin ilk ayında nereye gitse peşinden gidebilirdim." Kısa evliliklerinde Patrick'ın onu dövdüğü, hıçkırıklar içinde ve kalbi kırık bir şekilde bıraktığı zamanları hatırlayıp derin derin iç çekti. "Evliliğimizin ilk birkaç ayı içinde hamile kalmıştım ama kocam böyle bir sorumluluk üstlenmek istemedi." Sesindeki belli belirsiz titreme geçene kadar bekledi. "Karnım şişmeye başlayınca başka kadınlarla gezmeye başladı. Kasabada bir hayli sert geçen bir geceden sonra vahşileşti ve bunun sonucunda bebeğimi kaybettim. Eğer bir arkadaşım beni kibar, genç bir doktora götürmeseydi ölecektim." Uzun bir süre duraksadı. "İşte Cole'la o zaman tanıştım. Birkaç saat sonra kocamı da nehirde çıkarttılar. Şahitlerin söylediğine göre, çoktan yola çıkmış bir gemiye atıyla birlikte yüzmeye çalışmış. Ama son derece içkili olduğu için, güçlü akıntıdan kendini kurtarmayı başaramamış."

Alaina ağırbaşlı bir biçimde ellerini kucagında kavuşturdu. "Bunları bana neden anlatıyorsunuz, Bayan Morgan?"

Xanthia fincanını tabağına koydu ve sözleri Alaina'nın üzerine ağır güller gibi düşmeye başladı. "Cole'u herhangi bir kadının tanıyamayacağı kadar iyi tanıyorum."

"Öyle mi?" Alaina da kendi fincanını ve tabağını yanındaki sehpa üzerine koyup yapmacık bir şaşkınlıkla sordu: "Onunla evli miydiniz?"

Xanthia isteksiz bir şekilde soruya olumsuz cevap verdi.

Alaina'nın bir sonraki sorusu utangaç ve tereddütlüydü: "Roberta'dan önce mi tanışmıştınız?"

Xanthia kendini hazırladı. "Evet."

Alaina kadının gözlerine bakmadan elinin tersini inceleyip parmağındaki büyük taşlı yüzükle oynadı. "Sizi tanıdığından beri iki kadınla mı evlendi yani?"

Xanthia bu soruya cevap bulamadı. En azından, istediği cevabı. "Ben Cole'a âşığım."

Alaina aralarında oluşan çatışmayı engellemeye çalışarak yumuşak ve hüzünlü bir gülümsemeyle yeniden çay fincanını aldı. Bir süre sonra kadının gözlerine baktı. "O halde pek farklı değiliz diye düşünüyorum, Bayan Morgan, çünkü ben de onu seviyorum."

"Nasıl olabilir bu? Sen onu çok az tanıyorsun!" diye çıkıştı Xanthia çaresiz bir telaşla.

Alaina uyuşuk bir şekilde omuzlarını silkti. "Onu en az sizin kadar tanıyorum, Bayan Morgan. Belki sizin kadar uzun süredir değil, ama kesinlikle sizin kadar iyi."

Xanthia kalbinin umutsuzluğun en derinlerine gömüldüğünü hissetti. Kendini daha sakın ve ölçülü davranmadığı için suçladı, ama ne de olsa mutluluğu için hayal edebileceği her şeyden daha hayati bir şey için savaş veriyordu. El çantasını açıp bir tomar para çıkardı. "Eğer sorun paraysa, ihtiyaçlarınızı karşılarım. Cole'la anlaşmanız her neyse, burayı terk edip başka bir yere gittiğiniz takdirde size karşılığını öderim."

"Paranızı çantanıza koyun, Bayan Morgan," diye mırıldandı Alaina sakince. "Başka bir kadın âşık oldu diye kocamdan vazgeçecek değilim. Aynı şeyi daha önceden de yaşadım ve bir daha olmaması için bütün varlığımınla savaşacağım."

Xanthia paraları sahte bir güç gösterisiyle yeniden çantasına koydu. Bu iş düşündüğünden daha zor olacaktı. "Cole onun hayatını kurtardığınızı söyledi. Size karşı kendini borçlu hissettiği apaçık ortada."

"Hayatını kurtardığın için mi?" Alaina tadını alamadan çayını yudumladı. "Umarım benimle beraber olması, daha kişisel ve mahrem bir nedene dayanıyordur."

Xanthia öfkesini açığa vurdu. "Bir erkeği, kendisini size karşı borçlu hissetmesinden yararlanarak elinizde tutmaya devam mı edeceksiniz?"

Alaina, kadının öfkesine sakinlikle karşılık verdi: "O benim kocam, istediğim gibi elimde tutarım, öyle değil mi?"

Xanthia'nın yanakları, bozguna uğramasının verdiği can sıkıntısıyla kıpkırmızı olmuştu. Derin bir nefes alıp yavaşça verdi ve sıradaki oyununu oynamaya başladı. "Siz akıllı bir kızsınız,

Alaina. Ayrıca oldukça gururlu olduğunuzu da sezebiliyorum. Civardaki insanlar Cole'un Güneyli bir kızla evlenmesine kızgınlar. Ne onu, ne de sizi kabul edeceklerdir."

"Oysa ben Güneyli kızlarla yaptığı evliliklere rağmen Cole'u çok seven bir sürü insanla tanıştım," diye cevap verdi Alaina. "Üstelik çok da cana yakın görünüyorlardı."

Xanthia ayağa kalkıp paketi aldı. "Bunu Cole'a verir misiniz? Dün o gittikten sonra fark ettim." Paketin içinden beyaz ippek gömleklerinden birini çıkardı. "Yıkayıp sevdiği şekilde ütülerdim."

"Kocam elbiseleri konusunda hep çok umursamaz olmuştur." Alaina neşeli bir kahkaha attı. "Bir keresinde koskoca üniformasını kaybetmişti. Üstelik de üzerindcyken! Don paça kalmıştı ve onu yakalanmadan amcamın evine sokmam gerekmişti. Ama daha dikkatli olması konusunda onu uyaracağım. Böyle bir şey sizin adınızı lekeleyebilir. Benimkini lekeledi sayılır çünkü."

Öfkeden dudakları bembeyaz kesilen Xanthia eldivenlerini takıp kapıya doğru yürüdü.

"Sizi bir daha görebilecek miyim, Bayan Morgan?" diye sordu Alaina kibarca.

"Sanmıyorum," diye cevapladı Xanthia alçak bir sesle. "Hoşça kalın Alaina."

Xanthia'nın gidişinden sonra saat üç kez daha çalmıştı. Dördüncü kez çalıştan kısa bir süre sonra Mindy salona doğru baktı, ama düşüncelere dalan Alaina'yı rahatsız etmemeye karar verdi. Alaina, ne saatin küçük çanları yarım saat daha geçtiğini işaret ettiğinde, ne kısa bir süre sonra fayton evin önünde durduğunda, ne Cole'un seslenmesiyle Peter faytonu ahıra çektiğinde, ne de Cole kapıyı çarpıp Miles'a karısının nerede olduğunu sorduğunda tepki verdi. Ne zaman ki Cole topallayarak salona girdi, Alaina ancak o zaman koltuğundan kalktı. Hemen masadaki paketi aldı, Cole'a doğru birkaç adım attı ve yaklaşınca, yarısı paketten çıkan gömleği kocasının yüzüne çarptı. Bunun üzerindeki Cole'un yüzündeki gülümseme ve dudaklarındaki öpücük bir anda kaybolup gitti.

"Bunu sana metresin bıraktı," diye söylendi Alaina, öfkeden kıpkırmızı kesilmiş bir halde. Bir adım daha attı ve küçük yumruğunu kocasının karnına indirdi. Gafil avlanan Cole nefessiz kalmıştı. "İşte bu da benden, Yanki!"

Şalını kaptığı gibi hızla Miles'in yanından geçti ve kapıyı açıp verandaya koştu.

"Alaina!" Alaina'nın evi terk ettiğini anlayan Cole'un nefesi geri gelmişti. "Alaina, geri dön!"

Alaina hiçbir şeyi umursamadan merdivenleri inip yolun karşısına geçti. Evden uzaklaşır uzaklaşmaz, karla karışık yağmuru beraberinde getiren soğuk kuzey rüzgârı iliklerine kadar işledi. İnsanı serseme çeviren esintiye karşı nefesini tuttu. Zihninin köşesinde bir yerlerde bir şey onu hata yaptığına, havaya uygun giyinmediğine dair uyarıyordu. Ama öfkesi mantığına baskın çıkmıştı ve geri dönmeyecekti. Her yere gidebilirdi ama o eve asla!

Peter'in kafasının tepenin yamacında kaybolmakta olduğunu gördü. En iyi yön o taraf olmalıydı. Soğuk çimenlerde elinden geldikince hızlı koşmaya çalıştı.

Vücudunun yan tarafında hafif bir ağrı hissedince acele adımlarını yavaşlattı. Uzakta yol alan Peter ahıra giden yola girip gözden kayboldu. Tepenin yokuşu gittikçe dikleşmişti, Alaina da adımlarını hızlandırdı. Arkasından evin önündeki çanın acil olarak çalındığını duydu. Bir kez! İki kez! Ayaklarını daha da hızlandırdı. Bu sırada çift çan daha hızlı ve sabırsız bir şekilde yeniden çaldı. İleriden, atı dörtmala koşturup faytonla yol almaya başlayan Peter'in ışığını duydu. Korkuya kapıldı. Görünmemesi gerekiyordu! Cole hemen peşine düşecekti. Dar yoldan çekilip çalılıkların arasına daldı, gölgesi görünmesin diye eğilerek ilerledi. Fayton yeniden görüş alanına girip hızla yanından geçerken, dizginlerin uçları hızla koşmakta olan kısrağın sağırsında şaklıyordu.

Peter geçip gider gitmez Alaina yeniden yola çıktı. Gözleri, ağaçların arasındaki karanlık gölgeye takıldı. Kır evi! Bu ev er ya da geç bulunmasını engellemeyecek olsa da, en azından bir

süreligine soğuktan koruyabilirdi. Yol boyunca çok üşümüştü ve istemsiz olarak titriyordu. Çalılıkların arkasında rüzgârdan bir nebze korunabildiyse de, buz gibi soğuktan korunabileceği sıcak bir yer istiyordu.

Kapıyı açmaya çalıştığı anda kilitli olmadığını gördü, içeri girip ağır kapıyı arkasından kapattı. Diğer odalara açılan koridor karanlık ve esrarengiz gölgelerde doluydu. Evin bütün derinliği boyunca uzanan koridorun sonundaki büyük pencere, yukarı çıkan merdivenlerin sade tırabzanını çevreliyordu. İçerideki ölüm sessizliğini bozan tek şey, artan rüzgârın uğultusu ve Alaina'nın hızlı nefes alış verişleriydi. Birçok kapıyı açtı ama her odada soluk, hayaletleri andıran mobilyaların tozla kaplanmış korkutucu görüntüleri vardı. Aradığı sıcaklığın zerresi yoktu. Girişin sol tarafındaki çift kanatalı bir kapıya yöneldi, titreyen soğuk elleriyle kapıyı açıp içeri girdi. İçeride onu kışın loş ışığının aydınlattığı daha parlak bir sahne karşıladı. Ama ilk izlenimi, odanın insan olmayan yıkıcı bir güç tarafından harap edildiği yönündeydi. Sandalyeler tepetaklak, kâğıtlar darmaduman edilmiş, deri kaplı ciltler raflarından alınıp etrafa savrulmuştu. Tüm bu dağınıklığın içindeki kocaman, taştan bir şömine tam da ona göreymiş. Ya hemen sıcak bir köşe bulacaktı ya da tepedeki eve kuyruğunu kısıtırıp geri dönecekti. Gururu, ilk seçeneği tercih etti.

Odun kasasının içi odun ve çıralarla doluydu. Soğuk ve uyuşmuş elleriyle şömine rafında kibrit ya da ateş yakabileceği herhangi bir şey aradı. Parmak uçları buz gibi bir şeye çarpıldığında bunun küçük bir metal kutu olduğunu gördü. Titrek sakarlığıyla savaşıp kabı açıldığında rahatlayarak derin bir nefes aldı. Bu bir kavli çakmak kutusuydu.

Parlak sarı ve turuncu alevler, tutuşan çıraların üzerine koyduğu kuru odunları büyük bir iştahla yalamaya başladı. Alaina da ateşe ellerini uzattı ve binlerce küçük iğne batıyormuş gibi acıyan parmaklarının ısınmasıyla soğuk yüzüne bir huzur ifadesi yerleşti. Gece hızla çökmüştü, evin içindeki derin gölgeleri yalnızca ateşin parıltısı tehdit ediyordu. Evin etrafındaki gür ça-

lılıkların ve çam ağaçlarının pencereden evin içinin görünmesini engellediğinden emin olan Alaina, odanın uzak köşelerindeki karanlıktan kurtulmak için bir lamba yaktı.

Titremesi yavaşça azalırken, merakı da çabucak arttı. Bel hizasındaki masanın yan tarafında, hastanede gördüğü türden bir sürü uzun, camlı vitrin vardı. Dolaplardan birinin içinde parlak araçlar varken, diğeri küçüklü büyüklü şişelerle, teneke kutularla doluydu ve hepsi de özenli bir el tarafından etiketlenmişti. Bir diğerinde ise bir dolu bandaj ve diğer türden sargılar vardı. Oda bir doktor muayenehanesini andırıyordu; hiç kuşkusuz burası Cole'un ve babasının çalıştıkları yerdi.

Şömine rafının üzerinde bir kadın portresi vardı. Cole'a olan benzerliği gözden kaçırmıyordu. Belli ki annesiydi. Peki ya üvey annesi? Alaina merakla etrafa baktı. Başka bir kadına dair hiçbir iz yoktu. Tepedeki evde de hiç portre yoktu.

Düşünceli bir şekilde ağır bir sandalyeyi kaldırıp şöminenin önüne yerleştirdi ve bunun yanına da küçük bir masa yerleştirdi. Geniş arkalıklı, çok kullanılmış, uzun bir deri sandalyeyi düzelterip, neredeyse hiç düşünmeden pencerenin önünde duran ağır masanın yanına doğru çekti. Tam o sırada gözüne masada duran yaldızlı küçük bir çerçeve takıldı. Vahşice etrafa dağılmış kâğıtların ve devrilmiş pirinç tartıların arasına gizlenmişti. Çerçeveyi aldı, kırık camın arasından fotoğrafı çekti ve ışığa çevirip baktı.

Fotoğraf öyle bir kesilip biçimlendirilmişti ki, fotoğrafın ana figürü artık koyu renk giysili, kolalı önlüklü bir kadındı. Bir anda zihnini ani bir kuşku kurcalamaya başladı. Dikkatle son cam kırıklarını fotoğrafın üzerinden ayıklayıp lambanın altına tuttu; fotoğraftaki kadının kendisi olduğunu anlayınca şaşkınlıktan ağzı açık kaldı. Hafızasını yokladı. Cole iyileşme sürecindeyken hastaneye bir fotoğrafçı gelmiş, yaralıları küçük bir grup halinde çekmek istemiş ve Alaina'ya da yanlarında durmasını söylemişti. Görünüşe göre Cole buna şahit olmuş ve bir şekilde fotoğrafın bir kopyasını bulmayı başarmıştı.

Fotoğrafın orta yeri, sanki biri ortadan ikiye bölmeye çalışmış gibiydi. Alaina birinin fotoğraftan ve odadan huncını çıkarmaya

çalıştığını hissetmişti. Bakışlarını odanın içinde gezdirirken, bu nefret katliamının tümünün doğrudan doğruya kendisine mi yönelik olduğunu merak etti.

"Küçük aptal!" Odaanın içinde yankılanan sözcükleri duyan Alaina, telaşla arkasına döndü. Gölgelerle kaplı kapı eşiğinde duran uzun boylu siluetin kocası olduğunu anlayınca rahatladı. Gözyaşlarına boğulmamak için titremesini engellemeye çalışarak masaya yaslandı ve elini deli gibi atan kalbinin üzerine koydu.

"Tanrı aşkına, Cole!" diye bağırdı yeniden yükselen nefretle. "Ödümü koparmayı alışkanlık haline getirmek zorunda mısın? Burada olduğunu daha nazik bir şekilde bildiremez miydin?"

"Benden yine kaçtın!" diye çıkıştı Cole öfkeyle. "Senin için ne kadar endişelendiğimi umursamadın bile."

"Sana daha önce söyledim. Ben başımın çaresine bakabilirim."

Cole kürklü şapkasını sandalyeye fırlattı. "Burada kışlar Güney'in yumuşak kışına benzemez aşkım, sen de buna ayak uydursan iyi edersin." Odaanın ortasına doğru yürürken Alaina Cole'un hem daha bariz bir şekilde topalladığını hem de değneğin olmadığını fark etti. Alaina'nın önünde durup eldivenlerini hızla çıkaran Cole, sözlerine devam etti: "Parmaklarını kaybetmek insan için acı bir ders olur, Alaina, ama Kuzey ikliminin bu dondurucu rüzgârlarında hayatın da hızla sönüp gidebilir. Kendini korumak aklının ucundan bile geçmeden, yaklaşan fırtınaya aldırmadan dışarıda dolaşmak için aptal olınak gerek."

"Beni nasıl buldun?"

"Faytonla evin önünden geçerken bacadan duman tütüğünü gördüm. Eğer son zamanlarda dışarı bakmadıysan söyleyeyim, dondurucu bir yağmurun eli kulağında, her şeyi buzla kaplayacak. Tam geri dönüp hizmetçileri seni bulmak için yardına çağıracaktım ki, bu yöne baktım ve bacayı gördüm."

"Söylediklerinde haklısın." Alaina'nın ses tonu, bir kölenin efendisine boyun eğmesini andırıyordu. "Eve mi döneyim, yoksa keyfinizi burada mı bekleyeyim?"

Cole bu aşığılama çabasını görmezden geldi. Alaina da başını kaldırıp, Cole'un dudaklarında bir an için beliren gülümsemeyi görmedi. Cole, karısının elindeki yırtık fotoğrafı görünce birden ciddileşip fotoğrafı elinden aldı.

"New Orleans gezimden sakladığım bir hatıra," diye mırıldandı soğuk bir şekilde. "Roberta nehre attığını söylemişti ama sanırım her zamanki gibi yine yalan söylemiş."

Çerçeveyi masasına koyduktan sonra ateşin önünde durdu, içine daha fazla odun atıp ellerini ısıttı.

"Burası babamın çalışma odasıydı." Ellerini arkasında kavuşturup düşünceli bir şekilde ateşe baktı. "Buraya biraz huzur bulmak, düşünmek ve..." Omuzlarını silkti. "Canımı sıkan her şeyden uzaklaşmak için gelirdim." Dönüp paltosunun düğmelerini açtı, bakışlarını odanın içinde gezdirdi. "Roberta ölmeden bir hafta önce buraya, beni aramaya gelmişti, fakat ben kasabaya inmiştim. Senin fotoğrafını bulmuş ve öfkeden deliye dönmüş." Yavaşça içerinin dağınıklığını işaret etti. "Roberta'yı gayet iyi tanıdığın için, ertesi gün eve döndüğümde hâlâ öfkeli olduğunu tahmin edersin." Hafifçe güldü. "Miles o gün izinliydi, Annie meyve kilerinde saklanıyordu, yukarı ve aşağı kat hizmetçileri ise odalarına çekilmişlerdi. Ortalıkta dolaşmaya bir tek Bayan Garth cesaret edebiliyordu. Roberta seni ve beni, arkasından iş çevirmekle suçladı." Dudaklarında acı bir gülümseme oluştu. "Seni nereye sakladığımı bilmek istiyordu."

Alaina'nın aklı karışmıştı. "Peki fotoğrafı neden atmadın?"

Cole yavaşça başını kaldırıp Alaina'nın gözlerine baktı. "Bilmiyor musun, Alaina?"

Xanthia Morgan'ın hatırası hâlâ zihninde tazeyken, Alaina'nın inanmak istediği şeyi mantıklı bulması imkânsızdı. Doğruluk Cole'a arkasını döndükten sonra dağınık kâğıtları toplayıp bir rafa kaldırdı.

"Roberta, Bayan Morgan'ı biliyor muydu?" diye sordu omzunun üzerinden bakarak.

"Hayır," diye cevapladı Cole kesin bir dille. "Sen de bilmiyorsun."

Alaina bu kaba herife meydan okumaya hazır bir şekilde lu-

şimla arkasına döndü. "Dün, bana öyle şefkat dolu bir şekilde gelmeden önce onun yanında olduğunu biliyorum."

"Bu doğru." Cole, göğsünde bir acı hissediyormuş gibi omuzlarını geriye attı. "Ona arzuların en adisiyle gittim ama hiçbir şey olmadı. Evine girmeden önce bunun bir hata olduğunu anlamıştım. Ona ne dokunabildim, ne de sarılmak için içimde herhangi bir istek duydum. Başka da bir şey olmadı, Alaina. Olie de bunu doğrulayabilir. Beni kapıda bıraktıktan çok kısa bir süre sonra Olie'nin yanına gittim. Bir-iki kadeh bir şey içtik. Eğer istersen bu işe niyetlendiğim için beni kınayabilirsin, ama gerçekten hiçbir şey yapmadım."

Alaina'nın içindeki sıcaklık söminenin ateşinden değildi. Kısık ve tereddütlü bir sesle sordu: "Fotoğrafi neden atmadın?"

"Bunu anlaması bu kadar zor mu, Alaina?" diye sordu Cole. Kaşlarını çatmış olsa da, bir yandan da gülümsüyordu. Alaina'nın ıslak ayakkabılarını çıkarıp, buz kesmiş çoraplı ayaklarını karşıdaki sandalyenin üzerine koydu yasladi ve kendi bacaklarının arasına sıkıştırıp bir eliyle kalçasından tuttu. "Bir süredir sana âşığım. New Orleans'tan ayrılmadan önce bunu basturmaya, bunun yalnızca bir hayranlık olduğuna inanmaya çalışıyordum. Ama sonunda gerçekle yüzleşmek zorunda kaldım."

"İmkânsız!" Alaina duyduklarına karşı çıkarcasına öfkeyle elini kaldırdı. "Evliliğimiz bunu kanıtıyor! Eğer beni sevseydin, anlaşma teklif etmezdin."

"Sen şaka yapıyor olmalısın!" Cole şaşkınlıkla güldü. "Ben hiç öyle bir şey talep etmedim."

"Ama Angus Amca bana böyle söyledi!"

"O halde amcan yalan söyleyip arkamızdan iş çevirmiş, çünkü amcan bana mektup yazıp senin bir formalite evliliği yapmak istediğini ve böyle bir anlaşmayı kabul etmediğim takdirde buraya gelmeyeceğini söyledi." Eliyle Alaina'nın kolunu okşadı. "Sanırım amcan bu oyunu, ben Doktor Brooks'tan ve Bayan Hawthorne'tan evlenme teklifimi sana iletmelerini rica eden mektubumu yazdıktan sonra düzenlemiş."

"Önce sen mi yazmıştın?" Alaina, Cole'un parlak mavi gözlerinin derinliğine daldı.

“Bayan Hawthorne bana yazıp Jacques’la yaşadığın sorundan bahsetti. Eğer seni biraz olsun önemsiyorsam, umursamaz görünmeye çalışmaktan vazgeçip yardım etmek için bir şeyler yapmamı söyledi. Tavsiyesine uyup evlenme teklif ettim. Eğer bana yazmasaydı, uzun bir süre sana evlenme teklifi etmek için bir bahane arayıp duracaktım.”

“Teklif etmek bu kadar zor muydu?” diye sordu Alaina sakince.

“Bana New Orleans’ta öyle katı davranıyordun ki, kabul edeceğine dair şüphelerim vardı. Şansımın daha yüksek olmasını istiyordum.”

“Benimle gerçekten evlenmek istedin mi yani?” diye sordu Alaina şaşkınlıkla.

“Sana nasıl olursa olsun sahip olmak istiyordum, bu yalan değil.”

Alaina’nın gözleri yaşardı. Öfkesi yerini yumuşak bir sıcaklığa bırakıp duygularını açığa çıkarmıştı. Tüm o savaşlarından ve tartışmalarından sonra Cole’un onu önemsedğine inanabilir miydi? Cole, Roberta’yla birlikteyken Alaina’nın aylar boyunca arzuladığı şey bu muydu? Cole’un bu şefkat dolu yakınlığı ve sarmalayan kolları mıydı? Bu güvensiz ruh halini geride bırakıp, Cole’un yanında, o hep olmak istediği sıcak ve kibar kadın olabilir miydi?

Utangaç bir edayla kollarını kocasının boynuna doladığında, Cole’un aralık dudakları dudaklarıyla buluştu. Titreyen dudaklarını yavaşça aralayıp Cole’un tutkulu öpücüğüne teslim oldu.

Sonra hafifçe geri çekilip alnını kocasının yanağına yasladı ve aklından geçenleri bir düzene sokmaya çalıştı. Her şey o kadar hızlı geliyordu ki, en hassas duygularını bu kadar çabuk açığa çıkarmamak için temkinli davranmak zorundaydı. Uzun zamandır bu duygularını öyle iyi saklamıştı ki, açığa vurmak çok zordu.

Hızla atan kalbini sakinleştirdi ve önemli kararlar almayı geciktirmek için konuyu değiştirdi. “Burası... bana bir şeyler anlatıyor. Aileni anlatıyor.”

Cole kafasını koltuğa yaslayıp şömine rafının üzerindeki tabloya baktı. "Gerçekten anlatacak pek az şey var. Babam, Pennsylvania'dan buraya taşındıklarından kısa bir süre sonra bu evi annem için yaptırmış. Ben bir yaşımdayken annem ölmüş ve babam yeniden evlenmiş... Sanırım anne eksikliğimi gidereceğini sanmış. Üvey annem kendisi için daha güzel bir ev yaptırılmasını istedi ve şu anda yaşadığımız evi tasarlayıp döşetti. Babam hastalarıyla o kadar meşguldü ki, üvey annemin o sırada neler yaptığına dikkat edemedi. Üvey annem evden pek memnun kalmamış olacak ki, inşaatın bitmesinden altı ay sonra bir kumarbazla kaçtı. Bu, babamın onu son görüşü oldu. Giderken, bulabildiği bütün parayı ve değerli eşyaları da almıştı. Babam da bunun üzerine üvey annemin ondan artık bir kuruş bile alamayacağına ant içti. Onu ve ileride babamdan doğurduğunu iddia edebileceği herhangi bir çocuğu mirasından men etti." Cole yaklaklarını Alaina'nın kızıl kahve buklelerine yanaştırdı. "Latimer erkeklerinin kadınlar konusunda pek başarılı olduğu söylenemez... en azından şimdiye kadar."

Aralarında çok tartışma geçmişti ve Alaina'nın şimdi tek istediği daha hassas, daha yumuşak duyguların tadına varmaktı. Eve geç döndüler. Kısa ev yolunda sığır derisi bir örtüye sarıyan Alaina, buzlu yağmuru da beraberinde getiren acımasız rüzgârı hiç hissetmedi bile. Mutlu olması için ihtiyacı olan tek şey, yamındaki adamın varlığıydı.

Cole faytonu evin önünde durdurup, örtünün içine gömülü duran karısını evin içine taşıdı. Evdeki hizmetçiler giriş holüne toplanmış, kaygılı gözlerle onlara bakıyordu. Cole karısının üzerindeki sığır derisini açtığında hanımlarının sağ salim olduğunu gören hizmetkârların endişesi kahlkahaya dönüştü. Mindy çekinerek öne çıkıp Alaina'nın eteğine yapıştı ve genç kadın onu şefkatle yatağına yatırıp bir daha evi terk etmeyeceğine söz vere-ne kadar da bırakınadı.

Bir süre sonra Alaina kendi yatak odasına girdiğinde aniden durup etrafına baktı. Birinin onunla oyun oynadığı hissine kapılmıştı. Gardırobu yoktu. Yerdeki halı da koltukla birlikte kaybolmuştu. Şömine rafındaki saat bile kaldırılmıştı. Oda, ilk

gördüğü zamankinden farksızdı; tek istisna şöminenin önünde birkaç rahat görünümlü sandalyenin duruyor olmasıydı.

Odasının içinde öfkeyle dört döndü. Tam aşağı inecekti ki, Cole'un kendi yatak odasında olduğunu fark etti. Aklına bir fikir gelmişti. Banyodan geçip Cole'un odasına geldi. Açık olan kapının eşiğinde durdu. Her şey oradaydı; koltuk pencerenin önünde, ayna köşede, gardırobu Cole'un gardırobunun yanında, saat de sanki hep ordaymış gibi şömine rafının üzerindeydi. Sabahları ayaklarını donduran çıplak döşemeler, haftalardır kendi odasının zeminini örten halıyla kaplıydı.

Cole cayır cayır yanan şöminenin önüne oturuyordu. Kafasını kaldırıp, yanına gelen Alaina'ya baktı.

"Eşyalarımı kendi odana taşıtarak benimle oyun mu oynuyorsun?"

Cole'un dudaklarında yatıştırıcı bir tebessüm belirdi. "Seni kendi odama başka nasıl çekebilirdim ki?"

"O halde evli miyiz yani?"

Cole şaşkın bir ifadeyle kaşını kaldırdı. "Elbette aşkım. Şüphelen mi vardı?"

"Ara sıra oluyordu. Ama bir zamanların rezil anlaşması, şimdi gerçek olamayacak kadar güzel bir şeye dönüşmüşse benziyor."

"Peki bundan sonra benimle aynı yatağı ve aynı odayı paylaşacak mısın, Bayan Latimer?" diye sordu Cole.

"Bekler misin?" diye karşılık verdi Alaina utangaç ve yumuşak bir fısıltıyla.

"Geç kalma."

Alaina gardırobundan güzel bir gecelik seçip gelinlere yaraşır bir biçimde giyinmek için banyoya çekildi. Griye çalan mavi geceliğini giyiyordu ki, sabırsızlanan Cole'un ayak seslerini duydu. Bir süre sonra ayak sesleri uzaklaşmaya başladı ve Alaina da yumuşak ve ipeksi bir hal alana kadar saçlarını alelacele taradı.

Kısa bir süre geçmişti ki, Cole yine gelip kapalı kapının diğer tarafında durdu. Alaina saçlarını düzelterip kapıyı açtı. Cole karşındaydı işte, üzerine kadife bir robdüşambr giymişti. Vücudunu baştan aşağı hayranlıkla süzen Cole'un ateşli bakışları,

dantelin altından kışkırtıcı şekilde belli olan yumuşak göğüs uçlarına kilitlendi. Alaina'nın kadınsılığı, Cole'un aç gözlerinden kaçmamıştı. Bu gecelik, kesinlikle Cole'un aldığı elbise-lerdendi.

"Çok güzelsin," diyerek derin bir nefes aldı.

Alaina utangaç bir tavırla gülümseyerek Cole'a uzandı. Tek bir hamleyle, Cole'un robdöşambri yere düştü. Cole'un çıplak vücudunun sıcaklığı kendi sıcaklığına karışana kadar kocasına yaklaştı Alaina. Kollarını boynuna doladıktan sonra dudakları da Cole'u hiçbir zaman yanıltmayan bir şehvetle dudaklarına yapıştı. Bunun üzerine Cole karısını kucağına aldı. Yatak on-ları çağırıyordu; bu yumuşacık yatağın rahatlığını karıkoca ola-rak beraber yaşayacaklardı. Alaina için bu, yüzyıllar boyu ayrı kaldıktan sonra eve geri dönmek gibiydi. Cole, onun eviydi ve onun kollarında güvendeydi.

tarama :

irmak/chatlak!

düzenleme : vero

www.twilightturk.com

Otuz Sekizinci Bölüm

Zamanın fişek gibi hızlı eli, önceki ayın günlerini bir bir süpürmüş, mutlu geçen saatleri birer birer kovalamıştı. Yine de önlerinde daha coşkulu günler bekliyordu onları.

Alaina o sabah rahat yataklarından artık kalkmayı düşünürken, geceleri çıtırdayan şöminenin önünde, Cole'un kolları arasında, kocasıyla öpüşe koklaşa mahrem konularda sessizce konuşup birbirleriyle anılarını paylaşarak geçirdikleri son bir ayın hatırasıyla içi ısındı. Boynuna yeniden taktığı madalyona düşünceli bir şekilde dokunarak gülümsedi. Üzerine eklenen değerli mücevherler madalyonun güzelliğini taçlandırmıştı ama üzerindeki yazı hâlâ okunaklıydı: C. L. LATIMER'IN MALİ-DİR. Aralarında gerçek bir evlilik olduğundan beri, Alaina kendini Cole'a daha da âşık hissediyordu. İnkâr da etse, gururu ve önyargıları karşı da çıksa, aşk kalbinin derinliklerine uzun zaman önce işlemiş, nefretin ve tahammülsüzlüğün kökünü kazınmıştı.

Yerdeki elbisesini alıp alelacele giyindi. Gece boyunca Cole'un huzursuz olduğunu ve merdivenlerdeki halıya takılıp düşme tehlikesi atlattığından beri büyük bir acı çektiğini hatırladı. Cole son anda tırabzanlara tutunmayı başaramasaydı, tepe taklak yere düşebilirdi. Kocasını yatağa girmek üzere soyunurken Alaina, Cole'un uyluk kemiğindeki uzun yarayı fark etmiş, fakat sonra Cole yaklaşıp Alaina'nın henüz giydiği elbiseyi üstünden çıkarınca her şey aklından uçup gitmişti. Sonrasında olanları hatırlayınca, yanakları hafifçe kızardı. Henüz kısa bir süre önce birisi gelip mavi göbekli bir Yanki'nin onun yaşama sevinci ola-

cağını söyleseydi, bu kişinin kalbini söküp çıkarabilirdi. Oysa şimdi bir Yanki, yani Cole bütün benliğinin merkeziydi.

Terlikli ayaklarıyla merdivenlerden yavaşça aşağıya inmeye başladı. Ama merdivenlerin henüz ortasına gelmişti ki, olduğu yerde şaşkınlıkla kalakaldı. Miles çalışma odasının kapalı kapısının önünde durmuş, olası bir ziyarete karşı kapıyı kolluyordu. Alaina'nın gözlerine tereddütle bakıp adeta özür diledi. Tıpkı daha önce olduğu gibiydi; kocasının özel alanına girmesi yasaklanmıştı.

"Doktor Latimer özürlerini ilettiler, hanımefendi," diye mırıldandı Miles. acı dolu bir utançla. "Onu affetmenizi rica ediyor. Size kahvaltıda eşlik edemeyecek."

Alaina gün boyu elinden geldiğince idare etmeye çalıştı. Cole'un kendini neden çalışma odasına kilitleyip kapıya da muhafız koyduğunu anlayamıyordu. Günün ilerleyen saatlerinde kâhyanın yerini Olie aldı. Kocasının arabacısının karşısında elleri belinde duran Alaina'nın öfkesi, çatık kaşlarından okunuyordu. Adam sandalyesinde huzursuz bir şekilde kıpırdandı ve sakın sakın ıslık çalarak bakışlarını ayaklarına kilitledi.

Hizmetkârlar yorulmak nedir bilmeden çalışma odasının kapısında dört gün bekledikten sonra artık beşinci günde Alaina sabrının taşıgını hissetti. Hizmetkârların oluşturduğu engelin arkasındaki odadan kocasının donuk ve cansız sesini duyabiliyordu. Cole için bu kadar mahremiyet ve konyak yeterliydi, Alaina odasında çektiği yalnızlığa artık dayanamıyordu.

Peter'in şanssızlığına, Alaina'nın öğleden sonra sabrının taşıdığı an onun nöbetine denk geldi. Hızla koridora giren Alaina, Cole'un keşiş gibi kendini bir yere kapatma hevesine bir son vermeye kararlıydı. Peter evin ilk hanımından bir hayli bezmişti ama bu kadına hayrandı ve onu küçük, hassas, narin bir porselen bebek gibi görüyordu. Alaina'dan yalnızca birkaç ay kadar küçük olan Peter, evin içinde gözlerden uzak bir yaşam sürüyordu ve kadın cilvesinin yıkıcı etkilerine dair en ufak bir fikri yoktu.

Alaina yüzündeki baldan şeker gülümsemesiyle kendisine doğru yaklaştıkça, Peter'in kalbi daha da hızlı çarpmaya başladı.

Sendeleyerek ayağa kalkarken, kucağından kayıp yere düşen kitabı umursamadı bile.

"Otur, Peter," dedi Alaina bütün şirinliğiyle. "Doktorla biraz konuşacağım."

Peter tam söyleneni yapacaktı ki, aniden kapının önünde hangi görevle bulunduğunu hatırladı. "Ah, efendim..." Alaina'nın girmesini engellemek için kapının önünde durdu. "Doktor Latimer... sizi içeri sokmamamızı emretti."

"Ah, hadi ama Peter!" Alaina elini çocuğun ceketinin yakasına koyduğunda çocuğun hızlı hızlı nefes alıp verdiğini fark etti. "Biliyorsun ki, bir adam karısından sır saklamaz. Şimdi doktorun arada sırada konyak içmekten hoşlandığını biliyorum, bu konuda bir şikâyetim yok. Ama bu şekilde içmek çok gülünç. Bunu onunla konuşmam lazım!"

"Ah, hayır efendim! Sorun içki değil... yani... sorunun bir parçası ama asıl sorun onun..."

"Peter!" Evin arka tarafından gelen Miles'in sesi koridorda yankılandı. "Doktor Latimer'in ne söylediğini biliyorsun."

Miles'in sesinde bir azarlama nidası olsa da, Peter kâhyanın varlığından destek bulup rahatlamıştı. Miles hemen delikanlının yanına konuşlanıp ciddi kâhya rolünü üstlendi.

"Beni gerçekten kocamdan uzak tutabileceğinizi mi sanıyorsunuz?" diye sordu Alaina kuşkuyla.

"Evet, hanımefendi," diye cevapladı Miles. "Eşinizin emirlerine uyup mahremiyetini korumamız gerekiyor." Miles'in gözleri kemerli burnunun her iki tarafında Alaina'ya tehditkâr bir biçimde bakıyordu.

Alaina sakince Peter'ın sandalyesini alıp koridor boyunca sürükleyerek dışarı bakacak şekilde bir köşeye koydu. Çalışma odasının kapısına geri dönüp ikiliye imalı gözlerle baktı. Elini kaldırıp sandalyeyi işaret etti.

"Peter, sen oraya otur." İlâ kibar olmasına rağmen sesinde tartışma istemediğini belirten bir tını vardı. Peter kendisine söyleneni atik bir şekilde yaptı. Alaina'yla yalnız kalan Miles bakışlarını uzaktaki duvara dikerken, alından terler akmaya başlamıştı.

"Miles?" Kâhya, Alaina'nın yumuşak ve ipeksi sesiyle irkildi.

"Buyurun efendim?" Sağ kolunun arka tarafında gergin bir tik başlamıştı.

"Kendini bir centilmen olarak görüyor musun?" Alaina, Miles'in önünde bir ileri bir geri yürümeye başladı.

"Evet hanımefendi, elbette." Miles burnunu çekti. "İngiltere'nin en iyi okullarından birine gittim ve en iyi ailelerinden birinde yetiştim. Hatta ülkedeki çeşitli okullarda öğretmenlik bile yaptım."

"İ hem de bir öğretmen!" Alaina başını salladı. "Centilmenlik üzerine ders verdiniz herhalde?"

"Evet hanımefendi. Öyle de diyebilirsiniz."

"Yani eski tarz bir centilmensiniz."

"Evet hanımefendi."

Alaina yürümeyi bırakıp kâhyanın önünde durdu ve ellerini beline koydu. Miles, Alaina'nın başının üzerindeki duvara bakarken, terler alnından yüzüne doğru akmaya başlamıştı.

"Hiç bir hanımefendiye eğitim verdiniz mi?" Sesinde sorgulayan bir ifade vardı.

"İ hayır madam! Elbette hayır!" Miles korkuya kapılmıştı.

"Hiç bir hanımefendiye karşı güç kullandın mı?"

"Hayır hanımefendi!"

"Beni bir hanımefendi olarak görüyor musun peki?"

"Ah, evet hanımefendi. Elbette görüyorum." Tuzığa düşmek üzere olduğunu fark edince sesi daha da cılızlaştı. Uzun sessizlikte yalnızca Alaina'nın koridordaki topuk sesi duyuluyordu.

"O halde lütfen kenara çekil Miles." Sesinde sert bir emir tınısı vardı. "Yoksa saygınlığın gözümde yerle bir olur."

Miles, Alaina'nın gri gözlerinde merhamet göremedi. Gergin bir şekilde kapıdan çekildi.

"Baba!" Peter'ın tepkili sesi koridorda çınladı. Alaina elini kapının koluna koyduğu sıradaysa, Olie yakasında asılı duran peçeteyle mutfaktan bağırarak çıkageldi. Yanakları yemekle doluydu.

Eli hâlâ kapı kolunda olan Alaina dönüp Olie'ye baktı ve merakla kaşını kaldırdı. Adamın amacını anlayamamıştı. Ama Olie de diğerlerinden daha fazla müdahale edemezdi. Alaina içeri girerken üç adam oldukları yerde çaresizce kalakaldı.

Perdeler sıkı sıkıya örtülmüştü. Viskinin ve puronun mide bulandıran kokusunu duyunca, Alaina kendini tutamayıp öksürdü. Cole şöminenin önündeki yuvarlak kilimin etrafında dönüp duruyordu, ama Alaina'nın öksürmesini duyunca arkasına dönüp karanlığın içinde karısının yüzünü gördü.

"Kahretsin, Alaina," diye bağırdı. "Çık buradan!"

Alaina kapıyı arkasından sıkıca kapattıktan sonra sırtını kapıya yaslayıp kocasına alaycı gözlerle baktı. Gördüğü, bildiği o temiz ve iyi giyimli Cole'dan çok farklıydı bu karşısındaki adam. Yarım haftadır uzayan sakalları fırça gibi olmuştu, uzun robdöşambırının bol kıvrımları ayak bileklerine kadar uzanıyordu. Gözleri kan çanağına dönmüş, siyah değneğine yaslanırken ağzında çarpık bir ifade oluşmuştu.

"Kendini toparlamanın zamanı artık gelmedi mi, Doktor Latimer?" diye sordu Alaina.

"Beni rahat bırak kadın!" diye emretti Cole boğuk bir sesle. Aralarında duran masanın üzerindeki eşyaları bastonuyla yere itti. "Buradan çık, yoksa hizmetkârları çağırıp seni attırırım!"

"Bu senin için hiç iyi olmaz," diye sakince cevapladı Alaina. "Artık sana kıyasla benden daha çok korkuyorlar."

"Fark ettim! Küçük bir kadını odamdan uzak tutamadılar!" Hiç susmadan devam etti: "Eğer hizmetçilerime güvenemeyeceksem, o halde senin icabına ben bakacağım!" Alaina'ya doğru yaklaşırken, genç kadın aniden kocasının ne kadar topalladığını fark etti. Cole sağ bacağına sürüyerek ancak çok yavaş ilerleyebiliyor, çektiği acı karşısında dişlerini sıkıyordu.

"Cole?" Kocasının için endişelenmeye başlamıştı Alaina, yaklaştı. "Sana yardım edeyim."

"Hayır!" diye bağırarak geri çekildi Cole. Görüntüsünden dolayı utanmıştı, ama geri çekilmesinin etkisiyle değneği çıplak tahta döşemelerin üzerinde kayınca Alaina'nın üzerine doğru tökezledi. Cole'u tutamayacak kadar zayıf olan Alaina da onunla birlikte yere düştü. Cole yere çarptığında yuvarlanarak Alaina'dan uzaklaştı. Acı içinde kıvranırken inlememek için dişlerini sıkıyordu. Alaina dizlerinin üzerinde doğrulurken, Cole'un açılan robdöşambırının arasından sağ bacağına gö-

rüp şaşakaldı. Robdöşambrının altında hiçbir şey yoktu, şişip sol bacağına bir buçuk katına çıkmış olan sağ bacağı yüzünden pantolonunu giyememiş olmalıydı. Bacağının çürük ve renksiz görüntüsü karşısında Alaina telaşa kapıldı, titreyen parmaklarıyla çürümüş ete dokunmak istedi.

"Tanrı aşkına Alaina," diye çıkıştı Cole. Bir yandan da üzerini örtmeye çalışıyordu. "Beni erkeklikten çıkarıyorsun."

"O yüzden mi bu odada kaldın?" diye sordu Alaina kuşkuyla. "Bacağın yüzünden mi?"

"Kan akışını sağlamak için yürümekten ve bacağımı kaybetmemek için dua etmekten başka yapabileceğim bir şey yok."

Alaina'nın duyguları rahatlamayla Cole'un kendisinden bir aptal gibi saklanmış olmasından kaynaklanan öfke arasında gidip geliyordu. "Bu yüzden senden soğuyacağımı mı sandın?" Bacağını işaret etti.

"Daha önce soğuyan olmuştu."

"Önceden de söylediğim gibi Yanki, ben Roberta falan değilim!" Ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdü. Kapıyı açıp dışarıdakilere seslendi: "Olie! Miles! Peter! Buraya gelin. Derhal!"

"Alaina!" diye bağırdı Cole, kalkmaya çalışarak. "Kapa şu kapıyı!"

Alaina, Bayan Garth'ın elinde yeni bir şişe konyakla koridordan geldiğini görüp başıyla merdivenleri işaret etti. "O şişeyi yukarıya, yatak odasına götürün."

"Lanet olsun sana kadın!" diye bağırdı Cole. "Acımı bastırmak için ona ihtiyacım var!"

Alaina, kocasının söylediklerine kulak asmadı. Odaya giren üç adama yol verdi. "Doktoru yukarı çıkarıp derhal yatağına yatırın."

"Asla!" diye haykırdı Cole. "Eğer bana yaklaşırsanız sizi kovarım!"

Olie bakışlarını Alaina'ya çevirdi, genç kadın cesurca karşılık verdi: "O halde ben hepinizi yeniden işe alırım." Kocasını işaret etti. "Şimdi tereddüdü bırakıp onu yukarı çıkarın. Ve Tanrı aşkına, cesur olun! Bir kişiye karşı üç kişisiniz!"

Cole değneğini bir silah gibi sağa sola salladı, savurduğu la-

netler Peter'in kulaklarında çınliyordu; Miles ve Olie bakışlarını ev sahibinden ev sahibesine çevirdiler, kopmak üzere olan fırtınanın geçici olduğunu umut ettiler. Her şekilde, fırça yiyecekleri kesindi.

Olie bir adım yaklaştıktan sonra gergin bir şekilde burnunun ucunu işaret parmağıyla kaşdı ve yerde yatan patronuna baktı. "Hanımefendi sizi yukarı çıkarmamızı söylüyor. Sanırım sizi yukarı çıkaracağız!"

Olie ve Peter patronlarının küfürlerine aldırmış etmeden Cole'u yukarı kaldırdı, bu sırada Miles da patronunun bacağını kolladı. Cole yatağa güvenle yatırılır yatırılmaz kendini yeni bir tehditle karşı karşıya buldu: Karısının merhametine kalmıştı. Alaina emretmek için yaratılmış gibi etrafa emirler yağdırıp duruyordu.

"Bayan Garth, siz çalışma odasını havalandırıp iyice temizleyin. Peter, sen de sıcak su getirip buradaki şöminenin üzerine bir güğüm koy. Çarşafa da ihtiyacım olacak. Miles siz de Olie'yle birlikte doktorun çalışma odasındaki koltuğu buraya getirin. Ayrıca bir kova dolusu kar ve buz istiyorum, hiçbiri erimezse çok daha iyi olur."

İlizmetkârların harekete geçip söylenenleri yapmasından önce, Cole'un, Alaina'nın emirlerini sorgulamaya zamanı olmadı. "Beni buraya kadar çıkardın, tamam, şimdi niyetin ne?" diye sordu yorgun bir sesle.

Alaina yatak örtülerini katlayıp kocasının dizinin altına birkaç yastık koydu. "Sana ne yapman gerektiğini söyleyeceğimi hiç tahmin etmezdim, sevgilim, ama bir doktorun kendine bundan çok daha iyi bakması gerekirdi."

"Soruma hâlâ cevap vermedin," diye ısrar etti Cole.

"Kompresse başlamadan önce robdöşambrını çıkarmak ister misin? İstersen temiz bir yatak gömleği getireyim."

"Kompres mi?" Cole kaygılı bir şekilde doğruldu.

"Şişliği indirmek için sıcak ve soğuk kompres. Evde bakım hakkında bu kadarını biliyorum." Giysiye işaret etti. "Robdöşambrını çıkar lütfen. Vücudunun tamamını görmek istiyorum. Bacağınla ilgilendikten sonra seni tıraş edip yıkayacağım."

"Ben sakat değilim," dedi Cole. "Kendi kendime yıkanabilirim."

"Küvete girmekte zorlanırsın. Burada yıkanman daha kolay olur."

Cole düşünceli bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Bütün vücudumu mu yıkayacaksın?"

Alaina başını yavaşça Cole'a çevirdi. "Sanırım birkaç yerini kendin yıkayabilirsin."

"İlayallerimi yıktın."

"Sana müstahaktır," diye kocasını azarladı Alaina. Dudaklarının kenarında bir tebessüm belirdi. "Böyle bir bacakla yürümeye kalkışan kişi, kulaklarının yıkanmasından daha fazlasını hak etmez bana sorarsan."

Cole bacağında bir kova buzu hissedince yataktan fırlamak için kendini zor tuttu. Bu yetmezmiş gibi Alaina bir de ateş gibi yanan, ıslak bir havluyu bacağına yapıştırdı.

"O havluya dikkat et!" diye bağırdı acıyla. "Aile kurma umutlarımızı tamamen bitirebilirsin."

"Daha dikkatli olmayı deneyeceğim," diyerek özür diledi Alaina. "Ama bu konuda endişelenmene hiç gerek yok diye düşünüyorum ben, sevgilim."

Biraz sonra Olie ve Miles, Cole'un büyük deri koltuğunu getirdiklerinde Alaina, kocasının bacağındaki ılık havluyu kaldırıp yerine biraz daha kar ve buz koydu. Cole, çıplak vücudunu örterek adamları izledi. Çalışma odasındaki koltuğun kaldırılıp buraya getirilmesi, alışkanlıklarında bir değişiklik olacağının habercisiydi. Artık kendini çalışma odasına kapatamayacaktı, fakat bu durumda başka bir seçenekle karşı karşıyaydı: Yatak odasında alımlı bir kadınla birlikte kalmak hiç de fena sayılmazdı.

Tedaviler ya da ilaçlar hakkında herhangi bir eğitimi olmasa da, Alaina kendi kısıtlı bilgisini oldukça başarılı bulmuştu. Gece olduğunda bacaktaki şişlik inmiş, özenle desteklenen bacağı sayesinde Cole huzurlu bir uyku uyuyabilmişti. Alaina'nın huzurunu kaçırmamak için ertesi gün de yataktan hiç çıkmadı, ama bir sonraki sabah hiçbir tatlı söz onu yatakta tutamayacaktı.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

Aralık ayı büyük bir gösterişle gelmişti. Kuzey rüzgârı kar yüklü nefesini üzerlerine üflemiş, her yeri bembeyaz bir örtüyle kaplamıştı. Noel'in ne anlama geldiğini hiç bilmeyen Mindy, Alaina'nın bu konu hakkında anlattığı yarı gerçek yarı hayal hikâyeleri mest olmuş bir şekilde dinliyordu. Genç kadın, Cole'un Mindy'ye aldığı porselen bebek için siyah-sarı elbise-sinden kalanlarla bir elbise dikerken, Mindy de masallara kendini kaptırıp salondaki şömine rafına çorabını asmıştı.¹⁷ Cole ise eski bez bebek için tahtadan bir beşik yapmış, Noel tatilinden önce vermemeye kararlı olduğu hediyeleri de tavan arasına kaldırmıştı.

Horace Burr bir günlük bir ziyaret için kasabaya gelmiş ve o günden sonra da Cole, Noel sabahında genç karısına çok özel bir hediye vermekteki sabırsızlığını dizginlemeye çalışmıştı. Alaina'nın kocası için hazırladığı sürpriz ise, kendi elleriyle diktığı robdöşambırla sınırlı değildi. Daha önemli olan hediyesini hazırlarken bir hizmetkâr yollamış ve hazır Cole iş için St. Cloud'dayken, Braegar Darvey'den eve uğramasını rica etmişti.

Ama kocasının işini erken bitirip eve erkenden döneceğini hiç hesap etmemişti. Cole'un öfkelenmesi için Braegar'ın atını evin önünde görmesi yeterli olmuştu. İçeri kimse girmesin diye salon kapısının kapatılmış olması ise, cinlerini hepten tepesine çıkarmıştı. Adamın kendisiyle arkadaş olması, önceki

¹⁷ Çocukların, Noel Baba'nın gelip içini hediyelerle, şekerlerle dolduracağı umuduyla çoraplarını şömine rafına asmaları özellikle Anglo-Sakson dünyada bir hayli yaygın bir gelenektir —ed.n.

karısı Roberta'yı ilişkiye zorlamasına engel olmadıysa, o halde Roberta'dan daha güzel olan Alaina'ya çok daha fazla ilgi göstermesi gayet normaldi. Cole böyle bir şeyin bir daha olmasına izin vermemekte kararlıydı.

Koridorda beklemekte olan kâhyanın yanından geçip salonun sürgülü kapılarını açtı. Braegar koltuğunda öne eğilmiş oturuyordu. Başını Alaina'ya doğru çevirmişti ve elinde de bir kadeh içki vardı. Cole kapıları açtığında hemen arkasına yaslanıp içkisini yudumlamaya başladı.

Cole şapkasını Miles'a verip paltosunu çıkardı. Öfkeli gözlerle bakıp değneğini bacağına dayayarak eldivenlerini çıkarmaya çalıştı. Alaina da bunun üzerine tereddüt ederek ayağa kalktı ve elbisesini düzelttikten sonra kocasına doğru yaklaştı. Başını öne eğdi, yanakları kızarmıştı.

"Vay canına," dedi Cole. Alaina'nın bu endişeli halinin masum bir sebebi olmadığından emindi. Suçlayan bakışlarını Braegar'a çevirdi. "Ne zaman dışarıda olsam, eve döndüğümde seni karıma kur yaparken buluyorum. Şu hararetli hareketlerine bakacak olursam, bir süredir kadınsız olduğunu söyleyebilirim."

Alaina öfkeden çelik grisine dönen gözlerini kocaman açtı. "Cole! Nasıl böyle bir şey söyleyebilirsiniz?"

"Çünkü bu piçi tanıyorum!"

"Onu buraya ben davet ettim," dedi Alaina dişlerini sıkarak.

Cole gözlerini Alaina'ya dikti, bu sırada da yüzü renkten renge girdi. Kısırcağıktan içi içini yiyordu. Boğuk bir sesle karşılık verdi: "O halde şu konuyu biraz aç, çünkü ilgi açlığı çekiyor olabileceğine ihtimal vermiyorum."

Cole'un imalı sözleri, Alaina'nın tam da en hassas olduğu ana rastlamıştı.

"Sen tam bir hödüksün!" diye bağırdı. Hıçkırıklara boğularak salondan çıkıp koridorda koşmaya başladı. Pelerinin omuzlarına alıp malikânenin kapısını çarparak dışarı çıktı.

Cole tam Alaina'nın arkasından gidecekti ki, Braegar koşup ön kapıda Cole'a yetişti.

"Karın benden yardım istemişti, Doktor Latimer," diye çı-

kıştı. "Çünkü konuyu seninle görüşmeden önce belirtilerden emin olmak istedi. Beğen ya da beğenme dostum, ama yazın baba olacaksın."

Gözleri fal taşı gibi açılan Cole, adamı var gücüyle kenara itti. Kapıyı açıp verandada koşarken, Alaina'nın kısırağın çektiği kızağın üzerine binip evden uzaklaşmakta olduğunu gördü. Alaina kocasının kendisine seslenmesine aldırmış etmeden hayvanı hızlanması için kamçılamaya başladı.

"Alaina! Bekle!"

Dışarıdaki tek atın Braegar'inki olması Cole'un o anda umurunda değildi. Sakat bir adama göre basamakları oldukça hızlı bir şekilde inip bağlama kazığındaki dizginleri alarak aygırın sırtına çıktı. At, buz tutmuş yollarda kayarak ilerlemeye başladı. Cole çizmesinin topuklarıyla hayvana sertçe vurunca at mesajı aldı ve hızlanarak Alaina'nın kısırağını takip etmeye başladı. En sonunda kızağa yettiklerinde, Cole, Alaina'ya durmasını söylediyse de, Alaina aldırmış etmeden kısırağı kırbaçlamaya devam etti. Kaygan yoldan aşağı büyük bir hızla inmeye devam ediyorlardı. Ama Cole en sonunda Alaina'nın önüne geçti ve artık genç kadının durmaktan başka bir şansı yoktu. Kızak yol kenarındaki üzeri karla kaplı çalılıklara takılmıştı. Braegar'ın atı, Cole'un tüm çabalarına rağmen biraz daha ilerledi. Derken Cole dik kafalı hayvanı sabırsızca çekiştirip aşağı indi.

Çalılıkların ortasında mahsur kalan Alaina ayağa kalktı ve buz gibi kar tanelerinin parmaklarını ısırtmasına aldırmış etmeden yüzündeki ve pelerinindeki karları temizledi. Nefes almadan, hıçkırıklar içinde, "Seni lanet olası, mavi göbekli... acımasız Kuzeyli doktor!" dedi.

Ardından dizginleri tutup hayvanı saplandığı kardan kurtarmaya çalışırken, Cole koşarak yanlarına geldi.

"Alaina, kendine zarar vermeden lütfen sakınleş," diye bağırdı. Korkan hayvanın başını okşayarak dizginleri tutmak için elini uzattı. Ama uzandığı sırada ayağı kaydı ve atın omzuna çarptı. Hayvan korkup geri geri gidince, Cole'un elindeki dizginler de kayıp gitti. Dengesini kaybedip sırtüstü yere düştü, hayvanın toynaklarının altında ezilmek üzereydi. Alaina bunu görünce

heyecanla ıglık attı. Hayvanın toynakları da büyük bir şiddetle Cole'un sağ uyluk kemiğinin üzerine indi. Kırılan kemikten korkunç bir ses çıkmıştı. Cole acıyla haykırmaya başladı.

ılgına dönen Alaina kızaktan indi. Kendisine gelebilecek herhangi bir tehlikeyi göz ardı ederek kısırağın önüne doğru koştu. El kol hareketleri yapıp bir yandan da bağırarak hayvanın olası bir tehdidini engellemeye çalıştı. Hayvan karla kaplı yola geri çıktığında titriyordu, ama gittikçe sakinleşti. Cole ise acıyla karların içinde yuvarlanıyor, dişlerini sıkıyordu. Alaina diz çöküp kollarını kocasının omuzlarına doladı.

"Ah, Cole, sevgilim, hareket etme," diye fısıldadı. "Hareket ederek kendine daha fazla zarar veriyorsun."

Cole, Alaina'nın pelerininin yakasına yapışıp kendine doğru çekti. Sinirlerini zar zor zapt ederek yüzünü göğsüne bastırdı.

"Hayvan!" dedi, dişlerini sıkarak. "O lanet olası şeytan! Beni bacağımdan edecek."

"Sus sevgilim," dedi Alaina. Kalın pelerinini incecik giymiş Cole'un sırtına sardı, kaptuşonundan ise yastık yaptı. Kendisiye kadife elbisesinin içinde soğuktan tir tir titriyordu. "Sakin kırırdama. Geri gidip yardım getireceğim."

"Dur!" dedi Cole.

Alaina elini yakalayan Cole'a doğru eğildi. "Sadece yardım getirmeye gidiyorum," dedi sakın nazik bir tavırla. "Hemen döneceğim."

"Alaina..." Cole'un yüzünde, bütün benliğı büyük bir acıyla kaplanmış gibi bir ifade vardı. "Söylediklerim için... özür dileirim. Seni... bir kez... kaybettim ve... tekrar kaybetmek... istemiyorum. Braegar'a... güvenemem. O Roberta'yı baştan çıkarttı... ve onu hamile bıraktı... Sonra da ondan kurtulmak için onu bir mezbeleliğe attı."

Alaina, Cole'un korkusunu anlamıştı, sözlerinin açtığı yaraları hemen unuttu. Her ne kadar Braegar'ın, en yakın arkadaşını aldatıp karısını öldürecek kadar aşağılık biri olduğuna inanmasa da, Cole'un, Braegar'a yönelik bütün suçlamalarının gerçek olduğuna inandığını biliyordu.

Görüşünü engelleyen nemden kurtulmak için gözlerini kır-

pıştırıp pelerini kocasının boynuna daha sıkı sardı. "Sana daha önce söylemiştim Yanki, ben Roberta değilim. Onun yaptıklarının benimle hiçbir ilgisi yok."

"Bir daha... bu karşılaştırmayı yapmayacağım," deyip gülümsemeye çalıştı Cole.

"O halde beni beklerken şu fikre tutun..." diye fısıldadı Alaina, kocasının yanağını okşayıp mavi gözlerine bakarak. "Yakında bir bebeğimiz olacak ve benim artık ne sadakatimden, ne de aşkımdan şüphe edeceksin. Oğlumuzun gözleri bu dünyadaki en parlak mavi gözler olacak."

"Kızımızın!" diye düzeltti Cole. Bir an duraksadı, bacağındaki acı yüzünden dişlerini sıktıktan sonra devam etti: "Burnunu ve dudaklarını annesinden almış bir kız çocuğu istiyorum."

Alaina şefkatle gülümsedi ve kocasının buz kesmiş dudaklarına bir öpücük kondurup Braegar'ın aygırına doğru yürüdü. Atın sırtından sarkan dizginleri alıp hayvanı sırtına doğru savurdu, sonra da eyere oturup ayaklarını mahmuzlara yerleştirdi. Hafif terliklerinin topuklarıyla hayvanın karnına sıkı bir darbe indirip yola koyuldu. Eve yaklaşır yaklaşmaz, verandada atının geri gelmesini bekleyen Braegar'a el kol hareketleri yaptı.

"Çanı üç kez çalın!" diye bağırdı. "Cole yaralandı!"

Çanın çalınmasıyla birlikte, Alaina atını döndürüp geldiği yoldan geri dönmeye başladı. Braegar tepeden aşağı indiğinde, Cole'un başı Alaina'nın kucağındaydı. İrlandalı adam hemen paltosunu çıkarıp Alaina'nın omuzlarına sardı, sonra kırık bacağı incelemeye başladı.

Kısa bir süre sonra ahır yolundan üç adam hızla geldi. Braegar'ın işaretiyle kırılan bacağı incitmemeye çalışarak Cole'u kaldırıp faytondaki yatağa yatırdılar. Bütün bu çabaya rağmen Cole yaşadığı acı yüzünden bilincini kaybedip bayıldı.

"Böylesi daha iyi oldu," dedi Braegar. "Bu dondurucu hava ona daha fazla zarar vermeden Cole'u eve yetiştirelim."

Braegar ve Alaina, Cole ile giderken, Olie ve Saul aynı anda faytonun arabacı koltuğuna oturdular. Diğer hizmetkâr ise eve yayan dönmek zorunda kaldı. At arabası eve vardığında üç adam Cole'u üst kattaki yatak odasına taşıdı. Miles, Braegar'ın içi tıbbi

araçlarla dolu olan siyah çantasını getirirken, Annie ocakta su ısıttı. Bayan Garth da şişe şişe konyacı, kendisine emredildiği gibi yatağın yanına bıraktı.

Saul'un tedavi ve ilaç konusunda daha bilgili olması nedeniyle Braegar, Alaina'yı odadan çıkartıp Saul'un yardımını tercih etti.

Alaina huzursuz bir şekilde bir ileri bir geri yürüyerek eski yatak odasında beklemeye başladı. Dakikalar saatlere, saatler de sanki asırlara dönüşmüştü. Şafak henüz sökmemişti ki, banyonun kapısı açıldı ve içeri elinde katlanmış bir kumaş parçasıyla Braegar girdi.

"Kolay bir kırık, yerine oturtması zor olmadı," dedi.

"Peki neden bu kadar uzun sürdü?" diye sordu Alaina telaşla.

Braegar elindeki kumaş parçasıyla dönüp gülümsedi. "Kaz kafasının uzun zamandan beri başına gelen en iyi şey bu kırık olmalı." Dikkatle kumaşı açıp arasındaki simsiyah metal parçasını gösterdi. "Fırsatı değerlendirdim ve biraz kurcaladıktan sonra bunu buldum. Kırık nedeniyle gevşemişti; Cole'un bunun yokluğunu çekeceğinden korksam da, büyük ihtimalle bu olmadan kendini daha iyi hissedecektir."

"Peki iyileşecek mi?" diye sordu Alaina.

Braegar dudaklarını büküp yavaşça kafasını salladı. "Eğer mikrop kapmazsa, bacağı önceki halinden daha iyi olacak." Çantasından küçük ve kalıverengi bir ilaç şişesi alıp Alaina'ya verdi. "Bu, afyon ruhu. Acısı arttığında ya da uyumak istediğinde küçük bir kaşık dolusu vererseniz, onu sakinleştirir. Bundan nefret ettiğini biliyorum ama dinlenmesine yardım edecek ki bacağının gerçekten dinlenmeye ihtiyacı var."

Alaina aşağı inen Braegar'a eşlik etti. "Yarın gelecek misin?"

Braegar şapkasıyla paltosunu giyerken başını salladı. "Elbette. Dünyaları verseler bunu kaçırınam. En sonunda o sıska hödük, olmasını istediğim yerde."

Alaina'nın bir şey anlayamamış gibi kaşlarını çatıldığını görüp gülmeye başladı. "Artık beni ne evden kovabilir, ne de kendi kaçabilir. Bu kez canını sıkmanın ne olduğunu öğrenip bu sorunu sonsuza kadar ortadan kaldıracam."

Alaina, Braegar'ı, Cole'un inandığı şeylerde ne kadar ciddi olduğu konusunda uyarmak için ağzını açmıştı ki, kapıda doktoru geçirmek için bekleyen Miles'ı fark edip sustu. Her ne kadar hizmetkârlar birçok şeyin farkında da olsalar, Alaina kişisel meseleleri onların önünde konuşmak istemiyordu.

Alaina eski odasında yavaş yavaş gözlerini açarken ana yatak odasından gelen ışığı görünce bir anda ayıldı. Yatağından kalktı ve zeminin buz kesmiş soğuğundan korunmak için terliklerini giyip Cole'un yanına gitti. Cole yatakta hareketsiz yatsa da, şöminenin alevi gözlerinin açık olduğunu ele veriyordu. Alaina yatağın yanından geçip ateşe yeni bir odun attı. Alevlerin, ince geceliğinin altındaki vücudunu ortaya çıkarttığının farkında değildi. Kocasının bacağındaki acı, kasıklarına aniden kan pompalanmasına ve kalbinin yerinden fırlayacakmış gibi atmasına engel olamamıştı.

Karısının elbisesinin soğuktan dikleşmiş göğüslerinin üzerinde gerilmesinden büyülenen Cole, Alaina'nın odanın içinde dolanmasını büyük bir dikkatle izliyordu. Alaina bir an yatağın yanında durdu, gözleri şefkatle parılıyordu; sonra evin içindeki kaçınılmaz soğukla bütün vücudu ürperdi. Cole'un yanına kıvrılıp yattı, yüzünü daha yakından görebilmek için başını koluna koydu. Eli göğsündeydi, kalbinin nasıl hızlı attığının farkındaydı.

"Seni seviyorum," diye fısıldayıp içini çekti. "Bu kabul edeceğim son şey de olsa, galiba bekâretimi bozduğun gecedan önce de seni seviyordum."

Cole şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı, bakışlarında sessiz bir merak vardı.

"Sen New Orleans'tan gittiğinde ben öldüm," dedi Alaina utangaç bir edayla. "Seni bir daha göremeyeceğimi sanmıştım."

"O halde aynı yalnızlığı paylaşmışız," diye mırıldandı Cole kısık bir sesle.

"Braegar'dan korkmana gerek yok, biliyorsun. Ben şimdiye kadar senin dışında hiç kimseden hoşlanmadım."

Cole'un eli, Alaina'nın sırtının sıcak ve yumuşak kıvrımlarında dolaştı. "Galiba bacağımyı iyileştirdiği için ona teşekkür etmemi istiyorsun."

“Ölmezsin ya.” Arkasındaki masaya uzanıp metal parçasını aldı ve şöminenin ışığına doğru tuttu. “Bu olmadan da yapabileceğini düşündü. Kırık sayesinde gevşemiş, o da bunu bacağından çıkarma işini kendine görev bilmiş.”

“Hep kendi bildiğini yapar zaten,” dedi Cole kısaca.

“Tuhaf şey, o da senin için aynısını söylemişti.” Alaina parmaklarını, kocasının göğsünü kaplayan tüylerin arasında gezdirdi. “Parçayı bacağından çıkardığı için mutlu değil misin?”

“Eğer bu yüzden başıma daha kötü bir şey gelmezse mutlu olacağım.”

“Ona minnettar olduğunu söyleyecek misin?” diye sordu Alaina kibarca.

“Belki.”

“Ona neden kızgın olduğunu da söyleyecek misin peki?”

“İkisini aynı gün içinde yapamam. Biri gururumu incitiyor, diğeri ise öfkemi harlıyor.”

“Bir dene.” Elbisesinin altından bile gergin göğüs uçlarını hissettirene kadar göğüslerini kocasının göğsüne dayayıp dudaklarını uzun uzun öptü. Cole da bu işkence karşısında inleyerek karısına aynı şekilde cevap verdi. Her şeyi, bacağındaki yakıcı acıyı bile unutmuştu.

Şafak öncesinin karanlığında, lambanın aydınlattığı odada gezinen, şömineye odun atan, artık sırtına kadar uzamış olan parlak saçlarını tarayan Alaina'nın görüntüsünü izlemek, Cole'un şehvetini ve mutluluğunu körükleyen bir zevkti. Alaina aşağı inip ev halkını uyandırmadan önce kocasının dudaklarına bir öpücük kondurdu. Tepsiyeye koyduğu kahvaltısıyla geri dönünceye kadar, Cole karısının neşeli varlığını çoktan özlemişti bile. Alaina tepsiyi kucığına bıraktıktan sonra kocasının yanına oturup bağdaş kurdu ve yemeğini yemesine yardım etti. Dans eden gözleri ve gülümsemesi, Cole'un sabahına bir güneş gibi doğmuştu adeta.

Alaina tepsiyi kocasının kucığından aldıktan sonra bir süreligine odadan çıktı. Cole ise, uzun zamandır okumayı ihmal ettiği tıbbi makalelerin içine gömüldü. Yeni teknolojileri tanı-

maya tam dalmıştı ki, göz ucuyla kapıda bir kıpırdanma gördü; başını kaldırdığında kapının eşiğinde ellerini kavuşturmuş ve yüzünde umut dolu bir ifade olan karısını gördü. Tek bir söz etmeyen Alaina, yanındaki kişinin içeri girmesi için yol verdi.

"İyi sabahlar, Doktor Latimer!" Braegar Darvey'in gür sesi bir anda odanın içini doldurmuştu.

"Şimdiye kadar iyi sayılırdı zaten," diye belli belirsiz mırıldandı Cole. Sonra Alaina'nın bakışlarını fark etti. Bacağındaki kırık tahtası el verdiğiince doğrulmaya çalışırken karısı da sırtına birkaç tane yastık koydu.

Braegar odanın içinde dolanırken alışılmadık bir şekilde kaygısız görünüyordu. Siyah çantasını bir sandalyenin üzerine koyup ısınmak için şömineye önce yüzünü, sonra da sırtını döndü. Omuzlarını sarkıtarak Cole'a baktı. Ceketinin kenarlarını kaldırıp neşeyle sordu: "Seçkin hastam bu aydınlık sabahta kendini nasıl hissediyorlar acaba?"

"Korkarım yavaş yavaş öfkelenmeye başlıyorum," diye mırıldandı Cole, karısının bakışlarını hiçe sayarak.

"Anlıyorum dostum, meselenin kaynağı da orada zaten." Braegar bir sandalye alıp -elbette Cole'un erişemeyeceği bir mesafede- gösterişli bir hareketle hastasına doğru çevirdi ve oturmadan önce sandalyenin önüne ufak da bir ayak taburesi yerleştirdi. "Bana öyle geliyor ki, son zamanlarda sinirlerine çok dokunuyorum. Tanrı bacağındaki can sıkıcı çelik parçasının artık ortadan kaldırılmasını uygun gördüyse, sanırım aramızdaki can sıkıcı durumun ortadan kalkması için benim de elimden geleni yapmam gerekiyor."

"Elinden geleni yapacaksın yani?" diye homurdandı Cole.

Braegar başını sallayıp piposunu çıkardıktan sonra içine tütün doldurmaya başladı. Görünüşe göre, konuşmaya ev sahibinin başlamasını bekliyordu.

Cole, Alaina'nın elini tuttu. "Sevgilim, Annie'ye kahve ve kahvenin yanında biraz da konyak göndermesini söyler misin?" Braegar'a karşı kendini bir kez daha kaybedecek olursa, bunu Alaina'nın görmesini istemiyordu.

"Bayan Garth'a kahve ve kek getirmesini söyledim zaten. Yatağın yanında da konyak var," diye karşılık verdi Alaina sevimli bir sesle.

"O halde belki de meşgul olacak daha iyi bir şeyin vardır," dedi Cole. "Bu, uzun ve sıkıcı bir konuşma olacak."

"Accle bir işim yok," dedi Alaina, masum bir eda takınarak. "Burada sizinle kalmayı tercih ederim."

Braegar piposunun ardından kıkırdadı. "Pekâlâ doktor, artık odadan çıkıp gidemeyeceğine ve bizim de hiç öyle bir niyetimiz olmadığına göre, artık enikonu konuşmayı kabul etsen iyi olur."

Cole kollarını kavuşturup yüzünde inatçı bir ifadeyle arkasına yaslandı. "O halde sessiz kalmayı tercih ediyorum."

"Buraya gelmemin nedeni, bu sorunu nihai olarak halletmek," diye ısrar etti Braegar. "İstediğin neyse onu tartışabiliriz, ama ben tatmin olmadığım sürece yarın da, ertesi gün de, bir sonraki gün de burada olacağım. Kısacası sen konuşmaya razı olana kadar her gün buradayım."

"Lanet olsun!" Cole yeniden öfkelenmişti. "Arkadaşlarının karlılarıyla ilgili şöhretinden bahsetmemi mi bekliyorsun?"

"Senin de bildiğin gibi hakkımda söylenenler yalnızca dedikodudan ve hüsnükuruntudan ibaret." Braegar yeniden piposunu yaktı ve içine çektiğçe üzerinden duman tütmeye başladı.

"Bu şöhretten ziyade, tamamen bir ahlak meselesi aslında. Dostluğumuza ihanet edip Roberta'yla ilişkiye girdiğin için seni affedebilirim, ama hamile kaldığında onu ucuz bir ebeye göndermek çok adice bir hareketti."

Piposunun dumanında boğulacak gibi olan Braegar öksürük krizine girdi. Sonra hemen pantolonuna düşen kıvılcımları elinin tersiyle itti. Tehlike geçtiğinde yeniden Cole'a döndü, şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. "Roberta mı?" diye sordu. "Roberta ve ben mi?"

"O öyle söyledi", dedi Cole. "Ölüm döşeğindeyken çocuğun babasının sen olduğuna dair yemin etti."

"Kahrolası bir yalan bu!" dedi Braegar sert bir şekilde. "Roberta bana yanaşmıştı, muhtemelen seni incitmek istiyordu ama sana yemin ederim Cole, o kadın için zamanım yoktu ve böyle

bir şey yapmadım. İki denemesinde de onu muayenehanemden çıkardım ve bu yüzden de bitmek bilmez nefretini kazandım." Puposunu bir kenara bırakıp dirseklerini dizlerine dayadı. "İma ettiğin türden bir bakım için asla benim yanıma gelemezdi, çünkü çocuk benden bile olsa bu işe kesinlikle bulaşmayacağını biliyordu."

"Cole." Alaina'nın sesi yumuşak ve yakarır gibiydi. "Ben ona inanıyorum. Roberta'nın ölüm döşeginde bile yalan söyleyebileceğini biliyorsun. Eğer kır evinde benim fotoğrafımı bulduysa, bunu intikam olarak kullanmış olabilir."

"İntikam zalim ve şeytani bir efendidir," dedi Braegar acı bir ifadeyle.

Cole'un öfkesi uçup gitmişti. "Roberta konusunda haklısın. Bir amacı yoksa kendini kimseye vermez. Aslında ne Braegar'a, ne de bana tahammül edebiliyordu."

"Ama ikiniz de babası değilseniz," diyerek yüksek sesle düşündü Alaina, "o halde kim olabilir?"

"Aşkı, bu konuda seçenekler sonsuz," diye cevapladı Cole. "Adamın adını bilmiyorum ve muhtemelen hiçbir zaman bilemeyeceğim."

"Braegar'ın olmadığını artık bildiğine göre o kadar da önemi yok." Alaina kocasının kolunu okşayıp umutla gözlerine baktı. "Braegar'la konuşmak istediğin başka bir konu yok muydu, sevgilim?"

Cole alnını kırıştırarak karısına baktı, kendisini ne kadar kolay yönettiğini fark ediyordu. Alaycı bir öfkeyle kaşlarını çatı. Alaina'nın kendisini parmağında nasıl oynattığını anlamasını istemiyordu.

"Alaina bacağımdan o metal parçasını çıkarttuğun için sana borçlu olmam gerektiğini söylüyor."

Braegar omuzlarını silkeli. "Saul metalin uyluk kemiğine girdiğini ve dışarı çıkartılamadığını söyleyince merak ettim. Ama dokunduğumda öyle hareket etti ki, bir hayli gevşediğinden emin oldum. Sonra da dostluğunu tamamen kaybetmeyi göze alarak parçayı çıkarıp çıkaramayacağımı görmek için küçük bir delik açtım."

"Yetenekli bir elin var, Doktor Darvey," dedi Cole içtenlikle. "Operasyon sırasında hiç acı hissetmedim. Babam bile daha iyisini yapamazdı."

İrlandalı'nın yanakları keyifle kızardı. Cole'un böylesi bir karşılaştırma yapması basit bir iltifat değildi, çünkü babasına büyük saygı duyardı.

"Eğer mesleğe dönmeye karar verecek olursan, toplumun işine bir hayli yarayabilirsin, Cole."

Doktor ihtiyacıyla ilgili Cole'u ikna etmeye çalışan Braegar, en son çıkan rahatsızlıklar, hastalıklar, yaralar ve enfeksiyonlar hakkında Cole'a hararetle bilgi vermeye başladı. İki adam da kısa sürede koyu bir sohbetin içine girmişti. Alaina kocasının yüzünde beliren ilgiyi fark edebiliyordu. Ne var ki Braegar'ın hastalıklarla ilgili bütün ayrıntıları sansürsüz olarak anlatması, Alaina'nın hassas kulakları ve midesi için çok fazlaydı. İkili, Alaina'nın odadan çıktığını fark etmedi bile. Alaina koridorun serinliğinde kendi kendine gülümsüyordu, Cole'un çok sevdiği mesleğine yakın zamanda geri döneceğinden emindi.

Noel sabahında Latimerların evinde hediye verme faslı erken saatte başladı. Şafak henüz sökmemişti ki, Cole uyuyan karısını bir süre izledikten sonra eğilerek yumuşak ve şefkatli bir öpücükle Alaina'yı uyandırdı.

"Mutlu Noeller, sevgilim," diyerek derin bir nefes aldı.

Miskin miskin gerinip mutluluk mırıltıları çıkaran Alaina kocasının koluna sarıldı. "Sana da mutlu Noeller, sevgilim," diyerek uykulu gözlerle içini çekti.

"Sana bir sürprizim var. Ne olduğunu tahmin etmek ister misin?"

"Yanımda sen ve karnımda bebeğimiz olduğu sürece başka ne isteyebilirim ki?" Burnunu Cole'un boynuna dayadı. "Bir kadının başka neye ihtiyacı olabilir ki?"

Cole yastığının altından bir deste kâğıt çıkarıp karısına uzattı. Şaşırان Alaina, kocaman açtığı meraklı gözleriyle kocasına baktı.

"Briar Hill'in tapusuna ne dersin?"

Alaina tapuyu alıp yatağın içinde heyecanla doğruldu; kâğıtları bir arada tutmak için sarılan ipi, bir çocuğun hediye paketini açması gibi neşeli bir şekilde yırtıp attı. Sonunda kâğıtları açıp evin Alaina Latimer'a ait olduğunu beyan eden sözcükleri okudu.

"Ah, Cole!" Yanaklarından süzülen mutluluk gözyaşlarıyla hıçkırıklara boğuldu. Mutluluk gözyaşları dökerken kollarını kocasının boynuna doladı. "Artık evin sonsuza kadar elimden çıktığını düşünmüştüm. Teşekkür ederim, sevgilim."

* * *

Kuzey topraklarının bitmek bilmeyen beyaz örtüsü, ocağın son günlerinin acı soğuğuyla donuk bir renge bürünmüştü. Havanın ayazı insanın boğazını kavuruyor, derisini geriyordu. Dışarıda birkaç dakika durduktan sonra el ve ayak parmakları acımaya başlıyordu. Şubat ayının dördüncü gecesi, Cole sabahleyin Prochavski'nin kuzeydeki çiftliğine gitmek için yola çıkacağını söylediğinde, Alaina'nın korkuları pek de yatışacak cinsten değildi.

"Gretchen'in doğuma bir haftası kalmış," diye açıklamada bulundu Cole, "eğer yanında bir doktor olursa doğum telaşı hafifler. Bir aksilik olmazsa iki haftayı bulmadan dönmüş olurum."

Cole'u kar fırtınasına yakalanmış ve giysileri buz tutmuş olarak hayal ederken Alaina uzun bir süre sessiz kaldı. Kır evindeyken bu kış kıyamette dışarı çıkmanın ne büyük bir delilik olduğunu söylediği an aklına geldi.

"Rahatın için gerekli emirleri verdim. Korkmaman için, Olie ya da Saul benim yokluğumda evde kalacak."

Cole, karısının parlak gri gözlerindeki isyan bakışını fark edince durdu.

"Peki ya senin rahatın ne olacak, Yanki? Fark ettiysen dışarısı buz gibi. Sanırım bensiz gitmene izin vermeyeceğim."

Cole dudaklarında beliren tebessüme engel olamadı. "Aş-

kım, emin ol burada çok daha rahat ve güvende olursun. Senin kendine dikkat etmen gerekiyor.”

Alaina mağrur bir ifadeyle çenesini kaldırdı. “Ben kendi başımın çaresine bakabilirim.”

“Ama hem giderken, hem de dönerken vahşi doğada en az ikişer gün yalnız olacağız.”

“O halde kesinlikle bir yol arkadaşına ihtiyacın olacak. Ayrıca Gretchen da hiç kuşkusuz onun yanında olmamdan hoşlanacak.”

Cole, karısının güzel dudaklarından dökülen sözcüklerdeki inatçılığı ve gözlerindeki kararlılık parıltısını tanımıştı. “Geri adım atmaya niyetin yok sanıyorum.”

“Aynen öyle efendim. Daha önce senin de söylediğin gibi; seni bir kez kaybettim ve bir kez daha kaybetmek istemiyorum. Üstelik birbirimize çok iyi bakabildiğimizi de çok defa kanıtladık. Bu, ayrılmamamız gerektiği konusunda seni ikna etmeye yetmeli.”

Cole gülerek kaşını kaldırdı. “Bütün bahanelerimi ustaca savuşturdun, Alaina. İsteklerine boyun eğmekten başka bir seçeneğim yok.”

Alaina yüzünde parlayan sıcak ve kibar bir ifadeyle sandalyesinden kalkıp Cole’un kolçağının ucunda oturduğu kanepeye gitti. Kollarını boynuna doladığında Cole da ona sıkı sıkı sarıldı.

“Çok yük olmamaya çalışacağım Cole,” diye mırıldandı nazikçe. “Eğer burada kalsaydım, senin için endişelenmekten başka bir şey yapamazdım.”

“Kuş uçmaz kervan geçmez yerlerde seninle baş başa olma fikrinin büyüleyici olduğunu kabul etmeliyim,” diyerek gülmüseddi Cole.

Alaina kıkırdayarak kocasının kollarına kendini yeniden bıraktı. Cole’un bakışları, Alaina’nın dekoltesine takılmıştı. “Sen tüm bunları en başından itibaren planlamadığına emin misin, Cole?”

Cole başını eğip dudaklarını karısının dudaklarına dokundurdu, bir yandan da kalçalarını kendine doğru çekip kasıkla-

rının sertliğini hissettirdi. "Senden ayrılacağımı düşününce bu fikir de zihnimde dolanmaya başlıyordu gerçekten. İki hafta sahiden çok uzun bir süre."

"Sonsuzluk gibi," diyerek içini çeken Alaina, kocasının ateşli öpücüklerine hevesle karşılık verdi.

* * *

Ertesi sabah Alaina ve Cole malikânenin merdivenlerinden inerken, atlı kızığın içi de eşyalarla yüklüydü. Şafaktan bir saat önceydi ve gökyüzünde ay yoktu; ağaçların kuru dallarını kıpırdatan herhangi bir rüzgâr olmamasına rağmen, havanın ayazı buz gibi nefesiyle parmaklarını donduruyordu. Cole, erkek gibi giyinmiş karısını koltuktaki kürk yığınının arasına oturttu ve tüfeğini arka koltuğa koyduktan sonra Asker'e ıslık çalarak, koltuğun arkasına yüklenip iplerle sarılmış eşyaların üzerinde köpek için ayrılmış yere eliyle vurdu. Alaina'nın yanındaki koltuğa oturduktan sonra da, hizmetçilerin dikkatli olmaları yolundaki uyarıları karşısında onlara güvence verip dizginleri eline aldı.

Cole atları dar yola sokarken, kızığın çanları sabah sessizliğinde tiz bir sesle çınladı. Cole'unkine benzeyen şapkalı bir kürk paltonun içinde rahat ve sıcak olan Alaina için yolculuk bir rüya gibiydi. Her şey sessiz ve hareketsizdi; soğukta donmuşlardı ve kışın soğuğundan kurtulmak için yazın sihrini bekliyorlardı adeta. Alaina, Cole'a daha da sokuldu. Mutluluğunu ve aşkını ifade edebilecek tek bir sözcük gelmiyordu aklına.

St. Cloud'dan geçerlerken, şafağın ilk ışıklarıyla gökyüzü kızılımsı bir mora çalıyordu. Nehir kıyısı boyunca ilerleyip Mississippi'nin kuzeyindeki Government Road'a saptılar. Akşama doğru geniş ve alçak bir ahşap yapı görüldü. Arkaya doğru uzanan eğik çatı atlar için iyi bir sığınak olabilirdi. Birkaç kilometre uzakta ise yapayalnız, küçük bir kır evi vardı. Geceyi orada geçirecekler ve ertesi gün öğlen vakitlerinde hedeflerine ulaşacaklardı.

Sıcak kürklere sarınmış olan çift, kır evinin şömine ateşinde sevişti. Şafak sökerken kalkıp yolculuklarına kaldıkları yerden

devam ettiler. Asker önce kazağın yanından koşsa da, daha sonra bu oyunu sıkıcı bulup arkada uyukladığı eşyaların arasına geri bindi.

Av köpeği ve kızak küçük çiftlikten görünür hale geldiğinde, Franze Prochavski kır evinin yanında yakacak odun kesiyordu. Misafirlerini gülümseyerek karşılayan genç adam işini bırakarak, evin önünde duran at arabasının yanına koştu. Hemen sonra Gretchen'in hayat dolu yüzü kapıda belirdi. Gülerek el sallayan kadın, Franze'a hemen misafirleri içeri almasını söyledi. Hava çok soğuktu.

"Geleceğini biliyordu," dedi Franze; Cole, Alaina'nın attan inmesine yardım ederken. Genç adam devam etti: "Sizi gördüğüme çok sevindim."

Franze misafirlerini hızla kır evinin açık kapısından sıcak salona sokarken, Gretchen de çay yapmak için ocağa hemen bir çaydanlık koydu ve masayı da soğuk etlerle donattı. Cole, Alaina'nın çizmelerini çıkarmasına yardım etmek için eğildi. Kürk paltosunu da çıkarınca, Gretchen, Alaina'nın büyüyen karnını fark etti. Memnuniyetle başını sallayıp Alaina'ya şefkatle sarıldı.

"Hamile olman harika. Bu sizi birbirinize daha da bağlayacak."

Alaina için bu, birkaç ay önce tanıştığı Gretchen'la arkadaşlığını tazeleme zamanıydı; Gretchen'in neşe dolu, canlı kişiliği, bu ıssız bölgedeki kır evinin sosyete toplantılarındaki gibi hareketli görünmesini sağlıyordu.

Arazilerini dolaşan Cole, kereste işinin gidişatından bir hayli memnun kalmıştı. Bir gün buraların Alaina'ya miras kalacak olması onu mutlu ediyordu. Roberta'yla evliyken servetini artırmak için herhangi bir istek duymamıştı. Şimdiyse her şey değişmişti ve yaptığı her işin, sonradan Alaina'ya ve çocuğuna miras kalacağı umudu vardı.

Gretchen'in hareketlerinin sınırlı olması dikkate alınarak, Prochavskilerin yatağı kır evinin alçakta kalan odasının uzak köşesinde duruyordu. Dik çatının altındaki tavan arasında ise, her daim sıcak olan bakanın yanına başka bir yatak hazırlanmış-

tı. Aralarından geçirilen iplerle birbirine tutturulmuş kereste parçalarından oluşan basit bir yataktı bu. Ama üzerindeki kalın şilteler sayesinde, ateşli âşıklar için muhteşem bir buluşma yeri olmuştu. Misafirler burada mutluluk dolu saatler geçirmeye alışkındı.

Evdeki beşinci günlerinin gecesinde, dördü de sofradayken, Franze diğerlerine Almanya'dan son gelenlerin getirdiğini söylediği yeni bir iskambil oyunu öğretmeye başladı. Oyunu altıncı kez anlatırken Gretchen aniden nefessiz kalıp kartlarını masaya bıraktı. Acı geçtikten sonra herkesi rahatlatmak istercesine gülümseyip, diğerlerinin endişesini sıradan bir cümleyle doğruladı:

“Sanırım başladı.”

Sancılar gece boyunca düzensiz şekilde devam etti. Herkes diken üstünde oturuyordu. Şafak sökmeden yaklaşık bir saat önce, kasımları istikrar kazandı. Ve nihayet güneş doğarken, kır evinin içinde yeni bir sesin çınlamaları duyuldu. Normal doğumla bir erkek çocuğu dünyaya getirmişti. Büyüyünce hiçbir zaman alçak sesle konuşamayacağına işaret eden güçlü ciğerleri olan sağlıklı bir bebektir bu. Annesinin memelerini büyük bir mutlulukla emiyordu.

Cole'un varlığı Gretchen'a ihtiyaç duyduğu güveni vermişti. Franze'in karşı çıkmasına rağmen üçüncü gün ayaklanmıştı bile. Latimerların gitme vakti geldiğinde, Alaina uyuyan bebeği yavaşça ve gönülsüzce annesinin kollarına bırakıp eşyalarını eski hasır valizinin içine yerleştirdi.

Ertesi sabah mükellef bir kahvaltı ettikten sonra vedalaştılar. Cole ılık çalıp Asker'e arkaya oturmasını işaret ettikten sonra, atları güneşe doğru sürmeye başladı. Nehre anca varmışlardı ki, incecik, bembeyaz karlar üzerlerine düşmeye başladı. Nehirdeki çam ağaçları neredeyse tamamen karla kaplandığında, dünyaları da gittikçe daralmıştı. Cole ve Alaina kürklerine daha da sıkı sarıldılar, ama öyle bile soğuk rüzgâr iliklerine işlemeyi başarıyordu.

Kuşluk vakti olduğunda kar seviyesi atların toynaklarını geçmiş, arkadaki kızağın üzerinde de kar tepelikleri oluşmuş-

tu. Rüzgâr, ağaçların tepelerinde, öfke dolu bir savaşın yolunu tutan ölüm perileri gibi uğulduyordu. Kar taneleri döne döne üstlerine iniyor, atlar tökezleyip buzla kaplı yolların üzerinde kayıyordu.

Öğleden hemen sonra Cole at arabasını nehirden öteye, kuzey kıyısını kesen dolambaçlı dereye doğru sürdü. "Orada bir avcı kulübesi olmalı," diye bağırdı, şiddetli fırtınaya karşı sesini duyurmaya çalışarak. "Fırtına dinene kadar oraya sığınmak zorundayız."

Kulübe hâlâ oradaydı; ahşap duvarlı, çatısı çim kaplı alçak kulübe, arkasındaki toprak dolgunun bir parçası gibi görünüyordu. Kulübe ve toprak dolguyla oluşturulmuş korunaklı köşenin üzerinde bir çatı vardı ve ilkel bir ağıl oluşturan çitler de hâlâ duruyordu. Cole ve Alaina kulübeyi incelerken, Asker de etrafı kolaçan etti. Taş şöminenin bakıma ihtiyacı vardı ama yine de kullanılabilir durumdaydı. Ateş yakılır yakılmaz, Cole atları bağlamaya gitti. Geri döndüğünde elinde büyük yemek sepeti ve tüfeği vardı. Siyah köpek, sahibinin dizinin dibinde evin içini turladı ve şöminenin önüne yatmadan önce her köşeyi kokladı.

Durumları tehlikeden uzak olmasa da, rahatsız da sayılmazdı. Kızağın arkasındaki tahıl torbasına küçük bir saman yığını eklenecekti. Yakacak odunlar ellerinin altındaydı; çatı kirişine yerleştirilmiş paslı balta da gerektiğinde daha fazla odun kesmeye yarayacaktı. Yemek stokları daha uzun süre dayanırdı, ancak tabanca ya da tüfekle dışarıda yapacakları bir gezinti sayesinde stoklarını artırabilirdi. Geriye kalan tek şey, kendilerini rahatlatıp geçen zamanı dolduracak bir şey bulmalarıydı.

Kar fırtınası üzerlerinde uğuldarken, küçük ve sağlam kulübe bambaşka bir dünyaya dönüştü. Asker gece gezmesi için dışarıya salındı ve onun yokluğunda kulübenin içerisinde evliliği kutsayan şeyler yapıldı.

Anın sıcak ısıltısıyla yüzleri birbirlerine dönük şekilde uzandılar. Bacakları birbirine dolanmış, yavaş yavaş öpüşürlerken nefesleri bir olmuştu. Cole, sert ve düz karnının üzerinde, Alaina'nın karnındaki bebeğini hissedebiliyor, böylesi bir sihre şaşıyordu. Doğum mucizesine henüz yeni şahitlik yapmış bir

doktor olmasına rağmen, bu an çok daha özeldi. Bu, aşklarının meyvesiydi. Bağlılıklarını gösterecek daha çok şey yaşayabilecekleri uzun yıllar için dua etti.

"Beni büyüledin, Alaina Latimer," diyerek iç çekti. Dudakları Alaina'nın dudaklarındaydı.

Alaina ince burnunu kocasına sürterek fısıldadı: "Nasıl yani, sevgilim?"

"Birbirimizi erkek ve kadın olarak tanıdığımız ilk gecedен beri, senin büyüne kapılmış durumdayım. O günden beri seni arzulayıp durdum. İstersen buna aşk de, çünkü ne adını bildiğim, ne de yüzünü tanıdığım bir kadına âşık olduğumu inkâr edemem."

"Ama sen aşkın zamanla büyüyen bir şey olduğunu söylememiş miydin?" diye sordu Alaina sıcak bir sesle. "Ve iki insan arasında bir gecede gelişen duygulara şüpheyle yaklaştığını?"

"Evet, bütün bunları söyledim," diyerek kabul etti Cole. "Ama bu, aşkımdan şüphe ettiğim ve var olduğunu kesinlikle kabul etmek istemediğim bir dönemdi."

Alaina kocasının dudaklarını öperken güldü. "O senin tam bir canavar olduğun dönemdi, aşkım."

Cole gülümserken, gözleri şöminenin ateşinde parladı. "Hâlâ öyleyim, ama artık bunu daha iyi saklamayı beceriyorum." Alaina'nın saçlarını yanağından çekerek fısıldadı: "Yeni ve parlak bir şey için bütün eski alışkanlıklarımdan vazgeçtim. Her geçen gün sana olan aşkım inanılmaz boyutlara ulaşıyor."

"İlk seviştiğimiz andan beri beni gerçekten seviyor musun?" diye sordu Alaina utangaç bir tavırla.

"Evet, tatlım. Rüyalarım giriyordun. Yüzünü bilmesem de, zihnimin derinliklerinde beyaz bir hayalettin. Beni Roberta'yı kabul etmeye iten de bu umut oldu. Ama senin kim olduğunu öğrenince rüya kâbusa dönüştü. Bacağımda bana işkence eden soğuk bir çelik vardı ama aklımda en az onun kadar acı veren beyaz ve sıcak bir çelik daha vardı."

"Peki şimdi neyi hayal ediyorsun?"

Cole gülerken karısının sıcak ve çıplak vücudunu kendi gövdesine sıkı sıkı bastırdı. "Artık değiştim. Çeliklerden kurtuldum.

Zihnim de, bacağım da işkence çekmiyor. Gözlerimi açtığımda rüyam gerçek oluyor, gözlerimi kapadığımdaysa yalnızca huzur buluyorum artık, o belli belirsiz hayaleti değil.”

Bunu duyunca Alaina ürperdi; kocasının dudakları dudaklarını bulurken tutkuları yeniden alevlendi.

* * *

Ertesi gün kar durmuş olmasına rağmen güneş hâlâ ortaya çıkmamıştı; rüzgâr uğuldayarak esmeye devam ediyor, kar örtüsünü doğaüstü şekillere dönüştürüyordu. Bu yüzden bir gün daha kulübede kaldılar; o günün gecesinde fırtına gittikçe artarken, soğuk hava da iyice keskin bir hal aldı.

Cole, Alaina'ya sımsıkı sarılmış durumdaydı; şöminedeki alevlerin bile bastırmaya yetmediği soğuktan korunmak için birbirlerinin sıcağına sığınmışlardı. Asker de şöminenin önündeki eski bir postun üzerine yatmış, birkaç kez etrafta dolandıktan sonra yeniden yerine dönmüştü. Rüzgâr etraftaki çam ağaçlarının arasında uğuldarken, kulübe sessizliğe bürünmüştü.

Bir süre sonra Cole birden endişeli bir şekilde gözlerini açtı. Asker odayı kolaçan ettikten sonra kapıyı koklamaya başladı. Atların kışnemeleri ve ahırda sinirli bir şekilde ayaklarını yere vurmaları karşısında, köpeğin sırtındaki tüyler diken diken oldu. Sonra, rüzgârın içindeki esrarengiz inilti yeniden duyuldu. Asker dudaklarında bir hırlamayla yere çömeldi, dışarıdaysa atlardan biri korkuyla inliyordu.

Cole yataktan kalkınca Alaina da kalktı. Pantolonunu ve yün gömleğini giyen kocasını sakın gözlerle seyretti. Cole tüfeğini kılıfından çıkartıp mermileri kontrol ettikten sonra karısına baktı.

“Kurtlar,” diye karşılık verdi, Alaina'nın sessizce sorgulayan bakışlarına. Kibritle lambayı yaktı. “Atları korkutuyorlar.”

Cole kapıya doğru ilerlediğinde, Alaina hızla bir kürke sarındı. Cole kapıyı açıp lambanın ışığında etrafa bakındı. Işık etrafa ilk yayıldığı anda beş altı tane gri gölge ahırdan uzaklaştı ama gözlerindeki parlak yansımadan ancak çam ağaçlarına kadar çe-

kilip orada tehditlerine devam ettikleri anlaşılıyordu. Cole kulübeden bir adım dışarı çıkıp kurtları kaçıranaya kadar havaya ateş etti. Parlayan gözler bir anda kaybolsa da, kısa süre içinde geri döndüler. Sayıları azalmışsa da, oldukça ısrarcı oldukları belliydi.

Cole silahını doldururken Asker fırlayıp çıktı. Mücadele edebilecekleri bir rakip gören kurtlar, saldırıya geçerken hırçın bir şekilde hırladılar. Asker, ilk kurda omzuyla vurduktan sonra, devasa çenesiyle vahşice boynuna saldırdı ve hâlâ çabalamakta olan kurdu kenara fırlattı. Asker ikinci rakibini de boynundan yakaladığında, Cole, Alaina'nın gölgesini arkasında hissetti. Saniyeler sonra güçlü bir patlama sesi kulakları sağır ettiğinde, Alaina çifteyi ateşlemişti. Mermilerden biri kurtlardan birinin başına isabet etti ve hayvan karların üzerine yığılıp kaldı. Cole tüfeğini, Asker'e arkadan saldırmak üzere olan diğer bir kurda çevirip ateş etti. Bu kurt da çenesinden kanlar saçarak karların içine gömüldü. Cole görebildiği son davetsiz misafire de iki el ateş ettikten sonra, Asker de çenesinin arasındaki sonuncu kurdu öldürdü. Köpek, kurt leşini ağzından bırakmadan önce son kez salladı. Kurtların öldüklerinden emin olduktan sonra da yavaş adımlarla kulübeye geri döndü.

Cole elindeki tüfeğe baktı. Son atışlarının sesini duymamıştı. Tüfeğin elinde sektiğini hissetmiş, yayılan ışığı ve hayvanların yere düştüklerini görmüştü. Şimdi bile kulaklarında yalnızca bir uğultu vardı. Köpeğe seslendiği zaman, kendi sesini işitmediğini anlayıp şaşırdı. Dilini dışarı çıkaran Asker ise, sahibinin yanından koşarak geçip mutlulukla şöminenin önüne yattı.

Cole bu sırada sağ omzunu okşayan Alaina'ya baktı. Hâlâ ucundan duman tüten çifte, karısının yorgun ellerinden kayıp yere düşmüştü. Kolunu Alaina'nın omzuna atıp titreyen vücuduna yaklaştı. Alaina hüüzünle kafasını salladı. Rahatladığında yanaklarından gözyaşları süzölmeye başladı. Sonra yavaş yavaş sakinleşip burnunu çekti ve Asker'in yanına gitti.

Köpeğin göğsünde uzun bir yara, kafasında ve bacaklarındaysa birçok sıyrık vardı. Ama yine de sağlıklı ve sakin görünüyordu. Ateşe yeniden odun atıldı, silahlar tekrar dolduruldu ve lambanın ışığı da kısıldı.

Alaina sarındığı kürklerin içinde doğruldu, gri ve parlak gözlerinde büyük bir şefkatle kocasının her hareketini izleyip yanına gelmesini bekledi. Cole tüfeği kılıfına koyup Alaina'nın yanında diz çöktü. Karısının omzunu incelerken Alaina hafif bir acıyla geri çekildi. Tüfeğin tepmesiyle oluşan çürük çoktan morarmaya başlamıştı bile. Cole karısının ipeksi tenine rahatlatıcı bir merhem sürerken, Alaina sessizce oturdu. Kafasını yavaşça çevirince, gözleri Cole'un davetkâr gözleriyle buluştu ve bir anda kendini kocasının kolları arasında buldu. Dudakları Alaina'nın dudaklarıyla buluştuğu zaman Cole da başının içindeki çınlamaları unuttu.

Bir süre sonra Alaina kollarında sessizce uyuyakaldı. Cole hafif aydınlık çatıdaki gölgeleri seyrederken, ancak bir kadının kocasına tattırabileceği huzurun tadını çıkarıyor, çam ağaçlarının arasında gezinen rüzgârın yumuşak nefesini dinliyordu.

tarama : ırmak/chatlak!

düzenleme : vero

www.twilightturk.com

Kırkınıc Bölüm

Mart ayında bölgeye yavaş yavaş ılıman esintiler hâkim olmaya başladı. Ay sonuna doğru nehrin üzerindeki buzlar erir gibi oldu. Ayın son haftasında ferahlatıcı bir yağmur serpiştirmeye başladı. Ama heyhat, karanlık çöktüğünde yağmur kara dönüştü ve yeniden her yeri beyaz bir örtüyle kapladı.

Nisan ayında daha sıcak günler ve pamuk gibi bulutlar geri döndü. Nehir buzdan kurtuldu, kolları birleşti ve geriye yalnızca kıyı boyunca ince bir buz tabakası kaldı.

Karların erimesiyle birlikte yer yer toprak parçaları kendini göstermeye başladı. Tepelerin rengi de kirli bir griye dönüştü. Geceleri kaz ve kuğuların ötüşleri duyuluyordu artık. rdeklerse nehirde dolanıyor, yuvalamak için bataklık ya da çukur yerler arıyorlardı.

Gecenin karanlığında akan şimşek ve bunu takip eden şiddetli bir gök gürültüsüyle, Alaina korkuyla uyayıp yatağında doğruldu. Pencerenin kenarına gidip, uçuruma doğru ilerleyen fırtınayı seyrederken, yağmur damlaları gittikçe artan bir gürültüyle pencere pervazına düşmeye başladı. Alaina da şimşeğin parıltısından kaçmak için geriye çekildi.

Bu sırada Cole kollarını karısının beline dolayıp beyaz, yumuşak omuzlarını öptükten sonra, iyiden iyiye büyümüş olan karnını okşadı. Alaina da Cole'un kollarının arasında arkasına dönüp kocasının dudaklarını öptü. Karısını kucadına alan Cole yatağa geri döndü. Bahar yağmuru uçurumdaki evin çevresinden uzaklaştığı zaman, ardında yumuşak ve şekatli bir huzur, âşıkların birbirlerinin kollarında dinlenebileceği dingin bir gece bıraktı.

Mayıs ayı bahar çiçeklerinin yavaş yavaş tomurcuklanmasıyla başladı. Başka bir bahçıvan bulunamadığı için, Peter gül bahçesinde çalışmaya koyulmuştu. Cole, son aylarda çalışma odasında kabul etmeye başladığı hastalarından sonuncusunun muayenesini tamamladığında, Alaina, Mindy ile salondaydı. O sırada Peter koridorda hızla koşarak Cole'un odasına girdi. Alaina neler olup bittiğini görmek için koridora çıktığı sırada kocası ve Peter yanından hızla geçip gittiler. Genç kadın merakla verandaya çıktığında, Cole ve Peter'in bahçede bir çukur kazdıklarını görüp şaşkına döndü. Tam basamakları inecekti ki, Mindy'nin çaresizce eteklerine yapıştığını gördü.

"Sorun ne Mindy?" diye sordu şaşkınlıkla. Başını sallayan küçük kızın koyu renk gözlerinde korku ve kapana kısılmış bir hayvanın umutsuz bakışları vardı. Çocuğu ciddi bir şeyin rahatsız ettiğini anlayan Alaina, Cole'un peşinden gitmekten vazgeçti ve Mindy'yi teselli etmek için kalmaya karar verdi. Küçük kız tir tir titriyor ve küçük yumruklarıyla Alaina'nın eteklerine tutunmuş yüzünü saklıyordu.

Cole küreği kenara atıp Peter'la birlikte çukurun yanına gömelecekti ki, karısının ve Mindy'nin verandada durduklarını gördü. Kolunu sallayıp geri çekilmelerini işaret etti.

"Çocuğu alıp içeri gir Alaina," diye seslendi.

Alaina'nın aklı daha da karışsa da, söyleneni yaptı. Kısa bir süre sonra Cole salona geldiğinde, Peter tepeden aşağı ahıra doğru koşuyordu. Cole içeri girer girmez Mindy kanepeden kalkıp ona doğru koştu. Kollarını Cole'un bacaklarına dolayıp kederle hıçkırmaya başladı. Bunun üzerine Cole'un yüzündeki ifade şefkatle yumuşadı. Küçük kızı kollarına aldı.

"Ne bulduğumuzu biliyor musun Mindy?" diye sordu sakince. Kız başıyla onayladı, biliyordu.

"Ne o Cole?" diye sordu Alaina. daha da meraklanarak. "Ne buldunuz?"

"Güllerin altında Mindy'nin amcasının cesedini bulduk. Görünüşe göre bir süre önce oraya gömülmüş, muhtemelen kaybolduğundan beri orada."

Alaina hemen oturdu, eli ayağı titriyordu. Daha geçen sonbahar aynı yerde toprağı eşelediğini hatırlayınca tüyleri ürperdi.

"Peter şerife gitti," dedi Cole. "Onları beklerken ben de Mindy'yi yukarı çıkarayım. Gilda bir süre onunla otursun. Belki biraz dinlenip rahatlama imkânı bulabilir. Şerif muhakkak onu bildikleri konusunda sorguya çekecektir."

Mindy'nin minik kolları, Cole'un boynuna sıkı sıkı sarıldı. Cole kızın sırtını sıvazlayarak yumuşak bir sesle konuştu:

"Her şey yolunda, Mindy. Kimse sana zarar vermeyecek. Bundan sonra senin sorumluluğun bize ait."

Kocasının ayak sesleri koridorun mermer zemininde uzaklaştığında, Alaina salonun sessizliğinde oturmaya devam etti. Yaşadığı şokun etkisiyle bütün gücü vücudundan çekilmiş gibiydi, ama aklında binlerce senaryo dönmeye başlamıştı. Bahçıvana bu acı dolu sonu hazırlayan şey neydi? Ayrıca Mindy amcasının başına gelenlerden nasıl haberdar olmuştu? Olayların ne kadarını biliyordu?

"Öldürülmüş," dedi Cole, geri döndüğünde. "Kafatasının arkası sanki biri arkadan vurmuş gibi ezilmiş. Darbeden hemen sonra çukura itilmiş benziyor."

"Çukuru adamın kendisinin kazmış olabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Evet, büyük ihtimalle kendi kazmış, ama neden? Gül ağacını dikerken o kadar derin bir çukur kazmaya gerek yok. Ayrıca adamın bile bile kendi mezarını kazacağını da hiç sanmam."

"O halde belki de başka bir şey gömüyordu."

Cole omuzlarını silkti. "Mindy bize konu hakkında bir şeyler söylemediği sürece sadece tahmin yürütebiliriz. Mezarda başka hiçbir şey yoktu, hazine falan olamaz."

Hazine mi? Bu sözcük Alaina'nın zihninde yankılanarak, hafızasını harekete geçirdi. Roberta günlüğünde hazineye dair bir şeyden, Latimer'ın evinden zengin ayrılacağına dair bir şeylerden bahsetmemiş miydi? Her şey günlükte yazılıydı ama o günlük şimdi neredeydi? Kim almıştı? Acaba bahçıvanın katili mi?

Banyolarının bitişiğindeki yatak odası kısa bir süre önce boşaltılmış ve bebek odası olarak yeniden döşenmişti. Odadan her şey çıkartılmasına rağmen günlük bulunamamıştı.

Alaina düşüncelere dalıp dudaklarını ısırđı. Kuzeninin yazdıklarına güvenmeli miydi? Belki de Roberta'nın aldatıcı oyunları yine iş başındaydı ve yazdıklarını ciddiye almak aptallık olurdu.

Bir süre sonra, aileyi yakinen tanıyan Şerif Yardımcısı Martin Holvag da malikâneye ulaştı. Yanında getirdiğı iki adam mezarın içindeki cesedi çıkartıp örtüye sararlarken, Martin veranda-da doktorun cesedi nasıl bulduklarını anlatışını dikkatle dinledi. Cole, Alaina'nın gülleri çok sevdiğini ve bu yüzden Peter'a top-rağı gübreleme işini verdiğini anlattı. Önce bahçıvanın şapkası bulunmuş ve bu Peter'ın daha derinleri kazmasına yol açmıştı. Bunun sonucunda da cesede ulaşılmıştı.

Şerif Yardımcısı'nın adamları büyük bir dikkatle bahçıva-nın ceplerini aradılar ve bir tütün tabakası, bir bıçak, birkaç bozukluk ve ceketinin cebindeki cüzdanda da birkaç banknot buldular. Önemli bir şey görememişlerdi. Martin bütün eşya-ları Cole'a verip adamın en yakın akrabası olan Mindy için tüm bunları saklamasını istedi.

"Adam çocuğun amcası ve benim de işçim olduğı için," diye söze başladı Cole, ceset arabaya yüklenirken, "en azından ona düzgün bir mezar satın alabilirim sanırım."

Fakat Martin'in daha fazla cevap isteyen soruları karşısında omuzlarını silkip kollarını iki yana açmaktan başka bir şey ya-pamadı. "Durumu açıklığa kavuşturmak için anlatabileceğim başka bir şey yok. Adam Roberta ölmeden birkaç hafta önce ortadan kayboldu. Biz de kaçtığını ve daha fazla ilgilenmek iste-mediğı için Mindy'yi bize bıraktığını düşündük."

"Peki ya hizmetkârlarınız? Onları ne kadar tanıyorsun, Cole?"

"Üst katın hizmetçisi Bayan Garth ile alt katın hizmetçisi, biz Roberta'yla New Orleans'tan buraya dönmeden kısa bir süre önce avukatım Bay James tarafından işe alındı. Eski bah-çıvanımın savaşta öldüğünü belirten bir mektup aldıktan son-

ra işe aldığım yeni bahçıvan dışındaki diğer hizmetkârları çok uzun zamandır tanıyorum, hepsini babam işe almıştı.”

“Şimdiki karınız bahçıvan kaybolduktan sonra geldi, ama peki ya ilk karınız?” diyerek ısrar etti Martin. “Bu konu hakkında bir şeyler biliyor olabilir miydi?”

“Roberta o adamdan hiç hoşlanmazdı ve onun değersiz bir çöp parçası olduğunu söylerdi. Diğer hizmetkârları tanıyacak zamanı da olmamıştı.”

“Şimdi Mindy’yle konuşabilir miyim? Belki o bu konuya bir ışık tutabilir.”

Cole evi işaret etti. “Alaina ile birlikte salondalar. Bu durum onu çok üzdü. Ayrıca onu tanıdığımdan beri konuştuğunu hiç duymadım. O yüzden ne kadar yardımcı olabilir, bilmiyorum.”

“Konuşamıyor mu yani?”

“Hayır, konuşamadığını sanmıyorum. Sadece istemiyor olabilir.”

Martin eve girmeden çizmelerini çıkardı ve Alaina’ya selam verirken beceriksizce şapkasını çıkardı. Alaina, Mindy’yle birlikte gergin bir şekilde kanepede bekliyordu; Şerif Yardımcısı yanlarına yaklaştığında, küçük kız koltuğa gömülüp Alaina’ya daha da sokuldu. Martin eğilip Mindy’nin gözlerine baktıysa da, küçük kız ona bakmayı reddetti.

“Doktor Latimer, amcanın gül bahçesine gömüldüğünü bildiğini söyledi. Onu oraya kimin gömdüğünü biliyor musun?”

Beti benzi atan Mindy’nin dudakları titredi, ama küçük kızdan hiç ses çıkmadı. Dehşete kapıldığı her halinden belliydi.

Alaina yalvaran gözlerle Cole’a baktı, çocuğu kucığına alıp küçük ve koyu renk saçlı kafasını göğsüne bastırdı.

“Belki bunu başka bir zamana ertelesen daha iyi olur, Martin,” dedi Cole kızın adına. “Gördüğün gibi çocuğun korkudan ödü koptu.”

“İzin verirseniz onu odasına çıkarayım,” diye mırıldandı Alaina. Şerif Yardımcısı’nın onay vermesiyle de rahatladı.

Alaina kızla birlikte odadan çıkınca, Martin başka bir konu açtı. “Cole, nehirden küçük bir geminin geçtiğini görmüş ola-

bilir misin? Kırmızı çizgilerle süslenmiş beyaz bir gemi. Çok büyük değil, *Thatcher* adında bir kıçtan çarklı.”

Cole iki kadehe konyak koyup birini Martin’e uzattıktan sonra başını salladı. “Son zamanlarda hiçbir şey görmedim. Ama bir-iki hafta kadar önce öyle bir gemi geçti.”

Martin kaşlarını çatı. “İki-üç gün önce olmalı. İçinde yolcu yok. Kürek, tel ve halat yüklü bir kargo gemisi. Değerli olarak birkaç sandık Winchester tüfeği taşıyor sadece. Geçen perşembe yola çıktı ve en son buranın yedi-sekiz kilometre güneyinde, nehrin üst kısmına doğru ilerlerken görüldü. Sonra da kayıplara karıştı.”

Cole konyağından bir yudum aldı. “Nehrin dibindeki bir ağaca çarpmış ve bütün o demir yükün ağırlığıyla kaya gibi dibe çökmüş olabilir.”

“Sorup soruşturuyorum işte,” dedi Martin, kadehini bir di-kişte bitirerek. Ön pencerelerin birinden dışarı baktı. “Cesedi yüklemişler, beni bekliyorlar. Artık işi cenaze levazımatçılarına devretsem iyi olacak.”

Cole, Şerif Yardımcısı’nı kapıya kadar geçirdi. “Sanırım ada-mının kasabada küçük bir odası ve küçük kızla ulaşım için kullan-dıkları yaşlı bir de atları vardı. Eğer bir şey bulursan lütfen bana haber ver.”

Şerif Yardımcısı’nın arabası yola çıkıp uzaklaştıktan sonra, Cole bahçıvanın üzerinden çıkan eşyaları dalgın bir şekilde eli-ne aldı. Kâğıt paraları kaldırıp parmaklarının arasında inceledi. Düz ve buruşuksuzlardı, ancak basım tarihleri 1863’tü. Yeni gibi göründüklerine göre, bahçıvanla beraber mezara gömül-medenden önce bir yerlerde saklı tutulmuş olmalıydılar. Cole daha da yakından baktığında üç kâğıt paranın seri numaralarının ar-dışık olduğunu, yalnızca son hanenin farklı olduğunu gördü. Haftada altı dolara çalışan bir bahçıvanın bankayla ne gibi bir işi olmuş olabilirdi ki?

Görünüşe bakılırsa tüm bu olayın altında aşağılık bir sır ya-uyordu ama ne olduğunu bir türlü bulamıyordu. İçini çekerek daldığı düşüncelerden uyandı, paraları mendilin içine güvenle sarıp her şeyi çalışma masasının çekmecelerinden birine koydu.

Kasabanın dedikoducuları, bahçıvanın cesedinin Latimerların gül bahçesindeki bir mezarda bulunması konusunda türlü türlü tahminlerde bulunuyor, bundan büyük bir keyif duyuyordu. Bazıları doktorun kıskançlık krizi sonucunda adamı öldürdüğünü söylese de, kıskançlığa ilk karısının mı, yoksa ikincisinin mi neden olduğuna karar veremiyordu. Bahçıvanın orta yaşlı, pis, çirkin bir adam olmasının ve yakışıklı doktora kesinlikle rakip olamayacağı gerçeğinin hiçbir önemi yoktu. Şişman ve geveze kadınlardan biri, şimdiki Bayan Latimer'ın gelmesinden kısa bir süre sonra onu kırlarda bahçıvanla gezindiğini gördüğünden emindi. Xanthia Morgan'ın tuhafiyec dükkanında şapkaları denerken bunu ona da söyledi; Xanthia ise, her ne kadar Alaina'ya hiçbir sevgi beslemiyor olmasına rağmen, Doktor Latimer'ın kıskançlık yüzünden bile olsa asla böyle bir şey yapmayacağını söyleyip kadını kınadı. Ayrıca Xanthia, Latimerların evliliğinin yalnızca bir formalite evliliği olduğunu ve doktorun, karısını tıpkı Mindy gibi yalnızca acıma duygusuyla eve aldığını çok sağlam bir kaynaktan duyduğunu da ekledi.

Gıdısı kat kat olmuş geveze kadın alnını kırıştırıp kızıl saçlı dükkan sahibine küçümseyerek baktı. "Tatlım, ikinci Bayan Latimer'ı son zamanlarda görmediğin çok belli."

Sonra da bildikleriyle böbürlenerek daha fazla bir şey anlatmayı reddetti ve böylece Xanthia'nın en son dedikoduları öğrenme hevesini kursağında bıraktı. Ne de olsa, Xanthia, onun anlattığı dedikoduları çürütmeye çalışmıştı. Bu yüzden de kasabada Alaina Latimer'ın hamile olduğunu öğrenecek son kişi olmayı hak etmişti. Formalite evliliğiymiş! Hıh!

Aynı günün öğleden sonrasında büyük ve siyah bir fayton kasabaya giriş yaparken, Xanthia dükkanının kapısında duraksadı. Bu faytonu nerede görse tanırdı, tıpkı sahibi olan uzun boylu, geniş omuzlu adamı tanıyacağı gibi. Beyninde şimşekler çaktı. Belki... belki de son kez onu görmeye gelmişti Cole.

Fayton, Bay James'in hukuk bürosunun önünde durunca, Xanthia'nın kalbi heyecanla çarpmaya başladı. Faytonun,

dükkânının arka kapısında durmamış olması önemli değildi. Gözleri faytondan inen siyah siluete takıldı. Yüzünde bir gülümsemeyle, Cole'un çok yakışıklı bir erkek olduğunu düşündü. Gerçekten de yakışıklıydı. Ama farklı olan bir şey vardı. Birden Cole'un bastonu olmadığını ve topallamadan yürüdüğünü fark etti.

Cole faytondan indikten sonra arkasına döndü. Faytonun kapısında bir kadın belirdiğinde, Xanthia'nın hayalleri de suya düştü. Cole ellerini uzatıp karısının aşağı inmesine yardım etti. Xanthia genç kadını net bir şekilde gördükten sonra, o şişman dedikoducunun neden o kadar kibirli davrandığını anladı. Şişkin karnının üzerine ipek bir şal sarmış olsa da, Alaina Latimer'in hamile olduğu apaçık belli oluyordu.

Xanthia kıskançlıktan çatlayacak gibi oldu. Cole'a o da bir çocuk vermeye çalışmıştı, ama onu kendine bağlama çabaları sonuçsuz kalmıştı.

Alaina'nın ardından Carolyn Darvey de Cole'un yardımıyla aşağı indi, üçü bir süre durup konuştular. Cole cep saatini çıkarıp saate baktı ve Carolyn'in sorduğu soruyu olumlu bir biçimde başını sallayarak cevapladı. Bunun üzerine Carolyn, Alaina'yla birlikte yürümeye başladı, ama Alaina'nın geride kalıp yüzünü Cole'a çevirdiğini görünce duraksadı. Xanthia, Cole'un genç karısını şehvetle öpüşünü içi sıkılarak seyretti. Öpüşmelerindeki yoğunluk, toplum içinde yakışık almayacak cinstendi. Cole kafasını kaldırıp karısının kulağına mahrem şeyler fısıldadı ve Alaina yanından uzaklaşırken, Cole karısının elini sıkı sıkı tutup gülmüseddi. Alaina'nın kendisinden daha uzun olan Carolyn'in yanına gidişini bir süre izledikten sonra da avukatın bürosuna girdi.

Hemen hemen bir saat sonra Xanthia dükkânının arka tarafındaki koltuğundan kalktı ve dükkânın ön kapısından içeri girmekte olan Carolyn Darvey'le Alaina Latimer'ı karşıladı. Xanthia ve Alaina göz göze geldiklerinde kısa süreli bir şaşkınlık yaşadılar, ama Carolyn dükkândaki kumaşlara kendini öyle kap-tırmıştı ki, iki kadının nasıl rahatsız olduklarını ve Alaina'nın kızaran yanaklarını fark etmedi.

Xanthia müşterilerini selamlayıp bakışlarını Alaina'nın uçuk mavi elbisesinin firfırlı yakasından daha aşağı çevirmemeye çalıştı. Alaina'nın oldukça kadınsı olan elbisesinin pahalı ayrıntıları ilk bakışta göz alıyordu; çiçekli kurdelelerle bezeli olan şapkası da dükkândaki en kaliteli şapkaya taş çıkartırdı. Xanthia içindeki kıskançlığı bastırmaya çalıştı ve derin bir nefes alıp güler yüzlü dükkân sahibesi rolünü oynamaya başladı.

"Size nasıl yardımcı olabilirim, hanımlar?" diye sordu tedirgin bir biçimde.

"Bayan Latimer'a o muhteşem küçük bebek şapkalarını göstermek istiyordum," dedi Carolyn neşeyle. Alaina'yı dükkâna sokarken kesinlikle kötü bir amacı yoktu. "Elinizde hâlâ onlardan var mı?"

"Elbette." Xanthia az ilerideki dolabı açıp içinden küçük, şişkin, kenarı dantelli ya da firfırlı şapkalarla dolu bir sepet çıkardı.

"Bak, şu erkek şapkasına ne dersin, Alaina," diyen Carolyn elindeki şapkayı Alaina'ya gösterdi. "Şuna bir baksana. Hiç bu kadar güzel bir şey görmüş müydün?"

"Cole kız olmasını istiyor," diye mırıldandı Alaina kısıp bir sesle. Dükkândan bir an önce çıkıp gitmek istiyordu.

Carolyn, Alaina'nın dükkâna karşı ilgisizliği karşısında hayal kırıklığına uğramıştı. Kızın canını sıkan bir şey olduğunu hemen fark edip, Xanthia'ya daha çok şey göstermesi konusunda ısrar etmedi. Ama dükkândan çıkarlarken sormadan edemedi: "Kendini iyi hissetmiyor musun, Alaina?"

"Hayır, gayet iyi hissediyorum, Carolyn." Alaina zayıf bir tebensümle gülümsedi. "Bugün hava biraz sıcak, hepsi bu."

Tahta kaldırma adınlarını attıkları anda, o sırada dükkânın önünden geçmekte olan, pahalı elbiseler giymiş kısa boylu bir adamla çarpışmamak için durdu. Tam özür mahiyetinde bir şeyler geveleyecekti ki, başını kaldırıp adamın kim olduğunu anladığında bütün benliğini büyük bir dehşet duygusu kapladı. Mantığı tamamen devre dışı kalmıştı. Adam saçlarını sola yatırıp kulağını kapamaya çalışmış olsa da, Jacques DuBonné'den başkası değildi.

Eldivenli olan sağ elinde, tutacak yeri gümüş kaplamalı bir baston ve de ikinci bir eldiven vardı. Şaşkınlığını üzerinden atan DuBonné sol eliyle şapkasını çıkartırken, kahverengi gözleri de Alaina'nın karnına kilitlendi. Bir anda bakışları sertleşti ve küçümser bir gülümsemeyle, konuşmak için ağzını açtı.

Beti benzi atan Alaina arkasına dönüp tökezleyerek Xanthia'nın dükkânına geri girerken, aniden kafası karışan Carolyn'in endişeli sorularına aldırış etmedi. Üzeri şapkalarla kaplı olan bir tezgâha yaslandığında bir anda gözleri karardı, dizlerinin bağı çözülmüştü. Her şey tamamen siyaha bürünene kadar küçük siyah noktalar gördü ve yere düşerken Xanthia Morgan'ın onu tutup yavaşça yere yatırmak için koştuğunu hiç bilmedi.

"Alaina!" Carolyn, kızıl saçlı dükkân sahibesinin yardımına koştu.

Xanthia diz çöküp Alaina'nın başını kucağına koyduktan sonra, kafasını kaldırıp şaşkınlıkla, "Bayıldı," dedi.

"Cole'u çağırırsam iyi olacak," diye karşılık verdi Carolyn. Kapıya doğru koşarken arkasına dönüp sordu: "Ona göz kulak olur musun?"

"Evet, tabii ki."

Carolyn hızla dükkândan çıkarken, Xanthia başını eğip kucağındaki aşk oyunu galibinin narin yüz hatlarına baktı. Şapkanın bağlarını çözdü ve koyu renk saçlarını nazikçe kaldırıp şapkayı kafasından çıkardı.

Jacques DuBonné karşıdaki genel ihtiyaç dükkânının kapısının önünde durup, tahta kaldırımında tüm gücüyle koşan sarışın kadına baktı. Kadın yolun aşağısındaki küçük bir büroya girdikten sonra, Jacques'ın Doktor Latimer olduğunu gayet iyi bildiği adamla geri çıktı.

Tuhafiyeci dükkânının ön kapısı aniden açıldığında, Xanthia kafasını kaldırdı. İçeri karısı için nasıl endişelendiği yüzünden okunan Cole Latimer girdi. Doktor, Xanthia'nın hayal kırıklığına aldırış etmeden hemen yere eğilip Alaina'yı kollarına aldı.

Carolyn yanına geldiğinde, Xanthia ayağa kalkıp tereddütle dükkânının arka tarafını işaret etti. "Eğer kullanmak isterseniz, arka tarafta bir yatak odası var."

Cole sessiz bir şükranla başını sallayıp Carolyn'le birlikte o çok iyi bildiği koridorda ilerledi. Xanthia yatak odasına girdiğinde, yatağın kenarında oturan Cole karısının giysisinin üst kısmının bazı yerlerini açmış, ıslak bir bezle yüzünü ve boynunu siliyordu. Alaina yavaş yavaş ayıldı.

Gür kirpikli göz kapaklarını yavaşça açtığında bir an nerede olduğunu anlayamadı. Cole eğilip gözlerine baktığında, Alaina sıkı sıkı boynuna sarıldı. Cole'un karısının koyu renkli saçlarını öptüğünü ve yanağındaki bukleleri kulağının arkasına doğru ittiğini görünce Xanthia buruk bir kalple bakışlarını kaçırdı.

"Şimdi biraz daha iyisindir umarım?" diye mırıldandı Cole, şefkatli bir gülümsemeye.

"Cole, o Jacques'tı!" diye fısıldadı Alaina büyük bir zorlukla. "O burada... St. Cloud'da. Onu gördüm!"

Cole geriye çekilip şaşkınlıkla karısına baktı. Alaina'nın bakışlarının en derininde korku ve keder vardı. Dudakları titreyen genç kadın başını salladıktan sonra, endişeli gözlerinden yaşlar süzölmeye başladı. Korktuğu apaçık ortadaydı.

Cole aniden Xanthia'ya döndü. "Karım bir süre burada dinlenebilir mi? Şerif'le görüşmem gereken bir konu var. Geç kalmamalıyım."

"Cole, hayır!" Alaina kocasını kolundan tuttu. "Bize neler yapabileceğini bir düşünsene."

"Bir şey olmaz, Alaina," dedi Cole. "Bana güven."

Alaina kocasının gözlerinin içine baktı. Hâlâ titrediği halde onu engellemeye çalışmadı. Cole karısının alınına bir öpücük kondurup ayağa kalktıktan sonra, sorgulayan gözlerle Xanthia'ya baktı.

Kızıl saçlı kadın başını salladı ve artık Cole'a dair hiçbir umudu olmadığına kendini inandırmaya çalıştı.

Cole tuhafiye dükkânından çıktıktan sonra doğrudan doğruya Şerif'in yazıhanesine gidip Martin Holvag'ı işinin başında buldu. Adama, kasabada, aranan bir adamın bulunduğunu söyleyip Şerif Yardımcısı'nın kendisine eşlik etmesini istedi. Cole, yanında Martin ile önce kasabadaki otelleri kontrol etmeye başladı. Stearns House'ta kendisine bırakılan bir mektup bulunca

çok şaşırdı. Cole'u üst kattaki bir odaya çağıran mektup Jacques tarafından yazılmıştı Cole hiç zaman kaybetmeden odaya çıktı. Dişlerini sıkıp kaşlarını çattıktan sonra kapıyı sertçe yumrukladı. Kapı az sonra bizzat Jacques tarafından açıldı.

"Ah, iyi akşamlar, Doktor Latimer." Fransız'ın İngilizcesi bir hayli düzelmişti; yalnızca çok az Cajun aksanı kalmıştı. "Burada olduğunuza göre, karınız karşılaşmamızdan size bahsetmiş olmalı. Sürpriz olduğu için özür dilerim. Sizinle irtibat kurmak ve korkularınızı gidermek için itimatnamemi göstermek istiyordum. Eğer gelmeseydiniz, sizi buraya çağırmak için bir adam yollayacaktım."

"Öyle mi?" Cole'un sesinde alaycı bir tını vardı.

Jacques gözlerini Martin'in rozetine dikti. "Elbette yanında bir de kanun adamı getirmişsin. Tam beklediğim gibi. İçeri girin beyler. Göstereceğim şey yalnızca birkaç dakikanızı alacak."

Kapıyı arkalarından kapatıp sandalyedeki ceketini aldı, cebinden sol eliyle deri bir cüzdan çıkardı. Cole dikkatle onu izlerken, bir elinin eldivenli olduğunu ve uzun saçları kenara doğru savrulduğunda da sol kulağındaki deliği fark etti. Jacques saçlarını düzelterip cüzdanı açtı. Cüzdanın içinde resmi görünümüne birçok mektup vardı. Hepsini Cole'un burnunun dibinde kısaca salladıktan sonra Şerif Yardımcısı'na verip el kol hareketleriyle doktorun dikkatini kendine doğru çekti.

"Beyler, artık kanun tarafından aranmadığımı belirtmek isterim. Bunlar, Louisina valisi ile eyaletteki Federal memurlardan aldığım suçsuzluk belgeleri. Ve bu da..." Başka bir mektup çıkardı. "Paris merkezli bir firmanın mallarının bu bölgede satılabileceği olası pazarları saptama yetkimi gösteriyor." Sol elinin turnaklarını kibirle incelemekten önce bir süre durup, adamların mektupları ve söylediklerini sindirmelerini bekledi. "İkinizi de temin ederim ki bütün bu kuruluşlardan büyük bir itibar görüyorum; burada yaptığım her iş son derece dürüst ve yasal. Sormak istediğiniz bir şey var mı?"

Cole bu durumdan hiç mutlu olmamıştı, kuşkuyla adamı inceledi.

Jacques da bunun üzerine Cole'un gözlerine baktı. "Mösyö

Doktor Latimer, bir-iki gün içinde buradan ayrılacağım. Yakın bir gelecekte de bu kasabaya geri dönmek gibi bir niyetim yok.”

Cole açık açık konuştu: “Elindeki suçsuzluk belgeleri umurunda bile değil. Eğer seni evimin ya da karımın etrafında görecekte olursam, daha yüksek bir mahkemede yargılanman için elinden geleni yaparım.”

“Tehdit mi ediyorsunuz, mösyö?”

“Hayır, sadece gelecekteki ilişkimizin boyutlarından bahsediyorum.”

Jacques karşısındaki acımasız yüze baktıktan sonra kafasını sallayıp dudaklarını büktü. “Sanırım anladım. Tüm olup biteni göz önünde bulundurduğumuzda, sizi suçlayamam mösyö. Ama tek istediğim, işime sakince devam etmek. Sizi de bunun için burada misafir ettim.”

Cole gülümsedi. “Güzel, ben de eyaletteki işiniz her neyse en hızlı şekilde bitirmenizi istiyorum.”

“Söylediklerinizi aklında tutacağım Mösyö Doktor Latimer. Size de iyi günler, Şerif.” Jacques çıkmalarını ister gibi kapıyı açtı.

“Ben yalnızca Şerif Yardımcısı’yım bayım,” diyerek düzeltti Martin, kapıdan çıkarken.

Jacques sol elini kanun adamına uzatıp tokalaştı, ama Cole Jacques’la herhangi bir centilmence temasta bulunmaktan kaçındı. Şapkasını kafasına takıp selam verdikten sonra, Martin’in peşinden dışarı çıktı.

Darveylerin evine sessiz bir yolculuk yapıp Carolyn’i bıraktılar. Kadın, St. Cloud’dan eve kadar bütün yol boyunca dudaklarını büküp öğleden sonra olanlar hakkında bir açıklama yapmalarını bekledi. Sonunda Darveylerin evinin önüne geldiklerinde Cole atları durdurdu. Gözlerini kırıştırıp olayı anlatmaya başladı: “Dükkanın önünde gördüğün herif, savaş sırasında tanıdığımız aşağılık herifin tekiydi. Adı Jacques DuBonné ve Alaina’nın New Orleans’tan taşınmasında payı büyük.” Kolunu koltuğun arkasından çekip karısının omzuna koydu. “Aslında bu iyiliği için, o aşağılık herife teşekkür bile edebilirim.”

Alaina belli belirsiz ama gergin bir şekilde gülümsedi. Carolyn'le aynı arabada oldukları için duygularına gem vurmuştu ama fayton yeniden yola konulduğu anda hoşnutsuzluğunu artık daha fazla saklayamadı.

"Jacques şimdi birden neden ortaya çıktı ki? Ya birine benim bir hırsız, bir katil, hatta bir hain olduğumu söylerse?" Sorularını acı içinde art arda sıralıyordu. "Hapse atılmamı istiyor. Of, benden uzak dursa ne olurdu ki?" Sesi iyice incelmisti, hıçkırıklarını bastırmak için küçük bir mendil çıkardı.

Tüm konuşması boyunca, Cole da ceketinden kalın bir kâğıt tomarı çıkarmaya çabalamıştı. Kâğıtları açıp Alaina'nın kucağına koydu.

"Bunlar senin korkularını dindirecektir, aşkım."

Şaşırın Alaina kâğıtları eline alırken gözyaşlarını dindirmeye çalıştı.

"Bunları Bay James'ten yeni aldım," dedi Cole. Hayretler içindeki, gözleri yaşlı karısına bakıp gülümsedi. "Görünüşe göre Horace Burr işini iyi yapmış. Louisiana'da tuttuğum avukatlarla görüşmüş, Federal mahkemenin üzerindeki nüfuzu da onlara çok yardımcı olmuş."

Cole ilk sayfaları aceleyle göstermeye başladı; Alaina ise bu hız yüzünden kâğıtların üzerindeki imzalardan başka hiçbir şeyi göremiyordu. "Bunlar benim, Saul'un, Doktor Brooks'un, Bayan Hawthorne'un ve daha birçok kişinin yeminli ifadeleri. Bu sonuncularsa en önemlileri." Cole mühürlenmiş ve damgalanmış son birkaç sayfayı açtı. "Louisiana Valiliği Belgeleri," diye yüksek sesle okudu. Parmaklarını harflerin üstünde kaydırarak okumaya başladı: "Alaina MacGaren, Louisiana Eyaleti'nin Konfederasyon üyesi olduğu dönemde kendisine yapılan tüm suçlamalardan aklanmıştır." Sayfayı çevirip hızlı hızlı okumaya devam etti: "Merkez Güney Mıntıkası'nın Birlik kumandanından. Suçlamaların yalan ve asılsız olması, aksini kanıtlayan herhangi bir delilin bulunmaması nedeniyle, işbu mahkeme kararıyla Alaina MacGaren yapılan suçlamalardan beraat etmiştir. Bu ilam Washington'da usulüne uygun olarak şerh edilmiştir.

Şerhler ise..." Cole parmaklarını sayfanın sonundaki damgaların ve isimlerin üzerinde gezdirdi. "Her şey senin lehine sevgilim." Son sayfaya geçti. "General Taylor'ın hâlâ faal bir Konfederasyon komutanıyken yazdığı bir mektup. Senin casus olmadığını, yalnızca bir seferinde ölen bir askerin kişisel eşyalarını ona götürdüğünü söylüyor."

Cole koltuğuna geri yaslandı, purosunu çıkarıp burnunun altında çevirerek kokusunu içine çekti. "Sanıyorum ki, hanımefendi, sanıldığı gibi bir canı falan değilsin."

Alaina gözlerini mektuplara dikti ve gözyaşlarının ardından, mektupların üzerindeki imzalara teker teker baktı.

GENERAL RICHARD TAYLOR, KEO
BİNBAŞI C. R. LATIMER, ABD CERRAHI, EMEKLİ
DOKTOR THADDEUS BROOKS
GENERAL CLAY MITCHELL, ABD CERRAHI
PAPAZ P. LYMAN

Ve bir de bilinmeyen bir yargımcı söyledikleri vardı:

"Konuyla ilgili titiz soruşturmalar sonucunca ve dürüstlükleri şüphe götürmeyecek tanıkların imzalı beyannameleriyle, Alaina MacGaren, yapılan tüm suçlamalardan beraat etmiş ve yakalanması durumunda verileceği taahhüt edilen ödüller geçerliliklerini yitirmiştir. Şahitler, Alaina MacGaren'in casus olmadığına ve o sırada Federal bir subayın yanında bulunması nedeniyle, belirtilen tarihteki maaş gaspı olayına karışmasının imkânsız olduğuna dair Tanrı huzurunda yemin etmişlerdir. İfadeleri ekte bulunmaktadır."

Alaina kaşlarını çatı. "Ama General Taylor'ın, hatta Saul'un yazdığı mektupların tarihleri çok eski!"

"Hi-hi." Cole keyiflenmişti. "Bazıları ben New Orleans'tan ayrılmadan önce imzalandı. Senin adına Louisiana'daki en iyi avukatları tuttum, ayrıca Horace Burr de Doğu'daki en nüfuzlu

avukattır. Horace'a neler olduğunu tam olarak anlattım, kimliğini olası şahitlere ifşa etmesini söyledim ve gittiğin yerlerin adını verdim."

"Ona her şeyi anlattın mı?" diye sordu Alaina tereddütle.

"Mecburdum, ama Horace'a o geceki sevişmenizin benim hatam olduğunu ve senin beni yalnızca kötü bir sondan kurtarmaya çalıştığını iyice anlattım. Doktor Brooks da aynı hikâyeyi Roberta'nın ağzından duyduğunu beyan etti. Ama Horace Burr'ün dedikoduları yayacağından endişe etmene gerek yok. Kendisi oldukça ketum bir insandır.

"Pekâlâ, hanımefendi! Çocuğumuzun berbat bir hapisane-
de doğacağı endişesine bir son verebilirsin artık. Sen -evliliği-
miz dışında- tamamen özgür bir kadınsın artık."

Alaina arkasına yaslanıp güldü, yine de gözyaşları yanakla-
rından süzölmeye devam etti.

"Evlilik bağı demişken, aşkım..." dedi kahkahalara karışan
hıçkırıklarının arasında. "Sana sonsuza dek zincirlenmeye ra-
zıyım."

Mutluluktan hıçkırık hıçkırık ağlarken başını kocasının göğ-
süne yerleştirdi. Cole da şefkatle karısına sarılıp eve varıncaya
dek kocalık rolünün tadını çıkardı.

Kırk Birinci Bölüm

Haziran ayı Alaina MacGaren Latimer'ın saydığı sekizinci hamilelik ayıydı ve hesabındaki isabetin ölçüsü de, gitgide büyüyen karnıydı. Uzun zaman önce güzel elbiselerini kaldırmış, durumuna daha uygun olan yüksek belli giysiler satın almıştı.

Günler ısındıkça, kırlar parlak bir yeşile bürünmüştü; leylakların ve elma çiçeklerinin kokusu etrafa tatlı bir ferahlık yayıyordu. Ormanın gölgeli noktalarına, eflatun renkli menekşe halıları serilmişti ve yer yer bu halının üzerinde narin beyaz çiçekler boy gösteriyordu.

Kuzeye göç etmesinin üzerinden neredeyse bir sene geçmişti ve Craighughların yolladığı mektupların sıklığı gitgide azalmıştı. Bu yüzden, Leala'nın New Orleans'tan misafir kabul edip edemeyeceklerini soran kısa mektubu geldiğinde, Alaina hem şaşırmış, hem de mutlu olmuştu. Derhal yengesine Güney'den gelen misafirlerin Cole'u da kendisini de çok mutlu edeceğini belirten bir cevap yazdı.

Leala'dan cevap mahiyetinde bir mektup daha bekliyorlardı. Ayın üçüncü pazartesi gününde, Alaina salonda küçük bir elbise dikiyordu ki, Asker'in havlayarak kendisini uyarmasıyla kalkıp ön taraftaki pencereye doğru yürüdü. Evin önünde duran kafileyi görünce şaşkınlığını gizleyemedi. Martin Holvag'ın arabası en baştaydı, arkasında ise devlet başkanlarına yaraşır türden kestane ve altın renkli süslemeleri olan şaşaalı, siyah bir fayton vardı. Arabanın arka tarafında iki muhafız ve bu dört atlı arabayı kullanan arabacının yanında da bir uşak vardı.

Alaina dikkatle ön kapıya doğru ilerleyip Miles'in yanında

durdu. Şerif Yardımcısı arabasının koltuğunda arkasına yaslanmış, tuhaf bir gülümsemeye olup biteni seyrederken, uşak kapıyı çaldı.

Miles yüzünde kibirli bir ifadeyle uşağa kapıyı açtı.

"Burası Doktor Latimer ve Bayan Latimer'ın evi mi?" diye sordu adam.

"Evet, öyle," diye cevap verdi Miles soğuk bir tavırla.

Diğeri hiçbir şey söylemeden arkasına döndü ve gösterişli faytonun basamaklarını aşağıya sarkıtıp kapıyı açtı. Faytondan ufak tefek, şişmanca bir kadın inerken, adam kenara çekilip bekledi. Kadın eteklerini yana doğru çekerek zarafetle basamaklardan indi.

"Leala Yenge!" Alaina gelenin kim olduğunu anlayınca çığlığı bastı. Miles kenara çekilip, verandaya fırlayan Alaina'nın kendisine çarpmasından son anda sakınmış oldu. Alaina, yengesiyile verandanın merdivenlere açılan noktasında buluştu.

Kollarını yaşlı kadının boynuna doladığında, gözünden sevinç gözyaşları dökülüyordu. Kolunda başka bir el hissedince kafasını kaldırdı.

"Bayan Hawthorne!" diye bağırdı. "Tanrı'ya şükürler olsun! Geleceğinizi tahmin etmemiştim!"

"Gelmek zorundaydık." Tally coşkulu sarılmalarının ardından geriye çekilip genç kadını seyretti. "Ayrılık çok uzun sürdü..." Alaina'nın yuvarlak karnına baktı. "Ama beklemeye de, yolculuğa da değdi. Bütün bunlar hakkında yanılıp yanılmadığımı merak etmeye başlamışım. Ama Cole'la birlikte aranızdaki tüm sorunları yoluna koymanızdan büyük mutluluk duydum. Gördüğüm kadarıyla da hiç zaman kaybetmemişsiniz."

Tüm bunlar Leala'nın aklını karıştırmış gibiydi. "Artık evliliğin iptali söz konusu olmaz sanırım."

Alaina bir kahkaha atıp yengesine şefkatle sarıldı. "Sanmıyorum Leala Yenge. O fıkirden uzun zaman önce vazgeçtik."

Leala yeğeninin yumuşak saçlarına dokundu. "Umarım kızmamışsındır, Alaina. Mektuplarında her şeyin yolunda olduğunu yazmıştın ama ben emin olmak istedim. Roberta burada

yaşamaktan o kadar şikâyet ediyordu ki, ben de senin için endişelendim.”

Alaina, Bayan Hawthorne’a bir kez daha sarıldı. “Hiç bu kadar mutlu olmamıştım, Leala Yenge. Geldiğinize o kadar sevindim ki, şuracıkta oturup kıkırdaya kıkırdaya bunun zevkini çıkarabilirim.”

Bir anda Cole’un gelen misafirlerden haberdar olmadığını fark eden Alaina, arkasına dönüp Miles’a Cole’u haberdar etmesini söyleyecekti ki, kocasının tam arkasında olduğunu gördü.

“Cole!” Gözlerinin içi gülüyordu. “Geldiler!”

“O kadarını tahmin ettim,” diye esprili bir yanıt verdi Cole. Alaina’nın coşkulu neşesi bulaşıcıydı. “Dışarıdan bunca bağırış çağırış gelirken, bunu tahmin etmem hiç zor olmadı.” İki hanımefendinin de uzattıkları ellerini teker teker tutup sıcak bir şekilde sıktı. “Angus sizinle mi?”

“Hayır!” Leala’nın cevabı kısa ve özdü, sonra utanmış gibi başını eğdi. “Hayır, onun... dükkânda işi vardı.” Derin bir nefes alıp neşeli görünmeye çabaladı. “Her şey yolunda, gerçekten. Savaştan önceki halimizden bile daha iyi durumdayız.”

“Hanımlar?” Uzun boylu, yakışıklı ve yaşlıca bir centilmen faytonun en üst basamağına durup kadınların dikkatini çekmeye çalıştı. “Artık yoluma devam etmem gerekiyor. Sizinle tanışmak harikaydı, eğer tekrar karşılaşacak olursak kendimi son derece talihli sayacağım.”

Büyük fayton hareket edince Alaina şaşkınlıkla iki kadına döndü. “Yabancı bir erkekle mi seyahat ettiniz? Cık, cık cık!”

“Tally’nin fikriydi,” diye karşılık verd, Leala, yanakları kırmıştı.

“Tabii ki öyle!” dedi Tally gururla. “Beyefendi de bu yöne doğru geldiği için faytonu paylaşabileceğimizi söyledi, ben de reddetmek için bir neden göremedim. Üstelik bu olayın ayıp karşılanacağı bir yaşta değilim. Artık yaptığım her şey yasal,ahlaki ve kesinlikle sıkıcı.”

“Nerede karşılaştınız?” diye sordu Alaina gülerek.

“Vapurdan indikten sonra St. Anthony’de bir otelde,” diye aceleyle cevapladı Leala.

"Kendisi bir kont ya da lord ya da öyle bir şey." Bayan Hawthorne umursamazca omuzlarını silkti. "Sonuçta bir centilmen işte."

Cole, hanımlara yolu gösteren Alaina'yı gülümseyerek seyretti, sonra basamakları inip Martin'in arabasının yanında durdu. Elini sıkıp selamlaştıktan sonra, Şerif Yardımcısı dirseğini koltuğun arkasına koyup güldü.

"Hanımlar kasabaya bu öğleden sonra vardılar ve sizin nerede yaşadığınızı öğrenmek için doğrudan bana geldiler. Benim de zaten buraya gelmem gerekiyordu, Şerif de onlara eşlik etmemi önerdi. Son derece kibar iki Güneyli hanımefendiye benziyorlar."

"Öyledirler," diyerek Martin'e katıldı Cole. Sonra adama tebensümle baktı. "Alaina'yla olan evliliğimizi, girişken olan hanımefendi ayarladı ya da en azından bizi bu evliliğe o özendirdi."

Şerif Yardımcısı, esas geliş nedeninden bahsederken ciddileşti. "Nehirde bir gemimizi daha kaybettik, Cole. Bu kez *Carrey Downs* ve hemen hemen yine aynı yerde."

"Tuhaf..." diye karşılık verdi Cole. "Gemileri onca zahmetle şelalelere kadar getirdikten sonra tutup da nehrin içinde bir şeye nasıl çarpabildiklerini anlayamıyorum."

"Geçen sene de iki gemimizi kaybetmiştik," dedi Martin. "Öküz arabası ve kürk ticareti için olmasa, gemi şirketi St. Anthony'den daha yukarı gitmekten vazgeçecekti. Gemilerin henüz izini bulabilmiş değiliz. Ne gören var, ne duyan."

Cole tahmin yürütmeye başladı: "Eğer bu gemiler şu anda nehrin dibindeyse, birkaç gün içinde parçalanırlar ve gereken ipuçları da ortaya çıkar. Umarım Mindy'nin amcasıyla ilgili olayı da çözersiniz."

"Nerede yaşadığını öğrendik. Gerçi pek bir şey bulamadık, yalnızca Mindy'yi almadan önce Missouri'de olduğunu, sonra da bu taraflarda odunculuk işi bulabilmek için etrafta dolandığını gösteren birkaç mektup. Ne kız haricinde bir akrabası, ne de herhangi bir yerde bir arkadaşı varmış. Ama bu olayın kaynağına inip gerçeği ortaya çıkarmaya kararlıyım."

“Bir dahaki sefere kasabaya indiğimde yanınıza uğrayacağım. O zamana kadar size iyi şanslar dilerim.”

Şerif Yardımcısı şapkasıyla selam verdikten sonra dizginleri vurup atları kasabaya inen yola doğru sürdü. Cole bir süre adamın arkasından baktı. Martin akıllı ve gerçekçi bir adamdı, tıpkı Carolyn gibi. Kasabada dolaşan dedikodulara kulak asmamıştı ve şimdi o dedikodular şöminedeki küller gibiydi, kimsenin ilgisini çekmiyordu. Ama Martin cevapların peşine düşmüştü. Sert ve azimli bir adamdı, asla kararsızlık yaşamaz, sarsak davranmazdı. Carolyn Darvey için iyi bir eş olabilirdi.

Akşam yemeğinden sonra iki yolcu erken saatte odalarına çekildiler; Cole ve Alaina da kol kola girip yavaşça odalarına geçtiler. Ev, Alaina'nın zamanla alışmak zorunda kaldığı gıcırtilar, tıkırtılar ve iniltiler dışında sessizdi. Cole'un odasına taşınıp Roberta'nın odasından uzaklaştıktan sonra, geceleri duyduğu bu seslerden rahatsız olmamaya başlamıştı. Yazın da Asker çoğu zaman, istediği gibi dolaşabilsin diye dışarıda bırakılıyordu. O yüzden, eğer kırmızı odadan yayılan sesler varsa bile, Alaina artık farkına varmıyordu.

Cole, karısının üstünü çıkartıp hazırlanmasını seyrederken adeta büyülenmişti. Alaina yatağa girip kocasını beklemeye başladığında, Cole hâlâ gömleğini pantolonunun içinden çıkarmakla meşguldü. Gömleğinin düğmelerini açarken, sırtını yastıklara yaslayıp saçlarını taramaya başlayan karısının göz kamaştırıcı güzelliğini seyretti. Gaz lambasının hafif ışığı, Alaina'nın başının etrafında parlak bir hale oluşturmuyordu, Cole onun bir melek olduğunu düşünüp gülümsedi.

Gömleğini sandalyeye koyup pantolonunu çıkarmaya başlamıştı ki, kapının hafifçe çalındığını duyup durdu ve üstüne robdöşambırını geçirdi. Kapıyı açtığında Leala'nın karanlık kordorda utana sıkıla ellerini ovuşturduğunu gördü.

“Leala! Bir sorun mu var?”

“Seni ve Alaina'yı rahatsız etmek istemezdim ama içeri girip birkaç dakika seninle konuşabilir miyim?”

“Elbette!” diyip kenara çekildi Cole. Alaina hemen terlikle-

rini giyip yatağın ucuna bıraktığı sabahlığını üstüne geçiriverdi. Leala'yı çok sevdiği sallanan sandalyesine oturtup rahat ettirdikten sonra odadaki masanın üzerinde duran sürahidten bir kadeh şarap koydu.

"Şarap tercihini hatırlıyorum, Leala Yenge." Kadehi uzatırken hafifçe güldü.

"Ah, Alaina, çocuğum, o akşam New Orleans'a geldiğinde beni nasıl ürküttüğünü bilemezsin. O kirli giysiler yok muydu! Güzelim saçların kısacık kesilmişti! Ve salonumda cürekâr bir Kuzeyli'yle birlikteydin!" Leala gülümsedi ve kibarca özür diler gibi elini Cole'un omzuna koydu. "Tam bir skandaldı. Ama görünüşe göre Kuzeyli'yi evcilleştirmişsin; saçların hiç olmadığı kadar güzel, ayrıca daha iyi giyinmeyi de öğrenmişsin. Savaştan galip ayrıldığını söyleyebilirsin."

"Çok kibarsın, Leala Yenge," diyen Alaina, başını kocasının göğsüne yasladı. "Ama korkarım bu değişikliklerin çoğunu Cole gerçekleştirdi. Alaina MacGaren hakkındaki bütün suçlamaları düşürdü ve Briar Hill de bizim oldu. Önümüzdeki sonbaharda gidip her şeyi gözden geçireceğiz, hatta Cole kışlarımızı geçireceğimiz bir ev yaptırmayı bile önerdi. Hayatımı yeniden eski düzene soktu, Leala Yenge."

Cole, karısının artık ince olmayan beline sarıldı. "Bozgunu kabul etmeyi reddeden, senin ruhundu aşkım, hem ayrıca..."

"Yeter!" Leala gülüp alaycı bir tavırla ellerini kaldırdı. "Tally sizin birbirinize deli gibi âşık olduğunuzu söylediğinde ona inanmamıştım ama görüyorum ki doğruyu söylemiş. Birbirinizin meziyetleri konusunda bir tartışmaya girmenize yol açmak istemem. Benim için bu kadarı yeterli, Alaina." Yeğeninin elini tuttu. "Eğer sizin için sorun olmazsa, Tally ve ben bebek doğana kadar burada kalmak istiyoruz. Bebeğinin üzerine kendi torunuymuş gibi titreyecek yaşlı bir kadını belki affedebilirsin bile."

Alaina bu isteği kesinlikle yanlış anlamayacağını ve canları isteyene kadar burada kalabileceklerini söylediğinde, Leala'nın gözleri doldu. Yaşlı kadın heyecanla içini çekti.

"Angus'ın o korkunç anlaşmada parmağı olmasından korkuyorum. Haksız mıyım?"

"Bunu ne ben isterdim, ne de Alaina," dedi Cole nazik bir sesle. Leala'nın mustarip olduğu acıyı dindirmek istiyordu.

"Ailemin sana yaptıklarından dolayı özür dilerim, Cole," diyerek özür diledi Leala, canı sıkılmış bir biçimde. "Ayrıca Angus'ı ve hatta Roberta'yı da affetmeni istiyorum... Tabii eğer affedebilirsen."

"Artık Alaina'yla birlikteyiz ve benim için de tek önemli olan bu. Diğer her şey geçmişte kaldı ve unutuldu," diye cevapladı Cole kibarca.

"Teşekkür ederim, Cole." Leale belli belirsiz gülümsedi. "Kızım kendi istek ve arzularının peşine bu denli düşmeseydi, ne kadar muhteşem bir kocayla evli olduğunu fark ederdi."

Leala'nın bir kez daha heyecanlandı. "Ama bu gece buraya gelmemin sebebi bu değil. Beni çok rahatsız eden bir görevim var." Elleri titriyordu. Konuşmaya devam etmeyi denedikten sonra, şarap kadehini kafasına dikti. Hafif şarap boğazını yakmış gibi öksürdü. "*Sacré bleu!*"¹⁸ diye söylendi. "Tanrım!"

Kendine geldiğinde elleriyle dizlerini kavradı, dik oturmaya çalıştı ve derin bir nefes alıp kararlı bir şekilde konuşmaya başladı:

"Bir süre önce evde tamamen yalnız kalınca dükkâna yardım etmeye karar verdim. Tanrı biliyor, oranın iyi bir temizlenmeye ihtiyacı vardı. Temizlik sırasında Angus'ın masasının altında sakladığı eski teneke kutular buldum. Bu kutuların birinin içinde de şöyle bir şeyle karşılaştım."

Geceliğinin katlarının arasından kalın, kahverengi bir paket çıkartıp Cole'a uzattı. Cole paketi açıp içine baktıktan sonra içindekileri yatağa boşalttı. Yepyeni banknotlar yatağın üzerinde yeşil bir tepecik oluşturmuştu.

Cole'un sesinden ne kadar şaşırıldığı anlaşılıyordu, "Burada on, hatta on beş bin dolardan daha fazlası olmalı."

"Hemen hemen yirmi," diye düzeltti Leala. "Paraları dükkânda, Roberta'nın Angus'a yolladığı mektupların arasında buldum. Paraların babasında durmasını ve onları gizli bir yere koymasını istemiş. Bankaya koymamasını tembihlemiş. Para-

¹⁸ *Sacré bleu*: Fransızca bir hayret ya da öfke nidası -ed.n.

nın her kuruşunu kazandığını ve New Orleans'a döndüğünde geri alacağını söylemiş. Ben... Angus'ın üstüne gittim ve çok kötü tartıştık. Senin bir hırsız olduğunu ve Roberta'nın senden aldığı her şeyi sonuna kadar hak ettiğini düşünüyor. Roberta'nın ölümünün intikamını bir şekilde almak için bu parayı kullanacağına yeminler etti. Söylediklerini hiç anlamadım." Leala utançla başını eğip ellerine baktı. "Sonra valizimi topladım, dükkândan biraz para ve bu paketi alıp Tally'nin evine gittim. Bunu sana geri getirmek zorundaydım, Cole. Roberta'nın hırsız olduğu ve kendi kocasından para çaldığı fikrine dayanamıyorum. Roberta'nın umduğu gibi biri olmadığını biliyorum ve ikinizin başına açtığı sorunlar yüzünden kendimi suçlayıp durmaktan kendimi alamıyorum."

Leala hicırıklara boğulurken, Alaina yanında diz çöküp kolunu kadının omuzlarına doladı. Kendisi de ağlamaya başlamıştı.

"Leala Yenge," dedi Alaina sakın bir sesle. "Kendini bu kadar suçlamamalısın. Savaş birçok insana zalimce davrandı. Roberta daha iyi şeyler umut ederken hayatının baharında savaşın zulmüne uğradı. Bunun üstesinden gelemedi."

Leala yaşlarla dolu gözlerini Alaina'ya çevirdikten sonra yanağın şefkatle okşadı. "Teşekkür ederim, Alaina. Artık benim için bir evlattan farklı değilsin."

Bir mendil çıkarıp derin bir nefes aldı. "Bu çok ağır bir yükü." Alaina'ya gülümseyip omuzlarını dikleştirdi. "Ama şimdi kendimi çok daha iyi hissediyorum. Sanırım artık iyi bir gece uykusu çekebilirim."

Alaina yengesiyle birlikte kapıya doğru ilerledi.

"İyi geceler, tatlım," diyerek Alaina'yı öptü Leala. "Hem senin için hem de bebeğin için dua edeceğim."

Alaina yatağa geri döndüğünde, Cole'u şiltenin üstündeki paralara çatık kaşlarla bakarken buldu. Kocasını çenesini ovuşturup konuşmaya başladı:

"Benim haberim olmadan Roberta'nın bu kadar çok para almış olmasına ihtimal vermiyorum! Hem bu paralar çok yeni. Bu kadar yenisini ta..." Durdu, aniden aklında şimşekler çakmıştı. Odadan çıkıp, Alaina'yı kendi şaşkınlığıyla baş başa bıraktı.

Önce merdivenlerden inen ayak sesleri, sonra da çalışma odasının kapısının gıcirtısı duyuldu. Cole hemen sonra geri döndü ve elindeki üç adet on dolarlık banknotu gösterdi.

"Bu paralar bahçıvanın," deyip paraları kendi yastığının kenarına koydu. Bir tabure çekip oturdu ve yatağın üzerinde esrarengiz bir bulmacayı çözer gibi paraları sıra sıra dizmeye başladı. Sonra hepsini destelere ayırdı; her deste kalın, sert ve yeniydi. Yalnızca sonuncusu sanki ortadan ikiye katlanıp o şekilde taşınmış gibi bombeliydi. Alaina'ya gösterdi.

"Bu paralar katlanmış, sonra da muhtemelen cebe ya da cüzdana konmuş olabilir. Bükülmüş kenarlarını görüyor musun?" Cole kafasını kaldırıp bakınca Alaina başıyla onayladı, ama gözlerinde hâlâ büyük bir hayret ifadesi vardı. "Bak şimdi." Üç onluğu kaldırıp aynı destenin arasına koydu. Paralar tıpkı diğerleri gibi kıvrıldı. "Ayrıca bu üçünün seri numaraları da diğerlerine uyuyor. Hepsi ardışık."

"Ama bu ne demek oluyor, Cole?"

"Bu demek oluyor ki, muhtemelen Roberta da bahçıvan da bu paraya dokunmuşlar."

"Peki senden almadılarsa, nereden buldular bu parayı?"

"Bu benim de merak ettiğim bir soru. En iyi ihtimalle birkaç tahmin yürütebilirim, o kadar."

Kalkarken bütün paraları topladı ve şöminenin üzerine koydu. Giysilerini çıkardıktan sonra yatağa yattı ve ellerini başının altına koyup düşünceli bir şekilde tavandaki gölgeleri seyretmeye koyuldu.

"Martin adamın Missourili olduğunu söyledi," dedi, kendi kendine sesli düşünerek. "Eğer oradaki trenleri soyan çetelerden birine üyeyse, çaldıklarının bir kısmını buraya getirmiş olabilir."

"Peki Roberta bu paraları ondan almayı nasıl başardı? Sence bahçıvan Roberta'yla sevgili miydi?"

"Roberta'nın ailenin bahçıvanına tenezzül edeceğini sanmıyorum. Üstelik adam pis, yaşlı ve çelimsizdi, kesinlikle onun tipi değildi. O adamdan nefret ederdi!"

Karısının sıcak vücut kendisine doğru yaklaşarak küçük, ince kemikli elini göğsünde ve göbeğinde dolaştırdı.

"Kuzeyli?" Alaina'nın nefesi omzunu gıdıklıyordu. "Bütün gece Roberta'yı ve parayı mı düşüneceksin? Yoksa beni öpüp kıskançlığımı giderdikten sonra, şişkin bir karınla bile hayatının ışığı ve aşkı olduğuma mı inandıracaksın?"

Cole gülümseyip lambayı söndürdü, sonra da karısına sarılıp burnunu öptü. "Sen benim her şeyimsin, Alaina MacGaren Latimer. Ayrıca çocuğumu karnında taşıırken seni çok güzel bulduğumu kanıtlamak için, yıllar boyunca karnından çocuğu eksik etmeyeceğim."

Alaina kafasını arkasına yaslayıp parlak gözlerle kocasına baktı. "Her sene çocuk mu yapacağız, Bay Yanki?"

Cole soruyu bir süre düşündükten sonra, o çok sevdiği yüze bakıp gülümsedi. "Yani, hemen hemen her sene."

★ ★ ★

Ertesi sabah erkenden Cole parayı Şerife götürüp teorisini Martin'e anlattı. Ne var ki banknotlar yapbozun yalnızca bir parçasını oluşturuyor, diğer yetersiz ipuçlarından daha fazla bir çözüm sunmuyordu. Bu olayın yavaş yavaş unutulmasıyla birlikte haziran ayının son günleri Alaina için bir rüya gibi geçip gitti. Bayan Hawthorne ve Leala sürekli onun yanında zaman geçiriyor ve yaptığı her hareket, iki yaşlı kadın tarafından, bebek için uygun olup olmadığına göre değerlendiriliyordu.

Karını daha da şişmiş, yürümek daha da yorucu olmaya başlamıştı. Doğum için gittikçe sabırsızlanıyor, her şeyin tastamam olması için her gün bebek odasını inceliyordu. Cole adamlara kır evinin bahçesini temizletmiş, babasının eski muayenehanesinde hasta kabul etmeye başlamıştı. Bracgar da bunun üzerine, hastalarının bazılarını Cole'a kaptırdığı için şikâyet gelmiş, üstünkörü bir görüş alışverişinden sonra da Alaina'nın gebeliğinin gerektiği gibi gittiği konusunda mutabık kalmıştı. Yaşlı hanımefendileriye, etkili konuşma yeteneği ve net siyasi düşünceleriyle tamamen büyülemişti.

Alaina için çok güzel günlerdi, her anı canlılık ve coşku içinde geçiyordu. Prochavski ailesi de kuzey ormanlarından kısa

bir ziyarete gelmişti. Rakamlara bakılacak olursa, kereste işi bir hayli kârlı olmuştu. Bu işe gelecek kış mevsiminde de devam edilecekti.

Darvey ailesi malikânede bir akşam yemeğine davet edildiklerinde, Güneyli misafirlerle tanışmalarını sağlayacak olan bu şansı memnuniyetle kabul etmişlerdi. Haftalarca yan yana oturduktan sonra, Cole karısını istemeye istemeye masanın başındaki yerine oturtmuş, kendisi de masanın diğer başındaki kendi yerine geçmişti. En azından oradan Alaina'yı çok daha iyi görebiliyordu; ayrıca Braegar da ilk kez Cole'un sağ tarafındaki sandalyeye oturmayı tercih etmişti.

Carolyn o gece malikânedeki Cole'un değişmiş olduğunu fark etmenin şaşkınlığıyla ayrıldı. Cole yine o eski Cole olmuştu: yumuşak huylu, sakin, güler yüzlü... Dahası da vardı aslında. Alaina'ya olan ilgisi, bakan her göz tarafından kolayca fark edilebilirdi. Ama değişim bununla da sınırlı değildi. Hayatını paylaşan kadın sayesinde artık tam bir bütün olmuştu. Kendine güveni yerine gelmiş, özgürleşmişti. Çabucak parlayıp sert konuşmalar yapan o adam gitmiş, birden hayat gözüne muhteşem görünmeye başlamıştı. Alaina'dan şüphelenmiyordu çünkü Alaina böyle bir şeye olanak vermiyordu. Yine çok yakışıklı bir adama dönüşmüştü ve onun yanında Alaina da, hamileliğinin son demlerinde olmasına rağmen, son derece zarif bir kadın olarak kendini gösteriyordu.

Ertesi gün akşam yemeği yerlerken, yemek salonunda boğuk bir hırıltı sesi duyulunca, bütün gözler kapının eşiğinde pineklemekte olan Asker'e çevrildi. Asker başını kaldırıp kulaklarını dikti.

"Biri geliyor," dedi Cole.

Bir süre sonra, atların hızla eve yaklaşan toynak sesleri Cole'un sözlerini doğruladı. Latimerlar ve iki ziyaretçisi sessizlik içinde beklemeye başladılar. Ağır ayak sesleri verandaya yaklaştı ve gürültülü bir şekilde kapıya vuruldu. Miles kapıyı açtığı anda, Angus Craighugh'nun hırçın sesi duyuldu: "Bana burasının Binbaşı Latimer'ın evi olduğu söylendi. Doğru mu?"

"Doktor Latimer ve Bayan Latimer burada yaşıyor, bayım."

Miles üstü başı harap durumdaki kırmızı yüzlü adama iğrenir gibi baktı. Patronunun evine böylesi kaba bir tavırla gelen hiç kimse asla centilmen olamazdı. "Doktor Latimer'ı mı görmek istiyorsunuz?"

Kocasını eve girdiğinde Leala şaşkınlıkla ayağa kalkıp yeniden oturdu. Ellerini kavuşturup diğerlerine baktı. Yengesinin tedirginliğini sezen Alaina hemen kalkıp yemek salonunun geniş kapısına doğru yürüdü gitti.

"Angus Amca?" diye sordu sakince. Amcasının saç baş birbirine girmiş halini görünce çok şaşırıldı. Daha önce onu hiç bu kadar zayıf görmemişti. Bitkin görünüyordu. Görünüşe bakılırsa uzun ve zor bir yolculuk yapmıştı. Saçları bir süredir taranmamış gibi karmakarışık duruyordu. Başında şapka yoktu. Genelde iyi giyinen bir insan olduğu halde, şu anda korkunç görünüyordu. Gömleğinin açık yakasındaki boyunbağı gevşemişti, ayakkabıları ise aşınmış ve kirliydi.

Alaina'nın sesini duyunca döndü ve heyecanlı bakışlarını yengesinin şişkin karnına çevirdi. Yüzü kızardı, gözleri yuvalarından fırlayacak gibi bakıyordu. Yavaş adımlarla yaklaşıp öfkeyle konuşmaya başladı:

"Seni küçük pis fahişe! Bakıyorum da hemen koynuna girmişsin adamın!"

Masadan kendisine yönelen dehşet dolu bakışlardan habersizdi, ama hıncını çıkarmak için elini havaya kaldırdığında arkadan gelen hızlı ayak sesleri salonda yankılandı. İki güçlü el adamı tutup Alaina'dan uzaklaştırdı.

"Bir daha sakın karıma el kaldırma," diyerek uyarıda bulundu Cole. "Eğer kendini kaybetmiş bir aptal olmasaydın, şimdi hemen burada senin icabına bakardım. Misafir olmanın ayrıcalıklarını kötüye kullanıyorsun, ki bunu kendinde hak görüyor olabilirsin, ama bunu kesinlikle kabul etmiyorum, zira senin evinde kötüye kullanılıp bekâretini kaybeden insan, sandığın gibi Roberta değildi. Sersemlemiş aklımla, hepimizin pişman olduğu o evliliği bana kabul ettirmene izin verdim. Şimdi seni uyarıyorum, bayım, buradaki herkesin iyiliği için, bundan böyle bu eve ya da mülklerimin herhangi birine girdiğinde diline

ve kendine hâkim olacaksın. Özellikle de karıma saygıda kusur etmeyeceksin!"

"Bir hırsızla bir fahişeye asla saygı göstermeyeceğim!" diye bağırdı Angus.

Cole'un gözleri tehlikeli bir biçimde kısıldı. "Sözlerine dikkat et. En değer verdiğim şeye iftira atıyorsun. Alaina kendisiyle beraber olduğumda bakırcydı, ayrıca kendisine ait olmayan tek bir kuruşa bile el sürmedi!"

"Hırsız olan sensin!" diye kükredi Angus.

"Ah, Angus, vazgeç artık!" Leala ellerini ovuşturarak feryat etti. "Hırsız olan Roberta'ydı. Parayı Cole'dan o çalmış!"

"Para ondan çok daha uzun süre önce çalınmıştı! New Orleans'ta nehir gemisinden çalınan Yanki maaşlarının bir parçasıydı. Beni duymadın mı?"

"Sanırım bunu uzun uzadıya konuşmamız gerek, Angus," diyen Cole, adamı kolundan tutmak için elini uzattı.

Angus ise, "Benden uzak dur!" diye bağırdıktan sonra, belindeki küçük tabancayı çekti. Cole da bunun üzerine hızla adamın elini tuttu ve tabancayı tavana doğrultana kadar boğuştu. Diğer eliyle de adamı yakasından kavradı.

"Angus! Beni dinle!" diye bağırdı. "Bana daha önce de silah doğrultmuştun. O zaman silahı elinden alıp gerçeğin peşine düşmedim diye sonradan çok pişman oldum. Roberta'nın sana yolladığı paranın benim olmadığını anlamalısın. Geçtiğimiz ilkbahar mevsiminde gül bahçesine gömülü bir erkek cesedi bulduk, onda da aynı paralardan var. Roberta'nın parayı ondan aldığından şüpheleniyorum ama adamın parayı nereden bulduğunu bilmiyorum."

Angus'ın öfkesi dincek gibi değildi. "Şimdi de kızımın adını lekelemeye çalışıyor!"

"Bu kadar bağırip çağırman yetti Angus, buna daha fazla hoşgörü göstermeyeceğim." Cole adamın elindeki tabancayı çekip şömüne rafına koyarken Leala sandalyesinden kalktı.

"Ben de göstermeyeceğim!" Yaşlı kadın kocasıyla yüzleşmek için masadan ayrılırken öfkeden deliye dönmüş gibiydi. Angus kapının yanındaki boş bir sandalyeye yığıldı; yüzü buruşmuş,

öfkesi bozguna dönüşmüştü. "Buraya kadar benim peşimden geldin, çileden çıkmıştın çünkü Cole'a karşı kullanacağın parayı almıştım. Gecenin köründe atının üstünde tüm o yolu erkeksi bir intikam duygusuyla kat ettin! Sonra da kendini sevdiği adama verdiği için Alaina'ya el kaldırdın. Roberta benim de kızımdı, Angus, hem de çok güzel ve zarıftı. Ama onun iyi kalpli olmadığını farkına varmalısın, Angus. Kızımız hakkındaki tüm yüce gönüllü düşüncelerimiz asılsızdı. Roberta, Cole'u kandırdı. Alaina'yı kandırıp kullandı. Bize de aynı şeyi yaptı. Şimdi buraya vahşi bir amaçla geliyor ve kocam olduğunu iddia ediyorsun. Peki geçtiğimiz sene boyunca kocam neredeydi? Geceleri eve gelmeden önce meyhane meyhane gezip, eline geçen her içkiyi içen o sarhoş adam mı? Her gece nefesi buram buram viski kokan, tökezleyerek odamıza giren o adam benim kocam mıydı? Hiç sanmıyorum." Yavaşça kafasını salladı. "O gördüğüm ama tanımadığım bir yabancıydı."

Gözleri yaşaran yaşlı kadın, düzensiz bir nefes aldı. "Belki Roberta kendini o genç erkek arkadaşlarından birine... verdiğinde bu kadar merhametli davranmasaydım..."

Angus şaşkınlıkla karısına baktı.

"Ah, evet, onun Cole'un yatağındaki... bakire olmadığını biliyordum. Bana daha önce erkek arkadaşından bahsetmişti; bir daha yapmayacağına dair söz verdiği için, ben de sana söylememiştim. Onun hakkında, bana acıdan başka hiçbir şey vermeyen birçok şey daha biliyorum. Ama Angus..." Kocasıyla tekrar göz göze gelene kadar bekledi. "Onu tatlı, güzel bir çocuk olarak hatırlayacağım ve diğer gerçekleri unutmak için elimden geleni yapacağım."

Bayan Hawthorne, Leala'nın yanına gelip hıçkırıklara boğulan kadını göğsüne bastırdı. Angus kadının bakışlarını üzerinde hissedince başını kaldırdı.

"Sen de mi Tally?" diye söylendi.

"Sanırım kederin gözlerini kör etmiş, Angus. Kendine acı-maktan ne kadar çabuk vazgeçersen, hayattan zevk almaya o kadar çabuk başlarsın. Leala haklı. Yaraları unut. Geçmişini değiştiremezsin. Çukurundan çık ve hayatının geri kalanını bir anlamı varmış gibi yaşa."

“Anlamı yoksa neden varmış gibi davranayım ki?” diye karşılık verdi Angus, dokunaklı bir sesle.

Tally kafasını çevirip adama baktı. “O senin seçimin Angus. Aynı fikirde değiliz diye bizi suçlama.”

“Cole?” Alaina’nın ağlamaklı sesini, hemen kafasını çevirip bakan kocası dışında kimse duymadı. Cole karısının kapının yanında çömelmiş, bir eliyle karnını tuttuğunu görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. “Cole, sanırım geliyor.”

Eğilip karısını kollarına aldığı anda, salonda telaşlı bir koşuşturma başladı. Arkasına dönüp Bayan Hawthorne’la göz teması kurdu.

“Tally, ev ahalisini benim için uyandırıp hizmetkârlara Bayan Latimer’in doğum vaktinin geldiğini söyler misiniz? Onlar ne yapmaları gerektiğini biliyorlar.”

Cole karısını ve karnındaki narin yükü kaldırıp merdivenleri çıktıktan sonra, omzuyla yatak odasının kapısını açtı. Arkasından koşan ayak sesleri duyuldu ve arkasına hafifçe döndüğünde, Leala’nın gözyaşlarını silerek içeri girdiğini gördü.

“Örtüleri kaldırın,” dedi ve söyleneni alalecele yapan Leala’yı bekledikten sonra Alaina’yı nazikçe serin çarşafların üstüne yerleştirdi. Ceketini ve yeleşini çıkarıp yana fırlattı, sonra da boyunbağını çıkartıp gömleğinin yakasını açtı.

“Temiz bezlere ihtiyacın olacak, Cole,” dedi Leala. “Nerede bulabilirim?”

“Şurada.” Cole banyoyu işaret edip ayağa kalkarak karısının ayakkabılarını ve çoraplarını çıkardı.

Alaina karnı gerginleştikçe dudağını ısırıp kasılıyordu. Kısa bir süre sonra acısı zayıflayınca derin bir iç çekti. Kocasının ilgisine şefkatle gülüp yanağını okşadı.

“Seni seviyorum, Cole.”

Cole karısının parmaklarını yakalayıp dudaklarına bastırdı. “Tir tir titriyorum, Alaina. Şimdiye kadar onlarca bebeğin doğumunu gerçekleştirdim ama hiçbirini beni bu bebek kadar korkutmamıştı.”

“Her şey olması gerektiği gibi olacak, Yanki,” dedi Alaina, gözlerinde parlayan aşkla. “Eğer hata yapacak olursan...” dedi şakacı

bir tavırla, "ben hatanı düzeltirim. Dünyaya gelen bir çocuğumuz var, Doktor Latimer ve bunun üstesinden beraber geleceğiz." Bakışları yumuşacıktı. Fısıldamaya devam etti: "Sana güveniyorum... Hem de herkesten çok."

Böylelikle cesareti yerine gelen Cole, acı içinde olmasına rağmen bu acısına galip gelip kocasına gülümsemeye çalışan bu güzel kadına karşı kalbine ve duygularına söz geçiremiyorsa da, bilgisinden ve deneyimlerinden yararlanarak elinden geleni yapacaktı. Bayan Hawthorne ve Leala odada doğum için hazırlık yaparken, Cole, şömine rafındaki saatten ve yavaş yavaş açık maviye bürünen gökyüzünden habersiz, karısının incecik ellerini tuttu.

Acı veren sancılar yeniden tüm bedenini sararken Alaina kocasının gösterdiği gibi yatak başının demirlerine tutundu. Sonunda bebeğin kafasının kayıp içinden çıktığını hissettiğinde, yüzüne büyük bir zafer sevinci yerleşmişti bile. Nefes nefeseydi, rahatlamaya çalışıyordu; bebeği tamamen içinden çıkarabilmek için son bir kasılmanın daha gelmesini bekliyordu. Sonra daha önceden hiç duymadığı cılız bir ağlama sesi duyuldu. Bu sesin ilk göz ağrısından geldiğini anlayınca ürperdi.

Cole bir eliyle karnına bastırırken, diğer eliyle çocuğun kafasını tutuyordu. "Gayet iyi gidiyoruz, Alaina. Şimdi daha çok ıkn. Geliyor."

Çocuğun doğumuyla birlikte tüm acısı benliğinden uçup giderken, Alaina, Leala Yenge'nin sevinç çığlıklarını duydu.

"Bir kız!"

"Çok güzel bir kız hem de!" diye hağırdı Bayan Hawthorne büyük bir mutlulukla.

Cole iki eliyle kızını kavradı ve annesinin karnına koyarken büyük bir neşeyle gülümsedi. Sorgulayan gözlerle karısına baktı. "Glynis Lynn Latimer olsun mu?"

Alaina elini kaldırdı ve avaz avaz ağlayan bebeğe tereddütle dokundu. Gözyaşlarını savuşturduktan sonra, "Annemin adını mı vereceğiz?" diye sordu.

Cole başını salladı, "Uygun olur diye düşündüm."

"Glynis Lynn Latimer," diye tekrarladı Alaina yumuşak bir sesle. "Kulağa çok hoş geliyor."

Kırk İkinci Bölüm

Angus Craighugh aile üyeleri tarafından unutulmuştu. Kâhya sabırlı bir şekilde Angus için bir pijama bulup, Peter'ı da banyo hazırlaması için yolladıktan sonra adamı misafir odalarından birine götürmüştü. Odasının sessiz, karanlık yalnızlığında Angus'ın düşünecek çok zamanı oldu. Hayatında hiç bir kadına el kaldırmamıştı, ama daha birkaç saat önce, yeğenine, hem de hamile olmasına rağmen neredeyse tokat atacaktı. Telaşlı sorularına karşılık olarak kâhya, Alaina'nın erken doğum yapmadığı konusunda kendisine güvence vermiş olsa da, Angus doğum sancılarına kendisinin neden olduğu düşüncesiyle hâlâ endişe içindeydi. Acı içerisinde, Latimerların odasından gelecek bir haber bekliyor; Cole'un, evinde kalmasına izin vererek oldukça kibar ve merhametli bir davranışta bulunduğunu düşünüyordu.

Sabahleyin salonda diğerlerinin gecikmiş uykularından uyanmalarını beklerken, hizmetkârların heyecanlı fısıltılarını duydu.

"Bir kız!" "Küçücük!" "Sağlıklı!" "Bayan Latimer iyi." "Uyuyor!"

Tanrı'ya şükürler olsun, diye düşünerek, ellerini dizlerinin üzerinde sıkıca kenetledi. Eğer yolunda gitmeyen bir şey olsaydı kendini asla affetmeyecekti.

Salonun açık kapısında birinin durduğunu sezince, bakışlarını yavaşça o yöne çevirdi. Muslin kumaştan bir elbisenin içinde, koyu renk parlak saçları ve ısıltılı gözleriyle utangaç utangaç kendisine bakan yedi yaşlarında, zayıf bir kız çocuğuydu bu.

Angus göz kırpıp koltuğunda yavaşça arkasına yaslandı. Kü-

çük kız Roberta'nın çocukluğuna çok benziyordu. Mindy kapının eşiğinden girip Angus'ın karşısındaki bir koltuğa oturduktan sonra, ellerini kibarca kavuşturup iri ve güzel gözleriyle adama baktı.

Angus boğazını temizleyip kısa ve kalın parmaklı ellerini pantolonuna sürttü. "Seni daha önce burada gördüğümü hatırlamıyorum."

Mindy kafasını merakla kaldırıp yavaşça gülümsedi. Kendisi de onun için aynı şeyi söyleyebilirdi.

"Ben... Bayan Latimer'ın amcasıyım," diyerek kendini tanıttı Angus.

Mindy koridordaki valize doğru bakıp burnunu kaşıdı. Angus oturduğu koltukta öne doğru eğildi.

"Sen kimin kızıydın peki?"

Çocuğun koltuğunun yanındaki yuvarlak masada oval çerçeveli, küçük bir fotoğraf vardı. Küçük kız fotoğrafı işaret edip utangaç bir tavırla gülümsedi. Angus fotoğrafa daha yakından bakmak için ayağa kalktıktan sonra merakla kaşlarını kaldırdı. Bu Cole'un ve Alaina'nın birlikte çektikleri bir fotoğrafı. Koltuğuna geri döndü ve Miles'ın ~~durup~~ boğazını temizleyerek dikkatini çekmesine kadar kıza baktı.

"Bayım, Annie kahvaltınızı şimdi mi etmek istersiniz diye soruyor. Diğerleri hâlâ uykuda. Bir tek siz ve küçük kız varınız."

Angus çocuğa baktı. "Bana kahvaltıda eşlik eder misin?" Merak içerisinde bir cevap bekledi ama küçük kız elini dudaklarına götürüp utangaç bir tavırla kıkırdamakla yetindi.

"İsmi Mindy, bayım," dedi Miles. "Ondan bir şey duyamazsınız. Bahçıvan onu buraya getirdiğinden beri hiç konuşmadı."

"Bahçıvan mı?"

"Amcası efendim, ama korkarım ki vefat etti. Doktor Latimer'la Bayan Latimer da çocuğu eve aldılar. Zavallı bir yetim."

Angus ayağa kalkıp çocuğa ellerini uzatarak onu kahvaltıya davet etti. "Benim de bir kızım vardı." Konuşurken gözlerinin içinde sıcak bir parıltı oluşmuştu, uzun zaman önce uçup giden bir yaşam belirtisiydi bu. "Tıpkı senin gibi çok güzeldi."

Mindy yemek salonuna kadar Angus'ın yanında yürüdü, küçük eli adamın avucundaydı. Adam başını eğip kıza baktığında, kız da başını kaldırıp gülümsedi. Angus için iyi bir başlangıçtı bu.

Glynis Lynn ilk öğleden sonrasını babasının büyülenmiş bakışlarının altında geçirdi. Cole meslek hayatı boyunca hiç bu kadar güzel bir bebek görmemişti. Elbette, bebeğin kendisine ait olması onu bir şekilde önyargılı kılmış olabilirdi, ama yine de bunu herkesle tartışabilirdi.

Beşiğin yanındaki yataklarında yatan Alaina'ya baktı. Alaina gri gözlerini yavaşça açtığında, kendisine gülümseyerek bakmakta olan kocasını gördü.

"Burnu ve ağzı tıpkı sen," dedi Cole şefkatle.

Alaina'nın dudaklarında yumuşak bir tebessüm belirdi. "Nerden anladın?"

Cole beşiğin etrafından dolaşıp yatağın kenarında karısının yanına oturdu. "Çünkü sana benzemesi en büyük arzum."

"Arzuladığın her şeyi elde eder misin peki?"

"Seni elde ettim ya," dedi Cole, sanki bu cevap tartışmayı başlamadan bitirmeye yetermiş gibi. "Seni elde etmek benim en büyük arzumdu."

Kapı utangaç bir şekilde çalındı, Cole kapıya gittiğinde kordorda bekleyen Angus'ı gördü.

"Yüzbaşı Latimer... Şey, yani Binbaşı... Doktor Latimer..."

"Cole'u dene," dedi Cole misafirine.

"Cole." Angus başını salladı ve az da olsa özgüven kazandı. "Bütün gece, sonra da bütün sabah düşündüm ama işin içinden çıkamadım. Para... Roberta... Tanıştığımız günden beri olup biten her şey. Düşünüp durdum ama gerçekten işin içinden çıkamadım. Ben de dua etmeye başladım..." Güldü. "Uzun zamandır dua etmemiştim. Ama sanırım zihnimin berraklık kazanmasına faydası oldu. Ne kadar aptalca davrandığımı şimdi anlıyorum ve bu aptallığım için, Alaina'yı incittiğim için özür diliyorum. Affına sığınıyorum."

Cole gülümseyip elini uzattı. Angus'tan bu sözleri duyacağını hiç tahmin etmemişti. El sıkışarak başladıkları yeni dostluk-

ları, ilk günden beri aralarında olan tek doğru şeydi. "Ara sıra hata yapmak insanın doğasında vardır. Korkarım ben de hatalarımdan çok çıktım. Ama hata yapmasak, bilgece davranmayı nasıl öğrenebilirdik ki?"

Angus eliyle sakallı yanağını ovuşturdu, yine kafası karışmış gibiydi. "Sanırım..." Durdu, sonra yine güldü. "Sanırım gidip biraz Leala'yla konuşacağım."

Cole onaylayarak başını salladı. "Bilgelik diye *buna* derim ben!"

★ ★ ★

Craighughlar ve Bayan Hawthorne bebeğin dünyaya gelmesinden bir hafta sonra evlerine döndüler. Angus karısının peşine düşmek için dükkânını bırakıp gelmiş, Leala da kocasının işini ikinci plana itmesinin evlilikleri boyunca çok nadir görülmüş bir şey olduğunu kendi kendine itiraf gülümsemişti. Angus, Mindy'yi öyle çok sevmişti ki, yola çıkarlarken Latimerların bir an önce onları ziyarete gelip yanlarında Mindy'yi de getirmelerini istemişti.

Onların ziyaretinden ve Glynis Lynn'in doğumundan sonra ev Alaina'ya daha az kasvetli görünmeye başlamıştı. Ağustosun bunalıcı sıcakları bastırmış, güneş en tepedeki yerini almıştı. Kuru rüzgârlar uçurumdaki malikâneyi adeta fırına çeviriyordu. Her zaman soğukkanlı olan Miles bile ter içinde kalmıştı, ama Alaina sıcakla nasıl başa çıkacağını biliyordu. Korsesini gevşetip kollarını kıvırdıktan sonra annelik ve eşlik görevlerine girişti.

Tepedeki malikânenin aksine, karaağaçların gölgesindeki kır evi serindi. Alaina'nın Mindy'yi ve Glynis'i alıp gününü Cole'un yanında, kır evinin gölgeli odalarında geçirme isteği gittikçe artıyordu. Evin köşe bucak temizlenmesini emredip, mobilyaların elden geçirilmesine yardımcı olmuştu. Kır evinin sağlam bir atmosferi vardı. Döşemelerin bir kısmı meşe ağacından, bir kısmı da mutfaktaki gibi levha haline getirilmiş taştandı. Tepedeki malikânenin pencereleri en ufak esintide bile gürültüyle sallanırken ve küçücük bir kelebeğin çarpmasıyla kırılacakmış

gibi dururken, kır evi dayanıklı ve güvenliydi. Dışarıda kuvvetli bir rüzgâr da olsa, fırtına da olsa, yakıcı bir sıcak ya da dondurucu bir soğuk da olsa, insan bu evin içindeyken hava durumunu unutuyordu. Çok uzun yıllar boyunca ayakta kalması için ev büyük bir özenle inşa edilmişti ve Alaina evin muazzam dinginliğine gönülden bağlanmıştı. Tepedeki malikânede zerresi bulunmayan bu zevkli dekorun içinde kendini daha çok evinde hissediyordu.

Bir akşam yemeğinde Cole, Alaina'nın kır evine olan düşkünlüğü sebebiyle oraya taşınabileceklerini söyledi.

Cole'un bu sözlerinden sonra, Alaina kocasının içini okuduğundan şüphelendi ve coşkun hislerini bastırmaya çalışarak cevap verdi: "Bence bu çok iyi bir fikir, Yanki."

Cole bu sırada Bayan Garth'a, her akşam yemeği sonrasında içtiği konyayı doldurması için işaret etti. Kadın biraz önce duydukları karşısında düşüncelere daldığı için, patronunun konyak beklediğini anlamamıştı. Görüntüye bakılırsa, biraz önce alınan kır evine taşınma kararı, kadını Alaina'dan bile daha çok etkilenmişti.

"Özür dilerim efendim," dedikten sonra kadehe az miktarda konyak koydu. Cole kısa süre önce kadını konyak kadehini ağzına kadar doldurma alışkanlığından vazgeçmesi için azarlamıştı. Artık kahvesini bile içine hiçbir şey eklemeyi içmeyi tercih ediyordu.

"Peki kır evine taşındıktan sonra burayı ne yapacağına dair hiç düşündün mü?" diye sordu Alaina masadaki yerinden. Sandalyesi artık Cole'un kiyle yan yanaydı.

"Düzgün bir hastaneye çevrilebilir diye düşünüyorum, şimdiye kadar gördüğüm çoğu hastaneden çok daha iyi olacağı kesin."

Bu sırada içki sürahisi kadehe çarpıp masaya konyak sıçrattı. Eline aldığı bir bezle, döküleni hemen silen Bayan Garth, masa örtüsünü kirlettiği için özür dileyip salondan çıktı. Cole kaşını kaldırıp merakla kadının arkasından baktı. Ama artık salonda yalnız olmalarını fırsat bilip kucığına oturan karısı, bütün dikkatini üstüne çekmeyi başardı.

"Ah, Cole, bence bu harika bir fikir!" dedi Alaina hevesle. Kollarını kocasının boynuna dolayıp devam etti: "Braegar sana yardım edebilir. Yarın hizmetkârlarla birlikte eşyaları aşağıya, kır evine taşımaya başlayabiliriz. Hafta sonuna kadar da taşınmış oluruz. Sonra marangozlar gelip buradaki bazı duvarları yıkarak koğuşlar için alan açabilirler. Sen de kısa sürede hastanede hasta kabulüne başlarsın."

Cole bir anda konuya ilgisini kaybetti. Alaina'nın sıcak havalarda giydiği ince iç eteği ve muslin elbisesi kadınısı hatlarını hissettiriyordu. Kızlarının doğumundan beri yeniden sevişebilecekleri günü iple çekmişti. Neredeyse eylül olacaktı, doğumun üzerinden bir buçuk ay geçmişti ve Cole kendini zor tutuyordu. Alaina'nın kalçalarının kasıklarında yarattığı baskı kan akışını hızlandırmış, tutkularını ateşlemişti.

"Son sevişmemizin üzerinden ne kadar çok zaman geçtiğinin farkında mısın?" Şaşkınlıkla arkasına dönen karısına kaşlarını çatarak baktı. Alaina bir anda değişen konuya hazırlıksız yakalanmıştı. Cole karısının korsesinin düğmelerini açmaya başladı. "Eğer dinlemek istersen daha da harika bir fikrim var."

Alaina kocasının göğsüne yaslandı ve elini ince gömleğinden içeri sokup hızlı kalp atışlarını hissederek kash ve kılı göğsünü okşadı. "Bunu yatak odamızda tartışabilir miyiz, Yanki?"

★ ★ ★

İlerleyen günlerde, Cole daha hizmetkârlara hastane kararını açıklamaya fırsat bulamadan, ilk hastalarını kazandılar. Rebecca Cummings, Braegar'la birlikte ziyaretlerine gelmiş ve akşam yemeği boyunca Braegar'la Cole'un hastane projesi için yeteneklerini birleştirmeyi tartışmalarını büyük bir merakla dinlemişti. Tam gitmek için hazırlanırken, Rebecca birdenbire Cole'un kollarında bayılıvermişti. Hiçbir ilaç onu uyandırmaya yetmemiş; tuz koklamak onu sadece boğulurcasına öksürtmeye ve yeniden bayılmaya yaramıştı.

Kendini Cole'un kollarına bırakan kadını Alaina sert bakışlarla izlemişti. Rebecca'yı ayıltmak için güzelce bir çimdiklemek

istediyse de, saygın bir doktorun karısı olarak kendini tutmayı başarmıştı. Onun yerine geri çekilip umursamazca olup biteni seyretmeyi tercih etmişti. Braegar telaşla, kadının hareket ettirilmemesinde ısrar etmiş ve hemen onun için bir misafir odası hazırlanmıştı. Sorun Alaina'nın hasta insanlara karşı kalpsiz ya da anlayışsız oluşu değildi, sorun en kötü aktörlerin bile bundan çok daha iyi rol yaptığını görmüş olmasıydı. Kadının ne tür bir oyun çevirdiği bilmiyordu, ama şayet bu Cole için oynanan bir oyunsa, Alaina bu oyunu en hızlı şekilde bozmaya kararlıydı. Eğer gerekli olursa, başlangıç için Rebecca'yla sakın ve samimi bir konuşma yapmak yeterli olacaktı.

Rebecca üç gün kaldıktan sonra, Cole Latimer'la yaşadığı bir tartışmanın ardından evden ayrıldı. Görüntüye göre gece geç saatlerde evin içinde dolaşmak gibi bir alışkanlığı vardı ve dolaşırken, tam da Cole'un uyanıp karısına ateşli öpücükler kondurmakla meşgul olduğu sırada, yanlışlıkla ev sahiplerinin yatak odasına girmişti. Eğer Rebecca evin içinde dolaşırken yolunu kaybettiyse, o zaman ay ışığında birbirine dolanmış vücutları görünce nerede olduğunu gayet iyi anlamış olmalıydı. Cole'un çıplak sırtı ve birbirine dolanmış durumdaki bacaklar, çok mahrem bir anda içeri girdiğinin apaçık kanıtlarıydı.

Cole'un vahşi haykırışı kadının yerinden sıçrayıp hızla odayı terk etmesine neden olmuştu. Ne kadar hasta olduğuna ya da evin içinde yolunu kaybettiğine ilişkin öne sürdüğü utangaç bahaneler, Cole'un öfkesini dindirmeye yetmemişti. Olie'ye sabah ilk iş olarak faytonu getirmesi emredilmişti. Kalıvaltı etmeyi reddedip Cole'un çatık kaşlarıyla karşılaşmaktan sakınan Rebecca faytona binip evden ayrılmıştı.

★ ★ ★

Eylül ayının ikinci salı sabahı, güneş doğarken gökyüzü son derece berraktı. Ama ilerleyen saatlerde uzun ve yüksek buhar bulutları ortaya çıkmıştı. Bebek hâlâ uyuduğu ve sabah emzirmesi için kalkmadığı için Alaina, her zamankinin aksine, henüz kır evindeki Cole'un yanına gitmemişti.

Kır evine yapacağı yolculuk için banyosunu yapıp giyindi. Hafta bitmeden kır evine temelli taşınacaklardı. Ertesi haftaysa, marangozlar işlerine başlamak için tepedeki malikâneye kabul edileceklerdi.

Banyoda birinin varlığını hisseden Alaina, saçlarını taramaya devam ederek arkasına döndü ve kucağında Glynis ile kapının eşiğinde duran Bayan Garth'ı görünce oldukça şaşırdı. Bu, baş hizmetçinin bebeğe ilk dokunuşuydu ama Alaina bu durumda bir tuhaflik sezinlemişti.

"Size göstermem gereken bir şey var, hanımefendi," dedi kadın soğuk bir tavırla. "Benimle gelir misiniz?"

Bayan Garth aniden arkasına dönüp banyonun içinden geçti ve bebek odasının koridora açılan kapısına geldi. Alaina ise ihtiyatlı davranması gerektiğini hissederek yavaş hareket etti.

"Benimle gelin," dedi Bayan Garth, kapının eşiğinde durup arkasına bakarak. Sesi sertti. "Accle edin."

"Glynis'i alayım," dedi Alaina. "Bezini değiştirdikten hemen sonra gelirim."

"Bu iş beklemez. Benimle gelin."

Baş hizmetçinin bebekle birlikte koridora çıktığını gören Alaina başka bir seçeneği olmadığını anladı. Birlikte Roberta'nın odasına girdiler ve Bayan Garth hiç tereddüt etmeden cumbadaki aynaya yaklaştı. Alaina oldukça şaşırmıştı. Kadın elini kaldırarak gümüş renkli panellerin üst köşesine bastırınca, ayna kadının elinin gücüyle hareket etti ve bunu gören Alaina'nın ağzı şaşkınlıktan açık kaldı. Aynanın arkasında gizli bir geçit vardı. Bayan Garth geçitten geçerken arkasını dönüp Alaina'nın kendisini takip etmesini işaret etti. Genç kadın tereddütle söyleneni yaptı. Ama geçidin girişinde yeniden durdu. Aynalı panel, kare biçimli karanlık bir boşluğa açılıyordu ve duvarın dibinde de daireler çizerek aşağı doğru inen bir merdiven vardı. Merdivenlerin altındaysa dipsiz ve gölgelerle kaplı bir çukur vardı. Alaina yukarı baktığında merdivenlerin tavan arasına kadar uzandığını gördü, onun üstündeyse terasa açılması gereken küçük bir kapıya çıkan seyyar bir merdiven vardı. İlaa boşluğunu, tepedeki küçük bir pencere aydınlatıyordu.

Bayan Garth birkaç basamak inmiş bekliyordu. Boştaki elini de, duvardan çıkan bir tahta parçasının ucuna dayamıştı.

"Geliyor musunuz, Bayan Latimer?" Kadının sabırsız sorusu hava boşluğunun içinde yankılandı.

"Cole'u ya da erkeklerden birini çağırırsak olmaz mı?" diye sordu Alaina ani bir telaşla. Uyuyan kızına titreyen dudağını ısırarak baktı. Onu güvenli kollarına geri almayı her şeyden daha fazla istiyordu.

"Aşağıda göreceğiniz çok fazla şey var, kaybedecek zamanımız yok. Benimle gelin!"

Bu Alaina'nın duyduğu ilk emirdi. Uysalca kadını izledi; daracık merdivenlerde bebeği hizmetçinin elinden alması için yeterli yer yoktu. Kapıdan geçer geçmez Bayan Garth'ın duvardaki tahta parçasına bastırmasıyla, kapının arkalarından zincirler ve makaralarla kapanması bir oldu. Aniden oluşan karanlığın içinde Alaina gözlerini kırpıştırdı. Bir kibrit cızırtısı duyuldu, sonra etrafı bir lamba ışığı aydınlatmaya başladı. Bir eliyle lambayı yukarı kaldırıp bir eliyle de bebeği tutan Bayan Garth, dolambaçlı merdivenlerden hızla aşağıya indi. Alaina'nın hizmetçiyi izlemekten başka bir seçeneği kalmamıştı. Derinden sesler geliyordu. Ahşap duvarlar taş dönüşüncüye dek aşağı indiler. Hemen sonra, tünel sanki uçurumdaki doğal bir geçitmiş gibi, duvarlar engebeli olmaya başladı. İçeride nemli bir koku vardı ve sesler artmıştı. Alaina yukarı baktığında pencerenin üstlerinde küçük bir ışık noktası kadar kaldığını gördü. Evin zemininde ve muhtemelen su seviyesine yakın olduklarını tahmin edebiliyordu.

Aşağı inildikçe duvarların nemli olduğu görülmüyordu, karanlık gölgelerin içinde ara ara çok tiz sesler duyuluyordu. Derken Alaina bu seslerin taş duvarların kuytu çatlaklarında yaşayan yarasalardan geldiğini anladı.

Hava boşluğunun dibine vardıklarında, kalın bir ahşap kapı daha fazla ilerleyebilmelerini engelledi. Bayan Garth yan taraftaki kolu çevirince, zincirlerden gelen çınlama sesiyle kapı açılmaya başladı. Geçişe izin verecek kadar açıldığında Bayan Garth kapıdan geçip Alaina'nın kendisini takip etmesini bekledi. Alai-

na diğer tarafa geçtikten sonra da başka bir kolu itti, ama kapıda bir insanın elinin geçebileceği kadar bir aralık kalınca kaşlarını çattı.

"Lanet olası şey! Hiç düzgün çalışmadı zaten!" Baş hizmetçi oldukça heyecanlanmıştı. Kapıyı bırakıp lambayı aldı ve hızla yoluna devam etti. Yerde aşağıya doğru dik bir eğim vardı ve aşağıda yeni bir ışık kaynağı görülüyordu.

Alaina bir an duraksadı. Mağaranın, lambaların loş ışığıyla aydınlanan duvarları boyunca her çeşit mal, kutu kutu eşyalar ve tahta variller üst üste birkaç kat istif edilmişti. Küçük bir odanın çürük kapılarının ardında fiçılarca barut ve üzerlerine tüfek resimleri damgalanmış uzun kutular vardı.

"Tüfekler mi? Makineler mi?" diye mırıldandı Alaina dehşet içinde, sonra birdenbire Cole'un nehirde kaybolduğunu söylediği kıtan çarklı gemiyi hatırladı. Geminin içinde böyle yükler vardı. Kendi evlerinin zemin katında nehir korsanları olabilir miydi?

"Bu taraftan lütfen, Bayan Latimer." Baş hizmetçinin kibirli sesinde artık neredeyse hakarete varan bir tını vardı. "Az yolumuz kaldı."

Bayan Garth, kumtaşından oyularak yapılmış bir odaya yöneldi. Doğrudan doğruya içeri giren kadın, bebeği duvarın kenarındaki dar bebek karyolasına koydu. Alaina hiç durmadan kızına doğru koşup bebeğini kaldırdı ve başını omzuna yasladı. Sonra duyduğu gürültüyle arkasına döndüğünde, Bayan Garth'ın odayı bir hapisane hücreğine çeviren gösterişli bir kapının üzerine büyük bir kilit vurduğunu gördü.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" diye bağırdı. "Beni buradan çıkar!"

Bayan Garth tutsağına dik dik bakarken, ağırbaşlı siyah elbisesinin boyun kısmındaki düğmeleri açtı. Sonra da saçındaki minik tokaları gevşetip topuz şeklindeki saçlarını gevşek bıraktı. Yüzündeki o donuk ve duygusuz ifade, yerini canlı bir yaşam belirtisine bırakmıştı. Yalnız bu yaşam hakaret doluydu.

"Yeterince süründüm," dedi alaycı bir gülümsemeyle. "En başından beri benim olanı geri alacağım, Bayan Latimer."

Mindy'nin küçük eli telaşla aynalı cama dokundu. Aynanın engelinin ardına geçenleri değil, yalnızca kendini görebiliyordu. Onu korkutan şey de buydu. Bayan Garth'ın kaba emirlerini ve Alaina'nın telaşlı cevabını duyduğunda odasında giyiniyordu. Meraka kapılmış ve kendisini odasından çıkartıp Roberta'nın kırmızı odasına sürükleyen sesleri takip etmişti, ama tam o sırada Bayan Garth'ın kucagındaki bebekle duvardaki tuhaf kapıdan geçtiğini görmüştü. Taparcasına sevdiği Alaina karanlık ve korku veren boşluğa girdiğinde, Mindy'nin telaşı dehşete dönüşmüştü. Aynalara ulaşmadan kapı Alaina'nın arkasından kapanıvermişti. Mindy büyük bir korkuyla aynayı itti, ama kapı açılmadı. Koridora açılan kapının önüne bir sandalye çekip oturduktan sonra, büyük bir dikkatle kapının yeniden açılacağı anı beklemeye başladı. Aşağıdaki holden yankılanan saatin vuruşunu sayarken, her saat başı endişesi daha da arttı. Saat on iki, Latimerların öğle yemeği için kır evinden döndüğü saatti. Cole'un kısa sürede orada olacağını biliyordu. O ne yapacağını bilirdi. Alaina'nın ve Glynis'in güvende olması için gereken her şeyi yapardı.

Küçük bir kız için uzun bir beklemeydi bu, ama saat on ikiyi uzun uzun vurduğunda pencereden bakınca, atının sırtında eve doğru yaklaşan Cole'un güzel yüzünü gördü. Küçük, terlikli ayaklarıyla merdivenlerden aşağıya inip verandaya koştu. Odukça sabırsız görünüyordu. Doktor, hanımefendiyi kır evine götürmek için hâlâ ön kapıdaki basamaklarda beklemekte olan Peter'in yanından geçti. Ama Alaina hâlâ aşağıya inmemişti.

Peter doktorun sorusuna omuzlarını silkerek cevap verdi. Hanımefendiyi alması için saat dokuzda gelmesi söylenmişti ama görüldüğü gibi, hâlâ oradaydı.

Düşüncelere dalan Cole, ceketini çekiştiren Mindy'yi fark etmeden hızla eve girdi. Bütün sabah Peter'ı bekletmek hiç Alaina'ya göre bir iş değildi. Cole, karısının hasta olabileceğinden endişeleniyordu. Merdivenleri ikişer ikişer çıktı, ama bebek odası ve yatak odaları boştu.

"Alaina?" Koridorda yürüdü, her odanın kapısında durup içeri baktı. "Alaina, neredesin?"

Merdivenleri alelacele inerken cilalı çizimlerinin hızına yetişmek mümkün değildi. Yukarı çıkmakta olan Mindy'nin yanından geçip gitti. Mutfağın sallanan kapılarını itip Annie'ye Alaina'yı görüp görmediğini sordu, ama aşçı omuzlarını silkti.

"Kahvaltudan beri görmedim efendim."

Mindy, Cole'un yeniden yukarı çıktığını görünce merdivenlerden inmekten vazgeçti. Titreyerek olduğu yerde kaldı ve küçük elleriyle tırabzanı sıkı sıkı tuttu. Öfkeyle arkasına dönüp, artık o kadar da güzel suratlı olmayan Cole'u takip etti. Cole yatak odasına ve banyoya son bir kez göz attıktan sonra onunla bebek odasının kapısında karşılaştı.

"Mindy!" diyerek eğildi. "Alaina'yı gördün mü?"

Kız gülümseyip hızlıca başını salladı. Cole'un elini tutup onu doğrudan doğruya Roberta'nın odasına götürdü ve aynanın önünde durdu. Aynanın ortasına dokunduktan sonra Cole'un anlayıp anlamadığını görmek için arkasına baktı.

Cole öfkeyle başını salladı. "Evet, Mindy. Güzel bir ayna bu, ama benim şimdi Alaina'yı ve Glynis'i bulmak gerek."

Mindy telaş içinde aynadaki yansımasını gösterdiyse de, aptal suratlı Cole çoktan arkasına dönüp gitmişti bile. Mindy'nin gözlerine hüznünü ve hayal kırıklığını yansıtan yaşlar doldu, küçük yumruklarını sıkı. Hayranı olduğu Alaina'nın kahramanlar ve bilgiler hakkında anlattıklarını hatırladı. Alaina kolay bir şeyi herkesin yapabileceğini ama kahramanların ve bilgelerin kimsenin denemeye cesaret bile edemeyeceği zor şeyleri yaptıklarını söylemişti.

Pekâlâ! Mindy belki bilge değildi ama eğer güzel suratlı Cole onu dinlemediyse, kahraman olmak ona düşüyordu! Onu dinle Cole! Dinle! Dinle! Lütfen!

Yanaklarından gözyaşları süzülüyordu küçük kızın; tek hıçkırığı sessiz bir çığlık gibiydi. Öfkeyle yanaklarını silip Cole'u bulmaya gitti. Cole, Peter'ı sorguluyordu.

"Hayır, efendim!" Peter kafasını salladı. "Size söylediğim

gibi, faytonun bu sabah dokuzda getirilmesini istedi. Ben de dokuzdan beri buradayım.”

“Dışarı falan çıkmadı mı?” Cole’un endişesi gittikçe artmıştı. Ya Alaina arka taraftan çıkıp sarp uçurumda yürüyüşe çıktıysa? Ya düştüyse? Belki de ormanın içinde burkulmuş bir bilekle, kırık bir bacakla yolunu kaybetmiştir ve çocuğunu taşıyamayacak durumdadır. Belki bilincini bile kaybetmiştir! Alaina’nın ve bebeğin çaresizce yerde yatan görüntüleri gözünde canlanınca Cole aklını kaçırarak gibi oldu. Mindy’den kurtulup Miles’in yanına gitti.

“Hayır efendim. Onu en son kahvaltıdan sonra yukarı çıktığında gördüm. Aşağı inmedi.”

Cole, Miles’in geleni gideni asla gözden kaçırmadığını iyi bilirdi, o yüzden daha fazla soru sormadı. Mindy’nin ellerini itti ama Mindy yeniden ceketinin arkasından yakaladı.

“Şimdi olmaz Mindy!” Onunla gelmesi için yalvaran kızın dudaklarındaki öfkeli titremeyi görmemişti. “Alaina’yı bulmam gerek! Anlamıyor musun? Alaina ve bebek kayıp!”

Küçük kızı itip yemek salonun girdi, aklında felaket senaryolarından başka bir şey canlanmıyordu.

“Peter!” diye bağırdı aniden.

Çocuk, bu haykırışın yankısı hâlâ havada asılı dururken kapıda belirdi.

“At arabasını al, Olie ve Saul’u bul, yol boyunca da gözlemini dört aç. Bir an önce adamları bana getir, ama gelirken de Alaina’nın kır evinde olup olmadığını kontrol et.”

Peter kapıdan çıktı ve atları olanca hızıyla sürmeye başladı.

Cole bir sağa bir sola yürümeye başladı, düşündüğü yolların hiçbirini bir yere çıkmıyordu. Pencerede durup nehre baktı, uçurum boyunca herhangi bir hareket yakalamaya çalıştı.

Annie holde Miles ile duruyordu, yemeği unutmuştu bile, elinde hâlâ bir kaşık vardı; kâhya ise sinirli bir şekilde boyunbağını çekiştirip duruyordu.

“Bu evde bir şeyler dönüyor!” Annie kaşığını silah gibi sağa sola salladı. “Ensemde bir ürperti hissediyorum.”

Miles oldukça huzursuzdu. Tepedeki malikânenin ya da kır

evinin artık hanımefendinin coşkulu varlığından ve güzel Latimer bebeğinden yoksun olacağı fikri aklına durgunluk veriyordu.

Cole durmadan tekrarlanan bir ses duyunca arkasına döndü ve Mindy'nin küçük yumruklarını masaya vurduğunu gördü. Küçük kız da Cole'un kendisine baktığını görünce durdu ve kollarını sallayıp parmağıyla merdivenleri işaret etti.

Cole kafasını sallayıp sabırlı olmaya çalıştı. Elinden geldiğinde sakin bir şekilde konuşmaya başladı. "Mindy, şimdi seninle oynamak istemiyorum. Aynayı yeniden görmek istemiyorum. Alaina ve bebek ortada yok, nereye gittiklerini de bilmiyorum. Lütfen anla."

Kız hızla kafasını salladıktan sonra kendini işaret etti, az önce yaptığı bütün hareketleri tekrarladi. Cole öfkeyle pencereye geri döndü.

"Beni rahat bırak Mindy."

Mindy yeniden masayı yumruklamaya başladı ve Cole'un öfkeli bakışlarını üzerine çekene kadar durmadı. Ne var ki küçük kızın yanaklarından boşanan yaşları görünce Cole'un öfkesi azaldı. Dilinin ucundaki ağır sözleri söyleyemedi.

Mindy ellerini masaya koyup geçmişi düşünmeye başladı. Bir çalılgın içine atılıp ne olursa olsun yüksek sesle konuşmaması ve ağlamaması konusunda uyarıldığını hatırladı. Babasının yavaşça yere düşüşünü ve tüfeklerin gök gürültüsü gibi patlayışını hatırladı. Boyalı yüzlerin çılgılık atan annesini yanan evden çıkartışını hatırladı. Amcasının başına inen küreğin sesini ve hemen ardından amcasının çukura düşüşünü hatırladı. Akli durmuştu. Şimdi, beşiğin üzerine eğildiğinde gözleriyle ona öylesi güzel sözler söyleyenler, adeta taparcasına sevdiği Alaina ile Glynis bebeti. Sessizliğin süresi artık dolmuştu.

Mindy ağzını açtı, dudakları tir tir titriyordu. Göğsünü şişirdi ama ağzından birkaç anlaşılmas ses dışında hiçbir şey çıkmadı. Sesler de hıçkırıklara dönüştü, Mindy öfkeyle elini masaya vurdu. Hıçkırıkları şiddetlendikçe yüzündeki keder kendini daha da belli ediyordu. Cole onu nasıl sakinleştireceğini bilemiyordu. Masaya doğru yürüyüp çocuğu kollarına aldı. Kızın boğuk sözcükleri kulağına fısıltı gibi geliyordu.

"Baba! Baba! Anne! Anne!" Mindy aniden geri çekildi. Cole'un kafasının iki yanındaki saçları tutup gözlerine baktı. Dudakları titriyor, sesler ağzından zar zor dökülüyordu.

"Na! Na! Ainya! Ainya!"

"Alaina mı?"

Mindy küçük kafasını hararetle salladı. "Nis! Nis! Nis!"

"Glynis?"

"Co! Cole!" Sözcükleri daha da net söylemeye gayret ederken gözlerini kocaman açtı. "Ge! Gel!" Yalvaran gözlerle Cole'a baktığında yanağından gözyaşları süzüldü. "Cole! Gel! Çabuk! Çabuk!"

Saçlarını bırakıp elini tuttuktan sonra telaşla çekiştirdi. "Cole! Çabuk gel!"

Cole geç de olsa nihayet anlamıştı. Mindy, Alaina'nın nerede olduğunu biliyor ve ona söylemeye çalışıyordu. Ayağa kalktı, Mindy onu hemen merdivenlere, oradan da Roberta'nın odasına götürdü. Aynanın önüne gidip ellerini iki yana açtı. Arkasına hafifçe dönüp Cole'a baktı.

"Kap! Kap!"

"Kap mı?" diye tekrarladı Cole yavaşça. "Kapı!"

Mindy omzuyla aynayı ittirdi. "Kapı! Kapı! Aç!"

"Bu ayna bir kapı ve Alaina da o kapıdan mı geçti?"

Mindy coşkuyla başını salladı. "Inis! Inis!" diyerek aynayı işaret etti.

Cole aynanın kenarlarına baktı.

"Ar... Ar... Arth! Bayan Arth!" Mindy bu tuhaf sözcükleri ağzında geveledi.

"Bayan Garth mı?" Cole birden kadını evin içinde dolanırken görmediğini hatırladı. Yaklaşıp aynayı baştan ayağı inceledi. Yansımayı bozan gümüş bir kaplaması vardı ama herhangi bir kolu ya da düğmesi yoktu. Aynanın etrafındaki perdeleri kenara ittikten sonra sağ üst köşede bir parmak izi gördü. Elini o noktaya koyup itti ve ayna birazcık aralandı. Daha da sert bastığında ayna tamamen açıldı.

"Mindy!" Cole kızın yüzüne baktı. "Olie ve Saul gelecek! Onları buraya getir ve kapıyı göster."

Mindy odanın kapısına doğru koştuktan sonra arkasına döndü. "Co?"

Cole kapının aralık kalması için araya bir sandalye sıkıştırarak meşguldü ama Mindy'yi duyunca durdu.

"Minny, Ainya'yı ve Inis'i seviyo." Sözcükler dudaklarından yavaşça ve dikkatli bir şekilde döküldü.

Cole kibarca gülümsedi. "Ben de onları seviyorum Mindy. Ve biliyor musun? Seni de seviyorum. Teşekkürler."

Kızın gözlerinin içi güldü. Dönüp hızla aşağı indi.

Cole yatağın yanındaki masada duran lambayı alıp, açılan kapıdan geçti ve merdivenlerden inmeye başladı. Eğer pusuda onu bekleyenler varsa, ışık onları uyarmacaktı. Işık olmasa, yanlış bir yere basıp kafa üstü yere çakılabilirdi. Yavaşça aşağı inmeye devam etti. Sanki cehennemin dibine gelmişti. Ağır kapının üzerindeki yarıktan loş bir ışık parlıyordu. Zemine ulaştığında lambasını söndürdü. Koridoru aydınlatan donuk ışık dışında etrafı yeniden karanlık kaplamıştı. Dikkatle aşağı süzülüp kapıya doğru ilerledi. Eğimli zeminde ayağını yere sağlam basmaya çalıştı. Buradaki lambalar loş ışıklarla yanıyordu ama etrafı belli belirsiz aydınlatıyorlardı. Kargolara bakmak için durup ne olduklarına dair fikir yürüttü. Sonra birden köşedeki küçük hücre dikkatini çekti. İçindeki hüznü yüz, tanıdığı ve aradığı yüzdü.

"Alaina?" diye fısıldadı ve tünelden çıktığında, Jacques'ın Gunn isimli siyahi adamının sırttan yüzüyle karşı karşıya geldi. Adamın yumruğuyla Cole bir tarafa savrulurken beyninde şimşekler çakmıştı adeta. Bunun hemen ardından da bilincini kaybetti ve karanlıkların içine gömüldü.

Kırk Üçüncü Bölüm

Aliana'nın çığlığı mağarada yankılanarak yavaş yavaş kayboldu. İçinde bulundukları durum nedeniyle şaşkın ve perişan halde olan Alaina, bir an öncesine kadar, karyolada bebeğinin yanında uyuyakalmış durumdaydı. Sonra devasa kapıyı saran gölgelerin arasından Cole'un fısıltısı duyulmuş, Alaina'nın içini yeniden umut ve inanç kaplamıştı. Ama tüm bu olumlu hisler, Gunn'ın kocasının çenesine attığı güçlü yumrukla yerle bir olmuştu. Şimdi içinde bulunduğu hücrenin demirlerine tutunmuş, siyahi adamın Cole'u düştüğü yerden kaldırmasını korkuyla izliyordu. Gunn'ın bir insanı o güçlü yumruklarının bir ya da iki darbesiyle ağır şekilde yaralayabileceğinden, hatta öldürebileceğinden hiç şüphesi yoktu.

Bayan Garth, mağaranın karşı tarafından kendisiyle birlikte koşarak gelen adamları hızla Cole'un içeri girdiği kapıya doğru yönlendirdi. Alaina, hızla ilerleyen ayak sesleri duydu. Bir an sonra adamların ağır çizme sesleri, ahşap merdivenlere yöneldi.

Bayan Garth demir kapıya yaklaştı ve Alaina'yı parmaklıklardan uzaklaştırıp cebinden bir anahtar çıkardı. Alaina'nın Gunn'ın kucagındaki kocasının baygın vücuduna telaşla baktığını ve gözlerindeki dehşeti fark eden baş hizmetçi, alaycı bir şekilde güldü. "Kocanızın durumu iyi, Bayan Latimer. Biraz sarsıldı belki ama önemli bir şeyi yok. Gunn oldukça kibar olabilir... istediği zaman tabii."

Kadın kapıyı açtı ve Gunn kucagındaki yükü hücreye girdikten sonra Cole'u umursamazca yere bıraktı. Alaina hemen kocasının yanına gidip kafasını kucagina koydu. Çenesindeki morluğu daha yakından incelemek için eğildi. Kendisini esir

alanlar onu bu rutubetli hücreye kilitlediklerinden beri ne su ne yemek verdikleri için, kocasının çenesindeki morluğun üzerine sürecektir herhangi bir merhemi de yoktu. Şükrettiği tek şey, Glynis'in acı çekmek zorunda olmayıştı. Alaina bebeği emziriyor, bir süre kucağında oynuyor, sonra da tekrar uyutuyordu.

Bayan Garth, genç kadının kocasıyla nasıl ilgilendiğini görüp sırtıttı. Tıpkı bir muhabbet kuşunun yaralı arkadaşının tüylerini gagasıyla okşaması ve onu şımartması gibi, Alaina da ince parmaklarını kocasının koyu saçlarının arasında gezdiriyor, yanaklarını okşuyordu.

"İşte böyle tatlım," diyerek güldü kadın. "Onunla güzelce ilgilen. Hazır yapabiliyorken eğlencenin tadını çıkar. Bir anda son bulacak çünkü."

Alaina gelgitli duygularına sıkı bir kararlılıkla gem vurdu. Gunn'ın görüntüsü, içine büyük bir korku salmıştı. Onun varlığı, Jacques DuBonné'nin tüm bu haydut çetesinin başı olduğu konusunda hiçbir soru işareti bırakmamıştı. Kadının kinayeli sözleri de gittikçe büyüyen karamsarlığına eklenmiş, tüm cesaretini ve soğukkanlılığını tehdit ediyordu.

Düştüğü durumda kendini oldukça çaresiz hisseden Alaina, Bayan Garth'ın hücreden çıkıp kapıyı Gunn'ın arkasından kapatmasını umutsuzca seyretti. Fakat tam o sırada Gunn, Bayan Garth'ın omzuna dokundu.

"Bekle!" Bu tek sözcük bir rica değil, emirdi. Bayan Garth durup kaşını kaldırarak adama baktı. Gunn hiçbir açıklama yapmadan yanından uzaklaşırken, Bayan Garth adamın arkasından bakakaldı.

"Bu pis zenci yerini hiçbir zaman öğrenemedi," diye söylendi öfkeyle, Gunn'ın duyamayacağı bir şekilde. "Hepimizin ölümüne sebep olacak."

Gunn içi su dolu tahta bir kova ve üzerine L harfi işlenmiş pahalı, nakışlı havlularla geri döndü. Dirseğiyle kapıyı açıp elindekileri Alaina'nın yanına, yere koydu; sonra da doğrulup Alaina'nın sorgulayan gözlerini üzerine çekene kadar genç kadının başında dikildi. Siyahi adamın gözlerinde tehditten zi-

yade merak vardı. Eğilip Alaina'nın kolunun üst kısmını uzun parmaklarıyla kolayca kavradı. Göğsünden boğuk bir kahkaha yükseldi.

"Erkek kılıklı küçük kadın! Güçlü! Önce kız doğur! Güzel! Bir sonrakinde de bir erkek çocuğu. İriyari! Güçlü! Tıpkı Gunn gibi!"

Gunn başka bir şey söylemeden arkasını dönüp hücreden çıktı ve bir anda görüş alanından kayboldu. Bayan Garth kapıyı kapatıp kilitledikten sonra, "Koca öküzü etkilemiş olmalısın," diye mırıldandı.

Alaina kadına şaşırarak baktıktan sonra havluyu kovaya batırdı ve elleriyle sıkıp kocasının çenesine koydu. "Neden öyle söylüyorsun?"

Kadın omuzlarını silkti. "Onun Jack dışında herhangi biriyle konuştuğunu hiç duymamıştım."

Alaina çömeldi ve hazır Jacques ortalarda görünmüyorken, kadını mantıklı sözlerle ikna etmeye girişti: "Bakın Bayan Garth. Şunu anlamalısınız ki, eğer kocam buraya gelebildiyse, bize yardım etmek için başkaları da gelecektir."

Bayan Garth dudak büktü. "Tatlım, bana kalırsa, eğer başkaları da olsaydı Cole'la birlikte gelmiş olurlardı. Ama önemli değil. Gelecekleri varsa, görecekləri de var."

"Bizi burada sonsuza dek tutabileceğini gerçekten düşünüyor musun?" diye sordu Alaina. "Biraz makul olun Bayan Garth..."

"Bayan Garth! Bayan Garth!" dedi kadın alaycı bir şekilde. "Nasıl da tiksiniyorum o isimden!" Dudaklarında sahte bir tebessüm belirdi, kibirli tavırları Alaina'nın ilgisini çekmişti. "Sana nırım bana Bayan Latimer deme vaktin geldi."

Alaina'nın şaşkınlığı yüzünden okunuyordu, ama kadına kuşkulu bir ifadeyle bakıp alaycı bir cevap verdi: "Öyle mi? Adın da Roberta mı yoksa?"

Kadın siyah gözlerini kısıp öfkeyle baktı. "Beni başkasıyla karıştırıyorsun, Alaina," diye karşılık verdi, en umursamaz tavrıyla. "Ben hiçbir zaman Cole Latimer'ın karısı olmadım, üvey annesiydim, Tamara Latimer, Frederick Latimer'ın ikinci karısı."

Alaina yavaş yavaş anlıyordu. Elbette! Bütün taşlar yerine oturmuştu. Bu evin sırlarını, onu inşa ettirenden daha iyi kim bilebilirdi? Latimer erkekleri bile görüntüğe göre Roberta'nın odasındaki bu geçidi bilmiyorlardı. Bu odalar bir zamanlar Tamara'ya aitti.

Artık kadının kim olduğunu biliyordu ve aklında binlerce fikir oluşmuştu, dile getirmek için hiç zaman kaybetmedi: "Roberta'nın odasında ve evin içinde dolaşıp beni korkutmaya çalışan da sendin, değil mi?" Alaycı bir tavırla güldü. "Ama umut ettiğin kadar kolay korkunam ben. O basit çabalarla beni evden kaçırabileceğini mi sandın? Elbisemi yakanın Cole olduğunu düşünüp de ondan ayrılacağımı ya da koşum takımlarını tuzlu suların içine attığında şüpheleri benim üzerime çekebileceğini mi sandın? Bunlar zayıf ve zavallı fikirler, Bayan Garth," diye çıkıştı Alaina, kadının gerçek adını telaffuz etmeden. "Kimseyi korkutmayı başaramadım, Mindy'yi bile. Beceriksiz bir palyaçosun sen, tıpkı arkadaşın Jacques gibi."

"Aptal olan sensin," diyerek Alaina'yı suçladı Tamara. "Şansın varken gitmen gerekirdi, hatta hiç gelmemiş olman. Cole içki düşkünlüğü ve geçirdiği buhranla elime düşmek üzereydi, ben bu sonuca ulaşmak için her yolu deniyordum. Yakın bir zamanda bir kaza geçirecekti ve içkili olduğu için kimse bu kazayı sorgulamayacaktı. Ben de yeniden bu evin hanımefendisi olacaktım ve her şeyi yapmaya hakkım olacaktı. Ama sen çıkageldin ve onun mesleğine geri dönmesini istedin; evimi iğrenç sakatlarla ve hastalıklı insanlarla dolduracağı bir hastaneye çevirmesi için onukuşkirttin." Gözlerini nefret bürümüştü. "Buna izin vereceğini mi sandın? Malikânemin tek bir duvarına bile el sürdürtmem, buna göz yumacağımı mı sandın?" Hiddetinden iyice sesini yükseltmişti. "Tam bir saçmalık!"

"Senin asıl endişelendiren şey..." diye karşılık verdi Alaina, yumuşak, hatta neredeyse kibar bir sesle. "İlirsızlıklarının açığa çıkacak olması. Bu yüzden kaçman gerekecekti, yoksa yakalanırdın. Sanırım bu evde çalışmaya başladığından beri korsancılık oyunlarını buradan sürdürüyorsun." Başını imalı bir şekilde sallayarak varilleri ve tüfek kutularını işaret etti. "Bu mağara ça-

lintı mallar için gayet uygun bir ambar. Ama söylesene, bütün bunları nasıl başarıyorsun? Gemileri mağaranın ağzına kadar getirip, kimsenin görmemesi için boşaltmayı geceleyin yapman gerekir. Ama sonra gemileri ne yapıyorsun ki? Yakıyor musun? Batırıyor musun? Nasıl ortadan kayboluyorlar?”

Tamara kibirle gülümsedi. “Her ikisinden de biraz biraz, tatlım.” Kaşını kaldırıp ekledi: “Ve kimse sağ kalmıyor.”

Kimse sağ kalmıyor! Patlayan acımasız silahlarla ya da bıçak darbeleriyle can çekişen bedenlerin hayali, Alaina’nın kanını doldurdu. New Orleans’taki gemi soygununu ve yaralı Konfederasyon tutsaklarını hatırladı. Aralarından kurtulan olmamıştı ve Alaina MacGaren katliamla suçlanmıştı. Bir ara Roberta o gemideki paralardan nemalanmıştı. Bu para Briar Hill’de bulunan ve sonra Teğmen. Cox’un katili tarafından alınan paranın ta kendisiydi. Bir şekilde buraya kadar gelmiş ve hiç şüphesiz katil ya da hırsızlardan biri tarafından getirilmişti.

Alaina kadını dikkatle incelerken tüyleri diken diken oldu. Tamara kısa boylu, hatta oldukça minyon bir kadındı. Gece- nin karanlığında daha genç bir kadın sanılabiliirdi, hatta peruk takacak olsa kızıl-kahverengi saçları olan genç bir kadın bile sanılabiliirdi. Alaina MacGaren kılığına girip hırsızlık yapan, cinayet işleyen, sonra da bütün suçu gerçeğinin üzerinde atan o kötü şöhretli katil bu kadın olabilir miydi? Cox’u bıçaklayan o muydu?

“Bir şeyi merak ediyorum, Tamara.” Tatlı dilli bir yaklaşımla sorularına cevap alabiliirdi. “Hayatta kalmamız ve kazanmamız için gerekli olduğu zamanlarda ikimiz de farklı kişilikleri oynamak zorunda kalmışız. Bir bakıma birbirimize benziyoruz. Çok badire atlatmışız. Ama Roberta farklıydı, değil mi? O bizden çok şey götürdü. Cole tam ellerimdeyken onu benden çekip aldı. Kısa süre önce Roberta’nın para çaldığı anlaşıldı. Ama bu para Cole’un değildi. Bence senin parandı. Tahminim doğru mu acaba?”

“Sürtük!” diye bağırdı Tamara. “O sürtük karı aynadaki geçidi keşfetti ve hiçbirimiz farkında değilken buraya gelip her şeye burnunu soktu! Ben bütün bu parayı ta New Orleans’tan

getirmiştim, o işgüzar kadın sandığa ulaşmak için hücrenin kilidini açmayı başardı. O gelip de meraklı parmaklarını her yere sokmadan önce burası gayet güvenli bir yerdi. Her şeyi aldı! Elde etmek için çok çalıştığım bütün parayı aldı! Çaldığı paraları saklamaya çalışırken onu yakalayan bahçıvanı bile öldürdü.”

Tamara, Alaina'nın dehşet dolu bakışlarına aldırmaz etmeden haince devam etti: “Bahçıvan da çok meraklıydı ve bu merakı hayatına mal oldu. Adam parayı kendisiyle paylaşması için baskı yapınca, Roberta onunla sıkı bir ilişki kurdu, hatta adamın kuşkularını dindirmek için onunla yatağa bile girdi. O pis herifi benim yatağıma soktu, gerçekten yaptı bunu!”

Kadın bu durum yüzünden çileden çıkmış gibi görünüyordu, işaretparmağıyla göğsüne dokunarak konuşmasına devam etti. “Kendim için aldığım yatağa hem de. Aynaların arkasında durup, bütün gece ne yaptıklarını gördüm. Her şeyi duydum! Param hakkında konuştuklarını anladım. Sonra Roberta bahçıvanı hazineyi beraber gömeceklerine inandırarak gül bahçesinde bir çukur kazdırttı.”

Tamara bir kahkaha patlattı. “Adam kendi mezarını kazdığını bilmiyordu. Onları terastan seyrettim ve Roberta'nın ne yaptığını gördüm. Para yanlarındaydı ve bahçıvan çalışırken kendini mutlu hissetmek için birkaç banknotu cebine koymuştu. Sonra Roberta kürekle arkasından yaklaşip adamın kafasına vurdu. Bahçıvan çukura kendi kendine düşüp o tembel kaltağı kendisini çukura itme zahmetin de kurtarmış oldu, ama Alaina elleriyle dizlerinin üstünde yere eğilip adamın cebindeki parayı almaya çalıştı. Sonra çukura toprak atıp gül çalılarını da üstüne dikti. Hemen ardından da kır evine gitti. Onu takip ettim. *Benim* tüm paramı oraya saklamak için çok fazla gidip gelmesi gerekti. Mutfaktaki o kocaman ocağı gördün mü? İşte parayı oraya saklamıştı, bacanın içindeki bir çıkıntıya. Sanırım hayatı boyunca yaptığı tek iş de buydu. Kır evinden ayrıldıktan sonra paramı geri almak için içeri girdim, ama paranın yirmi bin dolarını çoktan kaçırmıştı bile. Birkaç hafta sonra hamile olduğunu anladı ve bana, malikânenin güvenilir baş hizmetçisine, kendisine yardım edebilecek ve bunu saklı tutacak birini tanıyıp tanımadığını sordu.

İşini iyi yapamayan birini tavsiye ettim. Aynen şüphelendiğim gibi kadın beceriksiz çıktı ve bu da Roberta'nın hayatına mal oldu. Ne yalan söyleyeyim, çok da iyi oldu bence."

Alaina bezi yavaşça kovanın içine batırıp soğuk kompresi Cole'un çenesine uyguladı, bir yandan da sorularını sormaya devam etti: "Bize ne yapacaksın peki?"

"Sen, tatlım, Alaina..." diyerek gülümsedi kadın. "Çocuğunun sütannesinden ve hizmetçisinden başka bir şey olmayacak-sın, ben de bir şekilde uzaktan bir akrabanız gibi, onun büyü-kannesini olacağım. Bu evi gerektiği gibi yöneteceğim, yarattığım bu malikânenin marangozlar tarafından katledilmesine de asla izin vermeyeceğim."

"Belki Cole'un bu konuda söylemek istediği bir şey vardır. Çünkü burası onun evi!"

"Benim evim! Bu evi ben tasarladım! Ben döşedim! Benim! Tepeden ırnağa ben yaptım. Üstelik..." Tamara yavaşça güldü, "Cole Latimer da ortadan kaldırılacak. Geçireceği bir kazayla aradan çıkarılacak. Ah tabii gerekli insanlar tarafından kimliği-nin tespit edilmesini sağlayacağım ve böylelikle Latimer serveti de onun en yakın akrabasına gidecek. Sen ortadan kaybolduğun için de, çocuğun vasisi olarak bütün serveti ben kontrol edece-ğim."

Alaina'nın tüyleri diken diken olmuştu, ama hissettiği kor-kuyu saklamak için başını eğdi ve sesindeki titremeyi kontrol edene kadar bekledi. "Peki ya bu mağara? Bu da senin tasarımı-nın bir parçası mıydı?"

"Elbette!" Tamara oldukça kibirliydi. "Frederick ne yaptı-ğım ile ilgilenemeyecek kadar, hatta bu mağaranın evin yapımın-dan bile önce burada olduğunu göremeyecek kadar hastalarıyla meşguldü. Bu kuş uçmaz kervan geçmez arazide kana susamış vahşiler tarafından öldürülmeye niyetim yoktu. O yüzden ken-di yatak odamın içinden bir kaçış yolu inşa ettirdim. Frederick de evi istediğim gibi yaptırmam için gereken parayı verdi. Ama ben onu terk ettikten sonra beni mirasından men etti ve evin bana ait olduğunu iddia edemedim... Ta ki şu ana kadar. Elbette çocuk, Latimer servetinin yasal mirasçısı olduğu için her şey

ona kalacak ama bir bebek yalnızca bir maşadır. Kullanılabilir ve yönlendirilebilir. Yani yine benimmiş gibi olacak bu ev. Ama sen de kendini vazgeçilmez sanma hatasına düşmemelisin tatlim. Senin yalnızca çocukla ilgilenmeni istiyorum, eğer gerekli olursa hizmetçilik görevi için hemen başka birini bulabilirim.”

“Gördüğüm kadarıyla sen her şeyi planlamışsın.” Alaina düzensiz kalp atışları yüzünden soğuk terler dökse de, kendini oldukça iyi kontrol ediyordu. Onu en çok korkutan, kadının Cole için planladıklarıydı. “Söylesene Tamara, neden burada kaldıydın? Neden kocamı terk ettin? Her şey sorgusuz sualsiz senin olabilirdi, kimseyi öldürmeye de gerek kalmazdı.”

Tamara elbisesinin beyaz manşetlerini çekiştirip yırttıktan sonra kumaş parçalarını yere attı ve şimdiki hizmetçilik pozisyonunu hatırlattığı için onlardan nefret ediyormuşçasına ayaklarının altında ezdi. “Frederick Latimer benimle sırf çocuğuna anne olayım diye evlendi. Ama ben daha fazlasını istemiştim! Ün ve servet! Zenginlik! O tüm bunlara sahipti tabii, ama ne baloları, ne de zengin olmanın görkemini umursuyordu!” Kibirle çenesini kaldırdı. “Bir adam çıkageldi; yakışıklı ve çekici bir adam. Bir kumarbaz! Ona âşık oldum. Ah, bizi görmeliydin tatlim. O yaşlı nehri canlandırdık, Pig’s Eye’den ta Delta’ya kadar. Ama hamileydim. Ondan değil! Bay Latimer’dan! Onu terk ettiğimde karnımda çocuğumu taşıyordum! Ama Harry’yi çocuğun kendisinden olduğuna inandırdım ve çocuğa da asla aksini söylemedim. Harry ve ben gemilerde kumarhane çalıştık. Başka birinin eli kazanacağı zaman onu uyarırdım. Benim yardımına ihtiyacı olduğundan değil tabii ki. Ama güvenli oynamayı severdi.”

Kapıya yaslandı ve düşünceli gözlerle bir an ince, siyah ayakkabısının ucuna baktı. “Bazen bazı müşterileri kadın isterdi... Ben onlara yem olurdum. Çok para kaybedenleri sakinleştirdim ve...” Kafasını arkaya attı. “Birçoğu mutlu ve tatmin olmuş şekilde ayrılırdı. Ama Harry sinirli bir adamdı. Kendisine hilebaz denmesinden hoşlanmazdı. İyi bir nişancıydı ama bir gece yanlış bir adama meydan okudu, New Orleans’tan Fransız asıllı bir adam. Harry nehirde alnından vurulmuş olarak bulundu.”

Parmağını alnına koyarak sevgilisinin vurulduğu yeri işaret etti. "Beni bir yaşındaki bebeğimle tek başıma bıraktı ama ben de kumardan biraz anlıyordum ve müşteriler kumar masasında bir kadınla oynamaktan rahatsız olmadıklarında, genelde ben kazanıyordum. Bu çok işe yaramamaya başlayınca, hayatta kalmak için başka bir yol buldum. Sonra çok para kazandım ve oğlumla gözlerden ırak küçük bir Cajun kasabasına yerleştim. Oğluma küçük yaşta tüm bildiklerimi öğrettim. Yeterince büyüdükten sonra da fikirlerimizi paylaşmaya başladık ve iyi sonuçlar elde ettik."

Tamara omuzlarını silkti. "Derken Frederick'in öldüğünü öğrendim ve kendim için neler yapabileceğime bir bakmak için buraya geldim. Cole'un savaştan dönemeyeceğini umut etmiştim. Bu beni birçok deritten kurtaracaktı. Biliyorsundur, Frederick benden boşanmamıştı. Yasal olarak onun yasal dul eşi olduğumu iddia edip yargıcın birinin kalbini çelebilirdim. Hâlâ güzel bir kadın sayılırım, hiç kimse yaşıma doğru tahmin edemiyor. Ama şimdi, bu bebek sayesinde yapmam gereken tek şey, yetkilileri bebeklere karşı büyük bir sevgi beslediğime ve Glynis'in çıkarlarını her şeyin üstünde tuttuğuma ikna etmek. Latimer servetini tekrar kendi üzerime almaya çalışmaktansa, bebeğe kalacak olan bu mirasın üzerine konmak çok daha kolay olacak. Ama yeterince konuştum, oğlum birazdan gelir. Seni şimdilik bırakmam gerek, Alaina. Çok uzağa gitme, olur mu?"

Kendi yaptığı espriye gülererek gönülsüz misafirini bıraktı ve Gunn'ın gittiği yöne doğru yürüdü. Alaina kadının aklından geçenlerden çok rahatsız olmuştu.

Gözlerini tekrar kocasına çevirdi. Kısa süre sonra onun cansız bedenine sarılmak zorunda kalabileceğini düşününce, gözyaşlarına hâkim olamadı. Hıçkırıklarını dindirmeye çalışarak kocasının yüzünü okşadı ve aklına gelen kötü düşünceleri bastırmaya çalıştı. Alnına şefkatle soğuk kompres yaptığı sırada Cole kendine gelmeye başladı. İnleyerek göz kapaklarını araladığında Alaina'nın gülümseyen yüzünü gördü.

"Nihayet aşkım," diye mırıldandı Alaina.

"Alaina!" Cole doğrulup oturmaya çalıştıysa da, başının dön-

mesi bitene kadar elini yere dayayıp bekledi. Dikkatle çenesine dokunduktan sonra çalınmış malların durduğu loş köşeye baktı. "Tüm bu zaman boyunca hırsızların yuvasının üstünde oturuyormuşuz."

"Korkarım ben de kısa bir süre önce bu sonuca vardım," dedi Alaina kederli bir biçimde. "Ve bu buzdağının ancak görünen kısmı. Onlar katil Cole, çoğu öyle."

"Buradan çıkmamız lazım." Cole ayağa kalkıp sağlam kapıyı zorladı, sonra özür dileyen gözlerle karısına baktı. "Ama şimdilik nasıl olacağını bilmiyorum."

Bu sırada karyolada uyumakta olan Glynis kıvramp ağlamaya başladı. Alaina hızla kalkıp Glynis'in yanına oturdu ve bebeği kollarına alıp doyusıya sarıldı. Elini kaldırıp Cole'a yanlarına gelmesini işaret etti ve kocası geldikten sonra da kollarının arasına sığındı.

"Cole, seni öldürmek istiyorlar!" diye fısıldadı, Glynis'in ağlama sesleri arasında. "Latimer malikânesini almak istiyorlar..."

Cole parmaklarını nazikçe Alaina'nın dudaklarına bastırarak karısını susturdu. "Saul ve Olie bize yardıma gelecekler," diyerek derin bir nefes aldıktan sonra burnunu karısının güzel kokulu saçlarına sürdü. "O yüzden korkma sevgilim. Buradan canlı çıkacağız."

Alaina hâlâ endişeliydi. "Cole, birkaç adamlarını yukarı yolladıklarından eminim."

"O halde bekleyip göreceğiz. Saul kendi başının çaresine bakabilir, Olie de yardım edince hırsızlar neye uğradıklarını şaşırırlar." Karısına sarılıp onu sakinleştirmeye çalıştı. "Benden düşündükleri kadar kolay kurtulamazlar."

Kolunu Alaina'nın omuzlarından çekti ve huzursuz kızını kucağına aldıktan sonra şikâyet etti: "Glynis altını ıslatmış."

"Şimdiki tek endişen bu mu yani?" Alaina ağlamaklı bir şekilde güldü. Korkusunu belli etmemek için gözlerindeki yaşları silip hıçkırıklarını dindirmeye çalıştı. Cole'un güven veren varlığı ve cesaret verici sözleri durumu daha umutlu gösteriyordu. Eteğini kaldırıp iç eteğinden kare şeklinde bir kumaş parçası koparttı ve kucağında katladıktan sonra kızını kucağına aldı. Bebe-

ğın bezlenmesi bittikten sonra Alaina, minik Glynis'i babasına geri verdi. Ama Glynis pek rahat edememişti ve mızımızlanmaya devam ediyordu. Cole onu yavaş yavaş sallayarak sakinleştirmeye çalışırken, Alaina da çenesini kocasının omzuna koyup başka bilgiler vermeye devam etti. "Galiba gün bitmeden başka bir arkadaşla daha tanışacağız. Seni buraya getiren Gunn'dı."

"Gunn!" Cole çenesini ovuşturdu ve ensesindeki acıyı azaltmak için başını sağa sola çevirdi. "Tabii ya! Jacques'ın haydudunu nasıl unutabilirim!"

"Beni New Orleans'ta kaçırdıkları zaman ben de onunla aynı bu şekilde tanışmıştım," dedi Alaina düşünceli bir sesle.

Glynis'in ağlaması kısa sürede cıyak cıyak bir bağırışa dönmüştü ve Alaina onu kucağına alınca, minik bebeğin ağlamaları umut dolu bir beklenti halini aldı. Glynis doğrudan doğruya annesinin göğüslerine yönelince, Alaina utangaç bakışlarla loş mağaraya baktıktan sonra elbisesini üst kısmını açtı. Glynis de hemen sakinleşip büyük bir iştahla annesinin beyaz ve yumuşak memesini emmeye başladı.

Cole içinde bulundukları durumun zorluğuyla biraz yılsa da, yine de karısının çıplak göğüslerini her zamanki hayranlığıyla izlemekten geri durmadı. Alaina'nın arkasındaki taş elini koyup beraberce yaslandılar.

"Burada bir mağara olduğunu daha önce fark etmemiş olmam çok tuhaf," dedi. "Gerçi o kırmızı odadan hep nefret etmişimdir, içine çok nadiren girmişimdir. Roberta varken bile."

"Cole, bahçıvanı öldüren Roberta'yımış ve karnındaki de onun çocuğuymuş. Bayan Garth her şeye şahit olmuş."

Cole karısının sözlerini hafif bir şaşkınlıkla karşıladı. "Roberta böyle bir şey yaptığına göre, başka bir çaresi kalmamış olmalı."

"Bahçıvan onu çalıntı parayla yakalamış ve paraya ortak olmak istemiş."

"O halde buna inanırım. Zira söz konusu para olunca, Roberta'nın gözü başka bir şey görmezdi."

"Ama bunu Leala Yenge'ye ya da Angus Amca'ya söylememiz lazım," diye ricada bulundu Alaina.

“Evet, bu şoku kaldıramazlar.”

“Bilmen gereken bir şey daha var... Bayan Garth hakkında.”

“O çok ilginç bir kadın,” dedi Cole. O sırada söz konusu kadın mağaranın karanlık bir ucundan diğer bir ucuna doğru hızla yürüdü ve alışıldık zincir seslerinden sonra büyük tahta kapıdan geçti. “Ve çok da meşgul.”

Elini kocasının kaslı bacağına koyan Alaina, konuşmasına kaldığı yerden devam etti. “Bu konunun seninle ilgisi var, Cole.”

Bir anda Tamara’nın hızla içinden çıktığı kasvetli boşlukta alaycı bir kahkaha yankılandı. Bunun üzerine Alaina ve Cole irkilerek kadının yanında kısa bacaklarını iki yana açmış öylece duran, pahalı giysiler içindeki kısa boylu adama baktı. Bu Jacques’tı!

Fransız adam hücrelerine doğru yürümeye başladığında, Alaina hızla Glynis’in başını ve çıplak göğsünü bebeğin battaniyesiyle örttü. Jacques oldukça kibirli görünüyordu, Cole’un parmaklıklar ardında olması ona güven vermişti. Cole karısının yanında öfkeyle gerildi. Alaina, kocasının çenesindeki kasların kasıldığını görebiliyordu.

“Bakalım burada kimler varmış?” diye sordu Jacques alaycı bir tavırla. Kapının önüne gelince durdu. “Doktor Latimer ve Bayan Latimer, değil mi? Beni fakirhanemde ziyarete gelmeniz ne büyük bir incelik. Tabii göğüslerini emen tatlı Glynis’i de unutmamam gerekir, benim güzel Alaina’m. Ah, keşke onun yerinde ben olsaydım, *ma chérie*. O güzel memelerin tadına ben de bakardım.”

Adamın alaycı gülümsemesini gören Cole’un gözleri soğuk bir çelik gibiydi. “Bakıyorum da otelde yaptığım uyarıları pek dikkate almamışsın.”

“Ne söylemiştin?” Jacques hatırlamaya çalışıyormuş gibi baktı. “En yüksek makamlarca yargılanmamı sağlayacaktın sanırım, öyle değil mi?” Cole’un başını sallamasını gülerek karşıladı. “Kimin kimi yargılayacağımı göreceğiz, *mösyö doktor*.”

Parmaklıklara yaklaşp sağ elindeki eldiveni çıkardı. Yaralı ve pörsümüş elini gösterdi.

"Karından bir hediye, mösyö. Tıpkı bunun gibi." Şapkasını çıkartıp saçlarını diğer tarafa atarak sol kulağındaki büyük kesigi gösterdi.

"New Orleans'taki son karşılaşmamızı hatırlıyorsun, değil mi Alaina? Sana dokunmama izin vermemek için kendini öldüreceğini söylemiştin. Ama bu kez hareketlerine dikkat etmeni gerektirecek daha iyi bir kozum var elimde. Eğer uslu durmazsan, kocan yavaş yavaş ve acı çekerek ölür."

Alaina bu tehdit karşısında titremeye başlamış, kocasının koluna sarılıp iyice ona yanaşmıştı.

"Bir kadına yapabileceğin en iyi şey bu mu?" dedi Cole. "Sana teslim olması için korkutmak mı? Bütün fetihlerini bu şekilde mi gerçekleştiriyorsun?"

Kinayeli sözleri bir an Jacques'ın havasını bozsa da, adam sanki bunları hiç duymamış gibi konuşmasına devam etti: "Her halükârda bu iyi doktorun icabına bakmayı planlıyoruz tabii. Ama eğer bizimle işbirliği yaparsan, Alaina, kocan için her şey çok daha iyi olabilir."

Bunun üzerine Cole, "Sen tam anlamıyla aşağılık bir piçsin," diye bağırdı

"Belgelerimi yeniden görmek ister misin doktor? İşte burada!" Çeketinden bir tomar belge çıkartıp parmaklıkların arasından içeri attı. "İstediğin kadar bak. Ah! Burada başka belgeler de var." Başka bir tomar daha çıkardı. "Biraz farklı ama ortalama bir kanun adamını kandırmaya yeterli. Bunlar da Meksika'dan ve Fransa'dan gelen suçsuzluk belgeleri! Gördün mü? Ülkeler benden özür dilemek için sıraya giriyorlar." Büyük bir keyifle kahkaha attı, gülmesi bitince de kendinden memnun bir şekilde sırıtmaya devam etti. "Yazma kabiliyeti olan ve dünyadan nefret eden bir adam buldum. Bu belgeleri o hazırladı." Umursamazca omuzlarını silkti. "Ama daha sonra ona öteki dünyadan da nefret etme şansı verdim." Ellerini iki yana açtı. "Kendime ne kadar güvendiğimi görüyor musun? Buraya bir imparatorluk kuracağım, öyle güçlü olacak ki kimse bana dokunmaya cesaret edemeyecek. Tüm o imparatorluğu Latimerların kemiklerinin ve servetinin üzerine inşa edeceğim, ama ikinizin de benden

çok şey alıp götürdüğünüzü hesaba katmalıyım. Alaina, elimi ve kulağımı. Mösyö doktor da, arzuladığım kadını. Bu yüzden, Mösyö Latimer, hadım edildiğini görmek istiyorum.”

Cole'un sabırlı bakışları karşısında, doktoru korkuttuğuna dair herhangi bir belirti göremeyen Jacques gevezeliğe son vermeye karar verdi. Bir süre çenesini kaşıyarak ileri geri yürüdü.

“Sen de kendine güveniyor gibi görünüyorsun Mösyö Latimer.” Kaşını kaldırıp Cole'a baktı. “Merak ediyorum da... acaba kurtulabileceğini mi umut ediyorsun? Acaba bu umudunu...” Bir adım geri atıp eliyle yan tarafı işaret etti. “Şu zavallı adamın, senin yardımına yetiyecek olmasına mı bağlıyorsun?”

Dört adam, elleri kolları bağlanıp ağzına paçavralar tıkıştırılmış olan Saul'u hücrenin kapısına kadar getirip yere atarken, Jacques'ın abartılı kahkahaları Alaina'nın içine büyük bir korku saldı. Yara bere ve kesik içindeki altı haydut, ellerinde sopalarla Saul'un etrafında durdular. Saul'un kendisi de oldukça hırpalanmıştı. Elindeki kesikten kanlar akıyordu ve bir gözü neredeyse tamamen kapanmıştı. Adamlardan biri kapıyı açık tutarken diğer ikisi adamı hücrenin içine sürükledi. Cole kalkıp siyahi adamın yaralarını incelemeye başladı. Kapı yeniden gürültüyle kapandığında, Jacques doktorun hareketlerini izledi.

“Ne acı bir kayıp, mösyö. Sabaha ölmüş olacak. Adamlarım bunun icabına bakacak.”

“Sen de pekâlâ sabahı çıkaramayabilirsin, Mösyö DuBonné,” diye karşılık verdi Cole. Saul'un bağlarını çözerken. Siyahi adamın kafasındaki yarayı temizlerken, Saul da ağzına tıkadıkları paçavraları çıkardı.

“İlâ kendinize güveniyor musunuz, mösyö?” dedi Jacques sırtarak.

Cole yarayla ilgilenmeyi bırakıp Saul'un yanına oturdu ve alaycı bir gülümsemeyle baktı. “Saf bir kız üzerine saldırıp da şu gösterdiğin yaralara neden olabiliyorsa senden gerçekten korkmalı mıyım?”

İğneleyici sözleri hedefi on ikiden vurmuştu. Kısa boylu adam öfkelenerek, adamlarına uzaklaşmalarını işaret etti; adamların ayak sesleri uzaklaşırken, bir başka ayak sesinin yaklaşmaya

başladığı duyuldu. Tafta elbisenin hışırtısı, gelenin Tamara olduğunu gösteriyordu.

“Artık hepsini yakaladık desene!” Jacques kadına dönerken böbürlenerek güldü.

Tamara hücrenin önünde yürümeye başladı. “Her şey yolunda gitti gerçekten de. Doktor nehirden çıkıp peşimize düştüğünde şansımızı kaybettiğimizi sanmıştım. Ama onu yine yakaladık ve bu kez onu kurtaracak kimse yok.”

Cole ayağa kalkıp kadına dikkatle bakarken başını yana doğru eğdi. “Beni New Orleans’ta nehre atanlar sizdiniz demek!”

Tamara kaşlarını kaldırıp omuzlarını silkti. “Bir taşla iki kuş vurduk diyebiliriz. New Orleans’ta olduğunu öğrendiğimde ve babanın ölümünü haber aldıktan sonra, bu fırsatı kaçırmamam gerektiğini düşündüm. Üniforman sayesinde hastaneye girip tutsakları serbest bırakarak Alaina MacGaren’in adını lekeledik. Onun Briar Hill’deki evine sahip olmayı çok istiyorduk, eğer Yankiler Shreveport’u ele geçirebilmiş olsaydı bunu başaracaktık da.”

Cole’un mantık sınırları içinde her şeyi sindirebilmesi için olaylar fazla hızlı ilerliyordu. Kafası oldukça karışmıştı. “Babamın ölümünden haberdar mıydın? Bu seni neden seni ilgilerdirsin ki?”

“Cole...” Arkasında duran Alaina konuşmaya başlasa da, Tamara sözünü kesti.

“Boş verin, Bayan Latimer. Ben kendim söylerim.”

“Neyi söylersin?” diye sordu Cole. Sonra da hafifçe arkasına dönüp karısına sorgulayan gözlerle baktı.

“Beni hatırlamıyorsun, Cole,” diyen Tamara, bu sözleriyle adamın ilgisini tekrar kendi üzerine çekti. “Çok gençtin ve üzerinden çok zaman geçti, yine de gördüğün gibi ben pek yaşlanmadım.”

Cole’un kafası iyiden iyiye karışmıştı. “Seni tanımam mı gerekiyor?”

“Söylediğim gibi, o kadar uzun zaman geçti ki, üvey anneni tanımaman çok normal.”

“Tamara, sen misin?” dedi Cole şaşkınlık içinde.

Kadını kafasını hafifçe öne eğdi. "Ta kendisi."

"Bütün bu haydutlarla birlikte sen de mi bu işin içindesin yani?" diye sordu Cole kuşkuyla. Elini öfkeyle Jacques'a doğrulttu. "Bu beş para etmez piçle mi?"

Tamara başını kaldırdı. "O benim oğlum."

Alaina, Jacques'a şaşkınlıkla bakarken, Cole alaycı bir ses çıkardı. "Umarım benim akrabam falan değildir."

"Asla!" diye cevap verdi Jacques sert bir şekilde.

"Şimdi, Jack..." Tamara oğlunu sakinleştirmeye çalışıyordu. "Sen..."

Jacques'ın gözleri öfkeyle parlıyordu. "Benim adım Jacques, *m'mère*.¹⁹ Bana böyle seslenirsen çok mutlu olurum."

Tamara sabırsız bir tavırla elini havaya savurdu. "Ah, Jack, bu konuda Harry'yi bile geçmeye başladın!"

"Henré!" diye çıktı Jacques daha da öfkeli bir şekilde. "Henré DuBonné! *Ma père*!²⁰ Henré DuBonné!"

Tamara'nın gözleri öfke doluydu. "Harry hiçbir zaman baba olmadı!"

Jacques duyduklarına inanmak istemiyordu. "Yani ben... ben ve o..." Dehşet dolu gözlerini Cole'a çevirip tiksintiyle baktı.

"Evet, siz kardeşsiniz." Tamara aralarındaki akraballığı artık açığa kavuşturmuştu. "Babalarınız aynı, anneleriniz farklı."

"Aaaahh!" Jacques ellerini isyan edercesine havaya kaldırıp Tamara'ya baktı. "Neden yıllar boyunca babamın Henré olduğuna inandırdın beni?"

Oğlunun öfkesiyle sinen Tamara omuzlarını silkti. "Frederick hayattayken bunu sana söylemenin bir anlamı yoktu. Seni asla kabul etmezdi. Ne bana, ne de sana inanırdı. Zaten Frederick'e benzemiyorsun bile. Sen benim tarafıma çekmişsin. Onun öz oğlu olduğun halde buna onu inandıramayacak olman seni hiddetlendirmekten başka bir işe yaramayacaktı. Bu şekilde daha kolay oldu, ayrıca bu bebek sayesinde de Latimer servetine konacaksın."

¹⁹ *M'mère*: Fransızca 'anne' —ed.n.

²⁰ *Ma père*: Fransızca 'babam' —ed.n.

Jacques ağzında bir şeyler geveledi, pek rahatlamış sayılmazdı. "Mösyö doktorun nehre atılmasını emrettiğin zaman bu işte bir tuhaflık olduğundan şüphelenmem gerekirdi."

"Böylesi daha iyi. Bana inan Jacques," diyerek oğlunu teskin etmeye çalıştı Tamara. "Çocuk sayesinde Latimer serveti ve sahip oldukları her şey bizim olacak. Annesiyle de istediğini yapabilirsin. O artık senin ellerinde."

"Ellerinde falan değil!" diye bağırdı Cole. "En azından ben hayattayken!"

Aylardır arzuladığı Alaina'ya sahip olacağı fikriyle sakinleşen ve intikam isteyen Jacques, alaycı bir tavırla güldü. "Korkma, pek fazla hayatta kalmayacaksın, mösyö doktor. Alaina benim olacak ve sen de öleceksin." Alaina'nın bakışlarını üzerinde hissedince genç kadına dönüp başını salladı. "Gün bitmeden benim olacaksın. İçin rahat olsun, *ma chérie*."

Alaina titreyen parmaklarıyla göğsünü iyice kapatıp battaniyenin altına gizlemeye çalışırken, Jacques da Tamara'ya dönüp başka bir konudan bahsetmeye başladı: "Nehrin aşağısındaki gemiyi yakalamak istiyorsak adamlarını harekete geçersen iyi olur. Gemide değerli yükler var ve aldığımız siparişlere yetiştirmiyoruz. Ne kadar çok mala el koyar, ne kadar çok satarsak, o kadar zengin oluruz *m'mère*."

"Şu iriyarı zenci aptalca bir şey yapmasın diye başlarına birkaç adam diksek iyi olur, değil mi?" diye sordu Tamara, başıyla Saul'u göstererek.

"Öyle yap," dedi Jacques kısaca. "Gunn da kalabilir, ama diğer adamlar işe koyulsun. Nehrin aşağısına ulaşmadan önce kat etmeleri gereken uzun bir yol var, ayrıca gemi o noktaya ulaşmadan önce oraya konuşlanmalılar. Gemideki adamlarımız saldırılarını bekleyecekler."

Kadın oğlunun söylediğini yapmak için oradan ayrıldı ve Jacques alaycı bir gülümsemeyle hücredekilere baktı. Cole, Alaina'nın yanında durup karısına sıkıca sarılınca, Jacques'ın yüzündeki gülümseme uçup gitti. Bu bir meydan okumaydı.

Kibirli sözler sarf ederek eldivenini giymeye başladı. "Dönüp Alaina'yı alana kadar çok az zamanımız var. İşler insanı hep uy-

gunsuz dakikalarda yakalıyor. Ama merak etme, dönmeden önce, Alaina'yla baş başa kalabileceğim bir yer bulmuş olacağım."

Adam gözden kaybolurken, kahkahası taş duvarlarda yankılandı. Cole titreyen karısını rahatlatmak için bir şeyler fısıldayınca, Alaina da çaresizce kocasına sarıldı.

Saul endişeli bir biçimde özür dilemek için başını salladı. "Bay Cole, yakalandığım için özür dilerim. Beni bekliyorlardı."

"Olie nerede?" diye fısıldadı Cole.

"Hemen arkamdaydı ama beni yakaladıklarında çıkan sesi duyup gelmekten vazgeçmiş olmalı. Yardım çağırmaya gitmiş de olabilir."

"Görüyor musun, Alaina?" dedi Cole karısının kulağına. "Hâlâ umut var."

"Ah, Cole," diyen Alaina, başı kocasının göğsünde ağlamaya başladı. "Eğer sana bir şey olursa yaşayamam."

"Şimdi sessiz ol, sevgilim," dedi Cole karısının yumuşak saçlarını okşayarak. "Cesur ol. Bana inan, bu pisliklerin planlarını üzerimizde uygulamalarına izin vermeyeceğim."

Cole, koridorun sessizliğini bozan ayak seslerini duyunca etrafına bakınmaya başladı. Gunn, elinde parlak bir Winchester tüfeğiyle çıkageldi. Vücudunun üst kısmında üzerine çok küçük gelen brokar bir ceketten başka bir şey yoktu. Cole'un hafızasında bir şeyleri harekete geçiren de bu oldu. Ceketin yırtık kısmına parlak kırmızı bir yama yapılmıştı. Yırtılan kısım Cole'un, yamadan önce Briar Hill'de duyduğu her şeyi anlamaya çalışırken dikkatle incelediği kumaş parçasıydı. Teğmen Cox'un katili de o ceket giymişti ama o adam Gunn'dan çok daha ufak tefekti. Nedense Jacques tam da bu ölçüye uyuyordu.

Gunn hücrenin önünde durdu, Saul'a bakarken kafasını bir sağa, bir sola salladı. Tüfeği hücredekilerden uzak bir şekilde yere koydu ve kapiya yarı dönük şekilde oturmuş olan Saul'un önünde çöktü. Omzuna birinin dokunduğunu hisseden Saul arkasına döndü.

"Sen büyük adam!" diyerek başını salladı Gunn. "Tıpkı Gunn gibi büyük." Yumruğuyla göğsüne vurduktan sonra elini parmaklıkların arasından uzatarak Saul'un ayağına vurdu. Ellerini

havaya kaldırıp parmaklarını açtı. "Seni bu kadar adam yakaladı." Bir parmağını kapattığında geriye dokuz tane kalmıştı. "Belki de bu kadar."

Ayağa kalktı ve bir şeyler düşünüyormuş gibi Saul'a baktı. Aniden kapının ağır parmaklıklarını tutup ayırmaya çalışınca, çıplak kollarındaki kaslar patlayacak gibi şişti. Parmaklıkları ayıramamasından memnun olarak, geri çekildi ve Saul'u işaret etti."

"Gunn kıramadı. Saul denesin!"

Buna yapmaya hazır olan Saul parmaklıkları aynı noktalardan tutup tüm gücünü kullanarak demirleri ayırmaya çalıştı. Ama faydası yoktu. Vazgeçip geri çekilince Gunn güldü ve tutsakların hücrelerinde kalacak olmalarından mutlu bir şekilde gözden kayboldu.

Jacques geri döndüğünde güneş batmıştı. Alaina, Olie'nin zamanında dönüp onları hainlerden kurtaracağı umudunu kaybetmişti. Gunn bir gözü üstlerinde, gölgelerin içinde dolanırken, Alaina, yanında birkaç aleti olmuş olsaydı bile, Roberta'nın yaptığı gibi kilidi açmayı deneyemezdi.

Jacques arkasında Gunn ve iki başka adamıyla birlikte Winchester tüfeklerini hücredekilere doğrultmuş onlara doğru ilerliyordu. Cole ve Alaina büyük bir endişeye kapıldı, Saul da kan akacağını hissederek aceleyle ayağa kalktı.

Tamara iriyarı adamların ortasından geçip hücrenin kilidini açmaya çalışırken, Jacques da arkada durup yüzünde alaycı bir gülümsemeyle olabilecek seyrediyordu. Tamara, Alaina'yı işaret etti. "Bebeği buraya getir."

Alaina, Glynis'e öyle sıkı sarıldı ki, bebek uyanıp mızıldanmaya başladı.

Tamara geri çekilip Gunn'a emir verdi. "Eğer Bayan Latimer söylediğimi yapmazsa, Cole'u vur." Başını Cole'a doğru eğdi. "Önce bacaklarından. Onu hemen kaybetmek istemeyiz." Bir an duraksayıp sonra yeniden devam etti: "Eğer Doktor Latimer yanlış bir hareket yaparsa, Alaina'yı vur. Aynı şey zenci için de geçerli. O da yanlış bir hareket yaparsa, hiç çekinme, Alaina'yı vur."

Alaina'nın gözlerindeki nefreti görünce, genç kadına dönüp konuşmaya başladı: "Tatlım, gördüğün gibi benim için hiçbirinizin önemi yok. Ben sadece bebeği istiyorum. Şimdi onu buraya getir."

Alaina yavaşça söyleneni yaptı ve dudakları bastırılmış bir isyanla titrese de, Glynis'i kendisini bekleyen kollara bıraktı. Kapiyı kilitledikten sonra Tamara geri çekildi, onun ardından Jacques kapiya yaklaştı.

"O istediğini aldı." Başıyla annesini işaret etti. "Şimdi de ben istediğimi alacağım."

Alaina adamın yüzündeki öfkeyi görünce Cole'a yanaştı.

"Aynı kurallar hâlâ geçerli, *ma chérie*," diyerek kibirle güldü Jacques. "Bana itaat etmezsen kocan vurulur."

"Canın cehenneme," dedi Cole. "Onu sana vermeyeceğim. Önce beni vurman gerekir."

Jacques omuzlarını silkti. "O halde tatlım, kocanın bu gece canlı kalmasını istiyorsan, şu pis zenciye söyle de kocanı tutsun. Eğer hücrenden çıkmazsan onu da zenciye de vururum."

Alaina ne kadar büyük bir çıkmazın içinde olduğunu düşünüp acı acı ağlamaya başladı. Jacques'ın tehdidinde ciddi olduğunu çok iyi biliyordu. Tüfekler büyük bir iştahla hücredeki iki adama çevrilmiş, tek bir yanlış hareketlerini bekliyordu. Jacques'ın isteğine boyun eğmek Cole'un bir gün daha yaşamasını sağlayacaksa, kendini ona vermeye değerdı. Sonuçta yaşayacak birkaç saati olursa Cole kaçıp kurtulma imkânı bulabilirdi.

Titreyerek Cole'un yanından ayrıldı, Cole karısını yeniden kendine doğru çekmeye çalışsa da Alaina uzaklaşıp siyahi adamın arkasına geçti.

"Tut onu Saul!" diye bağırdı ağlayarak. "Eğer öldürülmesini görmek istemiyorsan tut onu! Tanrı aşkına, tut onu!"

Saul bir anda Cole'u kollarından yakalayınca, doktorun tüm çabaları sonuçsuz kaldı.

"Üzgünüm, Bay Cole." Saul büyük bir ıstırap içindeydi. "Bayan Alaina tutmamı söyledi, ben de öyle yaptım."

Jacques, Alaina'ya kapiya doğru yaklaşmasını söyleyip kapiyı açtı. "Şimdi benimle gelin, Bayan Latimer."

“Hayır!” diye bağırdı Cole, Saul’un ellerinden kaçmak için debelenip durduyordu. “Eğer ona dokunursan seni öldürürüm, Jacques! Yemin ediyorum öldürürüm!”

Cole’un feryatları mağarayı inletse de, gözyaşlarının bulanıklığının ardından kocasını gören Alaina, Jacques’a gönülsüzce itaat etti.

“Alaina! Hayır!”

Kapı arkasından kapandı ve anahtar deliğın içinde döndü. Saul tutsağını bırakınca, Cole kapıya asılıp demir parmaklıkları vahşice sallamaya başladı.

“Alaina! Alaina! Tanrım, Alaina!”

Alaina kocasının sesindeki unutsuzluğu duymamaya çalıştı ve korkup ağlamaya başlayan bebeğini kucığında yavaş yavaş sallamakta olan Tamara’ya baktı. Kadın olup biteni yüzünde koca bir gülümsemeyle izlemişti. Alaina’nın acıklı bakışlarını gördüğünde güldü, sonra taş duvarlarda yankılanan kahkahalar eşliğinde bebeği mağaranın daha sessiz bir yerine götürdü.

Cole, Jacques’a küfürler ederek demir kapıyı sarsmaya devam ediyordu. Üvey kardeşi arkasına dönüp adamlarına uzaklaşmalarını işaret etti.

“Gidebilirsiniz. Doktorun buradan çıkması imkânsız, gerekirse ben size gelmenizi söylerim. Ama gerek olmayacak. Değil mi Bayan Latimer?”

Alaina bu sırada korkuyla yere bakıyor, yanaklarından süzülüp üzerine damlayan gözyaşları elbisesini ıslatıyordu. Kapıyı zorlayan kocasının vahşi ve kederli haykırışları kulaklarındaıydı. Eğer azmiyle demir kapıyı açabilecek biri varsa, bu kesinlikle delirmiş bir hayvana benzeyen kocası olacaktı.

Jacques, Alaina’nın kolunu sertçe kavrayıp küçük vücudunu göğsüne bastırdı. Saçlarını ensesinden yakalayıp kafasını arkaya doğru çekti.

“Senden nefret ediyorum, Jacques DuBonné,” dedi Alaina dişlerinin arasından. “Bana ne yaparsan yap, sana sırf Cole’u tehdit ettiğın için teslim olduğumu asla unutma. Seninle ilgili fikrimi değiştirmedim. Sen benim için hâlâ bir insan müsveddesisin.”

Gözlerinden alevler saçan Jacques, Alaina'ya öyle bir tokat attı ki, diğer eliyle tutmasaydı genç kadın sersemleyerek yere düşebilirdi.

"Lanet olsun sana piç kurusu!" diye bağırdı Cole, öfkeden deliye dönmüş bir şekilde. Mağaranın duvarları hiddetiyle titremiştir.

Şaşkına dönen Alaina yavaşça doğruldu, ağzında kan tadı vardı. Jacques, genç kadını kolundan tutup turnaklarını etine geçirdi ve çekiştire çekiştire mağaranın içindeki küçük bir odaya kadar götürdü. Odanın duvarına zayıf ışık veren bir lamba asılmıştı, yerdeyse ince bir döşek vardı. Jacques, Alaina'yı döşeğe itip gülerek boyunbağını çözmeye başladı.

"Elbiselerini çıkar ve uzan, Bayan Latimer. İntikam saatim geldi."

* * *

Cole çılgına dönmüş durumdaydı, parmaklıklara olanca gücüyle abanıyordu. Doktorun vahşiliği karşısında şaşkına dönen Saul, dehşetle onu izliyordu. Cole'un yüzünden okunan kararlılığında öfke ve cinnet vardı. Saul'un doktoru seyrederken çıkardığı tek sonuç; insan isteyince yeri göğü ayaklarının altına alabiliyorsa, biraz yardımın bu süreci daha da hızlandıracağıydı.

Böylece dört elle işe sarılıp Cole'un gücüne güç kattı. Gunn denediğinde parmaklıkların hafiften eğildiğini görmüştü. Belki de hâlâ bir umut vardı.

Saul'un çıplak kolları, ağaç gövdesindeki yumruları andıran bir kas yumağına dönmüştü. Metal yavaş yavaş boyun eğmeye başlıyor gibiydi; ikisi de olanca güçleriyle parmaklıkları zorladıkça, yüzlerinde sarf ettikleri gücün izleri görünüyor, damarları gittikçe şişiyordu. Birleştirdikleri güçlerinin altında parmaklıklar gıcırdayarak büküldü, sonra birden çatlayarak adamları neredeyse yere düşürdü. Cole hemen kapıya koşup ince vücudunu aralanmış delikten geçirdi. Saul onun peşinden gidemese de, Cole, Alaina'yı bulduktan sonra onu almak için geri dönecekti.

İlerideki tahta kapının ardından gelen belli belirsiz bir ses, Cole'un dikkatini çekti; ışığın içinde Mindy'nin küçük bedeni belirdi. Elinde Cole'un Remington tabancası vardı.

Cole hemen Mindy'nin yanına koşup fısıldayarak, "Olie nerede?" diye sordu.

"Neyirde. Uçurumu dolaşıp neyire indi. Mağaradan çok adam geldi. Olie, Peter, evdeki bütün erkekler, Brag, Şerif... Hepsi onlarla kavga etti."

Cole tabancayı parmaklıkların arasından Saul'a verip Jacques'ın Alaina'yı götürdüğü gölgelerin arasına daldı. Mindy'nin yarım yamalak konuşmasından anladığı kadarıyla Olie, Braegar, Şerif ve evdeki diğer erkekler mağaraya girebilmek için nehre doğru ilerlemiş, ama yolun bir yerinde Jacques'ın adamlarıyla karşılaşmışlardı. Bu karşılaşmanın sonucu henüz bilinmiyordu ama mağaradakilerin hiçbiri şu an için saldırıdan haberdar değildi.

Alaina'nın Jacques'ın kollarında işkence çektiğini düşünerek, gecenin içinde tıpkı bir Afrika kedisi gibi sessiz ve tehlikeli bir şekilde koştu.

Yukarıda bir yerlerden cılız bir ışık geliyordu. Parçalanan elbiselerin sesini ve Alaina'nın çığlığını duyunca olduğu yerde kalakaldı. Tüm benliğinin acımasız ve soğuk bir öfkeyle dolduğunu hissetti, küçük odaya dalıp, Jacques'ın öpücüklerinden kurtulmaya çalışan karısını görür görmez yarı çıplak adamın üzerine atıldı. Jacques, karanlıkların içinden gelip üzerine saldıran öfkeli adamın güçlü darbelerinden kurtulamadı.

Rahatlayarak titremeye ve hıçkırmaya başlayan Alaina, gömleğinin yırtılan kısımlarını tutup göğüslerini kapamaya çalışırken, ölümcül bir kavgaya tutuşan erkeklerden uzaklaşmak için de taş duvara yanaştı. Jacques'ın öfkesi yüzünden okunuyordu, sıkıdığı sarı dişlerinin arasından çıkan berbat nefesinde viski kokusu vardı. Ufak tefek olmasına rağmen yeniden engelleneceği korkusuna karışmış öfkesi, ona deli kuvveti veriyordu. Cole çenesine bir yumruk savurduğunda Jacques tökezleyerek gerisin geriye yuvarlanınca, doktorun, adamı daha da benzetme isteği köreldi. Yüzündeki tiksintiyle Jacques'ı bıraktığı sırada, az önce

kilitli oldukları hücreden gelen tabanca sesinden Saul'un başının belada olduğunu anlayıp, Alaina'yı kolundan tutarak odadan çıktı. Karanlık tüneli koşarak aştılar. Alaina bir yandan kocasının yanında koşarken, bir yandan da giysisinin üst kısmını kapamaya çabalıyordu. Kendilerini neyin beklediğini bilmiyorlardı ve Alaina mahremiyetini korumaya kararlıydı.

Ana kapıdan girdiklerinde Saul'un elinde hâlâ dumanı tüten Remington tabancayla, iki hayduda ek olarak Gunn'la Tamara'yı yanına yaklaştırmadığını görüp duraksadılar.

"Seni aptal!" diye bağırdı Tamara. "Burada üç tane silahlı adam var. Asla kaçamazsın!"

"Ama kimbilir belki de silahımla bir-iki tanenizi indirebilirim. Eğer o çocuğu annesine geri vermezsen, belki de ilk inen sen olursun."

Tamara kararsız kalıp öfkeyle Alaina'ya baktı.

Saul kocaman parmağını kadına doğru salladı. "O bebek, Bayan Alaina'ya ait."

"Sadece geçici bir süreliğine veriyorum," deyip çocuğu Alaina'ya uzattı Tamara. "Gece olmadan onu geri alacağım."

"Cesedimi çiğnemen lazım," diye cevapladı Alaina kararlı bir şekilde.

"Saul!"

Bu haykırış mağaranın içinde yankılanıp herkesin dikkatini öne atılan iriyarı Gunn'a çevirdi. Gunn kollarını meydan okurcasına kaldırmış onlara doğru yürüyordu, Winchester tüfeğini fişların yanına bırakmıştı.

"Saul! Gunn, Saul'la dövüşsün! Sen kazanırsan, özgürsün!"

"Öldür onu, seni aptal!" diye bağırdı Tamara. "Saul'u öldür! Serbest kalamaz!"

"Hayır!" diye haykırdı Gunn yeniden. Yanındakilere dönüp, "Saul, Gunn ile dövüşecek! Tek başına! Biri gelirse, Gunn kızar!" diye haykırdı. Devasa ellerinin hareketi oldukça açık ve netti.

Saul tabancasını Cole'a fırlatınca, iki haydut ileri doğru atıldı. Ama Cole silahı tutup karısıyla bebeğini de yanına alarak geri çekildi, duvara kadar geriledikten sonra Saul'a başıyla işaret etti.

Siyahi adam kolsuz iş gömleğinden kalanları yırtıp atarken, Gunn da broker ceketini parçaladı. Saul ellerini iki yana açtı. Bu hareketi bir işaret gibiydi ve adamlar hızla birbirlerine doğru koşup göğüslerini birbirlerine çarpıdılar. Burun buruna gelip güç savaşına başladılar. Ama ikisi de avantajı değerlendiremeyince ayrıldılar. Sonra zayıf bir adamın un ufak edecek yumruklarıyla birbirlerine saldırdılar. Buna rağmen hâlâ ikisi de etkilenmiş görünmüyordu.

Dövüşün dizginlenemez ateşiyle gözleri kıpkırmızı olmuş iki siyah dev gibi göğüs göğüse çarpışıyorlar, kas yığınları birbirine karışıyordu. Birbirlerini omuzlarından, kafalarından itiriyor, bacaklarını da dengeyi sağlayabilmek için iki yana açıp duruyorlardı. Tüm bu mücadele sırasında hırıltılarla nefes alıp akciğerlerini havayla dolduruyorlardı. Sonra birden Saul dönüp, sağ koluyla Gunn'ın sol kolunu kavradı ve arkasına doğru büküp aşağı doğru bastırdı. Gunn yere eğilmeye başladıysa da hemen pes etmeyecekti. Saul kolunu kıvrdııkça kıvrdı. Gunn acı içinde inliyordu. Sonunda kırılan kemiğin sesi mağarada yankılandı.

Gunn yere yığılmıştı, Saul'un göğsü ise hızlı hızlı nefes alıp verdikçe inip kalkıyordu. Gunn zar zor emekleyerek yük kutularına tutunduktan sonra büyük bir zahmetle ayağa kalktı. Kırılan kolu öylece sallanıyordu, yüzünde ise imalı bir ifade vardı.

Alaina bir ses duyup arkasına döndüğünde gördükleri karşısında çığlık atarak Cole'u uyardı. Cole, öfkeden deliye dönmüş haldeki Jacques'ı elinde silahla gördüğünde karşı karşıya oldukları tehlikenin farkına vardı. Adamın ani saldırısı karşısında geri çekilince elindeki Remington da yerde kayıp gitti. Ama Saul koşarak tabancayı yakaladı. Jacques'ın tam Alaina'ya nişan aldığı sırada, Cole hızlı davranıp silahı yukarı doğru itti. Silah patladığında mağara büyük bir gürültüyle sarsıldı. Jacques yeniden silahını Alaina'ya doğrulttuğunda Cole bu sefer adamın üzerine atılıp bileğinden yakaladı. Silahı almaya çalışırken ikisi de mağaranın zemininde bir süre yuvarlandılar. Kurşunlar, hiç durmayan bir gök gürültüsü gibi patlıyordu. Kurşunlardan biri gazyacı dolu bir varile isabet ederken, diğeri de varilin hemen

üzerindeki lambaya denk gelmişti. Sızan gazyağının üzerine düşen lamba yüzünden bir anda mağara alevler içinde kaldı. Tam yan tarafta ise, barut fıçısının tehdidiyle karşı karşıyaydılar.

Silahtaki kurşunlar bitince, Cole, Jacques'ın bileğini bıraktı. Artık silah tehlikesi geçmişti, sırtüstü yere yatıp Jacques'ı da yanına çekti. Suratına okkalı bir yumruk salladığında çenesi kırılan nehir korsanı uzağa savruldu.

Bir anda siyah bir kol Jacques'ı arkasından yakalayıp geriye doğru çekiştirmeye başladı. Jacques kaçmaya çalışsa da, Gunn sağlam koluyla adamı sıkı sıkı tuttu.

"Gunn, Saul özgür dedi! Gunn hep sözünü tutar! Onlar gidecekler! Biz kalacağız!"

Jacques'ın karşı çıkacak oluyorsa da Gunn adamın boynunu koluyla sıkı ve Fransız'ın kafası diğer tarafa doğru döndü; Gunn adamı yere bıraktığında Jacques'ın ufak tefek bedeni yavaşça yere yığıldı, boynunun kırıldığı belliydi.

Gunn, Saul'a baktı. "Gidin!"

"Hemen!" Saul söyleneni yapmaya oldukça hevesliydi.

Cole mağaraya şöyle bir göz attı; üvey annesine dair en ufak bir iz yoktu ama gözüne yeni bir tehdit çarptı. Alevler gazyağından barut fıçısına doğru ilerliyordu. Alaina ve Saul'a bakıp koşmalarını söyledi. Cole da onlara yetiştiğinde Alaina'nın kollarındaki Glynis'i aldı ve tünele doğru koşmaya başladılar. Mindy kapının arkasına saklandığı yerde, gelenlerin dışarı çıktıklarından emin olmayı beklerken rahat geçmeleri için kapıyı tutuyordu.

Saul oldukça darbe almıştı ve Alaina'nın küçük adımlarına bile zar zor yetişebiliyordu. Cole arkasına döndüğünde yangının barut fıçısının dibine kadar yaklaştığını gördü. Alaina'yı çekiştirirken, Mindy'yi yakalayan Saul'a dönüp fıçının patlamak üzere olduğunu haykırdı. Glynis'in küçük bedenine kendini siper etmeye çalışıyordu. Nihayet fıçının patlamasıyla ani bir gümbürtü bütün mağarayı sarstı, yakıcı ateş her yeri kapladı. Variller, fıçılar, balyalar, kasalar taş duvarlara savruldu, içindekiler ise istahla yanan alevlerin içine döküldü.

Cole ensesindeki ateşin sıcaklığına aldırış etmeden diğerle-

riyle beraber Roberta'nın odasına giden tünelde olanca gücüyle koşturup duruyordu. Ama aşağıdaki sıcaklığın artmasıyla birlikte tünelin bacaya döneceğini kimseye söylememişti. İçerideki her şey yok olacak ve çok kısa bir süre içinde üstlerindeki ev de alevler için çıra haline gelecekti.

Büyük bir telaşla merdivenleri çıkmaya başladılar. Mindy, Saul'un kollarındaydı, Glynis'i kucagında sıkı sıkı tutan Cole ise, bir yandan da Alaina'yı çekiştiriyordu. Bebek ağlıyordu ve epey korkmuştu ama onu teselli edecek zamanları yoktu. Zemin kattan gök gürültüsünü anımsatan bir patlama sesi duyulunca, kıvılcımlar bunaltıcı sıcaklıklarıyla üstlerine yağdı.

"Kapi havaya uçtu," diye bağırdı Cole. "Buradan çıkmalıyız yoksa diri diri yanacağız!"

Alaina'nın nefesi kesilmişti, acı içindeydi. Yine de titreyen bacaklarıyla merdivenlerden çıkmaya çalışıyordu. Merdivenleri çıkması, inmesinden çok daha zor olmuştu. Cole, karısının arkasına geçip kalçalarından yukarı doğru itirmeye başladı. Bir yandan da dumanın etkisiyle öksürüyorlardı, gözleri yanıyordu.

Aynanın ardındaki kapı kapalıydı. Alaina bebeği kocasından alıp aşağıdaki kolu işaret etti. Cole birkaç basamak aşağı inip Alaina'nın gösterdiği kolu kaldırdı ama hiçbir şey olmadı. Sonra halatların uçlarının kesildiğini ve artık hiçbir işe yaramadıklarını gördüler.

"Tamara!" diye bağırdı Cole lanet okurcasına. O hain kadının merdivenlerden çıkıp mağaradan kurtulduğunu tahmin etmeliydi.

"Tuzaga düşürüldük!" dedi Alaina.

Saul, Mindy'yi Alaina'nın yanına bıraktı ve geri çekilip öyle sert bir tekme savurdu ki, dayanıklı kapı bir anda açıldı. Roberta'nın odasına girip temiz havayı içlerine çektiler, sonra hemen evdekileri uyarıma koyuldular.

Ön verandadan evi terk ederlerken Olie, Braegar, Peter ve Şerif, elleri kolları bağlanmış bir araba dolusu nehir korsanını evin önüne getirmekle meşguldü.

Olie, Cole'u görür görmez koşup telaşla geç kalmasının ne-

denini açıklamaya başladı. "Saul'un arkasından geldiğim sırada, mağaraya o taraftan girmenin pek işe yaramayacağını düşündüm ve geri dönüp Peter'ı, Şerif'le Doktor Darvey'i çağırmaya yolladım, sonra da nehir tarafına gidip mağaranın girişini aradım. Uçuruma vardığımda nehirde adamlarla dolu bir tekne olduğunu gördüm ve Şerif gelene kadar onlarla boğuştum."

"Sorun değil, Olie," dedi Cole. "Artık güvendesiniz ve korsanlar da sizin sayenizde yakalandılar."

Evin uçurum tarafından yükselen alevler, yangın haberini kilometrelerce öteye yayıyordu. Tiz bir çığlık alevlerin homurtularını delip geçti ve evin batı tarafındaki kulenin çatısındaki küçük alev topunun gürültüsüne karışıp kayboldu. Çatı, kıvılcımlar saçarak çöktü. Artık engellerden kurtulan alevler ağgözlü bir istahla daha da yükselmişti. Evin pencereleri önce kırmızıya, sonra beyaza döndü. Patlayan camlardan çıkan alevler kiremitlere doğru uzanıp saçakları yaladı.

Alevler çatıyı sarımsı. Braegar, Cole'un kolunu yakalayıp yukarıyı işaret etti. Çatının etrafındaki terasta tuhaf bir silüet anlamsız hareketler yapıyor, uzun siyah saçları rüzgârda uçuşuyordu. Üzerinde kan kırmızısı bir elbise vardı ve evin aşağısından ona bakanlar Roberta'nın ismini şaşkınlıkla fısıldadılar. Mağaradan kurtulan üçlü ise, bu yüzü gayet iyi biliyordu, bu kadın Roberta değildi. Tamara, yardım dilercesine ellerini gökyüzüne doğru kaldırarak çığlık attı. Sonra döndüğünde aşağıda kendisine doğru çevrilmiş beyaz yüzleri görüp elini onlara doğru suçlarcasına salladı. Tiz çığlığı alevlerin homurtularının arasından bile duyulabiliyordu.

"Latimer Malikânesi sonsuza kadar benim! Onu benden alamazsınız! Artık hiçbiriniz ona sahip olamayacak!"

"Aklını kaçırmış!" Bu yorum arkadan bir yerden gelmişti. Cole arkasına döndüğünde, Martin Holvag'la yüz yüze geldi. Sonra gözleri Rebecca'yı aradı. Braegar'ın yanında duran Rebecca kollarını açmış korkuyla bir şeyler geveliyordu.

"Burada olduğunu biliyorum! Roberta'nın günlüğünü buldum, buraya bir hazine sakladığını yazmış. Evin içinde bir yerlerde olmalı ama artık yanıyor!"

"Roberta'nın günlüğünü sen mi aldı?" diye sordu şaşkına dönen Alaina.

"Orada öylece duruyor, birinin onu almasını bekliyordu," diye mızızlandı Rebecca.

"Benim odamda duruyordu!" diye bağırdı Alaina.

"Senin olduğunu nereden bilebilirdim? Bu lanet evde bir sürü oda var, aklım karışmıştı!"

"O gece odamıza gelmenin nedeni bu muydu?" diye sordu Cole öfkeyle. "Sana ait olmayan bir parayı mı arıyordun?"

Rebecca suratını astı ve kendisine aniden tiksintiyle bakmaya başlamış olan Braegar'ın yüzünü görünce sıkıntıyla ellerini ovuşturdu. Braegar da hıçkırıklara boğulan kadını arkasında bırakıp yürümeye başladı.

Evin içinde yeni bir yangın başlamıştı. Daha beyaz! Daha sıcak! Çatı, sanki acı içinde kıvranan bir yaratılmış gibi yukarı doğru kabardı ve ancak hayal gücünün eseri olabilecek tuhaflıktaki vahşi bir kahkaha eşliğinde bir anda aşağı doğru çöktüverdi. Esrarengiz ses rüzgâra karışıp gecenin içinde kayboldu.

* * *

Gece yeniden sessizliğe büründüğünde Latimerlar kır evindeki yatak odalarına çekildiler. İkinci kattaki odalarından görünen tek şey gökyüzünde, ağaçların tepesindeki kırmızı bir ışıltıydı. Ne olduğunu umursamadılar. Zira Cole, kendini ayak parmaklarıyla oynayan kızını seyretmeye kaptırmıştı, Alaina ise utangaç bir şekilde yatağın üzerine bir tomar para koymakla meşguldü.

Cole şaşkınlıkla karısına baktı. "Bu ne?"

Alaina'nın yanakları kızardı. "New Orleans'tayken senden almamı istediğin iki bin doları hatırlıyor musun?"

Cole yavaşça başını salladı.

"İşte, Bayan Hawthorne buradayken paranın geri kalanını verdi. Benim için sakladığını söyledi."

"Geri kalanı mı?"

"Şu an burada iki bin dolar yok," diye açıklamada bulundu

Alaina. "Korkarım paranın bir kısmını, benim buraya ilk geldiğinde giydiğim elbiseleri satın almak için harcamış. Şimdi anlıyorsun ya, o elbiseler kullanılmış falan değildi, yepyenyidi ve senin paranla satın alınmışlardı."

Cole kuşkuyla güldü. "Yani sana aldığım giysileri giymeyi reddettiğin zamanlarda, yine benim paramla satın alınmış elbiseleri mi giyiyormuşsun?"

Alaina başını yavaşça salladı. "Bunu bilmiyordum, Cole. Bu kadar kör ve mağrur olduğum için beni affedebilecek misin?"

"Sevgilim..." diyerek gülümseyen Cole karısını tutup yatağa çekti. "Sen hayatımın tadı tuzusun artık, ben bunu daha önceden kimseyle yaşamamıştım. Sana herhangi bir konuda nasıl kızabilirim? Hayatımı paylaştığın ve yaşlanıp da saçlarımıza ak-lar düşene kadar paylaşmaya devam edeceğin için kendimi çok şanslı sayıyorum."

"Planım bu, Yanki" diye fısıldadı Alaina dudaklarının arasın-dan, "ve en yürekten dileğim de."

tarama : ırmak/chatlak!

düzenleme : vero

www.twilightturk.com

arama : ırmak/chatlak!

üzenleme : vero

Son

Yaklaşık bir ay geçmişti. Gece geç olmuştu ve Cole kır evinin salonunda yalnızdı. Alaina kızlarıyla üst kattaydı ve arada sırada merdivenlerden gelen kahkahalar dışında çıt çıkmıyordu.

Cole pencere kenarında durup şaşkınlıkla dışarı baktı. Evin önündeki dar yolda bir adam duruyordu. Zayıf ve pejmürdeydi; kafasında gri, eski püskü bir şapka vardı. Dikkatle evi inceledikten sonra elindeki küçük kâğıt parçasına baktı. Kapağı doğru ilerlemeye isteksiz görünüyordu. Yüzü, etrafı kaplayan pusun içinde görünmüyordu ama Cole bu adamı daha önceden hiç görmediğine emindi. Merakına yenik düşüp kapağı doğru yürüdü ve dışarı çıkıp yabancı adama yaklaşmaya başladı.

Cole yaklaştıkça adam doğrulup ellerini dökük ceketinin ceplerine soktu.

"Burada bir işiniz mi vardı bayım? Yoksa bir doktora mı görünmek istiyordunuz?" diye sordu Cole.

Adam gençti, muhtemelen otuz yaşında bile değildi; gri gözleriyle Cole'a meydan okurcasına bakıp cevap verdi: "Belki de bir işim vardır efendim." Sesindeki öfke çok belliydi. "Belki de yoktur. Doktor Latimer'ı arıyordum, beni buraya yönlendirdiler."

"Ta kendisiyle konuşuyorsunuz," dedi Cole adamı dikkatle inceleyerek. "Sanırım Güneyli'siniz. Her ne kadar etrafta at ya da at arabası göremesem de beni görmek için uzak bir yerden geldiğinizi tahmin ediyorum. Ama hasta da görünmüyorsunuz."

"Buraya kadar yürüdüm." Cevap kısa ve özdü.

"Eskiden bir Konfederasyon subayı olduğunuzu anlayabili-

yorum." Cole, adamın bir zamanlar gri olan ceketindeki altın rengi solmuş kordonu ve şapkasını işaret etti. "Ve siz de benim Birlik için savaştığımı biliyor olmalısınız. Bir akrabamızı falan arıyor olabilir misiniz?"

"Hayır, lanet olasıca!" Yabancımanın dudakları öfkeden bembeyaz kesilmişti, sesi öfkeden titriyordu. "Siz Kuzeyliler sayesinde akrabam kalmadı. Evim de yok. Evime geri döndüğümde küle döndüğünü gördüm. Yanki'nin teki onu ederinden çok daha düşük bir fiyata satın almış."

"Evinizi ve ailenizi kaybettiğinize çok üzuldüm. Ama beni suçladığınız için daha da üzuldüm." Cole omuzlarını silkip masum bir şekilde ellerini iki yana açtı, sonra nefretle bakan gri gözleri fark edip durdu. Kafasını yana yatırıp adamı dikkatle incelediğinde kendi gözlerinde bir ışık yandı. "Sanırım niyetinizi anladım. Bahsettiğiniz ev Briar Hill olabilir mi?"

"Evet!" Adam sanki coşkuyla haykırarak cevap vermişti, artık Cole'un gözlerine bakamıyordu. Öfkeyle arkasına döndü.

"O halde soyadınız da MacGaren sanırım?" diye üsteledi Cole.

Adam başını sallamakla yetindi.

"Aileniz olmadığını mı söylüyorsunuz?"

Adamın gözlerinde acı bir öfke vardı artık. "Babam ve erkek kardeşim savaşta öldü. Annemse üzüntüden. Kız kardeşim kayboldu. Siz mavi göbekliler onun bir casus olduğunu söyleyip peşine düştünüz. Tahminimce şu an bir Yanki hapishanesinde çürüyor."

"Nefret etmek için makul bir sebebiniz olduğunu söyleyebilirim," dedi Cole. "Siz Jason MacGaren olabilir misiniz acaba?"

Adam yine sadece başını salladı.

"Pekâlâ, haklısınız!" dedi Cole. "Briar Hill'i vadesinde ödenmeyen vergilerini ödeyerek satın aldım, o zamandan beri de tüm vergilerini düzenli olarak ödemeye devam ettim. Tamamen yasal olduğundan emin olabilirsiniz."

"Yasalmış!" diye bağırdı Jason MacGaren. "Belki yasaldır ama adil değil. Buraya evimi geri almaya geldim!"

Cole omuzlarını silkti. "Korkarım bu konuda biraz zorlukla

karşılaşabilirsiniz, Yüzbaşı MacGaren. O araziyi karım için satın aldım, tapusunu da onun üzerine yaptırdım."

"Beni küçük düşürüyorsunuz bayım!" dedi Jason sıkıdığı dişlerinin arasından. Silkinip duygularını açığa vurmaya devam etti: "Gerçi son zamanlarda yeterince utanç yaşadım. Eğer yalvarmam gerekiyorsa, yalvarırım." Elindeki kâğıt parçasını buruşturup soğuk rüzgâra karşı omuzlarını kamburlaştırdı. Puslu gözleriyle bakarak konuşmaya devam etti: "Ev küle dönmüş. Dışarıdaki müstemilatlar da boş ve çürük. Arazi yabancı otlarla dolmuş, işlenmesi gerek. En azından toprağı işleyip evi yeniden inşa etmeme izin vermez misiniz?"

Cole, öfkeli bir umutla bekleyen adama baktı. Bir süre sonra elini uzatıp adamın koluna koydu.

"Yüzbaşı MacGaren, bunu karımla konuşmanız gerekecek." Kenara çekilip adamı eve doğru yönlendirdi. "Gelin. Bizimle bir şeyler yiyin. Karım önerinizi kabul edebilir." Adamın gönülsüzlüğünü görüp kibarca güldü. "En azından gelin ve bir kadeh konyak için. Kasabaya giden yol çok uzun ve eminim karım sizi gördüğüne mutlu olacaktır."

Jason'ın dudaklarına ekşi bir gülümseme yerleşti, omuzlarını silkip ön verandaya giden yolu yürümeye başladı. Cole onu salona götürüp özür dileyerek iki konyak koydu.

"Karım yukarıda. Çağırman uzun sürmez. İzninizle."

Adamın yanından ayrılıp merdivenleri üçer üçer çıktı, yatak odalarının kapısında durup dudaklarındaki tebessüme engel olmaya çalıştı. İçeri girdiğinde gayet sakin ve rahattı.

"Alaina, seninle bir şey konuşmak isteyen beklenmedik bir misafirimiz var." Glynis'i karısının kucağından alıp, Alaina'nın sorduğu soruları omuzlarını silkerek geçiştirdi. "Aşağı in de kendisine sor. Ben Glynis'i getiririm."

"Ama Cole..." diye karşı çıktı Alaina, saçlarını düzelterek. "Kimmiş o? Benden ne istiyor?"

"Bunu sana kendi söyler. Ama adam gitmeye karar vermeden acele etsen iyi olur."

Cole karısının arkasından merdivenleri indi, yüzündeki sı-

rıtmaya engel olamıyordu. Alaina salona girdiğinde, Cole kapının eşiğine yaslanıp bekledi. Jason alçak bir tabureye oturmuş ellerinde tuttuğu kadehe bakıyordu. Etek hışırtısını duyduğunda ayağa kalktı, şapkasını çıkarıp arkasına döndü.

“Jason!” Alaina’nın sesinde neşe dolu bir ezginin tüm notaları duyulabilirdi. “Ah, Jason!”

Kardeşler birbirlerine sarıldığında zaman durmuştu sanki. Adam gözlerini kapayıp başını kardeşinin saçlarına gömdü, kollarını kız kardeşinin nefesini kesercesine sıkı sıkıya vücuduna doladı. Başını kaldırdı ve gülümsemekte olan Cole’a baktığında artık gözyaşlarına hâkim olamadı.

“Sen kahrolası bir Yanki’sin, Cole Latimer.” Sesi boğuk çıkıyordu. “Seni enişteliğe kabul edebilir miyim, bilmiyorum.”

Alaina kendini tekrar Jason’ın kollarına bıraktı, mutluluk gözyaşlarına boğulurken bir yandan da ağabeyinin çenesini şefkatle okşamaya başladı. “Bu konuda başka seçeneğin yok, Jason MacGaren.” Sesi kısık ve mutluluktan titriyordu. “İlem de hiç yok.”

tarama : ırmak/chatlak!

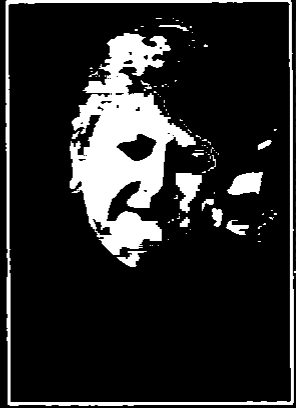
düzenleme : vero

www.twilightturk.com

tarama
ırmak/chatlak!
düzenleme
vero

Ağıt

Ah, evim!
Bilgelığın benim âciz aklımın
Çok ötesinde.
Kazandım!
Üçüncü kez kutsandım!
Hep benimleydin ve yalnızca uyuyup
Bu zengin toprağın, senin köklerini alıp sonsuza taşınmasını
bekledin.
Bana bunu sen öğrettin.
Artık korkmayacağım
Ne değişimin kokusundan,
Ne de geçmişin kaybindan.
Yanmış kalıntılar üzerinde,
Bugünü inşa edeceğim!
Ve yarının temellerini atacağım!
Ve artık üzülmeyeceğim duyduğumda kokusunu,
Rüzgârda savrulan küllerin.



Tarihi aşk romanlarının ilk akla gelen öncü isimlerinden biri olan Kathleen E. Woodiwiss, *The Elusive Flame*, *A Season Beyond a Kiss* ve yayınevimizden sırasıyla *İhtiras Çiçeği*, *İki Yabancı* adlarıyla yayımlanmış olan *The Flame and the Flower* ve *Come Love a Stranger* gibi dünya çapında büyük başarılar kazanmış on bir aşk romanı başyapıtının yazarıdır. Kitapları dünya çapında otuz altı milyon satan Woodiwiss, 2007 yılında hayatını kaybetmiştir.